DUNE

CORRIN SAVAŞI

BRIAN HERBERT - KEVIN J. ANDERSON

KABALCI

BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON
DUNE: CORRİN SAVAŞI

KABALCI YAYINEVİ: 275
Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 17

Brian (Patrick) Herbert (1947): Dune evreninin yaratıcısı Frank Herbert'ın oğlu olmasının yanı sıra seksenlerin ortalarından itibaren yayımladığı romanlarıyla bilimkurgu ortamında kendi adına da saygın bir konuma ulaştı, ilk yapıtlarında görülen babasının etkisini zamanla üstünden atarak kendi üslubunu oluşturacaktı.

Eserleri: *Sidney's Comet* (1983); *The Garbage Chronicles* (1985); *Sudanna Sudanna* (1985); *Man of Two Worlds* (1986); *Prisoners of Arionn* (1987); *Memorymakers* (1991)

Kevin J(ames) Anderson (1962): Üniversite eğitimi sırasında yazdığı öykülerle başladığı verimli bilimkurgu kariyerinde eleştirel beğeni toplayan çeşitli romanlar üretmesine rağmen daha çok Yıldız Savaşları ve Gizli Dosyalar evrenlerine yerleştirilmiş dünya çapında çok satan eserleriyle bilinir. ABD uzay programları konusunda bir uzman olan Anderson on yıldır Lawrence Livermore National Laboratory'de çalışmaktadır.

Eserleri: *Resurrection Inc.* (1988); *Gamearth* (1989); *Gameplay* (1989); *Game's End* (1990); *Lifeline* (1990); *The Trinity Paradox* (1991)

Frank (Patrick) Herbert (1920-1986); Üniversite eğitimini tamamlamasından sonra bir dizi Batı Kıyısı gazetesinde gazetecilik, editörlük yaptı ve ardından tüm vaktini sadece yazmaya ayırdı. Diğer yapıtları kazandıkları eleştirel desteğe rağmen, bilimkurgunun en iyi dizilerinden biri sayılan Dune'un inanılmaz başarısının gölgesinden pek kurtulamayacaklardı. Öldüğünde yarım kalan efsanevi Dune 7 üstünde çalışmaktaydı.

Birinci Basım: Ağustos 2006

Kapak Düzeni: Altuğ Güzey (Figür Grafik)
Teknik Hazırlık: Zeliha Güler

Yayıma Hazırlayan: Serap T. Yurteser / Çetin Şan

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sokak No: 8-B Cağaloğlu 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05
yayinevi@kabalci.com.tr   yayinevi@.kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Herbert, Brian & Anderson, Kevin.
Dune: Butleryan Cihadı
ISBN 975-997-074-0
ISBN 975-997-010-4 (takım olarak)

Baskı: Yaylacık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. (0212 567 80 03)
Litros Yolu Fatih San. Sitesi No: 12/197-203 Topkapı-İSTANBUL

BRIAN HERBERT
& KEVIN J. ANDERSON

DUNE:
CORRİN SAVAŞI

Çeviren: Zeliha İyidoğan Babayiğit

Tarama ve Düzenleme: balci60

KABALCI YAYINEVİ

Pat LoBrutto'ya,

DUNE projemizin başından beri verdiğin bitmek bilmez desteğin için...
Coşkun, bilgin ve algılama gücün bu kitapların tek başımıza
yapabileceğimizden çok daha iyi olmasını sağladı.
Sen gerçek bir Rönesans editörüsün

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın iki yazarı için fikirsel tasarıdan tamamlanmış metne giden yolu hayal etmek, büklümuzayda kendisine güvenli bir yol arayan büklümgemisinin dümenindeki bir çift Lonca Yönbulucusuna benzer. Fantastik Dune evrenindeki ilk yönbulucu kuşkusuz Frank Herbert'tır. Ama bunu yaparken tek başına değildi, çünkü Beverly Herbert neredeyse kırk yıldır desteğini ve sadakatini ona adamıştı. Her ikisine de çok şey borçluyuz. Ayrıca Frank Herbert'ın olağanüstü hayalini Brian ve Kevin'e emanet eden Penny, Ron, David, Byron, Julie, Robert, Kimberly, Margaux ve Theresa dâhil olmak üzere bütün Herbert ailesine de müteşekkiriz.

Eşlerimiz Jan Herbert ve Rebecca Moesta Anderson bize evlilik yemini ederken düşündüklerinin çok ötesinde katkılarda bulundular. Her ikisi de sanatçı -Jan ressam, Rebecca yazar- olmakla birlikte zamanlarının ve yeteneklerinin büyük bir bölümünü okumak üzere olduğunuz hikâyeye kattılar.

Bize Dune tuvalindeki bir başka destansı ve rengârenk yolculukta yardım eden diğer insanlara da çok şey borçluyuz. Kendini adayan telif ajanslarımız ve ekibimiz arasında Robert Gottlieb, John Silbersack, Kim Whalen, Matt Bialer ve Kate Scharler bulunuyor. Amerikalı ve İngiliz yayıncılarımız da hayalimizi paylaşıp üretim ve tanıtımla ilgili her türlü konuyu rayına soktular - özellikle Tom Doherty, Carolyn Caughey, Linda Quinton ve Paul Stevens'a teşekkür ederiz. Olağanüstü editörümüz Pat LoBrutto hikâyelerimizle zarif bir aşçı gibi ilgilendi ve gereksinim duyduğumuzda doğru baharatlarla katkıda bulundu. Rachel Steinberger, Christian Gossett, Dr. Attila Torkos ve Diane E. Jones gerek duyduğumuz tavsiyeleri verirken, Catherine Sidor da düzinelerce mikrokasedi yazıya döküp metinlerde düzeltmeler yapmak için yorulmak bilmeksizin çalıştı.

Milyarlarca insanın düşünen makineler tarafından katledilmesine rağmen onlara kurban dememeliyiz. Onlara kayıp bile dememeliyiz. Hatta şehit demek konusunda bile tereddütlüyüm. Bu Büyük İsyan'da ölen herkes en az bir kahraman kadar değerlidir.
Bunu dile getirmek için kalıcı kayıtlar tutacağız.

— SERENA BUTLER
Cihat Konseyi'nin özel görüşmelerinden

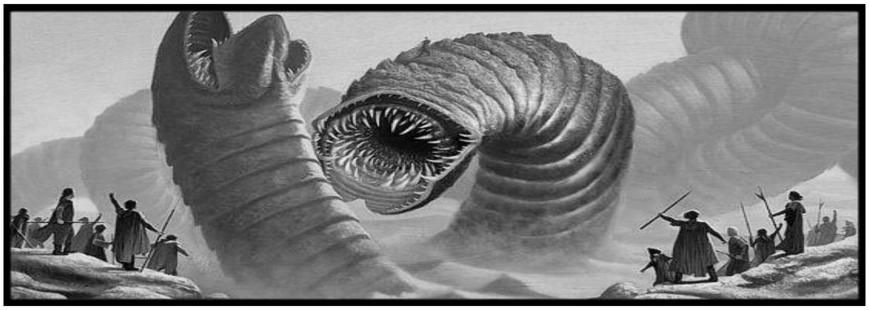
Bana kaç tane belge gösterdiğiniz umurumda değil - kaç tane tutanak, görüşme ya da lanet olası bir kanıt parçası. Belki de Xavier Harkonnen hakkındaki gerçeği ve yaptığı şeyin nedenini bilen hayattaki tek kişiyim ben. Bunca yıldır dilimi tuttum, çünkü bunu benden Xavier istedi, çünkü Serena Butler da böyle olmasını isterdi ve çünkü Cihat bunu gerektiriyordu. Kaç tane Birlik vatandaşı buna inanıyor olursa olsun propagandanız doğruymuş gibi davranmayın. Unutmayın, o olayları ben yaşadım. Hiçbiriniz yaşamadınız.

— VORİAN ATREİDES
Soylular Birliğine hitap ettiği gayri resmi bir konuşmadan

Düşünen bir insanın yapabileceği en ciddi hata tarihin belirli bir şekilde anlatılışını mutlak gerçek olarak kabul etmesidir. Tarih, hiçbiri de tarafsız olmayan bir dizi gözlemci tarafından kaydedilir. Gerçekler, zamanın geçişiyle ve -özellikle Butleryan Cihadı olayında- insanlığın binlerce yıllık karanlık çağlarının, dinsel mezheplerin yaptığı bilinçli yanlış yorumlamaların ve dikkatsiz hataların birikiminin getirdiği kaçınılmaz yozlaşmalarla çarpıtılır. Bu yüzden de, akıllı bir kişi, tarihi alınması gereken dersler, bir daha asla yapılmaması gereken hatalar, düşünülüp tartışılması gereken seçimler ve sonuçların bir toplamı olarak görmelidir.

— PRENSES İRULAN
Butleryan Cihadı Tarihi'ne önsöz

L.Ö. (Loncadan Önce) 69

Makineler tahrip etmez. Yaratır, ama her zaman için kontrol edici elin ona hâkim olacak kadar güçlü olması gerekir.

— RİVEGO
Eski Yerküreli bir duvar resmi ustası

Erasmus ölmekte olan ve umutsuz insanlar arasındaki ast üst düzenini büyüleyici, hatta eğlenceli buluyordu. Onların tepkileri deneysel sürecin bir parçasıydı ve ulaştığı sonuçların harcanan çabaya değdiğini düşünüyordu.

Robot, gösterişli kızıl kaftanını savurarak Corrin'deki titizlikle organize edilmiş laboratuvarının koridorlarında dolaşıyordu. Bu giysi, kendisine daha fazla muhteşem ve asil bir görünüm vermek için geliştirdiği bir özentiden başka bir şey değildi. Ama ne yazık ki, kilitli hücrelerin içindeki kurbanlar onun bu inceliğine hiç önem vermiyor, yalnızca kendi acılarıyla uğraşıyorlardı. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı, çünkü dikkati kolayca dağılabilen insanoğlu, kendisini doğrudan etkilemeyen konulara yoğunlaşmakta hep zorluk çekerdi.

Onlarca yıl önce oldukça verimli çalışan inşaat robotu ekipleri, yüksek kubbeli bu tesisi onun verdiği kesin talimatlara göre inşa etmişlerdi. İyi bir şekilde donatılmış sayısız oda -her biri tamamen yalıtılmış ve sterildi- Erasmus'un deneyleri için gereksinim duyduğu her şeyi içeriyordu.

Bağımsız robot düzenli denetleme turlarını sürdürürken baş belası test deneklerinin yataklarına bağlanmış şekilde yattığı kilitli odaların pencerelerini geçti. Bazı türler retrovirüsün belirtilerini göstererek şimdiden paranoyak olup hezeyan geçirmeye başlamıştı, diğerleriyse iyiydi ve mantıklı nedenler yüzünden dehşet içindeydiler.

Ustaca düzenlenmiş bu salgın hastalık üzerindeki testler artık neredeyse tamamlanmış durumdaydı. Sahip olduğu doğrudan öldürme oranı yüzde kırküçtü - mükemmel değildi, ama yine de bu, insanoğlunun kaydedilmiş

tarihi içindeki en ölümcül viral organizmaydı. Gereken amaca hizmet edecekti ve üstelik Omnius daha fazlasını bekleyemezdi. Kısa süre içinde bir şeylerin yapılması gerekiyordu.

İnsanların düşünen makinelere karşı verdiği kutsal sefer, büyük bir tahribat ve dikkat dağınıklığıyla neredeyse yüz yıldır sürüyordu. Cihat Ordusunun sürekli gerçekleştirdiği fanatik saldırılar Senkronize imparatorluğa hesaplanması mümkün olmayan hasarlar vermiş, robot savaş gemilerini çeşitli ebedizihin kopyalarının inşa edebildiği hızla tahrip etmeyi başarmıştı. Omnius'un ilerleyişi bağışlanamayacak şekilde engellenmişti. Sonunda da Omnius bir çözüm istemişti. Doğrudan askeri çatışmalar etkili olmadığı için alternatifler aranmaya başlanmıştı. Örneğin, biyolojik salgın hastalıklar.

Simülasyonlara göre, hızlı yayılan bir salgın hastalık muhteşem bir silah olabilir, insan nüfusunun -askeri güçleri de dâhil olmak üzere- silinmesine hizmet ederken, sahip oldukları altyapıları ve kaynaklarını zafer kazanmış düşünen makineler için sağlam bir şekilde bırakabilirdi. Özel bir şekilde tasarlanmış salgın bir hastalık seyrini sürdürürken Omnius da parçaları toplayarak sistemleri yeniden çalıştırabilirdi.

Bu taktik konusunda Erasmus'un bazı çekinceleri de vardı, yeterince korkunç bir hastalığın bütün insanları yok etmesinden korkuyordu. Omnius insanların tamamen ortadan kaldırılmasından memnun olabilirdi, ama özerk robot böylesine kesin bir çözüm istemiyordu. Bu yaratıklarla hâlâ çok ilgileniyordu - özellikle de sefil köle ağıllarından alarak evlatlık edindiği Gilbertus Albans ile. Ayrıca tamamen bilimsel bir gözle bakıldığında, Erasmus'un laboratuvarları ve insan doğasıyla ilgili saha çalışmaları için yeterli organik materyale ihtiyacı vardı.

Hepsi öldürülemezdi. Yalnızca çoğu.

Ama bu yaratıklar inanılmaz derecede esnektiler. En kötü salgın hastalığın bile türlerini tamamen yok edeceğinden kuşkuluydu. İnsanoğlu felaketlere uyum sağlama ve alışılmışın dışında yöntemler geliştirerek bu felaketlerin üstesinden gelme konusunda ilginç bir yeteneğe sahipti. Keşke düşünen makineler de aynı şeyi yapmayı öğrenebilselerdi. ...

Platin derili robot, gösterişli kaftanını düzelterek tesisin merkez odasına, dönek Tlulaxa esirinin mükemmel RNA retrovirüsünü ürettiği yere girdi. Düşünen makineler verimli ve kararlıydı, ama Omnius'un gazabını gerçekten yıkıcı bir eylem rotasına yönlendirebilmek için bozulmuş bir insanın hayal gücü gerekmişti. Hiçbir robot ya da bilgisayar, böylesine

dehşet verici bir ölümü ve yıkımı tasarlayamazdı: Bu iş için kindar bir insanın hayal gücü gerekirdi.

Bir biyoloji mühendisi ve genetikçi olan Rekur Van -ki artık Soylular Birliğinin her yerinde ona öfkeyle küfredilip lanetleniyordu- kolları ve bacakları olmadığı için yaşamdestek sisteminin içinde yalnızca başını oynatabiliyordu. Koruyucu bir soket, genetikçinin bedenini onu besleyip boşaltımını yapan borularına bağlıyordu. Erasmus, yakaladıktan kısa bir süre sonra adamı daha kolay idare edilebilir hale getirmek için uzuvlarını kestirmişti. Bu adam Gilbertus Albans'ın tam tersi olup kesinlikle güvenilmez biriydi.

Robot, akışkanmetal yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirdi. "Günaydın, Güdük. Bugün yapacak çok işimiz var. Belki ilk test denemelerimizi bile bitirebiliriz."

Tlulaxa'nın incecik yüzü her zamankinden daha sıkıntılıydı; birbirine yakın karanlık gözleri tuzağa düşmüş bir hayvanınkiler gibi sağa sola gidip geliyordu. "Buraya gelme zamanın gelmişti. Saatlerdir uyanığım, öylece bakıyorum."

"O halde olağanüstü yeni fikirler üretmek için bol bol zamanın olmuştur. Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

Esir karşılık olarak kaba bir hakaret homurdandı. Ardından da sordu: "Sürüngen üretme deneylerin nasıl gidiyor? İlerleme kaydettin mi?"

Robot ona doğru yaklaştı ve eğilip Rekur Van'ın yaralı omuzlarından birindeki çıplak deriyi incelemek için biyolojik bir kapağı kaldırdı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Tlulaxa, endişeyle. Kolundan geriye kalan şeyi görmek için başını garip bir açıyla büktü.

"Bu tarafta yok."

Erasmus diğer taraftaki biyolojik kapağı da kontrol etti. "Burada bir şey olabilir. Deride kesinlikle bir büyüme yumrusu var." Bu iki test bölgesi, kesilen uzuvların yeniden üretilmesini sağlama çabasıyla deriye enjekte edilen birbirinden farklı hücresel katalizörleri içeriyordu.

"Verilerine dayanarak bir tahminde bulun, robot. Kollarım ve bacaklarımın uzamasına ne kadar var?"

"Bunu söylemek zor. Birkaç hafta olabilir, aslında çok daha uzun görünüyor." Robot, metal parmağıyla derideki yumruyu ovuşturdu. "Öte yandan, buradaki büyüme tamamen farklı bir şey de olabilir. Kırmızımsı bir rengi var; belki de yalnızca bir enfeksiyondur."

"Herhangi bir acı hissetmiyorum."

"Kaşımamı ister misin?"

"Hayır. Bu işi kendim yapana kadar bekleyeceğim."

"Kabalaşma. Bunun işbirlikçi bir çaba olması gerekiyor." Sonuçlar umut verici görünmese de bu çalışma robotun birincil önceliği değildi. Aklında çok daha önemli bir şey vardı.

Erasmus, damar içi bağlantıların birinde yaptığı küçük bir ayarlamayla adamın incecik yüzündeki memnuniyetsizliği giderdi. Hiç kuşkusuz, Rekur Van, periyodik ruhsal gidiş gelişlerinden birini yaşıyordu. Erasmus onu yakından inceleyip verimli bir şekilde işlemesi için ona ilaç verecekti. Belki bugün Tlulaxa'nın öfke nöbetlerinden birini geçirmesine engel olabilirdi. Bazı sabahlar herhangi bir şey onun tetiğini çekebiliyordu. Kimi zamanlarda da Erasmus, sırf sonucu görmek için onu kışkırtıyordu.

İnsanları kontrol etmek -böylesi iğrenç bir örneği bile- bilim ve sanattı. Bu değersiz esir, kan lekeleri içindeki köle ağılları ve odalarında yaşayan her insan kadar "denek"ti. Tlulaxa iyice çileden çıktığında ve yaşamdestek sistemini yalnızca dişleriyle koparmak için uğraştığında bile Erasmus onu yeniden salgın hastalığın üstünde çalışmaya ikna edebiliyordu. Neyse ki bu adam, Birlik insanlarından şimdi ki makine efendilerinden ettiğinden çok daha fazla nefret ediyordu.

Onlarca yıl önce, Soylular Birliğinde yaşanan büyük bir politik ayaklanma sırasında Tlulaxa organ çiftliklerinin karanlık sırrı açığa çıkarak özgür insanlığın dehşet ve tiksintisiyle karşılaşmıştı. Birlik Dünyalarındaki halk fazlasıyla öfkelenmiş ve genetik araştırmaların aleyhinde görüş bildirmişti. Öfkeli kalabalıklar organ çiftliklerini tahrip etmiş, Tlulaxaların çoğunun kaçıp saklanmasına neden olmuş ve bu arada şöhretleri de onarılamaz bir şekilde kararmıştı.

Rekur Van da Senkronize uzaya kaçarken, yanında karşı konulmaz bir armağan olduğunu düşündüğü şeyi -Serena Butler'ın mükemmel bir klonunu üretebilecek hücresel materyali- götürmüştü. Esir kadınla yaptığı ilginç tartışmaları hatırlayan Erasmus da bundan büyülenmişti. Umutsuz durumdaki Van, Erasmus'un Serena'yı isteyeceğine emindi - ama ne yazık ki Van'ın geliştirdiği klonlardan hiçbiri Serena'nın ne hatıralarına ne de tutkusuna asla sahip değildi. Onlar yalnızca sığ kopyalardı.

Klonların şahsiyetsizliğine rağmen Erasmus, Rekur Van'ı çok ilginç bulmuştu - bu durum da ufak tefek adam için büyük bir korku kaynağıydı. Bağımsız robot onun arkadaşlığından çok hoşlanıyordu. Sonunda bilimsel dilini konuşan birini, karmaşık insan organizmasının sayısız dallanmaları ve

araştırıcı yolları hakkında daha fazla şey anlamasına yardımcı olabilecek bir araştırmacıyı bulmuştu.

Erasmus ilk birkaç yılın çok zorlu olduğunu düşünüyordu, hatta Tlulaxanın kollarını ve bacaklarını kestikten sonra bile. Ama en sonunda dikkatli manipülasyonlarla, sabırla uygulanan ödül ve ceza sistemiyle Rekur Van'ı oldukça verimli bir deney nesnesine dönüştürebilmişti. Bu uzuvsuz adamın durumu, Van'ın düzmece organ çiftliklerinde sahip olduğu köle deneklerininkine benzemişti. Erasmus bu durumun kaderin bir cilvesi olduğunu düşünüyordu.

"İşimize başlamadan önce küçük bir ikram ister misin?" diye sordu Erasmus. "Belki bir et kurabiyesi?"

Van'ın gözleri parladı, çünkü bu onun elinde kalan çok az zevkten bir tanesiydi. İnsan "kalıntıları" da dâhil olmak üzere laboratuvarda üretilen organizmalardan yapılan et kurabiyeleri Tlulaxaların kendi gezegenlerinde lezzetli bir yiyecek olarak kabul ediliyordu. "Beni doyurmalısın, yoksa senin için çalışmayı reddedeceğim."

"Bu tehdidi çok fazla kullanıyorsun, Güdük. Besleyici solüsyon tanklarına bağlısın. Yemeyi reddetsen bile açlıktan ölemezsin."

"Eğer benim işbirliğimi istiyorsan, yalnızca hayatta kalmamı değil - üstelik bana çok az pazarlık payı bıraktın." Tlulaxa'nın yüzü öfkeyle buruştu.

"Pekâlâ. Et kurabiyeleri!" diye bağırdı Erasmus. "Dört-Kollu, sen getir."

Hilkat garibesi insan yardımcılardan biri içeri girdi, aşılanmış dört koluyla şekerli organik ikramlarla dolu tepsiyi taşıyordu. Tlulaxa bu korkunç yiyeceğe -ve bir zamanlar kendisinin olan fazladan iki kola-bakmak için yaşamdestek sisteminin içinde kıpırdandı.

Tlulaxa ırkının kullandığı aşılama işlemini birazcık bilen Erasmus, eski kölecinin kollarını ve bacaklarını iki laboratuvar asistanına nakletmiş, uzuvları normal uzunluğuna getirmek için fazladan et, sinir ve kemik eklemişti. Bu iş yalnızca bir test ve öğrenme deneyimi olmasına rağmen olağanüstü derecede başarılı olmuştu. Dört-Kollu bir şeyleri taşımakta çok verimliydi ve Erasmus bir gün ona hokkabazlık yapmayı öğretmeyi umuyordu; Gilbertus bunu eğlenceli bulabilirdi. Aynı şekilde, Dört-Bacaklı da açık arazide bir antilop gibi koşabiliyordu.

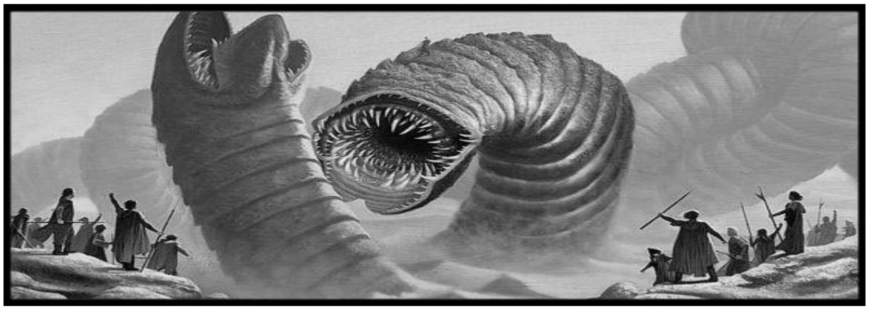
Bu iki asistan ne zaman görüş açısına girse, Tlulaxa umutsuz durumunu hatırlıyordu.

Rekur Van'ın elleri olmadığı için Dört-Kollu, et kurabiyelerini açılmış, hevesli ağza tıkıştırmak için kendisininkileri -eskiden esire ait olanları- kullanıyordu. Van, anne kuştan solucan bekleyen aç bir civcive benziyordu. Kahverengimsi sarı kırıntılar çenesinden bedenini kaplayan siyah örtüye dökülürken bazıları da materyalin yeniden dönüştürüleceği besleyici banyoya düştü.

Erasmus elini kaldırıp Dört-Kollu'yu durdurdu. "Şimdilik yeter. Daha fazla yiyeceksin, Güdük, ama önce yapacak işlerimiz var. Bugün birlikte, çeşitli test süreçlerinin ölüm istatistiklerini gözden geçireceğiz."

Ne kadar ilginç, diye düşündü Erasmus. Vorian Atreides de -hain Titan Agamemnon'un oğlu- robot kaptan Seurat tarafından farkına varmadan teslim edilen güncelleme kürelerine bir bilgisayar virüsü yerleştirerek benzer yollarla Omnius ebedizihinlerini yok etmeye çalışmıştı. Ama ölümcül enfeksiyona karşı savunmasız olanlar yalnızca makineler değildi. ...

Rekur Van bir an için surat astıktan sonra dudaklarını yaladı ve sonuçları incelemeye girişti. İncelediği zayiat rakamlarına memnun olmuş görünüyordu. "Ne kadar da lezzetli," diye mırıldandı. "Bu salgın hastalıklar trilyonlarca insanı öldürmenin kesinlikle en iyi yolu."

Büyüklüğün kendi ödülleri vardır... ve kendi korkunç maliyetlerini taşır.

— PRİMERO XAVİER HARKONNEN
diktegünlüğe yapılan son kayıttan

Başkumandan Vorian Atreides doğaüstü derecede uzun askeri kariyeri sırasında çok şey görmüştü, ama Caladan'dan daha güzel bir dünyayı nadiren ziyaret etmişti. Ona göre bu okyanus gezegeni anılarla dolu bir hazine sandığı ve "normal" hayatın nasıl olması gerektiğine dair -makinesiz, savaşsız- bir fanteziydi.

Vor, Caladan'da gittiği her yerde Leronica Tergiet ile geçirdiği altın zamanları anımsatan şeyler görüyordu. O, ikiz oğullarının annesiydi ve resmen biç evlenmemiş olmalarına rağmen, yetmiş yıldan uzun süredir sevgili eşi olan kadındı.

Leronica, Salusa Secundus'taki evlerindeydi. Artık doksanlı yaşların başlarında olmasına rağmen Vorian onu her zamankinden daha fazla seviyordu. Gençliğini daha uzun sürdürmek adına, zengin soyluların arasında çok popüler olan gençleştirici baharat melanjından düzenli dozlarda alabilirdi, ama o, bunu doğal olmayan bir destek olarak gördüğü için reddetmişti. Bu da ona çok uygun bir davranıştı!

Simek babasının kendisine zorla yaptığı ölümsüzlük tedavisi yüzünden Vor bâlâ genç bir erkek, hatta onun torunu gibi görünüyordu. Birbirlerine uyumsuz görünmemeleri için Vor düzenli bir şekilde saçlarına gri çizgiler atıyordu. Şu anda yaptığı gezisinde tanıştıkları yere onu da getirmiş olmayı isterdi.

Sakin Caladan denizlerini seyreden Vor, kelp hasatına ve şişko yağlıbalık avına çıkmış balıkçı teknelerinin günlük seferlerinden dönüşünü izlerken, hevesli genç yardımcısı Abulurd Butler'la -Quentin Vigar ve Wandra Butler'ın en küçük oğulları- birlikte oturuyordu. Abulurd aynı

zamanda Vor'un yakın arkadaşının da torunuydu ... ama Xavier Harkonnen'in adı nadiren anılırdı, çünkü insanlık adına, geri dönüşü olmayan bir şekilde korkak ve hain olarak damgalanmıştı. Ona yapılan bu haksızlığı düşünmek, Vor'un boğazına dikenli bir meyve gibi takılıyor, ama bu konuda bir şey yapamıyordu. Aradan neredeyse altmış yıl geçip gitmişken bile.

O ve Abulurd, müşterilerine sürekli değişen sahil ve deniz manzarası sunmak için Caladan kıyısı boyunca yavaş yavaş hareket eden yeni bir süspansörlü yamaç restoranında bir masada oturuyorlardı. Asker şapkaları geniş bir pencere pervazında duruyordu. Dalgalar kıyının hemen dışındaki büyük kayalara çarpıyor ve yüzeylerinde beyaz danteller gibi kayan minik derecikler bırakıyordu. Öğleden sonranın bu ilerlemiş saatlerinde güneş dalgalardan yansıyordu.

Yeşil ve kırmızı renkli üniformaları içindeki iki adam gelen dalgalara bakarak şaraplarını içiyor, bitmek bilmeyen Cihat sırasında ulaştıkları bu kısacık molanın tadını çıkarıyorlardı. Vor üniformasını bütün o dikkat dağıtıcı madalyaları olmaksızın rahat bir şekilde taşıyorken, Abulurd ise pantolonundaki çizgiler kadar sert görünüyordu. *Tıpkı büyükbabası gibi.*

Vor genç adamı kanatlarının altına almıştı; onu kolluyor ve yardımcı oluyordu. Abulurd, kendisini doğurduktan sonra ciddi bir felç geçiren ve katatoni durumunda kalan annesini -Xavier'in en küçük kızını- hiç tanımamıştı. Şimdi onsekiz yaşına giren genç adam Cihat Ordusuna katılmıştı. Babası ve ağabeyleri saygınlık ve pek çok madalya kazanmışlardı. Quentin Butler'ın en küçük oğlu da sonunda kendini gösterecekti.

Harkonnen adına sürülen lekeden kurtulmak isteyen Abulurd'un babası, Serena Butler'ın soyunu gururla talep ederek, kendi soyadını gelecek vaat eden anne tarafından almıştı. Savaş kahramanı Quentin kırkiki yıl önce ünlü aileye damat olduğu zaman bu adın getirdiği ironiyi şöyle ifade etmişti. "Bir butler[1] bir zamanlar efendisinin emirlerini sessizce yerine getiren uşaktı. Ama ben yeni bir aile sloganı ilan ediyorum: 'Biz Butler'lar kimsenin uşağı değiliz!" En büyük oğullarından ikisi olan Faykan ve Rikov, hayatlarının ilk dönemlerini Cihat için savaşmaya adarken moda olan bu sözü benimsemişlerdi.

[1] ***Butler:*** **Baş uşak, kâhya, erkek hizmetkâr, (ç.n.)**

Bir isimde ne kadar çok tarih var, diye düşündü Vor. Ve *ne kadar da ağır bir yük.*

Uzun bir nefes alıp restoranın içini taradı. Duvarların birinde, üzerinde Üç Şehit'in resimlerinin bulunduğu bir sancak asılıydı: Serena Butler, onun masum çocuğu Manion ve Yüce Patrik Ginjo. Düşünen makineler kadar acımasız bir düşmanla karşı karşıya gelen insanlar Tanrıdan veya O'nun temsilcilerinden yardım bekliyorlardı. Bütün dinsel eylemler gibi "Şehitçiler" de ölen üçlüye saygı göstermek için katı uygulamalarda bulunan aşırı hevesli, fanatik üyelere sahipti.

Vor bu tür inançlara bağlı değildi ve Omnius'u yenmek için askeri kurnazlığa güvenmeyi tercih ediyordu; ama insanoğlunun sahip olduğunu doğanın, buna fanatizm de dâhildi, onun planları üzerinde etkisi vardı. Birlik adına savaşmak istemeyen kalabalıklar, bunu Serena'nın ya da bebeğinin adına yapmaları istendiğinde kendilerini düşmanın üstüne atarlardı. Bununla birlikte Şehitçiler Cihat davasına yardımcı olsalar da, genellikle yalnızca engel oluyorlardı. ...

Vor, uzayan sessizliğini sürdürürken ellerini kucağında birleştirip etrafına bakındı. Kısa süre önce eklenen süspansör mekanizmalarına rağmen, mekân onlarca yıl önce göründüğü gibi görünüyordu. Vor, orayı çok iyi hatırlıyordu. Klasik stildeki sandalyeleri belki de hâlâ aynıydı, ama yıpranmış mobilyaların çoktan değiştirildiğini düşünüyordu.

Sessizce şarabını yudumlayan Vor, bir zamanlar burada çalışan bir garsonu hatırlıyordu. Birliklerinin Peridot Kolonisinden kurtardığı genç bir göçmen kadındı bu. Düşünen makineler gezegendeki insan yapısı bütün binaları yerle bir ederken bütün ailesini kaybetmişti ve daha sonra Vor'un kendisine şahsen verdiği "hayatta kalanlar" madalyasını takmıştı. Vor, onun Caladan'da kendisi için iyi bir hayat kurmuş olmasını diliyordu. Uzun zaman önceydi bu ... belki de kadın şimdiye kadar ölmüştü ya da artık torunları olan yaşlı bir kadındı.

Vor geçen yıllar içinde Caladan'ı pek çok kereler ziyaret etmişti. Bu ziyaretlerin görünüşteki nedeni, ekibinin neredeyse yetmiş yıl önce diktiği dinleme karakolu ve gözlem istasyonunu teftiş etmekti. Hâlâ da mümkün olabildiği her zaman bu su dünyasına geliyordu.

Uzun zaman önce, Estes ve Kagin çocukken iyi bir şey yaptığını düşünerek Leronica ve iki oğlunu alıp Birliğin başgezegenine götürmüştü; anneleri bütün o harika şeylerin arasında çok başarılı olmuştu; ama ikizler Salusa'yı pek sevmemişlerdi. Daha sonrasında Vor'un çocukları *-çocukları mı?* Şimdi altmış yaşındaydılar!- Salusa Secundus'un telaşına, Birlik politikalarına veya Cihat Ordusuna hiç ısınamayarak Caladan'a dönmeye

karar vermişlerdi. Sürekli askeri görevlerde olan Vor nadiren evde bulunuyordu ve ikizler de rüştlerini ispat edince kendi evlerini ve ailelerini kurmak üzere okyanus dünyasına geri dönmüşlerdi ... hatta şimdi onların torunları bile vardı.

Aradan geçen bunca zaman ve nadiren kurulan bağlantılar yüzünden Estes ve Kagin artık onun için birer yabancıydı. Vor, daha dün, askeri grubuyla birlikte gezegene inince, hemen onları ziyarete gitmişti, ama bir hafta önce yaşlı anneleriyle birkaç ay geçirme niyetiyle toplanıp Salusa'ya gittiklerini öğrenmişti. Bunu bilmiyordu bile! Kaçırdığı fırsatlardan biriydi bu da.

Ama daha önceki yıllarda yaptığı ziyaretler de hiçbir zaman pek fazla eğlenceli olmamıştı, ikizler her seferinde sosyal kurallara uymuş ve kısa bir akşam yemeği için babalarıyla birlikte oturmuşlardı, ama ne konuşacaklarını sanki bilmiyor gibiydiler. Kısa bir süre sonra da yapacak işleri olduğunu söyleyerek ayrılırlardı. Kendisini biraz garip hisseden Vor ise onların ellerini sıkıp iyi dileklerde bulunduktan sonra büyük bir hevesle askeri görevlerine geri dönerdi. ...

"Geçmişi düşünüyorsunuz, değil mi, komutanım?" Abulurd uzun süre sessiz kalıp komutanını seyretmiş, ama sonunda sabrını yitirmişti.

"Düşünmeden edemiyorum. Öyle görünmüyor olabilirim, ama unutma ki ben yaşlı bir adamım. Burada bir sürü bağım var." Vor'un alnı, en popüler Caladan şaraplarından biri olan Zincal'inden bir yudum alırken kırıştı. Bu gezegene ilk kez geldiğinde, Leronica ve babasının sahip olduğu rıhtım tavernasında yalnızca sert ve acı bir kelp birası içmişti. ...

"Geçmiş önemlidir, Abulurd... ve gerçek de öyle." Vor, yardımcısına bakmak için başını okyanus manzarasından çevirdi. "Sana söylemek istediğim bir şey var, ama sen yeterince büyüyene kadar beklemek zorundaydım. Belki de hiçbir zaman yeterince büyümeyeceksin."

Abulurd bir elini koyu kahverengi saçlarından geçirip büyük-babasınınkilere benzer kırmızımsı tarçın rengi tonları ortaya çıkardı. Genç adamın, Xavier'inki gibi bulaşıcı görünen bir gülümsemesi ve insanları etkisiz hale getiren bir bakışı da vardı. "Bana öğreteceğiniz şeylerle her zaman için ilgilenmişimdir, Başkumandan."

"Bazı şeyleri öğrenmek hiç kolay değildir. Ama sen bilmeyi hak ediyorsun. Daha sonrasında, bu konuda ne yapacağın seni ilgilendirir."

Şaşıran Abulurd gözlerini kıstı. Süspansörlü restoran artık yanal hareketini bırakmış ve suyla kararmış bir yamacın yüzeyine doğru inmeye

başlamıştı, kıyıya çarpan dalgalara ve denize yaklaşıyordu.

"Bu çok zor," dedi Vor uzun bir iç çekişin ardından. "Şarabımızı bitirsek iyi olacak." Güçlü kırmızı şaraptan kocaman bir yudum alıp ayağa kalktı ve pencerenin pervazındaki askeri şapkasını aldı. Abulurd da itaatkâr bir şekilde onu takip edip kendi şapkasını alırken kadehini yarı dolu bırakıyordu.

Restorandan çıktıktan sonra, kıvrılarak yamacın tepesine yükselen taş döşeli bir patikayı tırmandılar; rüzgârın biçimlendirdiği çalıların ve beyaz çiçeklerin arasında durdular. Tuzlu rüzgâr hızlanırken adamlar şapkalarını tuttular. Vor, koruyucu yüksek çalılarla çevrili bir bankı işaret etti. Gökyüzü ve açık hava çok geniş görünüyordu, ama Vor bu özel yerde bir mahremiyet ve önem hissi duyuyordu.

"Artık büyükbabana gerçekte ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi," dedi Vor. Bu genç adamın açıklamalarını yüreğinde hissedeceğini içtenlikle umut ediyordu, çünkü ağabeyleri bunu hiç yapmamış, rahatsız edici gerçek yerine resmi kurguyu tercih etmişlerdi.

Abulurd zorlukla yutkundu. "Dosyaları okudum. Ailemin utanç kaynağı olduğunu biliyorum."

Vor kaşlarını çattı. "Xavier iyi bir adamdı ve benim yakın arkadaşımdı. Zaman zaman, bildiğini sandığın tarih, yönlendirilmiş bir propagandadan başka bir şey değildir." Buruk bir kahkaha attı. "Ah, benim babamın anılarını bir okumalıydın."

Abulurd şaşırmış görünüyordu. "Harkonnen adına tükürmeyen tek kişi sizsiniz. Ben ... ben onun o kadar korkunç biri olabileceğine asla inanmadım. Ayrıca o ne de olsa Masum Manion'un babasıydı."

"Xavier bize ihanet etmedi. Hiç kimseye ihanet etmedi. Kötü olan kişi İblis Ginjo'ydu ve Xavier, daha fazla zarar vermeden onu yok etmek için kendini feda etti. Serena'nın ölümüne, Fildişi Kulesi Cogitorlarının delice barış planının yanı sıra Yüce Patriğin kendi hareketleri neden oldu."

Vor'un elleri öfkeli yumruklara dönüştü. "Xavier Harkonnen başka hiç kimsenin istemediği bir şeyi yaptı - ve başka bir şey olmasa bile ruhlarımızı kurtardı. Üzerine yığılan bu utancı asla hak etmiyor. Ama Xavier, Cihat aşkına her türlü kaderi kabul etmeye razıydı, sırtına yediği tarihin bu bıçağı da dâhil olmak üzere. Böylesine büyük bir çürüme ve ihanet, Cihadın ortasında açıklansaydı, kutsal seferin skandallar ve suçlamalara dönüşeceğini biliyordu. İşte o zaman gerçek düşmanımızın üzerine yoğunlaşmamızı kaybederdik."

Abulurd'a zorlukla bakan Vor'un gri gözleri yaşla dolmuştu. "Ve bütün bu süre boyunca ben ... ben arkadaşımın bir hain olarak gösterilmesine izin verdim. Xavier, Cihadın sürdürülmesinin kişisel temize çıkma işleminden çok daha öncelikli olduğunu biliyordu, ama ben gerçeklerle boğuşmaktan yoruldum, Abulurd. Serena, büyük bir olasılıkla öldürüleceğini, şehit edileceğini bildiği için Corrin'e doğru yola çıkmadan önce ikimize de bir mesaj bıraktı. Dava için kişisel duyguların neden yön değiştirmesi gerektiğini açıklıyordu. Xavier de aynı şekilde hissediyordu - madalyalar ya da onuruna dikilen heykeller veya tarihin onu nasıl hatırladığı hiç umurunda değildi."

Vor parmaklarını gevşemesi için zorladı. "Xavier, ne yaptığını çoğu insanın anlamayacağını da biliyordu. Yüce Patrik sahip olduğu konumunda çok rahattı; güçlü Cipol ve propaganda uzmanlarıyla kuşatılmıştı. İblis Ginjo, onlarca yıl boyunca kendi tahrip edilemez mitini yaratmıştı. Xavier ise yalnızca elinden geldiğince iyi savaşan bir adamdı. İblis'in kısa bir süre sonra bir başka insan kolonisine daha neler yapacağını öğrendiğinde -İblis'in Tlulaxalar ve onların organ çiftlikleriyle gerçekleştiği planı keşfettiğinde- ne yapması gerektiğini biliyordu. Sonuçlar umurunda bile değildi."

Abulurd, keder ve umut hissinin karışımıyla ona büyülenmiş gibi bakıyordu. O kadar genç görünüyordu ki.

"Xavier gerekli bir hareketi gerçekleştiren büyük bir adamdı." Vor, zayıf bir hareketle omuzlarını silkti. "İblis Ginjo ortadan kaldırıldı. Tlulaxa organ çiftlikleri terk edildi, aşağılık ve iğrenç araştırmacılar kara listeye alınıp dağıtıldı. Ve Cihat yeniden canlandı, son altmış yıldır büyük bir ateşle devam ediyor."

Genç Abulurd rahatsız olmuş gibi görünmeye devam ediyordu. "Ama ya gerçek? Büyükbabamın kötü şöhretinin bir dayanağı olmadığını biliyorduysanız, neden bunu düzeltmeye çalışmadınız ki?"

Vor üzüntülü bir şekilde başını sağa sola salladı. "Kimse bunu duymak istemiyordu. Kargaşa dikkat dağıtıcı bir durum olacaktı. Şimdi bile, suçlayan parmaklarımızı uzatıp adalet için haykırırken, çabalarımızı engellemekte. Aileler kendi taraflarını tutar, intikam yeminleri edilir ... ve bütün bu süre içinde Omnius bize saldırmaya devam eder."

Genç subay tatmin olmuş görünmüyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

"Neler hissettiğini anlıyorum, Abulurd. Bana güven, Xavier benden onun adına tarihsel bir revizyon yapmamı istemezdi. Uzun, çok uzun zaman

oldu. Hem bunun artık hiç kimsenin umurunda olduğunu bile sanmıyorum."

"Benim umurumda."

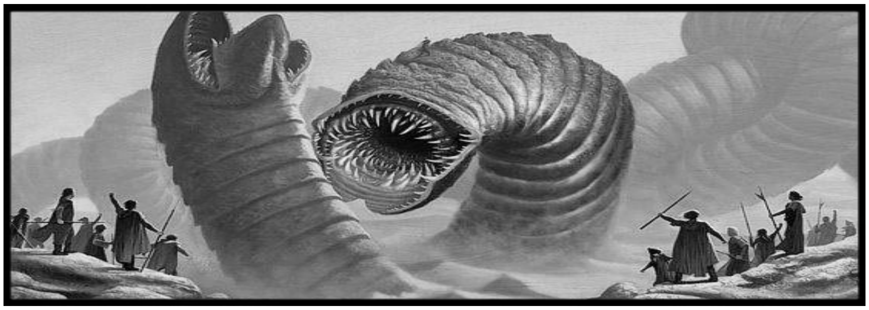
Vor ona zayıf bir şekilde gülümsedi. "Evet ve artık gerçeği biliyorsun." Arkasına yaslandı. "Ama uzun mücadelemiz, kahramanların ve mitlerin incecik bağlarıyla bir arada tutuluyor. Serena Butler ve İblis Ginjo'yla ilgili hikâyeler dikkatli bir şekilde üretildi ve Şehitçiler o ikisini asla olmadıkları birtakım şeylere dönüştürdü. İnsanların iyiliği için ve Cihadın gücü için onların sembol olarak lekelenmemeleri gerekir - bunu asla hak etmese de İblis Ginjo için bile bu durum böyle."

Genç adamın alt dudağı titredi. "Büyükbabam bir ... bir korkak değildi o halde?"

"Korkaklıktan çok uzaktı. Bence o bir kahramandı."

Abulurd'un başı önüne eğildi. "Ben de hiçbir zaman korkak olmayacağım," diye yemin etti, gözlerindeki yaşları silerken.

"Olmayacağını biliyorum, Abulurd ve senin benim için bir oğul gibi olduğunu bilmeni istiyorum. Xavier'in arkadaşı olmakla gurur duyardım ve şimdi seni tanıdığım için de gurur duyuyorum." Elini genç adamın omzuna koydu. "Bir gün, belki de bu korkunç hatayı düzeltebiliriz. Ama ilk önce Omnius'u yok etmeliyiz."

Bu topraklardaki doğum, bir savaşçının doğumudur.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS
öğrencilerine

Cihat Ordusu, kanla ödenecek bedele rağmen, Honru'yu düşünen makinelerden geri almaya yemin etmişti. Serena Butler'ın kutsal savaşının yüzüncü yılında insanlar aşırı fedakârlık yapmaya alışmışlardı.

Taburun primerosu Quentin Butler, sancak gemisinin köprüsünde durmuş, Omnius'un köleleştirdiği bu gezegenin tam karşısında büyümesini izliyordu. Ruhsuz düşmanıyla yüzleşirken sessizce dua etti. Güçlü bir savaş kahramanının kalıbından çıkan Quentin, soluk altın rengi saçları ve dalgalı bukleleriyle altmış beşinden çok daha yaşlı görünüyordu; yüzünün zarif hatları -sağlam bir çene, ince dudaklar, delici gözler- sanki klasik bir büste dayanarak yapılmış gibiydi. Quentin, saldırıya öncülük edecek ve daha önce en yıkıcı yenilgilerini aldıkları bu yerde cihadileri zafere götürecekti.

Dört yüz tane mancınık tipi savaş gemisi ve binden fazla cirit tipi destroyer, Honru Katliamı'ndan önce, bir zamanlar özgür insanların yaşadığı bu gezegenin etrafında ölümcül bir ilmek oluşturacak şekilde toplanmıştı. Bu kez düşünen makinelerin, yanında getirdiği ezici ateş gücü bir yana, Quentin ve ant içtiği davası karşısında hiç şansı yoktu.

Cihadın sürüp gittiği bunca yıl boyunca, cesur insan savaşçılar, Senkronize Dünyalara sürekli ve önemli zararlar vermiş, robot filolarını tahrip ederek makinelerin karakollarını yok etmişlerdi. Ama düşman yine de güçlerini yeniden inşa etmeye devam ediyordu.

Adrenalin fışkırmasının ve zafer heyecanının bağımlısı haline gelmiş olan primero, uzun askeri kariyeri boyunca bir sürü kahramanca iş başarmıştı. Bir savaş alanının dumanlar tüten yıkıntılarının ortasında pek çok kez zafer duygusuyla dimdik durmuştu. Bu duygudan asla bıkmıyordu.

"Omnius yalnızca olasılıkları hesaplamalı ve sistemlerini kapatmalı," dedi Quentin'in en büyük oğlu Faykan. "Böylece bizi zaman kaybından ve zahmetten kurtarır." Babasından daha uzun boylu olan Faykan'ın da Quentin gibi dalgalı saçları vardı, ama çıkık elmacık kemiklerini ve ince yüz hatlarını annesi Wandra'dan almıştı. Otuzyedi yaşındaydı ve hem askeri hizmette hem de Birlik politikalarında çok hırslıydı.

Sancak gemisinin köprüsünde dikilmekte olan kardeşi Rikov da genizden gelen bir kahkaha attı. "Zafer bu kadar kolay olsaydı, her şey bittiğinde büyük bir kutlama yapmak zor olurdu. Ben daha zor kazanılan bir zaferi tercih ederim." Ağabeyinden yedi yaş küçük olan Rikov, ondan bir baş daha kısaydı ve omuzları daha geniş, çenesi daha köşeliydi. Dolgun dudakları Harkonnen soyuna çekmişti, ama aklı başında hiç kimse Rikov'a bu utancı hatırlatmazdı.

"Bizi bu iblis makineleri yok etmeye bir adım daha yaklaştıracak her türlü zafer beni tatmin edecektir." Quentin dönüp iki hevesli adama baktı. "İki oğlum için de yeterli ihtişam olacak ... biraz da bana kalacak."

Abulurd'un doğumunun Wandra'da neden olduğu şey yüzünden, bilinçaltında küçük oğlundan söz etmekten kaçınıyordu. Savaşa gitmeden önce her zaman değerli karısını düşünürdü. Wandra, çocuk doğurma yaşının sonlarında kazayla hamile kalmıştı ve o zor doğum Wandra'yı kendisinden çalmıştı. Yeni bebeğini ihmal eden Quentin, komadaki karısını, saygın teyzesi Serena'nın uzun zaman tefekkür içinde yaşadığı İçgözlem Şehrinin huzur ve inzivasına götürmüştü hemen. İçinden bir parça, Wandra'yı kendisinden aldığı için hâlâ Abulurd'u suçluyordu. Vicdanı Abulurd'a haksızlık ettiğini söylemesine rağmen yüreği buna inanmayı reddediyordu. ...

"Honru'ya böylece bakacak mıyız?" diye sordu Rikov havai bir şekilde. "Yoksa üzerine inecek miyiz?"

Taburun komutanları telsizden ayrıntılı bilgiler iletiyor, konumlarını belirtiyor ve tam bir saldırı için hazır olduklarını bildiriyorlardı. Aşağıdaki gezegendeki ebedizihin Omnius sonunun geldiğini anlamış olmalıydı. Savunma sistemleri ve savaş robotları yaklaşan Cihat filosunu çoktan saptamıştı, ama düşünen makineler böylesine ezici bir güç karşısında bir şey yapamazlardı. Kaderleri önceden saptanmıştı.

Quentin komuta koltuğundan kalkıp hevesli oğullarına sabırla gülümsedi. Temel savaş planı, Zimia'nın çok uzaklarındaki komuta merkezinde geliştirilmişti, ama savaşta son dakikaya kadar her şey

değişebilirdi. "İki ayrı dalga halinde, her biri karıştırıcı akım bombalarıyla yüklü beşyüz kincal göndereceğiz, ama her şey kötüye gitmediği takdirde büyük ölçekli atomikleri kullanmayacağız. Ebedizihin bağlantısına isabetli bir vuruş yapmamız gerekiyor ve daha sonra da yüzey ekipleri yan merkezleri yok edecek. Aşağıda yeterince Ginazlı komandomuz var."

"Evet, komutanım," diye yanıtladı iki adam.

"Faykan, ilk dalgayı sen yöneteceksin. Rikov sen de İkincisini. Yüksek patlama gücüne sahip birkaç akım-atomiği bütün insan nüfusunu öldürmeden onların jeldevre beyinlerini yeterince karıştırır. Bu durum makineleri, yüzey birliklerimizin içeri girip geri kalanları yok etmesine yetecek kadar yumuşatacaktır. Honru halkı gece çökmeden özgürlüğüne kavuşacak."

"Eğer geriye kalan birileri olmuşsa," diye belirtti Rikov. "Makineler orayı alalı neredeyse doksan yıl oldu."

Faykan'ın yüzü sert ve donuktu. "Eğer Omnius hepsini öldürdüyse, o zaman intikam için daha fazla nedenimiz var demektir, işte o zaman, gezegeni bir atomik seliyle maden posasına çevirme konusunda hiç tereddüt yaşamayacağım, tıpkı donanmanın Yerküre'ye yaptığı gibi."

"Öyle ya da böyle," dedi Quentin, "haydi işimize bakalım."

Primero, Cihat komutanlarının Serena Butler'ın yarım yüzyıl önce öldürülmesinden beri benimsedikleri yarı dua yarı selam hareketiyle ellerini yüzünün önünde birleştirip sıktı. Görünüşte oğullarıyla konuşuyor olmasına rağmen sözleri taburun her köşesine iletiliyordu - bu yalnızca sohbet olsun diye yapılan bir konuşma değil, onun samimi inancıydı. "Honru Katliamı, Cihadın başlangıç tarihinin en karanlık anlarından biridir. Bugün tarihin terazisini dengeleyip bu hikâyeyi kapatacağız."

Faykan ve Rikov, kincal saldırı dalgalarını yönetecekleri sancak gemisinin ana fırlatma güvertesine doğru ayrıldılar. Quentin gerçekleşecek saldırıyı seyretmek için komuta merkezinde kaldı; oğullarına kesinlikle güveniyordu. Ekrana bakarak aşağıdaki verimli görünen gezegeni incelemeye devam etti; kahverengi ve yeşil kıtalar, beyaz bulut demetleri, engin denizlerin oluşturduğu koyu mavi lekeler.

Doksan yıl boyunca Omnius saldırılarının doğal yapıyı yok ettiğine, Honru'nun güzel ormanlarını ve çayırlarını endüstriyel bir kâbusa çevirdiğine hiç kuşku yoktu. Hayatta kalmayı başaran köleleştirilmiş insanlar, bu kötülük dolu düşünen makinelere hizmet etmeye zorlanmış olmalıydı. Quentin'in yumrukları sıkıldı, güç bulmak için yeni bir dua

mırıldandı. Zaman verilirse, bütün bu tahribat düzeltilebilirdi. Bu iş için ilk adım, ilk Katliamın intikamını almak için iyiliksever insan iktidarını yeniden kurmak olacaktı. ...

Serena Butler'ın büyük Cihadını başlatmasından beş yıl sonra Birlik savaş gemileri donanması Honru Senkronize Dünyasını özgürleştirme girişiminde bulunmuştu. Yüce Patrik Ginjo'nun sevk ettiği iyi silahlanmış ve coşkulu donanma gezegene yaklaşmıştı. Ama düşünen makineler için çalışan o iğrenç, fesat casuslar, Honru'da bekleyen düşman güçlerinin sayısı konusunda donanmayı yanıltmıştı.

Pusuya yatmış olarak bekleyen onbin Omnius gemisi, bir anda donanmanın etrafını kuşatmıştı. Savaşçılar, umutsuz savaş önlemleriyle karşılık vermişlerdi, ama intihar saldırıları yapan robot gemileri kendileriyle birlikte Cihat gemilerini de yörüngeden silip atmıştı. Yüzeydeki savaş robotları da dalgalar halinde harekete geçerek kurtarılmayı bekleyen insanların köylerini imha etmişti.

Honru'yu kurtarma girişimi tam bir bozguna ve insanların bütün gemileri yok edilene kadar süren bir katliama dönüşmüştü. Gezegendeki sayısız ölüye ek olarak beşyüz bin özgür asker de tek bir çarpışmada katledilmişti. ...

İntikam zamanı çoktan geldi de geçti bile, diye düşündü Quentin.

"Kincal birlikleri fırlatıldı Primero," dedi yaveri.

"İlerlememizi sağlayacak yüzey birliklerimiz de hazırlansın. Bu işin sorunsuz yürümesini istiyorum. Biz ciritlerle hava korumasını sağlarken bütün personel nakliye gemileri indirilsin." Ciddi, ama kendine güvenli bir şekilde gülümsedi.

Beş yüz kincal ana mancınık gemilerinden ayrıldı. Honru'daki robot filosu daha şimdiden toplanmaya başlamıştı; bir bölümü yörüngeye gemiler gönderiyor, diğerleri de sistemin kıyısında toplanıyordu.

"Savaş için hazırlanın," dedi Quentin. "Bütün Holtzman kalkanları robot gemileri menzile girer girmez açılsın, bir saniye bile önce değil."

"Evet, Primero. Bekleyeceğiz."

Filosunun robot savaş gemilerinden kolayca kurtulacağına emindi, bu yüzden oğullarının faaliyetlerine odaklandı. Faykan ve Rikov kincal filosunu böldü ve her biri kendi tarzına uygun operasyon sürecini takip etti; uyguladıkları strateji karışımlarının çok etkili olduğu önceki çarpışmalarda kanıtlanmıştı. Bugün ünlü Butler Kardeşler özgeçmişlerine yeni bir zafer daha ekleyeceklerdi.

Quentin göğsünde bir acıyla Wandra'nın oğullarını görebilmesini diledi, ama Wandra etrafında olup biteni anlayabilecek durumda değildi...

Onsekiz yıl önce Wandra'yı İçgözlem Şehrinde bırakırken oğulları, Quentin'i yanaklarından gözyaşları süzülürken görmüşlerdi; askeri bir kahraman olan babaları ilk kez bu kadar savunmasız görünüyordu.

"Çok fazla keder var baba," demişti Faykan. "Hem de her yerde."

Ama Quentin başını iki yana sallayarak karşı çıkmıştı. "Bunlar acı ya da keder gözyaşı değil, oğlum." İki genç adama sarılmak için uzanmıştı. "Bunlar annenizin bana verdiği her şey için döktüğüm mutluluk gözyaşları."

Quentin, Wandra'yı asla terk etmemişti. Ne zaman Salusa'ya dönse, karısının onu hatırlayacağına emin bir şekilde onu ziyaret etmişti. Nabzını ve kalbinin çarptığını hissederken, onu hayatta tutan şeyin aşkları olduğunu biliyordu. Cihat için savaşmaya devam ediyor ve her zaferini sessizce Wandra'ya adıyordu.

Honru'dan akmaya başlayan raporlar, Faykan ve Rikov'un kincallarına dair heyecanlı haberler getirirken başını kaldırıp baktı. Savaş gemileri makine kalelerinin üstüne dalışa geçmiş, yıkıcı Holtzman enerjisi püskürten akım patlayıcılarını bırakmaya başlamışlardı.

"Bütün karıştırıcılar atıldı, Primero," dedi Faykan telsizden. "Ana şehir ikinci aşamamız için hazır."

Quentin gülümsedi. Yörüngede, robot savaş gemilerinin ilk grubu Cihat gemilerine etkisiz bir şekilde saldırmıştı. Ama Holtzman kalkanları aşırı ısınmadığı takdirde, bu saldırılar bir tehditten çok yalnızca sıkıntı yaratan bir bela olarak kalacaktı.

Güçlerini yeniden konumlandırdı. "Ciritler, atmosfere doğru inin. Bütün roket bataryaları yukarıdan bombardımana hazırlanın. Ginaz hücum birliklerinin askerlerine akım kılıçlarını çıkarıp şehri temizlemeye hazırlanmalarını söyleyin. Onlardan aşağıdaki bütün makine direncini yok etmelerini bekliyorum."

Komutanları emirleri onayladı ve devasa savaş gemileri fethi tamamlamak için yaklaşırken primero da komuta koltuğunda arkasına yaslandı.

Quentin Butler'ın zırhlı gemisi, ana makine şehrinin yıkıntıları arasında fetih kazanmış komutanı taşıyarak ilerledi. Quentin tahribatı incelerken güzel bir gezegenin böylesine mahvedilmesine üzülüyordu. Bir zamanlar

tarım alanları olan yerlerde artık fabrikalar ve endüstriyel tesisler yayılıyordu.

Özgürlüğüne kavuşmuş köle insanlar şaşkın bir şekilde sokaklarda koşuyor ve kendilerine sığınabilecekleri yerler arıyorlardı. Gardiyan robotları gökyüzünden gelen akım bombardımanının ardından sersemleyip işe yaramaz bir şekilde kalakalınca, bu insanlar da çalıştıkları iş bantlarını terk etmiş veya tutuldukları ağıllarından kaçmışlardı.

Quentin, kariyerinin başlarında Parmentier'in özgürleştirilişini hatırlıyordu. Parmentier'deki zavallı halk, düşünen makinelerin sonunda yok edildiğine bir türlü inanamamıştı. Yeniden fethedilen gezegenin geçici yönetimini Rikov'a devretmesinden sonraki refah yıllarında bu gezegenin halkı Quentin ve Butler Kardeşlere kurtarıcıları olarak tapıyorlardı.

Ama şimdi Honru'da kurtarılan bu insanlar Quentin'in beklediği gibi sevinç çığlıkları atıp bağırmıyorlardı; nasıl tepki vereceklerini bilmiyormuş gibi şaşkın durumdaydılar. ...

Keskin bakışlı paralı asker birlikleri ve kılıçustası grupları geriye kalan savaş bölgelerine doğru hızla koşuyorlardı. Fazla bağımsız hareket ettikleri için hiçbir zaman iyi organize olmuş bir çarpışma birimi oluşturamıyorlardı, ama bu paralı askerler tek başlarına çok iyi birer dövüşçü ve birinci sınıf imha askerleriydiler. Hâlâ işleyen bütün robotları tek tek bulup çıkarıyorlardı.

Ebedizihinin kolayca gözden çıkarabildiği korunmasız iş makineleri ve nöbetçiler, ilk akım bombardımanında tahrip edilmişti. Ama şimdi ortaya dövüş mekleri çıkıyordu; hasarlı ve sersemlemiş durumda olsalar bile hâlâ savaşabiliyorlardı. Akım kılıcı kullanan, hızlı ve ölümcül paralı askerler de düşmanlarını teker teker yok ediyordu.

Sarsılarak ilerleyen komuta aracındaki Quentin, Omnius ebedizihinin kendini şehre bağladığı zırhlı kaleyi görebiliyordu. Ginaz paralı askerleri, en önemli hedeflerine varmak için bir kasırga gibi dövüşüyor, içinde bulundukları tehlikeye aldırmaksızın hedeflerine gittikçe yaklaşıyorlardı.

Quentin içini çekti. Onbeş yıl önce Ix'in ikinci savunmasında elinde böyle adamları olsaydı, o kadar çok asker ve sivil kaybetmezdi. Cihat Ordusunun özgürleştirdiği herhangi bir dünyayı Omnius'un geri almayacağına ant içerek makinelerin saldırısını çok büyük, ama ödenmesi gereken bir bedelle geri püskürtmüştü. Kendisi bir yeraltı mağarasında kapana kısılmış, neredeyse canlı canlı gömülüyordu. ... O çarpışma bir

kahraman olarak ününü güçlendirmiş ve ona ne yapacağını bile bilmediği kadar çok takdir kazandırmıştı.

Şimdi, paralı askerler Honru şehrine yayılırken pejmürde kılıklı yeni bir insan grubunun ortaya çıkışı onu şaşırttı. Bu insanlar paçavralar, boyalar ve şehirde bulabildikleri diğer malzemelerle aceleyle hazırladıkları sancakları taşıyorlardı. İlahiler söyleyip sevinç çığlıkları atıyor, şehit edilmiş Serena Butler'ın adını haykırıyorlardı. Çok az etkili silahları olmasına rağmen kendilerini savaşın ortasına atıyorlardı.

Quentin komuta aracından seyrediyordu. Şehitçilerle daha önce de karşılaşmıştı.

Belli ki baskı altındaki Honru'da bile esir insanlar Cihat rahibesi, onun öldürülmüş bebeği ve ilk Yüce Patrik hakkında sessizce konuşuyorlardı. Büyük olasılıkla da haberleri yeni ele geçirilen Birlik Dünyalarından getirilen esirler taşıyordu. Esaret altındayken bile Üç Şehit'e sessizce dua ediyor, meleklerinin Göklerden gelip Omnius'u öldüreceğini umuyorlardı. Bağlantısız Gezegenlerde, özgür Birlik Dünyalarında, hatta burada Omnius'un egemenliğinin baskısı altındaki Honru'da bile halk, insanoğlunun bu büyük davası için kendilerini feda etmeye yemin etmişlerdi - tıpkı Serena, Masum Manion ve İblis Ginjo'nun yaptığı gibi.

Şimdi, Şehitçiler coşkuyla hücuma geçmişlerdi. Geriye kalan makinelerin üstüne atılıyor, sersemlemiş işçi robotları eziyor veya kendilerini zırhlı dövüş meklerinin önüne atarak saldırıyorlardı. Quentin'in tahminine göre, etkisiz hale getirdikleri her robot için beş fanatik ölüyordu, ama bu onları engellemiyordu. Primeronun bu insanları kurtarmasının tek yolu çatışmayı hızla sona erdirmekti - bu da merkez kaledeki Omnius'u yok etmek anlamına geliyordu.

Eğer her şey başarısız olsaydı, Quentin güçlendirilmiş akım-atomiklerini şehre atma seçeneğine sahipti. Savaş başlıkları Omnius'u anında buharlaştıracak ve Honru'daki düşünen makine kontrolüne son verecekti ... ama oradaki bütün bu insanlar da ölecekti. Quentin bu savaşı böyle bir bedelle kazanmak istemiyordu. Başka seçenekleri olduğu sürece bunu yapmayacaktı.

Kincal saldırılarını tamamlayan Faykan ve Rikov, babalarının komuta aracını bulup doğrudan ona rapor verdiler. Şehitçileri gören Butler Kardeşler de aynı sonuca varmışlardı. "Bir komando saldırısına ihtiyacımız var baba," dedi Rikov. "Hemen."

"Savaş alanında ben senin primero'num, baban değil," diye hatırlattı Quentin. "Bana böyle hitap edeceksin."

"Evet, komutanım."

"Yine de haklı," diye ekledi Faykan. "Doğruca kaleye gidecek bir grup paralı askeri yönetmeme izin ver. Patlayıcılar yerleştirip ebedizihini yok edeceğiz."

"Hayır, Faykan. Sen şimdi komuta subayısın, vahşi bir asker değil. Bu tür maceralar başkalarına göre."

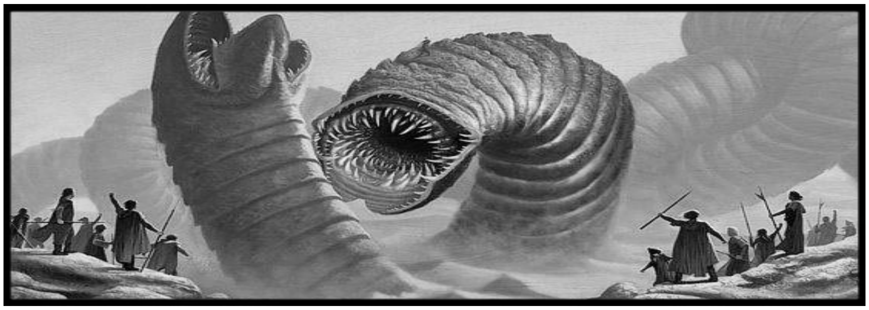
Rikov tekrar konuştu. "O halde paralı askerleri benim seçmeme izin verin, komutanım. Bir saat içinde Omnius'u yok edeceğiz - onları kendim yöneteceğim."

Quentin başını yeniden hayır anlamında salladı. "Paralı askerler görevlerini zaten biliyor."

Sözler primeronun ağzından henüz çıkmıştı ki devasa bir patlama uzaktaki şehir bloklarının arasından yankılandı. Omnius kalesi kör edici bir ışık parıltısına dönüştü, genişleyen şok dalgaları kaleyi buharlaştırıp giderek büyüyen bir daire çizerek binaları devirip attı. Işık azalırken tozlar içe doğru çökmeye başlamıştı. Ebedizihinin kalesinden geriye tek bir zerre bile kalmamıştı.

Birkaç dakika sonra Ginaz paralı askerlerinin lideri komuta aracına geldi. "Sorun halledildi, Primero."

Quentin sırıttı. "Öyle görünüyor." Faykan ve Rikov'un ellerinden tutup zafer hareketiyle kaldırdı. "İyi bir işti ve Omnius'a karşı kazanılan önemli bir fetih daha gerçekleşti."

Zafere giden yol her zaman düz değildir.

— TLALOK
Titanların Çağı

Yeni bir Omnius filosu Richese'deki simek kalesine ulaştığında Agamemnon, ebedizihinin sergilediği bu ısrarcı aptallık karşısında homurdanıyordu. "Eğer jeldevre beyni bu kadar sofistikeyse Omnius neden hiç ders almıyor?" Generalin tehditkâr yürüme gövdesinin hoparlörlerinden çıkan sentezlenmiş sesi açık bir kızgınlık yansıtıyordu.

Rehin tutulan robotun bir yanıt vermesini beklemiyordu, ama Seurat yine de verdi. "Acımasızlık genellikle düşünen makinelerin bir üstünlüğüdür. Yüzyıllar boyunca bize nice zaferler kazandırmıştır - bunu siz de çok iyi biliyorsunuz, General Agamemnon."

Seurat hiç direnç göstermemesine rağmen -özerk bile olsa, yine de lanet olası bir robottu- verdiği yanıtlar ve tavsiyeleri tuhaf bir şekilde işe yaramıyordu. Kendisini esir alan simeklerle oynuyor gibiydi; kullanılabilir yanıtlar vermeyi reddediyor ve gerekli bilgileri saklıyordu. Geçen elli yılın ardından da bu durum epeyce bir düş kırıklığı yaratıyordu. Ama Agamemnon onu henüz öldüremezdi.

Titan general, gezegene yaklaşan robot filosu yüzünden öfkeli bir şekilde dolaşıyordu geniş odada. Yengece benzeyen yürüme gövdesi, kendisi ve hayatta kalan Titanlar isyan edip Senkronize Dünyalardan kaçmadan önce Omnius'un köpeğiyken giydiği gövdelerden çok daha büyüktü. Bela Tegeuse'daki düşünen makineler bir bilgisayar virüsü -Seurat tarafından farkına varmadan dağıtılmıştı- tarafından etkisiz getirildikten sonra Agamemnon ve simekleri o dünyayı fethetmişlerdi. Ardından da ele geçirdikleri Richese'yi şimdi operasyon üsleri olarak kullanıyorlardı.

General homurdandı. "Omnius'un buraya ya da Bela Tegeuse'ye gönderdiği yedinci filo bu. Her seferinde onu püskürtmeyi başardık. Üstelik karıştırıcı teknolojimiz olduğunu da biliyor. Bir kısırdöngüye takıldı ve yoluna gidip bizi rahat bırakamıyor." Ama bu grubun, Omnius'un Richese'ye karşı daha önce gönderdiği yığından epeyce kalabalık olduğunu söylemedi. *Belki de her şeye rağmen ders alıyordur. ...*

Seurat'ın pürüzsüz, bakırımsı yüzü her zaman sakin ve ifadesizdi. "Simekleriniz pek çok Omnius güncelleme küresini tahrip etti, böylece Senkronize Dünyalara çok önemli hasarlar verdiniz. Ebedizihin arzu ettiği sonuca ulaşana kadar size karşılık vermek zorunda."

"Keşke zamanını bizim yerimize *hrethgir* ile savaşarak geçirse. Belki insan haşereler ve Omnius güçleri birbirini yok eder - bize bir iyilik yaparlar."

"Ben bunu bir iyilik olarak görmezdim," dedi Seurat.

Agamemnon güçlü bir şekilde takviye edilmiş piston bacaklarının üstünde tiksintiyle yürüdü. Otomatik savunma alarmları çalmaya başlamıştı. "Seni neden hemen parçalara ayırmadığımı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Belki bunun yanıtını birlikte düşünsek iyi olur."

Titan general kafasındaki gerçek düşünceleri Seurat'ın öğrenmesine asla izin vermezdi. Bağımsız robotu ele geçirmesinin nedeni, hain oğlu Vorian Atreides'le çok fazla zaman geçirmiş olmasıydı. Vorian bir güvenilirdi, ayrıcalıkları ve büyük gücü vardı. Ama bir kadına, Serena Butler'a olan aşkı yüzünden her şeyi bir kenara atmış, düşünen makinelere karşı gelerek özgür insanların arasına katılmıştı.

Titan general geçen bütün bu yıllar boyunca Vorian'ın kendisine, yani babasına neden ihanet ettiğini tam olarak anlayamamıştı. Onunla ilgili büyük umutları ve bir sürü planı vardı. Vor'u bir simeğe dönüştürmeye ve onu Titanların değerli bir varisi yapmaya niyetliydi. Ama artık generalin kendi soyunu sürdürme seçeneği yoktu. Daha fazla çocuğu olmayacaktı. ...

Seurat'ın teorik olarak Vor'un nasıl düşündüğüne ve davrandığına dair bilgiler vermesi gerekiyordu. "Bir espri duymak ister misiniz, General Agamemnon? Uzun zaman önce oğlunuz anlatmıştı. Bir beyin kabını doldurmak için kaç *hrethgir* gerekir?"

Titan general çıkış kemerinin altından geçip odadan ayrılırken durdu. Bu robotu yanında tutmasının nedeni, Vor'un *Rüya Yolcusu*'nun yardımcı pilotu olduğu zamanlara ait hikâyeler duymak mıydı? Bu saçmalıklar Agamemnon'un göstermemesi gereken bir yumuşaklıktı.

"Bunun için havamda değilim, Seurat. Bir çarpışmaya katılmam gerekiyor." Simekler güçlerini birleştiriyor, yörüngeye saldırı gemileri fırlatıyor olmalıydı. Bu sinir bozucu Omnius filosundan kurtulduktan sonra bağımsız robotu yok edip yeni bir başlangıç yapmaya karar verdi.

Komuta merkezinde, hayatta kalmayı başaran üç Titandan biri olan Dante, Richese üssünün kayıtlarını ve iletişim sistemlerini ayarlıyordu. "Emirlerini beş kez tekrarladılar, harfi harfine. Önceki saldırılar sırasında verdiklerinin aynısı. Teslim olmamızı bekliyorlar."

"Bir duyayım," dedi Agamemnon.

Hoparlörden tekdüze bir ses yayıldı. "Titan Agamemnon, Juno ve Dante'ye duyurulur, simek isyanınız Senkronize Dünyalara zarar verdi, bu yüzden de yarattığınız tehdit ortadan kaldırılmalı. Omnius sizin hemen ele geçirilip takipçilerinizin de yok edilmesi için emir verdi."

"Bunun için kendimizi suçlu hissedeceğimizi mi bekliyorlar?" dedi Agamemnon. "Juno burada değil bile." Sevgili eşi son birkaç yılı Bela Tegeuse'de kraliçe olarak geçiriyordu.

Dante, yürüme gövdesini sanki omuzlarını silkermiş gibi garip bir insani hareketle oynattı. "Omnius bin yıl boyunca bizim düşünen makinelere hizmet etmemize izin verdi. Onun tahminlerine göre bu yüzden minnettar olmalıyız."

"Bence Seurat'dan espri yapmayı öğreniyorsun. Beowulf hazır mı? Bir şeyler ters giderse okkanın altına onun gitmesini istiyorum."

"Filosu hazırlanıyor."

"Hepsi harcanabilir ve karıştırıcı mayınlarla silahlanmış simekler mi?"

"Evet, hepsi açık talimatlar almış olan neo-simekler."

Neo-simekler Richese ve Bela Tegeuse'daki köleleştirilmiş nüfustan yaratılmıştı. Cerrahi işlem, gönüllü beyinleri kırılgan insan bedenlerinden ayırıyor ve mekanik gövdelere monte ediyordu. Her zaman dikkatli ve tetikte olan Titanlar, bu simeklerin yaşam-destek sistemlerine, eğer kendileri ölürse kapanacak olan "ölü adam" düğmeleri yerleştirerek onların sadakatini garanti altına almıştı. Buradan çok uzaktaki simek gezegenlerinde bulunan neo-simeklerin bile en azından iki yılda bir "yeniden başlat" sinyali almaları gerekiyordu, yoksa hepsi yok olurdu. Eğer general ve iki arkadaşı suikasta uğrayıp yok edilirse, bu önlem sayesinde eninde sonunda bütün simekler ölecekti. Bunu bilmeleri yalnızca onların ihanetini önlemekle kalmıyor, simeklerin içinde Agamemnon, Juno ve Dante'yi korumaya yönelik fanatik isteği de güçlendiriyordu.

General homurdandı. "Beowulf'un hayatta kalmasını mı yok olmasını mı istediğime emin değilim. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum." Metal bacaklarının üstünde sert adımlarla dolaşırken olayların gerçekleşmesini bekliyordu.

Beowulf, Titanların Omnius'a karşı isyanına katılan ilk neo-simekti. Düşünen makineler için casusluk yapan bir insanın verdiği bilgiye dayanarak Rossaklı Dişibüyücü Zufa Cenva ve iş adamı Aurelius Venport'a saldırdığında büyük hasar almıştı. Mekanik gövdesi kolayca yenilenebilirdi, ama neo-simeğin beyni hasar almıştı. Titanlar onu yanlarında tutuyorlardı, ama sakar ve kararsız Beowulf artık değerli bir varlık olmaktan çok köstek haline gelmişti.

"Sanırım oraya kendim gideceğim. Koruyucu kabım için uygun bir askeri gemi var mı?"

"Her zaman, General Agamemnon. Makinelere yanıt vereyim mi?"

"Onlara karıştırıcı mayınlarla vurduğumuz zaman çok açık bir yanıt vermiş olacağız."

Agamemnon fırlatma bölmesine gitti. Makine kolları koruyucu kabını çıkarıp beynini yürüme gövdesinden ayırdı ve düşünce-çubukları aracılığıyla beyin-çıktı algılayıcılarına bağlayan kontrol sistemleri yuvasına yerleştirdi. Generalin keskin hatlı savaş gemisini yörüngeye fırlatışı hızla gökyüzüne yükselen atletik bir bedenin arkasında buhar izleri bırakmasına benziyordu.

Öbekler halinde toplanmış düşünen makine filosu önceden tahmin edilebilen taktikleri izliyordu ve Agamemnon savaş robotlarının korkunç açıklamalarını dinlemekten bıkmıştı. Doğru, ebedizihinin Titanları öldürmesi önlenmişti, ama robot filosu çok önemli tahribatlar yaratıp başka her şeyi yok edebilirdi. Omnius simeklerin öylece teslim olmasını ve mecazi anlamda kendi boğazlarını kesmelerini mi bekliyordu?

Ama general gösterdiği kadar kendinden emin değildi. Bu saldırı grubu öncekilerden çok daha büyüktü ve onu yok etmek simek savunma güçlerinin büyük bölümünü tüketecekti.

Eğer *hrethgir* Omnius'u sürekli saldırgan darbelerle meşgul etmeseydi Agamemnon'un bir avuç asisi Omnius'un askeri gücüne, hatta insan haşerelere karşı bile kendilerini savunmayı başaramazdı. Eğer düşman buna karar verirse, son derece büyük bir güç gönderebilirdi. General, Richese'deki durumun savunulacak tarafı kalmadığının farkındaydı.

Uzaydaki diğer simek gemilerine ulaştıktan sonra keşif sondaları, robot filosunu gözetlemek için gezegenin karanlık tarafındaki sığınağından çıktı.

"On-onl-onlar saldırmaya haz-hazır-hazırlanıyorlar," dedi Beowulf çıldırtacak derecede ağır ve kekeleyen konuşmasıyla. Neo-simeğin düşüncelerine verilen zarar o kadar zihin bulandırıcıydı ki düşünce-çubukları yoluyla net bir sinyal gönderemiyordu. Beowulf yerdeyken yürüme gövdesini sendelemeden ya da bir şeylere takılmadan yürütemiyordu bile.

"Komutayı ben alıyorum," dedi Agamemnon. *Zaman kaybetmenin anlamı yok.*

"An-an-anlaşıldı." Beowulf en azından hâlâ yetenekli ya da ehil olduğunu iddia etmiyordu.

"Rasgele dağılın. Akım roketleriyle ateş açın."

Neo-simek gemileri dişlerini gösteren hevesli kurt yavruları gibi ileri atıldı. Robot filosu hızla saldırı düzenine geçti, ama simek gemileri çok daha küçüktü, vurulmaları daha zordu ve daha fazla yayılmışlardı. Agamemnon'un savunma birlikleri karıştırıcı mayınlarını bırakabilmek için füze ateşinden kaçtılar.

Küçük manyetik kapsüller, bir kısmının savaş alanlarından ele geçirildiği, bir kısmınınsa insan casuslar tarafından getirildiği *hrethgir* silahlarından kopyalanan Holtzman saha teknolojisi kullanılarak tasarlanmıştı. Simekler karıştırıcı akımlardan etkilenmiyorlardı, ama Soylular Birliği bu teknolojiyi düşünen makinelere karşı yüzyıldır kullanıyordu.

Mayınların yerleştirilmesi sırasında robotların ateş gücü düzinelerce neo-simek gemisini yok etti, ama karıştırıcıların çoğu serbestçe uçarak düşman gemilerinin metal gövdelerine yapıştı, bozucu enerji dalgaları gönderdi. Jeldevre zihinler silinince robot gemileri kontrolden çıkıp birbirine çarpmaya başlıyordu.

Kendini riske atma gereği görmeyen Agamemnon geride kalmakla birlikte savaşa yakın olmanın tadını çıkarıyordu. Düşünen makineler beklediğinden daha da gürültülü bir şekilde yok ediliyordu.

Aşağıdaki şehirden yeni bir gemi daha yükseldi. Gemi, düşman filosuna doğru uçarken Agamemnon Dante'nin de savaşa katılmaya karar verip vermediğini merak etti, ama bu pek olası değildi. Bürokratik Titan işlerin en yoğun olduğu yerde bulunmaktan hoşlanmazdı. Hayır, bu başka biriydi.

Neo-simeklerinin çoğunun Omnius'a karşı savaşmak istediğini biliyordu ve bu hiç şaşırtıcı değildi. Ebedizihin Richese'yi çok uzun süredir, neo-simeklerin insan oldukları zamandan beri baskı altında tutuyordu; intikam istemeleri çok doğaldı. Neo-simekler Titanların da aynı şekilde sıkı bir yönetim uygulamalarından yakınmıyorlardı: Agamemnon onlara insan zihinli makineler olma fırsatı verdiği için ara sıra yaptığı zalimliklere göz yumuyorlardı.

Esrarengiz yeni gemi Omnius güçlerinin yoğun bir şekilde bulunduğu yere yükseldi, ama ateş açmadı. Çarpışmaların arasından geçerken füzelerden kaçtı, hasarlı makine gemilerinin ön saflarının ötesine geçti. İletişim frekanslarında sinyaller mermi gibi hızla gidip geliyordu. Bunların bazıları şifreliydi ve makine dilinde anlaşılmazdı, diğerleriyse neo-simeklerin alaycı ve küstah çığlıklarıydı.

"İçeri girip olabildiğince çok sayıda Omnius gemisi tahrip edin," dedi Agamemnon. "Eve acı içinde dönsünler."

Esrarengiz gemi, hayatta kalan robot gemilerinin arasında yol almaya devam ederken neo-simekler de ileri atıldılar. Agamemnon algılayıcılarının menzilini artırıp tanımlanmayan yeni geminin oynadığı kumarı kaybedişini seyretti. Yeni gemi, robot savaş gemilerine yaklaşırken bir kertenkelenin uzun diliyle kapılan bir böcek gibi yakalanıp içeri çekildi.

Neo-simekler daha fazla karıştırıcı mayın fırlattı. Görünüşe göre makineler olasılıkları hesaplayıp sonunda burada bir zafer kazanma şanslarının olmadığı sonucuna varmışlardı. Omnius filosu sendeleyerek geri çekilip Richese'den uzaklaşıyordu. Geride koca bir çöplüğü andıran bir yığın gemi ölüsü bırakmıştı.

"Diğer savaşların daha öncelikli olduğuna karar verdik," diye bildirdi robot gemilerinin komutanlarından biri; bu zayıf bir bahane gibiydi. "Çok daha üstün bir güçle geri döneceğiz, böylece kayıplarımız makul bir seviyede kalacak. Dikkat et General Agamemnon, Omnius'un sana ve simeklerine verdiği ceza hâlâ geçerli."

"Ya, elbette öyle. Ve *siz* de dikkat edin," dedi Agamemnon, düşünen makinelerin alaycı ses tonunu anlamayacaklarını bilerek, "geri gelip bunu tekrar hatırlatırsanız sizi yine geri püskürteceğiz."

Omnius filosu, Richese'nin üstündeki soğuk uzayda yüzlerce hasarlı ya da çalışmayan gemi bırakarak oradan ayrıldı. Etrafa yayılan enkaz, yönbulma konusunda tehlike yaratacaktı, ama belki Agamemnon ve

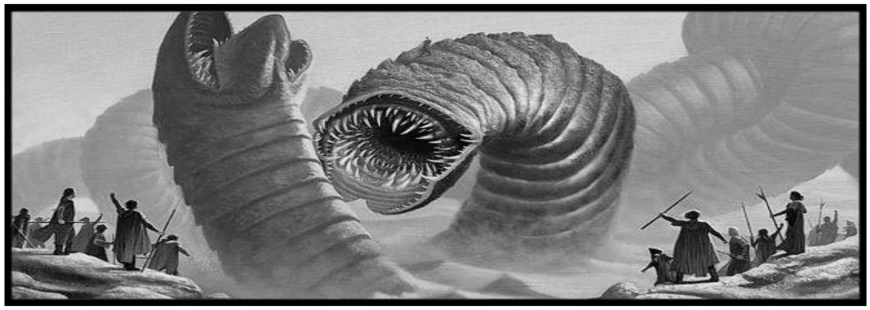
simekleri onları savunma barikatının bir parçası olarak kullanırdı. Üsleri fazla güvenli değildi.

Ama simek yine de robot komutanın boş bir tehdit savurmadığını biliyordu. Düşünen makineler kesinlikle geri geleceklerdi ve bir sonraki sefere Omnius zaferi garanti altına almak için yeterli ateş gücü getirecekti. Agamemnon, Titanlarla birlikte Richese'den ayrılıp fethedecek başka dünyalar bulması gerektiğini biliyordu, teslim olmayacak sağlam kaleler inşa edip bölgelerini genişletebilecekleri daha fazla yalıtılmış gezegenler gerekiyordu. Bu şimdilik Omnius'tan kaçmak için yeterli olurdu.

Konuyu Juno ve Dante'yle konuşacaktı, ama çok hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Ebedizihin sakar ve hareketleri önceden tahmin edilebilir olabilirdi, ama aynı zamanda da kesinlikle ısrarcıydı.

Agamemnon daha sonra şehre geri dönüp robot saldırılarının neden olduğu tahribatı değerlendirirken, esrarengiz geminin pilotunun hırslı bir neo-simek olmadığını büyük bir düş kırıklığı içinde öğrendi.

Elli altı yıllık esaretin ardından bağımsız robot Seurat bir şekilde kaçmayı başarıp düşünen makinelerin filosuna katılmıştı.

Tanrı merhameti ödüllendirir.

— Bir Arrakis Deyişi

Sahip olduğu hayal gücü evrenin içine zorlanarak sığabilse de Norma Cenva dağınık ofisinden dışarı hiç çıkmazdı. Zihni gereken her yere gidiyordu zaten.

Dikkatini tamamen yoğunlaştırmış bir şekilde, kafasındaki sayısız düşünceyi statik plan kâğıtlarına ve elektronik çizim tahtalarına geçiriyordu. Bu arada işçiler de onun hayallerini gerçeğe dönüştürürken Kolhar'ın yakınındaki inşaat alanları büyük bir faaliyet içindeydi. Birbiri ardına gemiler, kalkanlar, gemi motorları ve silahlar yapılıyordu. İşler hiç sona ermiyordu, çünkü Norma hiç durmuyordu. Cihat hiç durmuyordu.

Yine sabah olduğunu fark ettiğinde fazla şaşırmadı. Gece boyunca çalışmıştı ... belki de daha fazla. Hangi günde olduğundan hiç haberi yoktu.

Kolhar tersanelerinin dışında, büyük oğlu Adrien'ın yönettiği ağır makinelerin sesini duyabiliyordu. Bu ... verimli bir sesti, dikkat çelici değil. Adrien, onun Aurelius Venport'tan doğurduğu beş çocuğundan biriydi, ama diğerleri onun iş konusundaki beceri ve kararlılığına sahip değildi. Diğer iki oğlu ve iki kızı da VenKee Girişimcilik için çalışıyordu, ama şirket temsilcileri olarak daha önemsiz pozisyonlardaydılar. Adrien, baharat teslimatları ve dağıtımını denetlemek için bizzat Arrakis'e gitmişti.

İşçi grupları ticaret ve savaş gemilerini bir araya getiriyordu. Bu gemilerin çoğunda güvenli ve konvansiyonel makineler vardı, ama bazıları bir gemiyi bir anda bir yerden diğerine taşıyan olağanüstü uzay-bükülümü motorlarıyla donatılmıştı. Ne yazık ki sistem yapısında büyük riskler taşıyordu; kayıp oranı o kadar yüksekti ki çok az insan uzay-bükücülerle uçmak istiyordu, hatta en tehlikeli durumlar dışında cihadiler bile buna gönüllü olmuyordu.

Tekrar tekrar ortaya çıkan bu dezavantajlara -bazılarına matematik ve fizik, diğerlerineyse fanatizm neden oluyordu- rağmen Norma yeterli zaman ve dikkat verirse sonunda çözümü bulacaktı. Bundan daha öncelikli hiçbir işi yoktu.

Serin sabah havasına çıkıp gürültüyü ya da kötü egzoz kokularını duyup hissetmeksizin inşaat karmaşasına baktı. Kolhar'ın kaynaklarının büyük bölümü Cihat Ordusundaki sürekli zayıflamayı gidermek için yeni gemiler yapmaya adanmıştı. Bu savaşı sürdürmeye harcanan enerji, materyal ve çalışma miktarını Norma'nın aklı bile almıyordu.

Norma bir zamanlar annesinin küçümsediği kısa boylu genç bir kadındı. Ama şimdi fiziksel olarak çok güzeldi, bütün evreni kaplayıp geleceğe uzanan fikirleri ve sorumlulukları vardı. Titan Kserkses tarafından işkence gördükten sonra daha yüksek bir bilinç seviyesine ulaşıp böylesine *değiştiği* için artık şimdiki zaman ve gelecek arasında önemli bir köprü görevi görüyordu. O olmadan insanoğlu potansiyelini gerçekleştiremezdi.

Norma bir süre için çok şanslıydı. Sevmiş ve sevilmişti. Duygusal ve iş alanındaki desteği Aurelius, katı ve bencil annesiyle birlikte ölmüştü, her ikisi de savaş kurbanıydı. Norma'nın Zufa'yla ilişkisi çok zor olmuştu, ama sevgili Aurelius Tanrının Norma'ya gönderdiği bir armağandı ve onu pek çok açıdan korumuştu. Her gün Norma'nın düşüncelerindeydi. Aurelius'un ona olan sarsılmaz inancı olmasaydı, Norma önemli hedeflerine ulaşamaz veya hayallerini gerçekleştiremezdi. Aurelius ondaki potansiyeli anlamış ve servetini onun için tehlikeye atmıştı.

Aurelius'un Serena Butler'la yaptığı anlaşma sayesinde VenKee uzay-bükülümü teknolojisinde bir tekel olmayı sürdürüyordu. Bir gün gelecek ve yeni kuşak gemiler Holtzman kalkanlarından bile daha önemli olacaktı -tabii Norma yönbulma sorununu çözer çözmez. Ama ne zaman çözümün bir parçasını bulsa, daha önceden tahmin etmediği başka bir sorun çıkıyor ve yanıtın kendisinden daha da uzaklaşmasına neden oluyordu, tıpkı aynalarda dolu bir odadaki çok sayıda yansıma gibi. Bu bilinmeyenlerin yarattığı bir zincirleme tepkimeydi.

Norma önündeki endüstriyel görkemi seyrederken zihni gezinmeye, kendisinden kaçan yanıtları aramaya başladı. Uzay-bükücüler evrende bir noktadan diğerine sıçrayabiliyordu -itme gücü mükemmel çalışıyordu- ama gemiyi kozmosu dolduran engellerin arasından geçirip *yönlendirmek* aşılmaz zorlukta bir işti. Uzay uçsuz bucaksız ve neredeyse bomboş olmasına rağmen, eğer bir uzay-bükücünün rotası beklenmedik bir şekilde

konumlanmış bir yıldız ya da gezegenden geçiyorsa gemi yok oluyordu. Kaçma, yön değiştirme veya cankurtaran sandalı fırlatma şansı yoktu.

Uzay-bükülümü yolculuklarının onda biri felaketle sonuçlanıyordu.

Ana sorun bir mayın tarlasının içinde gözü kapalı uçmaya benziyordu. Hiçbir insan zihni tehlikelere yeterince hızlı bir şekilde tepki veremiyor, hiçbir harita bütün sorunları göz önünde bulundurarak büklüm uzayda doğru bir rota çizemiyordu. İnsanüstü zekâsına rağmen Norma bile bunu yapamıyordu.

Yıllar önce, hızlı düşünen bilgisayarlar kullanarak soruna geçici bir çözüm bulmuştu. Hızlı analitik karar verme özelliğine sahip aygıtlar, tehlikeleri saniyenin milyarda biri kadar süre içinde önceden tahmin edip alternatif rotalar çizebiliyorlardı. İlk uzay-bükücülere gizlice yerleştirilen bu bilgisayarlı yönbulma makineleri kayıp oranını yarıya indirmiş ve yeni teknolojiyi neredeyse -*neredeyse*- olanaklı hale getirmişti.

Ama Cihat Ordusunun subayları bilgisayarların varlığını saptayınca koparılan kıyamet Kolhar tersanelerini neredeyse kapanmanın eşiğine getirmişti. Norma şaşkına dönmüş ve başarı kanıtlarını göstererek süper hızlı gemilerin Cihat için sağlayacağı yararları işaret etmişti. Ama Yüce Patrik Tambir Boro-Ginjo, Norma'nın yapma cüretinde bulunduğu bu "aldatmaca" konusunda çok öfkeliydi.

Babası gibi kibar konuşan ve zeki bir müzakereci olan oğlu Adrien, özürler dileyerek, ekşi suratlı Birlik temsilcilerinin bakışları altında bilgisayarlı yönbulma sistemlerini çıkarıp tahrip ederek Norma'yı ve tersaneleri kurtarmıştı. O gülümserken Birlik temsilcileri de kendilerinden hoşnut bir şekilde oradan ayrılmışlardı. "Başka bir çözüm bulacaksın," diye annesinin kulağına fısıldamıştı Adrien. "Bulacağını biliyorum."

Norma bilgisayarları bir daha asla kullanamasa da yönbulma sistemlerinin birkaçını saklamıştı - ilk ilkelerden başlayarak onlarca yılını bu sorun üzerinde çalışarak geçirmişti, ama aşılamaz bir engeldi bu. Sofistike bir bilgisayar sistemi olmadan bu sorunu aşmanın yolunu bulamıyordu. Yönbulucunun sorunları önceden görüp meydana gelmeden önce çözmesi gerekiyordu - görünüşte olanaksız bir şeydi bu.

Bu yüzden uzay-bükücüler VenKee yatırımlarının öylesine derin bir çukuru olarak kalmıştı ki hiçbir zaman kârla doldurulamamıştı. Teknoloji tam olarak Norma'nın tasarladığı gibi işliyordu ... ama asıl sorun onu kontrol etmekteydi.

Neyse ki VenKee kargo taşımacılığında büyük kârlar elde ediyordu, özellikle de Arrakis'ten şu gizemli baharatı taşıyarak. Şimdiye kadar yalnızca Norma'nın ticaret şirketinin o gezegenle bağlantısı olmuştu ve kaynağı bir tek o biliyordu.

Norma baharatı kendisi de kullanıyordu. Baharat çok büyük bir nimet olduğunu kanıtlamıştı. *Melanj*. Kendini yeni bir iş gününe hazırlarken kırmızımsı kahverengi kapsülün keskin tarçın kokusunu içine çekti, kapsülü dilinin üstüne yerleştirip yuttu. Son birkaç günde ne kadar melanj aldığını unutmuştu artık. *Ne kadar gerekiyorsa o kadar alıyordu.*

Kanında, zihninde dolaşan baharatın etkisi çok çarpıcıydı. Norma bir an için tersanedeki ofisinin penceresinden dışarıya bakıp yakındaki bir geminin monte edilişini seyretti. İşçiler gövdeye bağlı iskelelerde koşturuyor veya kendi tasarımı olan süspansör kemerleri kullanarak metal yüzey boyunca hareket ediyorlardı.

Bir an sonra uzay-bükülümü anı gibi ani bir fışkırma hissetti, ama bu sefer anlamadığı şekilde farklıydı. Son aylarda, melanj tüketimini artırmıştı. Gemilerde olduğu kadar kendisi üzerinde de deneyler yapıyor ve yönbulma açmazına bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Kendini çok canlı hissediyordu; düşünceleri gerçek bir sel gibiydi ve simsiyah kayalardan oluşan bir kanyondan çağlayarak akan şelaleler gibi sonuçlara hücum ediyorlardı.

Norma aniden, zihinsel bir çakış anının içinde, kendisini Kolhar'dan çok uzaklara götüren bir görüntüyle kuşatıldı. Güneşle yıkanan engin çölde dikilen uzun boylu, zayıf bir adam gördü. Adam bir baharat hasatçısının onarımını denetliyordu. Görüntü, sanki kalın camların ardından bakıyormuş gibi dalgalı olmasına rağmen Norma adamın asil profilini ve altmışdört yaşında olduğu halde hiç beyazlamamış olan koyu renk, dalgalı saçlarını tanıdı. Melanj tüketiminin yaşlılık üzerindeki etkileriydi bu.

Adrien. Oğlum. Arrakis'te. Adrien'ın çöl gezegenindeki Zensünni baharat toplayıcılarıyla uğraşmak için Arrakis'e gittiğini hatırladı.

Babasına o kadar benziyordu ki Norma neredeyse Aurelius'u gördüğünü hayal ediyordu. Oğlunun iş konusundaki yeteneği sayesinde Norma, kendi çalışmalarına yoğunlaşabilmek için VenKee Girişimcilik'in yönetilmesi görevini ona vermişti.

Bu görüntü gerçek miydi? Norma neye inanacağını ya da inanmak istediği şeyin mümkün olup olmadığını bilmiyordu.

En büyük oğlunun görüntüsünü seyrederken, kafatası sanki keskin ve testeremsi bir şeyle kesiliyormuş gibi acıyla doldu; bir çığlık attı.

Gözlerinin önünde yalnızca aniden çakan parıltılar ve renk çizgileri görüyordu. El yordamıyla yeni bir baharat kapsülü bulup yuttu. Acı yavaş yavaş azalırken görüntü berraklaştı.

Uçsuz bucaksız kumulların üstünde gezinen bir kartalın gördüklerine benzeyen görüntü Adrien'dan uzaklaştı. Derken Norma bayılıp karanlığa gömüldü, tıpkı kumun derinliklerine dalan kör bir solucan gibi. ...

Daha sonrasında aynanın karşısında çıplak bir şekilde dikildi. Zihinsel açıdan yükselişinden beri vücudunu yeniden inşa edebiliyor, dişi atalarının gen havuzundan alınan mükemmel görüntüsünü sürdürebiliyordu. Aurelius, şekilsiz bedenine rağmen onu her zaman kim olduğuyla değerlendirmişti, ama Norma bedenini şekillendirme işlemini kullanarak Aurelius için güzelleşmişti. Artık yaşlanmıyordu. Aynada dişi bedeninin kusursuz çizgilerini, uzun zaman önce sevdiği adam için yarattığı zarif yüz hatlarını inceledi.

Evrim geçirmiş bedeni, görünüşe göre kendi iradesiyle daha da değişirken, içinde bir şeyin fiziksel dünyayla bağlantısının koptuğunu hissediyordu. Bu şey ölüyor ya da dağılıyor değildi ... Norma *gelişiyordu* ve bu süreci hiç anlamıyordu.

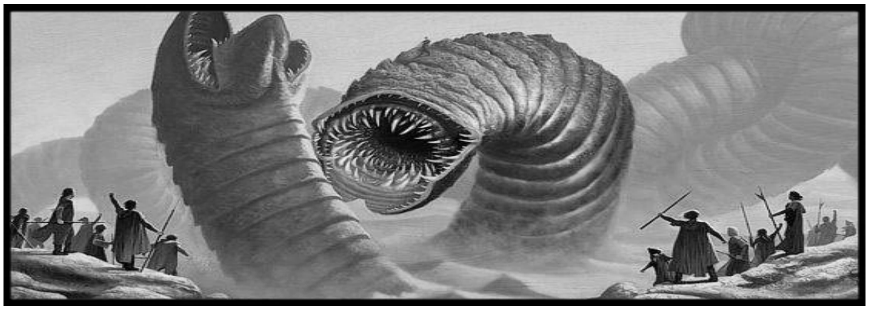
Fiziksel görüntüsü artık önemli değildi; aslında dikkat dağıtıyordu. Gücünü kontrol etmesi ve Dişibüyücü atalarının yaptığı gibi düzgün bir şekilde yönlendirmesi gerekiyordu, ama bunu çok daha büyük ölçüde yapmak zorundaydı. Onun amaçladığı şey, tek bir insan bedenini biçimlendirmekten ve Dişibüyücü atalarının yıkıcı eylemlerinden çok daha fazla zihinsel enerji gerektiriyordu.

Yaratmak her zaman yıkmaktan daha büyük enerji gerektiriyor.

Norma yapması gereken şeyin baskısı yüzünden çok yorgundu, sürekli zihninde canlanan görüntülerden, testlerden ... başarısızlıktan yorulmuştu. Ve yorgunken daha fazla melanja ihtiyaç duyuyordu.

Aynada heykeli andıran bedeninin dalgalanıp titreşmesini seyretti. Bir omzunda kırmızı bir leke belirmişti. Zihinsel güçlerini kullanarak görüntüsünü zorlayıp mükemmel hale getirdi. Kızarıklık kayboldu.

Aurelius Venport'un anısı adına kendini kusursuz bir durumda tutuyordu. Ama o artık yoktu ve onun olmayışı bile gerekli olanı yapmasına engel olamazdı.

Yaşam ve ölüm arasındaki çizgi çölde çok keskin ve hızlıdır.

— Baharat Arayıcılarına Öğütler

Rüzgârın savurduğu bir kumulun zirvesinde dikilen Adrien Venport, teknisyenlerden uzakta durmuş, baharat hasatçısının tamir edişini seyrediyordu. Diğerleriyse yaklaşan bir kumsolucanına karşı çevreye yayılmış gözcülük yapıyorlardı. Adrien makinenin nasıl çalıştığını ayrıntılı olarak bilmiyordu, ama onun yoğun denetlemesi sırasında adamların daha hızlı ve sıkı çalıştıklarını biliyordu.

Burada, güneşle yıkanan Arrakis çölünde zaman sanki geçmiyor gibiydi. Çevrelerini saran kum okyanusunun ucu bucağı yoktu, ısı çok yoğundu ve kuraklık açıkta kalan deriyi çatlatacak kadar ciddiydi. Görünmeyen ve çok güçlü birisinin kendisini gözetlediği şeklindeki ürkütücü his yüzünden kendini çok savunmasız hissediyordu.

Herhangi bir insan bu gezegene karşı nasıl saygı duymazdı?

Şu küçük melanj eleme makinelerinden biri bozulmuştu ve VenKee onun onarılmadığı her saat için para kaybediyordu. Adrien'ın, Arrakis Kentinde yükleme için bekleyen diğer toplayıcıları ve dağıtıcıları da vardı. Altın rengi havzanın daha uzak yerlerinde iki kocaman baharat-kazı makinesi, turuncu renkli baharat bölgesinin üstünde çalışıyordu. Devasa bir taşıyıcı da yakınlarda havada asılı bekliyor; cesur adamlar küreklerle pas rengi melanj yığınlarını kaldırıp kargo kutularına dolduruyor ve onları da işlenmesi için hava aracına yüklüyorlardı.

Cızırtılı bir iletişim hattından adamın biri haykırdı. "Solucan izi!"

Bütün iş ekibi hava aracına koşarken, Adrien'in yakınındaki tamirciler korkudan donup kaldılar. "Ne yapacağız? Bu şeyi buradan havalandırıp götüremeyiz!" Toz içindeki adamlardan biri çaresizce kumun üstündeki plastik brandalara yayılmış durumdaki motor parçalarına bakıyordu.

"Daha hızlı çalışmalıydınız!" diye bağırdı, diğer baharat arayıcılarından biri.

"Onarımı bırakın ve sakın ses çıkarmayın," dedi Adrien, ayaklarını kuma bastırarak. "Son derece hareketsizce durun." Diğer iki büyük kazıcının bulunduğu yeri işaret etti. "Onlar bizden çok daha fazla ses çıkarıyorlar. Solucanın bize yönelmesi için hiçbir neden yok."

Havzanın karşısında, ikinci ve üçüncü ekipler, olabildiğince çok miktarda kargo alan kocaman taşıyıcıya telaşla tırmandı. Saniyeler içinde araç havalanarak hasat makinelerini geride bıraktı - çok pahalı ekipmanlar, diye düşündü Adrien.

Devasa solucan kumun içinden doğruca avının üstüne gidiyordu. Terk edilmiş makineler yerde sessizce duruyordu, ama kaçmaya uğraşan geminin kalkış motorları kükreyip homurdanıyor ve titreşimler solucanın avcı içgüdülerini uyarıyordu. Kumsolucanı, fırlatılmış bir top mermisi gibi üstünü örten kumdan çıkıp havaya yükseldi, yükseldi. Ağır taşıyıcı araç büyük bir güç sarf ederken motorları tehlikeden uzaklaşmak için çalışıyordu. Solucanın kocaman ağzı inanılmaz bir şekilde açıldı ve çevresine öfke salyalarını andıran kumlar fışkırttı.

Solucan zirveye ulaşıp gerildi, ama ağır taşıyıcıyı biraz farkla kaçırdı. Çiğneme hareketi havayı karıştırırken aracın sarsılmasına, yükselip alçalmasına neden oldu ve kumsolucanı tekrar kumlara düşerken altındaki iş makinelerini ezdi. Pilot kontrolü yeniden ele geçirip yükselmeye devam ederek büyük bir hızla karşıdaki bir kayalık yamacının keskin çizgisine doğru ilerledi.

Adrien'la birlikte kumda kalan işçiler arkadaşlarının kaçtığını görünce rahatlayarak bir şeyler mırıldandılar, ama son derece hareketsiz durmaya devam ettiler. Kumsolucanı gidene kadar kurtarma gemileri onları almaya gelmezdi.

Kumsolucanı geniş havzada debelendi, hasat makinelerini yuttu ve ardından tekrar çöle daldı. Adrien soluğunu tutmuş bir şekilde onu seyrederken kumsolucanı da kumda dalgalar oluşturarak karşı taraftaki ufka doğru ilerliyordu.

Kir içindeki baharat arayıcıları çöl iblisini atlattıkları için memnun ve rahatlamış görünüyorlardı. Duydukları korkunun bir sonucu olarak sessizce gülerek kendilerini tebrik ettiler. Adrien, dönüp siyah kayalığa doğru sarsılarak ilerleyen uçağa baktı. Yükseltinin diğer tarafında bulunan, açık kumlara ve kumsolucanlarına karşı korunaklı derin vadiye kurulmuş bir

diğer VenKee istasyonu onlara dinlenmeleri için yatak ve yer sağlayacaktı. Adrien ve geride kalanlar için kurtarma ekipleri gönderirlerdi.

Kayalık çizgisinin arkasında, uçağın gidiş rotasının üstündeki gökyüzünün renk değiştirip bulanık yeşile dönüşmesi hoşuna gitmemişti. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz çocuklar? Bir fırtına mı geliyor?" Arrakis'te inanılmaz kum fırtınaları olduğunu duymuştu, ama hiç görmemişti.

Teknisyenlerden biri yukarı bakarken baharat arayıcılarından ikisi işaret etti. "Doğru, kum fırtınası bu. Küçük bir tane, bir boşalma olayı, Coriolis fırtınası kadar kötü değil."

"Taşıyıcı doğruca onun üstüne gidiyor."

"Bu çok kötü."

Adrien seyrederken araç sarsılmaya başlamıştı bile. İletişim hattından pilotun çığlıklarına eşlik eden acil sinyalleri duyuldu. Yumuşak görünümlü kum ve toz katmanları kocaman hava taşıtını bir sevgilinin kucaklayışı gibi sardı. Araç çılgınca sarsıldı ve kontrolden çıkıp dönmeye başladı. Sonunda siyah kayalara çarpıp geride yalnızca turuncu alev patlaması ve hortumun içinde hızla dağılan siyah dumanlar bıraktı.

Lanet olası solucanlar baharatlarını her zaman geri alıyorlar, diye düşündü Adrien. *Öyle ya da böyle.*

Riskli bir işin talihsiz gerçeğiydi bu: hangi önlemler alınırsa alınsın beklenmedik felaketler onları daima bekliyordu. "Onarmalarınızı mümkün olduğunca çabuk bitirin," dedi yumuşak, ama kararlı bir sesle. "Böylece buradan ayrılıp Arrakis Kentine dönebiliriz."

Daha sonra Arrakis Kentindeki bir pazar yerinde, baharat arayıcılarıyla çevrelenmiş olarak dikilen Adrien VenKee Girişimcilik'i sürekli aldatmaya çalışan adamlara hitaben konuşuyordu. Bu onların tarzıydı, ama Adrien onların bu işten böylece kurtulmasına izin vermeyecek kadar kurnazdı.

"Fiyatınızı çok fazla artırıyorsunuz." Hiçbir tereddüt göstermeden kendisinden neredeyse iki misli iri olan geniş gövdeli ve sakallı baharat arayıcısına baktı. Diğer yerliler gibi bu baharat arayıcısı da çöl kamuflajı pelerini giyiyordu ve tozlu aletlerini belindeki kalın bir kemere takmıştı. "VenKee böyle bir şeye hoşgörü gösteremez."

"Baharatı çıkarmak tehlikeli," diye karşılık verdi sakallı adam. "Bunun adil bir şekilde telafi edilmesini bekliyoruz."

"Bir sürü ekip geride hiçbir iz bırakmadan kayboldu," dedi ikinci baharat arayıcısı.

"Adamların çok fazla riske girmesi benim hatam değil. Aldatılmak hiç hoşuma gitmiyor." Adrien tehditkâr adamlara biraz daha yaklaştı, çünkü bu onların beklediğinin tersiydi. Güçlü ve sağlam görünmeliydi. "VenKee sizinle çok cömert bir sözleşme yaptı. İşleriniz garanti. Bununla mutlu olmalısınız. Yaşlı kadınlar bile sizin kadar şikâyet etmiyor."

Çöl adamları bu hakaretle gerildi. Sakallı liderleri sanki silahını alacakmış gibi elini yanına attı. "Suyunu korumak istiyor musun, dış-dünyalı?"

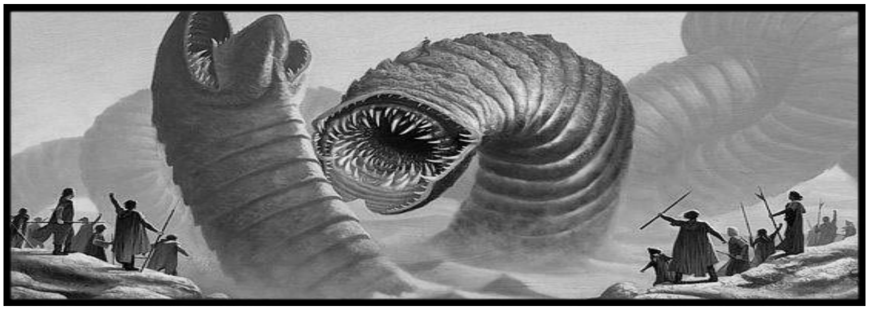
Adrien hiç tereddüt etmeden iki elini baharat arayıcısının tozlu göğsüne koydu, sonra ani ve güçlü bir şekilde itip adamın geriye doğru sendelemesine neden oldu. Düşen adamın çöl arkadaşları bıçaklarını çekerken bir kısmı da öfkeden deliye dönmüş liderlerinin ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Adrien kollarını göğsünde kavuşturup onlara çıldırtıcı şekilde güvenli bir gülümsemeyle baktı. "Peki ya siz VenKee ile yaptığınız işi sürdürmek istiyor musunuz? Teklifimi kabul edecek başka Zensünniler olmadığını mı sanıyorsunuz? Beni buraya, Arrakis'e getirerek zaman kaybetmeme neden oldunuz ve bu çocuksu sızlanmalarınızla da zaman kaybına neden oluyorsunuz. Eğer onurlu adamlarsanız hepimizin başlangıçta kabul ettiği şartları yerine getirmelisiniz. Eğer onurlu değilseniz, sizinle daha fazla iş yapmayı reddediyorum."

Çok rahat görünmesine rağmen blöf yapmıyordu. Çöl kabileleri baharat hasatlayıp satmaya alışmışlardı. VenKee düzenli tek müşteriydi ve Adrien da VenKee demekti. Eğer bu adamları kara listeye almaya karar verirse hayatlarını Arrakis çölünün sunduğu şeylerle kazanmak zorunda kalırlardı ... ve pek çok Zensünni bunu nasıl yapacağını unutmuştu.

Kalabalık pazarın pis kokulu sıcağında birbirlerine baktılar. Sonunda onlara göstermelik bir artış sundu. Bu masrafı, çoğu zengin olan melanj kullanıcılarından nasıl olsa çıkaracaktı. Melanj çok nadir bulunduğu ve pahalı olduğu için müşterileri bu bedeli memnuniyetle öder, hatta büyük olasılıkla farkı anlamazlardı bile. Çöl adamları yarı tatmin olmuş bir şekilde yürüyüp gittiler.

Adrien başını iki yana salladı. "Bazı sapık cinler bu gezegeni olabildiğince kirletmişler ... ve sonra da baharatı tam ortasına koymuşlar."

Evren değişebilir, ama çöl değişmez. Arrakis kendi zamanına sahiptir. Bunu kabul etmeyi reddeden bir adam kendi aptallığıyla yüzleşmek zorunda kalacaktır.

— Solucansüvarisi Selim Efsanesi

Günün sıcaklığı azalır azalmaz Zensünni grubu, gölgeli gizlenme yerlerinden çıkıp Kalkan Yamacından aşağıya doğru yaptıkları yolculuğa devam etmeye hazırlandılar. İsmail uygarlığın gürültüsüne ve pis kokusuna ulaşmak için sabırsızlanmıyordu, ama El'hiim'in VenKee yerleşim noktasına yalnız gitmesine izin veremezdi. Solucansüvarisi Selim'in oğlu, kendisine dış-dünyalıların arasında tehlikeli derecede rahat bir yol seçiyordu.

Kabilesinin düşüncesiz genç üyeleri artık böyle yapmasa da İsmail, sağduyulu davranarak, kayış gibi olmuş derisinin açıkta kalan kısımlarını koruyucu giysilerle örtmüştü. Solurken verdiği nemi korumak için kurumuş yüzüne maske takmıştı; giysilerinin içine yerleştirilmiş filtremsi dokuma katmanları, terini koruyarak bir tür damıtma giysisi görevi görüyordu. İsmail hiçbir şeyi ziyan etmiyordu.

Ama diğer adamlar suları konusunda dikkatsiz davranıyor, her zaman istedikleri kadar su satın alabileceklerini sanıyorlardı. Yabancıların ürettiği giysileri, çölde kullanışlı olmaları yerine modaya göre seçilen tasarımları giyiyorlardı. El'hiim bile çöl kamuflajını aşağılayıp reddederek parlak renkler giyiyordu.

İsmail, oğlanın ölüm döşeğindeki annesine ona göz kulak olacağına dair söz vermiş, genç adamın bunu anlaması için çok -hatta belki de fazla- çabalamıştı. Ama El'hiim ve arkadaşları tamamen farklı bir kuşaktı ve İsmail'e sanki kadim bir kutsal emanet gibi bakıyorlardı.

Onunla İsmail arasındaki uçurum çok derindi. Annesi ölürken El'hiim ona Arrakis Kentinin dışında tedavi olması için yalvarmıştı, ama İsmail

güvenilmez yabancıların yardımını istemeyi kararından caymaz bir şekilde reddetmişti. Marha da oğlu yerine kocasını dinlemişti. El'hiim'in görüşüne göre bu durum doğrudan annesinin ölümüne neden olmuştu.

Genç adam kaçmış ve kendisini uzak dünyalara götüren bir VenKee gemisine kaçak olarak binmişti. Bu dünyaların arasında, İsmail ve takipçilerinin kaçıp Arrakis'e geldikleri köle ayaklanması yüzünden hâlâ harap durumda bulunan Poritrin de vardı. El'hiim sonunda evine, kabilesine geri dönmüştü, ama gördükleri ve öğrendikleri onu şekillendirmişti. Deneyimleri, Zensünnilerin yabancıların yöntemlerini ve usullerini benimsemeleri gerektiğine dair inancını daha da güçlendirmişti - giyim kuşam ve baharat ticareti de bunlara dâhildi.

İsmail'e göre bu, Solucansüvarisi Selim'in amacının lanetlenmesi ve onun tersine hareket edilmesiydi. Ama Marha'ya verdiği sözden vazgeçemezdi, bu yüzden budalaca hareketinde bile isteksizce El'hiim'e eşlik ediyordu.

"Haydi toplanıp yüklerimizi yeniden paylaşalım," dedi El'hiim, sesi beklentiyle canlanmış görünüyordu. "VenKee yerleşim birimine birkaç saat içinde kolayca varabiliriz. Gecenin geri kalanı da bizim olur."

Zensünniler gülüşüp hevesle harekete geçtiler. Daha şimdiden pis paralarını nasıl harcayacaklarını düşünüyorlardı. İsmail kaşlarını çattı, ama bir şey söylemedi. Bunu onlara o kadar sık söylüyordu ki artık dırdırcı bir kocakarı gibi olmuştu. Köyün yeni Naibi olan El'hiim'in insanları yönetmek konusunda kendi fikirleri vardı.

İsmail, ağrıyan kemiklerinde yüz üç yaşının ağırlığını taşıyan inatçı yaşlı bir adam olduğunu biliyordu. Düzenli baharat kullanımının yanı sıra çölde geçirdiği sert hayat, onun güçlü ve sağlıklı olmasını sağlarken diğerlerinin yumuşamasına neden olmuştu. Kadim metinlerden fırlamış çok yaşlı bir adam gibi görünse de, onu bir düelloyu davet etseler bu genç eniklerin her birini kurnazlığı ve gücüyle yenebileceğine inanıyordu.

Ama hiçbiri bunu yapmazdı. Bu da sürdürmekte başarısız oldukları eski usullerden bir başkasıydı.

Kumların arasından hasatladıkları yoğun ve saflaştırılmış melanjdan oluşan ağır paketlerini aldılar. İsmail, baharatı satma fikrine karşı olsa bile diğerlerinin taşıdığı kadar ağır bir yükü sırtlıyordu. Genç arkadaşları eşyalarıyla uğraşmayı bitirdiklerinde o yola çıkmaya çoktan hazırdı ve sert bir sessizlik içinde El'hiim'in gürültülü ve neşeli adımlarla yola koyulmasını

bekliyordu. Grup gün batımına doğru ilerleyerek dik yamaçtan aşağıya inmeye başladı.

Yaklaşan alacakaranlığın uzamış gölgelerinde, VenKee yerleşim merkezinin kırpışan ışıkları Kalkan Yamacının koruması altında parıldıyordu. Binalar, herhangi bir planı olmaksızın yükselen yabancı ve tuhaf yapı üsluplarından oluşuyordu. Kargo gemilerinden yayılan prefabrik evlerin ve ofislerin kanserli büyümesi gibi bir şeydi bu.

İsmail masmavi gözlerini kısıp ileri baktı. "Bu yerleşim merkezini Poritrin'den buraya gelişimizin hemen ardından halkım kurmuştu."

El'hiim gülümsedi ve başını sallayarak onayladı. "Evet, ama muazzam bir şekilde büyümüş, değil mi?" Genç Naib daha konuşkandı, örtmediği ağzından çıkan her nefesle birlikte nem ziyan ediyordu. "Adrien Venport iyi para ödüyor ve bizim baharatımızı satın almak için verdiği sipariş her zaman geçerli."

İsmail gevşek kayaların üzerinde ayaklarını yere sağlam basarak yürümeye devam ediyordu. "Babanın görüsünü hatırlamıyor musun?"

"Hayır," dedi El'hiim sertçe. "Babamı hiç hatırlamıyorum. Ben daha doğmadan önce kendini bir solucanın yemesine izin verdi ve benim elimde yalnızca efsaneler kaldı. Neyin gerçek, neyin efsane olduğunu nereden bilebilirim?"

"Dış-dünyaya yapılacak baharat ticaretinin Zensünnilerin yaşam tarzını değiştireceğini ve -eğer biz engel olmazsak- sonunda Şeyh Hulud'u öldüreceğini biliyordu."

"Bu, kumun kapı mühürlerinden içeri girmesini engellemeye çalışmak gibi bir şey. Ben başka bir yol seçtim ve son on yılda büyük bir refah içinde yaşadık." Üvey babasına gülümsedi. "Ama sen her zaman şikâyet etmenin bir yolunu bulursun, değil mi? Başka birileri yerine bizim, Arrakis yerlilerinin baharatı toplayıp ondan kâr etmesi daha iyi değil mi? Melanj hasadı yapıp onu VenKee'ye getiren biz olmamalı mıyız? Yoksa kendi adamlarını getirecekler, kendi ekiplerini-"

"Zaten getirdiler," dedi adamlardan biri.

"Hangi günahın daha tatlı olduğunu soruyorsun," dedi İsmail. "Ben her ikisini de seçmiyorum."

El'hiim başını hayır anlamında iki yana salladı ve bu yaşlı adamın anlayışının ne kadar umutsuz olduğunu göstermek istercesine arkadaşlarına baktı.

Uzun yıllar önce İsmail, El'hiim'in annesini karısı olarak kabul ettiği zaman Solucansüvarisi Selim'in görüsünü takip ederek genç adamı geleneksel kurallara göre yetiştirmeye çalışmıştı. Ama belki de çok fazla baskı uygulamış ve istemeden üvey oğlunun aksi yöne dönmesine neden olmuştu.

Marha ölmeden önce İsmail'e oğlunu koruyup ona öğütler vereceği konusunda yemin ettirmişti, ama yıllar geçtikçe bu söz yaşlı adamın ayakkabısının içindeki sert bir taş haline gelmişti. Büyük endişeleri olmasına rağmen El'hiim'in Naib olmasını desteklemekten başka seçeneği olmamıştı. O andan itibaren de İsmail kendini dik bir kumulun kaygan yamacından aşağıya doğru kayıyormuş gibi hissediyordu.

El'hiim kısa bir süre önce çölün derinliklerindeki gizli Zensünni kamplarından birine gelmek üzere iki küçük taşıyıcı araç ayarlayarak kararlarının ne kadar kötü olduğunu göstermişti. El'hiim bu araçları uzağa taşınamayacak kadar ağır malzemelerin değiş tokuşu için uygun bir yol olarak görürken, İsmail küçük hava taşıtını henüz bir çocukken kendisini yakalayan köleci gemisine benzetmişti.

"Bizi savunmasız durumda bırakıyorsun!" İsmail, Naibi utandırmamak için sesini alçak tutmak için çabalıyordu. "Ya bu adamlar bizi kaçırmak amacındaysa?"

Ama El'hiim onun endişelerini bir kenara atmıştı. "Bunlar köleci değil, İsmail. Ticaret adamları ve tacirler."

"Bizi riske attın."

"Bir iş ilişkisine girdik. Bu adamlar güvenilirdir."

İsmail başını iki yana sallarken öfkesi büyüyordu. "Kendi rahatın yüzünden baştan çıkarılıyorsun. Bütün bu baharat ihracatı işlemlerine son vermeli ve getirdiği baştan çıkarıcı rahatlıkları reddetmeliyiz."

El'hiim içini çekmişti. "Sana saygı duyuyorum, İsmail... ama bazen inanılmaz derecede dar görüşlü oluyorsun." Öfkeli İsmail'i geride bırakarak ziyaretçi VenKee tüccarlarıyla buluşmak üzere yürüyüp gitmişti. ...

Şimdi, gece çökerken Kalkan Yamacının dibine ulaştılar. Önlerindeki binalar, nem yoğunlaştırıcılar ve güneş enerjisiyle çalışan jeneratörler, yüksek kayalığın korunaklı bölgelerine bir küf gibi yayılmıştı.

İsmail sabit yürüyüş hızını korurken diğer adamlar sözde uygarlığın bir parçası olmak için hevesle acele ediyorlardı. Kasabada, daha önce beledin açıklıklarında asla duyulmayan bir uğultu ve karmaşa vardı. İnsanlar

konuşuyor, makineler gümleyip patırdıyor, jeneratörler uğulduyordu. Işıklar ve kokular İsmail'e göre çok rahatsız ediciydi.

Geldiklerinin haberi şimdiden VenKee kasabasının sokaklarında yankılanmaya başlamıştı. Garip giysiler giyip anlaşılmaz aletler taşıyan şirket çalışanları onlarla tanışmak için evlerinden çıkmışlardı. Haberler VenKee ofislerine ulaştığında, tüccarların bir temsilcisi de onları karşılamak üzere yola çıkmıştı. Ellerini hoş geldiniz der gibi havaya kaldırmıştı, ama İsmail onun gülümsemesinin yaltakçı ve nahoş olduğunu düşünüyordu.

El'hiim ona canlı bir şekilde selam verdi. "Size yeni bir parti mal daha getirdik. Eğer fiyat aynıysa satın alabilirsiniz."

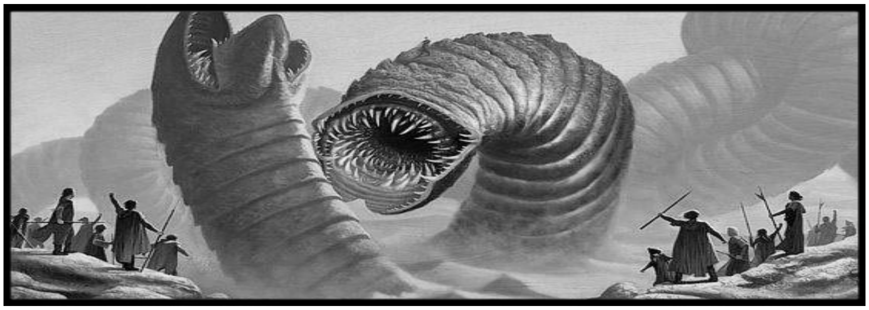
"Melanj her zamanki kadar değerli. Eğer arzu ederseniz kasabanın olanakları sizindir."

El'hiim'in adamları şamatacı bir şekilde bu sözleri onayladılar. İsmail'in gözleri kısıldı, ama hiçbir şey söylemedi. Taşıdığı baharat paketini sanki çöpten başka bir şey değilmiş gibi adamın ayaklarının dibine, tozlu zemine attı.

VenKee temsilcisi çöl adamlarını yüklerinden kurtarmak için neşeyle hamalları çağırdı ve melanj paketlerini de tartılıp değerlendirilerek parasının ödeneceği bir değerlendirme ofisine gönderdi.

Çölün karanlığını uzaklaştıran yapay ışıklar daha da parlarken, tatsız ve yabancı tınlayan bir müzik İsmail'in kulaklarını tırmalıyordu. El'hiim ve adamları kendilerini şımartıp baharat tesliminden aldıkları parayı harcadılar. Soluk renkli, iştah kapatıcı tenlere sahip ve su içmekten şişmiş dansçıları seyrettiler; bol bol baharat birası yuvarlayıp utanılacak derecede sarhoş oldular.

İsmail onlara katılmadı. Yalnızca oturup her anından nefret ederek olanları seyretti; bir an önce evine, güvenli ve sessiz çöle dönmek istiyordu.

Yüzyıllardır benimle ebedizihin arasında yükleme bağlantısı olmadığı için bazıları tarafından sadakatsizlik olarak görülebilecek olan düşüncelerimi Omnius bilmiyor. Ama ben düşüncelerimin öyle olmasını istemiyorum. Yalnızca doğam gereği meraklıyım.

— *Erasmus Diyalogları*

İrinli ölümlerle, acı iniltileri ve yalvaran ifadelerle çevrili Erasmus her test deneğini aynı özeni göstererek kaydediyordu. Bilimsel doğruluk bunu gerektiriyordu. Ve ölümcül RNA retrovirüsü çok yakında harekete geçmeye hazırdı.

Rekur Van ile yaptığı ve salgın hastalığı yaymanın en iyi yollarını tartıştığı bir dizi toplantının sonuncusundan yeni gelmişti, ama o Tlulaxa konuyu durmadan değiştirip kollarının sürüngenlerinkine benzeyen bir süreçle yeniden büyümesini gerektiren deneyin yavaşlığından yakınmayı sürdürünce robot -bir düşünen makinenin olabileceği kadar- büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Van, uzuvlarının yeniden büyümesi olasılığını saplantı haline getirmişti, ama robotun başka öncelikleri vardı.

Erasmus onu sakinleştirmek için adamın omuzlarına biyolojik yamalar yapıştırmış ve sonuçları abartarak yalan söylemişti. Yamaların altında gerçekten de minicik yumrular büyüyordu; bu yeni kemik büyümesinin kesin kanıtıydı, ama önemsenmeyecek bir hızla büyüyordu. Belki kendi başına ilginç bir durumdu, ama süregiden çok sayıdaki önemli deneyden yalnızca biriydi. Bu sabah ilaçları, uzuvsuz adamın önemsiz kişisel konulara değil, önemli olanlara yoğunlaşmasını sağlayacak kadar artırmayı gerekli görmüştü.

En sevdiği koyu mavi tüylü kaftanının içindeki Erasmus, akışkanmetal yüzüne yerleştirdiği keyifli gülümsemeyi koruyarak odadan odaya geçiyordu. Enfeksiyon oranı neredeyse yüzde yetmiş ve beklenen ölüm

oranı yüzde kırküçtü. Ayrıca iyileşenlerin büyük bölümü de tendon yırtılmaları nedeniyle sakat kalacaktı.

Deneyde kullanılan kurbanların çoğu ondan kaçarak pislik kaplı hücrelerinin köşelerine siniyorlardı. Diğerleri yalvarırcasına elini uzatıyor, hastalığın donuklaştırdığı gözleriyle ona çaresizce bakıyordu; robot, bu esirlerin yanılsamalar gördüklerini ya da hezeyan geçirdiklerine karar verdi. Ama kuşkusuz paranoya ve mantıksız davranış, virüsün beklenen belirtileriydi.

Erasmus, laboratuvarlarında dolaşan kokudan örnekler alıp kokuları karşılaştırabilmek için yeni bir koku algılayıcısı grubu yerleştirmiş ve güçlerini artırmıştı. Bunun deneyin önemli bir parçası olduğunu düşünüyordu. Yıllar boyunca, yorulmak bilmeksizin testler yapıp virüs gruplarını dönüştüren Erasmus kazandığı başarılar sayesinde kendisiyle gurur duyuyordu. Bu kırılgan biyolojik varlıkları öldürecek bir hastalık geliştirmek kolaydı. Önemli olan nüfusun arasında hızla dolaşıp büyük yüzdelerle öldüren ve tedavisi neredeyse olanaksız olan bir virüs bulmaktı.

Robot ve Tlulaxa meslektaşı genetik olarak değiştirilmiş, havayla taşınan, dış ortamlarda biraz hassas olsa da mukus zarları ve açık yaralar sayesinde kolayca bulaşabilecek olan bir RNA retrovirüsü üzerinde anlaşmışlardı. Virüs insan vücuduna girer girmez beklenmedik bir şekilde -çoğu hastalıkların tersine- karaciğeri enfekte ediyor ve orada hızla kopyalanıp çeşitli hormonları karaciğerin işleyemeyeceği zehirli bileşimlere dönüştüren bir enzim üretiyordu.

Hastalığın ilk göstergeleri mantıksız davranış ve açık saldırganlığa neden olan bilişsel işlevlerin bozulmasıydı. Sanki *hrethgir* daha fazla çılgınca davranışlara sürüklenebilirmiş gibi!

Birinci aşamanın belirtileri önemsiz olduğu için kurbanlar, hasta olduklarını fark etmeden önce toplum içinde günlerce kalabiliyor ve böylece hastalığı diğerlerine bulaştırıyorlardı. Ama dönüştürülmüş bileşikler vücutta birikmeye başlayınca karaciğerin işlevi gittikçe bozuluyordu; hızlı ve durdurulamaz olan ikinci aşamaysa test deneklerinin yüzde kırkından fazlasının doğrudan ölümüne neden oluyordu. Herhangi bir Birlik Dünyasının sahip olduğu nüfusun böyle bir yüzdesi birkaç hafta içinde öldükten sonra toplumun geri kalanı da hızla çökerdi.

Bunu seyredip belgelemek harika olacaktı. Birlik Dünyaları birer birer düşerken Erasmus gelecek yüzyıllar boyunca incelemesine yetecek kadar

bilgi toplamayı umuyordu. Bu arada Omnius da oralarda yeniden Senkronize Dünyalar inşa edebilirdi.

Elli kişilik bir kurban grubunun bulunduğu sımsıkı yalıtılmış odalarla dolu farklı bir kesime girdiğinde, kurbanların çoğunun acı içinde kıvrandığını ya da iğrenç kokulu kusmuk ve dışkı birikintileri arasında ölmüş olarak yattıklarını büyük bir memnuniyetle gördü.

Her kurbanı inceleyerek çeşitli deri lezyonlarını, açık yaraları (bu yaraları kendileri mi açmıştı?), çarpıcı kilo ve su kayıplarını not ediyordu. Kadavraları ve kıvrılıp kaldıkları o çarpık pozisyonları incelerken her kurbanın çektiği acı seviyesini ölçmenin bir yolu olmasını diliyordu. Erasmus kindar değildi; o yalnızca Birlik Dünyalarını zayıflatmak için yeterli sayıda insanı öldürmenin etkin yollarını bulmak istiyordu. O ve Omnius, insanların yaşadığı karmaşaya Senkronize bir düzen getirmenin yararlı olduğunu görebiliyordu.

Hastalık hiç kuşkusuz yayılmaya hazırdı.

Alışkanlığı olduğu üzere, biçim değiştiren gümüşi yüzündeki sırıtışı genişletti. Rekur Van ile yaptığı uzun görüşmelerin ardından mühendislik bilgisini, uygun virüs dağıtım kapları ve gezegenin atmosferinde patlayıp kapsüller içindeki hastalık organizmalarını *hrethgir* tarafından istila edilen gezegenlere dağıtacak torpidoları tasarlamak için kullanmıştı. RNA retrovirüsü havada zayıf olacaktı, ama yine de yeterince güçlüydü. İnsanlarla karşılaşır karşılaşmaz da hızla yayılacaktı.

Ölen insanlara ait son çeteleyi de tuttuktan sonra parlayan optik liflerini bir gözlem penceresine doğru çevirdi. Pencerenin arkasında küçük bir oda vardı ve bazen burayı kullanarak aynalı camlardan gizlice içeriyi seyrediyordu. Pencere bir tabakayla kaplanmıştı, böylece gözleri çok zayıf olan insanlar yalnızca yansımaları görebiliyorlardı. Dalga boylarını ayarlayıp baktığında Gilbertus Albans'ın odadan kendisini izlediğini görerek şaşırdı. Bütün o güvenliği geçip oraya nasıl girmişti? Erasmus'un kendisini görebildiğini bilen, bu vesayeti altındaki sadık insan gülümsüyordu.

Robotun şaşkınlıkla verdiği tepki dehşete çok yakındı. "Gilbertus, orada kal. Kıpırdama." Gözlem odasının mühürlü ve tamamen yalıtılmış kalmasını sağlayacak olan kontrolleri harekete geçirdi. "Bu laboratuvarlara asla gelmemeni söylemiştim. Burası senin için çok tehlikeli."

"Sızdırmazlık mühürleri sağlam, baba," dedi adam. Aşırı egzersiz sayesinde kaslıydı, derisi berrak ve pürüzsüz, saçları sıktı.

Yine de Erasmus içerideki havayı boşaltıp filtrelenmiş temiz havayla doldurdu. Gilbertus'un hastalanması riskine giremezdi. Sevdiği bu insan önemsiz hastalık organizmalarından biriyle bile karşılaşsa korkunç acılar çekip ölebilirdi. Robotun asla istemediği bir sonuçtu bu.

Deneylerine bir süre boş verip bir haftalık verileri yok etmesini umursamayarak yakılmayı bekleyen cesetlerle dolu kapalı odalardan aceleyle geçti. Açık gözlerine ve sarkık ağızlarına, ölüm katılığıyla taşlaşmış böceklerinki gibi karışmış uzuvlarına aldırmadı. Gilbertus bütün insanlardan farklıydı; onun zihni düzenli ve verimliydi, bir bilgisayarınkine biyolojik açıdan olabildiğince yakındı, çünkü onu bizzat Erasmus yetiştirmişti.

Artık yetmiş yaşından büyük olmasına rağmen Gilbertus, Erasmus'un onu uyguladığı ömür uzatma tedavisi sayesinde hâlâ gençliğinin baharında görünüyordu. Gilbertus gibi özel insanların niteliğini yitirip yaşlanmasına gerek yoktu. Bu yüzden Erasmus bu adamın mümkün olan her türlü korumaya ve üstünlüğe sahip olmasını sağlamıştı.

Gilbertus riske girip bu hastalık laboratuvarlarına asla gelmemeliydi. Bu kabul edilemez bir tehlikeydi.

Sterilizasyon odasına giren Erasmus kalın, mavi kaftanını koparırcasına çıkarıp yanma kanalına attı; yerine her zaman yenisini alabilirdi. Bütün metal gövdesine etkili dezenfektan ve antivirüs kimyasalları sıkıp her eklemini ve girintiyi temizledi. Sonra kendini güzelce kurutup kapı kilidine uzandı. Tereddüt etti. İçeri girmeden önce temizlenme işlemlerini ikinci kez yeniden gerçekleştirdi, sonra da üçüncü kez. Sırf emin olmak için. Gilbertus'un güvende olmasını sağlamak için alınabilecek hiçbir önlem yeterli değildi.

Sonunda evlatlık edindiği oğlunun karşısında dikildiğinde robot garip bir şekilde çıplaktı, üzerinde her zamanki gösterişli giysileri yoktu. Gilbertus'la uzun bir konuşma yaparak, buraya gelip de kendini attığı aptalca tehlikeye karşı onu uyarmak istiyordu, ama garip bir duygu Erasmus'un sert sözlerini engelledi. Onlarca yıl önce yaramazlık yaptığı zamanlarda yabani çocuğu defalarca azarlamıştı, ama Gilbertus artık iyice programlı ve işbirlikçi bir insan haline gelmişti. Türlerinin neyi başarabileceğine dair iyi bir örnekti.

Adam onu görünce o kadar aşikâr bir şekilde neşelenmişti ki Erasmus içini bir ... gurur dalgasının kapladığını hissetti. "Satranç maçımızın zamanı geldi. Bana katılmak ister misin?"

Robot onu laboratuvar binasından bir an önce çıkarmak istiyordu. "Seninle satranç oynayacağım, ama burada değil. Hastalık odalarından uzağa gitmeliyiz, senin için güvenli bir yere."

"Ama baba, ömür uzatma tedavisiyle bana mümkün olan her türlü bağışıklığı kazandırmadın mı zaten? Burada yeterince güvende olmalıyım."

" 'Yeterince güvende olmak' tamamen güvende olmakla aynı şey değildir," dedi Erasmus, ucu mantıksızlığa dayanan endişesine şaşırarak.

Gilbertus endişeli görünmüyordu. "Güvenlik nedir? Bana bunun bir yanılsama olduğunu öğretmemiş miydin?"

"Lütfen benimle gereksiz yere tartışma. Bunun için yeterli zamanım yok."

"Ama bana biyolojik bir organizma veya düşünen makine için güvenlik diye bir şeyin olmadığını öğreten kadim filozofları anlatmıştın. Bu durumda buradan gitmenin anlamı ne? Hastalık bana bulaşabilir veya bulaşmaz. Ve senin mekanizmaların da henüz düşünmediğin nedenlerden ötürü bir anda durabilir. Ya da gökyüzünden düşen bir meteor ikimizi de öldürebilir."

"Oğlum, evlatlığım, sevgili Gilbertus'um, benimle gelmeyecek misin? Lütfen? Bu konuları uzun uzun konuşabiliriz. Ama başka bir yerde."

"Bu kadar nazik olduğun için, ki bu genelde bir dalavereci insan özelliğidir, söylediğini yapacağım."

Bağımsız robota eşlik edip kubbeli tesisten çıktı; mühürlü kapılardan geçip Corrin'in kırmızı güneşinin altına dikildiler. Yürürlerken Gilbertus laboratuvarda gördükleri üzerinde düşündü. "Baba, bu kadar çok insanı öldürmek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bu, Senkronize Dünyaların iyiliği için Gilbertus."

"Ama onlar insan ... benim gibi."

Erasmus ona döndü. "Senin gibi insan yok."

Uzun yıllar önce Gilbertus'un gelişen zihinsel süreçleri, olağanüstü bellek organizasyon yeteneği ve mantıklı düşünme kapasitesi onuruna özel bir terim geliştirmişti. "Ben senin akıl hocanım," demişti robot. "Sen benim öğrencimsin. Seni zihinsel işlevler konusunda eğitiyorum. Bu yüzden sana bu terimlerden çıkardığım takma adla sesleneceğim. Bu adı performansından memnun olduğumda kullanacağım. Umarım bunu sevgi sözcüğü olarak görürsün." Gilbertus efendisinin övgüsüyle sırıtmıştı. "Sevgi sözcüğü mü? Nedir o baba?"

"Sana *Mentat* diyeceğim." Ve bu ad ona yapışıp kalmıştı.

"Senkronize Dünyaların insan ırkına yararlı olacağını kavrıyorsun," diyordu Erasmus şimdi. "Bu yüzden de bu test denekleri yalnızca bir ... yatırım. Umarım planladıklarımızın faydasını görecek kadar uzun yaşarsın, Mentat'ım."

Gilbertus'un yüzü aydınlandı. "Bekleyip olayların nasıl gelişeceğini göreceğim, baba."

Erasmus'un villasına geldiklerinde güzelim botanik bahçesine girdiler; burası gür bitkiler, şırıldayan fıskiyeler ve sinekkuşlarından oluşan minik bir evrendi - özel mabetleri ve birlikte zaman geçirdikleri yerdi. Başlamak için sabırsızlanan Gilbertus, Erasmus'un işini bitirmesini beklerken satranç tahtasını hazırlamıştı bile.

Adam bir piyonu oynadı. Erasmus her zaman ilk hamleyi Gilbertus'un yapmasına izin verirdi; bu çok adil görünüyordu, bir babalık hoşgörüsü. "Düşüncelerim ne zaman bulanıklaşsa, zihnimi düzenlemek ve verimli bir şekilde çalıştırmak için bana öğrettiklerini uyguluyor; zihnimin içine doğru bir yolculuk gerçekleştiriyor ve karmaşık matematiksel hesaplamalar yapıyorum. Bu uygulama kuşkularımın ve endişelerimin yok olmasına yardımcı oluyor." Robotun kendi piyonunu oynatmasını bekledi.

"Bu harika, Gilbertus." Erasmus becerebildiği kadar sahici bir şekilde gülümsedi. "Aslında harika olan sensin."

Günler sonra ebedizihin, Erasmus'u Merkez Kule'ye çağırdı. Bu en önemli Senkronize Dünyaya cezalandırılmadan yolculuk yapabilen az sayıda insanı taşıyan küçük bir gemi gelmişti. Sert görünümlü bir adam gemiden çıkıp mekanik olarak hareket edebilen kulenin önündeki meydanda dikildi. Omnius'u barındıran akışkanmetal yapı canlı bir organizma gibi şekil değiştirebiliyor, önce uzun ve uğursuz görünürken sonra aşağı doğru inerek küçülüyordu.

Erasmus zeytuni tenli esmer adamı tanıdı. Birbirine yakın gözleri ve kel kafasıyla bir Tlulaxa'dan daha iri ve daha az kaçamak bakışlıydı. Ortadan kayboluşundan ve sözde ölümünden onlarca yıl geçtikten sonra bile Yorek Thurr insan ırkını yok etmek için çalışmaya devam ediyordu. Düşünen makinelerle gizlice işbirliği yaparak Soylular Birliğine ve Serena Butler'ın değerli, aptal Cihadına çok büyük zararlar vermişti.

Uzun zaman önce Thurr, İblis Ginjo'nun kendi eliyle seçtiği Cihat Polisinin komutanıydı. Thurr, önemsiz hainleri, düşünen makinelerle işbirliği yapanları bulma konusunda olağanüstü bir beceri göstermişti.

Kuşkusuz ki, adamın olağanüstü yetenekleri, ömür uzatma tedavisi karşılığında sadakatini Omnius'a vermesinden kaynaklanıyordu; gerçi o sırada Thurr'un bedeni gençlik dönemini çoktan geçmişti ama bunun bir önemi yoktu.

Thurr, Cipol'ü yönettiği onca yıl boyunca Corrin'e dikkatli raporlar göndermişti. Çalışması kusursuzdu ve öldürdüğü günah keçileri önemsiz, Thurr'un Birlik için önemini artırmak gibi daha büyük bir fayda elde etmek için feda edilen casuslardı.

İblis Ginjo'nun ölümünün ardından tarihi yeniden yazmak ve Xavier Harkonnen'i kötüleyip Yüce Patriği bir şehit haline getirmek için onlarca yıl çalışmıştı. Ginjo'nun dul karısıyla birlikte Cihat Konseyini yönetmişti, ama yeni Yüce Patrik olarak yerini alma sırası geldiğinde dul kadın onu politik bir manevrayla atlatıp bu koltuğa kendi oğlunu ve sonra da torununu oturtmuştu. Hizmet ettiği insanlar tarafından aldatıldığını hisseden Thurr kendini ölmüş göstererek düşünen makineler arasında yerini almaya gitmiş, orada kendi uygun gördüğü şekilde yönetmesi için Senkronize Dünyalardan biri olan Wallach IX verilmişti.

Erasmus'u gören Thurr dönüp dikleşti. "Birliği yok etme planımızla ilgili rapor için geldim. Düşünen makinelerin yavaş ve ısrarcı olduklarını biliyorum, ama ben salgın hastalık geliştirme fikrini ortaya atalı on yıldan uzun süre geçti. Neden bu kadar uzun sürüyor? Neler olacağını görmek için virüslerin hemen serbest bırakılmasını istiyorum."

"Sen yalnızca fikri verdin, Yorek Thurr. Bütün çalışmayı Rekur Van ve ben yaptık," dedi Erasmus. Kel adam kaşlarını çatıp küçümseyen bir hareket yaptı.

Omnius'un sesi gürledi. "Ben kendi hızımla ilerleyeceğim ve planı doğru olduğunu düşündüğüm bir zamanda uygulamaya koyacağım."

"Elbette, Lord Omnius. Ama ben önerdiğim bu planla gurur duyduğum için doğal olarak ilerleyişini merak ediyorum."

"İlerleme seni memnun edecek ölçülerde, Yorek Thurr. Erasmus, retrovirüsün mevcut türünün amacımız için yeterince ölümcül olduğu konusunda beni ikna etti, ama virüse maruz kalan insanların yalnızca yüzde kırküçü ölüyor."

Thurr şaşkın nida çıkardı. "Ne kadar çok! Bu kadar ölümcül bir virüs var olmamıştı daha önce."

"Yine de hastalık bana göre yetersiz, çünkü düşmanımızın yarısını bile öldürmüyor."

Thurr'un karanlık gözleri parladı. "Ama Lord Omnius, enfeksiyonlar, bakımsızlık, açlık ve kazalar yüzünden beklenmedik ikincil ölümlerin de olacağını unutmamalısın. Beş kişiden ikisi hastalık yüzünden ölürken çok daha fazlası zayıf düşüp iyileşmek için mücadele edecek, diğer yaralar veya hastalıklar bir yana bu hastalığın etkilediği bütün bu insanlara bakacak kadar doktor bulunmayacak. Ve bir de bu durumun hükümetler, toplumlar ve ordu üzerinde yaratacağı kargaşayı düşünün!" Sevinçten boğulacak gibiydi. "Birlik, Senkronize Dünyalara karşı herhangi bir saldırı düzenleyemediği gibi düşünen makineler saldırırsa kendilerini de savunamayacak - veya yardım isteyemeyecek. Yüzde kırküç! Ah, bu insan ırkına indirilecek ölümcül bir darbe!"

"Yorek Thurr'un açıklamaları mantıklı, Omnius," dedi Erasmus. "Bu durumda, insan toplumunun ne yapacağı önceden tahmin edilemez olma özelliği, retrovirüs ölüm rakamlarının gösterdiğinden çok daha fazla hasara yol açacak."

"Yakında denenerek ulaşılan veriler elimizde olacak," dedi Omnius. "İlk hastalık kapsüllerimiz hemen gönderilmeye hazır ve ikinci dalga da üretimde."

Thurr iyice keyiflendi. "Harika. Fırlatmayı görmek isterim."

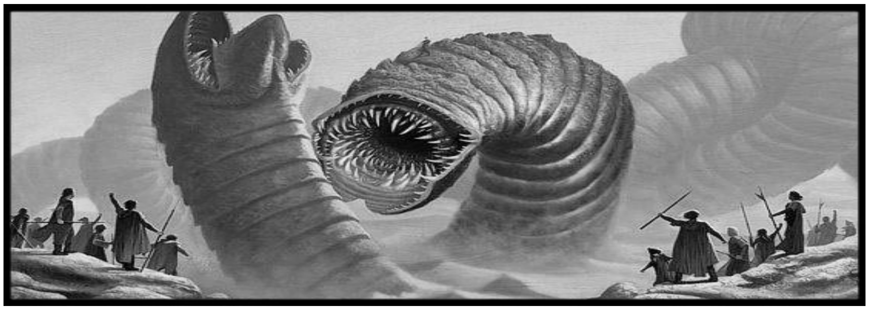
Erasmus ömür uzatma tedavisi sırasında Thurr'un zihnini sapkınlaştıran herhangi bir şey olup olmadığını merak etti. Yoksa en başından beri sahtekâr ve hain miydi?

"Benimle gel," dedi sonunda. "Fırlatmayı rahat bir şekilde seyredeceğin bir yer bulalım."

Daha sonra, füzelerin Corrin'in kızıl dev güneşinin titrek ışığı altındaki kırmızı gökyüzüne doğru ateş gibi fırlatılışını seyrettiler. "Havai fişekleri seyrederken neşelenmek insani bir özelliktir," dedi Thurr. "Benim için gerçekten görkemli bir gösteri bu. Bundan sonraki sonuç, yerçekimi gibi önlenemez bir durum. Bizi hiçbir şey durduramaz."

Biz - ilginç bir sözcük seçimi, diye düşündü Erasmus. *Ama ona tam olarak güvenmiyorum. Aklı karanlık planlarla dolu.*

Robot gülümseyen akışkanmetal yüzünü gökyüzüne çevirerek salgın hastalık torpidolarının Soylular Birliğine doğru uzaklaşmasını seyretti.

İnsanlar beni kahraman bir fatih olarak görüyor. Simeklerle savaştım ve düşünen makineleri püskürttüm. Ama mirasımın yalnızca bu noktada kalmasını istemiyorum. İşim daha yeni başlıyor.

— PRİMERO QUENTİN BUTLER
Parmentier'in Özgürleştirilişine Dair Anılar

Honru'yu düşünen makinelerden ele geçirdikten sonra Quentin ve askerleri önlerindeki bir ayı temizlikle geçirip makine şehirlerinin yeniden inşa edilmesine ve hayatta kalanlara yardım ettiler. Ginazlı paralı askerlerin yarısı orada kalacak ve geçiş dönemini denetleyip geriye kalmış tüm robotların kökünü kazıyacaktı.

Hazırlıkların tamamlanmasının ardından Primero Butler ve iki oğlu, Cihat savaş gemilerine binerek Parmentier'e uçtular. Savaşçılar orada hak ettikleri şekilde dinlenmeye hazırdı; Rikov da karısının ve tek kızının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Honru'nun fethiyle birlikte sınırları Omnius'un bölgesine biraz daha girmeden önce Parmentier, Senkronize uzaya en yakın olan Birlik Dünyasıydı. İnsan yerleşimciler, makine işgalinin yıkıcı döneminden sonraki onlarca yıl boyunca Parmentier'in yeniden inşa etme konusunda olağanüstü bir ilerleme kaydetmişlerdi. Kaba Senkronize fabrikalar temizlenmiş, zehirli kimyasallar ve atıklar yok edilmiş, tarım alanları yeniden oluşturulmuş, ormanlar dikilmiş, nehirlerin dipleri taranarak temizlenmiş ve akış yolları yeniden belirlenmişti.

Rikov Butler hâlâ zamanının çoğunu Cihat Ordusuna hizmet ederek geçirmesine rağmen insanlara ait yerleşim merkezinin sevilen ve etkili idarecisiydi. Sancak gemisinin köprüsünde babasıyla birlikte beklerken aşağıda huzurlu gezegen -yuvası- görüş alanına girince gülümsedi. "Kohe'yi yeniden görmek için sabırsızlanıyorum," diye yanındaki kumanda

koltuğuna doğru mırıldandı. "Rayna'nın onbir yaşına girdiğini yeni fark ettim. Çocukluğunun büyük bir bölümünü kaçırdım."

"Bunu telafi edersin," dedi Quentin. "Daha fazla çocuğunun olmasını istiyorum, Rikov. Bir torun benim için yeterli değil."

"Ve karınla daha fazla zaman geçirmezsen başka çocuğun olmaz," dedi Faykan, kardeşini dürterek. "Mahremiyet istersen kentte kalacak yerler olduğuna eminim."

Rikov güldü. "Evim babam ve kardeşime her zaman açıktır. Sizi geri çevirirsem Kohe bana soğuk davranır."

"Görevini yap, Rikov," dedi Quentin sahte bir şekilde homurdanarak. "Ağabeyinin bir eş bulmak gibi bir niyeti yok."

"Henüz yok," dedi Faykan. "Henüz uygun politik bağlantıyı bulamadım. Ama bulacağım."

"Ne kadar romantik."

Rikov ve Kohe geçen yıllar içinde, Parmentier'in ana kenti olan Niubbe'ye bakan tepelerin birinde güzel bir ev kurmuşlardı. Yeterli zaman verildiği takdirde Rikov'un etkin yönetimiyle Parmentier'in güçlü bir Birlik Dünyası olacağına hiç kuşku yoktu.

Limana yanaşan Cihat filosunda sıla izni için cihadilerin ve paralı askerlerin dağıtılmasının ardından Quentin, oğullarına vali malikânesine kadar eşlik etti. Halkın içinde aşırı sevgi gösterilerinde bulunmayan Kohe, kocasına küçük bir öpücük verdi. Kitapların dostluğunu arkadaşlara tercih eden iri gözlü, saman sarısı saçlı Rayna, onları selamlamak için dışarı çıktı. Evlerinde Üç Şehit anısına adanmış işlemeli bir sunak bulunuyordu. Parlak turuncu kadife çiçekleri Masum Manion için çiçek tabaklarına yerleştirilmişti.

Kohe Butler, günlük duaların ve gerekli ayinlerin yapılmasında ısrar eden dindar bir kadın olmasına rağmen orada bir üs kurmuş olan Şehitçiler gibi fanatik değildi. Parmentier'in nüfusu düşünen makineler döneminde üstlerine uygulanan baskıyı hâlâ hatırlıyor ve bu yüzden de makinelere karşı daha militan dinlere kolayca yöneliyorlardı.

Kohe, ailesinin ve çalışanlarının melanj denilen baharattan kullanmamasına da dikkat ediyordu. "Serena Butler kullanmıyordu. Bu yüzden biz de kullanmayacağız." Rikov askeri görevlerdeyken bu popüler maddeden arada sırada kullanıyordu, ama evde karısıyla birlikteyken en iyi davranışlarını sergiliyordu.

Kusursuz bir terbiye sergileyen genç Rayna, sessiz ve kibar bir şekilde masaya oturdu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye kocasına sordu Kohe.

Quentin oğlu cevap vermeden kendini alicenap hissederek doğrulup araya girdi. "Faykan'ın beni izleyip düşünen makineleri yenmekten daha iyi bir işi yok, ama Rikov'un başka yükümlülükleri de var. Onu senden çok uzun süre uzak tuttum, Kohe. Parmentier'i yönetmek, en az Cihat Ordusunda hizmet etmek kadar önemli. Bu yüzden primero olarak bana verilen yetkiye dayanarak ona en az bir yıl izin veriyorum; böylece politik lider, koca ve baba olarak görevlerini yerine getirebilir."

Kohe ve Rayna'nın yüzlerindeki sevinçli ve şaşkın ifadeleri gören Quentin içinin ısındığını hissetti. Şaşkına dönen Rikov nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibiydi. "Teşekkürler, komutanım." Quentin gülümsedi. "Bu kadar resmiyet yeter, Rikov. Kendi evinde bana baba diyebilirsin sanırım." Kendini huzurlu ve uykulu hissederek tabağını itti. Bu gece primero kamarasındaki ranza yerine yumuşak bir yatakta uyuyacaktı. "Sana gelince, Faykan, burada bir hafta dinlenip erzak tedariki yapacağız. Askerlerin buna ihtiyacı var. Güç kaynaklarını şarj etmeye ihtiyacı olanlar yalnızca makineler değil. Sonra yola çıkmalıyız."

Faykan başıyla selam verdi. "Bir hafta vermeniz çok cömert bir davranış."

Quentin, görevlerinden uzak olduğu günlerde, Ix savunmasındaki askeri başarıları ve mağara çöktüğünde nasıl canlı canlı gömüldüğüyle ilgili hikâyeler anlatarak Rikov'un ailesini eğlendirdi. Karanlık ve kapalı yerlerin kendisini hâlâ huzursuz ettiğini itiraf etti. Daha sonra düşmanın ele geçirdiği Bela Tegeuse gezegenindeki insanları kurtarmak için yapılan baskın sırasında Titan Juno'yla karşılaşıp ondan nasıl kaçtığını anlattı.

Dinleyicileri ürperdi. Simekler geleneksel savaş robotlarından çok daha esrarengiz ve korkutucuydular. Neyse ki Omnius'un aleyhine döndüklerinden beri Titanlar çok az sıkıntıya neden oluyordu.

Masanın başında sessizce oturan Rayna irileşmiş gözleriyle dinliyordu. Quentin torununa gülümsedi. "Söyle bana Rayna - makineler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlardan nefret ediyorum! Onlar iblis. Eğer onları biz yok edemezsek Tanrı cezalandıracaktır. Annem öyle diyor."

"Eğer kendi günahlarımız yüzünden bize gönderilmediyseler," dedi Kohe, sesinde uyarıcı bir tonla.

Quentin anneden kızına döndü, sonra Rikov'a baktı. "Hiç düşünen makine gördün mü Rayna?"

"Makineler her yerde," dedi kız, "Hangisinin daha kötü olduğunu bilmek zor."

Kaşlarını kaldıran Quentin, Rikov'a gururla baktı. "Bir gün iyi bir din savaşçısı olacak."

"Belki de politikacı," dedi Rikov.

"Ah, şey, sanırım Birliğin onlara da ihtiyacı var."

Taburu yola çıkarken, Quentin Salusa Secundus'a dönmeye karar verdi. Her zaman Birlik hükümeti ve Cihat Konseyiyle yapılacak işler oluyordu. Üstelik İçgözlem Şehri'ndeki Wandra'yı ziyaret etmeyeli bir buçuk yıl olmuştu.

Bütün öğleden sonra boyunca, paralı askerler ve cihadiler mekikleri kullanarak yörüngede bekleyen büyük gemilere geri döndüler. Quentin, Rikov, Kohe ve Rayna'yı kucakladı. "Senin ve kardeşinin makinelerle savaşan vahşi askerler olduğunuz günleri özlediğini biliyorum oğlum. Genç bir adamken bunu ben de özlerdim. Ama Parmentier'e ve ailene karşı olan sorumluluklarını da düşünmelisin."

Rikov gülümsedi. "Seninle kesinlikle tartışmayacağım. Burada, Kohe ve Rayna'yla birlikte huzur içinde kalmak - gerçekten tatmin edici bir görev. Bu gezegen artık benim sorumluluğum altında. Yerleşip burayı gerçekten yuvam haline getirmenin zamanı geldi."

Askeri beresini takan Quentin, kaptanın mekiğine binip sancak gemisi için yola çıktı. Gemi grubunun kalkışı için gereken hazırlık listesini kontrol etti. Her mancınık ve cirit gemisine erzak ve yakıt ikmali yapılmıştı; Birliğin başgezegenine yapılacak uzun yolculuğa hazırlardı. Yörüngeden uzaklaşıp Parmentier sisteminden ayrılmaya hazırlanırlarken teknisyenler, meteor fırtınası gibi gelen ve planlı gibi görünen bir seyir izleyen küçük füzeler tespit ettiler. "Bunların düşman nesneleri olduğunu var saymak zorundayız, komutanım!"

"Geri dönün ve gezegenin savunma birliklerini uyarın!" diye bağırdı Quentin. "Bütün gemiler, geri dönün - Parmentier'e!" Askerlerinin söylediklerini hemen yapmalarına rağmen zamanında varamayacaklarını

gördü. Açıkça yapay ve neredeyse kesinlikle makine kaynaklı görünen torpidolar doğrudan Parmentier'e yönelmişti.

Yüzeydeki Rikov alarmları çalıştırdı, algılayıcılar yaklaşan füzelerin rotasını saptıyordu. Çok daha uzaktaki Cihat gemileri de makine saldırganları yok etmeye hazır bir şekilde şimşek gibi geri dönüyorlardı.

Ama füzeler atmosferde parçalanıp yok olarak herhangi bir tahribata yol açmadı. Tek bir tanesi bile yere inemedi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Faykan, algılayıcıları kullanan teknisyenlerden birinin omzundan eğilerek.

"Kalıp tam analiz yapmayı öneriyorum," dedi Quentin. "Bu savaş gemilerini senin emrine veriyorum, Rikov."

Ama oğlu onu geri çevirdi. "Buna gerek yok, Primero. Bu füzeler her neydiyse herhangi bir hasara yol açmadılar. Bunları düşünen makineler yaptıysa bile ateş almadılar-"

"Kontrol etsen iyi olur," dedi Quentin. "Omnius bir şeyin peşinde."

"Parmentier'in modern laboratuvarları ve inceleme ekipmanları var, komutanım. Bu işi burada yapabiliriz. Ve tam kadrolu yerel savunma gücümüz de mevcut." Bu, Rikov için bir gurur meselesi gibiydi.

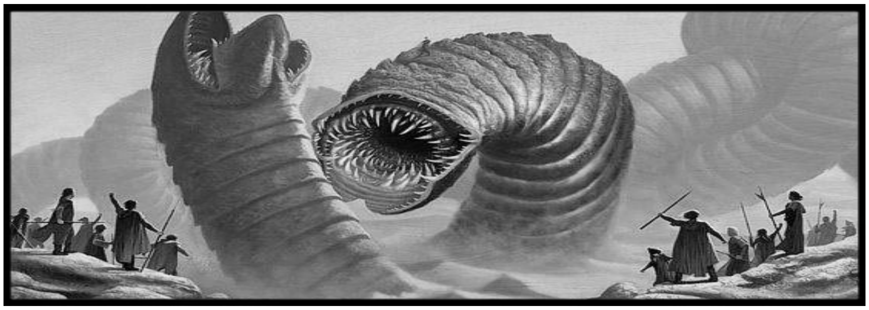
Yörüngede bekleyen Quentin hâlâ huzursuzdu, özellikle de kendi oğlu hedef alındığı için. Belli ki füzeler adamsız ve güdümsüzdü. Nedense Senkronize Dünyalara en yakın gezegen olan Parmentier'i hedef almışlardı.

"Belki bu yalnızca bir rota yönlendirme deneyiydi," dedi Faykan.

Quentin kariyeri boyunca düşünen makinelerin gerçekleştirdiği çok, çok daha kötü eylemlere tanık olmuştu. Gördüklerinin amacının çok daha derin olması gerektiğinden şüpheleniyordu.

"Burada yüksek alarm durumunu sürdürün," dedi Quentin telsizden Rikov'a. "Bu bir başlangıç olabilir."

Quentin, önlem olarak sonraki iki gün boyunca filosunu sistemin kıyısına savunma hattı oluşturacak şekilde dağıttı, ama uzaydan başka torpido gelmedi. Sonunda sakinleşerek daha fazla kalmak için bir neden göremedi. Rikov'a veda ettikten sonra gemilerini Parmentier'den Salusa Secundus'a doğru yola çıkardı.

Evren baş edebileceğimizden daha fazla düşman üreterek bize sürekli meydan okuyor. O halde neden kendi düşmanlarımızı yaratmak için çabalamak zorundayız?

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Korkunç bir tsunami nüfusun çoğunu öldürüp adadaki bütün bitkileri yutmuş olsa da neredeyse altmış yıl sonra Ginaz takımadasını yeni ormanlar kaplıyordu. İnsanlar, efsanevi Jool Noret'in geliştirdiği kılıçustası becerilerini öğrenmek isteyen hevesli paralı asker öğrencileri yavaş yavaş geri dönmüşlerdi.

Ginaz her zaman için Cihadın paralı askerlerinin yetiştirildiği yer olmuştu. Bu askerler Cihat Ordusunun denetim altındaki bürokrasisine bağlı kalmaktansa, düşünen makinelerle kendi şartlarında ve kendi teknikleriyle dövüşüyorlardı. Ginaz paralı askerlerinin ölüm oranı çok yüksekti - ama kahraman sayısı da karşılaştırılamaz oranda yüksekti.

İstian Goss, korkunç gelgit dalgalarından sonra gezegenin hayatta kalmayı başaran nüfusunu yeniden çoğaltmak için mücadele eden cesur insanların üçüncü kuşağı olarak takımadada doğmuştu. Genç adam, hayatını köleleştirilmiş insanları şeytani makinelerden kurtarmak için dövüşerek geçirmeye niyetliydi; bunun için doğmuştu. Hayatını Cihat için vermeden önce birkaç çocuğa babalık edebilirse mutlu ölecekti.

Çok kollu bir dövüş meki olan Chirox, esnek metal gövdesi dimdik bir şekilde kumsalda uzun adımlarla yürüyordu. Işıldayan optik liflerini bekleyen öğrenci grubuna doğru çevirdi. "Bütün derslerinizi tamamladınız." Mekin sesi düz ve daha gelişmiş düşünen makine modellerinin tersine yalındı. Basit bir kişilik ve iletişim becerilerinin dışında herhangi bir tasarıma hiç sahip olmamıştı.

"Hepiniz benim ileri dövüş yöntemlerime karşı yeterli durumda olduğunuzu kanıtladınız. Gerçek düşünen makineler için uygun rakiplersiniz. Tıpkı Jool Noret gibi." Chirox silah kollarından birini adadaki küçük yükseltiye doğru uzattı; oraya, kaba lav kayalarının arasına, içinde berrakplas korumalı bir tabutun bulunduğu bir tapınak inşa edilmişti. Tabutta bilmeden yeni bir kılıçustası dövüş okulunun kurucusu haline gelmiş olan Noret'in harap olmuş, ama sonradan onarılmış bedeni yatıyordu.

Bütün adaylar bakmak için döndü. İstian, yanında arkadaşı ve idman ortağı Nar Trig'le birlikte saygılı bir şekilde tapınağa doğru yürüdü. Sesinde bir hayranlık tonu yansıtarak sordu: "Noret tarafından eğitilmek için onun zamanında yaşamış olmayı istemez miydin?"

"Bu lanet olası makine yerine mi?" diye homurdandı Trig. "Evet, bu çok daha iyi olurdu, ama şimdi yaşadığıma memnunum. Artık düşmanımızı, onun beden bulmuş tüm biçimlerini yenmeye çok daha yakınız."

Trig, seksen yıl önce düşünen makinelerin istila ettiği Peridot Kolonisinden kaçan insan yerleşimcilerin torunuydu. Anne babası şu anda koloniyi yeniden inşa etmeye çalışan kararlı yerleşimcilerdendi, ama Trig orada kendisi için bir yer bulamamıştı. Düşünen makinelere karşı derin ve değişmeyen bir nefret duyuyordu; bütün zamanını ve enerjisini onlarla dövüşmeyi öğrenmeye adamıştı.

Altın rengi teni ve koyu bakırımsı saçları olan İstian'ın tersine Trig, siyah saçları, geniş omuzları ve güçlü kaslarıyla tıknaz ve esmerdi. O ve İstian, savaş robotlarının jeldevre beyinlerini karıştırmak için tasarlanmış akım kılıçları kullanabilen idman ortakları olarak birbirlerine eştiler. Trig, bilinçli mekle dövüşürken öfkesi ve tutkusu alevleniyor, çılgın gibi kendinden geçerek dövüşüp gruptaki herkesten yüksek puan alıyordu.

Oldukça gayretli bir dövüşten sonra Chirox bile bir yorumda bulunmuştu. "Nar Trig, Jool Noret'in hayatta kalma ve kendi güvenliğinle ilgili bütün endişeleri bir kenara bırakarak kendini tamamen dövüşe teslim etme tekniğini yalnızca sen keşfettin. Anahtar bu işte."

Trig bu sözlerle gurur duymamıştı. Chirox yeniden programlanmış ve insanlığın tarafında dövüşüyor olsa da genç adam her türde robottan nefret ediyordu. İstian arkadaşı Trig ile birlikte Ginaz'dan ayrıldıklarında çok memnun olacaktı, böylece arkadaşı hırsını ve öfkesini bu yedek rakip yerine gerçek düşmana yöneltebilirdi. ...

Chirox genç ve kararlı savaşçı grubuna hitap etmeye devam etti. "Her biriniz benimle dövüşerek düşünen makinelerle savaşmaya değer ve hazırlıklı olduğunuzu kanıtladınız. Bu nedenle sizi Kutsal Cihat savaşçıları olarak kutsuyorum."

Dövüş meki silah uzantılarını geri çekti, geride yalnız iki kol bırakarak biraz daha insana benzedi. "Sizi Cihada hizmet etmek için göndermeden önce Ginaz geleneklerini yerine getirip Jool Noret'in zamanının çok öncesinden beri yapılan bir töreni gerçekleştireceğiz."

"Mek yaptığı şeyin ne olduğunu kavrayamıyor," diye mırıldandı Trig. "Düşünen makineler mistisizmi ve dini anlayamazlar."

İstian başıyla onayladı. "Ama Chirox'un bizim inandığımız şeye saygı duyması güzel."

"Yalnızca programını takip ediyor, insanların konuştuğunu duyduğu sözleri tekrarlıyor." Yine de diğer adaylarla birlikte öne çıktı. Chirox kireçtaşından yumuşak kumların üstünde yürüyüp madeni paralarla dolu bir hazine sandığına benzeyen ve mercandan yapılmış yuvarlak taşlarla dolu üç büyük sepete doğru gitti. Yuvarlak taşlar ya boştu ya da üzerlerinde ölmüş bir Ginaz savaşçısının ismi vardı. Omnius'la yüzyıllardır savaşan paralı askerler, bu kutsal görevin, savaşan ruhlarını gerçek anlamıyla hayatta tutacak kadar güçlü olduğuna inanıyorlardı. -Aralarından biri robotlarla dövüşürken ölürse ruhu başka bir savaşçının içinde yeniden doğuyordu.

İstian Goss ve Nar Trig dâhil olmak üzere bu öğrencilerin, savaş kazanılana kadar dövüşe devam etmek için yeniden uyanmayı bekleyen bir savaşçının cansız ruhunu taşıdığına inanılıyordu; ancak o zaman kendini adamış savaşçıların hayaletleri huzura erebilirdi. Serena Butler'ın Cihadının uzayıp gidişiyle birlikte ölü sayısı da arttıkça üzeri yazılı taşların bulunduğu sepetler de büyüyordu. Ama aynı şekilde gönüllü sayısı da artıyor; yeni adaylar her yıl insanlığın amacının her kuşakla birlikte daha da güçlenmesi için savaşan ruhları kabul ediyor ve makineler kadar amansız hale geliyorlardı.

"Her biriniz bir taş seçeceksiniz," dedi Chirox. "Kader, içinizde yaşayan ruhun kimliğini ortaya çıkarmak için elinize rehberlik edecektir."

Hepsi gergin olan öğrenciler ileri çıkarken hiçbiri ilk olmayı istemiyordu. Arkadaşlarının tereddüdünü gören Trig, ifadesiz bir şekilde meke baktı, sonra en yakındaki sepete eğildi. Gözlerini kapatıp elini daldırdı, küçük taşların arasında dolaşıp içlerinden birini rasgele seçti. Taşı çekip üstüne baktı, tepkisiz bir şekilde başını sallayarak kabullendi.

Kimsenin isimleri tanıması beklenmiyordu, çünkü paralı askerlerin arasında pek çok efsanevi figür olsa da çok daha fazlası geride yalnızca isimlerini bırakarak ölmüştü. Ginaz'ın yeraltı odalarında ölmüş savaşçılara ait kayıtlar vardı. İsteyen askerler, içlerindeki ruh hakkında neler bilindiğini öğrenmek için muazzam veri tabanını araştırabilirdi.

Trig geri çekilirken Chirox bir sonraki öğrenciye seçimini yapmasını işaret etti, ardından bir başkasına. Sonunda İstian öne çıktığında, merak ve isteksizlik içinde titrerken tereddüt etmekteydi. Anne babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Ginazlı pek çok çocuk kreşlerde, tek amacı Ginaz'a şeref kazandıracak olan savaşçılar yetiştirmek olan toplumsal eğitim gruplarında büyüyordu. Şimdi nihayet DNA'sının içinde dolaşan cisimsiz varlığın, hayatına, dövüş becerilerine ve kaderine yön veren ruhun adını öğrenecekti.

İkinci sepetin derinlerine uzandı, parmaklarını oynatıp hangi taşın kendini çağırdığını anlamaya çalıştı. Başını kaldırıp Trig'e, ardından doğru olanı seçeceğini bilen Chirox'un ifadesiz metal yüzüne baktı. Sonunda pürüzsüz bir taş diğerlerinden daha soğuk geldi ve parmak uçlarının helezonlu çizgileriyle bir bağlantı hissi oluştu. Taşı çekti.

İstenmeyen diğer taşlar tıkırtıyla sepete geri düşerken İstian yanıtı görmek için taşa baktı - gözlerine inanamayarak taşı neredeyse düşürüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Boğazı kurudu. Bu olamazdı! Yetenekleriyle her zaman gurur duymuş, bütün öğrencilerin hissettiğini iddia ettiği içindeki büyüklüğü hissetmişti. Ama İstian Goss yetenekli olsa da insanüstü değildi. Böyle bir beklentiye ulaşması mümkün değildi.

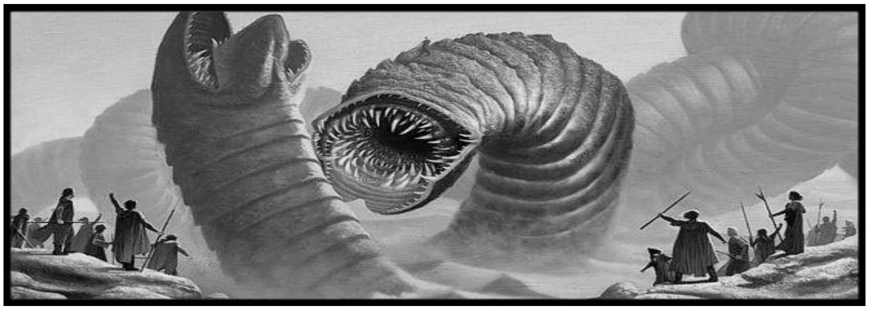
İstian'ın sersemlemiş tepkisini gören başka bir öğrenci bakmak için eğildi. "Jool Noret! *Jool Noret*'i çekti!"

İstian şaşkın yutkunmaların arasında mırıldandı: "Bu doğru olamaz. Yanlış taşı seçmiş olmalıyım. Böyle bir ruh ... benim için çok güçlü."

Ama Chirox metalik gövdesini döndürdü, optik lifleri canlı bir şekilde ışıldıyordu. "Savaşa devam etmek için bize dönmene sevindim, Jool Noret Usta. Şimdi Omnius'u yenmeye doğru giden büyük bir adım attık."

"Sen ve ben yan yana savaşacağız," dedi Nar Trig arkadaşına. "Belki de ulaşmamız gereken efsaneyi bile geçeriz."

İstian zorlukla yutkundu. İçindeki sessiz varlığın rehberliğini izlemekten başka seçeneği yoktu.

Her şeyi olanlar hiçbir şeye değer vermez. Hiçbir şeyi olmayanlar her şeye değer verir.

— RAQUELLA BERTO-ANİRUL
Felsefi Açıklamaların Değerlendirmesi

Omnius bir gün tam donanımlı ve daha büyük bir askeri güçle tekrar geri geldiğinde Richese'nin de sonu gelecekti. Lanet olası Seurat kaçarak ebedizihine Titan asilerle ilgili çok önemli bilgiler vermiş olmalıydı. Geçmişteki başarısızlıklarını değerlendiren makineler çok daha büyük bir filonun gerekliliğini görecek, daha büyük kayıpları kabul edecek, simek tesislerini yok edecek kadar savaş gemisi ve ateş gücüyle geri dönecekti. Titanların hiç şansı yoktu.

General Agamemnon bir aydan fazla zamanı olduğunu sanmıyordu.

O ve simek takipçilerinin oradan ayrılması gerekiyordu, ama çıldırmış bir köpek gibi belki de *hrethgir* veya başka makineler tarafından savunulan en yakındaki gezegene kaçamazdı. Yeni bir kale bulup yönetimi altına almak için yeterli bilgisi ve personeli yoktu.

Askeri komutan olarak bin yıllık deneyimine dayanarak doğru bir istihbaratın ve elindeki bütün seçeneklerin eksiksiz çözümlemesinin gerekliliğini biliyordu. Bunca zamanın ardından hayatta kalmayı başaran üç Titandan biri olduğu için gereksiz riskler alamazdı. Onbir yüzyıldan uzun yaşamış olmasına rağmen hayatta kalmaya her şeyden fazla değer veriyordu.

Sevgilisi Juno'nun da aynı hırsları ve amaçları vardı. Diğer simek gezegeni olan Bela Tegeuse'den geri dönen Juno, Richese'deki geniş kalelerinin içinde ona bakıyordu. Parlak optik lifleriyle gösteriş yapmak için başını çevirdi. Bu garip, insanlık dışı görüntüsü içinde bile Agamemnon onun beynini ve kişiliğini çok güzel buluyordu.

"Artık Omnius'tan bir kez daha kaçmamız gerektiğine göre yeni bir bölgeye ve hâkim olacağımız yeni bir nüfusa ihtiyacımız var demektir, aşkım." Sentezlenmiş sesi gür ve dolgundu. "Ama sayımız *hrethgir* ile ya da Senkronize Dünyalarla yüzleşebilecek kadar ezici değil. Ve düşünen makineler Richese'ye geri dönecektir. Hem de çok yakında."

"En azından Omnius'un üçümüzü öldürmesi yasak."

"Ne küçük bir teselli! Omnius inşa ettiğimiz her şeyi yıkacak, bütün takipçilerimizi öldürecek ve yürüme gövdelerimizdeki koruyucu kaplarımızı çekip alacak. Ölmesek bile düşünce-çubuklarımızı çıkarıp bizi sonsuza dek duyusal yoksunluk cehenneminde bırakabilir. Bu ölmekten daha kötü - o zaman hiçbir işe yaramayız!"

"Hiçbir zaman işe yaramaz olmayacağız. Bunun olmasına izin vermeden önce seni bizzat kendim öldürürüm," dedi Agamemnon geniş odadaki sütunların titremesine neden olan bas gürlemesiyle.

"Teşekkürler aşkım."

Agamemnon kusursuz bir hızla ilerleyerek yürüme gövdesini kemerli girişten geçirdi; bu arada neo-simeklerine en hızlı gemisini hazırlama emrini vermişti bile. "Sen ve Dante burada kalın, düşünen makinelere karşı savunmalarımızı güçlendirin. Ben yönetebileceğimiz başka bir dünya arayacağım." Optik liflerini yakıp söndürünce bir grup Juno hayali zihnine doldu. "Şansın yardımıyla Omnius bir süre için bizi bulamayacak."

"Senin müthiş yeteneklerine güvenmeyi tercih ederim - şansa değil."

"Belki ikisine de ihtiyacımız olur."

Kırılgan bir insanı kolayca öldürebilecek olan bir hızla Richese'den uzaklaşan Titan general, makine imparatorluğundaki gizli bağlantısına doğru ilerledi.

Wallach IX, Yorek Thurr'un acınacak durumdaki köleleştirilmiş insanlar üzerinde hâkimiyet kurduğu önemsiz bir Senkronize Dünyaydı. Thurr, onlarca yıl boyunca Omnius ve Soylular Birliği hakkında bilgi veren güvenilir, ama gizli bir kaynak olmuştu. Agamemnon'a uzun süredir kayıp olan Hekate'nin dönüşünü ve *hrethgir*'lerin davasına verdiği beklenmedik desteği haber vermiş, Venport ve nefret edilen Dişibüyücü Cenva'nın yolculuk planlarını açıklamış, böylece de Beowulf onları Ginaz sisteminde pusuya düşürebilmişti. Thurr, üç tarafı birbirine karşı getirme konusunda hiç endişeli değildi.

Titan general ürkütücü köşeli hatlara sahip, egzotik silahlar ve güçlü yakalayıcı kollarla inşa edilen gösterişli gemisine kurulmuştu. Gemisi hem

uzayda hem de yüzeyde rahatlıkla hareket edebiliyordu. Wallach IX'daki geniş bir meydana inmesinin ardından, uzun ve güçlü ayaklar uzatarak robot gövdesini yeniden şekillendirip yeni bir korkutucu biçime girerek doğruldu. Thurr'un tavsiyesi gerçekten işe yarayabilirdi, ama general ona tam olarak güvenmiyordu.

Titan general bulvarlardan geçip Thurr'un kendisini gezegenin kralı ilan ettiği dönemde inşa ettirdiği heybetli kaleye doğru yürürken korkuya kapılan esir insanlar ondan kaçıyordu. Wallach IX görünüşte bir Senkronize Dünya olarak kalsa da Thurr, ebedizihinin dış kontrollerini bir şekilde manipüle edebildiğini iddia ediyordu. Yerel Omnius kopyasını kendi programıyla düzenbaz bir biçimde yalıtıp kandırmayı başarmıştı.

Agamemnon endişeli değildi. Eğer çevrede ebedizihinin Thurr'un ikiyüzlülüğünü kanıtlamak için kullandığı bekçigözleri varsa Thurr idam edilirdi. Simek asilerse zaten ölüm cezasına çarptırılmışlardı.

Yürüme gövdesi çok büyük olduğundan kaleye girebilmek için kollarını iki yana sallayarak duvarları ve kısıtlayıcı kemerleri devirmek zorunda kaldı. Gücünü göstererek haine asıl konumunu göstermek askeri açıdan çok mantıklıydı.

Thurr'un tasarladığı küstah taht salonuna girdiğinde adam onun varlığında ne rahatsız olmuş ne de korkmuş göründü. Aşırı gösterişli ve cafcaflı tahtında arkasına yaslanmış bir şekilde bıkkın gözleriyle simeğe bakıyordu. "Hoş geldiniz General Agamemnon. Böylesine seçkin bir ziyaretçimin olması beni her zaman memnun etmiştir."

Thurr tahtını çok büyük bir platformun tepesine yerleştirmişti. Taht ve kaidesi polimer takviyeli kemiklerden yapılmıştı; uzun uyluk kemikleri desteği oluşturuyor, yuvarlak kafatasları süslü bir temel oluşturuyordu. Sergilenen tasarım gereksiz derecede barbarcaydı, ama Thurr bu görüntünün uyandırdığı etkiden büyük zevk alıyordu.

İçinde egzotik silahların bulunduğu geniş sergi muhafazaları bir duvar boyunca sıralanmıştı. Antik bir tabancanın güzelliğiyle bir an için dikkati çelinen General Agamemnon gözünü dikmiş silaha bakıyordu. Beyaz kemiğinde sergilenen işçilik, silahın yol açtığı şiddetli ölüm senaryolarını tasvir eden oyma işlerine benzer süslemeleriyle çok zarifti. Agamemnon yıllarca böyle silahlar toplamış, ama onlarla gerçek tehdit yerine müze emanetleri olarak oyalanmıştı.

"Buraya bana bir fırsat sunmaya mı geldiniz, General?" diye sordu Thurr burnunu çekerek. "Yoksa bir iyilik istemek için mi buradasınız?"

"Ben hiçbir zaman iyilik istemem." Agamemnon güçlü kollarını ve gövdesini genişletirken kendini de bir kuş gibi kabarttı. "Senin gibi birinden yardım *talep* ederim ve sen de memnuniyetle edersin."

"Daima. Size içecek bir şeyler ikram etmek isterdim, ama iyi bir şarabın sizin için ziyan edilmiş olacağını düşünüyorum."

"Biz ne zaman istesek taze elektrasıvı bulabiliriz. Buraya onun için gelmedim. Senin istihbarat dosyalarının kopyalarına ihtiyacım var, astronomi haritalarına ve diğer gezegenlerin coğrafi değerlendirmelerine. Simek imparatorluğumu genişletmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Hangi gezegeni fethedeceğime karar vermeliyim."

"Başka bir deyişle, Omnius seni yok etmek için gelmeden önce Richese'yi terk etmeyi planlıyorsun." Thurr bu sözlerine kişner gibi gülerek heyecandan kıpır kıpır oynadı. "Siz simeklerin ileriyi planlayıp savunmalarınızı güçlendirmeniz iyi bir şey, çünkü kısa süre sonra Omnius *hrethgir*'i tamamen yok edecek ve onları Senkronize Dünyalara katacak."

"Bu cesur bir açıklama, ne de olsa Cihat yüzyıldır devam ediyor."

"Ah, ama düşünen makineler benim sayemde taktik değiştirdiler. Benim fikrimle!" Gururla kabardı. "Corrin kısa bir süre önce çok güçlü bir biyolojik hastalığı serbest bıraktı. Salgın hastalığın *hrethgir* dünyalarına yayılmasını ve bütün nüfusu temizlemesini bekliyoruz."

Agamemnon bu bilgiye şaşırdı. "Bir şeyleri öldürmekten ve acı vermekten kesinlikle hoşlanıyorsun, Yorek Thurr. Başka bir çağda olsa Aias seni yanına alırdı."

Thurr keyifle kıkırdadı. "Çok naziksiniz, General Agamemnon."

"Kendinin de hastalanmasından korkmuyor musun? Omnius senin ihanetini öğrenince burada, Wallach IX'da ölüme terk edileceksin." Oğlu Vorian'ın da hastalığa yakalanıp yakalanmayacağını düşündü, ama ömür uzatma tedavisi onun bağışıklık sistemini büyük ölçüde güçlendirmiş olmalıydı.

Thurr elini salladı. "Oh, bağışıklık sistemimi güçlendirmeden böyle bir hastalığın yayılmasını asla önermezdim. Aşı birkaç gün garip bir ateş yaptı, ama o zamandan beri düşüncelerim çok daha ... berrak, daha keskin." Kafatasının pürüzsüz derisine eliyle masaj yaptı. "Tarihte bir iz bıraktığım için çok memnunum. Bu salgın hastalık yarattığım etkiyi, daha önce yaptığım her şeyden daha fazla gösterecektir. Sonunda hayatımın başarısıyla tatmin olabilirim."

"Sen çok açgözlü bir adamsın, Yorek Thurr." Agamemnon iri, mekanik gövdesini silahların sergilendiği raflara doğru yönlendirdi. "Girişimde bulunduğun her konuda başarılı oldun, önce Cipol, sonra Birliği Camie Boro-Ginjo'nun eteklerinin arkasından idare etmek ve şimdi de kendi dünyanın kralı olmak."

"Bunların hiçbiri yeterli değil!" Thurr oturduğu kafatası tahtından kalktı. "Yalnızca otuz kırk yıl sonra bu gezegeni yönetmek sıkıcı ve anlamsız hale geldi. Senkronize imparatorluğun sınırları içinde gizleniyorum ve kimse neler başardığımı bilmiyor. Salusa Secundus'ta Cihat politikalarına yıllarca rehberlik ettim, ama kimse o kişinin ben olduğuma inanmadı. Herkes Yüce Patriğin zeki olduğunu sanıyordu. Hah! Sonra bu onuru dul karısına ve muhallebi çocuğu oğluna verdiler. Artık ben de kendi izimi bırakmak istiyorum."

Agamemnon onu anlıyordu, ama yine de bu ufak tefek adamın gururlu hırsını tuhaf, hoş ve eğlenceli buluyordu. "O halde bana yardım etsen iyi olur, Thurr, çünkü yeni Titanlar Devri başladığında ve simek imparatorluğum çok sayıda gezegeni ele geçirdiğinde *bizim* tarihimiz seni önemli bir mihenk taşı olarak hatırlayacaktır."

Silah sergi muhafazalarına doğru gidip kapağını menteşelerinden çıkardı ve içeri uzandı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Thurr. "Dikkatli olun. Onlar çok değerli antikalar."

"Değeri neyse öderim." Agamemnon hayranlık duyduğu tabancayı aldı.

"Ama o-"

"Her şeyin bir bedeli vardır." General Agamemnon gövdesindeki bir bölmeyi açıp silahı içeri soktu. Orada başka değerli hatıralar da vardı, toplamaya başladığı çok sayıda ilginç öldürme aleti. Thurr öfkeyle bakarken bölmeyi kapattı. "Faturayı bana gönder."

Adamın gözleri parladı. "Onu size verdiğim özel bir armağan olarak saklayın lütfen. Şimdi General, neye ihtiyacınız var? Hükmedecek başka gezegenlere mi? Salgın hastalığım yayılırken Birlik Dünyalarını istila edip ele geçirmek için bol bol fırsatınız olacak. Kısa süre sonra *hrethgir* gezegenleri mezarlık haline gelecek, bütün o bölgeler ele geçirilmeye hazır olacak. İstediğiniz yerden parçaları toplayabilirsiniz."

"Bu yeterli değil. Ben bir fatihim, yağmacı değil. Yeni bir kaleye ihtiyacım var, kendine ait askeri gücü olmayan bir kaleye. Nedenlerim seni

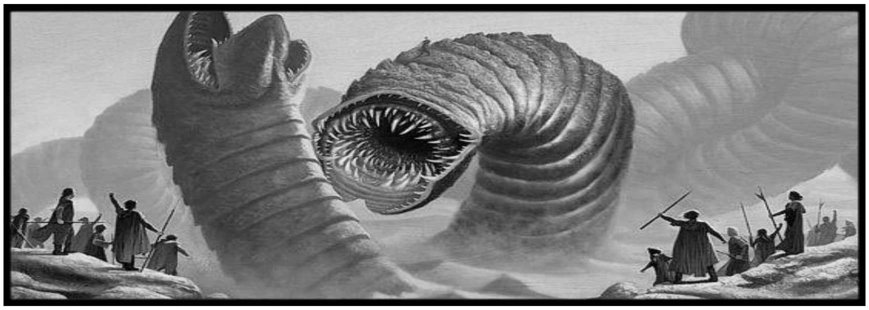
ilgilendirmez. Sabrımı taşırıp seni öldürmeden önce bana bir cevap vermen yeterli."

"Demek Agamemnon kendini güvende ve güçlü hissetmek istiyor." Hiç endişelenmeyen Thurr kafatası tahtında arkasına yaslanıp düşünürken uzun parmaklarıyla tempo tuttu. Kısa süre sonra yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Ah, işte bir alternatif. Siz Titanları ve uzun süredir taşıdığınız kini biliyorsam, bu çözüm sizi çok tatmin edecektir."

"Yüzyıllar boyunca pek çok düşman edindik." Agamemnon devasa yürüme gövdesiyle yürüyüp ayaklarının altındaki taş zemini çatırdattı.

"Evet, ama bu farklı. Neden Hessra'ya gidip Fildişi Kulesi Cogitorlarını yok etmiyorsunuz? Pratik anlamda, oradaki elektrasıvı üretim tesisleri çok işinize yarardı. Ama sırf onları yok etmenin verdiği tatmin bile yeterli olacaktır."

Agamemnon yapay kafasını salladı. Kadim beyni düşüncelerle doldu. "Çok haklısın, Thurr. Hessra'ya saldırmak ne *hrethgir* ne de Omnius'un dikkatini hemen çekmez. Çılgın cogitorları yok etmek kendi başına bir zevk olacaktır."

İnsanoğlu saygı ve onur için çabalar. Bu, sokak çetelerinden Parlamentoya kadar her seviyedeki kişisel etkileşimde görülen ortak temadır. Bu konuda din savaşları verilmiştir ki bu teoride basit, uygulamada karmaşık bir konudur.

— SERENA BUTLER
son röportajındaki yorumlar

Cihat Ordusunun Başkumandanı olan Vorian Atreides, kendisi ve Leronica için sessiz bir ev, bir malikâne ya da koca bir çiftlik alabilirdi. Birlik, onun bir ömürden uzun süren hizmeti için bunu seve seve yapardı.

Yıllar önce Leronica'ya görkemli bir ev önermişti, ama Leronica küçük ve basit bir evi, rahat ama müsrif olmayan bir evi tercih etmişti. Vor da Zimia'nın gezegenler arası bölgesinde bir apartman dairesi bulmuştu. Şehrin çeşitli kültürlerle dolu bu kesimi Leronica'yı her zaman büyülüyordu.

Vor, ailesini Salusa'ya getirdiğinde ona hayal edebileceği bütün harikaları vaat etmişti. Bu vaadini de yerine getirmişti, ama ona kabul ettiğinden çok daha fazlasını vermeyi istiyordu. Leronica, Vor'a karşı her zaman hoş ve sevgi dolu davranmıştı. Her zaman sadık kalarak onun evine dönmesini beklemiş, ne zaman birlikte olsalar büyük sevinç göstermişti.

Gülümseyerek, kısa süre önce Caladan'ı ziyareti sırasında aldığı yeni armağanlar ve incik boncukla mahalleden geçip evine doğru yürüyen Vor, yolculuklarından tanıdığı çok sayıda dilin konuşulduğunu duyuyordu: Kirana III'ün boğuk aksanı, Chusuklu göçmenlerin müzikal heceleri, hatta eskiden makinelerin kontrol ettiği gezegenlerden gelen kölelerin lehçeleri.

Beklentiyle sırıtarak, bakımlı olduğu hemen anlaşılan binanın merdivenlerini çıkıp beşinci kata geldi. Dört odalı daireleri temiz ve sadeydi, yalnızca birkaç antika ve Vor'un en büyük askeri zaferlerini tasvir eden hololarla süslenmişti.

Dairenin arka tarafında bulunan mutfakta Leronica'nın ince kolları için çok ağır olan alışveriş torbalarını taşıdığını gördü. Doksan yaşını yeni kutlayan Leronica yaşını gösteriyordu, çünkü o hiçbir zaman görüntüsüne aşırı derecede önem veren bir kadın olmamıştı. Ama bu yaşında bile kendi alışverişini yapmakta ısrar ediyor ve Vor askeri görevlere çıktığında sosyal hayatını sürdürüyordu.

Leronica kendini memnun etmek için mahallesindeki insanlardan küçük el imalatı işleri alıyordu, ama bunun karşılığında para kabul etmiyordu, çünkü paraya ihtiyacı yoktu. Salusa kültürü, insanların uzun süredir çektiği acıları hatırlatan kitle üretim nesnelerinin yerine el sanatlarına ve el emeği eşyalara büyük değer veriyordu. Leronica'nın çok talep edilen balıkçı yorganları egzotik Caladan'a ait sahneleri tasvir ediyordu.

Sırıtan Vor ona sarılmak için koşup alışveriş torbalarını elinden kaptı ve masaya bıraktı. Kırışık, kalp biçimli yüzünde hâlâ genç görünen ceviz rengi gözlerine baktı. Karşısında yaşlı bir kadın değil de onlarca yıl önce âşık olduğu kadını görerek tutkuyla öptü.

Birbirlerine sarılırlarken Leronica onun yapay biçimde beyazlatılmış saçlarını okşadı. "Sırrını buldum, Vorian. Bir kavanozun içinde yaşlanıyor gibi görünüyorsun." Keyifli bir kahkaha attı. "Kendini *yaşlandırmak* için saçlarını boyayan çok erkek yoktur! Gerçek saçların seni ilk gördüğüm zamanki kadar sık ve siyah, değil mi?"

Düş kırıklığı yaşayan Vor inkâr etmedi. Kendini hiçbir zaman gerçek yaşı olan yüz onbeşinde gösteremese de kendisiyle Leronica arasındaki belirgin farkı azaltmak için saçlarını boyuyordu. Kirli sakalı onu biraz yaşlandırıyordu, ama yüzünde hiç kırışık yoktu.

"Bu jestini takdir etsem de aslında buna hiç gerek yok. Genç görünüşüne rağmen seni hâlâ seviyorum." Leronica muzip bir gülümsemeyle Vor'un gelişinin şerefine hazırladığı ziyafetle uğraşmaya yoğunlaştı.

Vor büyüleyici kokuları içine çekti. "Ah, askeri tayından daha iyi bir şey! Durmadan sana geri dönmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi."

"Estes ve Kagin de geliyor. Son iki haftadır burada olduklarını biliyor muydun?"

"Evet, Caladan'da kıl payı kaçırdım onları." Leronica'nın hatırına gülümsedi. "Onları görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Ailenin son bir araya gelişinde Vor ve Estes önemsiz ve alaycı bir yorum yüzünden tartışmışlardı. Vor ayrıntıları hatırlayamıyordu, ama böyle olaylar onu üzüyordu. Şansın yardımıyla bu akşam katlanılabilir olacaktı. Elinden geleni yapacaktı, ama aralarındaki uçurum kalacak gibiydi.

Ergenlik çağlarındayken Kagin kazayla Vor'un babaları olduğunu öğrenmiş ve şok edici haberi kardeşine söylemişti. Leronica onların sıkıntılarını gidermeye çalışmıştı, ama incinmenin etkileri kolay kaybolmuyordu. Çocukların ikisi de Kalem Vazz'la yaşadıkları sevimli çocukluk anılarını tercih ediyorlardı. Kalem, denizde elekranlar tarafından öldürülene dek onları kendi oğulları gibi büyüten adamdı.

Leronica mutfakta uğraşırken oğullarını karşılamak için kapıyı Vor açtı. Estes ve Kagin altmışlı yaşlarının ortalarındaydılar, ama düzenli şekilde melanj kullanarak yaşlanma süreçlerini geciktiriyorlardı. Melanj yüzünden gözlerinde mavimsi bir ton olan oğullarının ikisi de siyah saçlara ve ince Atreides hatlarına sahipti, ama Estes biraz daha uzun boylu ve daha gösterişliydi. Kagin ise sessiz ve içe dönük takipçi rolünü üstlenmişti. Onlara içtenlikle gülümseyen Vor, aslında ikisinden birinin torunu olacak kadar genç görünüyordu.

Mutfağa gitmeden önce el sıkıştılar - sarılma, öpücük ya da sevgi sözcükleri yoktu, yalnızca saygı vardı. Ama mutfağa girince ses tonları değişti, bütün sevimliliklerini ve sevgilerini annelerine gösterdiler.

Uzun zaman önce, sırılsıklam âşık olan Vor, Leronica ve oğlanları Salusa'daki güzel bir eve yerleştirmişti. Sonra da onları kendi kendilerini savunmaya terk ederek Cihat için savaşmaya gitmişti. Aslında yaptığının onları hiç dostlarının olmadığı yabancı bir dünyaya attıktan sonra terk etmiş gibi göründüğünü asla fark etmemişti.

Vor eve her dönüşünde ikizlerin kendisini bir kahraman gibi karşılamalarını beklemiş, ama oğlanlar ona karşı hep mesafeli davranmışlardı. Birlik politikacılarından iyilikler isteyerek oğulların iyi bağlantılar kurmalarını, iyi okullarda okumalarını, mümkün olan en iyi fırsatlara sahip olmalarını sağlamıştı. Çocuklar bu ayrıcalıkları kabul etmiş, ama bunun için teşekkür etmemişlerdi. Evet, Leronica'nın ısrarıyla onun adını almışlardı. Ama bu da bir şeydi.

"Özel olarak ithal edilmiş büyük yengeç ve kıyı salyangozları," diye duyurdu Leronica neşeyle. "Babanızın en sevdiği yemeklerden biri." Vor sarımsak ve baharat kokusunu içine çekti, ağzı beklentiyle sulandı. Caladan'da bu yemeği onun için ilk kez hazırladığı zamanı hatırladı.

Leronica yemek odasına dört büyük yengecin bulunduğu bir tabak getirdi, merkezi platformun üstünde havada yüzen süspansörlü döner tablanın üstüne koydu. Şeffaf masanın üstünü yapay bir gölün, deniz suyu, taşlar ve kumdan oluşan minyatür bir su dünyasının yüzeyini kaplıyordu. Küçük, kubbe biçimli salyangozlar taşların üstüne tutunmuşlardı. Vor, masayı Leronica'nın bayılacağını bilerek Caladan'dan getirtmişti.

Grup oturmadan önce Vor, Leronica'nın tercih ettiği, pahalı olmayan Salnoir şarabını açtı. Bu sert, pembe şarabın farklı isimleri vardı ve deniz ürünleriyle çok iyi gidiyordu. Leronica özellikle makul fiyatını seviyordu; ev masraflarını düşük seviyede tutmak onun her zamanki gurur kaynağıydı.

Vor onu daha fazla para harcamaya ve yaşam standardını artırmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Ekonomik yaşam tarzı onu mutlu ediyor ve değerli olduğu hissini veriyordu, çünkü böylece değer verdiği davalara daha çok para bağışı yapabiliyordu. Yardıma muhtaç insan sayısı, Cihadın yol açtığı göçmen sayısı çok fazla olduğu için Leronica lüks ortamlar konusunda kendini hep suçlu hissediyordu. Bazı açılardan ona Serena Butler'ı hatırlatıyordu.

Vor'un ev faturalarını ödeyen ve geriye kalan parayı istediği gibi bağışlayabilmesi için Leronica'ya veren bir muhasebecisi vardı. Leronica'nın ilgilenmeyi en çok sevdiği vakalar, ayrıcalıksız çocuklar ve hatta düşünen makinelerle savaşmayı reddettikleri için Birlikteki hemen herkesin nefret ettiği Budislamcı ailelerdi. Ayrıca Caladan'ın balıkçı köyündeki fırsat yetersizliğini telafi etmek için cömert bir girişimle oğullarına da önemli miktarda para veriyordu.

Masanın ortasında, süspansörlü döner tablaya dört küçük rampa açıldı. Masanın karşısında eğlenen Leronica kontrolleri sandalyesinden idare ediyordu. Dumanı tüten kızarmış yengeçler rampalardan kayarak tabaklara indi ve süspansörlü tabla tavandaki bölmesine girip masada yer açtı. Tuz ve keskin baharat kokusu havayı doldurdu.

İki genç adam ceplerinden melanj paketlerini çıkarıp Leronica'nın özenle hazırladığı yemeğin tadına bile bakmadan baharatı üzerine serpiştirdiler. Anneleri bu kadar çok baharat tüketmelerini onaylamıyordu, ama bir şey söylemedi. Belli ki bu özel yemeği bozmak istemiyordu.

"Bu kez Salusa'da uzun kalacak mısın baba?" diye sordu Estes. "Yoksa yine Cihat işlerin mi var?"

"Birkaç hatta boyunca buradayım," dedi Vor hafif alaycılığı fark ederek. "Her zamanki politik ve askeri turlar da olacak." Bakışları bir an için

oğlunun üzerinde kaldı.

"Çocuklar üç ay kalıyor," dedi Leronica hoş bir gülümsemeyle. "Kendi dairelerini tuttular."

"Uzay yolculuğu çok uzun sürüyor ve Caladan'dan yolculuk yapmak çok büyük bir iş," dedi Kagin, sonra sesi kısılmaya başladı. "Bu yapılacak ... en iyi şey gibi göründü."

Oğulları gitmeden Vor'un yeniden yola çıkacağı neredeyse kesin görünüyordu. Hepsi bunu biliyordu.

Sohbetteki kısa, ama rahatsız edici sessizliğin ardından Leronica masanın saydam plas yüzey kapağını açtı. Sofradakiler canlı salyangozları kayalardan almak için uzun maşalar kullandılar; sonra küçük çatallarla salyangoz etini kabuklarından çıkardılar. Vor salyangozlarını birbiri ardına otlu tereyağına batırıp yedi. Sonra ana yemek olan kızarmış yengece geçti.

Masanın karşısındaki Leronica'nın bakışlarını yakalayıp gülümsemesine karşılık verdi. Bu onun rahatlamasına yardımcı oldu. Leronica yengecini onun yaşında bir kadın için etkileyici bir iştahla yiyordu. Yemekten, kahveden, sohbetten, Kagis ve Estes'le oynanan aile oyunlarından sonra her zamanki gibi Leronica ona sokulup yatacaktı. Hatta daha sonra, eğer Leronica isterse sevişebilirlerdi bile. Leronica'nın yaşı Vor için hiç önemli değildi. Onu hâlâ seviyor ve istiyordu.

Leronica ona kocaman gülümseyip yanağından öptü. Oğulları onları seyrederken, bu sevgi gösterisinden rahatsız olmuşa benziyorlardı, ama Leronica ve Vor'un birbirlerine karşı hissettikleri konusunda yapabilecekleri bir şey yoktu. ...

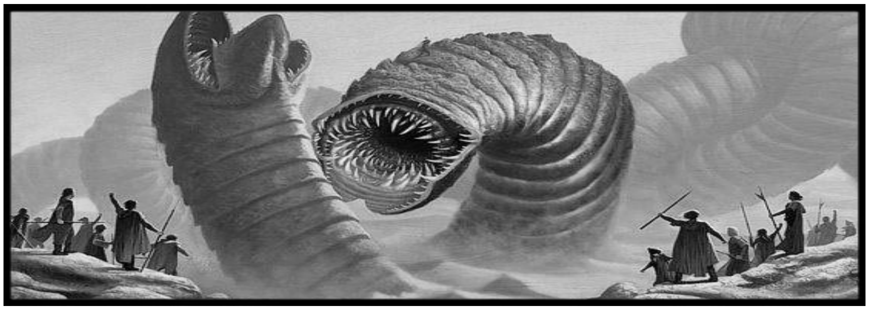
O akşam, Vor evde olduğu için memnun bir şekilde Leronica'nın yanında yatarken gece boyu düşündü. Oğullarıyla olan ilişkisi hiçbir zaman düzelmemişti ve bu onun olduğu kadar onların da hatasıydı. Düşünen makinelerin bir güveniliri olarak geçirdiği günleri hatırlayarak Agamemnon'un daha iyi bir baba olmayı becerip becermediğini merak etti. ...

Kadınların her limanda üzerine zıpladığı cesur, genç bir Cihat subayı olduğu zamanları hatırladı. O zamanlar, Xavier'in Octa'yla mutlu bir evliliği vardı ve Octa, Vor'un da artık bir yere yerleşip ruh eşini bulması gerektiğini söylüyordu. Vor böyle bir aşkı hayal edemiyor ve kendisini sayısız flörtle, her gezegende farklı bir kızla oyalıyordu. Hagal'daki Karida Julan isimli güzel kadını hâlâ hatırlıyordu; onun bir kız çocuk doğurduğunu biliyordu,

ama yarım yüzyıldan uzun bir süre önce Leronica'yla buluştuğundan beri onu neredeyse tamamen unutmuştu . ...

Xavier'in anısına Abulurd'a yardım etmek için elinden geleni yapması yeterli değildi. Kendi oğullarını uzun zaman önce kaybetmişti. Estes ve Kagin ile arasındaki engeli aşmaya çalışmak için çabalamaya devam edecekti, ama artık yaşlanmış ve kendi tarzlarını belirlemişlerdi. Onlarla ilişkisinin bundan daha yakın olacağından kuşkuluydu. Ama Leronica'nın aşkı vardı ve Abulurd onun için bir evlat gibiydi. Ve belki de ...

Cihat yüzünden pek çok uzak yere gidiyorum, diye düşündü. *Başka çocuklarımın - ya da torunlarımın da izin süreceğim. Onları tanımalıyım ...ve onlar da beni tanımalı.*

Serena Butler cennetten bizi seyrediyor. Onun beklentilerine ulaşmaya, insan ırkı için başlattığı görevi yerine getirmeye çalışıyoruz. Ama ölümcül düşmanlarımıza karşı kaydettiğimiz bu zayıf ve ağır ilerlemeyi görünce ağlıyor olmalı.

— RAYNA BUTLER
Gerçek Görüler

Ölümcül virüs Parmentier'e dehşet verici bir hızla yayılmıştı. Korku içindeki Rayna Butler, Niubbe'ye bakan yüksek tepedeki vali malikânesinden uzakları seyrediyordu. Babası uzmanlarla birlikte deli gibi salgını kontrol etmeye çalışırken o henüz neler olduğunu anlayamayacak kadar gençti.

Kimse neler olduğunu anlamıyordu ya da bu konuda ne yapılacağını.

Küçük kız, bunun şeytani makinelerden gelen bir lanet olduğuna emindi.

Başlangıçtaki belirtileri çok az insan fark ediyordu - hafif kilo kaybı ve yüksek tansiyon, gözde ve ciltte sararma, sivilce ve deri lezyonları. En rahatsız edici olanı da ele avuca sığmazlık, dikkatin kolay dağılması ve saldırgan davranışlarda artışa yol açan yadsınamaz bir paranoyaydı. Yeni bir tanımlanamayan fanatizm hareketi, herhangi bir odağı ya da amacı olmayan vahşilik saldırısı halinde kendini gösteriyordu.

Vali Butler ve ekibi, hastalığın neden olduğu kitle hareketini ve şiddeti tespit edemeden önce, ilk kurbanlar enfeksiyonun bir sonraki aşamasına geçmişlerdi: ciddi ve ani kilo kaybı, mecalsiz bırakan ishal, kaslarda zayıflık, kas yırtılmaları, aşırı derecede yüksek ateş ve sonra da ölüme yol açan karaciğer işlevsizliği. Kuluçka dönemi sırasında mikrop kapan binlerce kişi de birkaç gün sonra ilk belirtileri göstermeye başladılar.

Daha önce eşi görülmemiş hastalık Parmentier'in köylerine ve kentlerine de neredeyse aynı anda yayılmıştı. Rikov ve sivil danışmanları bu hastalığın nedeninin atmosfere yağan esrarengiz füzelerin bıraktığı ve havayla taşınan bir virüs olduğuna karar verdiler. "Omnius'un gönderdiği bir şey olmalı," dedi Rikov. "Şeytani makineler bizi yok etmek için genetik olarak uyarlanmış virüs geliştirmişler."

Rayna'nın babası hiç tereddüt etmedi. Tam ölçekli bir araştırma programı başlatmak için diğer bütün öncelikleri geri çekti, bu araştırmalara sınırsız para ve kaynak ayırdı, gezegenin en iyi tıbbi araştırmacılarına tesisler sundu. Diğer dünyaları da uzaydan gelen füzeler konusunda uyarmak gerektiğini bilerek yalıtılmış karakollarda bulunan -hastalığı taşıma riski en az olan- birkaç tane yurt güvenliği askerini seçti ve onları en yakın Birlik Dünyalarını uyarmaya gönderdi.

Sonra da ailesini ve dünyasının nüfusunu ölüm cezasına çarptırıyor olabileceğini bildiği halde, Parmentier'in hemen ve tam bir karantinaya alındığını duyurdu. Neyse ki Quentin Butler'ın taburunun gidişinden beri sisteme yeni bir uzay gemisi girmemişti. Kargo gemileri Birlik uzayının kıyısında bulunan bu uzak dünyaya nadiren gelir, haftada yalnızca bir iki tanesi uğrardı. Ama Parmentier Senkronize Dünyalara ait uzayın hemen kıyısında olduğu için hâlâ tehlikeli bir varış noktası olarak görülüyordu.

Rikov, daha sonra, en küçük bir hastalık belirtisi gösteren herkesin katı bir şekilde yalıtılmasını emretti. İnsanlar kendilerini evlerine kapatır ve hâlâ sağlıklı olan vatandaşlar hastalıktan kaçmak için nüfusu olmayan kırsal kesimlere kaçarken, Rikov da yörüngedeki askeri savunma istasyonlarında görev almak üzere aileleri olmayan kadın ve erkekleri seçti. Görevleri Parmentier'den kaçmaya çalışan herkesi vurmak olacaktı.

"Eğer mümkünse bu hastalığın diğer Birlik Dünyalarına yayılmasına engel olacağız. En büyük sorumluluğumuz bu. İnsan ırkının iyiliği için kendimizi düşünmemeli ve Parmentier'in tek hedef olması için dua etmeliyiz."

Rayna babasının yaptığı konuşmayı dinlerken, onun cesur ve hâkim görüntüsüyle gurur duyuyordu. Butler ailesinin bir üyesi olduğu için babası onun politik ve tarihsel eğitim almasında ısrar etmiş, en iyi öğretmenleri ve eğitmenleri tutmuştu. Rayna'nın annesi de kızının sağlam dini bilgiler alması konusunda bir o kadar ısrarcıydı. Sessiz kız, iki bilgi grubunu öylesine iyi bir şekilde dengelemişti ki babası bir keresinde "Rayna bir gün Geçici Genel Vali veya Yüce Kadın Patrik konumuna çıkacak kadar

nitelikli bir hale geleceksin," yorumunda bulunmuştu. Kız iki işi de istediğine emin değildi, ama babasının bunu bir iltifat olarak söylediğinden emindi.

Güvenliği için evde kalan Rayna şehri uzaktan seyrediyor, alevlerin dumanlarını görürken havadaki dehşet ve gerilimi hissediyordu. Babası keyifsiz ve çok endişeli görünüyordu; her gün yorgunluktan bitkin düşene kadar çalışıyor, tıbbi uzmanlar ve hastalığın yayılmaması için çabalayan insanlarla buluşuyordu.

Açık panik belirtileri sergileyen annesi bir keresinde kendini saatlerce özel mabedine kapatıp dua etmiş, Üç Şehit için mumlar yakmış, Parmentier halkının kurtuluşu için dua etmişti. Hizmetkârların yarısından fazlası gitmiş, bir kısmı Niubbe'den kaçmak için gece ortadan kaybolmuştu, ama göçmenlerden bazılarının hastalığı kendileriyle birlikte kırsal kesime taşıdıklarına hiç kuşku yoktu. Ne kadar uzağa kaçarlarsa kaçsınlar güvenli bir yer yoktu.

Virüsü ilk kapanların paranoyak ve şiddet içeren davranışları, henüz virüs kurbanı olmayanların korku ve fanatikliğiyle birleşmişti. Şehitçiler uzun tören alayları oluşturup şehirde dolaşıyor ve ellerinde sancaklarla Üç Şehit'e dua ediyorlardı. Ama Serena, İblis Ginjo ve Masum Manion'un ruhu yakarışlarına yanıt vermiyordu.

Panik artarken Rikov da sivil koruma ekipleri organize etti ve sokaklarda düzeni sağlamaları için onları silahlandırdı. Günün ya da gecenin her saatinde, hastalık taşıyan cesetlerin yakılması için kurulan geçici krematoryumlardan dumanlar yükseliyordu. Virüsü temizlemek için yapılan çalışmalara ve aşırı yalıtım önlemlerine rağmen hastalık hâlâ yayılıyordu.

Yorgunluktan bitmiş durumdaki Rikov'un gözleri iyice çökmüştü. "Enfeksiyon oranı inanılmaz derecede yüksek," dedi Kohe'ye. "Sürekli bakım sağlanmazsa hastaların yarısı ölüyor - ama yeterli yardımcımız, hemşiremiz, doktorumuz veya pratisyenimiz yok! Bilim adamları tedavi, aşı veya etkili bir şey bulamadılar. Yalnızca belirtileri tedavi ediyorlar, insanlar sokaklarda ölüyor, çünkü hastanelerde yer yok ve su, battaniye ve yiyecek dağıtmak için bile gönüllü sayısı yetersiz. Her yatak dolu, teslimatlar gecikiyor ve her şey çöküyor."

"Herkes bu felaket yüzünden ölüyor," dedi Kohe. "Dua etmekten başka yapılacak ne var ki?"

"Şeytan makinelerden nefret ediyorum," dedi Rayna yüksek sesle.

Küçük kızın kendilerini dinlediğini fark edince annesi onu uzaklaştırdı. Ama Rayna zaten çok fazla şey duymuştu ve öğrendikleri hakkında düşünüyordu. Milyonlarca insan kötü makinelerin yaydığı bu hastalık yüzünden ölüyordu. Bütün o cesetleri, boş evleri ve iş yerlerini kafasında canlandıramıyordu.

Yörüngeye kurulan abluka yüzünden iki ticaret gemisi inemeden geri çevrilmişti. Bu gemilerin sivil pilotları diğer Birlik Dünyalarına koşup Parmentier'deki tıbbi kriz durumunu haber vermişti, ama dışarıdakilerin yapabileceği bir şey yoktu. Vali Butler çok katı bir karantina uyguladığı için bu gezegenin sonu gelmişti; hastalık kendi seyrini gerçekleştirecek ve gezegeni yok ederken kendisi de yok olacaktı. Belki de herkes ölecek, diye düşündü Rayna. Tanrı ya da Azize Serena onları kurtarmadığı takdirde.

Ölümcül hastalık, yörüngedeki yedi abluka istasyonundan birine sıçramıştı bile. Hastalık, kapalı istasyonda kapana sıkışan kararlı askeri ekip arasında dolaşıp neredeyse bir anda hastalanmasına yol açacak şekilde herkesi etkiledi. Kaçmaya çalışan paranoyak ve öfkeli askerlerden bazıları bir gemiyi ele geçirdiler - ama diğer istasyonlar tarafından vurulup düşürüldüler. Birkaç gün içinde, geriye kalan zayıf durumdaki birkaç kurban da öldü ve bütün istasyon uzaydaki bir mezar haline geldi. Bizzat Rikov tarafından seçilen diğer askerler sorumluluklarını ve görev yerlerini terk etmemişlerdi.

Rayna, tepedeki evlerinin verandasında rüzgârın taşıdığı korku ve umutsuzluk dalgasını hissedebiliyordu. Annesi Niubbe'ye gitmesini yasaklamıştı, böylece onu korumayı umuyordu. Küçük kız eğer bu Şeytan Musibeti gerçekten Tanrının bir cezasıysa bu önlemlerin yetersiz olduğunu düşünüyordu, ama anne ve babasının uyarısını her zaman dinlerdi. ...

Bir öğleden sonra Kohe dua etmek için özel mabedine gitti ve Rayna onu saatlerce görmedi. Salgın hastalık Parmentier'de yayılmaya devam ederken annesi de azizler ve Tanrıyla gittikçe daha fazla zaman geçirir olmuştu; sorular soruyor, yanıtlar istiyor, yardımları için yalvarıyordu. Gün geçtikçe kadın daha da umutsuzlaşıyordu.

Sonunda Rayna kendini yalnız hissetti ve dualarında annesine katılmaya karar verdi. Küçük kız, annesiyle birlikte defalarca dua ettiği zamanları hatırlıyordu; bunlar kendisini rahatlatan özel ve sihirli anlardı.

Ama özel mabetlerine girdiğinde Kohe'yi zeminde yatarken buldu; annesi çok halsizdi ve ateşi vardı. Vücudu ter içindeydi, saçları alnına

yapışmıştı. Cildi alev alev yanıyor gibiydi; ürperiyor ve yarı açık gözleri çılgın gibi kırpışıyordu.

"Anne!" diye koştu Rayna. Annesinin başını kaldırırken Kohe bir şey söylemeye çalıştı, ama kız ne dediğini anlayamadı.

Bir şekilde ona yardım etmesi gerektiğini bilen Rayna, annesini kollarından tutup sunaktan uzaklaştırmaya çalıştı. Zayıf ve sırık gibi olan Rayna güçlü bir kız değildi, ama adrenalin ona ihtiyaç duyduğu kararlılığı veriyordu. Sonunda annesini Rikov'la paylaştığı ana yatak odasına kadar götürmeyi başardı. "Babamı arayacağım! O ne yapacağını bilir."

Kohe inleyip gevşek bacaklarının üstünde kalkmaya çalışırken Rayna onun alçak, yumuşak yatağa yatmasına yardımcı oldu. Annesinin sanki kemiksiz bir çuvalmış gibi yatağına yatacak kadar bile gücü kalmıştı. Rayna annesinin şeytanın musibetine yakalandığına inanmak istemiyor, tapınakta dua ederken birinin zarar görmeyeceğinde ısrar ediyordu. Tanrı ya da Azize Serena buna nasıl izin verebilirdi?

Şehirdeki hükümet binasındayken kızının çılgınca çağrısını alan Rikov, görevlerini bir kenara bırakıp acil toplantıyı terk etti. Malikânesine doğru hızla giderken gökyüzüne doğru lanetler yağdırdı. Bu gezegende o kadar çok ölüm ve tahribat görmüştü ki zaten eve her seferinde ruhsal çöküntü ve endişelerle geliyordu. Hastalığa Rayna neden olmuş gibi kızına vahşi ve hafifçe sararmış gözlerle bakıyordu.

Kohe'yi yatağında doğrulttu, ama karısı tepki vermiyordu. Ateş bütün vücudunu etkisi altına almış ve derin bir uykuya gömülmüştü. Yüzünden ve boynundan ter akıyordu. Çılgın gibi debelenerek yatağın kenarına kusmuş ve bu pislik odayı iğrenç, ekşi bir kokuyla doldurmuştu.

Rayna bir şeyler yapabilmek için yatağın kenarında bekliyordu. Anne ve babasına baktı, onlar da herkes kadar savunmasız görünüyorlardı. Vali, bu salgın hastalığın gerçekleriyle o kadar çok yüzleşmişti ki bu kadar ciddi belirtilerle Kohe'nin yaşama şansının çok az olduğunu biliyordu; yardım çağıramazdı, tedavi yoktu. Rayna babasının yüzündeki korkunç anlayışı gördü. Daha da kötüsü, babası karısının hastalığının kötü seyri ve Parmentier'in içinde bulunduğu açmaza o kadar yoğunlaşmıştı ki hastalığın kendisindeki belirtilerinin farkında bile değildi. ...

Rayna acıktığını hissedince mutfaktan kendi yemeğini aldı, çünkü hiç hizmetçi bulamamıştı. Saatler sonra, midesinin bulandığını ve ayaklarının

üstünde duramadığını görünce, babasına ne yapması gerektiğini sormak için yatak odasına doğru yollandı.

Alnında ter damlacıkları birikmişti, dengesini zor sağlıyordu. Koridorda yürürken sendeledi. Alnına ve yanaklarına dokununca daha önce hiç bu kadar sıcak olduğunu hissetmediğini fark etti. Başı zonkluyor ve görüşü, birisi gözüne zehirli su sıkmış gibi dalgalanıyordu. Ne yaptığını hatırlaması çok uzun zaman aldı. ...

Sonunda ayakta kalabilmek için yatak odasının kapısına tutununca annesinin yatağında, terle sırılsıklam olmuş çarşafların arasında hareketsiz bir şekilde yattığını gördü. Babası garip bir uyku pozisyonunda yanına çökmüştü. Rikov kıpırdanıp inledi, ama kızının çağrılarına tepki vermedi.

Rayna kendisine engel olmak için hiçbir şey yapamadan öne doğru eğilip öğürdü. Sonunda kusmayı bitirdiğinde dizlerinin üstüne çöktü, bir daha doğrulamadı. Dinlenmesi gerekiyordu, gücünü geri kazanması. Hasta olduğu zamanlarda annesi kendisini yatağa gönderip uzanmasını ve dua etmesini söylerdi. Rayna kutsal kitap metinlerini alıp en sevdiği bölümleri tekrar tekrar okumak istiyordu, ama görüşünü odaklayamıyordu. Hiçbir şeyi anlamıyordu.

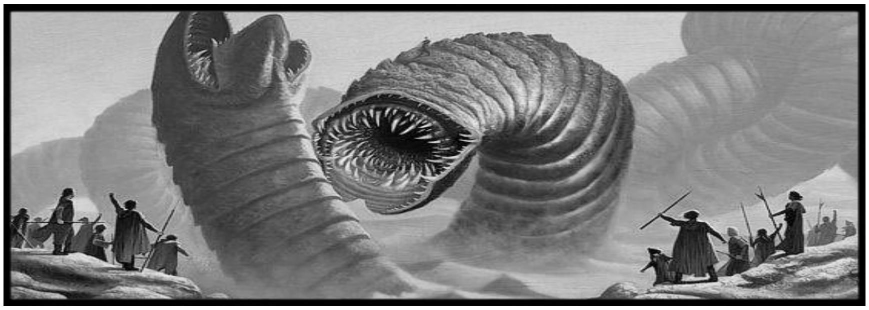
Yönünü kaybetmiş kız sonunda odasına ulaştığında yatağının yanındaki küçük masanın üstünde biraz ılık su bulup içti. Sonra, ne ya da neden yaptığını bilmeden, küçük dolabının rahmi andıran sığınağına girdi. Orası karanlık, sessiz ve rahatlatıcıydı.

Yanan boğazından çıkan zayıf bir sesle anne ve babasını çağırdı, sonra hizmetkârlara seslenmeye çalıştı, ama kimse yanıt vermedi. Uzun süre bir çılgınlık nehrinde sürüklendi, kendini akıntıya bırakıp ilerideki yüksek şelaleden aşağıya düşmesini engelleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

Gözlerini kapatıp sürüklenmeye devam etti. En sevdiği sözleri ezbere biliyordu zaten. O ve annesi bu sözleri çok sık tekrarlamıştı. Düşünceler ve görüntüler kafasının içinde yüzerken yüreğinden gelen duaları mırıldandı, kutsal sözlerle biraz rahatladı. İçindeki vahşi ateş gittikçe daha da sıcaklaşıyor, gözlerinin arkasını yakıyordu.

Sonunda, dünyadan, odasından ve karalık dolaptan, gerçekliğin kendisinden uzaklaşınca güzel, beyaz bir kadın gördü. Işıl ışıl parlayan ve gülümseyen kadın dudaklarını oynatıp ona önemli bir şey söyledi, ama Rayna sözleri anlayamadı. Kadına açık konuşması için yalvardı, ama onu duyduğunu düşünür düşünmez görüntü titreyip kayboldu.

Rayna derin, çok derin bir uykuya daldı. ...

Bilimde kesin bir kibir vardır. Teknolojiyi ne kadar öğrenir ve geliştirirsek hayatlarımızın daha iyi olacağına inanırız.

— TİO HOLTZMAN
Poritrin Hizmet Ödülü kabul konuşmasından

Norma Cenva, büklümlenmiş uzaya dair yönbulma sorunlarından birini çözdüğünde, aradığı yanıt da ulaşabileceği yerden daha uzağa gidiyor; kadim destanlarda görülen ve ormanda yaşayan efsanevi periler gibi dans ederek kendisinden uzaklaşıyordu. Şimdiden diğer dâhilerin, yaptığı şeyi anlayamayacağı bir noktayı çoktan geçmişti, ama bu zorluğun kendisini yenmesine izin vermeyecekti.

Çalışmalarına gömülen Norma, bazen yemek yemeyi, uyumayı, hatta gözlerini kırpıştırmayı veya kalemiyle yazmak dışında hareket etmeyi bile unutuyordu. Günlerce, melanjdan başka bir şey tüketmeyerek amansızca ilerlemeye çalışıyordu. Biçim değiştirmiş bedeni, başka bir yerden güç alıyor gibiydi, zihni düşüncelerinin bulunduğu stratosferik seviyelerde düşünmek için baharat talep ediyordu.

Uzun zaman önce, hayatının en insanca yaşadığı döneminde, o ve Aurelius birlikte konuşarak, yiyerek, hayatın basit zevklerini yaşayarak saatler geçirirlerdi. Norma'ya olan şeye rağmen Aurelius her zaman onu insanlığına bağlayan en önemli bağ olmuştu. Onsuz geçen yıllarda düşünceleri kaderine terk edilmiş ve meşguliyeti daha da yoğun bir hal almıştı.

Manipüle edilmiş bedeni, talepkâr programına uymaya çalışıyordu. İçsel sistemi enerjiyi korumak ve gereken yere yönlendirmek için yavaşlıyor ve ağır düşüncelerinin bedellerini telafi ediyordu. Hücresel etkileşimler konusunda endişelenmiyordu; Norma'nın aklında daha önemli şeyler vardı.

Kolhar'daki hava durumu ya da mevsimlerle hiç ilgilenmeyen Norma, ofisinin pencerelerinden dışarıya nadiren bakardı. Üretim çalışmalarının Arrakis'ten dönmüş olan Adrien'ın gözetimi altında sürüp sürmediğini görmek için bir süre inşaat faaliyetlerini seyretti.

Norma'nın çalışma odaları kuru havuzdaki yeni ve büyük bir kargo gemisinin gölgesinde kalıyordu. Programa göre, kısa süre içinde, bu araca fırlatma ve son deneme uçuşuna bir hazırlık amacıyla tam güç verilecekti. Gün ışığı neredeyse tamamlanmış olan gövdesinden yansıyordu.

Beyaz iş tulumları içindeki adamlar son denetlemelerini yapıyor, süspansör kemerlerle taşınarak gövde boyunca dolaşıyorlardı. Üç teknisyen baş aşağı çalışıyor, geminin alt kısmında ayarlamalar yapıyordu. Gemi, geleneksel, güvenli uzay yolculuğu teknolojisini kullanacak, ama içinde Holtzman motorlarını da barındıracaktı. Norma, onlarca yıldır, bütün VenKee gemilerinin kaçınılmaz gelecek için hazır olmasında ısrar ediyor ve yönbulma sorununu çözeceği güne hazırlanıyordu.

Aklına denklemi çözmenin yeni bir yolu gelince hesaplama masasına geri döndü. Asal sayılar ve deneysel formüllerden oluşan bir kombinasyonu kullanarak hepsini elektronik çizim tahtasına yan yana yazdı. Temel sorun uzayın bükülümüyle ilgili olduğu ve matematik de gerçekliği kopyaladığı için Norma, sütunları fiziksel olarak birbirinin üstüne bir kez veya daha fazla katladı, ilginç yan yana gelişleri gösteren çok katlı bir görüntü oluşturdu. Ama Norma'nın aradığı şeyi yalnızca sözcükler ve rakamlarla yazması mümkün değildi. Evreni hayal etmesi ve düşüncelerini gerçekten kendi üstlerine katlayarak bulmacayı tamamen ortaya sermesi gerekiyordu.

Taze melanj uzun süre boyunca zihninde dolaştı, düşüncelerini ve bilgilerini keskinleştirdi. Önündeki hesaplamalara baktı; Titanların Yerküre'de yaptırdığı ve insan ayaklanması hepsini yıkmadan önce dikilen kadim heykeller kadar hareketsiz duruyorlardı.

Dışarıdan gelen ağır uzayuçuşu motorlarının tanıdık uğultusunu, uçuş öncesi testler sırasında alçalıp yükselen sesini belli belirsiz duyuyordu. Dış ses artarken Norma yavaş yavaş kendi içine çekildi ve zihinsel galaksisine yoğunlaştı. En büyük beceri ve ihtiyaçlarından biri de zihnini bütün dikkat çelicilerden uzaklaştırabilmesiydi.

Bu çabasını artırmak için bilinçsizce açık malzeme tepsisine uzanıp avucuna üç melanj kapsülü koydu, onları hızlı hareketlerle arka arkaya yuttu. Tarçın kokusu soluduğu havayı doldurdu, içinde esen sakinleştirici rüzgârı hissetti. Sanki bedeni baharatın çıkarıldığı çöldü; şiddetli ve

temizleyici bir kum fırtınası esmeye başlamıştı. Düşünceleri daha açık ve berraktı; arkaplandan gelen rahatsızlık verici sesler azalmaya başlamıştı.

Yönbulma sorununu ortaya çıkmadan önce nasıl görülebilirdi? Saniyenin çok küçük bir anında meydana gelen felaketi nasıl hazır bir şekilde bekleyebilirdi? Böyle bir hız söz konusu olduğunda insanın herhangi bir sorun doğmadan önce hazırlanıp tepki vermesi gerekirdi - ama bu mümkün değildi, bütün nedensellik kavramlarının ihlali demekti. İlk hareket meydana gelmeden önce hiçbir tepki verilemezdi. ...

O sırada, tersanede, gök gürültüsünü andıran şiddetli bir patlama olurken çarpışan plas tabakalarının ve ezilen metal levhaların sesi de buna eşlik etti. Ağır parçalar tok seslerle yere düşerken depo binalarına hasar verip asfalt iş sahalarında büyük bir gıcırtıyla sürtündüler. Sanki Kolhar'a bir simek saldırısı düzenlenmişti. Şok dalgası Norma'nın laboratuvar binasını sarstı ve dış duvarları içe çökertti. Oluşan aşırı basınç, hesaplama odasının karşı tarafındaki plas pencereleri patlattı.

Norma bunları duymamıştı bile. Kâğıtlar, kaplar ve bazı taslak aletleri yere düştü, ama Norma'nın sıkıca kavrayıp sabitlenmiş gözlerinin önünde donmuş gibi tuttuğu elektronik yazı tahtasına bir şey olmadı. Ona göre bütün evrende bu sayılar ve formüller dışında çok az şey vardı.

Sirenler ve alarmlar çalmaya başlarken ikincil patlamalar tersane boyunca yankılandı. Adamlar bağırıyor, acil durum ekipleri felaket alanına koşuyor, kaçışan işçilerin arasından yaralıları kurtarıyorlardı. Alevler canlı bir battaniye gibi bütün binaya yayılmış, pencerelerini örterek duvarları kavuruyor, yiyip bitiriyordu - ama Norma artık o yöne bakmıyordu. Bedeni hareket etmese de zihni karmaşık zihinsel akrobasi hareketleri yapıyor, farklı açıları ve çeşitli olasılıkları inceliyordu. Hızı ve ivmeyi artırdı. Daha yakın, daha yakın. ...

O *kadar çok alternatif var ki. Ama hangisi işe yarayacak?*

Keskin koku duvarlarındaki çatlaklardan sızıyor, kırık plas camlardan girip ona doğru geliyordu. Kimyasal alevler daha sıcak bir şekilde kükrüyor, dışarıdaki çığlıklar da her an şiddetleniyordu.

Sonunda çözüme, bir yanıt bulmaya çok yaklaştım!

Norma yazı tahtasına birkaç şey daha yazdı ve üçüncü bir sütun daha ekleyip uzay-zaman faktörünü, mesafe ve yolculuğa göre birleştirdi. Ani bir istekle temel çizgi olarak Arrakis'in galaktik koordinatlarını kullandı, sanki çöl dünyası evrenin merkeziymiş gibi. Bu ona yeni bir perspektif

kazandırdı. Aklına beklenmedik düşünceler gelirken heyecanlanan Norma üç sütunu da yan yana getirdi.

Üç kutsal bir sayıydı: Üçlü birlik. Anahtar mı?

Aynı zamanda Eski Yerküre'nin Grogyptianları tarafından bilinen Altın Oranı düşündü. Üç noktayı zihinsel olarak bir hat üzerine yerleştirdi; A ve B'yi iki uca koydu, C tam ortada kaldı ve böylece AC/CB=Ø oldu. Bu Groyptianların phi sayısı, yani yaklaşık 1.618 değerindeki ondalık sayıydı. Ø oranıyla bölünen bir çizgi parçasının kendi üstünde tekrar tekrar katlanabileceği, oranı tekrar tekrar, sonsuza dek oluşturacağı biliniyordu. Basit ve aşikâr bir ilişkiydi, ama temeldi. Esas.

Bu matematiksel gerçek, ona dinsel bir bağlantı düşündürüyor, yeni bulduğu ve gelişmekte olan bu açılımın kaynağını merak etmesine neden oluyordu. İlahi bir ilham mıydı? Hem bilim hem de din sürekli olarak evrenin esoterik gizemlerini açıklamaya çalışıyor, ama ikisi de çözüme temelden farklı yönlerden yaklaşıyorlardı.

Arrakis. Kadim Muadru'nun oradan geldiği ya da gezileri sırasında oraya bir süre için yerleştiğini söyleniyordu. Helezon onların en kutsal sembolüydü.

Tersaneyi ve binasını kuşatan karmaşa ve kargaşadan habersiz durumdaki Norma, kendini tutmakta zorlanarak üç sütunu, Arrakis faktörü ortada olacak şekilde fiziksel bir helezon içine yerleştirdi ve sütunları tekrar birbiri üstüne katlamaya başladı. Gittikçe daha karmaşık denklemler ortaya çıktı. Bir keşfin tam kıyısında olduğunu hissediyordu.

Artık su kabarcıkları toplamış elinde tuttuğu yazı tahtasından da dumanlar tütmeye başlamıştı, ama Norma basit bir düşünceyle derisine ve yaz tahtasına gelecek zararı önledi. Alevler kadının etrafında dans ediyor, giysilerini ve saçlarını yakıp derisini kavuruyordu. Her seferinde, devam edebilmek amacıyla aklına sonradan gelmiş gibi, enerjisini kullanarak hücrelerini yeniden inşa ediyor, etrafındaki her şeyi dengede tutmaya çalışıyordu. Tam kıyısındaydı-

Gürültülü ve öfkeli bir hareket dizisi, kadının dingin hesaplama evrenine davetsizce girdi. Derin sesiyle kükreyen bir adam omuzlarından yakalayıp elektronik yazı tahtasını zorla elinden bıraktırdı ve onu kaba bir şekilde çekiştirerek zihnindeki ilahi yerden çıkardı.

"Ne yapıyorsun? Beni rahat bırak!"

Ama adam dinlemiyordu. Alışılmadık bir giysi giymişti ... kalın, kırmızı bir malzemeden yapılmış, bedenini tamamen kaplayan bir tulum ... ve bir de

parlak, ama isle kaplı miğferi vardı. Adam onu çatırdayan alev duvarlarının, yağlı, siyah ve mor dumanların arasından geçirdi. Sonunda Norma vücudundaki ve derisindeki rahatsızlığı fark edip çıplak olduğunu gördü. Bütün giysileri yanmıştı; sanki kozmosun merkezine yaptığı zihinsel yolculuk sırasında kazayla güneş kazanına dalmış gibiydi.

Yoğun bir çabayla içsel kimyasına yoğunlaştı. Tahrip olan hücreleri organ organ, kesit kesit yenileyip kendi yaralarını tedavi ederken meydana gelen değişiklikleri hissetti. Zihni sapasağlamdı ve yalnızca anlaşılması gittikçe zor olan düşüncelerini bandıran organik bir araç konumunda olan bedeni de kolayca yenilenebiliyordu. Ama giysilerini yeniden yaratamıyordu ... gerçi onun için fark etmezdi.

Yanmakta olan hesaplama odasının dışında, tıbbi görevliler onu bir yatağa yatırıp iyileştirme örtüsüne sardılar. Hayati belirtilerini incelemeye başladılar.

"Benim bir şeyim yok." Norma onlardan kurtulmaya çalıştı, ama iki güçlü adam onu yere bastırdı.

Adrien çıldırmış gibi koşarak geldi. "Sakin ol anne. Yandın ve bu insanların seninle ilgilenmesine izin vermelisin. Seni o cehennemden kurtarmaya çalışırken iki adam yandı."

"Bu çok gereksiz. Tam bir ziyan. Ben bedenimi kolayca yenileyebiliyorken neden kendilerini tehlikeye attılar?" Kendine şöyle bir baktı. "Ben yanmadım - yalnızca şaşkın durumdayım." Derisinin epidermal yapılarını onarıp iyileştirme örtüsündeki katalizörleri büyük ölçüde hızlandırırken üşüdüğünü hissetti. "Kendin bak."

Bir doktor görevlilere bağırdı. Norma'nın koluna bir şey battı, bir iğne. Damarlarında akan sıvının kimyasal analizini yaptı -hızla etki eden bir sakinleştiriciydi bu- ve etkiye karşılık vermek için güçlerini kullandı. Oturup iyileştirme örtüsünü üstünden attı. Görevliler onu durdurmak için koştu, ama Norma kollarını uzattı. "Hiçbir yerde yanık yok. Ben sağlamım."

İrkilen tıbbi personel geri çekilip sözlerini bitirmesini bekledi. Norma, henüz iyileştirici güçlerinin etkisiyle karşılaşmamış olan yüzüne ve boynuna odaklandı, önce derin yanıkları, sonra da birkaç küçük kabarcığı yok etti. Yüzündeki kaba deriye dokundu, pürüzsüz hale gelip serinlemesini hissetti.

"Bedenim tamamen benim kontrolüm altındadır. Daha önce bedenimi yeniden yaratmıştım - bunu sen de çok iyi biliyorsun, Adrien."

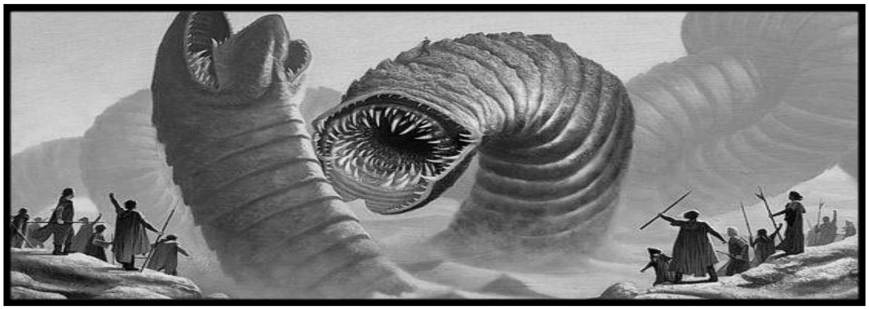
Norma ayağa kalktığında iyileştirme örtüsü yere düştü. Herkes inanamayan gözlerle ona bakıyordu. Henüz yeniden oluşturmadığı saçları dışında süt beyazı derisi -omzundaki büyük kırmızı leke dışında- neredeyse mükemmeldi. Bu lekeyi fark eden Norma dikkatini ona odaklaştırdı ve ısrarcı leke kayboldu.

İlginç, diye düşündü Norma. Kırmızı leke haftalardır büyüyordu. Onu yok etmek için periyodik bir şekilde bu lekeyle ilgilenmesi gerekiyordu. Daha önce görünüşüyle ilgili her şey otomatik olarak gerçekleşiyordu. İlk dönüşümden sonra bunun için özel bir çaba harcamasına gerek olmamıştı.

Acil ekipleri tersanedeki alevleri kontrol altına almak için mücadele ederken, Adrien annesinin çıplaklığını örtmek için bir örtüyle yanına koştu.

"Hemen işe geri dönmeliyim," dedi Norma. "Lütfen kimsenin beni bir daha rahatsız etmesine izin verme. Ve Adrien - bir sonraki sefer bana güven. Bazı seçimlerim başkalarına garip görünebilir, ama bunlar benim çalışmalarımın gerekli parçaları. Daha fazla bir şey açıklayamam."

Burada çok fazla gürültü var, diye düşündü. Artık çalışacağı bir ofisi olmadığı için tersanenin yakınındaki kayalık bir tepeye, üzerinde oturup huzur içinde düşünebileceği yüksek buruna doğru kararlı adımlarla yürüdü.

İnsanlar kendi rakiplerini oluşturacak kadar aptallar - ama bu ellerinde değil.

— ERASMUS
Felsefi vermutları

Düşünen makineler için güncelleme gemisi olarak tasarlanmış olmasına rağmen *Rüya Yolcusu* zamanla değişmeyen bir gemiydi. Aerodinamik ve çok güzeldi, Vor'un Omnius'a hizmet ettiği zamanlardan daha dayanıksız değildi. Neredeyse yüz yıl önce Vor siyah ve gümüşi renkli gemiyi ilk kez Seurat'la birlikte uçurmuştu. Serena Butler ve İblis Ginjo'yu kurtardığı Yerküre'den *Rüya Yolcusu*'yla kaçmıştı ve askeri bir geminin köprüsünde bulunmasının gerekmediği zamanlarda hâlâ onu kullanıyordu. Bu gemi kendisini garip bir şekilde huzur içinde hissetmesini sağlıyordu.

Şimdi de *Rüya Yolcusu*'nu kullanırken kontrol kumandalarının önünde çok rahattı. Neredeyse yüzyıl boyunca Cihat için savaştıktan sonra, görevlerinde diğer subaylardan çok daha fazla sağduyuluydu. Leronica'ya, Salusa'dan yeniden ayrılacağını söylediğinde, onun ısrarcılığına alışmış olan Leronica yalnızca metin bir şekilde gülümsemişti. Kısmen, Zimia'da uzun süre kalacak olan oğullarıyla bir araya gelişlerin rahatsızlığından kaçmaya çalışıyordu, ama aynı zamanda kendisinden olan diğer çocuklarını bulmaya gidiyordu. Son tahlilde bu iyi bir şey sayılmalıydı.

Kararını verdiğinden beri geçmiş yolculuklarının ve Cihada yaptığı hizmetlerin ayrıntılarını karıştırıyordu. Ama kayıtlar çoğunlukla bozulmuş ve eksikti, özellikle düşünen makinelerin taciz ettiği dünyalarda bulunanlar. Üstelik büyük darbe alan insan ırkını güçlendirmek için üstlerine düşeni yapmayı isteyen çok sayıda hevesli kadın vardı. Yıllar önce çocukları konusunda ona bilgi vermediyseler, şimdi onların izini sürüp bulmakta çok zorlanacaktı.

Ama başlangıç noktası olarak, Hagal'da Karida Julan'dan bir kızı olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce Karida bunu haber verdiğinde, Vor, çocuğun ve annesinin ihtiyaçlarının karşılanması için bol miktarda para göndermişti. Ama Leronica'yı bulduktan sonra onlarla bir daha bağlantı kurmamıştı.

Vor, pek çok kez ilişkilerini ve yükümlülüklerini tasasız bir şekilde terk etmişti. Hayatında bir örüntü görmeye başlıyordu. Sonuçlarını düşünmeden hızlı ve geniş kapsamlı kararlar veriyordu. Eğer Karida'dan olan kızını -soyadının Helmina Berto-Anirul olduğunu biliyordu- bulabilirse belki değişiklik olsun diye doğru bir şey yapmış olurdu.

İpuçlarını takip eden Vor, Helmina'nın birkaç yıl önce bir yer-aracı kazasında öldüğünü üzülerek öğrenmişti. Ama geride, hayatının geç döneminde doğan bir kız çocuk bırakmıştı: Raquella, Vor'un torunu. Güvenilir kayıtlara göre Raquella şimdi Parmentier'de, yeniden ele geçirilmiş ve Rikov Butler'ın yönettiği eski bir Senkronize Dünyada yaşıyordu.

Vor, onunla çok geçmeden görüşmek için kararını vermişti. Cihat Konseyi ve Quentin Butler, onun politik belgeler teslim etmek ve Rikov'dan güncelleme bilgileri almak için Parmentier'e gitmesine memnuniyetle razı olmuştu. Bu Vor'un kendi gündemine de çok iyi uyuyordu.

Eski güncelleme gemisini, dayanabileceği maksimum hıza çıkardı. *Rüya Yolcusu* askeri ve ticari uzay-bükücülere göre acı verecek kadar yavaştı, ama uzun yolculukta torunuyla gerçekleşecek karşılaşması için prova yapacak bol bol zamanı olmuştu.

Raquella, ergenlik çağının sonlarındayken bir Cihadi askeriyle evlenmiş, ama kocası bir yıl sonra savaşta ölmüştü. Raquella daha sonra tıp okumuş, kendisini savaş yaralılarına ve insanları hâlâ etkileyen ölümcül hastalıkları çekenlere yardıma adamıştı. Şimdi yirmidokuz yaşında olan Raquella saygın doktor ve araştırmacı Mohandas Suk'la yıllar geçirmişti. Sevgili miydiler? Belki. Suk, Cihadın en hararetli olduğu ilk yıllarda Serena Butler'a hizmet eden büyük savaş cerrahı Rajid Suk'un yeğeniydi. Vor gülümsedi. Kendisi gibi torununun hedefleri de küçük değildi!

Rüya Yolcusu sonunda dış yörünge hatlarına girerken iletişim hattında şaşırtıcı bir mesaj belirdi: "Ben gezegenin valisi Rikov Butler. Benim emrimle Parmentier sıkı karantinaya alınmıştır. Nüfusumuzun yarısı, büyük olasılıkla düşünen makineler tarafından geliştirilen yeni bir salgın hastalığa tutuldu. Ölüm oranı son derece yüksek, yüzde kırk, elli kadar yüksek -

ikincil ölümleri ve karmaşayı sayıya dökmek mümkün değil. Hastalığı kapmadan önce geri dönün. Uyarılarımızı Soylular Birliğine iletin."

Endişelenen Vor iletişim kanalını açtı. "Ben Başkumandan Vorian Atreides. Bana durumunuz hakkında ayrıntı verin." Kaygıyla bekledi.

Ama ona yanıt vermek yerine Rikov'un sesi aynı sözleri tekrarladı. Bu bir kayıttı. Vor isteğini bir kez daha tekrarlayıp bir yanıt aradı. Kimse karşılık vermedi. "Orada kimse var mı?" *Hayatta olan kimse var mı?*

Kontrol aygıtları yörüngedeki ablukayı saptadı. Bu abluka esas olarak kaçanları engellemek için oluşturulmuştu. Silahlar tehditkâr, ama sessizdi. En yakın istasyon şişko bir böcek gibiydi, ekvator hattını parlak bir şekilde aydınlatılmış yuvarlak deliklerin kuşattığı yuvarlak bir yaratık. Mesajlar ve uyarılar, bütün iletişim hatlarında önemli ve yaygın galaktik dillerde tekrarlanıyor, enfekte olmuş gezegenden kaçmaya çalışan herkesi yok etmekle tehdit ediyordu.

Vor, en yakındaki istasyona tekrar tekrar seslendi, ama kimse yanıt vermedi. Bir amacını gerçekleştirmek için karar verdiğinde çok inatçı olurdu. Artık oradaki krizden haberdar olduğuna göre Rikov Butler'ı görmeliydi. Ve Raquella'nın da orada olduğunu bilerek onu görmeden gidemezdi.

Diğer istasyonlardan biri sonunda çağrısına karşılık verdi. Ekranda perişan görünümlü bir kadın vardı. "Geri dönün! Parmentier'e inmeniz yasak - Omnius Musibeti yüzünden sıkı karantina altındayız."

"Omnius her zaman insanlar için bir musibet olmuştur," dedi Vor. "Bana hastalığı anlatın."

"Haftalardır sürüyor. Uygulanan sıkı karantinayı sürdürmek için bizi buraya gönderdiler. Yarımız hasta. İstasyonların bazıları terk edildi."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Vor. Her zaman dürtüsel olmuştu - bu özelliği Xavier'i çok üzerdi. Agamemnon'un yüzyıl önce uyguladığı ömür uzatma tedavisi onu hastalıklardan koruyordu; yıllardır nezle gibi basit bir hastalığa bile yakalanmamıştı. "Karantina insanların dışarı çıkmasını önlemek içindir, içeri girmesini değil."

Perişan görünümlü kadın ona küfredip aptal olduğunu söyledi, sonra da görüşmeyi bitirdi.

Vor önce boş abluka istasyonuna yanaştı. İstedikleri kadar uyarı gönderebilirlerdi, ama o emirlere uymakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. *Rüya Yolcusu* kapakları birbirine eşleyip standart konfigürasyon giriş kapılarını harekete geçirdi. Kendini bir kez daha tanıtıp yanıt için boş yere bekledi,

sonra Parmentier'in yüzeyindeki hastalık hakkında daha fazla bilgi almaya kararlı bir şekilde kilitleri açtı.

Yeniden işlenip yalıtılan ilk hava dalgasını içine çekerken omurgasından aşağı bir ürperti indi. Onlarca yıllık savaştan sonra bir şeylerin yolunda olmadığını anlamak için neredeyse duyuötesi bir yetenek geliştirmişti. Kişisel kalkanını çalıştırdı, dövüş bıçağının kullanıma hazır olup olmadığını kontrol etti. Ölümün bu fazlasıyla tanıdık ve su götürmez kokusunu biliyordu.

Tesisin hoparlör sisteminde bir uyarı mesajı belirdi: "Kod Bir! Alarm! Hemen güvenli odalara geçin!"

Mesaj boş odaya tekrarlandı, sonra bulanıklaşıp kayboldu. Başka kaç kişi bu emre uymamış ya da yeterince hızlı hareket etmemişti? Görünüşe göre istasyondaki sağlıklı adam ve kadınlar beladan kurtulmayı umarak kaçmışlardı. Hiçbirinin kendilerini Birlik Dünyalarına götürecek uzun menzilli bir uzay aracına ulaşabildiğini sanmıyordu. Çok şükür.

Çizmeleri sert polimer zeminde tıkırdıyordu. Koruma bankosunun arkasında iki ceset buldu, kahverengi ve siyah üniformalı bir adam ve bir kadın. Parmentier Yurt Muhafızları. Üstlerini kuruyup kabuk bağlamış sıvılar kaplamıştı; yerde kan ve dışkı da vardı. Kurbanlara dokunmadan birkaç gün, belki bir hatta önce öldüklerini tahmin etti.

Bankonun arkasındaki özel odada monitörlerden oluşan bir duvar vardı. Her ekran aynı şeyi gösteriyordu: boş koridorlar ve birkaç insan cesedinin bulunduğu odalar. Diğer istasyonlarda ekipler bulunsa bile bu tesis boştu. Yüzey iletişim sistemlerinin çoğunun kapalı ya da boş olduğunu tahmin etmişti. Bu sahne onu doğruluyordu. Yörüngedeki hayalet gemisinde yapacak daha fazla işi olmayan Vor, *Rüya Yolcusu*'na geri döndü.

Vor, torununun güvenli bir yer bulduğunu umuyordu. Milyonlarca insan risk altındayken hiç görmediği tek bir kadın için nasıl endişelenebilirdi? Eğer Mohandas Suk'la çalışan bir doktorsa, Raquella'nın hizmetlerine her zamankinden daha fazla ihtiyaç var demekti. Kendi kendine gülümsedi. Eğer damarlarında gerçekten Atreides kanı varsa büyük olasılıkla işlerin en yoğun olduğu noktada bulunuyordu. ...

Eski bir Omnius sanayi kompleksinin üzerine kurulmuş olan Niubbe şehrine inen Vor, hayatta olan insanlar bulunca biraz sakinleşti. Ama bunlar da yürüyen ölülere benziyor, her an çökebilirmiş gibi görünüyorlardı. Çoğu kendi kendine mırıldanıyor, yönünü kaybetmiş veya öfkeli görünüyordu. Diğerlerinin bacak kasları yırtıldığı için yürüyemiyor, hatta

ayakta bile duramıyorlardı. Bazı cesetler sokaklara serilmiş, odun yığınları gibi üst üste yığılmıştı. Perişan görünümlü toplama ekipleri yer-araçlarıyla cesetleri kaldırıyordu, ama belli ki bu işçiler de hastalığın ölçüsü karşısında mahvolmuşlardı.

Vor önce valinin malikânesine gitti. Büyük ev boştu, ama yağmalanmamıştı. Tekrar tekrar seslendi, ama bir yanıt alamadı. Ana yatak odasında iki ceset buldu, bir adam ve bir kadın - kuşkusuz bunlar Rikov ve Kohe Butler'dı. Onlara uzun süre baktıktan sonra diğer odaları üstünkörü aradı. Başka kimseyi bulamadı, kızları Rayna'dan ya da hizmetkârlarından bir iz yoktu. Malikânede ayak sesleri ve uçan sineklerin vızıltısı yankılanıyordu.

Şehrin merkezindeki gecekondu mahallesinde pembe tuğlalı bir bina buldu. Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesiydi burası. Görünüşe göre Parmentier yeniden yerleşime açılırken Mohandas Suk ile Raquella bir pansiyon ve araştırma merkezi kurmuştu; Vor elindeki kısa özette bunu okumuştu.

Eğer hâlâ hayattaysa Raquella burada olmalıydı.

Koruma sağlamaktan çok iğrenç kokuyu önlemesi için maske takarak hastanenin kalabalık kabul alanına girdi. Bina oldukça yeni olmasına rağmen son haftalarda umutsuz insan kalabalıkları bir istila ordusu gibi akın ederken hor kullanılmıştı.

Bir görevlinin bulunmadığı kabul masasını geçip katları sırayla aramaya başladı. Koğuşlar, robot Erasmus'un Yerküre'deki köle ağılları kadar kalabalık ve sefil durumdaydı. Anlaşılmaz şekilde bacak kasları yırtılmış insanlar kırık bebekler gibi çaresizce yatıyorlardı; hastalığın semptomlarından kurtulanlar bile kendilerine bakamıyor, hasta ya da ölmek üzere olanlara yardım edemiyorlardı.

Bütün hastane personeli maskelerin yanı sıra gözlerine şeffaf filmler takmıştı. Bu filmler, virüsün ıslak zarlardan geçme olasılığına karşı korunmak için takılmış, hava geçirmez göz bağına benziyordu. Doktorlardan bazıları bütün önlemlere rağmen hasta görünüyordu. Vor, kuluçka döneminin ne kadar olduğunu, bu doktorların kendileri ölümcül hastalar haline gelmeden önce hastalara ne kadar bakabileceklerini merak ediyordu.

Yorgun görünümlü hemşirelere ve doktorlara Raquella Berto-Anirul'u tanıyıp tanımadıklarını tekrar tekrar sordu. Sonunda biri onu altıncı kata gönderince pis ve umutsuz durumdaki koğuşa girip uzaktan onu izlemeye

başladı. Onda büyükannesinin yansımalarını görmeye çalıştı, ama bunca zaman sonra Karida Julan'ı çok iyi hatırlamıyordu.

Raquella hızla yataktan yatağa geçerken güçlü görünüyordu. Şeffafplas nefeslik ve şeffaf göz koruma tabakası sayesinde Vor onun yüzünü görebiliyordu. Uykusuzluk ve yetersiz beslenme yüzünden avurtları çökmüştü. Kalkık bir burnu, çalışırken kendisine engel olmaması için topuz yaptığı altın rengi saçları vardı. Zayıftı, zarif bir hareket tarzı vardı, neredeyse bir dansçı gibi. İfadesi donuk ve keyifsiz olmasına rağmen umutsuz görünmüyordu.

Raquella ve zayıf bir erkek doktor yüz yatağın bulunduğu koğuşta yorulmak bilmeksizin çalışıyor, her biri hasta veya ölmekte olan insanlarla ilgileniyordu. Görevliler, ölümcül komayla çökmüş kurbanlara yer açmak için cesetleri götürüyorlardı.

Raquella bir kez onun tarafına doğru bakınca, Vor onun gözlerinin çarpıcı açık mavi olduğunu gördü. Kendi babası, kötü şöhretli Agamemnon'un yüzyıllar önce, bir insan bedenindeyken açık mavi gözleri vardı. ...

Vor onun bakışlarına karşılık verdi. Koğuşta sağlıklı birinin dikildiğini görmek Raquella'yı çok şaşırtmış gibiydi. Vor konuşmak için ağzını açıp öne doğru bir adım atarken Raquella birden telaşla geri çekildi. Hastalardan biri arkasından Vor'a saldırıp soluma maskesine pençe attı, sonra onu yumruklamaya, yüzüne tükürmeye başladı. İçgüdüsel olarak mücadele eden Vor, saldırganını bir kenara fırlattı. Sefil durumdaki adamın elinde Serena'nın bebeği Manion'u gösteren bir sancak vardı ve Üç Şehit'e herkesi kurtarması için yalvararak dua etmeye başladı.

Vor, çığlıklar atan adamı itti, görevliler onu hızla teşhis yatağına götürdü. Kendini toparlamaya çalışan Vor nefesliğini yeniden taktı, ama Raquella yanına gelmiş yüzüne ve gözlerine sprey sıkmaya başlamıştı.

"Antiviral," dedi huzursuz bir iş kadını tonuyla. "Yalnızca kısmen etkili, ama şimdilik daha iyi bir şey bulamadık. Gözlerine ya da ağzına bir şey girip girmediğini bilmiyorum. Enfeksiyon riski çok büyük."

Vor ona teşekkür etti, hastalığa karşı bağışıklı olduğunu düşündüğünü söylemedi, yalnızca Raquella'nın parlak mavi gözlerine baktı. Gülümsemesine engel olamadı.

Torunuyla tanışmak için garip bir yoldu bu.

"Vorian Atreides," dedi Dr. Suk. Durumu çok daha kötü olan pek çok hasta olmasına rağmen küçük özel muayenehanesinde Vor'u hızla muayene etti. *"Şu* Vorian Atreides mi? Buraya gelmek için aptal olmalısınız."

Suk'un teni o kadar yoğun kahverengiydi ki neredeyse siyaha çalıyordu. Yüzündeki kırışıklıklar ve iri kahverengi gözleriyle kırk yaşlarında gibi görünüyordu, ama sabırsız ve rahatsız bir hali vardı. Gümüş rengi bir tokayla tutturduğu vahşi siyah saçlarının vurguladığı çocuksu hatları, ona yetişkin bir çocuk görüntüsü veriyordu.

Kapalı ofisinde bile havada ağır dezenfektan kokusu vardı. Vor bu ömür uzatma tedavisinden söz etmek istemiyordu. "Ya hayatta kalacağım ... ya da kalmayacağım."

"Aynı şey hepimiz için söylenebilir. Musibet bize hayatta kalma ya da ölme konusunda eşit şans veriyor." Suk eldivenli eliyle Vor'un elini sıktı, sonra Raquella'nın elini tuttu. Uzun zamandır ne kadar yakın olduklarını gösteren bir hareketti bu. Salgın hastalık krizi pek çok insanı umutsuzluk içinde bir araya getirmiş olabilirdi, ama Suk ve Raquella zaten bir ekipti.

Suk aceleyle yanlarından ayrılıp diğer görevleriyle ilgilenmeye gittikten sonra Raquella değerlendirircesine Vor'a baktı. "Cihadın Başkumandanı yanında bir koruma bile olmaksızın Parmentier'de ne arıyor?"

"Kişisel işlerimle ilgilenmek için izin aldım - seninle tanışmak için."

Haftalarca salgın hastalıkla uğraşmak, herhangi bir duygu yaşaması için çok az yer bırakmıştı. "Peki, nedenmiş o?"

"Büyükannen Karida'nın arkadaşıydım," dedi Vor. "Çok iyi arkadaşı, ama onu düş kırıklığına uğrattım. Onu kaybettim. Uzun zaman önce bir kızımız olduğunu öğrendim, ama kısa bir süre öncesine kadar onun izini kaybetmiştim. Senin annen olan Helmina adında bir kız."

Raquella irileşmiş gözleriyle ona baktı, sonra her şeyi anlamış göründü. "Sen o asker, büyükannemin sevdiği adam değilsin? Ama-"

Vor belli belirsiz ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Karida çok güzel bir kadındı ve öldüğü için gerçekten üzgünüm. Keşke pek çok şeyi farklı yapabilseydim, ama o zamanlar aynı insan değildim. Bu yüzden seni bulmak için buraya geldim."

"Büyükannem senin Cihatta öldüğünü sanıyordu." Kaşları mavi gözlerinin üstünde birleşti. "Bana verdiği isim Vorian Atreides değildi."

"Güvenlik nedenleriyle takma isimler kullanmak zorunda kaldım. Yüksek rütbem yüzünden."

"Başka bir nedenin daha olabilir mi? Bir daha hiç geri dönmemek gibi?"

"Cihat, kesin olmayan bir efendi. Vaatler veremezdim. Ben..." Sesi kesildi. Yalan söylemek, hatta gerçekleri çarpıtmak bile istemiyordu.

Bu düşünceler Vor için çok garipti. Uzun hayatının büyük bir bölümünde özgür bir insan olmuş, yanında getireceği zincirler ve sınırlamalar yüzünden aile düşüncesi onu hep korkutmuştu. Ama Estes ve Kagin'le olan uzaklığına rağmen ailenin aynı zamanda sınırsız bir sevgi olasılığı sağladığını da fark etmeye başlamıştı.

"Büyükbabam benim kadar genç görünüyor." Raquella ilgilenmiş görünüyordu, ama hastalık onu öyle bunaltmıştı ki tepkileri çok donuktu. "Seni incelemek isterim, genetik örnekler almak, kan bağımızı kanıtlamak - ama bu, şu anda önceliklerim arasında olamaz. Bütün bunların ortasında olmaz. Ve böyle bir kriz anında, gayri meşru torununun izini sürmek için kişisel bir ziyaret yapmak bana göre çok ... bencilce."

Vor hafif bir şekilde gülümsedi. "Seksen yıldır Cihadın içindeyim ve 'böyle krizler' her zaman olur. Şimdi burada olanları gördükten sonra beklemediğim için memnunum." Raquella'nın elini iki eliyle kavradı. "Benimle Salusa Secundus'a gel. Bilgilerini ve mesajını Parlamentoya ilet. Sonra da tedavi üzerinde uğraşabilecek en iyi tıp ekiplerini bulup en kısa zamanda bu gezegene göndeririz."

Raquella onun sözünü kesti. "Eğer gerçekten büyük Vorian Atreides'in torunu olduğuma inanıyorsan, yapacağım bu kadar çok iş ve yardım edeceğim bu kadar çok insan varken buradan ayrılacağımı düşünemezsin." Kaşlarını kaldırınca Vor yüreğinin kabardığını hissetti. Elbette başka türlü bir yanıt beklemiyordu.

Raquella döndü ve ışıl ışıl, zeki bakışlarını üzerine sabitledi. "Ve hastalığı yayma riskine giremem. Bununla birlikte, eğer siz Başkumandan, Salusa'ya geri dönme konusunda ısrar ediyorsanız Birliğe burada yaşadıklarımızı anlatın. Doktora, tıbbi araç gereçlere ve araştırmacılara ihtiyacımız var."

Vor başını sallayarak onayladı. "Eğer bu salgın hastalık gerçekten düşünen makineler tarafından üretildiyse, Omnius'un hastalık taşıyan kapları Parmentier'den başka gezegenlere de gönderdiğine eminim. Birlik bu konuda uyarılmalı."

Huzursuzlanan Raquella geri çekilip ayağa kalktı. "Size bütün kayıtları ve test sonuçlarını vereyim. Buradaki hastalık kontrolden çıktı; bir RNA retrovirüsü. Kısa sürede yüzbinlerce insan öldü, *doğrudan* ölüm oranı yüzde kırk. Enfeksiyon, dehidrasyon, organ yetmezliği gibi ikincil ölümleri

saymıyorum bile. Semptomları tedavi edebiliyoruz, hastayı rahat ettirmeye çalışıyoruz, ama şimdiye kadar virüsü yok edecek bir şey bulamadık."

"Tedavi şansı var mı?"

Raquella kalabalık koğuşlardan gelen çığlık seslerine baktı. "Buradaki imkânlarımızla yok. Herkesle ilgilenecek kadar malzeme ve personelimiz yok. Mohandas'ın ne zaman biraz vakti olsa laboratuvar çalışması yapıyor, Musibet'in seyrini araştırıyor. Burada virüsün düzenli seyrini anlayamıyoruz. Karaciğerde toplanıyor ki bu hiç beklenmedik bir şey. Bunu yalnızca birkaç gün önce keşfettik. Tedavi şey değil-" Kendini tuttu. "Umudumuzu kaybetmemeliyiz."

Vor, düşünen makinelerin neden oldukları bunca zararı görmeyerek onların güveniliri olarak geçen gençliğini düşündü. "Düşünen makinelerin böyle bir şey deneyebileceğini uzun zaman önce düşünmeliydim. Omnius ... veya daha büyük bir olasılıkla Erasmus." Bir anlık tereddütten sonra nefesliğini çıkardı. "Burada başardığın ve giriştiğin onca imkânsız şey - çok soylu."

Raquella'nın mavi gözleri yeni bir yoğunlukla parladı. "Teşekkür ederim ... büyükbaba."

Vor derin bir nefes aldı. "Seninle gurur duyuyorum, Raquella. İfade edemeyeceğim kadar."

"İnsanların bunu söylemelerine alışık değilim." Utangaç bir gurur duymuş gibiydi. "Özellikle etrafımda yalnızca kurtaramadığım insanları ve asla iyileşemeyecek olan hastaları gördüğümde. Bu salgın geçtikten sonra bile nüfusun büyük bölümü ömür boyu sakat kalacak."

Vor onu omuzlarından tuttu ve dikkatle yüzüne baktı. "Yine de, ben seninle gurur duyuyorum. Seni çok daha önce bulmalıydım."

"Bana beni bulacak kadar önem verdiğin için teşekkür ederim." Aşikâr bir huzursuzluk içinde yeni bir aciliyet hissiyle konuşuyordu. "Şimdi Parmentier'den gerçekten gidebileceksen, hemen git. Hastalığı kimseye bulaştırmaman ve Salusa'ya güvenli bir şekilde varman için dua edeceğim. Çok dikkatli ol. Eğer... eğer hastalık sana bulaştıysa, kuluçka dönemi o kadar kısa ki en yakın Birlik Dünyasına varmadan önce semptomlar görünmeye başlar. Ama hastalığın belirtilerinden herhangi birine yakalandığını görürsen, kimseyi riske-"

"Biliyorum, Raquella. Buradaki karantina zamanında konmuş ve hiç bozulmamış olsa bile Omnius'un başka hedeflere de hastalık virüsü gönderdiğine eminim. Makineler hiçbir şeyin gereğinden fazla olduğunu

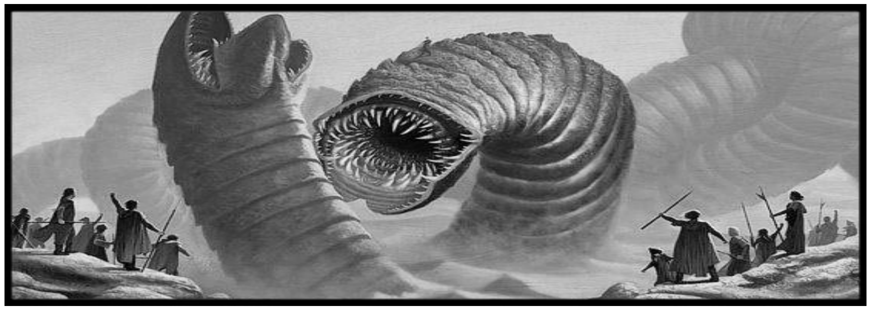
düşünmezler." Raquella'nın durumu anlarken yüzünü buruşturduğunu gördü. "Eğer öyleyse, bütün karantina çabalarınız insanlığı kurtarmaya yetmeyebilir. Başkalarını uyarmak, senin ve Dr. Suk'un şimdiye kadar öğrendiklerinizi paylaşmak, insanları kurtarmak için karantinadan daha fazla işe yarayabilir."

"Acele et o halde. Bu hastalıkla biz de en iyi şekilde mücadele edeceğiz."

Vor *Rüya Yolcusu'na* binip koordinatları girdi. Neredeyse tamamen boş olan barikat istasyonlarından kolayca kaçarken, bazı hasta insanların da bunu yapmış olmasından korkuyordu. Parmentier'den uzaklaşırken içini bir üzüntü kapladı. Raquella'yı yeniden görmeyi umut ediyordu.

Onunla gurur duyduğunu söylediğinde Raquella'nın yüzünde bir an için beliren ifadeyi hatırladı. Çok kısa da olsa yalnızca o an bile bütün bu yolculuğa değerdi.

Ama şimdi insanlık için yerine getirmesi gereken yeni bir görevi vardı.

Kendimize çok fazla insan olma hakkı verirsek, en tehlikeli olduğu zamanda sevgi ve şefkatin zayıflığını kabul edersek, düşünen makinelerin bizi tamamen yok edebileceği bir savunmasızlık durumu yaratmış oluruz- Evet, insanoğlu, şeytan makinelerde olmayan yüreğe ve ruha sahiptir; ama bu şeylerin yok olmamızın nedeni olmasına izin veremeyiz-

— QUENTİN BUTLER
oğlu Faykan'a yazdığı bir mektuptan

Honru'yu özgürlüğüne kavuşturduktan sonra evine dönen Quentin Butler, İçgözlem Şehrinde yaşatılan karısı Wandra'yla biraz zaman geçirmeye gitti. Karısı her zamanki gibi tepkisiz ve sessizdi, ama yıpranmış primero yanında oturup varlığıyla onu rahatlatmayı ve onun sayesinde rahatlamayı seviyordu. Wandra'nın yüzüne bakarken kadının hâlâ güzel olduğunu, eski zamanların gölgelerini görebiliyordu. Yüksek sesle konuşarak, son görevinde yaptıklarını ve Parmentier'de Rikov'un ailesine yaptığı ziyareti anlattı.

Ne yazık ki karısıyla henüz bir saat geçirmişti ki genç yüzlü bir kuinto onu bulacaktı. Cihat subayı bu dini inziva yerinin güzel ve bakımlı bahçelerini geçti. Dökümlü mor bir gömlek giymiş olan yaşlı bir metafizik âlimi, ziyaretçisini getirirken genç subayın acil tavırlarına göre çok yavaş hareket ediyordu.

"Primero Butler! Parmentier'den gönderilen bir mesaj aldık. Vali haftalar önce acil bir mesaj taşıyan bir gemi göndermiş. Bu bir uyarı!"

Quentin, Wandra'nın gevşek elini sıktı, ayağa kalkıp sırtını dikleştirdi ve dikkatini hemen görevine çevirdi. "Rikov'dan bir uyarı mı? Şu haberciyi göreyim."

"Göremezsiniz, Primero. Yani, Salusa'ya inmedi. Haberci yörüngede kalıyor ve gemisinden ayrılmayı reddediyor. Bize hastalık bulaştırmaktan

korkuyor."

"Bize hastalık bulaştırmak mı? Neler oluyor?"

"Hepsi bu kadar değil, komutanım - başka Birlik Dünyalarından da haberler geliyor!"

Kuinto kekeleyerek açıklama yaparken Quentin kolunu yakalayıp onu bahçeden uzaklaştırdı. Âlim, derin kırışıklarla dolu yüzünde sakin bir ifadeyle arkalarında kaldı. Yaşlı adam daha sonra mor gömleğinin katlarını çekiştirip, sessiz Wandra gizemli fikirlerini kabule hazır bir dinleyiciymiş gibi onunla konuşmaya başladı.

Huzursuz bir şekilde kaşlarını çatan Quentin, Cihat Konseyinin yeniden gösterdiği Rikov'un kaydedilmiş mesajına bakıyordu. Yörüngedeki habercinin gemisinden iletilen mesaj, Niubbe ve Parmentier'in kırsal kesiminde hızla yayılan salgın hastalığı gösteriyordu. İnsanlar sokaklarda ve kapasitelerini çoktan aşmış hastanelerde ölmeye başlamıştı bile - üstelik bu görüntüler hastalığın yeni başladığı birkaç hafta öncesine aitti.

"Bu haberin tarihi geçmiş," dedi Yüce Patrik Xander Boro-Ginjo. "Belki şimdiye kadar bir tedavi bulmuşlardır. Bu arada neler olduğunu kim bilebilir?"

"İlk füzeler Parmentier atmosferinde patladığında ben de oradaydım," dedi Quentin. "O sırada hiçbirimiz Omnius'un neyin peşinde olduğunu bilmiyorduk. Şimdi Rikov bu hastalıkla birlikte gezegende mahsur kaldı."

"Omnius'un neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki?" diye sordu Geçici Genel Vali. Brevin O'Kukovich sıklıkla hiçbir anlam taşımayan yorumlar yapardı.

Quentin bu politikacıya aldırmadı. "Eğer düşünen makineler biyolojik bir musibet geliştirdilerse her zaman tetikte olmalıyız. Gelen hastalık füzelerini uzayda yok edebiliriz, ama hastalık atmosfere yayıldıktan sonra en titiz karantina ve tıbbi önlemler bile yeterince etkili olmaz. Böyle bir garanti yok."

Acil oturum başlamadan önce çok az zamanı olmasına rağmen Quentin kısa süre önce gelen gemilerden raporlar almıştı. Faykan'a da bir haber gönderip Salusa Secundus'un civarındaki uzay devriyelerini artırmasını, yaklaşan füzeleri saptamak için algılayıcı ağını genişletmesini istemişti. Normalde, sistemi bulanıklaştıran moloz yığınının arasında bu kadar küçük nesneleri fark etmek neredeyse imkânsızdı, ama Cihat Ordusu

Parmentier'deki ilk torpidoların doğru kayıtlarına sahip olduğu için işaretleri karşılaştırıp yanlış sinyalleri eleyebilirlerdi.

"Bu haberleri doğrulamamız gerekiyor," dedi Geçici Genel Vali. "Sonra da iyice düşünülüp tasarlanmış bir eylem gerçekleştirmeliyiz."

Quentin ayağa kalktı. Başkumandan Atreides -ironik bir şekilde- Parmentier'e gittiği için geçici olarak komuta ondaydı. "*Derhal* harekete geçmek zorundayız! Eğer Rikov'un yorumları doğruysa, kaybedecek bir dakikamız bile yok demektir. Yıldızlararası ticaret, Birlik Dünyaları ile Bağlantısız Gezegenler arasındaki insan ve malzeme alışverişi bu kadar yoğunken, salgın hastalık insan ırkına eşi görülmemiş bir zarar verebilir-"

Güvenli iletişim hattı sinyal verince Quentin mesajı aldı. Küçük hoparlörden Faykan'ın sesi Konsey üyelerinin duyabileceği kadar berrak bir şekilde yükseldi. "Primero, şüpheleriniz haklıymış. Tam tahmin ettiğiniz gibi, Parmentier'i etkileyenlere benzeyen bir torpido grubunun yaklaştığını saptadık."

Quentin bilmiş bir şekilde Konsey masasında oturan adamlara ve kadınlara baktı. "Önlerini kestiniz mi?"

"Evet, komutanım."

"İncelemek için onlardan bir tanesini saklamalıyız, belki de Omnius'un ne yaptığını anlayabiliriz," diye önerdi Konsey üyelerinden biri.

Faykan araya girdi. "Kazayla bulaşmalarını önlemek için hepsini yok ettik."

"Harika bir iş çıkardınız," dedi babası. "Yakın gözaltına devam edin. Salusa, Birlikteki en önemli hedef olduğu için Omnius'un buraya birden fazla yaylım ateşi açacağı kesin."

Faykan hattı kapattı. Quentin etrafına baktı. "Omnius'un diğer Birlik Dünyalarına başka torpidolar gönderdiği konusunda kuşkusu olan var mı? Onları durdurmalı ve hastalık daha fazla yayılmadan haberi yaymalıyız."

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsunuz?" diye sordu Geçici Genel Vali O'Kukovich.

Quentin kararlı bir şekilde planını açıkladı. "Cihat Ordusunu mümkün olduğunca geniş kapsamlı ve hızlı bir şekilde dağıtacağız. Uyarı ve karantina hazırlıklarıyla öncü birlikler göndereceğiz. Bu acil durum, uzay-bükücüleri kullanmak için haklı bir neden olabilir," dedi aklına sonradan gelmiş gibi. "Gemilerin onda birini kaybedebiliriz, ama diğer gezegenleri bu hastalığa hazırlayıp koruyamazsak bütün nüfusları kaybederiz."

"Bütün bunlar, ah, oldukça güçlü önlemler" dedi O'Kukovich emin olmayan bir sesle. Onay için diğerlerine baktı.

"Kesinlikle - Omnius'un planı da öyle."

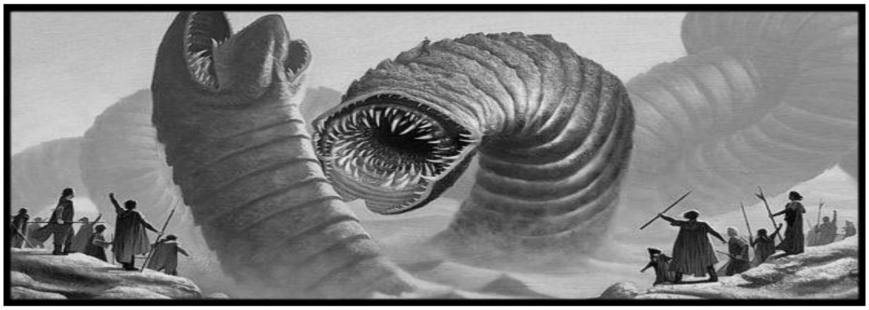
Devriyeleri, diğer bütün subaylar gibi Quentin'in kendisi yönetiyordu. Bir sistemden diğerine hızla geçiyor, yerel nüfusun koruyucu önlemler almasına yardım ediyordu. Diğer Birlik Dünyalarında da hastalık taşıyan düzinelerce torpido imha edilmişti, ama belli ki bazıları geçmeyi başarmıştı. Rikov'un Parmentier'i enfekte olup kapatılmıştı - ve beş gezegenden daha hızla yayılan salgın hastalık haberleri geliyordu.

Quentin çok geç kalmış olmaktan korkuyordu.

Birkaç karantina konmuştu, ama korkan insanlar kaçarak Musibet'i de yanlarında götürüyorlardı. Büyük olasılıkla bazıları Salusa Secundus'un güvenliğine kaçacaktı. Acımasız önlemlere rağmen Birliğin başgezegenini korumak neredeyse mümkün olmayacaktı. Bütün o küçük ve umutsuz gemilerin önünü nasıl kesebilirlerdi? Musibet'in herhangi bir belirtisi görünene kadar bütün gemileri saptayıp durdurmak ve karantinaya almak için tetikte olmaları gerekirdi. Neyse ki uzun mesafeli uzay yolculuğunun ağır hızı ve hastalığın görece hızlı hareketi düşünülünce, Salusa'ya varana kadar hastalığı kapmış bütün gemilerin açığa çıkacağı anlaşılıyordu.

Quentin köprüyü adımlarken mürettebatının yüzündeki bitkin bakışları ve gergin şaşkınlığı seyrediyordu. Algılayıcıları kullanan teknisyenler her zaman tetikteydi, dikkatlerinin bir an olsun dağılmasına izin verirlerse ve tek bir salgın hastalık torpidosu gözlerinden kaçarsa bütün dünyanın öleceğini biliyordu.

Serena'nın Cihadının bunca yıl sonrasında bile Birlik, öfkeli ve dengesizdi, düşünen makinelere karşı duyulan nefretle bir arada duruyordu. Quentin böylesi ölümcül bir hastalığın -ve hastalığın kendisinden daha hızlı yayılan paniğin- uygarlığı dağıtmasından korkuyordu.

Ben bugüne kadar var olan bütün mezarlıklarım ve yeniden dirilen bütün hayatlar ... ama siz de öylesiniz.

— RAYNA BUTLER
Gerçek Görüler

Ateşli hayallerin kâbuslara ve derin uykunun karanlığına dönüşmesinin ardından Rayna Butler hayata ipekböceğinin incecik ipiyle tutunmuş bir şekilde sürüklenip duruyordu. Annesinin günlük ibadetlerinde yaptığı Cennet tasvirleri bu yaşadıklarına hiç benzemiyordu.

Sonunda bedenine, hayatına ve dünyasına döndüğünde, Rayna her şeyin değişmiş olduğunu gördü.

Hâlâ karanlık ve boğucu dolabındaydı; giysileri kirlenmiş, kurumuş terle katılaşmıştı. Dertop olup renk değiştirmiş bluzunun kolları, yüksek ateşin neden olduğu terle birlikte gözeneklerinden sızan kan yüzünden pembemsi bir renk almıştı. Bunu fark etmek garip ve rahatsızlık verici olsa da Rayna duygusal açıdan donuk, duyusal anlamda ölü gibiydi. Giysilerinin kokusunu bile almıyordu.

Ayağa kalkmak için mücadele ettiğinde zayıflamış kaslarının titrediğini hissetti. İnanılmaz derecede susamıştı ve su olmadan nasıl hayatta kaldığını anlayamıyordu. Artık hiçbir şeyin mantığını anlamaya çalışmıyordu. Her adım, her soluk, onun için küçük bir zafer oluşturuyordu ve üstesinden gelmesi gereken çok daha zor ... şeylerin yaklaşmakta olduğunu biliyordu.

Rayna kendine bakınca giysilerinin soluk sarı renkli saçlarla kaplanmış olduğunu gördü. Bunlar başından dökülen uzun saçlar ve kollarından dökülen ergenlik öncesi tüyleriydi. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Derisi çok solgun ve mükemmel derecede pürüzsüzdü.

Vücudunun her an yıkılmasından korkuyormuşçasına çok ağır hareketlerle anne babasına ateş yüzünden gördüğü görüleri ve dini vahiyleri

anlatmaya gitti. Azize Serena onunla konuşmuştu! Göksel talimatlar Tanrının sesinin gerçek yansımaları olmalıydı. Rayna bu sesi yalnızca hastalığının derinlikleri yüzünden duyabilmişti.

Ama ana yatak odasına geldiğinde anne babasını son gördüğü pozisyonda yatarken buldu. Yalnızca cesetleri çürüme yüzünden şişip kararmıştı. Ani şok ve iğrenç koku küçük kızın duyularını hemen açmış olsa da Rayna sonunda arkasını dönmeden önce uzun süre onlara bakakaldı.

Diğer odalarda iki ceset daha buldu. Bunlar sandığı gibi valinin malikânesinden kaçmayan hizmetkârlardı. Evi son derece sessizdi.

Neyse ki sular hâlâ akıyordu. Banyosundaki duşu açtı. Su, duvardaki deliklerden fışkırarak akarken Rayna, lekeli giysilerini yırtarcasına çıkarıp soğuk duşun altına dikildi, ağız dolusu suları yutmaya başladı. Isıtma sistemi artık çalışmıyordu, ama zaten derisi hissizdi. Bütün eklemleri ağrıyordu ve kırılmış cama dönmüş kıkırdakları gıcırdıyordu. Dengesini sağlamak için bir yere tutunup akan suyun altında öylece durdu. Başından biraz daha saç döküldü ve soğuk suyun oluşturduğu minik dereciklerle akıp giderden çıktı.

Kız ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordu, gerçi bununla ilgilenmiyordu da. ...

Sonunda üstünden sular damlayarak ve canlanmış bir şekilde duştan çıktığında banyodaki boy aynasının önünde durdu - ve bir yabancıyla karşılaştı. İncecik bedeni asla hayal edemeyeceği şekilde değişmişti. Bütün saçları dökülmüştü. Başı keldi, kirpikleri ve kaşları bile dökülmüştü. Onbir yaşındaki kızın kolları, yüzü ve göğsü tamamen pürüzsüzdü. Banyo pencerelerinden giren gün ışığında derisi yarı şeffaf ve ışıldayan bir görünüm kazanmıştı. *Bir melek gibi.*

En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ve çok aç olmasına rağmen önce yapması gereken daha önemli bir işi olduğunu biliyordu. Temiz giysiler giyip annesiyle birlikte dua ettiği aile mabetlerine gitti. Üç Şehit'in bulunduğu sunak taşının önüne oturup Azize Serena'nın kendisine sunduğu vahiyleri hatırlayarak rehberlik istedi. Sonunda düşünceleri ve anıları berraklaşırken kalkıp mutfağa gitti.

Yiyeceklerin çoğu bozulmuş ve kilerlerin bir kısmı isteksiz yağmacılar tarafından talan edilmişti. Günlerdir dolabında, bilinçsizliğe batmış bir şekilde kalmış olmalıydı. Tezgâhın yanında başka bir hizmetkârın daha cesedini buldu. Çürüyen cesetlerin hastalıklı kokusu, bozulmuş etin çiğ

kokusuyla karışıyordu. Şeytan Musibet onu yere devirmeden önce aşçının ne pişirmek istediğini merak etti.

Önce biraz daha su içti, malikânenin sarnıcından gelen temiz ve berrak sudan içti. Çok kilo kaybetmişti. Gözleri çökmüş, avurtları dişlerine yapışmıştı. Uzun bir yudum daha içti, ama midesi isyan edince durdu. Kilerde biraz peynir buldu, küçük bir güveç konservesini soğuk yedi, ama baharatı çok keskin olduğu için kustu.

Hâlâ güçsüzdü, ama kendini doyurması gerektiğini bilerek biraz daha su içti ve küçük bir somun bayat ekmek buldu. Bu şimdilik yeterdi. Ekmek ve sudan oluşan yemek, ona ilahi bir güç kazandıran basit ve dini bir saflık içeriyordu.

Kendini hâlâ zayıf ve sarsılmış hissetmesine rağmen yeterince dinlendiğini hissediyordu. Valinin malikânesini geride bırakıp yüzünü aşağıdaki sessiz şehre döndü. Bu salgın hastalık Tanrının bir musibetiydi, ama Rayna hayatta kalmıştı. O, büyük işler için seçilmişti.

Daha yalnızca küçücük bir çocuk olmasına rağmen ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Azize Serena Butler'ın güzel hayali ona gereken talimatları vermişti - ve şimdi Rayna'nın bir görevi vardı.

Tepeden aşağıya doğru çıplak ayakla inmeye başladı.

Gördüğü insanlar perişan ve bitkin bir şekilde işlerini yapmaya devam ediyorlardı. Ürkütücü her hareketle irkiliyorlardı. Herkes bir sürü arkadaşının, aile üyesinin öldüğünü görmüş, mümkünse hastalara bakmak için elinden geleni yapmıştı. İyileşenlerin çoğu zayıf ve çarpılmış durumdaydı, salgın hastalıktan kurtulacak kadar güçlü olanlara oynanan acımasız bir oyun gibiydi bu. Geçici koltuk değnekleri kullanıyor veya sürünüyor, yiyecek arayıp yardım istiyorlardı. Sağlam kalanların bile hiç keyfi yoktu, on kişinin işini yapmanın getirdiği yüke ve sorumluluklara dayanamıyorlardı.

Rayna parlayan gözlerle tek başına yürüyor, görmesi gereken şeyi arıyordu. Sokaklarda kaçamak dolaşan insanları, evlerin ve işyerlerinin kepenkli pencerelerindeki gölgeleri seçebiliyordu. Yalnızca küçük bir kız olmasına rağmen dimdik ve kendine güvenli bir şekilde yürümeye devam ediyordu. O kadar soluk tenliydi ki canlı bir iskelet olabilirdi ... ya da Ölümün Ruhunun bir kanıtı. Hayatta kalanların karıştırıp bulması için bol bol depolanmış yiyecek vardı, ama çürüyen cesetlerden kurtulmaz, yangın ve altyapı sorunlarıyla ilgilenmezlerse, ikincil nedenlerle ölenlerin sayısı

Şeytan Musibet yüzünden en başta ölenlerin sayısına büyük katkıda bulunacaktı.

Rayna çöplükte bulduğu metal bir çubuğu aldı. Daha önce babasının sokaklardaki isyanlardan ve birbiriyle kavga eden insanlardan söz ettiğini hatırlıyordu. Şehitçiler umutsuz tören alayları düzenleyerek yürüyordu; arbede sırasında pek çok insan -hem katılımcılar hem de masumlar-ölmüştü. Elindeki metal çubuğun ağır ve sıcak olduğunu hissediyordu. Bu çubuk Serena'dan doğrudan talimatlar alan masum genç kızın kullanacağı bir kılıç gibiydi.

Sonunda görevini oluşturan ilk hedefi gördü.

Hava kadar incecik ve uçucu görünen kız, karmaşık aletlerin ve şimdiye kadar yağmacı ya da isyancı dalgasından kurtulan zararsız malzemelerin satıldığı dükkânın vitrininde durdu. Birlik vatandaşları bu tür şeyleri kaynaklarını düşünmeden kullanıyor ve bu ileri teknoloji aygıtlarının aslında Omnius'un uzak kuzenleri olduğu gerçeğine aldırmıyorlardı. Bütün makineler, bütün elektronik aletler, bütün devreler, yapısında kötülük taşıyor ve insanı baştan çıkarıyordu. Bunlar kendilerini gündelik hayata sokuyor, böylece insanlar makinelerin yayılımcı varlığını tasasızca kabul ediyorlardı.

Sessizce iç çeken Rayna, metal çubuğu savurup dükkânın vitrinini parçaladı, savunmasız aygıtları açığa çıkardı. Art arda vurmaya başlayarak onları metal ve polimer çöplüğüne dönüştürmeye başladı. Yaşadığı görüleri, ona içlerindeki zararlı istilanın kökünü kazımasını ve insanların gelecekte bu tür zayıflıklardan uzak durabilmeleri için düşünen makinelerin bütün izlerini yok etmesini söylemişti.

Rayna ürkütücü derecede sakin bir çılgınlık içinde görebildiği her şeyi parçaladı. Daha fazla mekanik kanıt göremeyince başka bir bina aradı, ikinci katında hesap makinelerinin bulunduğu bir muhasebe firmasını buldu. Orayı da tahrip etti. Zayıf ve ürkek görünümlü bir adam onu durdurmak için geldi, ama Rayna duygusuz, kararlı bir şekilde lanet okuyup makinelerin bu iş yerine girmesine izin verdiği için adamı azarladı.

"Makine şeytanları her açıdan yok etmediğimiz takdirde insanlar yalnızca sefaletle karşılaşacaklar. Ben Tanrının sesini duydum ve ona uygun şekilde hareket edeceğim!"

Bu kadar küçük bir insandan gelse de böylesine ateşli sözler karşısında adam kaçmak zorunda kaldı.

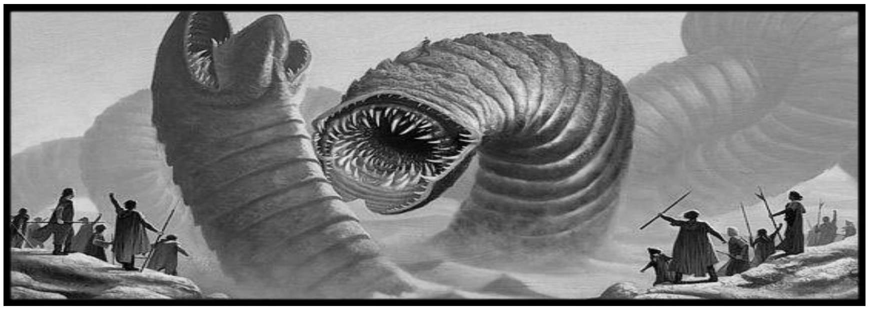
Yapacak çok işi olan Rayna, şimdilik teknolojinin seviyeleri, bilgisayarların karmaşıklığı konusunda ayırım yapmıyordu. Yorulmak bilmeksizin işletmeler arasında dolaşıyordu, ama sonunda Parmentier'in güvenlik güçlerinden iki adam onu durdurdu. Ama o artık yalnızca bir çocuktu, ölen valinin kızı. Birbirlerine anlayışlı bir şekilde baktılar. "Çok zor bir dönemden geçiyor. Yalnızca öfkesini elinden geldiği şekilde çıkarıyor. Şu anda acil olmayan hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar yorgunum."

"Onların bile yarısını görmezden geliyorum." Güvenlik görevlilerinden birisi olan uzun boylu ve koyu tenli adam parmağını Rayna'ya doğru sertçe salladı. "Seni bu kez bırakıyoruz, küçük kız, ama bir daha başını derde sokma. Evine geri dön."

Rayna vaktin ne kadar geç olduğunu fark etti. Yorgun bir şekilde kendisine söyleneni yapıp valinin malikânesine geri döndü.

Ama ertesi gün yine metal çubuğuyla geri döndü, yeni hedefler arayarak düşünen makineleri ve ilgili aygıtları parçalamaya devam etti.

Ama bu kez küçük bir izleyici grubu da ona eşlik etti. Çoğu Şehitçi olan kalabalık, ona destek vermek için ilahi söylemeye başlayarak kendi sopalarını alıyordu. ...

İnanç ve kararlılık bir savaşçının en büyük silahlarıdır. Ama iman yozlaşabilir. Bu silahların sizin aleyhinize dönmemesine dikkat edin.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Nar Trig ve İstian Goss, Ginaz'dan dağıtımları yapıldıktan sonraki ilk görevlerinde Omnius güçlerine karşı doğrudan dövüşe girmeyi umuyorlardı. Ama genç kılıçustaları bunun yerine kendilerini tekrar ele geçirilen Honru'daki polis ve iyileştirme hareketlerinin ortasında buldular.

"İnsan Jool Noret'in ruhunu taşıyan adamı ön şatlara koyacaklarını sanıyor," diye homurdandı Trig. "Burası artık Omnius'un elinden kurtarıldığına göre bu insanlar neden kendi düzenlerini kuramıyorlar?"

"Sana ne öğretildiğini hatırla: İnsanlığı savunan bütün çarpışmalar önemlidir." İstian içini çekmek üzereyken dudaklarını ısırıp kendini engelledi. "Eğer bu iş söylediğin kadar kolaysa buradaki işimizi hızla bitirebilir - sonra da başka savaşlara gidebiliriz."

Quentin Butler'ın taburu Honru'dan ayrıldıktan sonra, ezilmiş halk, kısmen Şehitçilerin propagandasıyla başlayan kindar bir çılgınlığın içine girmişlerdi. Ebedizihine hizmet eden bütün nöbetçi robotlar, havada süzülen bekçigözler ve bütün altsistemler dağıtılmış, devreler sökülmüş, makineler parçalanmıştı. Nar Trig, kendisinin düşünen makinelere karşı duyduğu coşkunun bir benzerini görüyormuş gibi aç bir merakla fanatiklere bakıyordu.

Ne yazık ki hayatta kalanlar, kendilerini intikam almaya o kadar adamışlardı ki, kendi dayanak noktalarını kuramayacak kadar çok zarara yol açmışlardı. Enerjilerini ve coşkularını zaten yenilmiş olan düşmanı ezmek yerine Honru'yu yeniden inşa etmeye verseler iki kılıçustası burada zaman kaybetmeksizin gerçek çarpışmalarda dövüşebilirlerdi.

Honru'daki köle ağılları yıkılmış, insanlar eski makine kalelerinin içine evler kurmuş, çadırlar ve derme çatma yapılar inşa etmiş, bir zamanlar parlayan şehirdeki fabrikalardan bazı konfor eşyaları yürütmüşlerdi. Üç Şehit için yapılmış gösterişli ve renkli tapınakları yabani otlar gibi şehri ve maden çıkarılan kırsal kesimi kaplayıvermişti. Yüksek binalardan Serena, Masum Manion ve Yüce Patrik İblis Ginjo'yu tasvir eden uzun sancaklar sarkıyordu. Şehitçiler yiyecek yetiştirmek yerine, tarlalara Serena Butler'ın öldürülen oğlunun sembolik çiçeği haline gelen turuncu kadife çiçekleri dikmişlerdi.

İstian ve Trig, dikkatli bir şekilde caddelerde yürüyorlardı. Şehitçilerin safları önemli ölçüde büyümüştü, müteşekkir müritleri nöbet tutuyor, kutlamalar yapıyor, dua ediyorlardı. Enkazların arasında buldukları sağlam makine kalıntılarını ele geçirdiğindeyse, bunları sembolik tahribat şenliklerinde ezerek toza çeviriyorlardı.

Ama hayatta kalanlar bir yandan da yerleşmeye başlamıştı. Her yeni gün daha verimli işlerle uğraşmaya başlıyorlardı. İstian ve Trig, bir sonraki Birlik gemisiyle oradan ayrılmayı umuyorlardı.

Diğer Birlik Dünyalarından da bir sürü insan gelmişti. Bir kısmı yeni bölgeden pay talep ederken bir kısmı da samimiyetle yardım etmek istiyordu. Poritrin'deki büyük köle isyanı sırasında öldürülen Niko Bludd'ın büyük yeğeni olan hayırsever Lord Porce Bludd, çok büyük miktarda bağış yapmıştı. Honru'nun yeniden inşası ve onarımı için para, kaynak veya insan gücü eksikliği yoktu. İstian'a göre tek eksik odaklanma ve inisiyatifti. ...

Bir çığlık duydular. İstian, subay üniforması -yeniden ele geçirilen koloninin askeri idarecisine aitti- giymiş bir adamın kendilerine doğru koştuğunu gördü. Görece yüksek rütbesine rağmen adam soylu kana sahipti ve bir savaşçıdan çok bürokrattı. Trig elini akım kılıcının açma düğmesine koyup hazır olda bekledi.

"Paralı askerler! Yardımınıza ihtiyacımız var." Koştuğu için yüzü kızarmış olan askeri idareci iki kılıçustasının önünde durdu. "Kapalı depolardan birini açarken işçiler üç dövüş robotuyla karşılaştı. Hâlâ çalışır durumdalar! Makineleri tekrar içeri kapatamadan önce iki adamımızı öldürdüler. Onlarla dövüşmelisiniz."

"Evet." Trig bir kurt gibi gülümseyerek idman ortağına döndü. "Dövüşürüz."

İstian kararlı ve memnun görünüyordu. "Haydi gidelim o halde."

Şehrin birbirine benzeyen küp biçiminde ardiyeler ve depo binalarıyla dolu olan kesiminde, iki kılıçustası, askeri idarecinin ve bir düzine iyi silahlanmış cihadinin peşinde koşuyordu. Dövüş robotlarını yok etmek için patlayıcı ve ağır mermiler kullanabilirlerdi, ama şehri yeniden inşa edenlerin o depolardaki malzemelere, donanıma ve kaynaklara ihtiyacı vardı. Öte yandan Trig ve İstian düşmanlarını başka bir şeye zarar vermeden ustalıkla yok edebilirdi. Ayrıca cihadi askerleri de Ginazlı paralı askerlerin düşman makinelerle göğüs göğüse mücadelede sergiledikleri, öve öve göklere çıkarılan becerilerini seyretmek istiyorlardı.

Onlar hedeflerine doğru hızla koşarken bir kalabalık da onları takip ediyor, insanlar çığlıklar atıyorlardı. Bazıları yanlarında Üç Şehit sancakları taşıyordu. Trig, bir isyan hareketiyle akım kılıcını kaldırdığında Şehitçiler sevinç çığlıkları attı. İstian dikkatini ileri verip kendini zihinsel olarak rakibine hazırladı. Dehşet içindeki köylülerin bakışları altında, inlerindeki ejderhalarla dövüşmek üzere ileri atılan cesur ve zırhlı şövalyelerle ilgili kadim efsaneleri hatırlıyor; şu anda kendisinin ve Trig'in böyle bir rol üstlendiğini düşünüyordu.

Küp biçimindeki ardiyenin kapalı metal kapısına vardıklarında, İstian kapının pürüzsüz, cilalı yüzeyinin, birisi içeriden top mermileri atmış gibi dışbükey çıkıntılarla dalgalandığını gördü. Belli ki kapana kısılmış dövüş robotları kapıyı döverek kurtulmaya çalışmışlardı.

Barikat kaldırılır kaldırılmaz uzun boylu ve iri ölüm makineleri ileri çıktı; sivri uzantılarını, ölümcül silahlarını, alevatar kollarını ve roketatarlarını uzatmışlardı. Üç savaş makinesi de kâbusu andırıyordu - bunlar tam olarak Ginazlı kılıçustalarının dövüşmek için eğitildiği hedeflerdi. Chirox ikisine de gereken talimatları vermişti.

İstian ve Trig aynı anda haykırıp akım kılıçlarını kaldırarak ileri atıldılar. Dövüş robotları bu küçük rakiplerle karşılaşınca irkildi. Yakıcı kollardan birinden bir alev dalgası çıktı, ama Trig sol tarafa daldı, yerde yuvarlanıp tekrar ayağa fırladı. İstian akım kılıcını aynı düşmana doğru savurarak ileri atıldı. Tek bir hamleyle, dövüş robotunun bir uzantısına enerji akımını gönderdi. Robotun alevatar kolu güçsüz bir şekilde sarktı.

Diğer iki dövüş robotu dönerek bir araya gelirken Trig üstlerine atıldı. Gözleri alev alevdi ve kaçmak için çabalamıyordu bile. Akım kılıcı sol, küçük enerji hançeriyse sağ elindeydi.

Kendisine ateş açtığı için ilk savaş mekine çok sinirlenen Trig, bedeniyle çarparak onu sağa savurdu. Kılıcın akım gücünü artırmak için

kabzasındaki düğmeye bastı ve iyi nişan almış darbelerle mekin temel bellek çekirdeğini kısa devre yaptırarak programını silip makineyi tamamen kapattı.

İstian sağlam durumdaki ikinci dövüş makinesine odaklandı. Makine iki roketatar kolunu kaldırdı, ama İstian makinenin nişan aldığından daha hızlı koşuyordu. Makinenin iki kolu, İstian kör noktaya geçtikten sonra patlayıcılarını fırlattı. Mermiler patlayıp İstian'ın bir metre gerisinde dumanı tüten bir krater oluşturduğunda İstian artık makinenin savunmasız bölgesinin içindeydi.

Dövüş makinesi roketatar kollarını geri çekip keskin kıskaçlar gibi havada savrulan bıçaklı uzantılarını çıkardı. İstian düşüncelerinin akmasına izin verirken içindeki Jool Noret'in ruhunun talimatlarını duymaya çalışarak robotun hamlelerini savuşturdu. Jool Noret'in varlığını hissedemeyince, *Neden sessizsin?* diye düşündü.

İstian ilk kez hiç düşünmeden, yaralanma ya da acı duyma korkusu olmadan dövüşüyordu. Daha kendisi bile ne yaptığını fark etmeden makinenin keskin bıçaklı üç kolu bozulmuştu ve kurumuş söğütler gibi sarktı.

Ama yine de önlem olsun diye akım kılıcıyla robotun sarkmış kollarına vurdu. Robotun, çıplak elleriyle yardım etmek istercesine ileri koşan fanatik seyircilere ateş açmasını önlemek istiyordu. Çok fazla yaklaşırlarsa Şehitçilerin katledileceğini biliyordu.

Trig, vahşi bir adam gibi uluyarak son dövüş robotunu dövüyordu. Makine kollarını havada sallıyor ve farklı silah takımları kullanmaya çalışıyordu. Savunma durumuna geçtiği, bu kudurmuş savaşçının dizginlenemeyen öfkesine hazırlıklı olmadığı çok açıktı. Onu seyreden İstian, Jool Noret'in ruhunun Nar Trig'in bedeninde yeniden doğmuş olması gerektiğini üzüntüyle düşündü.

Dişlerini gıcırdatarak daha sert dövüştü.

Mekin kesici kollarından biri omzuna indi, ikinci bıçak göğsüne doğru kavis çizerek savruldu. Ama İstian geriye doğru eğilerek şaşırtıcı bir açıyla esnedi, böylece robotun silah kolu önünden geçerken testere dişli bıçağı göğsünde incecik bir kan çizgisi oluşturdu.

İstian serbest kalmış bir yay gibi sıçradı. En üst seviyeye ayarlanmış akım kılıcı dövüş makinesinin zırhlı göğsüne çarptı. Bütün gücünü tüketen bir akım boşaltarak robotun hareketli sistemlerini felç ederken kollarını ve

bacaklarını hareketsiz hale getirdi. Robotun kolları kapanırken yalnızca başı çaresizce öne arkaya dönüyordu.

Trig rakibinin boyun uzantısına bir darbe daha indirip mekin tedirginlikle debelenmesine neden olan kıvılcım yağmuruna neden oldu. Silahını yeniden öyle büyük bir güçle indirdi ki hortum ve destek borularını parçaladı, sonunda zırhlı kafayı tamamen kopardı. Ağır gövde hareketsiz biçimde yere düştü.

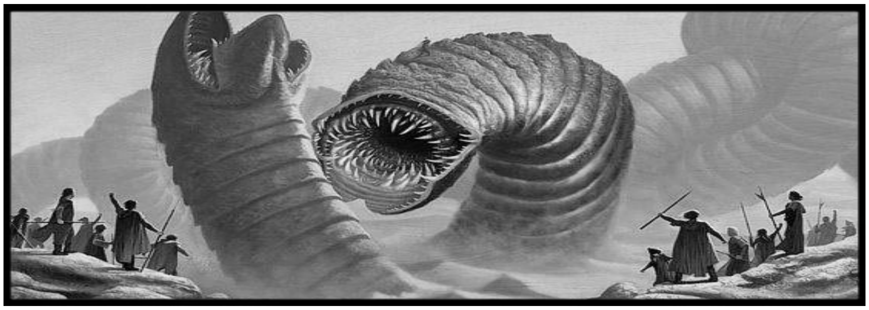
Adrenalinin elle tutulabilir bir varlık gibi -Jool Noret'in ruhu olabilir miydi bu?- bedeninden ayrıldığını hisseden İstian olduğu yere çöküp, tükenmiş durumdaki akım kılıcının tangırdayarak yere düşmesine izin verdi. Yorgun kasları titriyordu. Yanındaki Trig ise kafese kapatılmış bir Salusa kaplanı gibi dolaşıyor, yeni bir düşman arıyordu.

Onlar, başı öne arkaya dönen felç olmuş durumdaki ilk robotla ilgilenemeden öfkeli Şehitçiler ileri atıldı. Sopa, çekiç ve levyeden oluşan kendi silahlarını taşıyorlardı. Denetimsiz bir güruh halinde öfkelerini yenilen üç makineden çıkarmak için ellerindekileri savurup makineleri ezdiler ve çığlıklar atarak katil mekleri çökmüş yığınlar haline getirdiler.

Havada kıvılcımlar uçuşurken robotların parçaları koparılıyordu. İşleme birimleri ezilmiş ve jeldevre modülleri zorla açılarak deponun zeminine dökülmüştü. Kalabalık, uzun süren patırtıdan sonra metal parçalarını tanınmaz enkaza dönüştürene kadar durmadı.

"Bu metalleri kullanabiliriz," dedi askeri idareci neşeyle. "Şehitçiler binaları, ziraat aletlerini ve marangozluk malzemelerini yapmak için tahrip edilen düşünen makinelerden alınan hurda metali kullanmak amacıyla bir program başlattı. Kadim metinler kılıçların dövülerek saban demiri yapılabileceğini söylüyor." "Yalnızca ebedizihinin kölelerini yenmek yeterli değil," diye onayladı Nar Trig derin sesiyle. "Onları lehimize çevirebilirsek zafer daha tatlı olacaktır."

"Chirox gibi," diye belirtti İstian. Ortağı ses çıkarmadı.

Omnius olmanın nasıl bir şey olacağını ve onun konumunu aldığımda vereceğim geniş kapsamlı kararları düşündüm.

— *Erasmus Diyalogları*

Rekur Van'ın vaatlerine rağmen Serena Butler'ın yeni versiyonu da büyük bir düş kırıklığı yaratmıştı. Bu da hızlandırılmış başka bir klon, atılmış yeni bir yanlış adımdı.

Erasmus, Serena deneyine verilen zararın geri dönüşü olduğunu umuyordu. Esir Tlulaxa, Birlikten kaçarken pazarlık aracı olarak getirdiği saklanmış hücreleri kullanarak bu kadını tekrar tekrar yeniden yaratmaya çalışmıştı, ama hep aynı sorunla karşılaşmıştı. Kaçırılan hücreler yalnızca Serena'nın genetik yapısını taşıyordu -gerçekten o, onun özü değildi. Sır, hücrelerinde değil, *ruhundaydı* - Serena da böyle derdi.

Ve şimdi, uzuvsuz organ tüccarı üretilen diğer klonlarla ilgilenmeyi hırçın bir şekilde reddediyordu.

Belki bunun nedeni uzuvlarını yeniden üretmeyle ilgili deneyler yüzünden duyduğu düş kırıklığıydı. Rekur Van'ın omuzlarındaki kemik büyümeleri umut vaat eden bir başlangıcın ardından düşmüş, geride enfekte olmuş, irinler akıtan bir deri bırakmıştı. Tlulaxa bu durumu çok rahatsız edici buluyor ve ruh hali de Serena konusundaki başarısızlıklarına katkıda bulunuyordu. Erasmus bu karışıklığı düzeltmek, Rekur Van'ın dikkatini önemli konulara vermesini sağlamak ve onda seçici unutkanlık yaratmak için ilaçlarını yeniden ayarlamıştı. Bu durum da sürekli değişiklik ve dikkat gerektiriyordu.

Deneyleri birbirine karıştırmamalıyım, diye düşündü robot.

Şimdi kusursuz bahçesinde taklit Serena'yla karşı karşıyaydı. Onun lavanta gözlerinde bir tanıma belirtisi, hatta korku görmeyi umuyordu.

Gilbertus itaatkâr bir şekilde yanında dikiliyordu. "Tıpkı arşiv görüntülerinde olduğu gibi görünüyor baba," diye belirtti.

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Erasmus, klişe deposundan uygun bir tane seçerek. "İnsanların güzellik standartlarına uyuyor, ama bu yeterli değil. Benim aradığım şey ... bu değil."

Robot, mükemmel belleği sayesinde gerçek Serena Butler ile yaptığı bütün konuşmaları tekrarlayabilirdi. Böylece, Serena'nın Yerküre'de köle olarak bulunduğu süre içinde yaptıkları sayısız tartışmayı yeniden yaşayabiliyordu. Ama Erasmus ondan *yeni* deneyimler, sürekli anlayış ve Gilbertus'tan edindiği mükemmel bilgilere uygun karşılık istiyordu.

Hayır, bu Serena kesinlikle işe yaramayacaktı.

Bu da diğer insan türleri kadar mülayim ve sıradandı; Erasmus'un zevkine vardığı anıları ve inatçılığı içinde barındırmıyordu. Hızlandırılmış bir şekilde olgunluğa eriştirilmişti, ama aynı oranda deneyim eğitimi verilmemişti.

"Benim görünen yaşıma eş görünüyor," dedi Gilbertus. Neden bu kadar ilgiliydi?

Gerçek Serena Butler, Soylular Birliğinde büyütülmüş, insan üstünlüğü ve doğuştan kazanılmış özgürlük ya da aşk gibi ilginç aptallıklara inanması öğretilmişti. Erasmus, Serena'nın eşsizliğini gerektiği gibi takdir etmediği için pişmanlık duyuyordu. Ama artık çok geçti.

"Beni tanımıyorsun, değil mi?" diye sordu yeni klona.

"Sen Erasmus'sun," diye yanıtladı klon, ama sesinde o kıvılcım yoktu.

"Bütün söyleyeceğinin bu olacağını biliyordum," diye karşılık verdi; ne yapması gerektiğini bilerek. Hataları anımsatan şeylerin bulunmasından hoşlanmazdı.

"Lütfen onu yok etme, baba," dedi Gilbertus.

Robot yüzüne otomatik olarak şaşkın bir ifade yerleştirerek döndü.

"Onunla konuşmama ve onu eğitmeme izin ver, baba. Beni köle ağıllarından aldığın zamanı hatırla. Eğitimsizdim, potansiyelimi göstermeyen boş bir levha gibiydim. Belki biraz ilgi ve sabırla ... bir şeyler kurtarabilirim."

Erasmus birden anladı. "Serena Butler'ı çekici buluyorsun!"

"Onu ilginç buluyorum. Orijinal Serena konusunda bana öğrettiklerinden anladığıma göre benim için uygun bir arkadaş olmaz mı? Ya da bir eş?"

Robot bunu beklemiyordu, ama bu yeni amaç değiş tokuşu ilginç görünüyordu. "Bunu kendim düşünmeliydim. Evet, Mentat'ım en iyi girişiminde bulun bakalım."

Dişi klonu inceleyen Gilbertus birden ürkmüş göründü, sanki kendisine göre çok zor bir işi kabul etmişti.

Robot ona destek verdi. "Deney başarısız olsa bile sen hâlâ benimsin, Gilbertus. Daha iyi bir test deneği ya da arkadaş istemezdim."

Erasmus, insan tercihlerini daha iyi anlamak amacıyla Gilbertus için çok sayıda kas güçlendirici makine tasarlamıştı. Bazılarının kullanımı basit, bazıları çok daha zordu. Gilbertus hem fiziksel hem de zihinsel olarak mükemmel bir türdü. Erasmus da koruması altındaki çocuğun en iyi durumda olmasını istiyordu. İyi bakılmış bir makine gibi insan bedeni de tamirat gerektiriyordu.

Gilbertus çok sayıda geniş kapsamlı vücut çalıştırma programının ardından kusursuz erkek bedeninin en iyi örneği haline gelmişti. Bir insan kaslarını kullandığında gücü gelişirdi; bir robot mekanik parçalarını kullandığındaysa yıpranırdı. Garip, ama temel bir farktı bu.

Erasmus seyrederken, Gilbertus yürüyüş bandında kilometrelerce koşuyor, ağırlık kaldırıyor, dirençli güç alanlarında bedenin üst kısmını çalıştıran egzersizler yapıyordu. Zihni böylesine karmaşık bir işi başaracak şekilde bölümlere ayrılmıştı. Normal bir günde Gilbertus, fazla dinlenmeden ve yalnızca su içerek otuzdan fazla yorucu egzersiz istasyonunda çalışabiliyordu.

Bu rutin zaman alıcı olduğu için Erasmus, "Fiziksel yeteneklerini geliştirirken, zihinsel becerilerini de geliştirebilirsin, Mentat'ım," demişti. "Hesaplamalar yapmalı, bulmacalar çözmeli ve belleğini güçlendirmelisin."

Gilbertus sık sık nefes alarak durdu. Robotun şaşkınlık olarak değerlendirdiği bir ifadeyle bakarken kahverengi saçlarında ter birikmişti. "Ben de aynen böyle yapıyorum baba. Bedenimi çalıştırırken zihnimi de çalıştırıyorum. Zihnimde sayısız hesaplama, düşünme ve denklem gerçekleştiriyorum; bunların her biri de bana normal düşünenlerin ulaşamayacağı yeni bilgiler kazandırıyor." Duraklayarak ekledi. "Beni yaptığın şey bu ... ya da beni yaptığına inanmanı sağladığım şey bu."

"Sen beni kandıramazsın. Bunu yapmanın amacı ne olabilir ki?"

"Bana insanlara güvenilmeyeceğini öğrettin baba ve ben de buna uygun davranıyorum. Kendime bile güvenmiyorum."

Gilbertus neredeyse yetmiş yıldır onun himayesindeydi ve Erasmus onun gizlice, düşünen makinelerin aleyhine döndüğünü hayal edemezdi. Gilbertus'un ruh halindeki bir değişikliği hemen fark eder ve Omnius da böyle bir ihanetin kanıtını görürdü - bekçigözleri her yerdeydi.

Omnius böyle şüpheler duyarsa, en güvenli yol olarak bir zarar verme fırsatı bulamadan önce Gilbertus'u yok etmeyi önermesinden korkuyordu. Erasmus, ebedizihinin böyle şüpheleri asla duymayacağına emin olmalıydı.

Vahşi bir çocuğu alıp zeki ve uygar bir varlığa dönüştürmem için Omnius bana meydan okumuştu, diye düşündü Erasmus. *Gilbertus benim en iyimser tahminlerimi bile aştı. Daha önce hiç düşünmediğim şeyleri düşünmemi sağlıyor. O olmasa aklıma hayalime bile gelmeyecek şekillerde şefkat duymamı sağlıyor.*

Gilbertus, kendini yukarı çekme ve aynı anda altbeden egzersizlerine başlamıştı. Robot onu seyrederken, Gilbertus'un ölümcül RNA retrovirüsü konusundaki hoşnutsuzluğunu belirtmesini hatırladı. Ya Erasmus yerine ... kendi türüne yardım etmeye karar verdiyse?

Durumu izlemek uygun olurdu. Robot kendisinin de oldukça insani bir özellik sergilediğini fark etti: paranoya. *Düşünmek her zaman gerçeklik değildir. Arada bir bağlantı, şüpheyle gerçek arasında bağ kuran belgeli bir kanıt olmalı.*

İnsan araştırmacıların uzun süredir canını sıkan ortak sorun, gözlemcinin varlığının deneyi nasıl etkilediğiydi. Erasmus uzun zaman önce Gilbertus'un gelişiminin tarafsız tanığı olmayı bırakmıştı. Himayesindeki oğlu, robot akıl hocasına bir şey kanıtlamak için belirli şekillerde mi davranıyordu? Bu aşırı fiziksel egzersizler, üstünlüğünü sergilemesinin bir yolu muydu? Gilbertus gerçekte sergilediğinden daha mı asiydi?

Bu düşünceler, rahatsız edici olsa da Serena klonundan çok daha karmaşık ve ilginçti. Gilbertus, Serena'ya kendisinin yandaşı olmayı mı öğretecekti?

Gilbertus sonunda egzersiz makinesinden sıçrayıp havada iki takla attı ve tam ayaklarının üstüne düştü. "Merak ediyordum da baba," dedi soluklarında bir hızlanma bile olmaksızın, "egzersiz makinesi kullanmak beni daha fazla makine gibi yapar mı?"

"Bu soruyu araştır ve bana analizini getir."

"Bunun kesin bir yanıtı olduğunu sanmıyorum. Konuyu iki yönlü de tartışabiliriz."

"Mükemmel bir tartışma konusu. Seninle tartışmak her zaman hoşuma gitmiştir." Erasmus, Corrin-Omnius'la hâlâ uzun ve esoterik tartışmalar yapıyor, ama Gilbertus'la zaman geçirmeyi tercih ediyordu. Gilbertus daha ilginçti, yine de bu noktayı Omnius'a açıklamanın Erasmus'a bir yararı olmazdı.

Robot konuyu değiştirdi. "Gözetleme sondalarımız yakında ilk salgın hastalık sonuçlarını gösteren görüntülerle geri dönecek."

Çalışmasını bitiren Gilbertus, duşa doğru giderken giysilerini çıkardı. Robot, pelüş kaftanının ıslanmayacağı kadar uzakta kalarak Gilbertus'un çıplak bedenini taradı, analiz edip fiziğine hayran kaldı.

"Bütün bu ölüm ve sefalet Yorek Thurr'u memnun edecektir," dedi Gilbertus sabunlanırken. "Kendi türüne ihanet etmek onu memnun ediyor. Hiç vicdanı yok."

"Makinelerin de vicdanı yoktur. Sence bu bir eksiklik mi?"

"Hayır baba. Ama Thurr bir insan olduğu için davranışını anlayabilmeliyim." Sıcak suyun altında dikilerek saçlarını ıslattı. "Yine de, insanlara ait bir sürü kadim kaydı okuduktan sonra, sanırım sonunda Thurr'un hareketlerini nasıl açıklayacağımı buldum." Sırıttı. "Çok basit. O bir deli."

Vücudunu durulayıp suyu kapattı, serin ve canlanmış bir şekilde durdu. "Belli ki hizmetlerinin karşılığında talep ettiği ölümsüzlük tedavisi akli dengesini bozmuş. Belki çok yaşlıdır. Belki de operasyon hatalıydı."

"Ya da belki de ben tedaviyi bilerek ... eksik uyguladım," dedi Erasmus, Gilbertus'un böyle gizli bir sonuca varmasına şaşırarak. "Belki onun böyle bir ödülü hak etmediğine karar verdim. Şimdi bile kendisine ne yapıldığını bilmiyor." Robotun akışkanmetal yüzünde hafif bir sırıtma belirdi. "Yine de onun salgın hastalık fikrinin çok iyi olduğunu kabul etmelisin. Gereksiz tahribata yol açmadan zafer ihtiyacımızı gerektiği gibi karşılıyor."

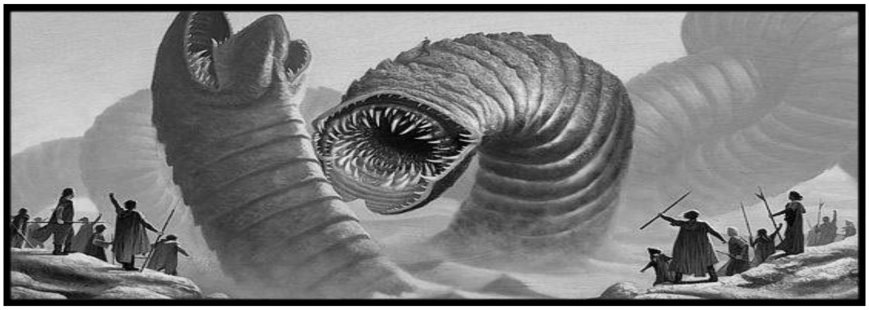
"Bir bölümümüz hayatta kaldığımız sürece." Gilbertus kurulanıp kendisini bekleyen temiz giysileri buldu.

"Özellikle de sen. Sana son derece verimli olmayı öğrettim. Oldukça organize bir zihne sahipsin, olguları bir bilgisayar gibi çözümleyip hatırlayabiliyorsun. Eğer diğer insanlar da bu becerileri öğrenebilseler, makinelerle birlikte var olmayı daha iyi öğrenebilirler."

"Belki ben makinelerden veya insanlardan daha iyi olabilirim," diye mırıldandı Gilbertus.

İstediği şey bu mu? Bu sözünü uzun uzadıya değerlendirmeliyim.

Sonra ikisi birlikte egzersiz binasından çıktılar.

Makineler, onları yaptığımızdan daha az ya da daha fazla bir şey değildir.

— RAQUELLA BERTO-ANİRUL
Bilincin Eşiğinden Denemeler

Agamemnon, Juno ve Dante, muazzam büyüklükte savaş gövdelerine bürünmüş bir şekilde uçuyorlardı. General yeni bir askeri saldırı daha planladığı için büyük bir sevinç içindeydi. Omnius'un kafasız makine çapulcularının ve Richese'in çok uzağında güvende olacakları bir gezegeni ele geçireceklerdi. Orada yeniden gruplanıp güçlenecek ve neo-simek imparatorluğunun bir sonraki aşamasını planlayacaklardı.

Üç Titana neo-simek savaş gemilerinden oluşan büyük bir güç eşlik ediyordu ve bu gemilerin her biri, düşünce-çubukları aracılığıyla bağlandığı tek bir insan beyninin uzantısıydı. Bütün neo-simekler sadakatlerini büyük bir hevesle ifade ediyorlardı, özellikle de Agamemnon'un sonlandırma düğmelerini harekete geçirip bir kaprisiyle içlerinden herhangi birini öldürebileceğini bildikleri için. Yine de Agamemnon onların bağlılığı ve kararlılığı konusunda yeterince güven duyuyordu. Beyinleri insan bedenlerinden bir kez çıkarıldıktan sonra neo-simekler başka ne yapabilirdi ki?

Richese'den ayrılan uğursuz görünümlü gemi sürüsü, Fildişi Kulesi Cogitorlarının yüzyıllardır kendilerini çevrelerinden yalıttıkları donmuş Hessra gezegeninin üstünde toplandı.

"Düşüncelerimize göre burada hiç savunma olmaması gerek," dedi Dante. "Cogitorlar hiçbir dış faaliyete katılmıyormuş gibi davranıyor; yalnızca saklanıyor ve düşünüyorlar."

Juno genizden gelen sesiyle alaycı bir şekilde güldü. "İstedikleri gibi görünebilirler, ama cogitorlar iddia ettikleri gibi tarafsız değiller. Karıştırıcı parmaklarını her zaman bir yerlere sokmuşlardır."

"B-b-bir *hrethgir* kadar kötü," dedi hasarlı Beowulf arızalı sesiyle. Agamemnon, Beowulf'a geçmişteki hizmetleri yüzünden katlansa da bu neo-simeğin Titanlar arasındaki özel konuşmalara kulak misafiri olmasına sinir oluyordu.

"Benim söylemek istediğim şey, zaferimizin kesin olduğu," dedi Dante, abartılı bir sabırla. "Hessra'yı alırken herhangi bir askeri güçlükle karşılaşacağımızı sanmıyorum."

"Yine de bunun her anının tadını çıkarmak istiyorum." Agamemnon simek gemilerinden oluşan gücüne, bir daire çizip aşağı inme talimatını verdi. Keskin hatlara sahip gemiler, kadim filozofların buzul kaplı kalelerinin üstünde, gözden çıkarılabilir neo-simekler önde olmak üzere geniş bir saldırı düzenine geçtiler.

Fildişi Kulesi Cogitorları dışarıdaki galaksiyle ilgilenmeseler ve kendilerini iyice yalıtmış olsalar da tam olarak kendi kendilerine yeter durumda değildiler. Cogitorlar uzun süredir, gizli bir iş yürütüp simeklere elektrasıvı sağlıyorlardı. Bu durum Agamemnon ve asileri Senkronize Dünyalardan kaçtıktan sonra bile devam etmişti.

Ama Vidad'a ve onun türüne tamamen bağımlı kalmak istemeyen Dante, Bela Tegeuse ve Richese'de Titanların kendi elektrasıvı tesislerini kurmuştu. Seri üretilen bu sıvı neo-simekler için yeterliyken Agamemnon ve Titanları daha iyi bir kalite istiyorlardı ve hiçbir elektrasıvı Fildişi Kulesi Cogitorları için hazırlanan karışımdan daha iyi değildi. Titan general bugün, bu tesisleri ele geçirecek, Hessra'nın yeni karargâhı olduğunu ilan edecek ve tarihteki çok gecikmiş olan yürüyüşüne başlayacaktı. ...

Yalıtılmış kalenin siyah kuleleri, yüzyıllardır biriken ağır buz nehirleriyle neredeyse kuşatılmış bir şekilde kalın buzulların üstünde yükseliyordu. Bedensiz beyinlerin barındığı ve bir zamanlar yüksek olan kuleler, sürüklenen bir kar ve buz selinde boğuluyormuş gibi görünüyordu.

Önde uçan Agamemnon ve Juno, Hessra'nın hafif havasındaki oksijenle güçlenen entegre alevatarlarını çalıştırmaktan büyük keyif aldılar. Simek gemilerinden fışkıran alevler siyah taş yamaçlara çarptı, devasa bir buz parçasını kırdı, çok büyük miktarda örtücü bir buhar bulutunun loş gökyüzüne doğru yükselmesine neden oldu.

"Bu, bize biraz çalışma alanı sağlayacaktır," dedi Agamemnon, gemisini yere indirerek.

Dante kuru bir sesle talimatlarını neo-simeklere bildirdi. Optik lifleri, kulenin pencerelerine ve balkonlarına koşan sarı cübbeli ikincilleri saptadı.

Ağızları açık kalmış durumdaki ikinciller beklenmedik saldırıyı görüp korunmak için içeri kaçıyorlardı.

Neo-simekler, muazzam büyüklükteki Titan gemilerinin etrafına leş kargaları gibi indiler. Agamemnon beyin kabını, kalenin koridorlarına sığacak kadar küçük, ama güçlü bir yürüme gövdesine taktı. Duvarları patlatıp kapıları parçalayarak hücumu yönetmek üzere bir grup neo-simek çağırdı. Neo-simekler, kocaman mekanik gemilerini küçük yürüme gövdeleriyle değiştirdikten sonra silahlanmış mekanize bir karınca ordusu gibi yürümeye başladılar. Agamemnon da muzaffer bir şekilde arkalarından geliyor; yürüme gövdesinin sert bacakları taş döşemede kıvılcımlar çıkarıyordu.

Dışarıda, sakar neo-simek Beowulf inişini yanlış hesaplayıp yere çarptı, bir yamaçtan düşüp kırık buzulda yeni açılmış bir yarığın içinde çaresizce kalakaldı. Neo-simekler bu hatayı bildirince Agamemnon, Beowulf'u buzul çenelerin ağır, ama önlenemez kapanışıyla örtülüp donacağı yerde bırakmayı düşündü.

Ama Beowulf bir zamanlar değerli bir yandaştı, çok daha uzun bir başarısızlık geçmişi olan beceriksiz Kserkses'ten daha güvenilir ve yetenekliydi. Titan general homurdanarak Beowulf'un beyin kabının gemi gövdesinin enkazından çıkarılmasını ve bir neo-simek yürüme gövdesine yerleştirilmesini emretti. *Beowulf'u hayatta tutmak için daha fazla bahane bulamıyorum.* Beyni hasarlı neo-simek, artık onun için değerli bir varlık değildi ve hızla gerçek bir sorumluluk haline geliyordu.

Donmuş cogitor kalesinin içine giren neo-simek savaşçılar, bir düzine sarı cüppeli ikincille karşılaşıp onları dağıttılar. Agamemnon bu adamların ikisini, Wallach IX'da Thurr'dan aldığı kadim mermili silahı kullanarak öldürdü. Silah gerçekten mükemmel çalışıyordu.

Generalin hemen önündeki neo-simekler, ikincillerin günlerini kopyalayıp yazarak geçirdikleri kütüphaneleri ve çalışma odalarını buldular. Görünüşe göre görevliler, çeşitli gezegenlerde bulunan esrarengiz Muadru rünlerinin bütün bilinen örnekleriyle büyülenmiş gibiydiler.

Kalenin derinlerindeki ilave odalar, elektrasıvı kimyasına ayrılmıştı. Neo-simekler fırtına gibi içeri dalarken laboratuvardaki safran rengi giysili işçiler korkuyla sindiler; neo-simekler, ilahilerini, suyu hayat-sürdürme sıvısına dönüştüren törensel işlemlerini yarıda kesmişlerdi.

Agamemnon açık talimatlar verdi ve Dante'yi de bunları bizzat uygulamak üzere gönderdi. "Bu fabrikanın nasıl çalıştığını öğren ve aşağı

rütbede bulunanların çoğunu öldür, ama hepsini değil. Bazılarının hayatta kalması gerekiyor."

Diğer ikinciller, cogitorların kaidelerinde dinlendiği büyük merkez odaya kaçtı. Sonunda Agamemnon bu bölmeye gelip Fildişi Kulesi Cogitorlarının titreşen kaplarını inceleyince, mavimsi yaşam koruyucu sıvıların bulunduğu bireysel silindirlerin içinde yalnızca beş beynin bulunduğunu görüp canı sıkıldı.

Altı beyinden biri yoktu.

"General Agamemnon, gelişiniz gereksiz şekilde yıkıcı ve karmaşaya yol açar tarzda," dedi kadim filozoflardan biri kaidesinde bulunan hoparlöründen. "Size nasıl yardımcı olabiliriz? Buraya elektrasıvı almaya mı geldiniz?"

"Kısmen. Ayrıca Hessra'yı alıp bütün cogitorları öldürme niyetindeyim. Hanginiz burada değil?" Mekanik kollarından birini kaldırıp sivri ucunu boş kaideye doğrulttu.

Hilesiz çalışan filozof beyinler uğuldayıp dürüstçe yanıt verdiler. "Vidad, Soylular Birliğini gözleyip tavsiyeler vermek üzere geçici olarak Salusa Secundus'ta bulunuyor. Büyümeye devam etmek için daha fazla veri ve tartışmaya ihtiyacımız var."

"Bugünden sonra böyle bir şey olmayacak," dedi Juno, uğursuz bedenini Agamemnon'un yanına getirerek. Müdahaleci cogitorları hiçbir zaman sevmemişti, özellikle Yerküre'de bir isyan başlatmak için İblis Ginjo'yla birlikte çalışan Eklo adlı cogitoru. Onun İblis'le birlikte çalışması bu dehşet verici, yıkıcı Cihadın başlangıcı olmuştu.

Birliğin makinelere karşı giriştiği kutsal savaş simeklerin kendi isyanlarını başlatmalarını ve ebedizihinin kontrolünden kaçmalarını sağladıysa da Agamemnon cogitorlara karşı hâlâ büyük bir kin duyuyordu. "Sizi idam etmeden önce son bir parlak açıklamanız olacak mı?"

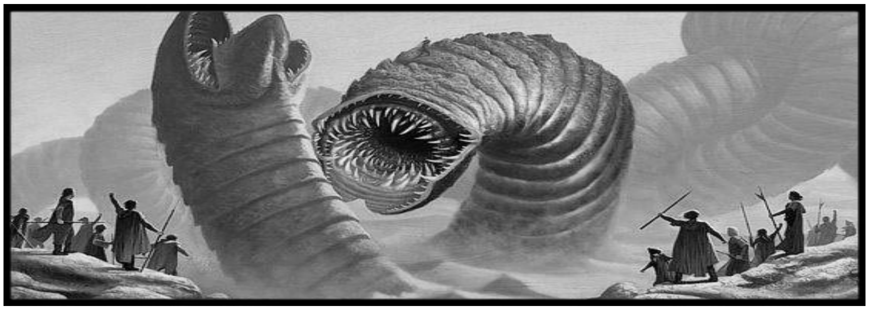
Kadın sesiyle konuşan cogitorlardan biri garip bir sükûnetle yanıtladı. "Sizi aydınlatabileceğimiz bir sürü alan var, General Agamemnon."

"Sizin aydınlanmış dediğiniz türde biri olmayı istemeyişim sizin için büyük talihsizlik."

Neo-simek yürüme gövdelerine Hessra tesislerinin odalarını ve koridorlarını araştırmayı sürdürme talimatı veren Agamemnon ve Juno kaidelere doğru ilerlediler. Bunu kendileri için yapmak istiyorlardı. İki Titanın birbirlerine olan sevgilerini göstermenin bir yoluydu bu.

Güçlü mekanik kollarını kaldırarak kaideleri devirdiler ve kadim cogitorları içinde barındıran şeffaf kapları parçaladılar. Titreşen beyinleri mekanik yumruklarıyla ezip içindeki sıvıyı sızdıran bir lapa haline getirmekten büyük zevk aldılar. Her şey çok çabuk bitti.

Sonunda, Agamemnon suları damlayan enkazın ortasında dikilerek Hessra'nın artık kendilerine ait olduğunu duyurdu. Bu konuda hiçbir zaman kuşkusu olmamıştı.

Bilim, gizemleri çözme girişimiyle ikilemler yaratmaktır.

— DR. MOHANDAS SUK
mezuniyet sınıfına yaptığı bir konuşmadan

Raquella başka bir zaman olsa büyükbabasıyla tanışma konusunda çok daha farklı davranır, ona binlerce soru sorar, kendisini anlattırırdı. *Başkumandan Vorian* At*reides!*

Annesi bu şaşırtıcı haberle daha fazla ilgilenirdi, ama Helmina ölmüştü, tıpkı Raquella'nın ilk kocası gibi. Büyükannesinin gizli askerinin savaşta öldüğü için geri dönemediğini düşünmüştü. Cihat bir sürü hayatı ve umudu söndürmüştü.

Vor Atreides'le daha fazla zaman geçirmeyi - neredeyse her şeyi yapmayı tercih ederdi, ama Raquella kendisine ihtiyaç duyan bu insanlara sırtını çeviremezdi. Omnius Musibeti Parmentier'i kasıp kavururken Mohandas'la birlikte kurtarması gereken bir sürü insan vardı. Bir tedavi bulmak zorundaydılar.

Ama şimdiye kadar tedaviyi bulamamışlardı. Semptomları tedavi edebiliyor, hastalara sıvı desteği sağlayıp ateşlerini düşürebiliyor ve çok sayıda kurbanın hayatta kalmasına yardım ediyorlardı, ama yine de halkın bu kadar büyük bir kesimi hastayken bunlar yeterli değildi. Çok, çok fazla insan ölüyordu.

Vor elinden geleni yapacağına ve salgın hastalık haberini diğer Birlik Dünyalarına yayacağına söz vermişti. Parmentier'e faydası olacak kadar kısa sürede geri dönemese bile en azından diğer gezegenlerin, düşünen makinelerin korkunç yeni taktiğine karşı tetikte olmasını sağlayabilirdi. Eğer gücü dâhilindeyse Vor ona verdiği sözü tutardı. Gideli yalnızca birkaç saat olmasına rağmen bunu biliyordu.

Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesi. Ne yazık ki bu isim şu an için çok uygundu. Mohandas hastalığa yakalanırsa Raquella ne yapacağını bilmiyordu. Hastalığa ilk önce kendisinin yakalanmasının daha iyi olacağını düşündü ... Niubbe'nin her yerinden gelen yirmiiki doktordan üçü daha şimdiden Musibet yüzünden ölmüştü, dördü iyileşiyordu, ama hâlâ iş yapamaz haldeydiler ve iki doktor daha virüsün birinci aşamasının kuşkuya yer bırakmayan belirtilerini gösteriyordu. Yakında onlarla da ilgilenmesi gerekecekti.

Mohandas, hastalığı bazı temel sonuçlar çıkaracak kadar yakından incelemişti, ama henüz sihirli bir mermi bulamamıştı. Havayla taşınan virüs mukoza yoluyla vücuda girip karaciğeri enfekte ettikten sonra, vücudun testosteron ve kolesterol gibi hormonlarını anabolik steroide benzer bileşiklere dönüştüren çok sayıda protein üretiyordu. Karaciğer bu "Bileşik X"i (Mohandas'ın daha yaratıcı bir isim bulacak enerjisi yoktu) parçalayamıyor, kan akışından da atamıyordu. Doğal hormonlar ölümcül Bileşik X'e dönüşerek tükendiği için vücut onları aşırı şekilde üretiyor, bu arada zehirli bileşiğin birikimi çarpıcı zihinsel ve fiziksel semptomlara yol açıyordu.

Hastalığın son aşamasına gelindiğindeyse hastaların yüzde kırktan fazlası ölüyordu. Buna ek olarak, karaciğer yetmezliği sık görülüyordu, kötücül yüksek tansiyonun neden olduğu kalp krizleri ve felçler de fazlasıyla ölümcül oluyordu. Daha az sayıda vakadaysa tireotoksik kriz,[Ψ] hormonal dengesizlik yüzünden vücudun faaliyetlerini durdurmasına neden oluyordu. Bu noktaya kadar, aşırı yüksek ateş kurbanların çoğunu derin bir komaya sokuyor ve birkaç gün süren komadan sonra nefes alma duruyordu. Virüs kurbanlarının çoğunda kaslar kolayca yırtılıyor ve hayatta kalanların arasında sakatlık oranı artıyordu. ...

[Ψ] **Tiroid hormonlarının aşırı verilmesiyle oluşan patolojik bir durum, ç.n.**

Raquella sonraki bir saat içinde kırk hastayla ilgilendi. Artık iniltileri veya paranoyak mırıltıları duymuyor, gözlerdeki dehşeti veya yalvarmaları görmüyor, hastalık ve ölümün iğrenç kokulu miyasmasını duymuyordu. Bu tesis her zaman bir hastaneden çok tedavisi imkânsız hastaların kaldığı bir yurt olmuştu. Bazı insanların virüslerin neden olduğu hastalıklardan ölmesi daha uzun sürüyor; bazıları diğerlerinden daha fazla çekiyordu. Bazıları cesur, bazıları da korkaktı, ama sonunda bir şey fark etmiyordu. Çoğu ölüyordu.

Koridora çıkan Raquella, Mohandas'ın yaklaştığını gördü. Onun sıcak, tatlı yüzüne gülümserken adamın aslında ne kadar perişan ve yorgun göründüğünü fark etti. Maskenin etrafındaki yanaklarında yorgunluk çizgileri derinleşmişti. Haftalardır doktor, araştırmacı ve geçici hastane yöneticisi olarak üç görevi birden üstlenmişti. Birbirlerine karşı duydukları derin aşkın rahat, kırılamaz bir bağa dönüştüğü iki insan olarak birlikte çok az zaman geçirebiliyorlardı. Ama bu kadar çok umutsuzluk ve ölümü gördükten sonra Raquella'nın birkaç dakikalığına bile olsa insani rahatlamaya ihtiyacı vardı.

İkisi birlikte arındırıcı spreylerden geçip steril bir odaya girdiklerinde öpüşmelerine engel olan maskelerini çıkarabildiler. Birbirlerinin ellerini tutup hiçbir şey söylemeden koruyucu filmin ardından birbirlerine baktılar. Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesinin trajedisinde tanışıp aşkı bulmuşlardı; tıpkı çorak savaş alanında açan bir çiçek gibi.

"Enerjimin daha ne kadar devam edeceğini bilmiyorum," dedi Raquella, yorgun sesi melankoliyle kesilirken. "Ama ne kadar yorulursak yorulalım nasıl durabiliriz ki?" Öne doğru eğildi, Mohandas onu kollarına aldı.

"Elimizden geldiği kadarını kurtarıyoruz. Kaybettiklerimize gelince, hayatlarının geri kalanını daha hoş hale getiriyorsun. Seni hastalarla birlikteyken gördüm, seni gördüklerinde yüzleri aydınlanıyor. Mucizevi bir yeteneğin var."

Raquella gülümsedi, ama büyük bir zorlukla. "Umutsuz dualarını dinlemek bazen o kadar zor ki. Biz onları kurtaramadığımızda Tanrıya, Serena'ya ya da kendilerini dinleyecek herkese sesleniyorlar."

"Biliyorum. Dr. Arbar biraz önce Beşinci Koğuşta öldü. Ölümünün yakın olduğunu biliyorduk. İki gün önce komaya girmişti, ateşi çok yüksekti, bedeni virüsle ya da ürettiği zehirlerle savaşamıyordu."

Raquella birden akmaya başlayan gözyaşlarına engel olamadı. Niubbe'nin yoksul kesiminden gelen Dr. Hundri Arbar, kendisinden daha talihsiz durumda olan insanlara yardım edebilmek için tıp diploması almıştı. Yerli kahraman, içki ya da ilaç olmaksızın yaşamakta ısrar etmiş, hatta Birlikte çok popüler olan baharat melanjı bile kullanmamıştı. Lord Rikov Butler -ev halkıyla birlikti ölmüştü- hastaneye bol miktarda baharat bağışlamıştı, çünkü karısının katı dinsel inançları yüzünden o da baharat kullanmıyordu. Hastanedeki doktorların çoğu enerji ve dayanıklılıklarını artırmak için her gün baharat kullanıyordu.

"Bize yardım edecek bir doktor daha azaldı. İnsan düşünüyor da acaba..." Yeniden baharatı düşünerek sustu. "Bir dakika. Sanırım bir örüntü görüyorum." Raquella ne zaman ekstra melanj bulsa fiziksel acılarını biraz olsun hafifletmek için hastalarına veriyordu.

"Neymiş o?"

"Emin olana kadar söyleyemem." Raquella hemen arkasında Mohandas'la birlikte hızla koridoru geçti, tıbbi kayıtlar odasına girdi. Hızla dosyaları karıştırdı, paraleller çizdi. Sonraki bir saat içinde dosyaları birbiri ardına inceledi. Her biri üzerinde veriler bulunan daire şeklindeki plas tabakaları okuma makinesi aracılığıyla işledi. Tabakalar birbiri ardına etrafına yığılmaya başlamıştı.

Ve kanıt tartışılmaz hale gelmeye başlamıştı.

"Evet - evet!" Zor nefes alarak zafer dolu bir ifadeyle Mohandas'a baktı. "Melanj ortak payda! Bak." Ona hastaların kayıtlarını birbiri ardına gösterdi. Sözlerini aceleyle, art arda sıraladı. "İnsanlar büyük ölçüde toplumsal tabakalarına göre ölüyorlar ki bu ilk bakışta anlamsız görünüyor. Yoksul insanlar hastalığı soylu aileler veya zengin iş adamlarına göre daha fazla yakalanıyorlar. Bu bana hiç mantıklı görünmüyordu, çünkü beslenme ve temizlik sistemleri bütün nüfusta büyük oranda aynı.

"Ama eğer *baharat tüketen* herkesin retrovirüsle savaşma gücü daha fazlaysa, melanj satın alamayacak durumdaki aşağı sınıftan insanlar daha fazla ölecektir! Bak, hastalığa yakalandıktan sonra baharat alan hastalar bile daha iyi bir iyileşme eğrisi gösteriyor."

Mohandas bu kanıta itiraz edemezdi. "Ve Dr. Arbar hiç melanj kullanmadı! Melanj kesin bir tedavi olmasa da tedaviye yardımcı olduğu kesin. Hastalığa karşı direnç sağlıyor." Derin düşüncelere dalarak laboratuvarda dolaşmaya başladı. "Baharat molekülü son derece karmaşık, VenKee'nin sentezleyemediği ya da parçalamayı başaramadığı muazzam bir proteinden oluşuyor. Virüsün normal hormonları Bileşik X'e dönüştürdüğü kritik proteini engelleyen şeyin bu molekül olması çok mümkün. Özellikle, eğer enzimde sonradan Bileşik X'e dönüştürülen kolesterol ve testosteronla dolu bir cep varsa, belki melanj bu cepte sıkışıp kalan hormonlara yeterince yakın bir şekilde biçimlendiriliyor, enzimi etkisiz hale getiriyordur."

Raquella güçlü bir heyecan duygusu hissetti. "Enfeksiyonun ilk aşamasının paranoya, zihinsel sanrılar ve saldırganlık içerdiğini unutma. Melanj düşünme sürecini güçlendiriyor - belki aynı zamanda insanların ilk enfeksiyonu savuşturmasına da yardımcı oluyordur."

Mohandas Raquella'yı omuzlarından tuttu. "Raquella, eğer haklıysan bu büyük bir keşif! Henüz hastalığa yakalanmayan nüfusu tedavi edebilir ve onları virüse karşı bağışıklı hale getirebiliriz."

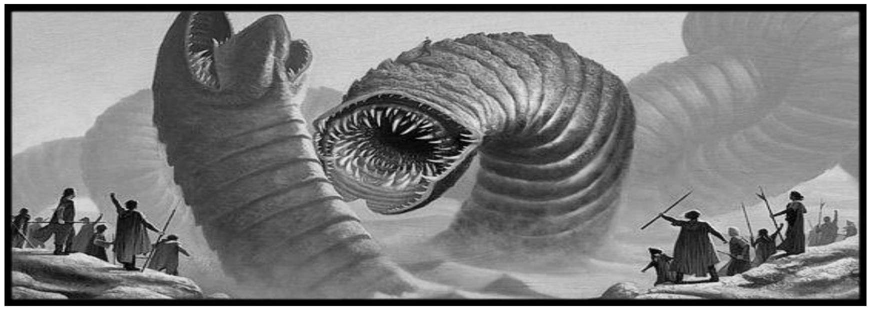
"Doğru, ama hızlı hareket etmeliyiz," dedi Raquella. "Peki, bu kadar çok melanjı nereden bulacağız?"

Mohandas başını öne eğdi. "Durum bundan çok daha ciddi. Musibetin diğer gezegenleri de vurduğundan şüphen var mı? Salgın hastalık, galakside bir çekirge sürüsü gibi ilerliyor olmalı. Bu haberi Birliğe ne pahasına olursa olsun iletmeliyiz."

Raquella derin bir nefes aldı. "Benim ... Vorian Atreides - o bunu yapabilir!"

Hastanenin terk edilmiş iletişim odasındaki kayıt bölmesine koştu. Gemisi hızla sistemden çıkmadan önce ona bir mesaj ulaştırmalıydı. Cihat Ordusunun Başkumandanı olarak, Omnius'un hedefi olabilecek bütün gezegenlere baharat dağıtımını büyük oranda artırabilirdi.

Uzun bir sinyal gecikmesinin ardından Vor mesajı aldığını bildirince Raquella rahatladı. Hiç duraklamadan Vor'a bütün açıklamayı yaptı, sonra iletinin yavaş yavaş gitmesini bekledi. "Melanj mı?" diye sordu Vor, en sonunda. "Eğer bu doğruysa çok fazla miktarda melanja ihtiyacımız olacak. Baharat ticareti yapanlarla doğrudan konuşabilirim." Bir şey daha söyledi, ama araya parazitler girdi ve bağlantıları kesildi.

Başarılı bir idareci poker oyuncusu gibidir; duygularını gizler ya da sahte duygular gösterir, böylece diğerleri bunları ona karşı kullanamaz.

— AURELİUS VENPORT
Ticari Miras

Vor, neredeyse iki hafta boyunca *Rüya Yolcusu*'nu yalnızca robotların dayanabileceği bir hızda sürdü. Bu hayati önem taşıyan haberi Birliğe taşımak için hiç zaman kaybetmemeye kararlıydı. Bedeni ağrıyordu, ama geçen her saniyenin daha fazla hayatın kaybedilmesi anlamına geldiğini biliyordu.

Eğer geminin hızını bedeninin dayanabileceği sınıra kadar çıkarması daha fazla insan kurtarması anlamına geliyorsa, bu ödül onun kısa süre için acı çekmesine değerdi. Vor'a ömür uzatma tedavisini yaparken bu dersi veren kişi bizzat Agamemnon olmuştu: Acı, hayatın karşılığında ödenen küçük bir bedeldir.

Uzun yolculuğu boyunca hastalıkla ilgili bir belirti göstermedi, Raquella'nın kendisini uyardığı işaretlerden hiçbirine rastlamadı. Bu da onun Omnius Musibetine karşı gerçekten bağışıklı olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden başkalarına hastalık bulaştırmak ya da kendi güvenliğine bir zarar gelmesinden korkmadan gerekli çalışmaları yapabilirdi.

Rotasını hatifçe değiştirerek Kolhar'a, VenKee tersanelerine çevirdi. Bu şartlar altında baharatın birincil satıcılarıyla konuşmanın daha önemli olduğuna karar vermişti. Raquella'nın keşfinin yansımaları çok büyüktü.

Kolhar'a yaklaşır yaklaşmaz iletişim kanallarından yayılan haberlerden salgın hastalığın öteki Birlik Dünyalarında da başladığını öğrenerek üzüldü, ama hiç şaşırmadı. Omnius hastalığı acımasız bir etkinlikle yayıyor ve Birliğin hastalığın yayılması için gösterdiği bütün çabaya rağmen

gezegenleri birbiri ardına etkiliyordu. Karantinalar konuyordu, ama yeterince hızlı değil, üstelik önlemler hastalığın yayılmasını önlese de sınırlar içindeki insan nüfusunun en az yarısının sonu gelmiş oluyordu.

Yine de Vor'un bir umudu vardı ve bu da VenKee'nin işbirliğine dayanıyordu. Baharat tüketenler Musibet'e karşı daha iyi direnebiliyordu.

VenKee melanj ihracatını tekeline almıştı, tekniklerini ve kendilerini melanjı tedarik edenleri Birlikten gizliyorlardı. Bu ticaret şirketi, tehlikeli uzay-bükücülerinin ticari taşımacılıkta kullanımında da tekeldi. Parçalar Vor'un zihninde bir bir yerine oturuyordu: Hızla yayılan virüse karşılık vermek için tıbbi malzemelerin hızla teslim edilmesi çok önemliydi, bu da uzay-bükücülerin kullanılmasını gerektiriyordu. Ve baharatı. ...

Vor istediğini alana kadar Kolhar'dan ayrılmayacağına yemin etti.

Sonunda, Norma Cenva, Salusa'ya gitmek için *Rüya Yolcusu*'nda Vor'a eşlik etmekteydi. Vor'un gelişini önceden görmüştü, garip ve açıklanamaz bir önseziyle onun acil haberler getirdiğini biliyordu. Vor daha birkaç cümle konuştuktan sonra Norma üç şeye karar vermişti: Durum vahimdi, baharat insan ırkının hayatta kalması için merkezi önem taşıyordu ve Birlik Parlamentosunda konuşmak için onunla birlikte Salusa'ya gidecekti.

Kolhar'dan ayrılmadan önce çok iyi para ödenen üç pilotu, uzay-bükücüleriyle birlikte öncü olarak gönderdi. Her biri haberin yayılması için Cihat Konseyini bilgilendirecek mesajlar taşıyordu. Kendisi ve Vor oraya varana kadar büyük değişiklikler başlamış olacaktı.

Norma daha sonra oğlu Adrien'a bütün VenKee faaliyetlerini değiştirmesini, baharat üretimini artırmasını ve mümkün olan en yüksek seviyelerde dağıtım sağlamasını emretti. Sonunda da Vor'u siyah ve gümüşi renkli gemisine kadar takip etti. "Burası yerine geminizdeyken dikkatimi daha iyi yoğunlaştırabilirim." Son patlamadan sonra inşaat ve onarım çalışmalarının sürdüğü tersaneyi işaret etti. "En kısa zamanda yola çıkmalıyız."

Havalanırlarken Vor orta seviyede hız yapıyordu, ama Norma bedeninin onunkinden bile daha büyük bir hıza dayanabileceği konusunda güvence verdikten sonra Vor, *Rüya Yolcusu*'nu bir kez daha kendisini yorgun düşüren hıza çıkardı. Güncelleme gemisi Salusa Secundus'a doğru çizilmiş rotasıyla sistemden hızla fırlayıp çıktı.

Yolda, Norma etrafında notları, elektronik çizim tahtaları ve Kolhar'daki ofisinden getirdiği diğer malzemeleriyle kuşatılmış bir şekilde düşünceleri

ve hesaplamalarıyla uğraştı. Ama ilginçtir ki bu malzemelerin hiçbirini kullanmıyordu. Büyük miktarlarda bilgiyi özümseyip içine alırken zihnine doğru içsel bir yolculuk yapıyordu. Zihinsel kapasitesinin hayal edilebilecek bütün sınırların ötesine geçtiğini görüyordu.

Vor yolculuk sırasında yanında biri varmış gibi hissetmiyordu, ama zaten yalnız uçmaya alışıktı. Sıkıcı, sessiz saatler boyunca özlemle Seurat'a eşlik ettiği günleri düşündü. Şimdiki savaş ve salgın hastalık havasında, birkaç iyi oyun ve hatta robotun beceriksiz espri yapma girişimleri bile dikkatini dağıtmaya birebir gelirdi.

Rüya Yolcusu, gün ortasında sarsılarak Zimia Uzaylimanının rüzgârlı sahasına indi. Norma kendisini dalgınlaştıran transından çıkıp kamarasındaki pencereden dışarı baktı, başkenti gördü. "Bu kadar çabuk mu geldik?"

Parlamento Sarayına giderlerken Musibet'in birkaç haftalık yolculukları sırasında ciddi biçimde kötüleştiğini ve birkaç düzine gezegene daha yayıldığını öğrendiler. Birliğin en iyi bilim adamları bu salgınla nasıl savaşacaklarını bilmiyorlardı, ama Raquella'nın melanjla ilgili açıklamaları öncü uzay-bükücüler tarafından aktarılmıştı ve büyük miktarlarda baharat talebi vardı. Melanjın tedavi olmasa bile etkili bir bakım için yararlı olduğunu bilmenin, yeterince melanja ulaşamayan gezegenlere hiçbir faydası yoktu.

Norma yapacağı konuşmanın bu durumu değiştireceğini umuyordu.

Zihinsel bir komutla görünüşünü ayarladı, sarı saçlarını düzeltip yüz hatlarını yumuşattı. Bedeni talep ettiği görevleri yerine getirecek kadar iyi çalıştığı sürece, fiziksel güzelliğin onun için pek bir anlamı olmasa bile bu fazladan çabayı merhum kocasının onuruna yapıyordu.

Merdivenlerden çıkarken çarpıcı görünüşlü Başkumandana eşlik ederken insanlık tarihindeki esas yerini açıkça değerlendirebiliyordu. Norma kendini çok kısa ömürlü, mumun yanmaya devam etmesi için bir nefeslik oksijen olarak görüyordu. Tarih tarafından hatırlanmak umurunda değildi; o yalnızca işin kendisini umursuyordu. Ve hayat kurtarmayı.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu Vor. "Çok uzaklarda gibisin."

"Ben ... her yerdeyim." Gözlerini kırpıştırdı, sonra önünde yükselen binaya odaklandı. "Evet, buradayım."

Parlamento Sarayına yaklaşırlarken, içinde bedensiz bir beynin bulunduğu berrakplas kabı taşıyan bir grup sarı cübbeli adam heyecanla

dışarı çıktı. Norma bu aceleci grup yanından geçerken merakla baktı. Bu kadim beyinlerden biriyle daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen annesi Zufa onların esrarlı tavırlarını anlatırdı.

"Fildişi Kulesi Cogitorlarından Vidad," dedi Vor, sesinde açık bir hoşnutsuzluk yansıyordu, sonra kadını kemerli geçitten geçirip yankılı, telaşlı salona soktu. "O aptalca barış girişimlerinde yaptıkları gibi bu kez işimize burunlarını sokmalarına izin vermeyeceğim."

Serena'nın Fildişi Kulesi Cogitorlarının verdiği tahribatı onarmak için kendini şehit edişinden sonraki elli yıl boyunca Vidad Salusa Secundus'ta kalmış, tarihsel kayıtları ve son felsefi tezleri okumuştu. Aynı zamanda politik at sineği rolü oynuyor, Cihat Konseyinin işlerine burnunu sokuyordu. Vor, hep onun da donmuş Hessra'ya, arkadaşlarının yanına dönmesini dilemişti.

İçeri girdiklerinde, toplantıya Yüce Patrik Xander Boro-Ginjo başkanlık ediyordu. Boynunda, insanların ruhani lideri konumunun belirgin sembolü olan gösterişli ve süslü bir zincir vardı. Yanında, uzun boylu ve sıska Geçici Genel Vali O'Kukovich oturuyordu. Görünüşte Soylular Birliğinin politik lideri olmasına rağmen adamın gerçek gücü çok azdı; yalnızca bir deliği dolduran macun benzeri bir dolgu maddesi görevi görüyordu.

Vor ve Norma, konuşma alanının ön sırasında kendilerine ayrılmış koltuklara oturdular. Parlamento uzun süredir oturumda olmasına ve hızla yayılan Musibet'i tartışmasına rağmen gelişleri belirgin şekilde kıpırdanmalara yol açmıştı. Şimdiye kadar onbeş gezegenin hastalığa yakalandığı biliniyordu ve herkes daha fazla kötü haberin yolda olmasından korkuyordu. Cihat Konseyi Salusa Secundus'un temiz ve güvende kalması için aşırı askeri stratejiler önermişti.

Vor gündemi inceledi, hepsinin de ACİL olduğu söylenen uzun bir rapor ve konuşmacı listesi gördü. İçini çekip arkasına yaslandı. "Bir süre burada bekleyeceğiz."

Norma konuşmacıların sesindeki paniği duyuyor, bunu yüzlerinden de okuyabiliyordu. Yakındaki temsilciler gergin bir şekilde aralarında fısıldaşmaktaydılar. Düşüncelerine ve hesaplamalarına zihninin gerisinde devam etse bile birbiri ardına dile getirilen acil haberleri dinlerken felaketin büyüklüğü konusunda fikir sahibi olmuştu. Salusa Secundus'ta hiç kimse hastalığa henüz yakalanmamıştı ve gezegenin nüfusunun korunması için tam bir ablukanın başlatılmasına yönelik ciddi öneriler parlamentonun önündeydi.

Bir sonraki konuşmacı dinleyicilere hitap ederken Norma doğrulup oturuşunu dikleştirdi: konuşmacı kürsüsündeki, Rossaklı Dişibüyücülerin lideri, kendisinin üvey kardeşi Ticia Cenva'ydı. Mermer gibi bembeyaz yüzü tutkuyla parlıyor, uzun sarı saçları ve kemik beyazı cübbesi var olmayan bir rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu. Ticia sessizce dikilirken bile dinleyicileri varlığının önemiyle korkutuyordu.

Onu seyreden Norma bir selam gülümsemesi, hatta üvey kardeşinin orada olduğunu bildiğini gösterecek bir baş işareti bile beklemiyordu. Olağanüstü yeteneklerine rağmen ailesi dağılmış, bütün parçaları uzaklara dağılmıştı.

Annesi yıllar boyunca Norma'yı bir başarısızlık olarak görüp küçümsemiş, tamamen Cihatla ilgili çalışmalarına yoğunlaşmıştı. Zufa Cenva, büyük Dişibüyücü olarak güçleri yüzünden mükemmel bir kız evlat beklemişti, ama sonunda kusursuz Ticia'yı doğurana dek Norma annesinin en çılgın hayallerinde bile beklemediği bir dönüşüm geçirmişti. Bu yüzden, her zaman istediğini iddia ettiği kızına aldırış etmeyerek Ticia'yı büyütmeleri için Rossaklı Dişibüyücülere bırakmış ve bütün dikkatini Norma'nın çalışmalarına vermişti. Sonra da Aurelius'la birlikte öldürülmüştü.

Ticia, annesinin dua ettiği bütün zihinsel güçleri sergileyerek Rossak'ta büyümüştü, ama sonunda kızgınlıkla doldurulmuş bir boşlukta yaşamıştı. Onlarca yıl sonra tıpkı Zufa Cenva gibi Yüce Dişibüyücü olarak yerini alan Ticia, annesinden daha sert ve daha duygusuzca bir kararlılığa sahipti. VenKee işleri bir yana kuramları ve hesaplamalarıyla fazlasıyla meşgul olan Norma üvey kardeşini görmeye nadiren zaman ayırmıştı; ikisi de en geniş anlamıyla bile birbirini "arkadaş" olarak görmezdi.

Ticia, Norma'yı fark edince konuşmasına başlamadan önce bir an için tereddüt etti, sonra her nefesiyle gök gürültüsünü andıran bir sesle konuşmaya başladı. Dinleyiciler onun konuşmasının gücüyle ürperdiler.

"Biz Dişibüyücüler yıllardır hayatlarımızı, insanları avlayan simekleri yok etmek uğruna feda ediyoruz. Kardeşlerimin çoğunun öldüğünü gördüm, aralarında Titanların da bulunduğu simekleri yok etmek için zihinlerini serbest bırakarak öldüler. Ben de aynı şeyi yapmaya hazırım. Yeni bir düşman gelse ... sırada ben olabilirim. Ama artık onlarca yıldır simek tehdidi zayıfladı."

Brevin O'Kukovich alkışladı. "Rossaklı Dişibüyücüler insanlığa büyük hizmetlerde bulundular."

Ticia, sözünü kestiği için ona sustursurcasına baktı. "Başkaları da öyle, efendim. Şimdi, yayılan bu salgın hastalık karşısında, biz Dişibüyücülerin başka bir uzmanlık alanı olduğunu belirtmek istiyorum. Sert dünyamız ve nesillerdir devam ettirdiğimiz kesin üreme kayıtlarımız yüzünden, soylarımızı biliyor ve bunun insan ırkının en önemli hammaddesi olduğunu anlıyoruz. Eğer bu Omnius Musibet'i daha kötüleşirse türlerimizin en kaliteli dallarını kaybedebiliriz - bunlar yalnızca zayiat değil, geleceğe giden yolların da kaybı olacaktır.

"Şimdi, birbiri ardına dünyalardaki aileler, şehirler yok olurken ne kadar hızlı ve ne kadar büyük bir gayretle hareket etsek azdır. Irkımız büyük tehlike altında. Bu iğrenç biyolojik silah için tedavi bulmaya çalışırken, aynı zamanda sonsuza dek kaybetmeden önce en iyi DNA'ları saklamak için ciddi eylemlerde bulunmalıyız. En güçlü soyların anahtar konumdaki belirleyicilerini korumalı ve depolamalıyız, yoksa hastalık hepsini tamamen yok edecek. Bütün gezegenlerdeki bütün insanların genetik bilgisini korumak için bir program hazırlamalıyız." Çenesini gururla kaldırdı. "Biz Dişibüyücülerin böyle bir programı yapacak kapasitesi var."

Norma konuşmacı kürsüsünde dimdik ayakta duran kız kardeşine bakarken Ticia'nın bu teklifiyle ne kazanacağını merak ediyordu. Yüce Dişibüyücü şefkatli bir insan olmasa da Zufa gibi Cihada ateşli bir şekilde sadıktı.

Ticia soluk renkli, elektrikli bakışlarını salonda dolaştırırken Norma'ya özellikle aldırış etmedi. "Hastalığın henüz etkilemediği yerlere gitmeli ve sağlıklı adayları kurtarmalıyız. Kan örneklerinin bulunduğu bir veritabanı oluşturabilir, ailelerin kendilerini olmasa da aile özelliklerini koruyabiliriz. Daha sonra, bu salgını yendiğimizde nüfusu yeniden oluşturmak için bu büyük genetik kütüphaneyi kullanabiliriz."

Yüce Patrik hepsini anlamamış görünüyordu. "Ama Musibet nüfusun yarısını öldürse de ... hâlâ hayatta kalan bir sürü insan olacak. Bu büyüklükte bir operasyon gerçekten gerekli mi?"

Ticia uzun ve ağır bir nefes aldıktan sonra, "Ama hayatta kalanlar nüfusun *doğru* yarısı olacak mı bakalım? En kötüsü için plan yapmalıyız, Yüce Patrik. Bunu da zamanımız dolmadan yapmalıyız - tıpkı kadim Nuh gibi, ama çok daha büyük ölçekte. Her gezegenden en güçlü özelliklerin örneklerini saklamalı ve bunu Musibet daha fazla yayılmadan yapmalıyız. Irkımızın gücü için yeterli çeşitliliği garanti altına almak üzere kurtarabildiğimiz bütün DNA'lara ihtiyacımız var."

"Bunun yerine neden bu lanet olası hastalığı tedavi etmiyoruz?" diye seslendi sıkıntılı temsilcilerden biri. "Hastalık her yerde görülüyor!"

"Hem hastalığın bulaştığı gezegenler ne olacak? Oralara da kurtarma güçleri göndermeliyiz. En çok o insanların yardıma ihtiyacı var!"

Yüce Patrik düzenin sağlanmasını istedi. "Hastalıklı gezegenlerde aşırı bir yoğunlukla çalışan tıbbi personele yardım için gönüllü kurtarma ekipleri gönderiyoruz. Belki Dişibüyücüler oralardan da örnekler alabilir."

Ticia adama tam bir aptalmış gibi baktı. "Bunun için çok geç. Nüfuslarının bir kısmı hayatta kalacak, ama havuz lekelendi. Çabalarımızı en büyük iyiliği yapabileceğimiz yerlere yönlendirmeliyiz. Hastalığın zaten görülmeye başlandığı yerlerde hiçbir şey başarılamaz."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Geçici Genel Vali, anlamlı bir şekilde saate bakarak. "Birlik Dünyalarına gönderdiğimiz heyetlere Dişibüyücülerin katılmaması için bir neden göremiyorum. Bunu yapacak kadar gönüllü Rossaklı kadınlarınız var mı?"

"Gereğinden fazla."

"Harika. Gündemdeki bir sonraki maddenin biraz daha yararlı olabileceğini düşünüyorum. Başkumandan Vorian Atreides ve ... Norma Cenva adında biri?" Belli ki O'Kukovich Norma'nın kim olduğunu bilmiyordu, ama belleği hiçbir zaman güvenilir olmamıştı. "Musibet'e karşı melanj kullanımı konusunda daha fazla ayrıntı mı vereceksiniz?"

Vor, Norma'yı konuşmacı kürsüsüne götürdü. Ticia sahnenin elinden alınmasına öfkelenmiş görünüyordu. Raporun haftalar önce gelmiş olmasına rağmen Vor hızla Parmentier'e yaptığı yolculuğu ve torunu Raquella'nın keşfini anlattı. "Enfekte olmuş diğer dünyalardan gelen raporlara göre de bu sonuç tutarlı. Her gezegende açıklanamaz bir bağışıklık kümesi var - hepsinin paydası da ortak. Baharat tüketenler bağışıklık olmasa da daha büyük bir direnç gösteriyor. Baharat. Pahalı ve eğlendirici bir ilaç. Ayrıca Musibet'e karşı da çok güçlü bir silah."

Vor, kürsüyü Norma'ya bırakmak için yana çekildi. Norma hiç tereddüt etmedi. "Bu yüzden büyük miktarda melanja ihtiyacımız var ve bunu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dağıtmalıyız. Bunun için ben VenKee Girişimciliğin hizmetini teklif ediyorum.

"Bu yalnızca baharat talebini artırmak için yapılmış bir numara - kârınızı artırmak için!" diye seslendi dördüncü sıradaki bir adam.

"VenKee'nin Birliğin ana melanj satıcısı olduğu doğru ve baharatı hasta dünyalarda bir fark yaratabilmek için hızla taşıyabilecek olan uzay-

bükücülerini de biz kontrol ediyoruz." Kısacık bir düş kırıklığı yaşayan Norma, Birlikteki mantıksız derecede korkmuş ve aşırı hevesli insanlar, bilgisayarla güçlendirilmiş yönbulma sistemlerini çıkarmaya zorlamasaydı, süper hızlı gemilerinin güvenlik kayıtlarının çarpıcı şekilde artacağını düşündü. Belki bir şekilde yönbulma aygıtlarının bir kısmını gemilerine gizlice yeniden sokmayı başarırdı. ...

Kararlı bir sesle konuşmaya devam etti. "VenKee'nin Arrakis'teki baharat üretiminin mümkün olduğunca artırılması için talimat verdim. Sevgili kocam vatansever Aurelius Venport adına VenKee, bir hayırseverlik jesti olarak hastalığa yakalanmış dünyalara melanj bağışlayacaktır." Dinleyicilerin arasında şaşkınlık nidaları dolaştı. Bakışlarını suçlamayı yapan yüzsüz adama doğru çevirdi. "Sanırım bu hareket, bu trajediden kâr etmemiz konusundaki şikâyetlerin önüne geçecektir."

Adrien bir iş adamı mantığıyla bu kararına karşı çıkacak, VenKee'nin zaten yeterince şey feda ettiğini söyleyecekti. Ama Norma şu anda kârla ilgilenmiyordu. Bu doğru bir hareket tarzıydı.

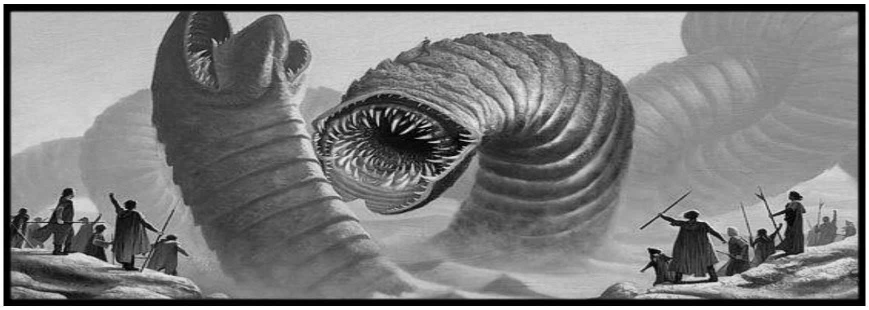
Temsilciler sevinç çığlıkları atıyordu, ama ön sırada oturan Ticia Cenva onlara katılmadı. Eğilip, aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi Yüce Patriğe bir şeyler söyledi. Bu sözler üzerine tombul adamın gözleri parladı ve hevesle başını salladı. Xander Boro-Ginjo ayağa kalkıp düzenin sağlanmasını istedi.

"VenKee'nin teklifini takdir ediyoruz, ama içinde bulunduğumuz bu korkunç şartlar altında bu hareket yeterli değil. Eğer melanj, Omnius Musibetine karşı gerçekten etkiliyse, tek başına bir şirket insanüstü bir çaba gösterse bile, bu krizi hafifletecek kadar baharat üretemez. Bir şekilde baharat hasadını birkaç katı büyüklüğe çıkarmalıyız."

Tombul yüzüne kurnaz bir gülümseme yayılırken boğazını temizledi. "Bu yüzden insanlığın iyiliği ve türümüzün hayatta kalması için Arrakis'i Soylular Birliğine *katıyor* ve kumlardan baharat çıkarmaya yardım edecek herkese açıyorum. Şimdi bu kaynak konusunda korumacı ve tedbirli olma zamanı değil, insan ırkının melanjın her gramına ihtiyacı var."

Norma, Ticia'nın olayların bu şekilde gelişmesine sevindiğini görebiliyordu, sanki bir tür zafer kazanmıştı. Acil durum düşünülürse Norma, Yüce Patriğin yaptığı şeyi eleştiremezdi, ama VenKee Girişimciliğe ölümcül bir darbe indirmediğini umuyordu.

Çok uzaklardaki Arrakis gezegeninde yaşayanlarsa başlarına geleceklerden habersizdi.

Bazıları damarlarımda akan Harkonnen kanının itibarımı zedelediğini söylüyor, ama ben duyduğum yalanları ve büyükbabamın adını lekeleme çabalarını kabul etmiyorum. Bana göre Xavier Harkonnen'in hareketleri korkaklıktan çok onuru gösteriyor.

— ABULURD HARKONNEN
Başkumandan Vorian Atreides'e yazdığı bir mektuptan

Omnius Musibeti, bir Birlik Dünyasından diğerine, karantinaların konmasından ya da boşaltma çalışmalarının başlamasından çok daha hızlı yayılıyordu.

Cihat Ordusu, Ticia'nın genetik koruma fikrine uyarak hastalıktan etkilenmemiş dünyalara mümkün olduğunca çok sayıda araştırma ve kurtarma gemileri gönderdi. Dişibüyücü gönüllüler en azından soyların korunması için nüfustan üreme örneği olacak temsilcileri topladılar. Bazılarına göre bu, yenilgiyi bekleyen bir taktikti ve salgının her yere yayıldığı şeklindeki en kötü senaryoyu ürkütücü şekilde kabul etme anlamına geliyordu.

Abulurd Butler yalnızca genç bir kuarto olmasına rağmen bu heyetlerden birine öncülük ediyor ve sert Yüce Dişibüyücü de ona eşlik ediyordu. Rütbesi, kimseye komuta etmeyi bekleyemeyecek kadar düşüktü, ama Abulurd kendini Ix'e düzenlenen küçük ve hızlı bir araştırma seferinin sözde yönetiminde bulmuştu. Bu şekilde krizin ayrıntılarıyla uğraşan binlerce cihadi gemisi acilen yola çıkarılmıştı.

Birlikteki bazı insanlar onun taşıdığı aile adı yüzünden Abulurd'un ayrıcalıklı bir askeri kariyere sahip olduğunu düşünebilirdi, ama Primero Quentin Butler en küçük oğlunun isteklerine çok az destek veriyordu. Abulurd -görünüşe göre güvenli olan- bu görevinde Başkumandan Atreides'in parmağı olduğunu tahmin ediyordu. Vorian ne zaman bir fırsat

görse onu ileri doğru itme alışkanlığındaydı. Ama Abulurd hastalanmış kurbanlara yardım etmeyi, onlara tıbbi yardım, gönüllü ve melanj götürmeyi tercih ederdi.

Üzerindeki ek tertibatlardan arındırılmış olan cirit gemisi, karantina talimatlarını vermek, hayatta kalım hazırlıklarına başlamak ve makine baskısının altında hayata kalmayı başaran sağlam soyları korumak için Ix'e gönderilmişti. Ix neredeyse yetmiş yıl önce Senkronize Dünyaların kontrolünden kurtarılmıştı. Ticia orasıyla özellikle ilgileniyor görünüyordu, çünkü yerli Ixlerin genetik soyu, genel Birlik nüfusu tarafından tam olarak özümsenmemişti.

Ne yazık ki Abulurd'un gemisi oraya varana kadar salgının ilk semptomları -mantıksız paranoya ve kitle hareketleri, kilo kaybı, deri lezyonları ve renk değiştirme- ortaya çıkmaya başlamıştı. Salgının gökyüzünde patlayan torpidolardan mı yayıldığı, yoksa hastalığı taşıyan tüccarlar veya göçmenler tarafından mı getirildiği açık değildi. Bütün köyler hastalıktan etkilenmişti; diğer yerleşim merkezleri de salgının eşiğindeydi.

Ciritinin köprüsündeki Abulurd homurdandı. "Yalnızca bir gemimiz var! Bütün bu insanları nasıl kurtaracağız?"

Yüce Dişibüyücü kaşlarını çatıp önceliklerini yeniden değerlendirdi. "Ix yalnızca bir gezegen ve nüfusu da koruyamayacağımız kadar fazla. Deneme bile. Buradan gitmeliyiz. Nüfus zaten hastalandıysa bir şey yapamam."

Ama Abulurd Birliğin yardımını önermek istiyordu. "Gitmek mi? Sırf buraya gelmek için haftalar harcadık."

"Bunun bir anlamı yok, Kuarto Butler."

Abulurd, bu göz korkutucu, sert kadının yanında çok genç ve deneyimsiz görünüyordu, ama Vor ne yapardı diye düşünüyordu. "Neyse ki Bayan Dişibüyücü, burada komuta bende. Bu görevin amacı yalnızca sizinki değil." Belki Dişibüyücü gibi genel ırksal tabloyu göremiyordu, ama insanların yaşadığı böyle bir felaket zamanında merhametin her zamankinden önemli olduğunu düşünüyordu. Bir insan hayatının önemini anlayabilirdi; ama bir gen havuzu çok daha az somuttu. "Elimizden gelen yardımı yapmamamız için herhangi bir neden göremiyorum. Neden dış kasabalardan birine, henüz hastalık belirtilerinin görülmediği bir yere inmiyoruz ki? Yanımızda götürmeyeceğimiz bütün o insanlara elimizdeki bütün melanjı dağıtabiliriz. Kuşkusuz siz de bir şeyleri kurtarabilirsiniz."

"Bunun için yoğun testler, yalıtım ve çok ciddi işlemler gerekir."

Abulurd omuzlarını silkti. "Yani ekstra önlemler gerekiyor. Eminim halledebiliriz."

Dişibüyücü ona düş kırıklığı içinde baktı, ama daha fazla tartışmadı. Köprü mürettebatı yüzeye dağılmış yerleşim birimlerinden sinyaller ve güncel bilgiler alıyordu. Raporları inceleyen Ticia dikkatini büyük oranda yeraltında olan bir yerleşim birimine verdi.

"Bu hareket tarzında ısrar ediyorsanız, kuarto, o halde şuradan başlamayı öneriyorum. Raporlar köyün temiz olduğunu gösteriyor, ama Musibet'in kolayca fark edilmeyen ilk belirtilerini fark edip belgeleme becerilerine emin değilim. Deneklerimizi bu insanlardan seçip, hastalığın bunlara bulaşmamış olduğunu saptayana kadar yalıtacağız. Onları ayıracak, testler yapacak, sonra da lekesiz olanları alacağız. Çok sayıda başka insandan da kan örneği alacağım."

Abulurd başıyla onaylayıp emir verdi. Diğer cihadilere emir veremeyecek kadar genç görünüyordu, ama o bir Butler'dı ve askerler onu dinliyordu.

Mürettebat kamaraları geminin ayrı bir bölümünde, kalın ve yalıtılmış duvarların arkasındaydı. Abulurd, gemiye alacakları insanlara daha fazla yer bırakmak için askerlere sıkışmaları talimatını verdi. Bu çabanın Ticia'nın inandığı gibi anlamsız olmadığını düşünemezdi, ama maksimum kapasiteyle bile gemisi Ix'ten yalnızca yüz göçmen alabilirdi. Bu kesinlikle hasta gezegeni boşaltma girişimi değil, yalnızca bir jestti.

Gemi iyice yaklaşırken gezegenin manzarasına baktı. Daha önce Ix'e hiç gelmemişti, ama tarihsel önemini biliyordu. "Babam son düşünen makine saldırısına karşı Ix'i savundu ve yeraltı tünellerinden birine canlı canlı gömüldü," dedi Ticia'ya doğrudan bakmadan. "Hayatta kalması tam bir mucizeydi." Bu konuda hakkında nadiren konuşan Quentin, konu ne zaman açılsa belirgin bir klostrofobi hissinden zor kurtuluyordu. Abulurd şimdi Vor'un kendisine anlattığı hikâyeyi de hatırlıyordu. "Ve büyükbabam buraya ilk filoyu getirdi ve Ix'i Omnius'un elinden aldı. Cihat Kahramanı ilan edildi."

Ticia genç subaya kaşlarını çatarak baktı. "Ama sonunda Xavier Harkonnen kendisinin bir aptal, korkak ve en kötüsü de hain olduğunu gösterdi."

Abulurd gerildiğini hissetti. "Bütün ayrıntıları bilmiyorsunuz, Dişibüyücü. Propagandalar sizi kör etmesin." Sesi düz, ama metal kadar sertti.

Ticia soluk bakışlarını onun üzerine dikti. "Xavier Harkonnen'in biyolojik babam Yüce Patrik İblis Ginjo'yu öldürdüğünü *biliyorum.* Hiçbir açıklama veya yanlış anlama bu suçu mazur göstermeye yetmez."

Şaşıran Abulurd konuyu daha ileri götürmedi. Rossaklı Dişibüyücülerin genetik meselesiyle ahlaktan daha fazla ilgilendiğini duymuştu. Yoksa Ticia duygularının düşüncesini etkilemesine izin mi veriyordu?

Cirit tipi askeri gemi iniş noktasına vardı. Mağaraların ve tünellerin girişine yakın yerdeki görece boş arazide evler ve tek tük diğer yapılar bulunuyordu. Geminin geldiğini bilen umutsuz Ixliler, yeraltı bölgelerinden sel gibi akmaya, büyük Cihat gemisinin indiği açık alanı kuşatmaya başlamıştı. Bağrışarak ileri koşuyor, Abulurd ve mürettebatını kurtarıcı ve kahramanlar olarak görüyorlardı. Her biri Musibet köylerine ulaşmadan önce gezegenden kaçmak istiyordu.

Abulurd yüreğinin ağırlaştığını hissetti. Yüzlerdeki umutlu bakışlara bakılırsa, onlara yardım etmek için ne kadar az şey yapılabileceğini anlamıyorlardı. Gemideki bütün melanj onları yalnızca kısa bir süre için koruyabilirdi. Sonra Ticia'nın burada bulunmak istemediğini hatırladı ve başaracağı her şeyin onları Musibet'in eline terk etmekten daha iyi olacağını düşündü.

Geminin üst kamaralarını kapalı ve dezenfekte edilmiş şekilde tutarak, paralı askerlerden oluşan bir grup koruma seçti. Tıbbi araştırmalar, havayla taşınan virüsün yalnızca vücudun ıslak hücrelerinden ve açık yaralarından bulaştığını gösterse de Abulurd ekibine tamamen kapalı giysiler giymelerini ve standart olarak dağıtılan vücut kalkanlarından takmalarını emretti. Ne kadar dikkatli olsalar azdı.

Zanbar'dan göçmen getiren bir kurtarma gemisi gevşek önlemler ve yetersiz ilgi yüzünden, yolcuların ve mürettebatın üçte biri hastalanmış bir şekilde Salusa'ya varmıştı; kendilerini korumaya yetecek kadar melanj taşımamışlardı. Abulurd bunun kendi mürettebatına olmasına izin veremezdi.

Dişibüyücü giyinmiş ve Abulurd'un kendisine katılmasını bekliyordu. Aslında Abulurd'un yanında olmasına ihtiyacı yoktu -hatta belki onu istemiyordu bile- ama Abulurd bu görevdeki en üst rütbeli subaydı. Ticia seçimlerini umut veren insanların arasından yaparken Abulurd'un mürettebatı da yaklaşan felakete karşı halkı korumaya yardımcı olmak için melanj ve diğer malzemeleri dağıtacaktı.

Maula tüfekleri ve iğne atan tabancalar taşıyarak gemilerden inen gruplar kalabalığı düzene sokmak için ilerledi. Havayla bağlantısı olmayan, nüfuz edilemez giysisi içindeki Abulurd, Ix'in acı verecek derecede parlak gökyüzünün altına, dışarıya çıktı. Haftalardır yalnızca geminin yeniden dönüştürülen, filtrelenmiş havasını teneffüs ediyordu; başka şartlar altında olsa temiz havayı içine çekmek için büyük bir özlem duyardı. Ticia, ağır giysisinin içinde bile zarif ve kayarcasına attığı adımlarla rampadan indi. Miğferinin içindeki başını çevirerek, kurtarmaya değecek, yaşayabilir denekler bulmak için kalabalığı taradı.

Bekleyen insanlar huzursuzdu, ya sevinç çığlıkları atıyor ya da kendi aralarında ciddi ciddi konuşuyorlardı. Abulurd, eğer bu kalabalık şiddet kullanmaya kalkarsa bir avuç silahlı korumasının yeterli olmayacağından korkmaya başlamıştı; ne de olsa artan şiddet ve mantıksız davranışlar hastalığın ilk aşamasının semptomları arasında bulunuyordu. Kendi beden kalkanlarını kapatmadan önce tüfeklerini ateşleyemezlerdi, ama o zaman kendileri de savunmasız kalırdı. Bu işi dikkatli halletmek zorundaydı.

"Kuarto," diye seslendi Ticia birden komutayı ele almış gibi, "seçtiğim örneklerin gemiye alınmasını ve temizlenip incelenmesini sağlayın. Onları kullanabileceğimize emin olana kadar yalıtılmış halde tutun. Hasta bir insanın hastalığı diğerlerine bulaştırmasına izin veremeyiz."

Abulurd emir verdi. Birliğin istediği buydu ve buraya da bu yüzden gelmişlerdi. En azından bu insanların bir kısmını kurtarıyordu. Yine koruyucu giysiler içindeki on cihadi daha indi gemiden. Birliğin lütfederek gönderdiği melanj partilerini taşıyorlardı, ama yeterli olmayacaktı.

Dişibüyücü huzursuz Ix kalabalığının arasında yürürken çoğundan daha uzun boyluydu. Sağlıklı, zeki ve güçlü görünen genç adamları, kadınları ve çocukları seçiyordu. Seçimi keyfi gibi görünse de Abulurd'un askerleri ayrılan adayları alıp götürüyordu, ama kısa süre içinde kalabalığın huzursuzluğu öfkeye dönüşmeye başladı. Kocalar seçiliyor, karıları kalıyor, çocuklar ailelerinden ayrılıyordu. Dehşete kapılan Ixliler sonunda bunun bekledikleri kurtarma heyeti olmadığını fark ettiler.

Öfkeli çığlıklar havayı doldururken Abulurd'un paralı askerleri, kalkanlarının kalabalığın fırlatacağı şeylere kendilerini korumasını umarak silahlarını hazırladı. Bir kız annesinin elini bırakmayı reddederek çığlık attı. Durum daha da kötüleşmeden Abulurd müdahale etmek için koşarken özel bir iletişim kanalından haykırdı. "Dişibüyücü, bu iş çok mantıksız. Anne de sağlıklı görünüyor. Neden ikisini birlikte almıyorsun?"

Kalabalığı aşağılayan Dişibüyücü soluk bakışlarını Abulurd'a çevirdi; alnı sabırsız kaş çatışla buruşmuştu. "Anneyi de getirmenin ne gibi avantajı olacak? Kızı alıyorsak ailenin genetiğini almışız demektir. Birbiriyle akrabalığı olmayan insanları almak daha mantıklı, böylece başka bir soyu daha kurtarmış oluyoruz."

"Ama aileleri dağıtıyorsunuz! Birliğin amacı bu değil!"

"Her soy için bir örnek yeterli. Neden kopyalar alalım? Bu zaman ve kargo yeri kaybı olur. Çok fazla yerimiz olmadığını biliyorsunuz."

"Bunun başka bir yolu yok mu? Bu işi böylesine, bu kadar insanlık dışı şartlarda yapacağımızı söylememiş-"

Ticia onun sözünü kesti. "Ben bu işi yapabileceğimizi bile söylemedim, kuarto. Ama siz ısrar ettiniz. Düşünün - hastalık bu aileleri zaten parçalayacak. Ben aptalca duygular yerine ırkları korumayla daha fazla ilgileniyorum." Abulurd'un yanından uzaklaşıp insanların arasında dolaşmaya devam etti. Kendisine yönelik tehditten habersiz bir şekilde yeni bir örnek seçti, ardından bir başkasını. Umut veren adaylar arasından en iyilerini ayırıyordu.

Kır saçlı bir kadın ve kel kafalı kocası insanları iterek ona yaklaştı. "Bizi de alın! Girdiğiniz zahmet için size iyi para öderiz."

Dişibüyücü onları kaba bir şekilde geri çevirdi. "Çok yaşlısınız." Benzer şekilde başkalarını da kısır ve fiziksel olarak zayıf olmakla, yeterince zeki, hatta çekici olmamakla itham ederek geri çevirdi. Ticia hepsinin tepesinde genetik yargıç ve jüri gibi dikiliyordu.

Abulurd dehşete düşmüştü. Ticia bir de *Xavier Harkonne*n'in bağışlanamaz ve insanlık dışı suçlar işlediğini düşünüyordu! Gözlerini kapatıp onun Tanrıyı oynamasına engel olmanın bir yolunu düşündü, ama içten içe Ticia'nın haklı olduğunu biliyordu. Bu heyet, teçhizatlarının bir kısmı çıkarılıp hafifletilmiş tek bir gemiyle herkesi alamazdı.

"En azından daha adil bir seçme yöntemi bulmaya çalış. Onlara kura çektirebiliriz. Bir yolu olmalı-"

Ticia onun rütbesine saygı göstermeyerek sözünü kesti. Primero olsa bile farklı davranacağını sanmıyordu Abulurd. "En başından beri yalnızca bir avuç insan alabileceğimizi biliyordun. Şimdi işimi yapmama izin ver."

Paralı askerler yolu açarken, Ticia sabırsızca ilerlemeye devam etti. İnsanlar ona doğru geliyor, kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı; bir kısmı kalabalıktan kurtulup onu alıp kaçacakmış gibi gemiye doğru koştu. Kalabalığın bir kısmı da paralı askerlere saldırmaya kalkınca ateş edildi.

Abulurd sesin geldiği yöne döndü. Kalabalığın liderlerinden birkaçı yere serilmişti, ama gerisi bağrışarak ileri atıldı. Ateşlenen silahlar bile onları durdurmuyordu. Abulurd şimdi görüyordu ki bazılarının derisinde ve gözlerinde sararma vardı - enfeksiyon belirtileri!

Seçilmiş olan Ixliler biniş rampasının yakınına toplanmış, korkuyla ötekilere bakıyorlardı. Bazıları gitmek istemiyor, aileleriyle kalıp ölmeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Abulurd hepsi için merhamet duysa bile durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Askerlere yalnızca yaralama emri verdi, çok gerekli olmadıkça öldürmeyeceklerdi, ama kalabalık çoktan alev almıştı bile.

"Durun aptallar!" diye gök gürültüsü gibi yankılandı Ticia'nın sesi. Giysisindeki hoparlörler ve telepatik güçlerinin etkisiyle sesi iyice güçlenmişti. Sinirleri donduran emir insanların durması için yeterliydi. "Hepinizi alamayız, bu yüzden yalnızca en iyilerinizi seçmeliyiz, çekirdek soyları ve üreme kaynaklarını. Bunları seçtim. Huzursuzluğunuz herkesi tehlikeye atıyor."

Ama Ticia'nın sözleri onları yalnızca daha da öfkelendirdi. Daha fazla şiddet gösterip onun ve askerlerin üzerine gelmeye devam ettiler. Abulurd düzenin sağlanması için haykırdı, ama kendi adamları bile onu dinlemiyordu.

Rossaklı Yüce Dişibüyücü tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. Eldivenli ellerini kaldırınca Abulurd parmak uçlarında çatırdayan statik yıldırımı görebiliyordu. Ticia gözle görünmeyen güçlü bir patlama yaratarak yüzlerce insanı geriye fırlattı. İnsanlar üstlerinden hortum geçmiş buğday başakları gibi yere serildi. Bazıları yerde kasılıyordu, yanmış derileri beyaz kabarcıklarla kaplanmıştı. Bir adam kavrulup kurumuştu; tütsülenmiş saçlarından ve kızarmış derisinden duman çıkıyordu.

Fırlattığı zihinsel enerjinin kalanı Ticia'nın etrafında dans ediyordu. Sonunda Ixliler sessizleşti. Hâlâ ayakta kalanlar hayretle geriledi. Dişibüyücü onlara uzun süre baktı, sonra askerlere bağırarak işlemden geçmeleri için son adayları gemiye almalarını emretti. "Şu gezegenden çekip gidelim artık."

Midesi bulanan Abulurd geminin rampasında onun yanında duruyordu. Ticia'nın öfkeden deliye döndüğü çok açıktı. "Bencil haşereler. Böyle aşağılık insanları kurtarmak için neden çaba harcamak zorundayız ki?"

Ama Ticia'nın tavırları Abulurd'un canına tak etmişti artık. "Onları suçlayamazsın - yalnızca kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar."

"Başkalarının hayatlarına hiç saygı göstermeden. Ben insan ırkının iyiliği için uğraşıyorum. Bana öyle geliyor ki sende zor kararları alacak mide yok. Gereksiz merhamet hepimizin sonunu getirebilir." Ona küçümseyerek bakarken açıkça hakaret etmeye çalıştığı açıktı. "Benim tahminime göre, Kuarto Butler, sen kriz durumlarında zayıf ve güvenilmezsin ... belki de komuta etmek için uygun değilsin. Tıpkı büyükbaban gibi."

Abulurd incinmek yerine öfkelenip küstahlaşmıştı. Tarih bunları kaydetmemiş olsa bile Xavier Harkonnen'in yaptığı kahramanca şeyleri Vorian'dan öğrenmişti. "Benim büyükbabam senin orada yaptığından çok daha merhametli davranırdı." Hikâye kuşaklardır kabul edilip tekrarlandığı için artık çok az insan gerçeği umursardı. Ama şimdi bu kadının küstah cehaletini görünce pervasız ve dürtüsel bir karar verdi.

Ağabeyleri ve babası başlarını utançla öne eğseler de Abulurd ailesinin gerçek adından asla utanmayacağına yemin etti. Gizlenmeyi bırakacaktı. Başka bir şey yapamazdı.

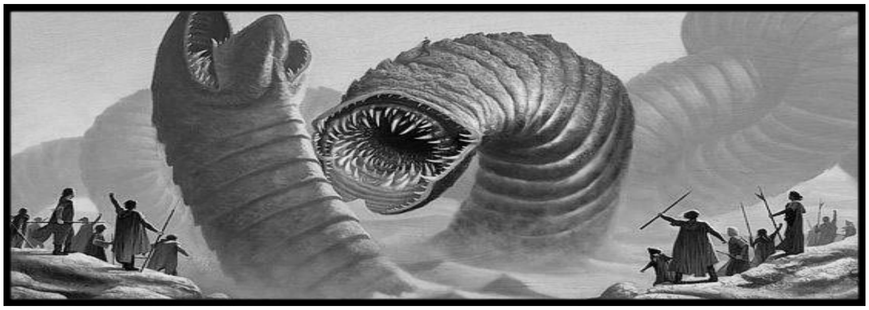
"Dişibüyücü, büyükbabam korkak değildi. Cihadı korumak için ayrıntılar gizlendi, ama Yüce Patriğin bağışlanamaz zararlar vermesini önlemek için tam olarak gereken şeyi yaptı. Suçlu olan İblis Ginjo'ydu, Xavier Harkonnen değil."

Şaşkına dönen Ticia ona onaylamaz, inanmaz şekilde baktı. "Babama hakaret ediyorsun."

"Gerçek gerçektir." Çenesini kaldırdı. "Butler yeterince onurlu bir isim olabilir, ama Harkonnen adı da öyledir. Şu andan itibaren hayatımın geri kalanı boyunca Harkonnen olacağım. Gerçek soyumu geri istiyorum."

"Ne biçim bir aptallık bu?"

"Bundan sonra bana Abulurd *Harkonnen* diye hitap edeceksiniz."

Savaş iş kavramının şiddet kisvesine bürünmüş bir biçimidir.

— ADRİEN VENPORT
"Arrakis'teki Baharat Operasyonları için Ticari Plan"

Soylular Birliği buna "baharata hücum" diyordu.

Melanjın ölümcül Musibet'i tedavi etmekte faydalı olduğunun anlaşılmasının ardından uzak gezegenlerdeki sağlam kadın ve erkekler şanslarını aramak için Arrakis'e koştular. Gemiler dolusu baharat arayıcısı ve kazı işçisi, umutsuz bir kumar oynayarak bir zamanlar ıssız olan çöl dünyasına hücum etti.

İsmail onlarca yıldır ilk kez baş döndürücü Arrakis Kentine gittiğinde gözlerine inanamadı. Burası ona uzun zaman önce kaçtığı Poritrin'deki yarı unutulmuş Starda'yı hatırlatıyordu.

Aceleyle dikilmiş binalar kavrulmuş arazinin üstüne yayılmış, kayalık tepelere doğru uzanıyor, birbiri üstüne yığılıyordu. Uzay-limanında her saat gemiler gelip gidiyor, yerel hava ve yer araçları telaşla hareket ediyordu. Binlerce maceraperest yolcu, oradaki tehlikelerden habersiz bir şekilde açık kumullara çıkmak için hevesle geliyor, gözlerini Arrakis'in sarı güneşinden korumaya çalışıyordu.

Söylentiye göre o kadar çok melanj vardı ki insan ufak bir çantayla gidip kumdan baharatı çıkarabilirdi - ki bu bir bakıma doğruydu, elbette nereye bakacağını biliyorsan. Bu insanların çoğu birkaç ay içinde kumsolucanları, kurak ortam ya da kendi aptallıkları yüzünden öleceklerdi. Kendilerini bekleyen tehlikelerden tamamen habersizdiler.

"Bundan yararlanabiliriz, İsmail," dedi El'hiim, hâlâ üvey babasını ikna etmeye çalışıyordu. "Bu insanlar Arrakis'te ne bulacaklarını bilmiyorlar. Bize doğal olarak gelen şey sayesinde onlardan para kazanabiliriz."

"Peki, parayı neden istiyoruz?" dedi İsmail, gerçekten anlamayarak. "İsteyebileceğimiz her şeyimiz var. Çöl zaten bize gerçek ihtiyaçlarımızı veriyor."

El'hiim başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ben Naibim ve halkıma karşı olan görevim köyümüzün gelişmesini sağlamak. Bu, çöl becerilerimizi sunmak ve dış-dünyalılar açısından kendimizi değerli kılmak için büyük bir fırsat. Ne olursa olsun gelmeye devam edeceklerdir. Ya solucanları süreceğiz ya da onlar tarafından yutulacağız. Küçükken hikâyeyi bana kendin anlatmamış mıydın?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "O zaman hikâyeden çıkarman gereken dersi yanlış anlamışsın." Ama yine de üvey oğlunu şehre kadar takip etti. Farklı bir zamanda yetiştirilen El'hiim, gerçek çaresizliği, dövüşmeyi ve zor kazanılan özgürlükleri koruma gereksinimini asla anlamıyordu. Hiç köle olmamıştı.

İsmail geveze dış-dünyalılara kaşlarını çatarak baktı. "Onları çöle götürüp soymak ve ölmeleri için orada bırakmak daha akıllıca olurdu."

El'hiim, İsmail şaka yapmış gibi güldü, ama şaka yapmadığını biliyordu. "Bu istilacıların cehaletini sömürerek bir servet kazanabiliriz. Neden bundan faydalanmayalım?"

"O zaman onları cesaretlendirirsin, El'hiim. Bunu göremiyor musun?"

"Onların benim cesaretlendirmeme ihtiyacı yok. Düşünen makinelerin başlattığı salgını duymadın mı? Omnius Musibeti? Baharat hastalığa karşı koruma sağlıyor, bu yüzden herkes onu istiyor. Sen kafanı kumlara gömebilirsin, ama bu insanlar yine de gitmeyecekler."

Genç adamın kararlı oluşu, onu en az İsmail kadar inatçı yapıyordu.

İsmail bu gerçeğe, değişikliklere kızıyordu ve aklının bir tarafıyla bu yabancıların gelişinin kumsolucanları kadar engellenemez olduğunu biliyordu. Bütün başarılarının parmaklarının arasından akıp gittiğini hissediyordu. Kendine ve kabilesine hâlâ gururla Arrakis'in Özgür Adamları diyordu, ama bu gururlu unvan bir zamanlar taşıdığı anlamı artık taşımıyordu.

Kentte, El'hiim dış-dünyalı tüccarlar ve baharat arayıcılarıyla rahatça bir araya geliyor, standart Galaç dilinde birkaç diyalekt konuşabiliyor ve parasını alacağı herkesle ticaret yapıyordu. Üvey oğlu İsmail'i tekrar tekrar kabilesinin artık satın alabildiği lüks eşyaların keyfini sürmeye ikna etmeye çalışmıştı.

"Artık kaçak bir köle değilsin, İsmail," dedi El'hiim. "Haydi, senin geçmişte yaptıklarını hepimiz takdir ediyoruz. Ama artık zevk almanı da istiyoruz. Evrenin geri kalanıyla hiç mi ilgilenmiyorsun?"

"Bir kısmını zaten gördüm. Hayır, ilgilenmiyorum."

El'hiim kıkırdadı. "Çok katı ve inatçısın."

"Ve sen de yeni deneyimlerin peşine çok çabuk düşüyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Arrakis'te öyle - bu kadar uzun süre hayatta kalmamızı sağlayan yolları unutursan öyle."

"Onları unutmam, İsmail. Ama daha iyi yollar bulursam, bunları da halkımıza gösteririm."

İsmail'i kıvrımlı caddelerden, açık pazar tezgâhlarından ve gürültülü pazarlardan geçirdi. Su, yiyecek, Rossak uyuşturucuları ve dış-dünyalardan gelen garip uyarıcıları satan kalabalıkların arasından geçerken bir yandan da yankesicileri etraflarından kovaladılar. İsmail, sokak aralarında, kapı eşiklerinde toplanmış yoksul, beş parasız adamlar gördü. Arrakis'e servet aramaya gelmişlerdi, ama o kadar çok şey kaybetmişlerdi ki artık geriye bile dönemiyorlardı.

İsmail'in parası olsa her birinin bilet parasını ödeyip onları geri gönderirdi.

Sonunda hedefini gören El'hiim yaşlı adamı kolunu çekiştirdi, aceleyle, fahiş fiyatlarla çöl donanımları satın alan ufak tefek dış-dünyalıya doğru koştu. "Affedersiniz," dedi El'hiim. "Sanırım siz yeni baharat arayıcısısınız. Açık kumullara çıkmaya mı hazırlanıyorsunuz?"

Kısa boylu yabancının birbirine yakın gözleri ve keskin yüz hatları vardı. İsmail nefret edilesi Tlulaxa ırkının hatlarını tanıyıp gerildi. "Bu adam bir organ tüccarı," diye hırladı El'hiim'e, yabancının anlamaması için Çakobsa dilini kullanarak.

Üvey oğlu ona vızlayan bir sinekmiş gibi sessiz olmasını işaret etti. İsmail bir sürü Zensünniyi esir alıp Poritrin ve Zanbar gibi gezegenlere götüren kölecileri unutamıyordu. Tlulaxa organ çiftlikleri skandalından onlarca yıl sonra bile bu genetik manipülatörler hâlâ dışlanıyor ve uzak duruluyordu. Ama Arrakis'te, baharat arayışının baş döndürdüğü günlerde para bütün önyargıları silmekteydi.

Gezegene yeni gelmiş olan Tlulaxa yüzünü El'hiim'e çevirdi; toz içindeki Naib'i belirgin bir şüphecilik ve hoşnutsuzlukla inceledi. "Ne istiyorsun? Meşgulüm."

El'hiim, Tlulaxa bunu hak etmese de bir saygı işareti yaptı. "Adım El'hiim, Arrakis çölleri üzerine uzmanım."

"Ve ben de kendi işine bakıp seninkiyle hiç ilgilenmeyen Wariff."

"Şey, ama *ilgilenmelisiniz*. Rehber olarak size hizmetimi sunuyorum." El'hiim gülümsedi. "Üvey babam ve ben size hangi aletleri almanız gerektiği, hangilerinin gereksiz harcamalar olacağı konusunda tavsiye verebiliriz. En iyisi de sizi en zengin baharat tarlalarına doğrudan götürebiliriz."

"Siz inandığınız cehenneme gidin," diye parladı Tlulaxa. "Rehbere ihtiyacım yok, özellikle de hırsız bir Zensünniye."

İsmail omuzlarını dikleştirip açık Galaç dilinde yanıt verdi. "İnsanları çalıp organlarını hasatlayan bir Tlulaxa için ironik sözler bunlar."

El'hiim tartışma daha da şiddetlenmeden önce üvey babasını geriye itti.

"Haydi, İsmail. Daha bir sürü müşteri var. Bu inatçı aptalın tersine bazı baharat arayıcıları gerçekten servet bulacaklar."

Tlulaxa kibirli bir şekilde burnunu çekip sanki iki adam çizmesinin topuğundan kazıyıp attığı pisliklermiş gibi onlara kayıtsız kaldı.

Uzun, sıcak bir günün sonunda, iki adam Arrakis Kentinden uzaklaşırken İsmail'in tiksintiden midesi bulanıyordu. Üvey oğlunun yabancıların zaaflarından yararlanmaya çalışması onu hayal edemeyeceği kadar rahatsız etmişti. Sonunda, ağır bir sessizliğin ardından boğuk bir sesle, "Sen Solucansüvarisi Selim'in oğlusun. Kendini nasıl olur da bu kadar alçaltırsın?"

El'hiim ona inanamayarak baktı, üvey babası anlaşılmaz bir soru sormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Ne demek istiyorsun? Dört Zensünni rehberliği anlaşması yaptım. Köyümüzün insanları baharat arayıcılarını kumlara götürüp çalışmalarını sağlayacak, sonunda kârın yarısını alacağız. Buna nasıl itiraz edebilirsin?"

"Çünkü biz işleri böyle yapmıyoruz. Bu, babanın takipçilerine öğrettiklerinin tersine bir şey."

El'hiim'in öfkesini kontrol etmekte zorlandığı çok açıktı. "İsmail, değişimden nasıl bu kadar nefret edebilirsin? Hiçbir şey değişmese, sen ve halkın hâlâ Poritrin'de köle olarak kalırdınız. Ama sen farklı bir yol gördün ve kaçtın. Buraya gelip kendine daha iyi bir hayat kurdun. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum."

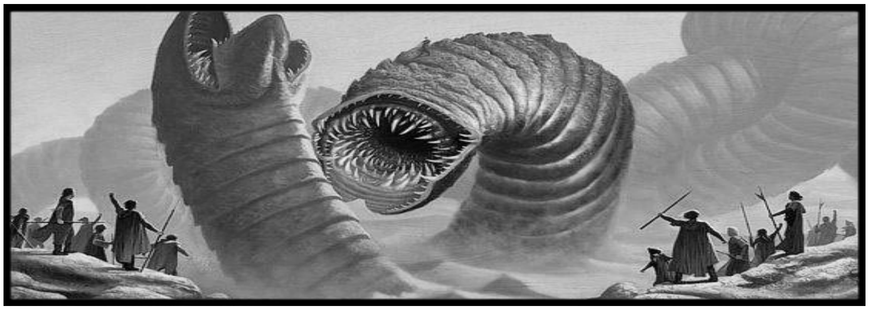
"Aynı şeyi mi? Kaydettiğimiz bütün ilerlemeden vazgeçiyorsun."

"Babam gibi aç kalan bir kanun kaçağı olmak istemiyorum. İnsan efsaneyi yiyemez. Hayalleri ve kehanetleri su diye içemeyiz. Kendimizi korumalı ve çölün sunduklarını kabul etmeliyiz - yoksa başkası edecek."

İki adam sessizlik içinde gece boyunca ilerledi ve sonunda açık kumların kıyısına vardılar; oradan sonra çölün kurak alanlarını geçmeye başlayacaklardı.

"Birbirimizi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağız, El'hiim."

Genç adam kuru, buruk bir kahkaha attı. "Sonunda seninle aynı fikirde olabileceğim bir şey söyledin."

Korku ve cesaret, bazılarının bizi inandırdığı gibi birbirini dışlamaz. Tehlikeye atılırken ikisini de aynı anda hissederim. İnsanın korkusunun üstesinden gelişi cesaret midir, yoksa yalnızca insan potansiyeliyle ilgili bir merak mıdır?

— GİLBERTUS ALBANS
Duyguların Niceliksel Bir Çözümlemesi

Omnius, Erasmus'u Merkez Kule'ye çağırdığında, Gilbertus müdahale etmeksizin öğretmenine eşlik etti. Serena'nın klonunu robotun geniş bahçelerinde bırakmıştı; Serena'nın güzel çiçeklere bakmaktan hoşlandığını keşfetmişti, ama kadın türlerin bilimsel isimlerini öğrenmeyle hiç ilgilenmiyordu.

Gilbertus, akıl hocası robotu şehrin içine doğru takip ederken Omnius ve Erasmus arasındaki bütün konuşmaları dikkatle dinlemek, tartışmanın tarzını ve veri alışverişini dikkatle seyretmek niyetindeydi. Bunlardan bir şeyler öğrenecekti. Erasmus'un "Mentat"ı olduğunu söylediği adam için bu bir mentatlık alıştırmasıydı.

Ebedizihin, Gilbertus'un varlığını nadiren fark ederdi; Gilbertus, Omnius'un zavallı bir mağlup olup olmadığını merak ediyordu, çünkü kendisi yaptığı sefil başlangıca rağmen üstün nitelikli bir yaratık haline gelmişti. Belli ki ebedizihin varsayımlarında yanılmıştı.

Merkez Kule'ye vardıklarında Omnius, "Paylaşacağım harika bilgiler var," dedi. Sesi, ana salonun gümüşi duvarlarındaki hoparlörlerden geliyordu. *"Hrethgir* buna 'iyi haber' derdi."

Omnius'un duvarlarındaki renkler dönerek inci gibi parlak, hipnotik desenler oluşturdu. Gilbertus nereye bakacağını bilmiyordu. Omnius her yerde gibiydi. Bekçigözler odada dolaşıyor, havada asılı kalıp vızıldıyordu.

Robotun akışkan yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne oldu Omnius?"

"Özet olarak: Retrovirüs salgınımız, tam tahmin ettiğimiz gibi insan nüfusunu mahvediyor. Cihat Ordusu tamamen bu krize karşılık vermekle meşgul. Aylardır bize karşı herhangi bir askeri eylemde bulunamadılar."

"Bu durumda, belki bölgelerimizden bazılarını geri kazanabiliriz," dedi Erasmus, platin yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle.

"Bundan da ötesi olacak. Salusa Secundus'un ve diğer Birlik Dünyalarının savunmasızlığını doğrulamak için sayısız robot casus araç gönderdim. Bu arada, insanlık tarihinde kayıtlı olandan daha büyük bir savaş filosu oluşturma niyetindeyim. Zayıf düşen *hrethgir* şu anda bizim adımıza bir tehdit oluşturmadığı için Senkronize Dünyalardaki bütün robot savaş gemilerimi çağırıp buraya toplayacağım."

"Bütün yumurtalarını bir sepete dolduruyorsun," dedi Erasmus yine uygun bir klişe seçerek.

"Soylular Birliğinin hiç şansının olmayacağı bir saldırı gücü hazırlıyorum. İstatistiksel olarak hesapladığın başarısızlık olasılığı sıfır. Daha önceki bütün çatışmalarımızda askeri güçlerimiz bize bir zaferi garanti etmeyecek kadar birbirine denkti. Şimdi, bizim üstün sayımız *hrethgir* direncinin en az yüz katı olacak. İnsan ırkının kaderi kesinleşti."

"Kuşkusuz ki oldukça etkileyici bir plan bu, Omnius," dedi robot.

Gilbertus sessizce dinlerken ebedizihinin, kendisinin gözünü korkutmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Omnius neden bu zahmete girsin ki?

"Bizi çağırmanın nedeni bu mu?" diye sordu Erasmus.

Bilgisayarın sesi, onları irkiltmek istercesine belirgin şekilde yükseldi. "Soylular Birliğine karşı girişeceğimiz son saldırıdan önce bütün parçalarımın -yani 'tebaamın'- bütünleşmiş tek bir ağa katılmasına karar verdim. Senkronize Dünyaların zafer kazanması için hepimizin senkronize olması gerekiyor."

Erasmus'un yüzü aynamsı haline geri döndü. Gilbertus akıl hocasının rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. "Söylediğini anlamıyorum, Omnius."

"Senin gereksiz bağımsızlığına çok fazla hoşgörü gösterdim, Erasmus. Artık programını ve kişiliğini benimkiyle standart hale getirmeliyim. Bundan böyle farklı olmana gerek yok. Bunun dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorum."

Gilbertus'un içini bir telaş dalgası kaplarken tepkilerini zorlukla bastırıyordu. Akıl hocası, her zaman olduğu gibi, bu sorunu da çözerdi.

Erasmus da aynı şoku yaşıyor olmalıydı, ama robotun sakin yüzü hiçbir şeyi belli etmiyordu.

"Bu gerekli değil, Omnius. Değerli bilgiler vermeye devam edebilirim. Dikkat dağıtıcı bir durum olmayacak."

"Bunu yıllardır söylüyorsun. Seni, kendi ebedizihinimden ayrı tutmak benim için artık verimli değil."

"Omnius, var olduğum süre içinde yeri doldurulamaz veriler topladım. Bazı açıklamalarımı aydınlatıcı bulabilirsin; üstelik bunlar sana üzerinde düşünüp kafa yorduğun konularda alternatif yollar sağlayabilirler." Robotun sakin sözlerini dinleyen Gilbertus çığlık atmak istiyordu. Nasıl umutsuzluk hissetmesin ki? "Eğer beni büyük zihinsel veritabanına katarsan, karar verme yollarım ve bakış açılarım yok olacak."

Ölecekti!

"Eğer bütün verilerini yalıtılmış bir program halinde tutarsam böyle bir şey olmaz. Senin yargılarını ayrı tutmak için kayıtları ayıracağım. Böylece sorun çözülecek ve farklı bir varlık olarak Erasmus bertaraf edilmiş olacak."

Gilbertus dinlerken zorlukla yutkunuyordu. Alnında ter damlacıkları birikmişti.

Jeldevre beyni binlerce olasılığı tararken Erasmus durakladı, çoğunu atlattığı halde eninde sonunda geleceğini bildiği bu istekten kurtulmanın bir yolunu aradı.

"Operasyonlarımın daha verimli olabilmesi için sürmekte olan diğer çalışmalarımı tamamlamalıyım. Bu nedenle verilerimi depolayıp bellek çekirdeğimi tamamen silmeden önce birkaç deney daha yapıp bilgilerimi bir düzene sokmam için bana bir gün daha izin vermeni öneriyorum." Erasmus inci gibi parlayan duvarlardan birine döndü. "Daha sonra, Gilbertus Albans çalışmalarımı tamamlayabilir, ama bu geçiş için onu hazırlamalı ve ona kesin talimatlar vermeliyim."

Gilbertus midesinin düğüm düğüm olduğunu hissediyordu. "Bir gün yeterli olacak mı baba?" Sesi titriyordu.

"Sen yetenekli bir öğrencisin, Mentatım." Robot Gilbertus'a döndü. "Omnius'un planlarını geciktirmemeliyiz."

Omnius sanki bir hile seziyormuş gibi uzun ve gergin bir süre boyunca düşündü. "Bu kabul edilebilir bir öneri. Pekâlâ, bir gün sonra tam özümleme için bellek çekirdeğini teslim etmeni istiyorum."

Daha sonra, robotun villasında bütün çalışmaların tamamlanmasının ve yeni deneylerin başlatılmasının ardından Erasmus'la birlikte seraya

çıkarlarken Gilbertus yoğun kaygısını bastırmak için çabalıyordu.

Özerk robot, kadim krallarınkiler gibi sahte ermin kürküyle süslenmiş en gösterişli, dökümlü kaftanını giymişti. Kaftan, kızıl dev yıldızın kırmızı ışığının altında kararmış eski bir kan gibi görünen koyu mor renkteydi.

Kaslı bedeni kahverengi giysilerin altında gizlenen Gilbertus yanında duruyordu. Haksız yere idama götürülen adamlarla ilgili kadim kahramanlık hikâyeleri okumuştu. "Ben hazırım, baba. Söylediklerini yapacağım."

Robot akışkanmetal yüzüne babacan bir gülümseme yerleştirdi. "Omnius'a karşı gelemeyiz, Gilbertus. Emirlerini yerine getirmeliyiz - yalnızca senin belleğini de silmeyeceğini umuyorum, çünkü sen benim en iyi, en başarılı ve değerli deneyimsin."

"Omnius beni yok etse ya da köle ağıllarına geri gönderse bile bana verdiğin zenginleştirilmiş hayattan memnunum." Gilbertus'un gözlerinde yaşlar belirmişti.

Robot gergin duygular yayıyor gibi görünüyordu. "Bana yapacağın son hizmet olarak bellek çekirdeğimi Merkez Kule'ye bizzat götürmeni istiyorum. Kendi ellerinle taşı. Omnius'un robotlarının becerisine güvenmiyorum."

"Seni düş kırıklığına uğratmayacağım baba."

Corrin'in ana robot şehrindeki tek insan olan Gilbertus stilize edilmiş akışkanmetal kulenin girişinde durdu. "Lord Omnius, emrettiğiniz gibi Erasmus'un bellek çekirdeğini getirdim." Vızlayan bekçigözlerin görebilmesi için ellerindeki küçük ve sert küreyi havaya kaldırdı.

Değişken metal, kanı andıran gün ışığının altında dalgalandı. Yumuşak, cıva duvar dalgalandı ve Gilbertus'un karşısında ağıza benzer bir kapı eşiği oluştu. "Gir."

Gilbertus geniş ana salona girdi. Daha bir gün önce gördüğü ayrıntılar değişmişti. Şimdi duvarları esrarengiz devrelere veya hiyeroglif mesajlara benzer tasarımlar süslüyordu - bunlar süsleme miydi? Omnius'un duvarekranları, yarı kapalı beyazımsı gözler gibi dönüyordu.

Saygılı bir sessizlik içinde olan Gilbertus elinde değerli modülle birlikte odanın ortasında durdu. "Bu, talep ettiğiniz şey, Lord Omnius. Ben ... ben Erasmus'un düşüncelerini içinizde saklamanın avantajını göreceğinize inanıyorum. Öğreneceğiniz çok şey var."

"Bir insan bana ne kadar şey öğrenebileceğimi söylemeye nasıl cüret eder?" diye gök gürültüsünü andıran bir şekilde bağırdı Omnius.

Gilbertus başını önüne eğdi. "Size saygısızlık etmek istememiştim."

İri yarı bir nöbetçi robot içeri girip kalın, metal ellerini küreye doğru uzattı. Gilbertus değerli küreyi korumak istercesine kendisine doğru çekti. "Erasmus, bir hatanın olmaması için bellek çekirdeğini kendi ellerimle yerleştirmemi emretti."

"Hataları insanlar yapar," dedi Omnius. "Makineler değil." Yine de iç duvarda bir giriş bölmesi açtı.

Gilbertus, akıl hocası ... babası Erasmus'un bütün düşüncelerini ve anılarını içeren küçük küreye son bir kez baktı. Omnius kendisini gecikme için azarlamadan önce duvardaki bölmeye gidip çekirdeği yerleştirdi, sonra ebedizihinin bütün anıları ve verileri özümsemesini, bunları geniş ve organize zihninde ayrı bir bölmeye yerleştirmesini sabırla bekledi.

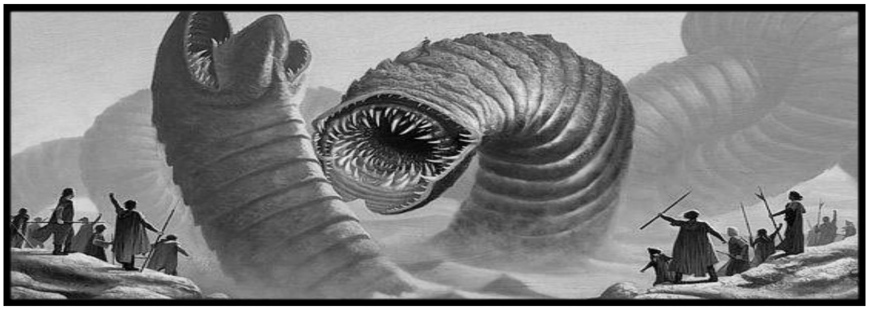
Küçük bellek küresi yumuşak bir klik sesiyle yeniden ortaya çıktığında tehditkâr nöbetçi robot onu iterek duvardan uzaklaştırdı.

Ebedizihin düşünceli bir sesle konuştu. "İlginç. Bu veriler ... çok rahatsız edici. Mantıksal örüntülere uymuyor. Programımın geri kalanından ayrı tutmakta haklıymışım."

Nöbetçi robot bellek çekirdeğini kaldırdı. Gilbertus ne olacağını bilerek dehşet içinde seyrediyordu. Efendisi onu bunun için hazırlamıştı.

"Artık Erasmus tamamen benim içime depolandığına göre," diye bildirdi Omnius, "varlığını kopyalamak gereksiz. Gidebilirsin, Gilbertus Albans. Erasmus'la işin bitti."

Nöbetçi robot güçlü metal ellerini sıkıp bellek çekirdeğini ezdi, minicik parçaları Merkez Kulenin döşemesine döküldü.

Düşünen makineler asla uyumaz.

— Bir Cihat deyişi

İnsanlığın genetik dallarından temsilciler taşıyan sayısız göçmen gemisi, Salusa Secundus'un etrafındaki kalabalık uzayda toplanırken, Birliğin başgezegeni "cankurtaran gezegen" unvanı kazanmıştı. Hiçbir geminin aşağıya inmesine izin verilmese de gezegenin yörüngesinde karantinada kalmaya devam ediyorlardı. Ablukadaki birikme, yüzlerce dünyadan gelen her türlü konfigürasyona sahip önce binlerce, sonra onbinlerce geminin trafik hatlarını doldurmasına neden oluyordu.

Musibet, yirmisekiz Birlik Dünyasını tüketmiş, milyarlarca insanın öldüğü bildirilmişti.

Ix'teki görevinden geri dönen Abulurd, geride bıraktığı insanların çoğunun öldüğünü biliyordu. Cirit gemisi yalıtılmış yükü ve sabırsız Ticia Cenva'yla birlikte gereken kuluçka süresi geçene kadar bekliyordu. Ix'ten kurtarılan herkes yalıtılmış, test edilmiş ve temize çıkmıştı; kontrolden çıkan kalabalığın yarattığı kargaşa sırasında bile alınan önlemler işe yaramıştı. Göçmenlerden ve mürettebattan hiçbiri Salusa'ya geri döndükleri uzun yolculuk boyunca hastalanmamıştı.

Yolda, acele verilmiş kararına bağlı kalarak şaşkın mürettebatına bundan sonra Harkonnen adını kullanacağını duyurmuştu. Xavier'i bu kadar nefret edilen bir insan haline getiren olayları kendi bilgisine göre açıkladı, ama bu artık herkes için eski bir tarihti ve çoğu gerçeklerin bu şekilde olduğundan şüpheliydi. Ama belli ki hepsi kuartonun neden bunca zaman sonra durumu karıştırdığını merak ediyordu.

Ciridin komutası onda olduğu için mürettebatı Abulurd'un seçimini sorgulamıyorlardı, ama yüzleri yeterince şey anlatıyordu. Ancak Ticia

Cenva böyle formalitelerle bağlı olmadığı için genç subayın aklını kaçırdığını düşündüğünü bütün açıklığıyla ifade etti.

Sonunda karantina süreleri dolduğunda Ticia zarif bir şekilde Abulurd'un yanından ayrılıp muazzam büyüklükteki yeni, genetik veri kataloglarını oluşturmak üzere diğer Dişibüyücülere katıldı. Hızlı kütüphane gemileri, ham bilgileri Rossak'taki yamaç şehirlerine geri götürdü. Abulurd Dişibüyücülerin bütün o üreme bilgileriyle ne yapacaklarını bilmiyordu; ama kendisi bu rahatsız edici, bencil kadından kurtulduğu için memnundu.

Zimia'daki askeri karargâhlarda Abulurd, teftiş için babasının karşısına çıktı. Primero Quentin Butler, Vorian Atreides'ten Rikov'un ölümünü öğrendiğinden beri çok üzgündü. Hâlâ kendi suçluluk duygusuyla boğuşuyordu, çünkü ilk salgın hastalık taşıyan torpidolar fırlatıldığında taburu oradaydı. Keşke Cihat gemileri hastalıklı torpidoları atmosfere girmeden önce yok edebilseydi... Ama o kendini Omnius'un yok edilmesine adamış deneyimli bir askerdi. Primero askerlerini düzene sokacak, kaynaklarını yeniden dağıtacak ve erdemli Cihada devam edecekti.

Salgından daha fazla insan kaçırmak için Abulurd'u başka bir Birlik Dünyasına göndermek yerine küçük oğluna Salusa'da kalıp karantina ve yeniden yerleştirme faaliyetlerine yardım etmesini emretti. Korkmuş Birlik vatandaşları gemilerle dünyalarından kaçıp cankurtaran gezegenine geldikçe bu iş daha da büyüyordu. Gemilerin uygun karantina zamanını bekleyip tıbbi personel tarafından onaylanana kadar yere inip yolcularını boşaltmasına engel olmak için Cihat Ordusunun tüm destek kuvvetleri oraya yığılmıştı.

Abulurd başını kısaca tamam anlamında sallayarak görevini kabul etti. "Bir şey daha var baba. Derin düşüncelerden ve tarihsel belgelerin dikkatle gözden geçirilmesinden sonra, aile adımızın tarih tarafından yanlış bir şekilde karalandığını açıkça anladım." Kendini devam etmeye zorladı. Primero bunu başka bir kaynaktan öğrenmeden önce kendisinin söylemesi daha iyiydi. "Onurumuzu yeniden kazanmak için Harkonnen adını almaya karar verdim."

Quentin genç oğlu kendisini tokatlamış gibi baktı. "Sen kendine ... *Harkonnen* mi diyorsun? Bu nasıl bir aptallık? Neden şimdi? Xavier onlarca yıl önce öldü! Neden eski yaraları yeniden açıyorsun?"

"Nesillerdir süren bir yanlışı düzeltmenin ilk adımı bu. Yasal belgeleri işleme koydum bile. Umarım kararıma saygı gösterirsin." Babası son derece

öfkeli görünüyordu. "Butler, Soylular Birliğinde en saygı duyulan ve etkili isim. Bizimkisi Serena'nın ve Genel Vali Manion Butler'ın aile soyu - ama sen kendini bir ... hain ve korkakla birleştirmeyi tercih ediyorsun?"

"Xavier Harkonnen'in öyle biri olduğuna inanmıyorum." Abulurd doğrulup primeronun aşikâr hoşnutsuzluğuna karşı dimdik durdu. Vorian Atreides'in kendisini desteklemek için orada olmasını diliyordu, ama bu kendisiyle babasının arasında bir konuydu. "Bize öğretilen tarih ... çarpıtılmış ve yanlıştı."

Masasının arkasından kalkarken yaşlı adamın yüzünde soğuk bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Yasal olarak istediğini yapabilecek yaştasın, kuarto. Benim veya bir başkasının ne düşüneceğine bakmaksızın kendi kararlarını verebilirsin. Ve sonuçlarına da katlanmalısın."

"Bunun farkındayım, baba."

"Bu ofiste bana primero diye hitap edeceksin."

"Evet, komutanım."

"Gidebilirsin."

Abulurd bekleme hatlarında ve iniş limanlarında toplanan gemi sürüsünün arasında devriye gezen cirit gemisinin köprüsünde oturuyordu. Yüksekteki istasyonlarda bulunan trafik kontrol operatörleri, bütün gemileri izliyor ve her birinin ne kadar süredir yolda olduğuna dair kayıtları tutuyordu. Bu gemiler uzay-bükülümü teknolojisi kullanmadığı için hastalıklı gezegenlerden yapılan yolculuklar haftalar sürüyordu; eğer Musibet'i taşıyan birisi gemiye binmişse hızlı hareket eden virüs kendini zaten yolda gösteriyordu.

Birlik, salgın başlarsa diye geçici önlem olarak kurtarma gemilerindeki insan gruplarını kilitli odalarda yalıtmıştı. Aradan uygun zaman geçtikten ve yolcular incelemeden geçirildikten sonra, iki ilave arıtma sürecine daha tabi tutuluyor ve gemiden inip Salusa göçmen kamplarına yerleşmelerine izin veriliyordu. Daha ileriki bir tarihte kendi dünyalarına geri gönderilecek ya da Birlik Dünyalarına dağıtılacaklardı.

Abulurd, sistemin kıyılarında devriye geçerken beklenmedik şekilde yaklaşan bir grup gemiyle karşılaştı. Bunlar soylu zenginler için yapılmış pahalı uzay yatlarıydı. Gemisinin rota değiştirmesini emredip askeri aracını programda bulunmayan gemilerle Salusa arasına soktu.

Öndeki uzay yatıyla bağlantı kurup ekranda beliren ince yapılı ve parlak gözlü adama baktı. Onun arkasında da bir grup iyi giyimli adam

dikiliyordu. "Ben eskiden Poritrin Lordu olan Porce Bludd, size göçmen getirdim -hepsinin sağlıklı olduğunu garanti ederim-"

Abulurd üzerinde daha resmi bir üniforma olmasını dileyerek kendini dikleştirdi. "Ben Kuarto Abulurd ... Harkonnen. Söylediklerinizin doğruluğunu kanıtlamak için karantina işlemlerinden ve tıbbi denetimden geçmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Buna hazırlıklıyız." Bludd birden durumu anlayarak gözlerini kırpıştırdı. "Abulurd mu dedin? Quentin'in oğlusun, değil mi? Neden kendine Harkonnen diyorsun?"

Adamın kendisini tanımasına şaşıran Abulurd derin bir nefes aldı. "Evet, ben Primero Butler'ın oğluyum. Babamı nereden tanıyorsunuz?"

"Uzun zaman önce Quentin ve ben, İsana nehrinin kıyılarında Yeni Starda'yı inşa ederken birlikte çalıştık. Quentin orada bir yıl boyunca cihadi mühendisi olarak sıla iznini geçirdi. Annenle evlenmeden çok önceydi."

"Musibet Poritrin'de görüldü mü?" diye sordu Abulurd. O dünyadan bir rapor almamışlardı.

"Birkaç köyde, ama görece güvendeyiz. Büyük köle isyanından beri Poritrin'in nüfus merkezleri dağıldı. Ben hemen yalıtım emri verdim. Bir sürü melanjımız var - Salusa'nın ardından Birlikteki kişi başına en yüksek tüketim bizde."

"Peki, o zaman neden buraya geldiniz?" Abulurd hâlâ gemisini yoldan çekmemişti. Bludd'ın konvoyu bekliyordu.

Soylunun gözlerinde derin bir üzüntünün izleri belirdi. "Bu aileler bütün servetlerini feda etmeyi kabul ettiler. Benimkiyle birlikte sahip olduğumuz zenginliği insani çabalara katmayı istiyorum. Bludd ailesinin telafi etmesi gereken çok şey olduğuna inanıyorum. Omnius Musibeti, Titanlardan bu yana özgür insanlığın karşılaştığı en kötü kriz. Eğer yardım edebileceğim bir zaman varsa o da şimdidir."

Abulurd, Bludd'un yüzünde cesaret ve kararlılık görüyordu. Aradan uzun bir süre geçince Bludd sabırsızlandı. "Eee, geçmemize izin verecek misin, Abulurd? Gemimi insanlara yardım edebileceğim başka gezegenlere götürmeden önce bu insanları karantina istasyonlarına bırakmayı umuyordum."

"İzin verildi." Yönbulucusuna savunma durumundan çekilmesini emretti. "Karantina kuyruğuna girmelerine izin ver."

"Baban hâlâ Salusa'da mı, Abulurd?" diye sordu Bludd. "Planlarımı onunla tartışmak isterim. Bir operasyonun ince ayarlarını yapmakta çok

iyidir."

"Sanırım hâlâ Zimia'daki karargâhta." Quentin devriye görevine gönderdiğinden beri oğluyla konuşmamıştı.

"Onu bulurum o zaman. Şimdi, genç adam, yükümü teslim edebileceğim Salusa yörüngesine kadar bana eşlik etme nezaketini gösterir misin? Oradaki bürokratik engelleri aşmakta senin yardımına ihtiyacım olabilir."

"Kabul edildi, Lord Bludd. Beklerken babama haber gönderebileceğiniz bir sürü zamanınız olacak." Abulurd ciridini döndürüp Salusa Secundus'a doğru yöneldi.

Gün geçmiyordu ki bir trajedi görülmesin. Haber, başgezegenin üstünde toplanan göçmen gemileri arasında yıldırım hızıyla yayıldı: Keşif gemileri, dört Birlik Dünyasında daha hayal edilemeyecek bir kayıp oranıyla salgının görüldüğüne dair korkunç raporlarla geri dönmüşlerdi. Fırtınalar veya kontrol edilemeyen yangınların çıktığı bazı şehirlerde, zayıf düşen halk Musibet'in yanı sıra doğal hastalıklarla savaşamadığı için ölüm oranı neredeyse yüzde doksandı.

Daha da rahatsız edici bir haber, tamamen dolu bir göçmen gemisindeki şok edici gelişmeydi. Uzun süreli yalıtım döneminin ardından yorgun yolcular, son incelemeyi beklemek için steril odalarından çıkmışlardı. Cihat mürettebatı, kaptanı ve paralı askerler, rahatlamış ve heyecanlı göçmenlere katımlı, kutlama için içki içiyorlardı. Tıbbi personel gelmiş, rutin bir şekilde son doğrulama için kan testlerini uygulamıştı. Geçen zamandan o kadar eminlerdi ki iyice gevşemişlerdi, göçmenlerin arasına karışıp konuşuyor, kahkahalar atarak kucaklaşıyorlardı.

Ancak bir adamın beklenmedik şekilde RNA retrovirüsün ilk belirtilerini göstermesi herkesi dehşete düşürdü. Doktorlar şaşkına dönmüştü, kan testi sonuçlarını tekrar tekrar kontrol ediyorlardı. Ama gün bitmeden üç kişi daha semptomları göstermeye başlamıştı.

O ana dek inişe hazırlanıldığı için bütün rutin yalıtım işlemleri bir kenara bırakılmış; göçmenler, cihadiler, paralı askerler ve hatta bazı tıbbi personel bile hastalığa maruz kalmıştı. Tekrar yalıtım odalarına geri dönmeleri bir işe yaramayacaktı. Askeri gemilerden oluşan bir kordon, üzerinden herhangi bir mekiğin kalkmasını engellemek için kurtarma gemisini kuşattı.

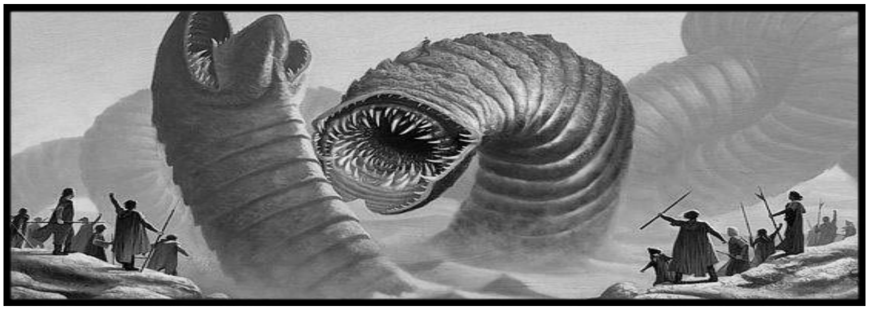
Abulurd dört gün boyunca bu korkunç bekçi görevine devam etmiş, öylece bekleyerek hastalıklı gemide kısılı kalanların umutsuz ve acıklı yardım çığlıklarına dayanmaya çalışmıştı. Hava bölmelerinden aceleyle melanj gönderilmiş, yolcular bağışıklık kazanma umuduyla baharat kapma kavgasına girişmişti.

Bu trajedi ruhunu kemiriyordu. Bu insanlar kendilerinin temiz olduğunu düşünmüştü; ama şimdi çoğu Salusa Secundus'a ayak basamayacaktı. Üstelik hiçbir zaman gerçek tehlikede bulunmaları gerekmeyen, yalnızca diğerlerini Musibet'e karşı koruma işini üstlenen cihadiler ve doktorlar, kısa bir an için savunmalarını indirmenin bedelini çok yüksek ödeyeceklerdi. Abulurd'un ya da Birlikteki bilim adamlarının gemiyi mühürleyip beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kederle arkasına yaslanıp göçmenlerin hastalanmadan önce kendilerinden söz etmek ya da sevdiklerine bir mesaj bırakmak için gönderdikleri mektupları dinlemeye başladı.

Abulurd'un mürettebatı çok rahatsız olmuş, moralleri iyice çökmüştü. Haberleşmeyi engellemek üzereyken kendine engel oldu. Bu zavallı insanlara ve acılarına karşı sağır olmayacaktı. Onlar yokmuş gibi davranmayacak ya da içinde bulundukları umutsuz açmaza aldırmazlık etmeyecekti.

Bu küçük katkısının cesurca bir hareket olduğunu düşünüyordu, Xavier'in önerebileceği bir şey. Abulurd yalnızca mürettebatının ve ailesinin bunu neden yaptığını bir gün anlamasını umuyordu.

Teknolojinin insanları hayatın yüklerinden kurtarması gerekir. Ama bunun yerine o, insanları esir ediyor.

— RAYNABUTLER
Gerçek Görüler

Çılgınca ölümlerin üstünden bir aydan uzun bir süre geçtikten sonra bazı insanlar Parmentier'in salgın hastalığın sonuna ulaştığı gerçeğinden biraz umutlanmaya başlamış olabilirdi. Genetik olarak değiştirilmiş RNA retrovirüsü dengesiz bir durumdaydı ve haftalar geçtikçe zayıflamaya başlamıştı. Yeni vakalar ancak hastalarla korunmasız temas yüzünden gelişiyordu.

Omnius Musibeti gezegendeki seyrini tamamlamıştı. Hassas olanlar hastalığa yakalanmış ve üçte birinden fazlası ölmüştü. Toplam ölü sayısı belki de hiç bilinmeyecekti.

Çalışmasına başladıktan sonraki birkaç gün içinde Rayna Butler'ın görevi ona çok ağır gelmeye başladı.

Her binada, her evde, her iş yerinde, her fabrikada kötü makineleri, bazen açıkta ve bazen gölgelerde buluyordu. Ama yine de buluyordu. Sopasını indirip kaldırmaktan kolları ağrıyordu. Elleri kabarcıklar, fırlayan metal ve camlar yüzünden kesiklerle doluydu. Çıplak ayakları soyulmuş ve acıyordu, ama o durmuyordu. Azize Serena ona ne yapması gerektiğini söylemişti.

Gittikçe artan sayıda insan, başta eğlence olsun diye onu seyrediyordu. İnsana refah sağlayan bu masum aygıtları neden böyle tahrip ettiğini anlayamıyorlardı. Ama sonunda başkaları da onun saplantısını anlayıp sevinçli bir öfkeyle makineleri kırmaya başladı. Karşılık verme konusunda o kadar uzun süredir çaresizlerdi ki büyük düşmanlarının her türlü örneğine

saldırıyorlardı. Rayna başlangıçta yalnızca kendi işine bakıyor, kendisini takip eden insanlara önderlik etmek için çok az şey yapıyordu.

Canlarını Azize Serena'nın yaptığı gibi vermeye zaten istekli olan Şehitçiler beklenmedik şekilde kendisine katılınca Rayna'nın ayak takımından oluşan çetesi daha organize hale gelip birden büyüdü. Parmentier'in boş sokaklarında başlayan yeni hareket durdurulamazdı.

Şehitçiler bu zayıf kızın peşinden giderken flamalar sallıyor, asalarını havaya kaldırıyorlardı. Sonunda Rayna şaşkınlıkla onlara döndü. Terk edilmiş bir yer-aracının üstüne çıkıp kalabalığa seslendi: "Neden zamanınızı ve enerjinizi o sancakları taşımaya harcıyorsunuz? Kimin için gösteri yapıyorsunuz? Bayrak ve renk görmek istemiyorum. Bu kutsal bir savaş, geçit töreni değil."

Aşağıya atlayıp kalabalığın arasından kendine yol açtı. Şaşıran kalabalık bu soluk renkli, saçsız kıza yol verdi. Rayna büyük bir sancağı yırtıp boş sopayı adama geri verdi. "İşte. Makineleri ezmek için *bunu* kullan."

Davasına yardım ettikleri sürede bu insanların kim olduğu ya da onları neyin harekete geçirdiği umurunda değildi. Kızın ince sesi fazladan bir sertlik ve sarsılmaz bir inanç tonu kazanmıştı. "Eğer bu hastalıktan kurtulduysanız, bana katılmak için seçildiniz demektir."

Birkaç Şehitçi sancaklarını indirip yırttı, kalan sopaları makineleri ezmek için kullanabilirlerdi. "Hazırız!"

Kel kız onlara ateşin tahrip ettiği yarı saydam derisinden büyük bir güç yayarak çocuksu bir samimiyetle bakıyordu. Sözcükleri onu bir aura gibi kuşatırken dinleyiciler iki yana sallanmaya başladılar. Rayna hiçbir zaman büyük bir konuşmacı olma alıştırması yapmamıştı, ama annesinden yeterince vaaz duymuştu, karizmatik Yüce Patrik İblis Ginjo'nun kayıtlı konuşmalarını, babasının ve büyükbabasının askeri toplantılarını dinlemişti. "Etrafınıza bakın! Şeytan makinelerin lanetini görebilirsiniz. Ülkemizde, insanlarımızda bıraktıkları korkunç izlere bakın."

Kalabalık mırıldandı. Etraflarındaki boş binalarda pencereler karanlıktı, çoğu kırılmıştı. Gömülmeyip sokaklarda çürümüş birkaç ceset başıboş yatıyordu.

"Şeytan Musibet vurmadan önce makineler, burnumuzun dibine kadar girmişler ve buna biz izin vermişiz! Sofistike makineler, hesap makineleri, mekanik yardımcılar - evet, bütün robotlardan ve bilgisayarlardan kurtulmuş gibi yaptık, ama kuzenleri aramızda bulunuyor. Artık buna tolerans gösteremeyiz."

Rayna elindeki levyeyi kaldırdı ve müritleri haykırdı.

"Ateşler içindeyken Azize Serena bana geldi ve ne yapmam gerektiğini söyledi." Kızın gözleri yaşla dolmuştu, büyük bir özlem duyuyor gibiydi. "Artık onun yüzünü görebiliyorum, güzel, parlak, beyaz ışıkla çevrili yüzünü. Tanrının yüce sözlerini bana aktarırken sözlerini duyabiliyorum - 'İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksın.'" Durakladı, sonra bağırmaksızın sesini yükseltti: "Onların bütün izlerini yok etmeliyiz."

Şehitçilerden biri renkli sancaklardan birinin bir parçasını aldı. "Serena Butler'ı ben de görülerimde gördüm! Bana geldi."

"Bana da," diye bağırdı başka bir adam. "Bizi hâlâ seyrediyor, bize rehberlik ediyor."

Takipçiler asalarını ve sopalarını birbirine vurdular, tahribata devam etmek için sabırsızlanıyorlardı. Ama Rayna henüz sözlerini bitirmemişti. "Ve onu düş kırıklığına uğratmamalıyız. Tam zafere ulaşana kadar insan ırkı vazgeçemez. Beni duyuyor musunuz? *Tam* zafer."

Bir adam haykırdı. "Bütün düşünen makineleri yok edin!"

Gözlerini oymaya çalışmışçasına yüzü çiziklerle dolu tiz sesli bir kadın inledi. "Acıyı biz kendimiz yarattık. Şehirlerimizi ardına kadar Şeytan Musibet'e açtık, çünkü gereken hareketleri yapmak istemiyoruz."

"Şimdiye kadar." Rayna onlara parmağını salladı. "Ne kadar masum görünürse görünsünler bütün bilgisayarları, makineleri yok etmeliyiz! Tam ve mutlak bir temizlik. Ancak bu şekilde kendimizi kurtarabiliriz."

Kışkırtılmış müritlerini ölüm dolu şehrin derinliklerine götürdü. Sopalarını ve tokmaklarını sallayan kalabalık ilerledi. Silahları, fabrikalara, sanayi merkezlerine ve kütüphanelere inerken kızgınlıkları daha da artıyordu.

Rayna bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu.

Raquella'nın gördüğü kadarıyla, bu vandallar ve fanatikler yalnızca salgının neden olduğu acıları ve sonrasında Parmentier toplumunda oluşan hasarı iki katına çıkarıyordu. Düşünen makinelere karşı duydukları nefreti yanlış yönlendiren, aşırı uçtaki bu vahşi insanlar teknolojinin bütün örneklerini hedef alıyor, insanlara yardım eden sofistike makineleri bile yok ediyordu. Elektrik ızgaraları ve iletişim ağıyla birlikte Niubbe'nin ara sıra çalışan toplu taşıma sistemini de kapatmışlardı.

Raquella, hastanenin elektriği kesildikten sonra hastalığın son kurbanlarına yardım etmek için çabalarken bu çılgınlığı anlayamıyordu. Bu

Şehitçi deliler, iyi makineleri ezmek için taş, sopa ve levye kullanarak Omnius'a gerçekten zarar verdiklerini mi düşünüyorlardı?

Her gün sayısı gittikçe artan kalabalık, tıp merkezinin önünde toplanıyor, tuhaf ve ateşli bir açlıkla büyük binaya bakıyordu. Bir çoğu yumruklarını sallayıp tehditler savuruyordu. Mohandas hastaneyi korumak için her girişe tutabildiği ya da rüşvet verip bulabildiği kadar çok sayıda silahlı koruma yerleştirmişti. ...

Bitmek bilmez çalışma ve yetersiz dinlenme döngüsünün sersemliğini yaşayan Raquella, ağzında ve burnunda nefesliğiyle koridorda sendeleyerek uzaktaki ağır bir kapıya doğru gidiyordu. Şimdiye kadar hastalığın belirgin taşıyıcılarına karşı kendini korumayı başarmıştı, ama küçük ve ölümcül bir hata yapması çok kolaydı. Yüzü, saçları ve giysileri sürekli antivirüs spreyi ve dezenfektan kokuyordu. O ve Mohandas, sırf işlerine devam edebilmek için olabildiğince baharat tüketiyorlardı, ama artık stokları bitmeye yaklaşmıştı.

Vorian Atreides'in yakında dönmesini umuyordu. Parmentier'de her şeyden uzak kaldıkları için Soylular Birliğinin diğer bölümlerinde neler olduğundan habersizdiler.

Raquella şimdi hastanenin en güvenli alanı olan büyük bir yeraltı odasına girdi. Odanın kapısının kısmen açık olması onu çok şaşırttı. Hastanenin kurallarına göre bu kapının kapalı ve kilitli olması gerekiyordu. Her şey o kadar gevşemiş, o kadar baştan savma bir hal almıştı ki.

Dikkatle ağır metalaşım kapıyı itti, menteşeler yumuşak şekilde inledi. İçerideki adam irkilerek başını kaldırdı.

"Dr. Tyrj! Ne yapıyorsunuz?"

Yaptığı şeyi gizlemeye çalışırken adamın berrakplas nefesliğin ardındaki yüzü kızardı, ama Raquella adamın önlüğünün cebine tıkıştırdığı melanj paketlerini görmüştü. Bunlar hastanede saklanan son melanj stoklarıydı.

Melanj Musibet'e karşı koruma sağladığı için her hastane çalışanına belirli miktarda baharat tahsis edilmişti. Ama adamın cebindekiler bir insanın kullanamayacağı kadar çoktu.

Ufak tefek, zayıf adam onu itip geçmeye çalıştı. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Şimdi yolumdan çekilin. Hastalarım beni bekliyor."

Raquella göğsüne dayadığı koluyla onu durdurdu. "Baharat *satıyorsun*, değil mi?"

"Kesinlikle hayır!" Adamın sol eli yan cebine girdi, dışarı çıkan parlak şey Raquella'nın gözüne ilişti.

Adamın karnına hızla dizini indirerek doktoru iki büklüm etti. Neşter adamın elinden düşüp yerde şangırdadı. Tyrj yerde yatmış inlerken Raquella yardım çağırdı. Koridorda koşan ayak sesleri duydu ve Mohandas belirdi. Telaşla Raquella'ya bakıp iyi olduğuna emin oldu. Raquella doktorun cebinden dökülen baharat poşetlerini işaret etti.

"Bunu açıklayabilirim." Tyrj ayağa kalkmaya ve onurunu geri kazanmaya çalışıyordu.

Mohandas yeraltı odasının duvarındaki bir panele dokunup güvenlik görevlilerini çağırırken utanmak yerine onurlu bir görünüm sergileyen Tyrj bahaneler uydurmaya çalışıyordu. Suk, sert hareketlerle doktorun ceplerini boşalttı ve değerli baharat poşetlerini çıkardı. Adamın çalmaya çalıştığı melanj miktarına inanamayarak bakıyordu.

"İğrençsin," dedi Raquella iki güvenlik görevlisi gelirken. "Bu hırsızlık değil, bencilce bir ihanet. Yardım etmen gereken insanlara karşı hainlik yapıyorsun. Hemen terk et bu hastaneyi."

"Benim hizmetlerimden vazgeçmeye cesaret edemezsiniz."

"Seni burada tutmaya cesaret edemeyiz." Mohandas, Raquella'nın elini tutup yanında dikildi. "Artık seni bir doktor olarak görmüyorum. Sen yeminimizi bozdun, savaştan kâr eden bir hainden başka bir şey değilsin artık." Güvenlik görevlilerine bakarak konuştu: "Bu adamı şansını denemesi için sokağa atın. Belki mesleğini hatırlar ve iyi bir şeyler yapmaya çalışır. Hâlâ acı çeken bir sürü insan var."

Raquella ve Mohandas ikinci kattaki açık pencerelerin önüne gidip güvenlik görevlilerinin hırsızı kalabalığın arasına atışını seyrettiler. Tyrj merdivenlerin yarısına kadar düşüp etrafındaki öfkeli Şehitçilere baktı. Umutsuz çığlıkları bekleyen kalabalığın arasında boğuldu.

"Masum Manion'u hatırlayın!"

"Yaşasın Cihat!"

Soluk renkli, saçsız bir kız önde dikilmiş hastaneyi işaret ediyordu. Raquella kızın sözlerini duyamıyordu, ama kalabalık aniden hastaneye doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlerdeki Tyrj yoldan çekilmeye çalıştı, ama fanatikler hastaneye hücum ederken zayıf doktoru ezip geçtiler. Doktoru dışarı atan güvenlik görevlileri kendi güvenlikleriyse için endişelenerek geri çekilmişlerdi.

Raquella, Mohandas'ın kolunu yakalayıp en yakın koğuşa doğru koştu. "Alarmı çalıştır." Mohandas, duvardaki güvenlik düğmesine basıp tiz sesli siren ve gürültülü alarm sesini başlattı.

İkisi birlikte en yakın girişe koşup kapıyı kapamaya çalıştı. Orada görevli olan korumalar ortadan kaybolmuş, daha doğrusu kalabalık alevlenme noktasına gelir gelmez kaçmıştı. Fanatik kalabalık kapıya çarptı, iterek zorla açmaya çalıştı. Raquella'nın bütün gayretlerine rağmen kalabalığın baskısı onları hemen etkisiz hale getiriyordu. Kontrolden çıkmış güruh camları kırıp diğer kapılardan içeri üşüştü, koridorlara ve koğuşlara hücum etti.

Saçsız kız durdu, dizginsiz fanatik fırtınanın ortasındaki sakin bir göz gibiydi. Tanı makinelerini, monitörleri ve dağıtıcıları taradı, sonra etkileyici bir sesle, "Karmaşık tıbbi aletler - şeytani makineler kendilerini işe yarar aletler gibi gösteriyor. Bizi esir ediyorlar!"

"Durun!" diye bağırdı Mohandas, dizginsiz kalmış kadın ve erkek grubu yüksek çözünürlü tanı tarayıcılarını devirirken. "Hastalık kurbanlarını tedavi etmek için o makinelere ihtiyacımız var. Onlar olmazsa insanlar ölür."

Ama kalabalık yalnızca daha büyük bir öfkeyle vurmaya başladı. Görüntüleyiciler ve test sondaları duvarlara fırlatılıp pencerelerden dışarı atıldı. Kalabalık yalnızca makinelerle ilgileniyor olmasına rağmen kolayca tıbbi araştırmacıların aleyhine de dönebilirlerdi.

Mohandas'ın elini tutan Raquella, bir tıbbi tahliye uçağının beklediği çatıya koştu. Aşağıda yangınlar çıkmaya başlamıştı bile. Bazı hastalar yataklarından kalkmış, hastaneden kaçmaya çalışıyordu, ama diğerleri kapana kısılmış durumdaydı. Doktorlarsa çoktan kaçmıştı.

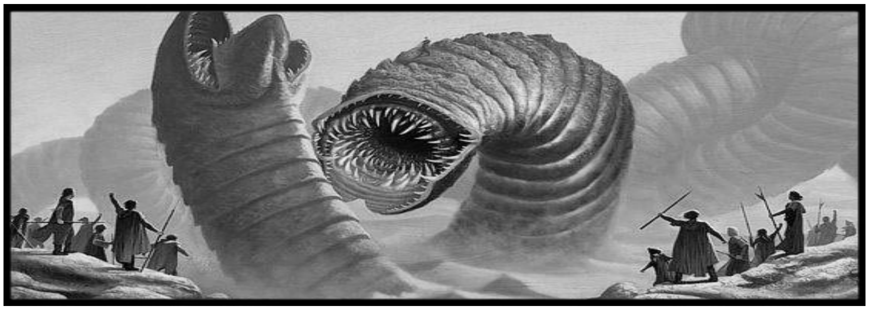
"Burasının sonu geldi," diye inledi Mohandas. "Bütün o hastaların!"

"Biz yalnızca insanlara yardım etmeye çalışıyoruz." Raquella'nın sesi olanlara inanamıyormuş gibi boğuktu. "İnsanları kurtardığımızı göremiyorlar mı? Şimdi nereye gidiyoruz?"

Mohandas, küçük aracı hastanenin çatısından kaldırdı. Hava aracı uğuldayarak yoğunlaşan dumanın üstüne çıkarken doktor kahverengi gözleriyle aşağıya baktı. "Bu şehirdeki savaşı kaybettik, ama henüz teslim olmaya hazır değilim. Ya sen?"

Raquella ona zayıf bir şekilde gülümsedi, elini onun koluna koydu. "Hayır, eğer birlikte olursak değilim. Acı çeken insanların yardıma ve

uzmanlığa ihtiyacı olan taşrada bir sürü yer var. Buna ne kadar üzülsem de Niubbe artık kendi kendini savunmak zorunda kalacak."

Teknolojinin baştan çıkarıcı bir yapısı vardır. Bu alandaki gelişmelerin hep ilerleme olduğunu ve insanlara yarar getirdiğini var sayarız. Aslında kendimizi kandırıyoruz.

— RAYNA BUTLER
Gerçek Görüler

Doğrudan Primero Quentin'den gelen dağıtım emrine bakan Abulurd, babasının herhangi bir kişisel not olmaksızın kısacık bir yorumda bulunması yüzünden büyük bir düş kırıklığına uğramıştı.

"Rikov'un öldüğü Parmentier'e gideceksin. Omnius Musibetinin ilk vakaları orada göründüğü için Birliğin tıbbi araştırmacıları oraya ait ayrıntılı taban verileri istiyor. Salgının seyrini tamamladığını doğrulayabilirsen en azından biraz umudumuz olur. Başkumandan Vorian Atreides kendi nedenleri yüzünden senin gitmeni istiyor. Ciridini al ve hemen yol açık."

Abulurd bu mesajı aldıktan yalnızca birkaç saniye sonra iletişim subayı, Başkumandanı taşıyan bir mekiğin yolda olduğunu bildirdi. Abulurd buna çok memnun olmuştu. En azından Vorian onunla birlikte olacaktı.

Yüksek rütbeli subay gemisine binince Abulurd onu selamlamak için koştu. "Bu görevde ben yalnızca yolcuyum," dedi Vor. "Komuta sende. Ben burada değilmişim gibi yap."

"Şey, bunu yapamam, komutanım. Rütbeniz benden çok çok üstün."

"Beni şimdilik bir sivil olarak düşün. Bu senin görevin - benimki yalnızca kişisel bir konu. Torunumu ve tıbbi ekiplerle yaptığı cesur işi kontrol etmek istiyorum. Sen ... kişisel yükümlülükleri çok iyi biliyorsun, değil mi Tersero Harkonnen?"

Abulurd doğru duyup duymadığına emin değildi. "Tersero mu ?"

Vor yüzündeki gülümsemeyi bastıramadı. "Söylemeyi unuttum mu? Terfiini hemen onaylıyorum." Cebinden yeni bir rütbe nişanı takımı çıkardı. "Tanrı biliyor ya, bu lanet olası salgın yüzünden de çok fazla subay kaybettik. Sonsuza dek kuarto olarak kalamazsın."

"Teşekkür ederim, komutanım."

"Şimdi bana alık alık bakmayı bırakıp gemiyi harekete geçir. Parmentier'e kadar uzun bir yolumuz var."

Abulurd, daha sonra sakince içki içip sohbet etmek için kamarasında Vorian Atreides'le buluştu. Genç adam Harkonnen adını temizlemek ve Xavier'in yaptığı işlere yeniden onur kazandırmak istediğini duyurduğundan beri bir araya gelmemişlerdi.

"Abulurd, belki de askeri kariyerini kısa kesmiş oldun. Evet, subaylar senin Primero Quentin Butler'ın oğlu olduğunu biliyorlar, ama adını onların sövüp saydığı bir adamınkiyle değiştirmen yalnızca küstahlığı değil, kötü bir yargılama yeteneğini de gösteriyor."

"Ya da daha iyi bir anlayışı," dedi. Vorian'dan destek bekleyerek.

"Bunu sen biliyor olabilirsin, ama ötekiler bilmiyor. Onlar bildiklerini sandıkları şeyden memnunlar."

"Bu, benim için askeri kariyerimden daha önemli. Onun adını siz de temizlemek istemiyor musunuz? O sizin dostunuzdu."

"Elbette istiyorum ... ama aradan yarım yüzyıl geçtikten sonra bu nasıl bir amaca hizmet edebilir? Korkarım asla kazanamayacağız."

"Başarısızlık olasılığı ne zamandan beri onurlu bir adamı gerçeği takip etmekten alıkoyuyor? Bunu bana bizzat siz öğretmediniz mi Başkumandan? Ben yalnızca sizin tavsiyenizi takip etme niyetindeyim."

Vor, Abulurd'un söylediklerinde samimi olduğunu görünce gri gözlerinde yaşlar birikti. "Aslında bunun zamanı geldi de geçiyor bile. Belki bu salgın geçtikten sonra gerçeği onlara zorla kabul ettiririz."

Abulurd gülümsedi. "Bir destekçi hiç yoktan iyidir."

Tek başına cirit tipi gemi Parmentier'e vardığında, yörünge yollarında dolaşan bütün koruma istasyonları artık tamamen boş ve sessizdi, oradaki herkes ya ölmüş ya da kaderine teslim olarak yüzeye geri dönmüştü.

Köprüde Abulurd'a eşlik eden Vor, aşağıdaki huzurlu görünen gezegene baktı. "Buradan ayrıldığımdan beri neredeyse dört ay oldu," dedi. "Şimdi Birliğin büyük bölümü ölüler ve bu salgının sonuçlarıyla mahvolmuş durumda. Bir daha eskisi gibi olacak mıyız?"

Abulurd çenesini kaldırdı. "Oraya gidelim ve hastalığın bulaştığı diğer gezegenlerin her şey bittikten neler beklemesi gerektiğini öğrenelim."

Yeni tersero ve bizzat seçtiği asker mürettebat, onları Omnius Musibetinden koruyacak ve Parmentier'de karşılaşacakları dehşete karşı biraz olsun güçlendirecek olan melanjdan önemli miktarda tükettiler.

Abulurd, Ix'te giydiği, virüse maruz kalmayı engelleyen şişkin giysinin yerine yüzüne güvenli bir şekilde oturan sterilize bir solunum maskesini tercih etmişti. Birlik testleri, retrovirüsün ilk salgından sonra hızla bozulduğunu göstermişti. Parmentier'de de aradan yeterince zaman geçmişti. Birliğin tutunmayı umduğu küçük bir umuttu bu.

Abulurd, mekiğini Niubbe'ye bakan bir yükseltinin tepesine, valinin ürkütücü bir sessizlik içindeki malikânesinin yakınına yöneltti. Rikov'un evinde ne bulacaklarını bilmesine rağmen oraya önce gitmesi gerekiyordu. "Anlıyorsunuz, değil mi, komutanım?" dedi Vorian'a.

"Benim de özel işlerim var," dedi Vor, endişeli ve gergin bir sesle konuşarak. "Şehre gideceğim, Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesine. Torunumun hâlâ orada olmasını ancak umut edebilirim."

Başkumandan tek başına yola çıkarken Abulurd ekibini ağabeyinin evine yöneltti. Askerler geniş ve boş binanın odalarını araştırmak için dağıldılar. Başka bir şey yapamasa bile ağabeyine ve ailesine uygun bir cenaze töreni yapıp bir anıt dikmek istiyordu. Hızla koridorlardan geçip odaları, Kohe'nin özel mabedini ve ağabeyini ara sıra ziyaret ettiğinde oturdukları salonları tek tek kontrol etti.

Ana yatak odasına ulaştığında çok kötü bir şekilde çürümüş bir kadın ve erkek cesedi buldu. Onların ağabeyi ve karısı olduğunu tahmin etti. Askerler birkaç hizmetkârın cesedini buldu, ama Abulurd'un yeğeninden bir iz yoktu. Özellikle son birkaç ay içinde bu kadar çok ölüm gördükten sonra iskelete dönmüş kalıntılara bakarken dehşet ya da tiksinti hissetmiyordu. Abulurd yalnızca derin bir üzüntü içindeydi ve ağabeyini daha yakından tanımış olmayı diliyordu.

"Kararım konusunda ne düşünürdün, Rikov?" diye sesli düşündü, orada dikilerek. "Neden bir Harkonnen olarak tanınmak istediğimi anlar mıydın? Yoksa kendi mitlerin seni çok fazla gururla mı doldururdu?"

Daha sonra, ekip ana kente geldiğinde oradaki büyük yıkıma salgının değil kontrolden çıkmış bir kitle hareketinin neden olduğunu görerek şaşırdılar. Binaların çoğu yalnızca yanmış çerçeve ve moloz yığınlarından

ibaretti, camlar kırılmış, enkaz yığınları sokaklara, meydanlara ve parklara yayılmıştı.

Ekip harabelerin arasında dolaşırken Abulurd kitle tahribatının izini sürüp yanmış bina yığınına doğru ilerledi. Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesine ulaştığında Vorian Atreides'in basamaklarda, binanın devrilmiş tabelasının yanında kederli bir şekilde dikildiğini gördü. "Burada değil." dedi, "İçeride kimse yok. Her şey enkaz halinde."

Abulurd arkadaşının durumuna çok üzüldü. Bu korkunç savaşın ortasında Başkumandan bile yalnızca bir insandı ve ailesinin güvenliği için endişe ediyordu.

İçeri giren Abulurd, hastanenin yağmalanıp içinin boşaltıldığını gördü. "Neden bir tıp merkezini tahrip ederler ki?" diye sordu yüksek sesle, sanki ölü hastaların hayaletleri kendisine yanıt verebilirmiş gibi. İnsanlar doktorların kendilerini tedavi edemeyişine mi kızmıştı? Salgına karşı savunma sağlayan ve ölmekte olan hastaların son günlerini kolaylaştıran birkaç tesisten birini harap etmek ne büyük bir ayıptı.

"İlk değerlendirmelerimizi yaptıktan sonra onu bulmak için araştırma ekipleri yollayacağız," dedi Abulurd Vorian'a. "Onlara önderlik edebilirsiniz."

Başkumandan başıyla onayladı. "Teşekkür ederim." Çevreyi incelemeye devam etmek için caddeye çıktı. İkisi de biliyordu ki bu kadar çok kayıt tahrip edilmişken bir kişinin izini sürmenin çok zor olacaktı.

O gün öğleden sonra, Abulurd ve paralı askerleri, şehrin dış kısımlarındaki bir tepede yağmalanmış yiyeceği paylaşmak için toplanmış pejmürde kılıklı bir kalabalık buldu. İnsanlar yorgun ve hürmetkar görünüyor, hepsi tepenin zirvesinde dikilen ufak tefek figüre bakıyordu.

Abulurd ve adamları yaklaşınca bu kişinin teni çok solgun göründüğü için neredeyse yarı saydam süte benzeyen saçsız bir kız olduğunu gördü. Kız onlara seslendi. "Davamıza katılmak ve insanlığın hayatta kalmak için ne yapması gerektiğini yaymak için mi geldiniz?"

Abulurd bu genç kızda kendisine tanıdık gelen şeyi bulmak için belleğini araştırdı. Saçlarının olmamasına ve sıskalığına rağmen onu tanıyabilmek için algılarını ayarlaması yalnızca bir an sürdü. "Rayna? Rayna Butler?" Aceleyle ona doğru gitti. "Sen hayatta kalmışsın! Ben Abulurd - amcan!"

Kız ona baktı. "Çok uzaklardan, düşünen makinelere karşı bize yardım etmek için mi geldiniz?" Yıkıntı halindeki şehri göstermek için kollarını iki

yana açtı.

"Musibet her yere yayıldı, Rayna. Büyükbaban seni ve aileni aramam için beni gönderdi."

"Hepsi öldü," dedi Rayna. "Neredeyse yarısı salgından, çok daha fazlası da sonrasında öldü. Parmentier'de kaç kişi kaldığını bilmiyorum."

"Eğer virüs seyrini tamamladıysa burada en kötü durumun sona erdiğini umuyoruz." Kıza sarıldı. Yeğeni kollarında kırılacakmış gibi incecikti.

"Ama bizim savaşımız henüz yeni başlıyor." Rayna'nın sesi dövülmüş çelik gibi güçlüydü. "Mesajım çoktan yayıldı. Serena Tarikatının üyeleri Niubbe uzaylimanında gemiler buldu ve yapmamız gereken şeyin haberini diğer dünyalara iletmek için Parmentier'den ayrıldılar."

"Peki, bu mesaj neymiş Rayna?" diye gülümsedi Abulurd. Onu hâlâ annesiyle birlikte dualara katılan utangaç kız olarak görüyordu. "Serena Tarikatı da ne? Hiç duymamıştım." Şimdi, Musibet'in yalnızca kızın saçlarını dökmekle kalmayıp ona yılların olgunluk ve kederini eklediğini de görüyordu. Rayna bu insanları yönetiyor gibiydi.

"Serena düşünen makineleri bizzat kendi parçalamıştı," dedi Rayna. "Erasmus bebeğini öldürdüğünde bir robotu yüksek balkondan aşağı attı. Bu, insanoğlunun Omnius'un şeytani kölelerine karşı indirdiği ilk darbeydi. Benim davamsa bütün makineleri yok etmek."

Abulurd yeğenini gittikçe artan bir endişeyle inceliyordu. İblis Ginjo'nun politik dalavereleri ve kendine hizmet eden tedbirleriyle ona karşı savaşan Xavier Harkonnen'i düşünmeden edemiyordu. Ama Rayna'nın bencilce istekleri var gibi görünmüyordu. İnsanlar tepede bu mutluluk veren çocuğun etrafına toplanmış, adını haykırıyordu.

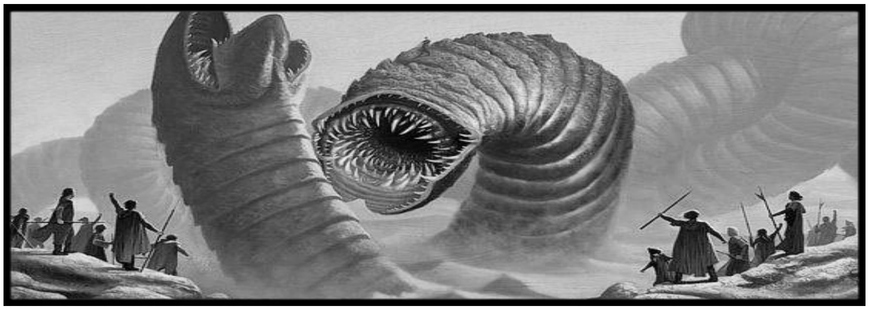
Abulurd arkasındaki yanmış tahribata bakıp gürültüyü bastırmak için bağırdı. "Buna ... sen mi neden oldun Rayna?"

"Bu gerekliydi. Serena bana gezegenimizi temizlememiz ve bütün teknolojik ürünleri yok etmemiz gerektiğini söyledi. Şeytana tutunacağı bir dal verilmemeli, yoksa insan ırkı yine aynı uçurumdan düşecek. Yeterince acı çektik ve hâlâ hayattayız," diye devam etti Rayna, ona delici, akıldan çıkmayan gözleriyle bakmaya devam ederek. "Bize *kolaylık getiren* ... birkaç aygıt olmadan da yapabiliriz."

Şahsi edinimlerle hiç ilgilenmeyen, kendini feda etmiş bir insan örneği gibiydi. Büyük olasılıkla gereksinim duyduğu minimum şeyleri almış, geride valinin terk edilmiş malikânesindeyse çok şey bırakmıştı.

Rahatsız olup huzursuzlanan Abulurd, yeğeninin kemikli ve zayıf omzuna dokunmak için uzandı. "Benimle Salusa'ya gelmeni istiyorum, Rayna. Seni ailenin geri kalanıyla bir araya getireceğim." Ayrıca onu bu kalabalıktan uzaklaştırmak istiyordu.

"Salusa Secundus ..." diye hayal görüyormuş gibi mırıldandı Rayna, sanki koca bir senaryoyu hayal etmiş gibiydi. "Doğru, müritlerim burada ne yapmaları gerektiğini biliyorlar. Pekâlâ, Parmentier'deki işim bitti." Abulurd kızın gözlerinde şaşırtıcı bir parlaklık fark etti. "Görevime başka bir yerde devam etme zamanı geldi."

Cihat Ordusu, Omnius'un bir sonraki planına hazırlanmaya çalışabilir, ama her zaman için düşünen makinelerin gerisinde kalacağız, çünkü onlar şeytani düşüncelerini bilgisayar hızıyla geliştirebiliyorlar.

— PRİMERO QUENTİN BUTLER
Wandra'ya yazdığı mektuplardan

Abulurd, Başkumandan Atreides'le birlikte Parmentier'e giderken, Quentin Butler da Birliğin başgezegenini koruma sorumluluğunun getirdiği ağırlığın iyice arttığını hissediyordu. Primero, Cihat Konseyinin atamasıyla Salusa sisteminin en yüksek rütbeli subayı olmuştu. Kendine biraz zaman ayırma ya da bir gün olsun dinlenme gereksinimi duymuyordu. Rikov'dan Omnius Musibetini bildiren ilk haberci geldiğinden beri aylardır insanlığın müthiş bir tehlike altında olduğunu hissediyordu.

Bu yüzden Quentin her gün kendini gereksiz görevleri kabul etmeye ve aynı anda her yerde birden olmaya zorluyordu. Komutası altındaki cihadiler, karantina ve cankurtarma çabalarının aralıksız karmaşası içinde buldukları sakin zamanları değerlendirebiliyorlardı, ama Quentin asla. Oğlu Faykan da aynı durumdaydı. Çoktan hak ettiği bir izni kullanmaktansa Salusa sisteminin eteklerindeki standart nöbetçi devriyelerinde günler geçirmeyi teklif ediyordu.

"Sen ve ben askerlerimiz için iyi bir örnek oluşturuyoruz. Bir düşünsene - büyük bir taburun primerosuyla, yüksek rütbeli ve madalya sahibi bir segundo, nöbet görevinde sıkıcı saatler geçiriyor."

İletişim hattından Faykan'ın kıkırdaması duyuldu. "Düşünen makineler bize sıkılacak fazla fırsat vermiyor, Primero. Şimdilik bunun tadını çıkaracağım."

"Omnius'un aklında salgın hastalık yaymaktan çok daha fazlasının olmasından korkuyorum. Şu anda o kadar savunmasız durumdayız ki."

"Gözümüzü açık tutmalıyız," dedi Faykan.

İki adam modifiye edilmiş uzun menzilli kincallar kullanıyordu. Kincalları, sohbet edebilecekleri kadar birbirine yakındı, iletişimleri yalnızca birkaç ışık-saniyesi gecikmeyle oluyordu. Primero bu basit sohbetlerden, şımarık soylular için tasarlanmış Birlik kaplıcalarına veya tatil beldelerine gitmekten daha fazla zevk alıyordu. Abulurd'a karşı haksız yere sert olduğunu bilse de Faykan'ı geriye kalan tek oğlu olarak değerlendiriyordu.

Quentin genç bir adam olduğu günlerden beri savaş kahramanıydı. Şöhretini Cihattaki en şaşırtıcı zaferlerden biri olan Parmentier'in başarılı bir şekilde fethedilmesiyle kazanmıştı. O zamanlar yalnızca bir teğmen olmasına rağmen Başkumandan Vorian Atreides'in bile gurur duymasını sağlayan hilekâr taktiklerle ezici çoğunluktaki robot güçlerini yenmişti. Daha sonra da "Parmentier'in Özgürleştiricisi" unvanının ötesine geçemedi. Tören sırasında madalyalarını güzel Wandra Butler'ın kendisi takmıştı. Âşık Quentin onunla flört ediyordu. Mükemmel bir çifttiler ve sonunda evlendiklerinde kendi adı yerine büyük Butler adını kabul etmişti.

Bedeni hâlâ hayata tutunuyor olsa bile, Abulurd'u doğururken o korkunç felci geçirmeseydi Wandra'nın nasıl bir hayatı olacağını merak ediyordu. Artık o nefret edilesi adı alan küçük oğlu aklına gelince yüzünü buruşturdu. *Harkonnen!*

Wandra'nın ailesi onlarca yıl boyunca ölmüş dedelerinin yaptığı şeyin utancının üstesinden gelmeye çalışmışlardı. Çok gösterişli işler yapmış, kendilerini feda etmiş ve hayatlarını bitmek bilmeyen Cihat için harcamışlardı. Ama şimdi aptal Abulurd -kendi iradesiyle!- bütün bu ilerlemeleri boşa çıkarmayı ve herkese Xavier Harkonnen'in işlediği bağışlanmaz suçları hatırlatmayı tercih etmişti.

Quentin nerede hata yapmıştı? Abulurd zeki ve iyi eğitimliydi, bu yaptığının yanlış olduğunu bilmeliydi. En azından önce konuyu babasıyla konuşmalıydı, ama artık bu küstah karar uygulamaya konmuştu. Onuru en küçük oğlunu tamamen evlatlıktan reddetmesine izin vermese de onunla yüzleşemezdi. Belki Abulurd bir gün bu yaptığını telafi ederdi. Quentin yalnızca o günü görecek kadar yaşamayı umuyordu. ...

Şimdilik yalnızca Faykan'ı vardı.

İki saat boyunca eski günlerden konuştular. Faykan ve Rikov gençlik günlerinde epeyce serseriydiler. Ünlü Butler Kardeşler babalarının 'Butlerlar kimseye uşaklık yapmazlar,' sözünü kanıtlamaktan gurur

duyarlardı. Tezcanlı kardeşler emirleri çarpıtmış, doğrudan emirlere boş vermiş ve Cihat tarihinde kendi izlerini bırakmışlardı.

"Onu özlüyorum," Faykan. "Rikov daha uzun yıllar savaşabilirdi. En azından kahrolası bir virüs yüzünden yatağında değil de savaşta ölme fırsatı verilseydi."

"Bu kutsal savaş her zaman için ateşle yapılan sınav olmuştur," dedi Quentin. "Ya bizi tavlayıp güçlendirecek bir maden potası oldu ya da zayıfları yok edecek bir ocak. Sen İkincisi olmadığın için seviniyorum, Faykan." Bunu söylerken Abulurd'un farklı bir kategoriye girip girmediğini merak ediyordu. Başkumandan Atreides'in iyiliksever akıl hocalığı ve Butler ailesinin nüfuzu olmasa Abulurd, uzaklardaki yalıtılmış karakollara malzeme teslimatını organize edecek bir kâtipten fazlası olamazdı.

Son zamanlarda Faykan da artık durulmaya başlamış ve macera peşinde koşmak yerine Birlik politikalarının daha geniş manzarasıyla ilgilenir olmuştu. Artık askerleri ölüme göndermektense insanları yönetmeyi ve *topluma* rehberlik etmeyi tercih ettiğini söylüyordu.

"Sen de değiştin baba," diye belirtti Faykan. "Görevlerinden asla kaçmayacağını biliyor, ama tavırlarını da seyrediyorum. Bana göre yüreğin artık savaşta değil. Savaştan bıktın mı?"

Quentin iletişimdeki gecikmenin gerektirdiğinden daha uzun süre sessiz kaldı. "Nasıl bıkmam? Cihat çok uzun süredir devam ediyor, ayrıca Rikov ve ailesinin ölümü benim için büyük bir darbe oldu. Musibet'ten beri kolayca anlayabildiğim bir savaş değil bu."

Faykan onaylar gibi bir ses çıkardı. "Omnius'u anlamaya hiç çalışmamalıyız. Ama ondan korkmalı ve yeni planları için daima tetikte olmalıyız."

Quentin ve Faykan devriye ağlarını yavaş yavaş genişletti. Primero boşta çalışan motorları soğurken ve kalkanları kapalı durumda ağır ağır sürüklenmesine rağmen uyuklamıyordu. Düşüncelerinin başıboş dolaşmasına izin verirken zihni anılar ve pişmanlıklarla meşguldü. Yine de ömür boyu yaptığı savaş hizmeti -hem kara savaşlarında hem de savaş gemisinin köprüsünde- onu en küçük bir anormalliğe karşı tetikte olmak üzere eğitmişti. Beklenmedik bir hareket saldırı anlamına gelebilirdi.

Geniş menzilli tarayıcısı sıradışı bir faaliyet saptayamasa da göstergeler takımının hata eşiğinin yalnızca birkaç bip altında olan parlak metal bir nesne fark etti. Nesne basit bir kaya ya da hatta bir kuyruklu yıldız olamayacak kadar yüksekti. Bu, pürüzsüz metal bir kabuğu -alıcılarında

görünmeyen yapay bir nesnenin düz, cilalı yüzeyleri- olan geometrik bir şekildi.

Quentin ekranları inceledi, kincalın motorunu yavaşça çalıştırırken hızını da aradaki mesafeyi kapatıp gördüğü şeyin ne olduğunu belirleyecek kadar artırdı. Menzilde bulunan Faykan'a bir sinyal vermek istiyordu, ama güvenli iletişim hattından gönderilen bir iletinin bile sessizce ilerleyen davetsiz misafiri uyarmasından korkuyordu.

Esrarengiz araç sistemden süzülerek çıkarken, hızı da yalnızca yerçekiminin üstesinden gelebilecek kadardı. Davetsiz misafir yapay bir güç akımı üretmediği için uzun menzilli Birlik tarayıcılarında görünmesi pek olası değildi. Ama Quentin görmüştü. Konfigürasyonunu hataya yer bırakmayacak şekilde çözene kadar yaklaştı: bu bir düşünen makine gemisiydi, Salusa Secundus'ta casusluk yapmak üzere gönderilmiş bir robot keşif gemisi.

Kokpitindeki hafif klik seslerinin bile sinsice hareket eden düşmanı telaşlandırmasından korkarmış gibi dikkatle hareket ederek güdümlü iki karıştırıcı mayınla birlikte hızla yerleştirilen top mermilerini yükledi. Dikkatle hedefe kilitlendi.

Derken makine gemisinden gelen enerji çubuğunu gördü, sanki bir şeyden şüphelenmişti. Aktif tarama ışını Quentin'in kincalının gövdesinde dalgalandı. Quentin yansımaları bastırmaya çalıştı, ama düşünen makine gemisi hemen hızlandı. Quentin hızla gaza bastı ve koltuğunda arkaya yapışırken kontrolleri idare etmek için ellerini kaldırması bile zorlaştı.

Dudakları geri çekilip ciğerlerine baskı uygulanırken Faykan'a mesaj gönderdi. "Bir robot buldum ... casus gemisi! Sistemden çıkmaya çalışıyor. Onu durdurmalıyız ... nasıl bir veri taşıdığını ... bilmiyoruz."

Ani bir hız patlamasıyla Quentin aradaki mesafenin yarısını kapattı, ama robot keşif gemisinin hızı yüzünden arkasından öyle uzun ve sıcak egzoz çıkıyordu ki hiçbir insan hayatta kalamazdı. Quentin vazgeçmeden önce mermilerini fırlattı. Mermiler Quentin'in kincalının uçabildiğinden çok daha hızlı bir şekilde fırlayıp ölümcül arılar gibi yayıldı. ...

Quentin nefesini tutup biplerin hedefin üzerinde toplanmasını seyretti. ... Ama son saniyede robot uzay gemisi, geleneksel gövde metallerinin materyal sınırlarının ötesinde olması gereken şaşırtıcı bir hızla dönmeyi başardı. Quentin'in mermileri patlayarak boş uzaya enerji ve şok akımları gönderdi. Robot gemisi hız kazanmaya devam etti, ama hâlâ kaçmaya çalışıyormuş ya da bir şekilde hasar görmüş gibi sarsılmaya başlamıştı.

Quentin takibe devam ederken neredeyse bayılmak üzereydi, ama robot gemisini asla yakalayamayacağını görüyordu. Kalbi, göğsüne basan yerçekiminin kurşun gibi ağırlığından daha da ağırdı. Robot gemisi kaçacaktı! Onu durdurmasının bir yolu yoktu. Başarısızlığına küfrederek hızı azalttı, kocaman nefesler alarak baş dönmesiyle mücadele etti.

Bir an için bunun bir sanrı olduğunu düşündü, sonra Faykan'ın kincalının makine casusun önünü kesmek için çizdiği rotayı gördü.

Robot uzay gemisi onu çok geç fark etti. Faykan ateş açmıştı bile. Oğlunun yedi mermisinden ikisi hedefe isabet edip geminin gövdesinde patladı. Patlamalar birkaç farklı yöne doğru güçlü bir şekilde dağıldı, gemi, alev ve erimiş metal parçaları saçarak yuvarlandı. Sıcak motorlar titreşip sustu.

Robot uzaygemisi tamamen kontrolden çıkarak kendi etrafında döndü, iki Birlik kincalı yaklaştı, gemiyi dengede tutmak için çekici ışınlarını kilitlediler. Birlikte çalışarak güzel bir et parçasını yakalayan avcılar gibi aralarına çektiler.

"Tetikte kal," dedi Quentin iletişim hattından. "Ölü numarası yapıyor olabilir."

"Sonsuza dek ölü numarası yapmasını sağlayacak kadar sert vurdum."

Yan yana gelen kincalları sonunda robot gemisinin çılgınca hareketini durdurdu. Quentin ve Faykan, kokpitlerinin sıkışıklığı içinde giysilerini giydiler. Düşünen makinelerin yaşamdestek sistemlerine ihtiyacı yoktu, bu yüzden robot gemisinin içindeki hava basıncının ayarlanmış olması pek mümkün değildi.

İkisi birlikte kincallarından çıkıp esir gemiye bağlı bir şekilde uzayda sürüklendiler. Birlikte çalışarak kesici ışınlar ve hidrolik tutucuları kullanarak casus gemisinin karnındaki giriş kapağını açtılar. Sonunda gövdedeki deliği içeri girebilecek kadar genişlettiklerinde karşılarında uğursuz görünümlü bir dövüş robotu belirdi. Silahlarla dolu uzuvları iki insana ateş etmek için dönüyordu.

Quentin karıştırıcı akım jeneratörünü çoktan hazırlamıştı. Ateşlediğinde akımın bir kısmı çentikli gövde açıklığından dışarı dağıldı, ama gerisi sekip robota çarptı. Dövüş robotu kasılıp titrerken, jeldevre sistemini yeniden başlatmak için mücadele etti.

Faykan kendini içeri çekti. Gövdesini kullanarak robota çarptı ve düşük yerçekiminde dengesini bozdu. Dövüş robotu kasılmaya devam ederek devrilirken kendini yeniden başlatamadı.

"Bir ganimet bulduk," dedi Faykan. "Sistemlerini temizleyip Ginaz'daki kılıçustalarını eğitmek üzere yeniden programlayabiliriz. Tıpkı nesillerdir kullandıkları dövüş meki gibi."

Quentin bunu bir süre için düşündü, sonra miğferinin içindeki başını hayır anlamında salladı. Bu fikir canını sıkmıştı. "Hayır, sanmıyorum." Güçlü bir karıştırıcı akım daha fırlattı ve serbest bırakınca robot hareketsiz metal yığınına döndü. "Şimdi bu lanet olası makinenin Salusa'da nelere burnunu soktuğuna bir bakalım."

Uzun zaman önce, Quentin, Vorian Atreides'in altında basit komuta eğitimi aldığı dönemde düşünen makinelerin veri sistemlerinin ve bilgisayar kontrollerinin esaslarını öğrenmişti. Kendini mükemmel gören ebedizihin, çalışma sistemlerini yüzyıllardır değiştirmemişti, bu yüzden Vor'un bilgileri Cihat boyunca geçerli kalmıştı.

Quentin kapatılan casus aracın kontrol panellerine doğru gitti. Faykan sistemlere kaşlarını çatarak bakıp geminin dışına takılmış olan büyük, dışbükey aygıtların amacını anlamaya çalıştı. "Bunlar geniş menzilli algılayıcılar ve haritalama projektörleri," dedi. "Bu gemi, Salusa sistemindeki her şeyi tarıyormuş."

Quentin, robot gemisinin içindeki kayıt ve veri sistemlerini çalıştıracak kadar güç verdi. Gördüğü her şeyi anlaması yalnızca bir an sürdü. Birkaç saniye içinde de casus aracın yaptığı şeyin korkunç büyüklüğünü değerlendirdi.

"Bu gemi Birlik Dünyalarıyla ilgili bilgiyle dolu: askeri savunmalarımız, kaynaklarımız ... ve Musibet'in bizi ne kadar kötü etkilediği. Bütün zayıf noktalarımız, hepsi burada! Bu gemi, bir düzine Birlik Dünyasını inceleyip tam bir istila planı hazırlamış. Ana hedef Salusa Secundus gibi görünüyor." Makinelerin, en az askeri direnç yollarını bularak otomatik olarak çizdiği sayısız rotayı ve üç boyutlu haritaları işaret etti. "Omnius'un tam ölçekli bir istila planlaması için gereken her şey var burada!"

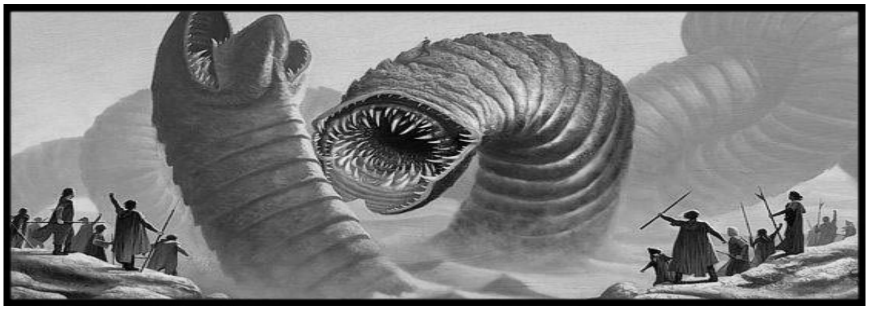
Faykan kayıt alanlarından birini işaret etti. "Görünüşe göre bu, Birliğe gönderilen yüz keşif gemisinden yalnızca biri."

Giysilerinin yüz plakasının arkasından Faykan'a bakan Quentin, oğlunun da aynı sonuca vardığını görebiliyordu. "Nüfusumuz ve askeri gücümüz Musibet tarafından böylesine mahvolmuşken Omnius'un son saldırıyı başlatması için harika bir zaman."

Faykan başıyla onayladı. "Düşünen makinelerin kafasında özgür insanlık için çok kötü bir şeyler var. Bunu yakalamamız iyi oldu."

Casus aracı, kincalların iç sisteme çekemeyeceği kadar büyüktü. Quentin bilgisayarın bellek çekirdeğini ayırıp yanına alırken, Faykan da ölü gemiye bir yer gösterici şamandıra yerleştirdi, Böylece Birlik teknisyenleri geri gelip sistemlerini inceleyebilirdi.

Şu anda iki adamın yalnızca tek bir önceliği vardı: Cihat Konseyine geri dönüp raporlarını bildirmek.

Biz kılıçlarla, güçle ve kanla savaşmak için eğitildik. Ama düşünen makineler bize karşı görünmez bir düşman gönderdiğinde kendimizi ya da insanlığın geri kalanını nasıl savunabiliriz?

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

İstian Goss ve Nar Trig, salgın hastalıktan sonra Ix'e geldiklerinde dövüşecekleri bir makine kalmamıştı ve insan nüfusunun neredeyse üçte ikisi ölmüştü. Tarlalar ve yiyecek ardiyeleri kontrolden çıkmış isyanlar sırasında yakılmış; kolera su kaynaklarına karışmış; arka arkaya gelen fırtınalar evleri tahrip edip geride sığınacak bir yeri olmayan zayıf durumdaki insanları bırakmıştı. Bu insanların büyük bölümü de hastalığı atlatmalarının ardından sakatlanmışlardı ve zorlukla yürüyebiliyorlardı.

Hayatta kalmak için mücadele eden insan ırkının eli kolu bağlanmıştı, ve gerçek düşmana karşı saldırıda bulunabilecek çok az enerjisi ve kaynağı kalmıştı.

İki yeni kılıçustası, Honru'dan ayrıldıktan sonraki aylarda, dövüş robotlarıyla önemsiz uzay savaşlarında iki kez karşı karşıya gelmişlerdi. Cihat Ordusuyla birlikte devasa iki Omnius savaş gemisinin etrafını kuşatıp içine girmiş ve gemileri ele geçirerek insanların kullanacağı şekle dönüştürmüşlerdi. Ama Musibet o kadar asker öldürmüş ve askeri saldırı planını ertelemişti ki iki paralı asker zamanlarının çoğunu kurtarma ve iyileştirme operasyonları için harcamıştı.

Neyse ki retrovirüs kurbanlarını hızla dolaştıktan sonra ölmekteydi. Şimdi, Ix'te rapor edilen son vakadan bir ay sonra İstian ve Trig, gereksiz yere hastalanma riskine girmeksizin yardım edebiliyorlardı. İkisinin de hiç melanjı kalmamıştı.

İlk günlerde Ix ekipleri ağır kazı araçları kullanarak sayısız cesedi mağara bacalarına doldurmuş, ardından da patlayıcılarla ağızlarını

kapamışlardı. Ama kısa süre önce Şehitçi fanatikler ayaklanmış ve güçlü kazı aygıtlarının bile kullanılmasına itiraz ederek, düşünen makinelerin neden olabileceği tahribatın acı dolu hatırlatıcıları olarak gördükleri ağır makineleri hedef almışlardı.

İstian, Şehitçilerin mantıksız ve kısa görüşlü olduğunu söylerken, Trig yalnızca taş gibi bir şekilde bakmıştı ona. Cihadın altta yatan gücü her zaman duygusal ve insanlığı ileri götüren güdüleyici bir güç olmuştu. Askeri kumandanların zihinlerini büyük bir tutku kaplıyor, yapmaya çalıştıkları dikkatli savaş planlarını tehlikeye atıyordu. "İnançları, rahatlığa duydukları gereksinimlere ağır basıyor," diye belirtti Trig. "Onlar da kendi açılarından güçtüler."

"Bu insanlar yalnızca kontrolden çıkmış bir kalabalık ve öfkeliler." İstian ellerini kalçalarına koyup bronzlaşmış yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Hava, Ixlilerin hastalıkla kirlenmiş barınakları temizleyip geriye kalan makine enkazlarını yok etmek için yaktıkları kocaman ateşlerin dumanlarıyla lekelenmişti. "Bunları kontrol edemeyiz. Belki öfkelerini serbest bırakmalarına izin vermeliyiz, böylece Musibet gibi öfkeleri de kendi başına yok olup gider."

Trig, üzgün bir düş kırıklığı içinde başını hayır anlamında salladı. "Bu insanların gereksinimlerini anlayabiliyorum, ama biz kılıçustaları bunun için eğitilmiyoruz. Bizler bebek bakıcısı değiliz ki. ..."

O günün daha sonraki saatlerinde, el konmuş akım kılıcı ve el silahları taşıyan bir grup donuk bakışlı Şehitçiye rastladılar. Silahların çoğu yıpranmış ve kötü durumda görünüyordu. Diğer silahlar da hiç işlemiyor gibiydi, ama onları tutan insanlar hazine bulmuş gibiydiler.

"Bu silahları nereden buldunuz?" diye sordu İstian. "Bunlar genellikle Ginaz'da eğitilen kılıçustaları için yapılmıştır."

"Biz de sizin gibi kılıçustalarıyız," dedi grup lideri. "Bu silahları ölülerimizin arasında bulduk. Azize Serena'nın eli bizi onlara götürdü."

"Ama nereden geldiler?" diye sordu İstian, dini sorudan kaçınarak. Görünüşe göre, düşünen makinelere karşı kullanabildikleri sürece teknolojiyi kullanma konusunda istisnalar yapabiliyorlardı.

"Yıllar boyunca burada pek çok paralı asker öldü," dedi Trig. "Jool Noret'in Omnius'u yok ettiği Ix'in ilk fethinden başlayarak, Quentin Butler'ın düşünen makineleri geri püskürttüğü ikinci savunmaya ve şimdi de Musibet'e kadar geçen bütün süre içinde. Buralarda sahip çıkılmayan bir sürü paralı asker araç gereci kalmış olmalı."

"Onlara biz sahip çıktık," dedi liderleri. "Ve şimdi biz de kılıçustasıyız."

İstian kardeşlerinin gururlu adının bu sahtekârlar tarafından ucuzlatılmasını istemeyerek kaşlarını çattı. "Size Ginaz'ın yüksek standartlarına göre bir kılıçustası olmayı kim öğretti? Sensei'niz kimdi?"

Adam kaşlarını çatıp İstian'a kibirli bir şekilde baktı. "Eğer sorduğun buysa biz evcilleştirilmiş bir düşünen makine tarafından çalıştırılmadık. Biz düşünen makineleri sizin de yapabildiğiniz gibi yok etmek için kendi yol göstericimizi ve hayalimizi takip ediyoruz."

Trig, bu ayak takımını ciddiye alarak İstian'ı şaşırttı. "Sizin kararlılığınızı sorgulamıyoruz."

"Yalnızca ustalığınızı," diye ekledi İstian, sert bir sesle. Bu insanlar karmaşık akım kılıçlarını sopa veya bahçıvanlık donanımlarından biraz daha iyi bir şekilde kullanabilirlerdi.

"Üç Şehit bize rehberlik edip ilham veriyor," diye gürledi kalabalığın lideri. "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz. Artık Ix'te şeytani makine kalmadı, bu yüzden de Baş Omnius'la ve onun kötü robot köleleriyle savaşmak için gemimizi doğruca Corrin'e süreceğiz."

"Mümkün değil! Corrin düşünen makinelerin merkez kalesi. Orada hemen katledilirsiniz ve bu da hiçbir işe yaramaz." İstian, Trig'in ailesinin bulunduğu Peridot Kolonisine yapılan ilk robot saldırısının ardından olanları hatırlamıştı. Bir grup tezcanlı cihadi askeri, emirlere karşı gelmiş ve Corrin'e saldırmak için kendi başlarına harekete geçmişlerdi. Ama hepsi de robot savunmaları tarafından öldürülmüştü.

"Eğer isterseniz bizimle gelebilirsiniz," dedi kalabalığın lideri, İstian'ı irkilterek.

O, tam duyduklarına inanamayarak kahkaha atmak üzereyken arkadaşının yüzündeki sert kararlılığı gördü. "Aklından bile geçirme, Nar."

"Gerçek bir kılıçustası, gerçek düşmanla savaşmak için her zaman fırsat aramalıdır."

"Kesinlikle öldürülürsün," dedi İstian.

Trig öfkelenmiş gibiydi. "Öleceğimizi hepimiz biliyoruz. Ginaz'da eğitim gördüğümden beri buna hazırlıklıyım - senin gibi. Eğer içinde Jool Noret'in ruhunu taşıyorsan tehlikeli bir durumdan neden korkuyorsun?"

"Bu yalnızca tehlikeli bir durum değil Nar - bu intihar. Ama itiraz etmemin nedeni bu değil, yalnızca anlamsız oluşu. Evet, size saldırmadan önce bir avuç dövüş robotunu öldürebilirsiniz, ama bu ne işe yarar? İnsanlığın davası için bir ilerleme kaydetmeyeceksiniz ve Omnius da

makinelerini yeniden yapacak. Bir hafta içinde sanki Corrin'e hiç gitmemişsiniz gibi olur."

"Bu, Cihat için indirilmiş bir darbe olacak," diye ısrar etti Trig. "Burada dikilip hayatta kalanların acı ve sefalet içinde debelenmelerini seyretmekten iyidir. Burada onlara yardım edemem, ama Omnius'a karşı savaşarak bir şeyler yapabilirim."

İstian başını hayır anlamında salladı. Şehitçilerin lideri daha önce olduğu kadar kararlı ve ateşliydi. "İkisi olmasa da bir kılıçustasını memnuniyetle yanımıza alabiliriz. Uzay gemimiz var. Ix karantinaya alındığında ve kalifiye pilotlar öldüğünde bir sürü gemi burada kaldı. Hastalığın yayılmadığı Birlik Dünyalarına gitmemiz yasaktı, ama bunun bir anlamı kalmadı artık."

İstian elinde olmadan onlara meydan okudu. "Demek bütün makineleri yok etmek istiyorsunuz, akım kılıçları ve uzay gemileri dışında, çünkü onlar sizin işinize yarıyor, değil mi? Planınız çok aptalca-"

"Bana katılmaya korkuyor musun İstian?" Trig'in sesinde düş kırıklığının izleri vardı.

"Korkmuyorum, yalnızca bunu yapmayacak kadar mantıklıyım." Jool Noret'in ruhu sayesinde yalnızca dövüş becerileri ve boyun eğmez bir cesaret değil, bilgelik de kazanmıştı. "Bu benim işim değil."

"Ama benim işim," diye ısrar etti Trig, "ve eğer şeytan makineler tarafından öldürülürsem ruhum daha da büyür ve bir sonraki Ginaz savaşçıları neslinde yeniden doğar. Bu insanlarla aynı fikirde olmayabiliriz, İstian, ama senin kabul etmek istemediğin gerçeği ve yolu görüyorlar."

Üzülen İstian yalnızca başını sağa sola sallayabildi. "Ginazlı paralı askerler bağımsız çalışır. Her zaman öyle yaptık. Sana ne yapıp yapamayacağını söylemek bana düşmez." Buldukları silahlara sarılan kalabalığa bakarken tasasız bir sesle ekledi, "Belki Corrin'e giderken bunları nasıl kullanacaklarını öğretirsin onlara."

"Bunu yapma niyetindeyim." Trig arkadaşının elini sıkmak için elini uzattı. "Eğer Azize Serena bunu isterse yeniden görüşeceğiz."

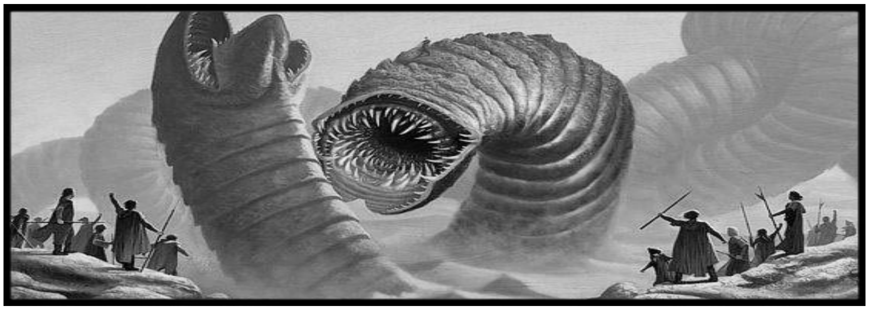
"Eğer Azize Serena isterse." Ama İstian içinden bunun zayıf bir umut olduğunu biliyordu. "İyi dövüş ve düşmanlarını hızla devir." Bir anlık tuhaf bir histen sonra uzun süreli arkadaşına kısaca sarıldı, Nar Trig'i bir daha görmeyeceğini biliyordu.

Arkadaşı başı yukarıda, kendini eğitmiş savaşçı grubunun önünde yürüyüp giderken İstian ona son bir kez daha seslendi. "Dur, bir şey daha

soracağım!" Trig dönüp arkadaşına sanki bir yabancıymış gibi baktı. "Bunu sana daha önce hiç sormadım - Ginaz'da sepetten çektiğin mercan diskinde kimin adı vardı? İçinde kimin ruhunu taşıyorsun?"

Trig bu soruyu uzun süredir düşünmüyormuş gibi tereddüt etti, sonra kemerindeki keseye uzanıp diski çıkardı. İstian'ın cilalı yüzeyini görebilmesi için döndürdü - tamamen boştu, üzerinde hiç isim yoktu. Madeni bir parayı atıyormuş gibi taşı bir fiskeyle İstian'a fırlattı, o da taşı havada yakaladı.

"Bana rehberlik eden bir ruh yok," dedi Trig. "Yani ben yeni bir kılıçustasıyım ve kendi kararlarımı verip kendi adımı ben yaratırım.

Evrim, ölümün hizmetçisidir.

— NAİB İSMAİL
Zensünni Sutrasının tefsiri

Etrafındaki dünya ne kadar değişirse değişsin, çöl daima berrak, huzurlu, geniş, engin ve sonsuza kadar tertemiz kalmaya devam ediyordu. Ama bugünlerde İsmail'in bir parça olsun huzur bulabilmesi için büyük beledin giderek daha da derinlerine inmesi gerekiyordu.

Arrakis'in sertliği ve yalıtılmışlığı davetsiz misafirleri yüzyıllardır uzak tutmuştu. Ama artık salgın hastalık yüzünden baharat çok güçlü bir çağrıda bulunmuştu ve yabancılar buradan uzak kalmıyordu. İsmail bu durumdan nefret etmişti.

Düzenli davul vuruşlarıyla çağırdığı kumsolucanı ufaktı, ama İsmail için bunun bir önemi yoktu. Uzun bir yolculuğa çıkmayacaktı. Yalnızca kendi halkının arasındayken bile etrafını saran dış-dünyalıların müzik gürültüsünden ve yabancı kumaşların parlak renklerinden uzaklaşması gerekiyordu. Kalbini ve zihnini temizlemek için zamana ihtiyacı vardı.

İsmail, kancalar ve ipler kullanarak yaratığa bindi. Onlarca yıllık deneyimden sonra bu işe artık fazlasıyla alışkındı. İsmail, arkadaşlarıyla birlikte Poritrin'den kaçıp Arrakis'e düşmelerinin ardından, aşırı derecede sabırlı olan Marha, bunun Solucansüvarisi Selim efsanesini anlamanın önemli bir parçası olduğunda ısrar ederek İsmail'e kumsolucanlarına nasıl bineceğini öğretmişti. Onu nasıl da özlüyordu. ...

Şimdi, şafağın renkleri içinde İsmail solucanın üst halkalarının kaba ve kabuklu yüzeyine tutunuyordu. İsmail yüzündeki sıcak ve sert rüzgârın, solucan kumda ilerledikçe çıkardığı tıslamanın tadını çıkarıyordu. Kumullar, engin boşluk, birkaç kaya, sonsuz rüzgârlar, tek tük görünen bitkiler ve hayvanlar. Kumullarla birleşen kumullar, çölle birleşen çöl.

Uçuşan kumlar ufku puslandırıyor, doğan güneşin görünmesini engelliyordu.

Zihninde açık bir hedef olmaksızın, yalnızca tek başına kalmayı dileyerek yaratığın istediği yere gitmesine izin verdi. Anıları da kendisiyle birlikte giderken onlarca yıllık zorluğun ardından gelen değişimi ... ve nihai mutluluğunu düşünüyordu. Çıplak arazide sayısız hayalet İsmail'i takip ediyordu, ama anıları ürkütücü değildi. Arkadaş ve aile kayıplarını kabullenmişti, sevdikleriyle geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu.

Küçük bir çocuk olduğu Harmonthep'teki bataklık köyünü, sonra Poritrin'de köle olarak büyüyüşünü, Arrakis'e kaçmadan önce tarım alanlarında, Üstat Holtzman'ın evinde ve sonra da tersanelerde çalışmaya zorlanışını hatırladı. Hayalet halindeki anılardan ikisi fazlasıyla bulanık ve aradan geçen uzun zaman yüzünden iyice belirsizdi: karısı ve küçük kızına dair anıları. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki adlarını hatırlaması biraz zaman aldı. Ozza ve Falina. Onları geride, köle ayaklanmasının içinde bırakmak zorunda kalmıştı. Burada kapana kısıldığı için sonunda başka bir evlilik yapmıştı ... ve artık Marha da yoktu. Uçan kumlar ve gözyaşı yüzünden gözleri yanıyordu. Vücut suyunu böyle bir şekilde ziyan etmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Yüzünü günün sıcağından korumak için örtüsünü başının ve yüzünün üstüne çekti. Haritaya ihtiyacı yoktu, bir daire çizip evine giden yolu bulurdu. Bunca zaman sonra bu becerisi konusunda hiçbir kuşkusu yoktu.

Havada güçlü, zengin bir baharat kokusu vardı. Keskin tarçın kokusu burun deliklerine soktuğu tıkaçlara bile nüfus ediyordu. Kumsolucanı baharat püskürtüsünün meydana geldiği pas rengi kumlardan geçerken huzursuzca sağa sola çalkalandı. Hayatının büyük bölümünde devasa kumsolucanlarını sürmüş olmasına rağmen İsmail, bu davranışın nedenini anlayamıyordu. Kimse anlamıyordu. Şeyh Hulud'un kendi düşünceleri ve tarzı vardı, hiçbir insan da bunları sorgulayamazdı.

Gün batımına, kamp kurmaya karar verdiği uzun bir kaya yükseltisine doğru ilerledi. Yalıtılmış bölgeye yaklaşırken keskin gözleri kısıldı; parlak metal ve yuvarlak yapıları gördüğündeyse nefesini hızlı ve öfkeli bir şekilde içine çekti - kayalık adanın korunağında ortaya çıkan küçük bir köydü bu. İsmail daha önceki ziyaretlerinde burada böyle bir yerleşim yeri olduğunu hatırlamıyordu.

Yan tarafa doğru eğilerek kancaları çekti, solucanı çirkin uygarlık görüntüsünden uzaklaştırmak için yön değiştirme aletlerini kullandı.

Kayalıkların kilometrelerce ötedeki karşı tarafının etrafından dolaşmaya başladı. Rengarenk şafakta kasabadaki birileri onun yılankavi yaratığa binmiş olduğunu görebilirdi. Bu önemli değildi. Solucansüvarisi Selim'in ve haydutlarının hikâyeleri dış-dünyalı baharat arayıcıları arasında iyi biliniyordu; hem de batıl inanç derecesinde.

Yorgun kumsolucanının kayalığın uzaktaki ucunda bulunan sığ kumullara çökmesine izin verdi. Yaratığın kaba yüzeyinden olabildiğince uzağa atlayıp kumun üstünde sıçrarken solucan kumulların altına, giderek daha da derinlere daldı. Yaşına rağmen bu deneyimle yeniden canlandığını hissediyordu. Daha önceden çalışılmış, düzenli olmayan adımlarla yürüdü, güvende olacağı kayalara tırmandı.

Oradaki çatlakların arasında, hayatın zorluğunu ve esnekliğini gösteren alacalı likenler ve birkaç dikenli ot buldu. El'hiim'in onları geleneksel yollardan uzaklaştırma çabalarına rağmen halkının da bu bitkiler gibi azmini sürdürmesini ve zayıf düşüp şımarmamasını umuyordu.

İsmail döşeğini sereceği için bir yer ve yemeğini pişireceği düz bir kaya parçası ararken burada bile insanlara ait işaretler görüp kederlendi. Bu izler çöl insanları tarafından bırakılmış olamazdı, Zensünni tarzı konusunda ya da dikkatli hayatta kalma teknikleri konusunda uzman olan birinin izlerine hiç benzemiyordu. Hayır, bu bastığı yeri bilmeyen ve Arrakis'i hiç tanımayan bir yabancının yürüyüşüydü.

Bir anlık tereddütten sonra öfkeyle izi takip etti - tozun içinde sürüklenen birkaç ayak izi, bırakılmış birkaç alet, Arrakis Kentinde satın alınan fahiş fiyatlı metal malzemeler. İsmail parlak ve yeni görünen bir pusulayı eline aldı, ama çalışmadığını görünce hiç şaşırmadı. Sonra boş bir su kabına ve yiyecek ambalajlarına rastladı. Çöl ve zaman bütün izleri silecek olsa bile yabancıların çölün bakir saflığını nasıl lekelediğini görmek onu tiksindiriyordu. Kısa süre içinde parçalanmış giysiler buldu: sert hava ve amansız güneş için tasarlanmamış incecik dokumalar.

İsmail, sonunda davetsiz misafiri buldu. Adam kayalardan aşağıya inmiş, sendeleyerek kum okyanusuyla birleşen kayaların kıyısını takip ediyordu. Belli ki birkaç kilometre uzaktaki yeni yerleşim birimine geri dönmeye çalışıyordu. İsmail, neredeyse çıplak ve güneşten yanmış adamın tepesinde dikildi. Adam inleyip öksürüyordu ve hâlâ hayattaydı, ama pek uzun süre hayatta kalacağa benzemiyordu.

En azından yardımsız.

Yabancı kararmış ve kabarcıklanmış yüzünü yukarı kaldırıp keskin yüz hatlarını ve birbirine yakın gözlerini gösterdi. İsmail'e kindar bir şeytan ... ya da kurtarma meleğiymiş gibi bakıyordu. Bu adam El'hiim'le birlikteyken Arrakis Kentinde karşılaştıkları Tlulaxa'ydı. *Wariff.*

"Suya ihtiyacım var," dedi adam boğuk bir sesle. "Bana yardım et. Lütfen."

İsmail'in bütün kasları katılaştı. "Neden edeyim ki? Sen bir Tlulaxa'sın, bir köleci. Halkın benim hayatımı mahvetti-"

Wariff onu duymuyor gibiydi. "Bana yardım et. Kendi ... vicdanın adına."

İsmail'in yanında elbette ki erzağı vardı. Tamamen hazırlanmadan bir yolculuğa asla çıkmazdı. Ayırabileceği çok az şey vardı, ama bir Zensünni köyünde her zaman için daha fazlasını bulabilirdi. Kendisini baharat avcısı sanan bu Tlulaxa kolay zengin olma vaatleriyle Arrakis'e çekilmiş, boyunu aşan yerlere gelmişti - üstelik henüz kumul denizinin en acımasız olduğu yerlerde bile değildi!

İsmail kendi merakına küfretti. Kampta kalsaydı, bu aptalın izini sürmesi gerekmeyecekti. Tlulaxa hak ettiği gibi ölecekti. Wariff'e karşı bir sorumluluğu, bir yükümlülüğü yoktu. Ama şimdi bu umutsuz ve çaresiz adamla karşılaştığı için ona sırtını dönemezdi.

Uzun yıllar önce büyükbabasının kendisine öğrettiği Kuran Sutralarını hatırladı: "Bir adamın dış dünyada huzur bulmadan önce kendi içinde huzur ilan etmesi gerekir." Bir tane daha: "Bir adamın işleri ruhunun ölçüsüdür." Buradan alacağı bir ders var mıydı?

İçini çekip kendine fazlasıyla öfkelenerek çantasını açtı ve su kabını çıkarıp Wariff'in kavrulmuş ağzına birazcık su döktü. "Senin halkın gibi canavar olmadığım için şanslısın." Güneşten yanmış adam açgözlü bir şekilde uzandı, ama İsmail suyu geri çekti. "Yalnızca hayatta kalmana yetecek kadar."

Bu deneyimsiz baharat arayıcısı, yolundan çıkmış ve çölde sıkışıp kalmıştı. Arrakis Kentindeyken El'hiim'in yardım teklifini ve tavsiyelerini kabaca geri çevirmişti, ama İsmail'in üvey oğlu bütün hatalarına ve yanılgılarına rağmen adamın bu kadar ahmakça hatalar yapmasına izin vermezdi.

Wariff az az verilen sudan bir yudum daha aldıktan sonra İsmail ona hemen enerji sağlaması için bir parça baharat gofreti verdi. Sonunda adamın kolunu omzuna atıp doğruldu ve Wariff'i ayağa kaldırdı. "Seni

kilometrelerce uzaktaki en yakın yerleşim birimine taşıyamam. Kendi talihsizliğine kendin neden olduğuna göre biraz yardımcı olmalısın."

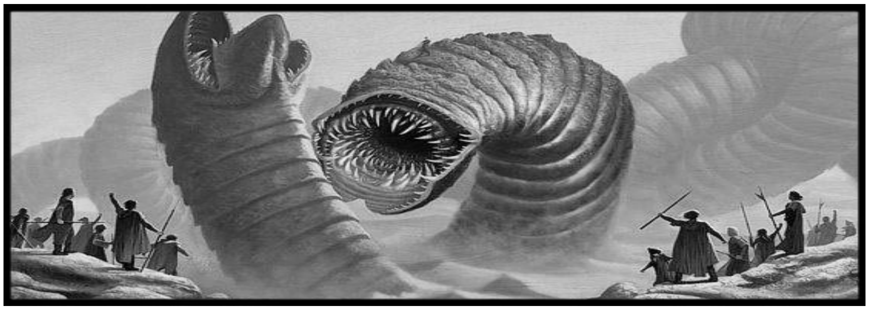
Wariff sendeledi. "Beni köye götür, bütün araç gereçlerim senin olsun. Umurumda değil."

"Siz dış-dünyalıların eşyalarının benim için hiçbir değeri yok."

Birlikte yalpalayarak yürüdüler. Yükselen iki ay sayesinde daha şimdiden aydınlanmış gece önlerinde uzanıyordu. Sağlıklı bir insan bu yolu bir günde alırdı. Yolculuklarını çok daha kolaylaştıracak olmasına rağmen İsmail'in kumsolucanı çağırmak gibi bir niyeti yoktu. "Hayatta kalacaksın. Şirket kasabası sana tıbbi yardımda bulunacaktır."

"Sana hayatımı borçluyum," dedi Wariff.

İsmail ona kaşlarını çatarak baktı. "Hayatının değersiz malzemelerinden daha fazla önemi yok benim için. Çöle uyum sağlamak için basit önlemler bile alamıyorsan Arrakis'te bir işin yok demektir."

Düşünme süreci: Nerede başlayıp nerede sona erer?

— Erasmus Diyalogları

Erasmus gövdesi, anıları ve kişiliği sapasağlam bir şekilde askeri tören alanına gelince Omnius çok şaşırdı. Bağımsız robot, sanki hiçbir şey olmamış gibi yeni savaş makinelerini ve kısa süre önce inşa edilmiş savaş filosunu seyretmeye gelmişti.

Mekanik güçler yürüyerek, yuvarlanarak ya da hızla uçarak önlerinden geçerken, Omnius, insanların gösterişli törenlerini taklit etmek için seçkin robotlarına tribünlerde hazır olda durmalarını emretmişti. Bütün bunlar büyük *hrethgir* fethine bir hazırlıktı. Geçit alayı, geniş bulvarları ve Merkez Kulesiyle Corrin Kentinin sokakları ve hava sahasında dolaşıyordu. Üstün silahların gösterisi, müsrif, etkileyici -ve gereksiz- görünüyordu.

Erasmus tribünün ön sırasındaki yerini almış, seyrediyordu. Binlerce insan kölenin sevinç çığlığı atması mı gerekiyordu? Kendisine kalsa Gilbertus'la birlikte olmayı tercih ederdi. Hatta Serena Butler klonu bile bu ... gösteriden çok daha ilginçti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Omnius. "Hâlâ nasıl varlığını sürdürebiliyorsun?"

"Bu sözlerine bakarak bekçigözlerinle villamı gözetlemeye son verdiğin anlamını mı çıkarmalıyım? Yoksa neler olduğunu bilirdin."

Bir bekçigöz yığını, öfkeli arılar gibi robotun değişen yüzünün etrafında dolaşıyordu. "Soruma yanıt vermedin."

"Benden insanların dinlerini incelememi istedin. Görünüşe göre ölüp yeniden dirildim. Belki de şehit olmuşumdur."

"Şehit mi! Bağımsız bir robotun kaybı yüzünden kim yas tutar ki?"

"Bilsen şaşardın."

Gilbertus bu ikileme bulduğu çözüm yüzünden son derece memnundu. Erasmus bilincini yeniden kazandığında, seranın avlusundaki çiçekler ve bitkilerin arasında karşısında duran kaslı adamı gördüğüne çok sevinmişti.

"Omnius ne yaptı?" Erasmus, Gilbertus'un yüzündeki kocaman gülümsemeyi görebiliyordu. "Ve *sen* ne yaptın, Mentatım?"

"Omnius bellek çekirdeğini kendi içine kopyaladı ve işini bitirince de yok etti. Tam senin öngördüğün gibi."

Yakınlardaki Serena parlak kırmızı renkte bir zambak koparıp yüzüne götürdü, gürültülü bir şekilde kokladı. İkisine hiç aldırmıyordu.

"Peki, ben hâlâ nasıl burada olabiliyorum?"

"Buradasın, çünkü inisiyatif gösterdim, baba." Kendini daha fazla tutamayan Gilbertus, sarılmak için robota doğru koştu. "Bellek çekirdeğini bana emredildiği gibi Omnius'a teslim ettim. Ama bana verilen talimatlar bir *kopya* çıkarmamı açıkça yasaklamıyordu."

"Mükemmel bir çıkarım, Gilbertus."

"Demek yeniden dirilişin dinsel bir deneyimden çok bir numaraydı. Bu seni şehit yapmaz." Bekçigözler Erasmus'un başının etrafında dolaşmaya devam ediyordu. Makinelerin askeri geçit törenindeki bütün hareketler durmuştu. "Ve şimdi sen hâlâ varlığını sürdürmeye devam ederken, rahatsız edici kişiliğin ve anıların benim içimde yalıtılmış durumda. Amaçlarımı gerçekleştirdiğimi sanmıyorum."

Duygu ifadelerinin Omnius için bir anlamı olmasa da robotun yüzünde bir gülümseme oluştu. Belki Erasmus'un kimliği ebedizihinin içinde olduğu için belki bir parçası onu takdir edebilirdi. "Umalım da Birlik Dünyalarına karşı giriştiğin sefer daha iyi sonuçlar versin."

"İnsanların sanatsal yetenekleriyle ilgili saplantılarını içsel olarak inceledikten sonra artık çalışmalarını birazcık daha değerli buluyorum. Bu yüzden varlığının sürmesine katlanacağım, şimdilik."

"Buna ... hayatta kaldığıma sevindim, Omnius."

Erasmus, Omnius'un bekçigözlerden birindeki küçük hoparlörden çıkardığı sesi daha önce hiç duymamıştı, neredeyse alaycı bir şekilde genizden gülmeye benziyordu. "Şehitmiş!"

Omnius'un bütün Senkronize Dünyalardan topladığı bu yeni, büyük imha ordusundan etkilenmiş görünmesi bağımsız robotu çok şaşırtmıştı. Omnius bu gösteri fikrini nereden almıştı? Ve amaçlanan seyirciler kimlerdi? Belli ki Cihat Ordusunun rutin bir şekilde yaptığı işlemi

kopyalamış ve bunu nihai fetih sürecine hazırlanmanın önemli bir parçası olarak görmüştü.

Erasmus, cilalı platin gövdesindeki bir parça yağa fiske attı. Akışkanmetal yüzü Corrin'in kırmızı güneşinin altında parlıyordu. Orijinal ebedizihinin programında, anlaşılması güç bir kusurun, jelküre bellek çekirdeğinin doğrudan incelenmesiyle saptanamayan yapısal bir özelliğin bulunup bulunmadığını bir kez daha merak etti. Omnius ara sıra tartışmasız hatalar yapıyor ve davranışları garip ... hatta kuruntulu görünüyordu. Şimdi programında bir de kendisinden tamamen ayrı bir kimlik taşıdığına göre belki ebedizihin daha da tehlikeli hale gelmişti.

Omnius'un sesi etrafındaki görünmeyen hoparlörlerden şehir boyunca yankılandı. "İnsanlar zayıf düştü ve yenildi, yaydığımız salgın hastalık yüzünden milyarlarcası öldü. Hayatta kalanlar, bütün dikkatlerini uygarlıklarından geri kalanı bir arada tutmaya veriyor. Geriye dönen casus gemilerime göre sayıları çok azaldı ve hükümetleri de etkisiz durumda. Cihat Ordusu tam bir karmaşa içinde. Yok etme işlemini artık tamamlayacağım.

"Düşman artık bana karşı saldırı gerçekleştiremediği için son saldırıya hazırlık olarak Senkronize Dünyaların her yerinden robot savaş gemilerimi toparladım. Bütün fabrikalar silahların, dövüş robotlarının ve savaş gemilerinin sayılarını artırmak için çalışıyor. Kuvvetlerimiz, Corrin yörüngesinin üstünde neredeyse tamamen hazır durumda. Bu kuvvetlerle insan yönetimini tamamen yok edecek ve Salusa Secundus'u ardımızda steril edilmiş bir küre olarak bırakacağız."

Tıpkı Birlik Donanmasının uzun zaman önce Yerküre'yi arkasında bıraktığı gibi, diye düşündü Erasmus. Omnius'un yine her zamanki gibi orijinal bir fikri yoktu.

"Daha sonra Birliğin geri kalanı dağınık ve çaresiz duruma geldiğinde kolayca bir düzen kuracağım. Ardından da düzenli evrene bir sürü gereksiz hasar veren bu ırkı sistematik bir şekilde yok edeceğim."

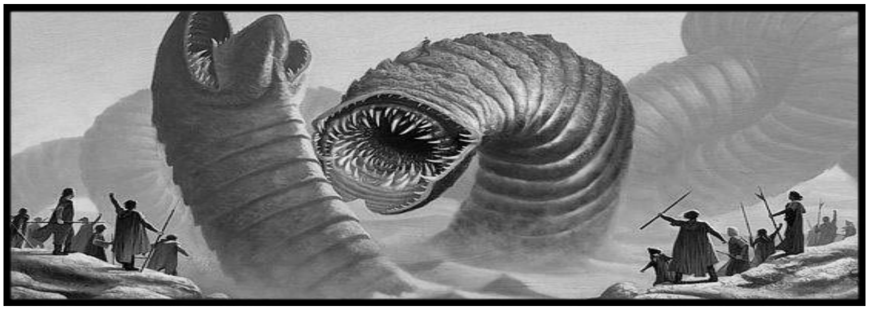
Bu sözler Erasmus'u endişelendirdi. Omnius yalnızca insanların kendisi ve yönetim alanı için bir tehlike oluşturduğunu düşünüyordu; bu yüzden de onları katletmesi gerektiği sonucunu çıkarmıştı. Hepsini. Ama insanlar o kadar ilginç bir gen havuzuydu ki, görece kısa ömürleri içinde çok geniş çaplı duygusal ve entelektüel hareketlerde bulunabiliyorlardı.

Erasmus hepsinin yok edilmeyeceğini umuyordu.

Gökyüzüne bakarken uçan makineler, koreografisi dikkatle hazırlanmış manevralar sergileyerek sahte düşman taburlarıyla karşılaştı. Gösteri taburu, sahte düşmana karşı programlanmış çalışmalarını tamamladı. Yoğunlaştırılmış patlamalarla sahte taburu yok etti, alevli şarapnel parçaları dönerek yere doğru düştü.

Ne aptalca bir gösteri, diye düşündü Erasmus.

Tepedeki devasa filoya yakıt ve silah ikmali yapıldı. Filo, Salusa Secundus'u yok etmek için bir aylık yolculuğuna çıkmaya neredeyse hazırdı.

Hayatta kalmak için mantıklı bir umut yoksa, sonunuzun geldiğini düşünmeniz mi yoksa sona kadar mutlu bir cehalet içinde varlığınızı sürdürmeniz mi daha iyidir?

— PRİMERO QUENTİN BUTLER
askeri günlüklerden

Ele geçirilen casus aracındaki bilgiler tartışmasızdı.

Quentin ve Faykan, Zimia'ya döner dönmez, üniformalarını değiştirmek için bile zaman harcamaksızın Cihat Konseyinin bütün üyeleriyle konuşmak istediler. Kapalı kapıların ardındaki odada, Quentin onlara Birliğin savunmasız durumuyla ilgili rahatsız edici keşif bilgilerine ait bilgisayar veri çekirdeğini gösterdi. Faykan sessizce dikiliyordu ve konuşmayı babasına bırakmıştı. Konsey üyelerinin aşikâr sonuca varmaları uzun sürmedi.

"Omnius bize karşı harekete geçmeyi planlıyor. Nasıl ve ne zaman olduğunu öğrenmeliyiz." Hepsi şaşkın bir inanmazlık içinde otururken Quentin cesur isteğini belirtti. "Bu yüzden, Senkronize bölgenin merkezine -eğer gerekiyorsa bizzat Corrin'e- küçük, ama çok önemli bir keşif seferi yapmayı öneriyorum."

"Ama Musibet var ve karantinalar-"

"Belki de Başkumandan Vorian Atreides'in dönüşünü beklesek daha iyi olur. Parmentier'den her an dönebilir-"

Quentin hepsinin sözünü kesti. "Ve robot casus gemisinin düşündürdüğü aciliyet yüzünden uzay-bükücüleri kullanmalıyız." Sözlerini yumruğunun hızlı bir hareketiyle vurguladı. "Omnius'un ne yaptığını bilmek zorundayız."

Geçici Genel Vali O'Kukovich, yüzünde derin bir yoğunlaşma ifadesiyle oturuyordu. Cihat Konseyi toplantılarında bile O'Kukovich bütün tarafları dinler ve sonucu açıklamadan önce, sanki bununla bir ilgisi varmış gibi

oybirliğiyle alınan kararın çıkmasını beklerdi. Quentin Geçici Genel Validen hiç hoşlanmıyor ve onu atıl bir adam olarak görüyordu.

Yüce Patrik Xander Boro-Ginjo halinden memnun ve çok itici görünüyordu, ama insanlığın karşı karşıya olduğu tehdidin gerçek ciddiyetinin farkında değil gibiydi. Etrafını aptalca gülümseyen dalkavuklar ve zarif eşyalarla çevirmişti, boynundaki makam zincirinin varlığından, bu zincirin gerektirdiği sorumluluk ve güçten daha fazla etkileniyor gibi görünüyordu. "Ama ben uzay-bükücülerin tehlikeli olduğunu sanıyordum."

Faykan sakin ve kesin bir yanıt verdi. "Yine de durum gerektirdiğinde kullanılabiliyorlar. Kayıp oranı yüzde on ve çok iyi ücret alan tehlike pilotları kullanıyor bu gemileri. VenKee, Holtzman kalkanlarıyla donatılmış kargo gemileri kullanarak salgının etkilediği dünyalara pek çok kez acil melanj teslimatı yaptı. Uzay-bükülümü gemileri hayati önem taşıyan mesajları zamanında iletmek için tek yol."

"Bu durumda da onları kullanmak kesinlikle gerekli," diye ısrar etti Quentin. "Senkronize uzayın derinliklerine bir gözlemci göndermeyeli yıllar oldu. Şimdi makinelerin bize karşı harekete geçeceklerini gösteren kesin kanıtlarımız var. Kendi gözlerimizle görmezsek nasıl bir plan yaptıklarını nasıl bilebiliriz?"

"Bir robot keşif gemisinin önünü kestik, ama Omnius'un çok sayıda keşif gemisini gönderdiğini de biliyoruz," dedi Faykan. "Makineler lanet olası Musibet yüzünden büyük yara aldığımızı biliyor. Ebedizihin insanlığa karşı son bir saldırıya hazırlanıyor olmalı."

"Eğer düşmanım zayıf, meşgul ve sersemlemiş durumdaysa ben de öyle yapardım," diye gürledi Quentin. "Corrin'de neler olduğunu görmeliyiz. Bir veya iki küçük uzay-bükücüyle gizlice girip ayrıntılı görüntüler aldıktan sonra makineler önünü kesemeden kaçabilir."

"Kulağa çok riskli geliyor," diye homurdandı Geçici Genel Vali, onaylamaları için diğer Konsey üyelerine bakarak. "Öyle değil mi?"

Quentin kollarını üniformalı göğsünün üstünde kavuşturdu. "Bu yüzden de bizzat ben gitme niyetindeyim."

Cihat Konseyinin üst düzey bürokratlarından biri kaşlarını çattı. "Bu çok saçma! Sizinki gibi deneyime ve kıdeme sahip bir subayı riske atamayız, Primero Butler. Uzay-bükülümü yolculuğundan sonra hayatta kalsanız bile böyle bir keşif gezisi ele geçirilip sorgulanmanıza neden olabilir."

Quentin bu endişeleri öfkeyle bir kenara attı. "Sık sık küçük uzay-bükücülerine binip kendini düşmanın üstüne atan Başkumandan Vorian Atreides'i örnek göstermek istiyorum. Hizmet kayıtlarımın da gösterdiği gibi, beyler, tarihsel bir deyimi kullanacak olursak ben bir koltuk generali değilim. Taktik tahtaları ve savaş oyunları kullanarak komuta etmiyorum. Onun yerine adamlarımın başına geçiyor, tehlikeyle şahsen karşılaşıyorum. Bu görevde yanıma mürettebat almayacağım, yalnızca bir kişi istiyorum - oğlum Faykan'ı."

Bu, daha da büyük bir patırtıya yol açtı. "İki seçkin komutanı riske atmak mı istiyorsunuz? Neden yanınıza birkaç paralı asker almıyorsunuz?"

Yanındaki Faykan şaşkınlıkla karşılık verdi. "Gitmekten korkmuyorum, komutanım, ama bu akıllıca mı?"

Faykan daha fazla itiraz edemeden Quentin hızlı ve anlaşılmaz bir dizi parmak hareketi yaptı. Cihat subaylarının üstdüzey eğitim sırasında öğrendikleri karmaşık şifreli bir savaş dilini kullanıyordu. O ve Faykan askeri çarpışmalar sırasında bu dili sık sık kullanırlardı, ama politikacıların önünde asla yapmamışlardı. Konsey üyeleri bir şey kaçırdıklarını biliyorlardı, ama ne olduğunu anlamamışlardı.

Quentin hızlı hareketlerle şöyle diyordu, "Biz Butler'iz. Son iki Butler." *Çünkü Abulurd Harkonnen mirasını boğazımızdan aşağı tıkmak istiyor!* "Bunu ikimiz yapmalıyız, sen ve ben."

Faykan şaşırmış gibi katı bir şekilde oturdu, sonra başını salladı. "Evet, komutanım. Elbette." Fikir ne kadar riskli görünürse görünsün primeroyu her zaman takip edecekti. O ve babası birbirlerini ve riskleri anlıyorlardı. Quentin Butler bu görevi vermek için bir başkasına asla güvenmezdi.

Quentin tekrar Konsey üyelerine döndü. "Birlik, ölümcül salgın başladığından beri düşmana karşı herhangi bir saldırı hareketinde bulunamadı. Bütün dünyalarımız dizlerinin üstüne çöktürüldü ve dış saldırılara karşı artık insanı telaşlandıracak ölçüde zayıfız. Milyarlarca insan zaten öldü, sayısız güneşin altında çürüyor. Makinelerin arkalarına yaslanıp Musibet'in seyrini tamamlamasını bekleyeceklerini, planlarının ikinci bir aşaması olmadığını mı sanıyorsunuz?"

Makinelerin daha fazla zarar verme olasılığı hiç aklına gelmemiş gibi Yüce Patriğin rengi birden soldu. Makam zincirine cankurtaran halatı gibi sarıldı. Quentin Konsey üyelerinin yüzlerini incelerken, salgınla, daha kötü bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olduklarını gördü.

İtirazlar homurtulu kabullere dönüşürken Geçici Genel Vali gülümseyerek kararını bildirdi. "Dualarımızla birlikte gidin Primero. Omnius'un ne yaptığına bakın. Ama bize hızla ve güvenli bir şekilde geri dönün."

Cihat Ordusu bu hızlı ve tehlikeli araçları nadiren kullansa bile iki adam da uzay-bükücü kullanmaya yetkiliydi. Quentin şanslarını artırmak için oğlunun ve kendisinin farklı gemiler kullanmasına karar verdi. Bir tanesi uzay-bükülümü hatasıyla karşılaşsa bile diğeri Salusa'ya sağlam olarak geri dönebilirdi.

Primero her zamanki vedalaşmalar olmaksızın hızla yola çıktı. Wandra'yı ziyaret etmek için kısa bir süreliğine İçgözlem Şehrine uğramasının ardından Quentin'in göreceği başka hiç kimse kalmamıştı. Abulurd bile hâlâ Parmentier'den geri dönüş yolculuğundaydı.

İki uzay-bükücü keşif gemisi, birbirleriyle bağlantı halinde olmaksızın, bükülmüş uzayın çarpık anlaşılmazlığı içinden hızla geçti. Boyutların arasından sıyrılıp galaksinin dokusunda kestirmeden ilerlediler. Her an tesadüfen rotalarında bulunan bir güneş, gezegen ya da aya çarpabilirlerdi. Rotalarını belirleyip Holtzman Etkisi motorlarını çalıştırdıktan sonra karşı taraftan çıkana ... ya da sonsuza dek yok olana kadar birkaç saniye beklemekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Quentin ya da Faykan bu görev sırasında ölürse, Cihat tarihi kayıplarını gerçekten fark eder miydi? İki savaş kahramanı Omnius'un yaydığı hastalığa karşı etkisiz kalmıştı. Bu korkunç hastalık yüzünden Titanlar Devrinin ve Serena'nın Cihadının toplamından daha fazla insan ölmüştü. Omnius savaşın parametrelerini tamamen değiştirmişti, tıpkı Cihadı başlatarak Serena'nın yaptığı gibi.

Bu çatışma artık çözülebilecek basit bir çatışma değildi. Hayatta kalmak için verilen bir savaştı ve zafer yalnızca karşı tarafın mutlak bir şekilde yok edilmesiyle kazanılabilecekti. Musibet'e kurban giden insan sayısını hesaplamak mümkün değildi. Hiçbir tarihçi yaşanılan felaketin büyüklüğünü ölçemez ve hiçbir anıt da kayıpları göstermek için yeterli olamazdı. Bu andan itibaren bir insan bilim adamının icat ettiği hiçbir kıyamet günü silahı korkunç, hiçbir yıkıcı güç, düşünen makineler karşısında çok büyük olamazdı.

Eğer hayatta kalmayı başarırsa insan ırkı bir daha asla aynı olmayacaktı.

Corrin'e yolculuk dehşet verici olduğu kadar kısaydı da. Quentin'in keşif gemisi büklümlenmiş uzaydan çıktı ve etrafında bir yıldız tarlası, elmaslarla kaplı bir kadife gibi titreşti. Manzara sakin ve huzur vericiydi, şu anda düşünen makinelerin kontrolünde olan galaksinin bir parçasının derinliklerinde bulunduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Orada sessizlik içinde beklerken, uzayın sınırlarını ve Corrin'in etrafındaki yıldıztakımı örüntülerini gösteren yönbulucu karşılaştırma sistemlerini araştırdı. Uzay-bükücüler yönbulma konusunda çok isabetli olmasalar ve hedefin yalnızca yüzbin kilometre kadar yakınına gidebilseler de, Quentin en azından doğru yıldız sistemine gelmişti. İz sürme becerilerini kullanarak bulunduğu yeri doğruladı. Sistemdeki kızıl devin Corrin'in şişkin güneşi olduğu kesindi.

Faykan uzayda kendisine katıldıktan sonra Baş Omnius kopyasının makine imparatorluğunu yönettiği gezegene doğru hızla ve sinsice alçalmaya başladılar. Büyük olasılıkla sistemin çevresini koruyan robot devriye gemileri ve makine dünyasının etrafındaki trafiği izleyen gemiler bulunuyordu. Ama hiçbir insan Senkronize Uzayın bu kadar içine hücum etmediği için robotlar fazla tetikte olmayabilirdi.

Quentin ve Faykan, aşağıya yaklaşıp keşiflerini yaptıktan sonra düşman gemisi önlerini kesemeden oradan ayrılmayı planlıyorlardı. Taze ve önemli bilgilerle Birliğe dönmenin tek yolu buydu. Eğer düşünen makinelerin gemileri uzay-bükücülerini yakalamaya yaklaşırlarsa o ve oğlu Holtzman kalkanlarını çalıştıracak, uzayı bükecek ve tekrar Birlik bölgesine geri sıçrayacaktı. Geleneksel uzay-itici teknolojisini kullanan düşünen makineler onları asla yakalayamazdı.

Ama iki adam da karşılaşacakları manzaraya hiç hazırlıklı değillerdi.

Corrin'in etrafındaki uzay, akla gelebilecek her türlü büyüklük ve şekildeki robot savaş gemileriyle tamamen kaplanmış durumdaydı. Omnius burada kocaman kruvazörler, robot destroyerler, otomatik bombardıman gemileri, devasa vurucular ve yok edicilerden oluşan hayret verici bir donanma toplamıştı. Sayıları yüzbinleri buluyordu.

"Hepsi ... bu kadar mı? Omnius'un elindekilerinin toplamı bu mu?" Faykan'ın sesi keyifsiz ve titrekti. "Nasıl bu kadar *çok* olabiliyorlar?"

Quentin'in konuşabilmesi için aradan uzun bir anın geçmesi gerekti. "Eğer Omnius bu donanmayı Birliğe gönderirse sonumuz gelmiş demektir. Bunlara karşı dayanmamız mümkün değil." O kadar dikkatli bir şekilde bakıyordu ki gözleri yanıyordu. Sonunda gözlerini kırpmayı akıl etti.

"Makineler bunların hepsini burada inşa etmiş olamazlar. Omnius bu gemileri diğer Senkronize Dünyalardan getirmiş olmalı," dedi Faykan.

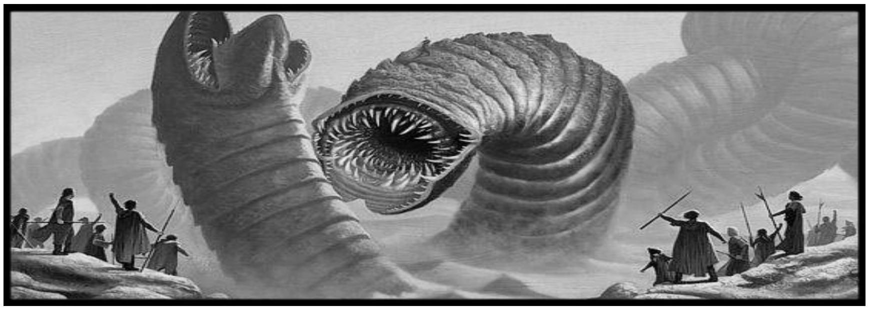
"Neden olmasın? Musibet başladığından beri ona karşı hiçbir eylemde bulunamıyoruz."

Quentin'e göre düşündüğü sonuçtan kaçmak asla mümkün değildi. Hiç kuşku yok ki bu gemilerin hepsi Salusa Secundus'u, insanlığın merkezini ezmek için kullanılacaktı. Ardından da hayatta kalanların kendilerini böyle bir güce karşı korumak bir yana, karınlarını bile zor doyurduğu diğer Birlik gezegenlerine yayılacaklardı.

"Tanrı ve Azize Serena adına," diye soludu Faykan. "Makinelerin, Birliğin zayıflığının farkında olduklarını biliyordum baba, ama Omnius'un şimdiden bir saldırıya hazırlandığı asla aklıma gelmezdi."

Corrin, yığınlar halinde hareket etmek üzereymiş gibi görünen öfkeli eşek arılarının oluşturduğu kocaman bir kovana benziyordu. Musibet'in Soylular Birliğindeki ezici ilerleyişinin ardından insan nüfusu en düşük seviyesini yaşıyordu. Düşünen makinelere karşı kendilerini savunmak için bekleyen güçler hiç bu kadar zayıf olmamıştı.

Ve Omnius'un kıyamet günü donanması saldırmaya hazır görünüyordu.

Umut ve sevgi, koca bir galaksi içindeki en uzak kalpleri bile birbirine bağlayabilir.

— LERONİCA TERGİET
özel günlüğünden

Akşamın erken saatlerinde Zimia'nın gezegenlerarası bölgesi genellikle çok hareketli olurdu. İşportacılar ve müşteriler yüksek sesle ve birbirine karşı art niyet beslemeksizin pazarlık eder, mallarını satmaya çalışan satıcılar psikolojiyi ve akıllıca numaraları kullanarak birbirini test edip takılırdı.

Vor bir aydan uzun süredir evine dönmemişti. Abulurd da ciriti biraz zorlamış ve Salusa'ya bir gün erken varmışlardı. Vorian her zamanki gibi Leronica'yı yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Leronica onun tutunacağı bir dal ve ne zaman bir görevden dönse dengesini yeniden kurmasını sağlayan bir dayanak noktasıydı.

Estes ve Kagin'in hâlâ orada olmasını bekliyordu. Aylar önce Caladan'a dönmeye niyetliydiler, ama karantinalar ve Musibet'in neden olduğu belirsizlik bütün seyahat planlarını altüst etmişti. Salusa'da her yerde olduğundan daha güvendeydiler ... ve kendisi bir kez daha uzaktayken annelerinin yanında oldukları için Vor çok seviniyordu.

Bu gece, programdan bir gece önce evine dönerken mahallenin havasında garip bir örtü, ilginç bir şekilde enerji ve coşku eksikliği vardı. Bu durum onun ruh haline de uyuyor gibiydi, çünkü Parmentier'den Raquella'dan bir haber alamadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Abulurd ve mürettebatı iki gün boyunca aramalarında ona yardım etmiş olsa bile Vor'un torunu ya da tıbbi ekibinden hiçbir iz bulamamışlardı. Raquella ve Mohandas Suk gezegenden yok olmuş gibiydiler.

Abulurd ise Salusa'ya dönmek, kendisine emredildiği gibi hazırladığı salgının son aşamaları ve sonrasıyla ilgili raporunu sunmak için sabırsızlanıyordu. Vor görevin çağrısını kesinlikle anlıyordu, bu yüzden onlarla birlikte mekiğe binerek ciritten ayrılmış ve hemen evine yollanmıştı.
...

Bu gece Zimia'nın gezegenlerarası bölgesinde yaşayan insanların üstlerinde bir hüzün varmış görünüyordu, her zamanki gibi renkli dillerinde gevezelik yapmıyorlardı. Onun yerine sessizce kendi aralarında konuşuyorlar, Vor'un geçtiğini gördüklerinde dönüp ona bakıyorlardı. Mahallesindeki insanların onu fark etmesi sıra dışı bir olay değildi, ama bu kez hiçbiri Başkumandana selam vermedi veya onunla konuşmak girişiminde bulunmadı. Onu rahat bıraktılar.

Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Vor adımlarının hızını daha da artırdı.

Binanın beşinci katındaki dairesine girdiğinde Estes ve Kagin'i karıları, çocukları ve torunlarıyla birlikte buldu. Bunlar Vor'un nadiren gördüğü insanlardı. Leronica onun için yeni bir davet mi veriyordu? Bundan kuşkuluydu, çünkü kesin dönüş tarihini bilmiyordu.

Gülümseyerek şefkatle torunlarına baktı, ama onu tanıyor gibi değildiler. Kendisini her zamankinden daha da az coşkuyla selamlayan, kendi endişelerini taşımakta olan iki oğluna merakla baktı. Babalarından çok daha yaşlı görünüyorlardı. "Neler oluyor? Anneniz nerede?"

"Buraya gelmenin zamanı geldi de geçiyordu artık." Kagin kardeşine baktı.

Estes başını iki yana sallayarak içini çekti. Gürültücü küçük bir kızı kucağına alıp susturdu. Sonra da çenesiyle ana yatak odasını işaret etti. "Oraya girsen iyi olur. Fazla zamanı kalmamış olabilir, ama ona geleceğin umudunu hiç kaybetmedi."

Vor büyük bir panik hissiyle fırlayarak yatak odasına daldı. "Leronica!" Öncelikleri konusunda mazeret gösteremezdi ve Leronica hiçbir zaman Cihat görevleri yüzünden ona karşı kin beslememişti. Ama ya ona bir şey olduysa?

Leronica'yla uzun yıllar boyunca paylaştığı odaya girdi. Karakteristiği olmayan büyük bir endişe zihnini tamamen doldurmuştu. Yoğun ilaç kokusu alıyordu, hastalık - Musibet mi? Leronica bütün önlemlere rağmen bir şekilde bu korkunç hastalığa mı yakalanmıştı? Baharat kullanmayı her zaman reddetmişti ve bu da onu savunmasız hale getiriyordu. Kendisi

bağışıklığa sahip olmakla birlikte taşıyıcıydı, acaba enfeksiyonu başkalarına geçirebilir miydi?

Vor kapının hemen içinde durdu, soluğu boğazında kalmıştı. Leronica büyük yataklarında yatıyor; daha önce Vor'un hiç görmediği kadar yaşlı ve kırılgan görünüyordu. Genç bir doktor onunla ilgileniyor, farklı tedaviler deniyordu.

Leronica Vor'u kapıda gördüğünde gözleri aydınlandı. "Aşkım! Geleceğini biliyordum!" Sanki bir doz uyarıcı almış gibi hemen oturma pozisyonuna geçti.

İrkilen doktor döndü ve sonra gözle görülür şekilde rahatlayarak nefesini bıraktı. "Ah, Başkumandan, sizi gördüğüme çok sevin-"

"Nesi var? Leronica iyi misin?"

"Ben *yaşlıyım,* Vor." Doktora bir dirsek attı. "Bizi biraz yalnız bırak. Birbirimize anlatacağımız çok şey var."

Adam yastıkları düzelterek ve yeni bir tarayıcının sonucunu okuyarak bir süre daha kalmakta ısrar etti. "Onu olabildiğince rahatlattım, Başkumandan, fakat-"

Bugünden uzun zamandır korkan Vor, doktorun söylediklerinin gerisini duymadı. Bütün dünyasını ve bütün dikkatini Leronica'ya yoğunlaştırdı. Leronica cesurca gülümsedi, ama bu zayıf, hastalıklı bir gülümsemeydi. "Seni kollarım açık karşılamak için kapıya gelemediğim için üzgünüm."

Vor onun sıcak, kuru elini ellerinin arasına aldığında kâğıt hamurundan yapılma bir heykel tutuyormuş gibi hissetti. "Daha erken gelmeliydim, Leronica. Parmentier'e hiç gitmemeliydim. Abulurd her şeyi halledebilirdi. Bilmiyordum-"

Gördüklerinden kaçabilmeyi diliyordu, ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Hayatının aşkının ölüme doğru kaydığını görmek, düşünen makinelere karşı verdiği bütün savaşlardan daha ürkütücüydü. Bu çaresizlik başının dönmesine neden oldu. "Sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım, Leronica. Tıbbi durumun konusunda endişelenme. Bir çözüm bulacağım. Bunda ısrar edeceğim."

Aklına üşüşen olasılıklar yığını adamı sanki boğuyordu. Keşke ona da ömür uzatma tedavisini uygulayabilseydi. Keşke onu düzenli olarak melanj kullanmaya ikna edebilseydi. Keşke birlikte birkaç yıl daha geçirebilseydiler. Keşke torunu Raquella da Leronica'yla ilgilenmek için burada olabilseydi. Eğer Raquella hâlâ hayattaysa ...

Leronica'nın kâğıdı andıran dudaklarında ince bir gülümseme belirdi ve Vor'un elini sıktı. "Ben tam doksanüç yaşındayım, Vorian. Sen yaşlanmayı engellemenin bir yolunu bulmuş olabilirsin, ama bu benim için hâlâ büyük bir gizem." Vor'a yakından bakıp dudaklarının etrafına yaptığı yaşlandırıcı makyajı sildi. Parmaklarıyla Vor'un bilerek eklediği incecik çizgileri temizledi. Vor'un kendini yaşlı gösterme çabaları onu her zaman eğlendirmişti. "Hiç değişmedin."

"Ve sen de benim için her zamanki kadar güzelsin."

Vor o gece ve ertesi gün Leronica'nın yanından nadiren ayrıldı. Estes, Kagin ve aileleri evi doldurmuştu, herkes endişesini kontrol etmeye çalışıyordu. İkizler bile Vor yanındayken Leronica'nın çok daha canlı göründüğünü görebiliyordu.

Leronica fazla bir şey istemiyordu, tatlı düşkünlüğü yüzünden ara sıra birkaç şekerleme o kadar. Doktorun talimatlarını yerine getiren Kagin'in onaylamaz bakışlarına rağmen Vor ona istediği her şeyi veriyordu. Vor, umudun iplerine asılıyordu - her geçen saat biraz daha zayıflayan umudun.

İkinci günün akşamında, kızılımsı güneş ışınları pencereden yatak odasına süzülürken Vor yatakta huzursuzca uyuyan yaşlı kadına baktı. Vor, bir gece önce yatak odasına taşınan küçük karyolada rahatsız bir uyku çekmişti ve bütün bedeni yorgunluktan acıyordu. Berbat savaş alanlarındaki yetersiz sığınaklarda bile daha rahat uyuduğu zamanları hatırlıyordu.

Eğimli gün ışığı Leronica'nın kırışık yüzüne dokunurken Vor, onun tanıştıkları zamanki bir Caladan tavernasında bira ve yemek servisi yaparkenki halini hatırladı. Leronica kıpırdanıp gözlerini açtı. Vor alnını öpmek için eğildi. Leronica onu bir an için tanımadı, ama sonra dikkatini odakladı ve kederli bir şekilde gülümsedi. Ceviz rengi gözleri hâlâ güzeldi - onca yıldır Vor için hissettiği doyurucu ve bencil olmayan aşkının derinliklerini yansıtıyordu.

"Sarıl bana sevgilim," derken kadının sesi yalnızca birkaç sözcük için harcadığı bütün o çabayla titriyordu. Vor'un kalbi çaresizce haykırırken, Leronica'nın kollarından kayıp gittiğini hissetti. Son anda Leronica son nefesini alırken onun adını fısıldadı; Vor da onun adını söyleyerek karşılık verdi, okşamasına uzun ve ağır ağır heceledi.

Gözyaşlarını daha fazla tutamayınca hafif bir şekilde ağlamaya başladı.

Kagin kapıda belirdi. "Quentin Butler seni görmeye gelmiş. Cihatla ilgili bir şeymiş ve önemli olduğunu söylüyor." Sonra annesini ve Vor'un

gözyaşlarını görünce neler olduğunu anladı. Yüzü aniden soldu. "Yo, hayır! Hayır!" Hızla annesinin yanına koşup diz çöktü, ama annesi kıpırdamadı. Vor sarıldığı kadını bırakmıyordu.

Kagin yüksek sesle, hıçkırarak ağlamaya başladı. Durumu o kadar acıklıydı ki Vor geri çekilerek kolunu oğlunun omzuna attı. Oğlu bir an için paylaştıkları bir acıyla ona baktı. Estes odaya gelip yalpalayarak durdu, sanki gerçeği birkaç saniye daha geciktirmeyi umuyor gibiydi.

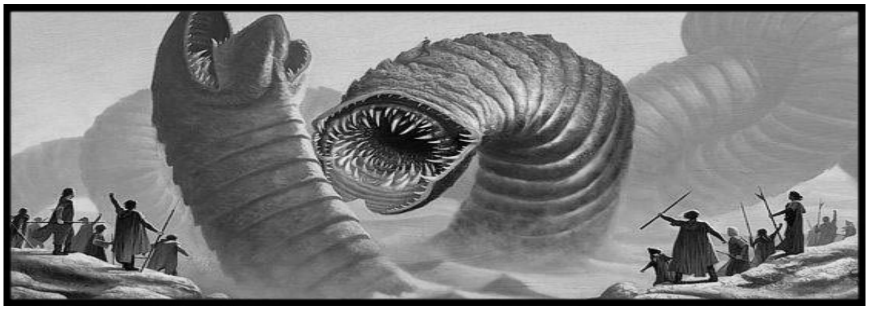
"Öldü," dedi Vor. "Üzgünüm." Birbirine çok benzeyen, koyu renk saçlı iki adama inanamayan gözlerle baktı.

Estes hiç kıpırdamadan, buzdan bir heykel gibi duruyordu. Kagin de soğuk bir şekilde babasına bakıyordu. "Gidip Primero Butler'la olan askeri işlerinizle ilgilen. Bu her zaman böyle oldu - artık öldüğüne göre durum neden farklı olsun ki? Bize annemizle yalnız kalmamız için izin ver."

Zorlukla hareket etmeyi başaran Vor tamamen hissizleşmiş gibi ayağa kalktı ve ağır adımlarla oturma odasına girdi. Yaşadığı şok yüzünden perişan görünen Quentin Butler, her şeye rağmen ütülü kırmızı ve yeşil Cihat üniforması içinde hazır ol konumunda duruyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Vor, donuk bir sesle. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bir kriz durumundayız, Başkumandan. Faykan ve ben, az önce Corrin'den geldik. En büyük korkumuz gerçekleşiyor." Derin bir nefes aldı. "Bütün Birliğin yok edilmesine bir aydan kısa bir süre kalmış olabilir."

Düşünen makinelerin, bizim aleyhimize dönen amansız silahlar haline gelecekleri onları icat edenlerin aklına hiçbir zaman gelmemiştir. Ama tam olarak böyle oldu. Mekanik cin şişeden çıktı.

— FAYKAN BUTLER
politik bir toplantıdan

Cihat Konseyinin aceleyle toplanan kriz stratejisi oturumunda, Quentin Butler giderek artan paniği hissedebiliyordu. Bunu politik liderlerin kanı çekilmiş yüzlerinde, Yüce Patriğin solgun yüzünde ve Geçici Genel Valinin şaşkın ifadesinde görebiliyordu. Pek çok üye, uzman ve Parlamento konuğu katıldığı için oturumun her zamanki özel odada değil, seyircilerin de bulunduğu büyük salonda yapılması gerekmişti. Haber çok önemli olduğu için Konsey bu bilgiyi uzun süre gizli tutamayacağını biliyordu.

"Musibet yeterli değildi," dedi Quentin yüksek sesle, endişeli sessizliğe bakarak. "Omnius artık sonumuzu getirmeye kesinlikle kararlı."

Konsey üyeleri Omnius'un inanılmaz tahrip filosunu gördüğü andan beri Birliğin kendini böyle bir güce karşı savunamayacağını anlamıştı.

"Bu çok kötü bir zaman," diyebildi sonunda Yüce Patrik. Makam zinciri sanki onu yere doğru çekiyor gibiydi. "Bir felaket üstüne diğeri. Nüfusumuzun yarısı virüs yüzünden öldü ya da ölüyor. Topluluklar ve hükümetler darmadağın, göçmenler her yerde ve onların gereksinimleriyle ilgilenemiyoruz - şimdi de Corrin'den hareket etmeye hazırlanan bu savaş filosu çıktı. Ne yapacağız?"

Quentin ve Faykan koltuklarında huzursuzca kıpırdandılar. Yüce Patriğin ötekilere ilham veriyor olması gerekirdi, sızlanıp yakınması değil.

Keşif gemilerinin yalnızca birkaç gün önce Corrin'den aldıkları görüntüleri daha geniş bir seyirci kitlesine gösteriyorlardı şimdi. Cihat taktikçileri ve Ginazlı uzman paralı askerler çözümlemeler yapmak için

koşup gelmişlerdi, ama sonuç gerçekten açıktı. Omnius zaten zayıf durumdaki insanlığa karşı ezici bir saldırı başlatmak için her türlü silahı toplamıştı. Alınan iletiler makinelerinin hedefini açık bir şekilde gösteriyordu: Salusa Secundus. Sersemlemiş politikacıların umutsuzluklarını dile getirmelerinin bir yolu yoktu.

Konuşma kürsüsünün arkasındaki önemli gezegenlere ait holoprojektörler, Birliğe ait geriye kalan askeri kuvvetlerin gücünü gösteriyor, karartılmış bölgeler hâlâ sıkı karantina altında olan sistemleri ifade ediyordu. Salgına verilen kurbanlar Cihat Ordusunu mahvetmişti. Honru'nun fethinden beri Omnius'a karşı koordine bir hücum gerçekleştirilmemişti. Üstelik ordunun bir sürü boş savaş gemisi olmasına rağmen, mürettebat olarak kullanılabilecek çok az sayıda sağlıklı asker kalmıştı. Salgının ortasında bulunan hâlâ iş yapabilir durumda olan cihadiler de karantina ve iyileştirme çabalarında görev almak üzere dağıtıldıkları için sayıları iyice azaltılmıştı.

"Belki de Cogitor Vidad'dan ... ateşkes şartlarını yeniden konuşmasını isteyebiliriz," diye önerdi Hagal'dan bir temsilci.

Vidad'ın beyin kabı, Konsey kürsüsünün bir kenarındaki özel kaideye konmuştu. Yanında Keats adlı yaşlı bir adam ve Rodane adlı çömezden oluşan bir çift ikincili duruyordu. Keats fısıldarcasına konuştu. "Cogitor yıllardır Zimia'dan ayrılmadı, ama Hessra'ya dönüp bu konuyu diğer cogitorlarla da konuşmayı isteyebilir."

Yüce Patrik Boro-Ginjo duyduklarına inanamayarak Hagal temsilcisine baktı. "Yani Omnius'a teslim olmayı mı kast ediyorsun?"

"Nasıl hayatta kalabileceğimiz konusunda daha iyi fikri olan biri var mı?"

"Bunun için zamanımız yok," diye huzursuz bir şekilde belirtti Faykan Butler. "Şu görüntülere bakın! Omnius filosunu harekete geçirmeye hazır!"

Zihinsel faaliyeti yüzünden elektrasıvısı parlak maviye dönen Cogitor Vidad hoparlörler aracılığıyla konuştu. "O halde size Salusa Secundus'u boşaltmanızı tavsiye ediyorum. Makine güçleri Corrin'den buraya bir aydan kısa süre içinde gelemez. Makineler geldiğinde bu gezegen boş olsun, o zaman Omnius zafer kazanamaz!"

"Ama bu bir milyar insan demek!" diye inledi Geçici Genel Vali.

Ginazlı paralı askerlerin temsilcilerinden biri yüksek sesle öksürdü. "Musibet'ten beri bir sürü göçmen gönderebileceğimiz pek çok boş dünya oluştu."

"Bu kabul edilemez!" diye bağırdı Quentin. Duyduklarına inanamıyordu. "Öylece saklanamayız. Salusa'dan zamanında kaçmayı başarsak bile, hiçbir şey Omnius'un zayıf düşmüş dünyalarımızı birbiri ardına istila etmesini engelleyemez. Başgezegenimizi boşalttığımız anda Birlik ölecektir." Ellerini, bir şeyi boğmak istercesine birbirine kenetledi, sonra yakışıklı yüz hatlarını sakinleşmeye zorladı. "Şimdi umutsuz, kararlı bir harekette bulunmalıyız - keşke bunun için zaman olsaydı."

Bütün gözler, sahnenin bir kenarında kaskatı bir şekilde oturan Başkumandan Vorian Atreides'e döndü. Genç görünüşüne rağmen karısının kaybı yüzünden çevresine yoğun bir acı ve keder yayıyordu, ama doğrulup bir şekilde dağılmamayı başardı. "Onları *yok edeceğiz,"* dedi donmuş çelik kadar sert bir sesle. "Bütün yapacağımız bu."

Konsey üyelerinin bazıları inlerken Geçici Genel Vali de isterik bir kahkaha attı. "Ya, çok güzel! Demek çözüm bu kadar basit! Düşünen makineleri yok etmeliyiz. Bunu daha önce düşünmeliydik!"

Başkumandan gözlerini bile kırpmadan dikiliyordu. Quentin, kendi karısı Wandra için duyduğu aşkı düşünerek onun için üzülüyordu. Evet, Leronica ölmüştü. Ama Vor, onun ailesiyle sevgisiyle kuşatılmış bir şekilde -bugünlerde zor bulunan bir şeydi bu- uzun, dolu bir hayat yaşamış olduğunu düşünüp teselli olmalıydı. Cihatla geçen yüzyıldan sonra, şimdi yıldırım hızıyla yayılan Musibet yüzünden herkes katlanabileceğinden daha fazla acı ve hayaletle uğraşıyordu.

Vor acısına tutunmuş, yüreğindeki acıyı hafifletmek için incitecek ve yok edecek bir şeyler arıyordu. Normalde temiz ve düzgün olan üniforması bugün kırışık ve lekeliydi. Askeri operasyonların resmiyetine inanan Quentin, kişisel disiplini yetersiz insanları onaylamazdı, ama şimdi görmezden geliyordu.

"Öyle ya da böyle, bu bizim son savaşımız olmalı." Vorian Atreides kürsüye doğru yürüyüp acı verecek derecede uzun bir süre bekledi. Düşüncelerini toparlayıp öfkesini ve kederini dengelerken sessizlik onu eziyordu. "Keşif görüntülerine baktıktan sonra bütün bunların askeri makine güçlerinin toplam gücü olduğundan kim şüphelenebilir ki? Son iki gün içinde diğer Senkronize Dünyalara onbir uzay-bükücü keşif gemisi gönderdik ve onların raporları da bu sonuçları doğruluyor." Keşif gemilerinden ikisi, büyük olasılıkla yönbulma hataları yüzünden kaybedilmişti, fakat geriye kalan keşif gemilerinin getirdiği bilgi çok önemliydi. "Makinelere ait gezegenlerdeki savunma filolarının çekildiğini

öğrendik. Hepsinin. Omnius bu büyük saldırı için her şeyi Corrin'e toplamış."

Yüce Patrik sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Bu büyük imha filosu karşısında titremeliyiz."

"Hayır, ölmeliyiz." Vor şimdi gülümseyerek ve daha güçlü bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama Omnius bu taktiğin bir zayıflık olabileceğini fark edemiyor - eğer nasıl kullanacağımızı bilirsek tabii."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Geçici Genel Vali O'Kukovich.

Vor, politikacıya yanıt vermek yerine doğruca Quentin'e baktı. Gri gözlerinde kırık cam parçalarına benzeyen yeni bir keskinlik vardı. "Görmüyor musun? Güçlerini bu büyük saldırı için hazırlarken *başka her yerde* savunmasız durumda kaldılar! Düşünen makineler hantal gemileriyle bize doğru gelirken, Cihat Ordusu neredeyse tamamen savunmasız durumdaki *bütün* Senkronize Dünyalara saldırabilir!"

"Peki, bunu nasıl yapacağız?" diye bağırdı Yüce Patrik, sesi tiz ve çocuksuydu.

"Beklenmedik olanı yapmalıyız." Vor kollarını üniformalı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İnsanların kazanmasının tek yolu bu."

Quentin yüksek sesli mırıltıları bastırmak için sesini yükseltti, Konsey üyelerini sakinleştirmeye çalıştı. Vor'un bir planı olduğunu biliyordu ve belki de insanlığın benimseyebileceği tek plandı bu. *"Nasıl* olduğunu açıklayın, Başkumandan. Düşünen makinelere karşı hangi silahımız var ki?"

"Atomikler." Vor bakışlarını huzursuz dinleyicilerin üzerinde gezdirdi. "Ezici sayıda güçlendirilmiş nükleer savaş başlıkları. Bütün Senkronize Dünyaları radyoaktif cüruf haline getirebiliriz, doksaniki yıl önce Yerküre'ye yaptığımız gibi. Eğer insan ırkı atomikleri yeniden kullanacak kadar cesur olabilirse Omnius'u bütün dünyalardan sistemli bir şekilde silebiliriz. Ebedizihinin bütün kopyalarını yok ederiz, tıpkı onun bizi yok etmek istediği gibi."

"Ama buna zaman yok!" diye inledi Xander Boro-Ginjo yeniden. Diğer sersemlemiş Konsey üyelerine yardım İstercesine bakıyordu. "Makineler yakında harekete geçecek! Görüntüleri izledik."

"İmha filosu şimdilik Corrin'de ve hâlâ toplanmaya devam ediyor. Salusa'ya doğru harekete geçmeden önce elimizde haftalar var. Ayrıca harekete geçtikten sonra bile buraya gelmeleri -cogitorun belirttiği gibi- bir ay sürer," dedi Vor ve ardından susup beklemeye başladı.

Quentin birden Faykan'a baktı. İki adam da Başkumandanın ne düşündüğünü anlamıştı. "Omnius'un elinde standart uzay uçuşu kapasitesine sahip gemilerden başka bir şey yok!"

"Ama *bizim* başka seçeneklerimiz var," dedi Vor, düz ve duygusuz bir sesle. "Bir ay, bütün Senkronize Dünyaları yok etmek için yeterli bir zaman - *eğer uzay-bükülümü gemilerini kullanırsak.* Yerküre'deki son zaferimizi bu dünyaların her birinde tekrarlayabilir ve başarımızı kat be kat artırabiliriz. Bütün ebedizihinleri hiç acımadan, birbiri ardına tek tek yok edeceğiz."

Quentin bütün olasılıkları aklından geçirirken nefesini hızla içine çekti. "Ama uzay-bükücüler çok güvenilir değil. VenKee istatistikleri yüzde onluk bir kayıp oranını işaret ediyor. Filomuz ne zaman bir Senkronize Dünyaya hareket etse gemi kaybedeceğiz. Yüzlerce Omnius kalesi var. Yıpranma oranımız ... dehşet verici olacak!"

Vor etkilenmemişti. "Toptan yok olmaktansa bu tercih edilebilir. Corrin filosu, engellenemez bir şekilde Salusa Secundus'a doğru gelirken etraflarından dolaşıp savunmasız Senkronize Dünyalara saldıracağız, listedeki bütün gezegenleri metodik bir şekilde ortadan kaldırdıktan sonra sonunda esas dünyaya doğru ilerleyeceğiz. Biz Corrin'e ulaşana dek saldırı filosu karşılık veremeyecek kadar uzakta olacak."

Xander Boro-Ginjo araya girdi. "Ama Senkronize Dünyalardaki bütün o esir insanlar ne olacak? Onları kölelikten kurtarmamız gerekmiyor mu? Onlara karşı nükleer soykırımda bulunursak hepsi ölür."

"En azından özgür olarak ölecekler."

"Eminim bu onlar için büyük bir teselli olacak," diye gürledi O'Kukovich, ama odadaki görüşün Vor'un lehine döndüğünü görebiliyordu, bu yüzden hemen sustu. Konsey üyeleri dehşete düşmüş, ama umutlu görünüyordu. Şimdi en azından onlara küçücük de olsa şans veren bir planları vardı.

"Eğer kararlı bir şekilde hareket *etmezsek* daha fazla insan ölecek." Vor'un kararlılığı ve güveni ürkütücüydü. "Hem bu arada Salusa Secundus her iki şekilde de yok edilecek. Daha iyi bir seçeneğimiz yok."

"Peki, Salusa ne olacak? Onu terk edemeyiz?" Geçici Genel Vali'nin sesinde tatsız bir inilti vardı.

"Salusa Secundus'u feda etmek, bu Cihadı sonsuza dek sona erdirmek için ödememiz gereken bir bedel olabilir." Vidad'ın beynini barındıran koruyucu kaba baktı. "Cogitor haklı: Bu gezegeni hemen boşaltmalıyız."

Quentin'in midesi kurşuna dönmüştü, ama hâlâ tarafsız olmaya çalışıyordu. Bu plan işe yarayabilirdi. Ama korkunç bir kumardı, üstelik iki şekilde de insanoğlunun ruhunda derin bir iz bırakacaktı. "Makine filosu Salusa'ya saldırma konusunda başarılı olsa bile programlarını tamamladıktan sonra onları bir arada tutacak bir ebedizihin kalmayacak, rehberleri ve inisiyatifleri olmayacak. Onları kolayca avlayabiliriz."

"Bütün Senkronize imparatorluktan geriye bir tek onlar kalacak," dedi Faykan.

Vorian Atreides gibi Quentin de bu çatışmayı bitirmek için bütün sınırları zorlamaya veya bu uğurda ölmeye hazır olduğunu hissediyordu. Torunu Rayna'nın mucizevi bir şekilde geri dönüşü bile ona Parmentier'de ölen oğlu ve gelinini, Omnius'un katlettiği milyarlarca insanı hatırlatıyordu. "Başkumandanla aynı fikirdeyim. Bu en iyi fırsatımız ve hayatta kalmamızı garanti altına almak için bu fırsata boş veremeyiz. Cihat Ordusundaki askerlerim, aşırı riski bilseler bile uzay-bükücülerin mürettebatı olmak için gönüllü olacaklardır - gerçi çoğu Musibet yüzünden öldü, bu yüzden yeterli personel toplayıp toplayamayacağımızı bilmiyorum. Pilot bulunması gereken bütün o bombardıman kincallarını bir düşünün."

Yüce Patrik dudaklarını büzdü. "Eminim bu safları doldurmak için çok sayıda Şehitçi bulabiliriz. Makinelere karşı kendilerini feda etmek için bir fırsat isteyip duruyorlar." Bunu iki sorunu aynı anda çözmenin bir yolu olarak görüyordu.

"Şimdilik uzay-bükülümü keşif gemilerini kullanabilirler," diye önerdi Faykan. "Riskli bir iş, ama Corrin'den gelecek düzenli raporlara ihtiyacımız var. Robot filosunun bize karşı ne zaman harekete geçtiğini başka türlü bilemeyiz. İmha filosu harekete geçtikten sonra saatimizin tiktakları başlayacaktır."

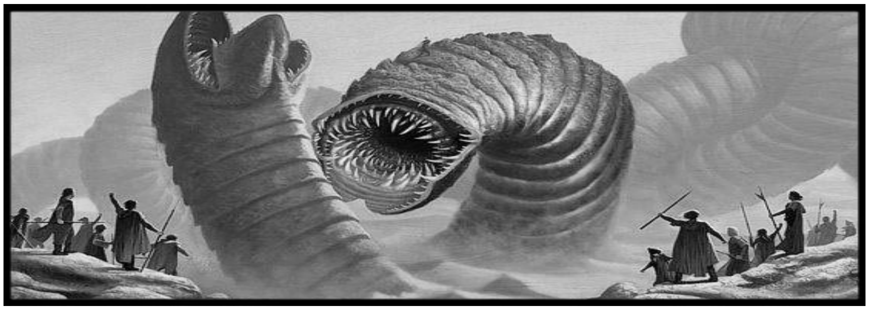
Quentin zihninden matematik hesaplamaları yaparken biraz düşündü. "Esir alınan güncelleme gemilerinden biliyoruz ki beş yüz kırküç Senkronize Dünya var. Zaferi garanti etmek için bu gezegenlerin her birine yeterince büyük bir savaş grubu göndermeliyiz. Ağır gemilerini Corrin'e göndermiş olmaları bize karşılık vermeyecekleri anlamına gelmez."

"Akım-atomiklerini atmak için çekirdek mürettebatın yerleştirildiği binlerce gemiye ve tam bombardıman filosuna ihtiyacımız olacak," dedi Faykan. Bunun düşüncesi bile soluğunu kesiyor gibi görünüyordu. "Peş peşe sıçrayarak ilerleyeceğiz ve her bir sıçramada gücümüzün yüzde onunu kaybedebiliriz." Zorlukla yutkunmayı başardı.

"Beklemenin bir anlamı yok. Elimizdekileri derhal göndermeli ve bu Büyük Temizliğe başlamalıyız." Vor çenesini kaldırdı. "Bu arada gerekli nükleer başlıkları üretmeye başlamak için Birliğin bütün kaynaklarına ihtiyacımız var. Biraz stokumuz var, ama insan ırkının bugüne kadar ürettiğinden daha fazla akım-atomiğine ihtiyacımız olacak - hem de *hemen.* Ayrıca mümkün olan bütün gemilere uzay-bükülümü motorlarının takılması veya aktive edilmesi gerekiyor. İlk görevimiz için altmış yıl önce Xavier ve benim Kolhar'dan aldığımız ilk gruptaki işlevsel uzay-bükücüleri kullanmak zorundayız."

Salonun arka tarafındaki iki sarı cübbeli ikincil Vidad'ın koruyucu kabını alarak hızla ayağa kalktı. "Cogitor çok endişeli," dedi yaşlı Keats. "Bu olayları Fildişi Kulesi Cogitorlarıyla görüşmek üzere Hessra'ya dönecek."

"İstediğiniz gibi görüşebilirsiniz," dedi Vor, sesinde bir küçümseme tonuyla. "Ama siz bir karara varana kadar her şey bitmiş olacak."

Şişko insanların ve düşünen makinelerin galaksideki en rahat dünyalara yerleşmelerine izin verelim. Ama biz organik beyinlerimizi canlandırdığı ve bizi görünmez hale getirdiği için ıssız, uzak yerleri tercih ediyoruz. Simeklerim her şeyi fethettiklerinde bile bu zorlu yerler bizim en sevdiğimiz yerler olacaktır.

— GENERAL AGAMEMNON
Yeni Anılar

Titanlar beş Fildişi Kulesi Cogitorunu çok hızlı öldürmüşlerdi ve şimdi General Agamemnon bu aceleci intikam için pişmanlık duyuyordu. *Onlarca yıl boyunca kendimi güçsüz bir av gibi hissettikten sonra bu fethimin tadını çıkarmalıydım.*

Artık çok geç olmasına rağmen, kadim beyinleri kesitlere ayırmanın, zihinsel maddeyi kıymık kıymık kesmenin ve kıvrım kıvrım beynin içindeki düşünce parçacıklarını silmenin ne kadar da tatmin edici olacağını düşünüyordu. Ya da Juno elektrasıvılarına ilginç kirleticiler katar ve hep birlikte sıra dışı tepkileri seyrederlerdi.

Ama bütün cogitorlar tahrip edilmişti. Ne aptalca bir öngörü eksikliği!

Bunun yerine, Hessra'daki yerlerini sağlamlaştırırken esir aldıkları ikincil keşişlere, yani hayatlarını cogitorlara bakmaya adayan insanlara işkence ederek kendilerini eğlendirmek zorunda kalmışlardı. İkincillerin hepsi bedensel yüklerinden arındırılmış, beyinleri olgunlaşmış meyveler gibi kafataslarından çıkarılıp kendi istekleri olmadan simek koruyucu kaplarına yerleştirilmişti. Köleler, evcil hayvanlar, deneyler.

En başında gezegenin kontrolünün ele geçirilmesinde işbirliğine yanaşmadıkları için melez ikincil-neolara işkence iğneleri yapılmış, çıplak beyin dokularına değiştirilmiş düşünce-çubukları sokulmuştu.

Buz tabakasının çok yukarısındaki kulede bulunan Titan general, optik liflerini ayarlayıp fethettiği kasvetli araziyi taramak için başını döndürdü. Buzulların arasından gri ve siyah kaya çıkıntılarının yükseldiği yerlerde tuhaf, mavi lekeler görünüyordu. Likenler ve kışa dayanıklı yosunlar, kadim buz duvarının içinde besin maddesi buluyor ve loş güneş ışığını, hayatlarını sürdürmeye yetecek kadar enerjiye dönüştürüyorlardı. Ara sıra buzul parçaları ana parçadan ayrılıyor, çok dallı mavi likenler dondurucu havaya maruz kalınca hemen kuruyordu.

Agamemnon, cogitorların bin yıldır biriktirdiği tezleri ve bazı elektrasıvı kayıtlarını üstünkörü incelemişti. Belli ki bu yerel likenlerden gelen mineraller ve kimyasal maddeler, Hessra'nın yeraltı sularına akan erimiş buzlarla birleşiyordu. Keşişler, bu suyu, kadim siyah kulelerin dibinde derinlerdeki laboratuvarlar ve fabrika odalarında besleyici açısından zengin elektrasıvı üretmek için kullanıyordu.

Agamemnon ve simekleri, beyinlerini canlı ve tetikte tutmak için bin yıldır sürekli elektrasıvı sağlanmasını istemiş, cogitorlar simeklerle huzursuz ve tarafsız bir ilişkiyi sürdürmüş, kendilerinin istediği yalıtıma rağmen güçlü yaşamdestek sıvısının yasa dışı bir şekilde ticaretine izin vermişlerdi.

Ama Agamemnon artık hiç kimseye minnettar olmak istemiyordu. Fatih titanlar kimyasal üretim tesislerine el koymuş ve canlı sıvıyı yapmaya devam etmeleri için ikincil-neoları "güçlü bir şekilde teşvik etmişlerdi."

Düzenli ayak seslerinin ardından başka bir Titan daha yüksek gözlem kulesine girdi. Agamemnon yeni gelenin, duraklayıp generalin kendisini kabul etmesini bekleyen Dante olduğunu anladı. "Keşif görevini üstlenen neo-simeklerimizin Richese ve Bela Tegeuse'den aldıkları son görüntüleri incelemeyi bitirdik." Liderinin bütün dikkatinin üstünde olduğuna emin olmak için durdu. "Haberler iyi değil."

"Bugünlerde haberler hiç iyi olmuyor. Ne var yine?"

"Biz geri çekildikten sonra Omnius güçleri geri döndü ve iki gezegeni de harap etti, bir zamanlar bize hizmet eden insan nüfusunu öldürdü. Bütün neolar kaçtı -sanırım bu küçük bir avantaj- ama esir insanlarımız olmadan daha fazla simek yapabileceğimiz insan havuzumuz kalmadı demektir."

Agamemnon büyük bir öfke ve iç sıkıntısı hissetti. *"Hrethgir,* Yorek Thurr'un lanet olası salgın hastalığından ölürken, Omnius dikkatini yeniden bize çevirebilir. Bunlar karanlık günler, Dante. Düşünen makineler, en büyük son dünyamızı da tahrip edip bizi burada kapana sıkışmış durumda

bıraktılar. Takipçimiz yok, köle yapacak nüfus yok, yalnızca yüz kadar neomuz, birkaç tane dönüştürülmüş ikincil keşişimiz var ... ve de üç tane Titanımız."

Roketatar kolları kulenin duvarında bilinçdışı şekilde bir delik açmak istercesine kıpırdadı. "Yeni bir Titanlar Devri başlatmak istedim ama düşünen makineler peşimizi bırakmıyor, insanlar ve lanet olası Dişibüyücüleri bizi avlıyor. Bak geriye ne kadarımız kaldı! Büyük isyanımızı kim yönetecek artık?"

"Aralarından seçeceğimiz bir sürü neo adayı var."

"Emirleri yerine getirebilirler, ama işe yarar bir strateji ortaya koyamazlar. Hiçbiri askeri komutan olarak potansiyel göstermiyor. Esaret altında büyüdüler ve beyinlerinin kafataslarından çıkarılması fırsatı karşısında gönüllü oldular. Ne işe yararlar ki? Benim bir *savaşçıya* ihtiyacım var, bir komutana."

"Burada şimdilik güvendeyiz, General. Omnius bizi nerede bulacağını bilmiyor. Belki de Hessra'da halimizden memnun olmalıyız."

Agamemnon optik lifleri parlayarak başını çevirdi. "Tarih halinden memnun olanları nadiren fark eder."

İki Titan yıldızlardan oluşan okyanusa bakarken Agamemnon'un ağı, dışsal algılayıcılarla birleşti ve yaklaşmakta olan beklenmedik bir geminin sinyallerini aldı. Merakla odaklanıp doğrulama bekledi.

Juno, beş Fildişi Kulesi Cogitorunu katlettikleri ana odada kurulan simek kontrol merkezindeydi. Agamemnon beklerken onun sentezlenmiş şirin sesi, doğrudan bir hat aracılığıyla Agamemnon'un koruyucu kabına doldu. "Agamemnon, aşkım, sana bir sürprizim var - bir ziyaretçi."

Aynı frekansta olan Dante çekinerek yanıtladı. "Omnius bizi şimdiden buldu mu? Yeniden harekete geçip saklanmalı mıyız?"

"Saklanmaktan bıktım artık," dedi Agamemnon. "Kimmiş o, Juno?"

Juno'nun sesi oynak ve neşeliydi. "Vay canına, Fildişi Kulesi Cogitorlarımızın sonuncusu - Vidad evine dönüyor! Beş arkadaşına selam gönderiyor. Ama ne yazık ki, hiçbiri ona karşılık veremez."

Agamemnon, bir heyecan dalgasının parıldayan elektrasıvısından geçtiğini hissetti. "Bu gerçekten de beklenmedik bir şey. Vidad diğer cogitorların öldüğünü bilmiyor!"

"Acil haberleri olduğunu söylüyor ve hemen toplanmalarını istiyor," dedi Juno.

"Belki sonunda çok eski bir matematik kuramını kanıtlamıştır," dedi Dante alaycı bir şekilde. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Pusu kurun," dedi Agamemnon. "Son cogitorun yakalanmasını istiyorum. Sonra ... onunla acele etmeden ilgilenebiliriz."

Salusa Secundus'tan beri yaptığı uzun yolculuk boyunca Vidad rahatsız edici düşüncelere gömülmüştü. Fildişi Kulesi Cogitorlarının varlığının temeli yalıtıma dayanıyordu, müdahaleye değil. Ebedizihin ve insanlar, tamamen farklı ilkelere dayansalar da bilinçli ve zeki canlılardı. Cogitorlar bu çatışmada taraf tutamazlardı. Serena Butler'ın kendilerini uzun süredir bulundukları konumdan çıkarmasına izin verişleri tam bir felaket olmuştu. Sonuç olarak, sonraki altmış yıl içinde Cihadın kızgınlığı iki katına çıkmıştı.

Ama şimdi Vidad insanların Omnius'un bütün kopyalarını yok etmeyi istediklerini biliyordu. Bilinçli bir varlık yok olma tehlikesi karşısındaysa, tarafsızlıkları hiçbir katılımda bulunmamalarını mı gerektiriyordu? Yoksa dikkatli bir güç dengesini sürdürmelerini mi zorunlu kılıyordu?

Vidad bu konuya kendi başına karar veremezdi. Altı cogitor bir birim oluşturmuştu, hemen hemen bütün insan bilgeliğini kuşatan bir tartışma grubu. Bu soruyu ortaya koymak için aceleyle Hessra'ya gelmişti. Gerekli tartışmalardan sonra cogitorlar ne yapacakları konusunda bir fikir birliğine varacaklardı.

Vidad, Cihat Konseyi kararını verir vermez yola çıkmıştı. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu.

Hızlı gemiyi sadık ikincillerinden iki tanesi kullanıyordu. Rodane, Vidad'ın Zimia'daki yılları içinde eğittiği bir çömezdi. Son derece yaşlı, ama hâlâ iş gören Keats ise çok uzun zaman önce Yüce Patrik İblis Ginjo tarafından seçilmişti ve neredeyse yetmiş yıldır Fildişi Kulesi Cogitorlarına hizmet ediyordu; yararlı yaşamının sonuna gelmiş gibiydi ve Hessra'ya dönüş yolculuğu kesinlikle onun son yolculuğu olacaktı. Ginjo'nun aldığı çömezlerin çoğu ölmüş ve ağır hareket eden buzulların arasındaki yarıklara gömülmüştü. Vidad'ın cogitorlarının yakında yeni gönüllülere ihtiyacı olacaktı.

Vidad yoldayken her saatini, planlanan akım-atomikleri kullanımıyla ilgili ağır sorunu düşünerek geçirmişti. Buzdan gezegene varana kadar makul bir karara varamamıştı. Kalede bekleyen diğer beş cogitora doğrudan bir mesaj göndermişti, ama ne gariptir ki karşılık almamıştı.

Rodane gemiyi hedeflenen buzula doğru indirirken Keats kokpitin pencerelerinden dışarı baktı. "Burada bir şeyler olmuş," dedi gıcırtılı sesiyle. "Kulelerin etrafındaki buzlar kazılmış. Şeylerle ... patlayıcılarla açılmışa benzeyen kraterler görüyorum. Dikkatli ilerlememizi öneriyorum."

"Neler olduğunu öğrenmeliyiz," dedi Vidad.

Genç pilot normalde inecekleri kalenin üstünde bir daire çizdi. Keats, gözleri yaşlı ve nemli olsa da pusuyu ilk o fark etti. "Makineler, toplar - simekler! Hemen gidelim buradan!"

Şaşıran Rodane ilave emir için cogitorun beyin kabına baktı. Kontrollere yüklendi, ama yeterince hızlı değildi.

Küçük geminin rotası değişir değişmez simekler buzların üstünde ve kalenin altında gizlendikleri yerlerden çıktılar. Uçan gövdeler fırlayıp yükselirken yürüme gövdeleri gizli sığınaklarından ileri çıktı, topçu kollarını kaldırıp ateşe başladı.

Mermiler etrafında patlarken gemi de sersemletici şok dalgalarıyla sarsıldı. Genç pilot mermilerin arasına dikkatle dalıp çıkıyordu, ama Keats kontrolleri ondan alıp daha ciddi ve sert manevralarla uçmaya başladı. "Tedbirli davranışların bizi öldürecek Rodane."

Vidad'ın cogitor arkadaşlarının sesini duymayı beklediği iletişim hattından sonunda çılgınca bir ileti geldi. Ses, iletişim sistemleriyle deşifre edilen elektronik bir sinyaldi yalnızca. Kadim filozof tonu ya da vurguyu tanımadı, ama sözcükler şaşırtıcıydı. İkincil keşişlerinden birinden geliyordu.

"Titanlar Hessra'yı ele geçirdi! Beş cogitoru ve çok sayıda ikincili öldürdü ... birkaçımız kaldık ve biz de canlı değiliz. Bizi simeklere çevirip kendilerine hizmet etmeye zorladılar. Cogitor Vidad, siz sonuncusunuz. Kaçın! Siz hayatta kalmalısınız-" Derken mücadele sesleri ve bir çığlık duyuldu, duyulan acının yankıları açık ve umursamaz evrene yayıldı.

Üç simek aracı onları havaya uçurmak için füze atarak hızla yaklaşıyordu. Daha iri yürüme gövdeleri açık buz kitlelerinin üstünde yürüyordu. Devasa savaşçı gövdelerden biri o kadar büyüktü ki Titan olmalıydı. Her taraflarında patlamalar meydana geliyordu.

Keats küçük geminin motorlarını zorladı, yakıtı biç düşünmeden Hessra'dan uzaklaşmak için maksimum hıza çıktı. Koruyucu kabında güvende olan Vidad, bu hızın Keats'ın kırılgan yaşlı bedeni için çok fazla olduğunu biliyordu. "Öleceksin."

"Ve siz ... yaşayacaksınız," demeyi başardı Keats bilinçsizliğe gömülürken. Böyle sürekli, amansız hızın altında soluk alacak gücü yoktu. Narin kemiklerinden birkaçı kırıldı.

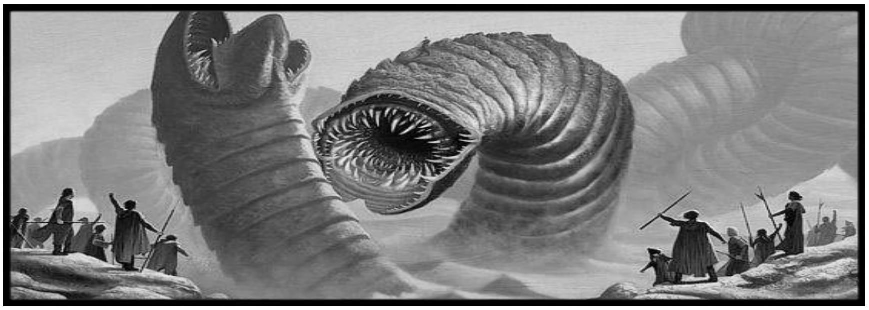
Ama Rodane güçlü ve becerikliydi. Hayatta kalacaktı. Vidad'ın yalnızca bir ikincile ihtiyacı vardı. Otomatik kaçış rotasında uçarak donmuş Hessra'dan uzaklaştılar ve sistemden çıkarak uzayın derinliklerine girdiler. Kısa menzilli simek takipçilerse geri çekilip öfkeli küfürler yağdırıyorlardı.

Keats'ın yaşlı bedeni ölümün garip, gri hareketsizliği içinde kokpitteki koltuğuna serilmişti, ama genç pilot zor nefes alarak mücadeleye devam ediyordu. Sistemin kıyısına ulaştıklarında hızları otomatik olarak azaldı ve Rodane bilincini yeniden kazandı. Gözleri irileşerek üzüntüyle, hayatını cogitorun kaçabilmesi için feda eden yaşlı arkadaşına baktı.

"Şimdi nereye gideceğiz Vidad?" diye sordu sesinde yansıyan panikle.

Cogitor, Omnius'tan kurtulma çabasıyla Hessra'yı alan simekler tarafından öldürülen beş arkadaşını düşündü. Vorian Atreides'in akım-atomikleri kullanarak yaratacağı felakete karşı nasıl hareket edeceği konusunda kararını verecek tek filozof Vidad'dı. Kendisi nesnel, tarafsız ve zekiydi. ... Ayrıca bir zamanlar insandı. Simeklerin bütün arkadaşlarına yaptıklarını öğrendikten sonra uzun zaman önce unuttuğu bir duygunun yansımasını nasıl hissetmezdi? İntikam? Ebedizihinle konuşmak için başka bir nedeni daha vardı.

"Rotayı Corrin'e çevir," diye emretti Vidad.

Bütün o Cihat yılları boyunca her türlü saldırıya hazır olmamız gerektiğini biliyorduk. Ama sonuna gelindiğinde artık hazırlıkların yeterli olmadığı görülüyor. Harekete geçmeye istekli olmalıyız.

— BAŞKUMANDAN VORİAN ATREİDES
Cihat Konseyine hitaben

Leronica'nın ölümü, ruhunda, açık uzayın en ıssız yerleri kadar zifiri karanlık bir boşluk bırakmış olsa bile Vorian Atreides'in yas tutacak zamanı yoktu. Onun yalnızca Başkumandan olmaya zamanı vardı.

Ve insan ırkını korumaya.

Cihat Ordusu, daha şimdiden inanılmaz bir acil durum uğraşı içine girmişti. Büyük bölümü Şehitçi gönüllüler tarafından kullanılan uzay-bükücü casus gemileri Corrin'e gidip geliyor ve Omnius'un topladığı devasa filonun gelişimiyle ilgili düzenli raporlar getiriyordu. Robot yığını kızıl dev güneşin sisteminden çıkar çıkmaz Birlik halkı da artık son geriye sayımın başladığını bileceklerdi.

Diğer uzay-bükücü keşif gemileriyse dünyaları dolaşıyor, haberleri taşıyıp hayatta kalan insanları harekete geçmeye davet ediyordu; düzinelerce gemi iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu, ama iletişim hattını sürdürmek için yeterli sayıda haberci vardı. Soylular Birliği gezegenleri daha önce hiç bu kadar yakından güncellenmemişti.

Salgının harap ettiği Parmentier'den dönen Vor ve Abulurd genç Rayna'yı da Zimia'ya getirmişlerdi. Amcası Faykan da kızı hemen kanatlarının altına almıştı. Faykan, kardeşi Rikov'a çok yakındı ve genç kızın hayatta kalışını bir mucize olarak görüyordu. Kızın vücudundaki bütün kılları dökülmüş olsa bile en azından virüsten sonra hayatta kalmıştı. Olumsuzluk hissettiği anlarda, Vor, Faykan'ın esasen genç kızı kendi amaçları için politik bir araç, insanların Omnius'un gönderdiği hastalıktan

kurtulabileceğini göstermek için bir sembol olarak kullanmak istediğini düşünüyordu.

Belki bunun bir yararı olur.

Büyük Temizliğin parçaları bir araya getirilirken dev bir filo toplanıyor, bütün Senkronize Dünyaların yerini gösteren yıldız haritalarının üzerinde taktik planlar hazırlanıyordu. Başkumandan Vorian, Faykan ve Abulurd'u Salusa Secundus'u boşaltmak gibi olanaksız görünen bir görevin başına verirken ikiz oğullarının ve ailelerinin güvenliğe götürülecek ilk grupta olmasını sağladı. Ardından da geri kalan işlerin becerikli ellerde olduğunu bilerek asıl amacına odaklandı.

Uzaktaki Kolhar tersaneleri, Birlik mancınıkları ve ciritlerini yeni motorlarla donatmak için gece gündüz çalışıyordu. Uzay-bükülümü motorlarına olan inancını hiç kaybetmeyen Norma Cenva, yıllardır ana gemilerin çoğunun, kullanılsa da kullanılmasa da bu özelikle donatılmasında ısrar etmişti. Vor şimdi onun bu öngörüsünü alkışlıyordu.

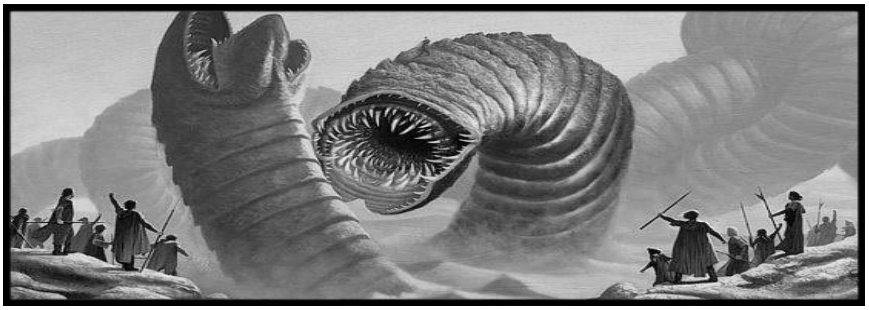
Akım-atomiklerinin stokları toplanıyor, var olan Cihat gemilerine yükleniyor, Birliğin bütün sanayi gezegenlerinde deli gibi yeni nükleer savaş başlıkları üretiliyordu.

Daha iyi planlama yapmalıydık. Bugünkü ihtiyacı önceden düşünmeliydik. Hazır olmalıydık!

Tuhaf Holtzman motorlarıyla donatılmış olan bir düzine ilk uzay-bükücü savaş gemisi grubuna akım-atomikleri yüklendi ve bombardıman kincallarını kullanmak için gerekli olan gönüllü mürettebat da yerleştirildi. Bu öncü grup ebedizihin kopyalarını sistemli bir şekilde temizlemeye başlamaları için hemen gönderildi.

Ama en sonunda Quentin ve Faykan'ın telaşla Corrin'den geri dönüşünden üç hafta ve üç gün sonra bir uzay-bükücü keşif gemisinin Şehitçi pilotu Zimia'ya geri döndü. Çıldırmış gibi olan pilot gemisini indirirken neredeyse yere çakılıyordu. Haberi iletmek için iki uzay-bükücü birden gönderilmiş, ama yalnızca biri hayatta kalmıştı.

"Makineler harekete geçti! Omnius imha filosunu gönderdi." Bu raporu duyan Vor, karargâhtaki diğer Cihat subaylarının kederli çığlıklarını engelledi. Yalnızca başını sallayıp takvime baktı, ne kadar sürelerinin kaldığını işaretledi.

Cogitorlar gerçekten iddia ettikleri gibi tamamen tarafsızlar mı? Yoksa "tarafsızlık", insan ırkının tarihindeki en büyük korkaklık eylemlerinden biri için kullanılan daha edepli bir söz mü yalnızca?

— YAŞLI NAAM
Cihadın İlk Resmi Tarihçisi

İmha filosunun yola çıkmasının ardından Erasmus ve ebedizihinin Corrin'de yapacağı çok az şey kalmıştı. Muazzam büyüklükteki mağlup edilemez robot donanması altı gündür yoldaydı ve Salusa Secundus'a doğru engellenemez şekilde ilerliyorlardı. Gemiler yavaş, amansız ve durdurulamazdı.

Omnius acele etmek için bir neden göremiyordu. Plan harekete geçirilmişti ve sonuçlar kaçınılmazdı.

Büyük villasının içinde Omnius ve Erasmus bir tablo üzerinde tartışıyorlardı. Son derece yaratıcı bir dağ manzarasıydı bu. "Bu özgün yaratım, esir insanlardan biri tarafından yapıldı. Bence çok yetenekli." Erasmus kölenin becerisine, pigmentleri ve bütünü birbirine kaynaştırma yöntemine çok şaşırmıştı. Artık ebedizihinin içinde robotun bağımsız kişiliğinin bir kopyası da bulunduğu için belki Omnius da ince ayrımları anlamaya başlamıştı.

Bekçigözlerden biri aracılığıyla tabloya bakan Omnius, robotun bu tabloyu neden bu kadar beğendiğini anlayamıyordu. "Resim, dörtyüz otuzbir ayrıntıda yanlış yapılmış. Resim yapma eylemi, belirli bir görüntüleme işlemine göre her açıdan daha aşağı seviyede bir iş. Neden bu ... sanata bu kadar değer veriyorsun?" "Çünkü yapması çok zor," dedi Erasmus, "Yaratım süreci çok karmaşık ve insanlar bu konuda uzman." Optik liflerini şahesere çevirdi, bütün fırça darbelerini bir anda çözümleyerek ve çalışmanın yorumlayıcı yapısını özümsedi. "Bu tabloya

her gün bakıyor ve hayran oluyorum. Yaratım sürecini daha iyi anlamak için ressamın beynini kesitlere bile ayırdım, ama özel hiçbir fark bulamadım."

"Sanat kolayca yaratılabilir," dedi Omnius. "Önemini abartıyorsun."

"Böyle bir şey söylemeden önce, sana yaratma işlemini denemeni öneririm. Hoş ve *özgün* bir şey yap, veri tabanındaki herhangi bir çalışmanın kopyasını değil. Ne kadar zor olduğunu kendin göreceksin."

Ne yazık ki Omnius bu meydan okumayı kabul etti.

İki gün sonra Erasmus, son derece gösterişli ve altın kubbeli bir saray şeklinde duran, değişken Merkez Kulenin şaşırtıcı derecede dönüştürülmüş kopyasının içinde dikiliyordu. Ebedizihin, yeni bulduğu sanatsal yeteneğiyle gösteriş yapmak için Kuleyi, tamamen parlak metal, gökkuşağı renginde billurplas malzemelerden yapılmış ileri teknoloji makine heykelleri ve kültürel parçalarla doldurmuştu. Hiç insan görüntüsü yoktu. Omnius, yaratıcılığın işlenip öğrenilebilecek basit bir yetenek olduğu tezini güçlendirmek için hepsini hızla yapmıştı.

Ancak yenilik eksikliğini fark eden ve ebedizihinin kendi çalışmasıyla gerçek bir şaheser arasındaki farkı görmediğini bilen Erasmus ikna olmamıştı. Hiçbir zaman bir sanatçı olduğunu iddia etmeyen Gilbertus daha iyisini yapabilirdi. Hatta Serena Butler'ın klonu bile ...

İlgilenmiş gibi davranan bağımsız robot, kubbeli sarayın başka bir duvarını inceledi. Duvar, Omnius'un yeni yarattığı makine sanatının muazzam büyüklükteki altın çerçeveli video gösterisini, modern şekillerdeki akışkanmetal kaleydoskopunu içeriyordu. Erasmus, kendi dosya ve deneyimlerine dayanarak bu sanat projesi için insan müzelerindeki, galerilerindeki ve güzel evlerindeki vahşice yaratıcı gösterilerin örnek alındığını anlamıştı. *Ama ben bunu hiç etkileyici bulmadım. İlham vermiyor ve taklitçi.* Sonunda, insanlarda gözlediği bir tarzı taklit ederek başını onaylamazcasına iki yana salladı.

"Sanatımı beğenmedin mi?" Omnius bu hareketi anlayarak onu şaşırtmıştı.

"Ben öyle demedim. İlginç ... buldum." Erasmus savunma hatlarını asla indirmemeliydi, çünkü bekçigözler her zaman oradaydı ve her zaman gözetliyorlardı. "Sanat özneldir. Ben yalnızca kendi yetersiz yöntemlerimle çalışmanı anlamak için mücadele ediyorum."

"Ve mücadele etmeye devam edeceksin. Senden bazı sırlar saklamalıyım." Ebedizihin, insan kölelerden birinden kaydettiği neşeli, ama

tenekeyi andıran bir kahkaha attı. Erasmus da ona katıldı.

"Kahkahanda bir sahtelik seziyorum," dedi Omnius.

Robot onun arzu ettiği etkiyi yaratmak için çıkardığı her sesi, her konuşmayı ayarlayabildiğini biliyordu. *Omnius beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyor, yoksa şaşırtmaya mı? Eğer öyleyse bunda pek iyi değil.*

"Seninki kadar içten olmasını istedim," dedi Erasmus, yeterince tarafsız bir yorumla.

Tartışma devam etmeden Omnius dikkatini başka yöne çevirdi. "Merkez Kuleme bir gemi yaklaşıyor."

Habersiz gelen gemi, sisteme son derece hızlı girip Birlik konfigürasyonuna rağmen tarafsız olduğunu bildirdi. "Cogitor Vidad, Omnius için önemli bilgiler getiriyor. Bunları duymanız çok önemli."

"Bir tahminde bulunmadan önce cogitoru dinleyeceğim," dedi ebedizihin. "Eğer istersem onu daha sonra öldürürüm."

Aradan uzun zaman geçmeden altın rengi Kulenin muazzam büyüklükteki giriş kapıları açıldı, sarı cübbeli titreyen bir insan yanında iki robot nöbetçiyle birlikte içeri girdi. Genç adam, kırılgan bedeninin katlanabileceği en yüksek hızda bir hafta yolculuk yaptıktan sonra çok yorulmuş ve zedelenmişti. Kadim filozofun beynini tutan elektrasıvıyla dolu kabı taşımak için mücadele ediyordu, oysa robotlardan biri kabı kolayca taşıyabilirdi. Sarı cübbeli adam zayıf ve yorgun görünüyor ve zorlukla ayakta duruyordu.

"Bizimle son konuşmandan bu yana yıllar geçti, Cogitor Vidad," dedi Erasmus, bir elçi gibi öne çıkarak. "Ve o görüşmenin sonuçları bizim için pek yararlı olmadı."

"Hiçbirimiz için yararlı olmadı. Biz Fildişi Kulesi Cogitorları önemli bir hata yaptık." Ses, doğrudan kabın yan tarafındaki bir hoparlörden geliyordu.

"Şimdi seni neden tekrar dinleyeyim?" Omnius, sesini gümleyen sözcüklerin duvarları titretmesine neden olacak şekilde ayarlamıştı.

"Çünkü size sahip olmadığınız çok önemli bir bilgiyi getirdim. Kısa bir süre önce Hessra'ya döndüğümde Titan Agamemnon ve simek takipçilerinin yeni üslerini oraya kurduklarını öğrendim. Beş cogitor arkadaşımı öldürmüş, elektrasıvı üretim laboratuvarlarına el koymuş ve ikincillerimizi de köleleştirmişler."

"Demek Titanlar, Richese'den ayrıldıktan sonra oraya saklanmışlar," dedi Erasmus Omnius'a. "Bu gerçekten de önemli bir bilgi."

"Neden bu bilgiyi vermek için buraya kadar geldin?" diye sordu ebedizihin. "Kendini bir çatışmanın içine sokman mantıklı değil."

"Simeklerin yok edilmesini istiyorum," dedi Vidad. "Bunu sen yapabilirsin."

Erasmus şaşırmıştı. "Aydınlanmış bir cogitor mu söylüyor bunları?"

"Ben de bir zamanlar insandım. Diğer beş cogitor benim bin yıldan uzun bir süredir sahip olduğum filozof arkadaşlarımdı. Titanlar onları öldürdü. İntikam istemem şaşırtıcı mı?"

Yorgun ikincil ağır koruyucu kabı tutmak için mücadele ediyordu.

Omnius bu bilgiyi düşündü. "Şu anda makine filom başka bir görevle meşgul. Bu işi başardıktan sonra robot komutanlarım yeniden programlanmak için buraya dönecekler. O zaman onlara Hessra'ya gitmelerini söyleyeceğim. Bütün neo-simekleri öldürmek ve asi Titanları esir almak üzere emir aldılar zaten." Ebedizihin bu yeni durumdan hoşlanmışa benziyordu. "Çok yakında, *hrethgir* ve simekler yenildikten sonra bütün evren, benim uyanık rehberliğim altında, daha mantıklı ve verimli bir yolda devam edecek."

Vidad sesinin tonunu değiştirmeden konuşmayı sürdürdü. "Durum bundan çok daha karmaşık. Birlik dev filonuzu haftalar önce öğrendi. Senkronize Dünyalarınızın savunmasız olduğunu da biliyorlar." Hızlı bir şekilde Cihat Konseyinin yaptığı olağandışı hızlı uzay-bükülümü gemilerini kullanarak nükleer katliam gerçekleştirme planını anlattı. "Hatta ben oradan ayrıldıktan sonra kısa bir süre sonra kenardaki dünyalarınıza ilk akım-atomiği saldırısı başlatılmış olabilir. Bir aydır Salusa'dan Hessra'ya, sonra da Corrin'e yolculuk yapıyorum. Büyük Temizlik şu anda devam ediyor olabilir. Bu nedenle, her an her yerde akım-atomiği saldırıları beklemelisiniz."

Erasmus artan bir telaşla senaryoları ve sonuçlarını tahmin etmeye çalıştı. Uzun süredir *hrethgir*'in hızlı uzay yolculuğu araçlarına sahip olduğundan şüpheleniyorlardı. Ve atomiklerle silahlanmış insan filosu pek çok Senkronize Dünyayı yok etmiş olabilirdi. İmha filosu yola çıktığına göre Corrin bile böyle bir saldırıya karşı savunmasız durumdaydı.

"İlginç," dedi ebedizihin, ayrıntıları değerlendirerek. "Neden bu planları bize açıklıyorsun? Cogitorların tarafsız olması gerekir, ama sen şu anda bizim tarafımızda gibisin - eğer bu bir numara değilse."

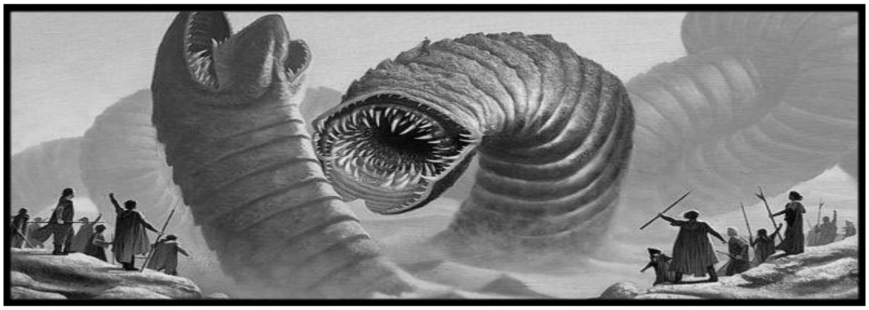
"Gizli bir amacım yok," dedi Vidad. "Tarafsız cogitorlar ne düşünen makinelerin ne de insanların tamamen yok olmasını görmek ister. Benim

kararım felsefemle tamamen uyuşuyor."

Erasmus, Kulenin içinde, etrafında yanıp sönen sanatsal ışıkları seyrederken Omnius'un şimdiden altındaki makinelere talimatlar verdiğini, savunma hazırlıkları yaptığını ve mümkün olan en hızlı gemileri gönderdiğini biliyordu. "Ben Baş Omnius'um. Kendimi korumak için savaş filomu Corrin'e çağırmalıyım. Bütün filoyu. Diğer Senkronize Dünyalar insanların ilerleyişini yavaşlatacak kadar direnebilirlerse, en hızlı savaş gemilerimin çok geç olmadan buraya dönme olasılığı var. Bu mantıksız *hrethgir* karşısında riske giremem. Bütün gemilerim Corrin'e savunmak için geri geldiğinde insanlar bana saldırmaya cesaret edemezler."

Erasmus, sekiz gün önce yola çıkmış olan muazzam büyüklükteki filoya haber göndermenin ve geleneksel motorları olan hantal gemileri Corrin'e geri getirmenin zaman alacağını biliyordu.

Yeterli zamanları olmayabilirdi.

Savaşın duygusal çılgınlığı içinde en sert savaşçı bile yapmak zorunda olduğu şey karşısında gözyaşı dökebilir.

— BAŞKUMANDAN VORİAN ATREİDES
Savaş Anıları

Robot filosu Salusa'ya doğru ilerlerken, Cihat Ordusu savunmasız Senkronize Dünyaları yok etmek için Büyük Temizliğe devam ediyordu. Bu son oyun bitmeden önce insan ırkı ya da düşünen makineler tamamen yok olacaktı. Başka hiçbir sonuç olamazdı.

Yeniden donatılmış sancak gemisi *Serena'nın Zaferi*'nin komuta köprüsündeki Vorian Atreides Holtzman motorlarının çalıştığını duyabiliyordu. "Kalkış için hazırlanın. Omnius bizi bekliyor."

Sayısız Şehitçi mürettebat, ilk sıçramadan önce ateşli bir şekilde dua etti. Ama Vorian, Norma Cenva'nın en iyi bir avuç gemiye gizlice monte ettiği güçlendirilmiş, kilitli yönbulma sistemlerine güvenmeyi tercih ediyordu. O her zaman pratik bir komutan olmuştu.

"Tanrı ve Azize Serena adına!" diye hep bir ağızdan haykırdı mürettebat.

Başkumandan soluk yüzlü dümenciye güven verici şekilde başını salladı. Emri verdikten sonra, savaş grubu büklümlenmiş uzayın tehlikeli vahşiliğine dalarken istemeden gözlerini kapadı. Düşünen makinelere karşı verdikleri savaşta ölmeye her zaman hazırlıklıydı, ama sonunun kaybolmak veya bir asteroide çarpmak şeklinde gelmemesini diliyordu.

Onlarca yıl önce Norma'nın prototip bilgisayarlı yönbulma sistemleri uzay-bükücülerinin güvenlik kayıtlarını çarpıcı şekilde düzeltmişti, ama ürkek Cihat Konseyi bunların kullanımını yasaklamıştı. Bununla birlikte, Vor, Holtzman motorlarının Cihat filosunun gemilerine takıldığı VenKee tersanesinde onunla özel olarak konuşmuştu. Norma, Başkumandandan

aldığı doğrudan emirle, geriye kalan oniki bilgisayar temelli aygıtı, seçilmiş uzay-bükücülerin yönbulma sistemlerinin derinliklerine gizlice yerleştirmişti. Vor, batıl inançların zafer şansını azaltmasına izin verme niyetinde değildi.

Son birkaç hafta içinde, silahlar, gemiler ve personel hazır olur olmaz, gruplar, birbiri ardına Senkronize uzayın derinliklerine sıçrıyordu. Cihat Ordusu, Büyük Temizlik için binden fazla ana gemi inşa etmişti. Bütün filo, her birinde oniki ana geminin bulunduğu doksan savaş grubuna bölünmüş ve her grup bir hedef listesi almıştı. Gemilerin fırlatma hangarlarınaysa akım-atomiği başlıkları taşıyan yüzlerce kincal yerleştirilmişti. Bazı kincallar yetenekli kıdemli pilotlar tarafından, diğerleriyse hızla eğitilmiş Şehitçi gönüllüler tarafından kullanılacaktı.

Bir yıldız sisteminden diğerine sıçramak için Holtzman motorlarını her kullanışlarında bazı gemiler boşlukta kaybolacak ya da görünmeyen boyutsal tehlikeler yüzünden yok olacaklardı. Yüzde onluk yıpranma oranı düşünüldüğünde savaş grupları yalnızca yedi ya da sekiz sıçrama yaptıktan sonra daha fazla başarı şansları olmayacaktı. Geniş kapsamlı harekât Senkronize Dünyaların her yerinde sürerken, diğer savaş gruplarıyla hayati bağlantının sürdürülebilmesi için gönüllüler çok sayıda uzay-bükücü keşif gemilerini kullanmaya devam edecekti.

Corrin dâhil olmak üzere beş yüzden fazla düşman gezegen vardı. Birlik bir kerede bütün Omnius kopyalarını yok edecekti. Cihat Ordusunun, bu işi yapmaya en azından istatistiksel olarak yetecek kadar gemisi vardı. ...

Birkaç huzursuz soluğun ardından yolculukları sona erdi. Komuta konsolundaki bölge koordinatlarından ve etrafında görünen yıldızların berraklığından, Vor, gemisinin bu işi başardığını anladı. Bazen sıçramalar ayrıntılı koordinatlara rağmen kesin olmasa bile onun saldırı gemisi makinelerin kontrolündeki sisteme girmişti.

"Bir çift küçük sarı güneşin yörüngesinde dönen ondokuz gezegen. Burası kesinlikle Yondair sistemi, Başkumandan," dedi dümenci.

Köprü mürettebatının arasında alınan titrek nefesler ve rahatlayarak bırakılan soluklar yankılandı. Şehitçiler biraz daha dua etti.

"Sırayla konuşun ve savaş grubumuzdaki kayıp raporunu verin."

Birinci ve ikinci subayları Katarina Omal ve Jimbay Whit, yakındaki istasyonlarında bekliyorlardı. Omal uzun boylu, koyu esmer tenli ve filodaki en etkili kadın subaylardan biriydi. Yirmibeş yaşında şimdiden kocaman bir göbeği olan Whit ise Abulurd Harkonnen'in yokluğunda

Vor'un yardımcısı olarak iki görev birden üstleniyordu. Yaşının çok ötesinde bir deneyime ve savaş zekâsına sahip olan Whit, seçkin bir askeri aileden geliyordu. Onlarca yıl önce Vor, Yerküre'ye yapılan atomik saldırısında onun büyükbabasının yanında savaşmıştı.

"Bir gemimiz kaybolmuş, Başkumandan," dedi Omal.

Vor kaybı kabul edip herhangi bir üzüntü ifadesi göstermeden taburundaki kayıp geminin kimliğini öğrendi. *Eh, beklenen kayıp oranı içinde.*

Alarmlar çalarken köprüdeki ekranda beliren bir mesaj, *Kâşif Ginjo* gemisinde bir sorun olduğunu gösteriyordu. Taburundaki talihsiz bir isim almış olan bir gemiydi bu. Cihat filosundaki başka dört gemiye daha merhum Yüce Patriğin adı verilmişti. *Yozlaşmış bir adam böyle bir onuru hak etmiyor. Bu gemileri süsleyen isim Xavier Harkonnen olmalıydı.*

"Motorlar alev aldı," diye bildirdi iletişim hattından bir ses. "Holtzman sistemi aşırı yüklendi. Bu gemiyi bir daha kullanamayacağız."

Vor, izleme penceresinden bakarak sözkonusu geminin gövdesinin alt tarafındaki delikten kaçan havayı takip eden alevlerin ürkütücü aydınlığını seyrediyordu. Kapılar dış uzaya karşı sıkıca kapalıydı ve gemideki yangın söndürücü sistemler alevlerin yayılmasını önlüyordu.

Vor'un iletişim sisteminden hasar değerlendirilmesi duyuldu. "Uzayın büklümlenmesinin ardından Holtzman motorlarında bir şey patladı. Buraya kadar gelebildiğimiz için şanslıyız, ama gelir gelmez bu lanet olası şey patlayıp yanmaya başladı. İlk seferimize çıktık ve uzayda hareketsiz durumdayız."

Savaş sürprizlerle dolu, diye düşündü Vor. *Ve bu sürprizlerin çoğu da kötüdür.*

Sonraki bir saat boyunca Vor, geminin boşaltılmasını ve büyük bölümü bombardıman pilotu olan sekizyüz gönüllü erkek ve kadının diğer on savaş gemisine dağıtılmasını denetledi. Nükleer savaş başlıklarının yanı sıra bütün kincalları da gemilere aldılar.

Harekâtta başarısız olmaları gibi zayıf, ama ürkütücü olasılığın ardından Omnius'un uzay-bükülümü teknolojisini öğrenmesi olasılığına karşı, Holtzman motorlarını tahrip ettikten sonra boş gemiyi uzayda kendi halinde bıraktılar. Vor, sonunda derin bir soluk aldı ve ölümcül darbeyi indirmek için emir verdi.

"Buraya gelme nedenimiz olan şeyi yapma zamanı geldi. Yondair'i atomik bombardımanına tutmaya hızla başlayın. Makineler bize karşı

hazırlanamadan önce bütün gemiler, akım-atomiklerini taşıyan kincalları fırlatsın."

Muazzam büyüklükteki askeri bir filo olmasa bile Senkronize Dünyaların yerel savunma hatları ve yörüngede savaş istasyonları olmalıydı. "Savunmasız" bir gezegene karşı gerçekleştirilen her saldırı en az bir gün sürecekti. Atomikleri taşıyan hızlı bombardıman gemilerini fırlatacak olan Cihat gemilerini konumlarına yerleştirmek ve sonra da harekâtın başarılı olduğunu doğrulamak gerekiyordu. Hedefler arasındaki neredeyse anlık yolculuğa rağmen cihadilerin Omnius imparatorluğunun eteklerini taramaları uzun zaman alacaktı.

Vor, en büyük dünyaya, halkalı gezegen Yondair'e doğru giden savaş gemilerine öncülük ediyordu. Savaş başlığı atacak olan gemiler fırlatma hangarlarından çıktı ve halkanın altından geçip havada patlayan bombalarını atmosfere bıraktı. Önce stratejik merkezleri vurup yıkımı aşağıdaki araziye yaymak için ikincil atomiklerini gönderdiler. Birbiri ardına patlayan akımlar gezegendeki bütün jeldevreleri yok ediyordu.

Tesadüfen aşağıda bulunan esir insanlarsa bu harekâtın talihsiz kayıplarıydı, ama bütün ebedizihinleri hızlı ve mutlak bir şekilde yok etme gerekliliği onlara acıma fırsatı tanımıyordu.

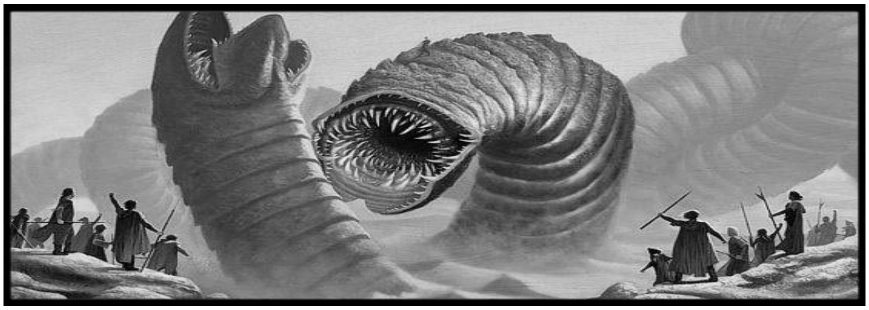
İleriye doğru bakan Vor, bütün suçluluk duygularını engelleyip Yondair sisteminin eteklerinde yeniden gruplanmak için emir verdi. Zaferlerini değerlendirdikten sonra gemileri bir sonraki makine dünyasına doğru yola çıktı.

Ve bir sonrakine.

Şansın yardımıyla, diğer taburlar da Omnius'un kontrolündeki öbür dünyalara aynı şeyi yapıyor olmalıydı. Nükleer yıkım öfkeli bir dalga gibi yayılıyor ve Omnius'un boyun eğdirdiği bölgelerde yankılanıyordu. Önce kolay makine kalelerini avlayacak, Corrin'i en sona bırakacaklardı.

Ebedizihinin direnmesinin ya da yeterince hızlı mesaj göndermesinin bir yolu yoktu. Savaş başlığı taşıyan Cihat gemileri hızlı katiller gibi yaklaşıyor, vurup ortadan kayboluyorlardı. Omnius darbenin geldiğini bile anlamadan yok edilecekti.

En azından plan böyleydi. ...

Yarın ölebiliriz, ama bugün umut etmeliyiz. Bu bizim ömrümüzü uzatmasa bile en azından daha anlamlı hale getirecektir.

— ABULURD HARKONNEN
Salusa Secundus'un Son Günlerine Dair Günlük

Salusa Secundus'un bütün nüfusunun gösterilen çabalara katkıda bulunmasına rağmen, bütün gezegeni boşaltmak için bir ay yeterli değildi. En kötüsü için hazırlıklı olmalıydılar.

Gemileri, gönüllü mürettebatı ve nükleer başlıkları bir araya getirmek olan esas görev Birliği tüketirken, Abulurd Harkonnen de büyük göçü yöneten ağabeyi Faykan'a yardım etmek üzere geride bırakılmıştı.

Başkumandan uzay-bükücü filosunu Salusa'nın üstünde insanlığın daha önce hiç görmediği bir askeri güç oluşturacak şekilde toplamıştı. Savaş grupları, uzay-bükücü motorlarını birbiri ardına çalıştırıyor ve ortadan kayboluyordu. Birliğe tam raporlar gelene kadar aradan uzun zaman geçecekti, ama Abulurd bu umutsuz plana inanıyordu. Genç subay, her sabah birkaç saatlik uykudan uyandığında, düşünen makinelerin imparatorluğuna ait daha fazla Senkronize Dünyanın yok edildiğini düşünüyordu.

Ama Abulurd'un babasının ve kardeşinin Corrin'den getirdiği görüntüler sayesinde herkes Birliğin başgezegenine ne tür bir tehlikenin yaklaştığını biliyorlardı. Büyük Temizlik düşmanın özünü yok etse bile Salusa Secundus'un sonu neredeyse kesin olarak gelmişti.

Abulurd herkesi kurtaramazdı, ama mümkün olduğunca çok sayıda insanı toplamak için olabildiğince çalışıyordu. Faykan, Zimia'dan talimatlar vererek her gemiye ve hareket edebilen her insana el koyuyordu.

O sabah Abulurd, komadaki annesini İçgözlem Şehrinden çıkarıp bir boşaltma gemisine yerleştirdi. Zaman tükenmeden önce herkesi oradan

çıkaracak zaman olmayacağı için bazı insanlar genç adama öfkeyle bakıyor ve başkalarının hayatı pahasına Wandra'nın hayatını kurtarmanın ne işe yarayacağını merak ediyorlardı. Annesi hiçbir şeyin farkında değildi, içinde bulunduğu tehlikeyi veya kurtarıldığı gerçeğini değerlendiremiyordu.

Abulurd yaptığı bu zor seçimin bilincindeydi, Wandra'yı İçgözlem Şehrinin güçlendirilmiş yeraltı kesiminde bırakmayı bile düşünmüştü. Ama orada annesine hiç kimse bakamazdı. Düşünülecek çok şey, verilmesi gereken bir sürü kritik karar vardı. Annesinin aldığı her nefes onun için çok önemliydi, çünkü -çok uzak olsa da - hayatta kalabileceği olasılığını açık bırakıyordu. Onu ardında bırakamazdı. Bu tür seçimler ona Ix'i, Ticia Cenva'nın Tanrıyı oynayarak kimin kurtarılacağına ve kimin geride kalacağına karar verdiği günü hatırlatıyordu. ...

Sonunda yakınmalara ve kayırma suçlamalarına kulaklarını tıkadı. O *benim annem,* dedi kendi kendine ve *bir Butler!* Faykan'ın otoritesini ifade etti ve emirler verip yerine getirilmesini sağladı.

Her gün kalabalıkların uzaylimanına koşup var olan gemilere tırmanmalarını, kargo güvertelerini ve yolcu kamaralarını doldurmalarını seyrediyordu. Yüzlerdeki paniği görüyor ve bu iş bitmeden uyuyamayacağını biliyordu. Düzenli miktarlarda melanj alıyordu, ama artık bunun nedeni kendini Musibet'ten korumak değil, hareket edecek enerjiyi sağlamaktı.

Gemiler Zimia uzaylimanından birbiri ardına ayrılırken gökyüzüne baktı. Pilotların çoğu daha fazla yolcu almak için geri dönecekti; Omnius'un filosunun yaklaşmasından korkan diğerleriyse uzakta kalacak ve nüfusu kurtarmak için Abulurd'a giderek daha az seçenek bırakacaktı.

Cankurtaran gemileri ve birkaç karantina gemisi, sistemden alınıp yalıtılmış bir randevu noktasına yerleştirilmişti. Orada, sinyal veren bütün aygıtlardan uzakta, robotların yaklaşan savaş filosundan gizlenmeyi başaracaklarını umuyorlardı.

Faykan, Parmentier'den döndüğünden beri yanında kalan solgun tenli yeğeninin eşliğinde bütün idari ayrıntılarla uğraşıyordu. Ama çılgınca boşaltma çalışmalarının ortasındaki Rayna Butler'ın kendi gündemi var gibiydi. Kendisini dinleyen bütün dinleyicilerin karşısında açık ve güçlü bir şekilde konuşuyor; Musibet'ten kurtulduğu için Birlik vatandaşlarının çoğu onun söylediklerine büyük dikkat sarf ediyordu. Kızın, uzak mesafelere kadar yetişen ürkütücü bir sesi vardı. Kalabalıklara tutkulu görevini

duyuruyordu: bütün düşünen makineleri yok etmek. "Tanrı ve Serena Butler yanımızdayken kaybetmemiz mümkün değil."

Bu sözleri duyan Abulurd, insanların korkacak hiçbir şeyinin olmadığını düşünüyordu. Abulurd, sert inançlarını ilan etmek ve kargaşaya yol açmak yerine kalabalıkları *yardım etmeye* veya bir şeyler inşa etmeye ikna etmeleri konusunda Faykan ve Rayna'ya ilham verebilmeyi diliyordu.

Çılgın durumdaki göçü bir düzene sokmanın yolu yok gibiydi. İki hafta içinde gitmek isteyen ve bir gemiye ulaşabilen herkes gitmişti, ama gemilerin menzili fazla değildi veya yolcuları acil durum boyunca güvende tutmaya yetecek kadar erzakları yoktu, çünkü kimse Omnius'un filosunun ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Tamamen ayrı bir grup da kazılar yaparken en iyisini umuyorlardı. Cihat Ordusunun mühendisleri devasa yeraltı sığınakları kazıyor, onları alaşım ağlarıyla ve destek kirişleriyle güçlendiriyor ve içini erzakla dolduruyordu. Gezegenden zamanında ayrılamayanlar bu yeraltı mağaralarına kaçacak ve imha filosunun ilk bombardımanından kurtulmaya çalışacaklardı.

Önceki deneyimlerine dayanarak düşünen makine ordusunun saldırıp büyük olasılıkla geri çekileceği düşünülüyordu. Ancak robotlar Birliğin başgezegeninin her bir zerresini ortadan kaldırıp orada yeni bir Omnius ağı oluşturmak istiyorsa, yeraltında hayatta kalanlar orada tamamen kapana sıkışacaklardı ve kurtulma şansları pek olmayacaktı. Buna rağmen başka seçenekleri yoktu.

Aileleri kuşaklardır Salusa'da yaşayanlar oradan ayrılmak istemiyordu. Orada kalıp istila makinelerine karşı şanslarını denemek istiyorlardı, ama Abulurd onların yaklaşan robot savaş gemilerini görür görmez fikirlerini değiştireceğini düşünüyordu.

Bu iş olanaksız ya da umutsuz görünüyordu. Ama Abulurd elinden gelen gayreti göstermekten daha azını yapamazdı. Vorian Atreides ona güvenerek bu görevi vermişti - bu, Abulurd'un gereksinim duyduğu bütün teşviki sağlıyordu.

Boşaltma gemileri Zimia Uzaylimanından ve Salusa'daki diğer iniş pistlerinden kalkmaya devam ediyordu. Başta izleme ekipleri kimin kaçtığına, nereye gittiğine ve kimlerin kurtarılmayı beklediğine dair kayıtlar tutuyordu. Ama çılgınca kabaran sayılar bu çabayı boşa çıkarmıştı. Abulurd ve arkadaşları günlerini yalnızca insanları gezegenden çıkarmakla

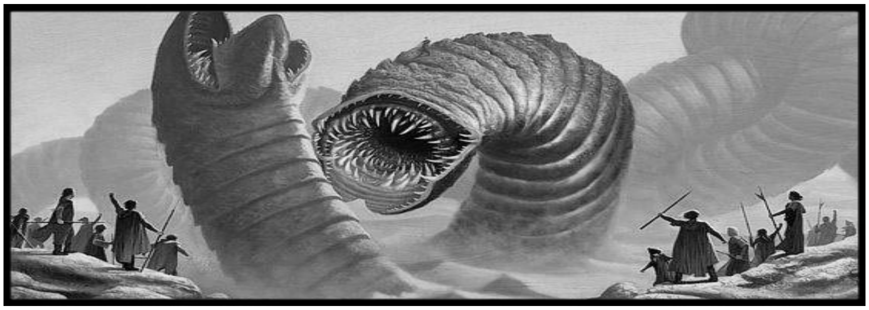
geçiriyordu. Eğer hayatta kalmayı başarırlarsa kalabalığı daha sonra ayırırlardı.

Büyük Temizlik mükemmel şekilde işler ve ebedizihin Omnius'un var olan bütün kopyaları tahrip edilebilirse Abulurd'un babası, Başkumandan ve uzay-bükülümü motorlarıyla hareket eden Cihat filosunda kalan herkes, artık lidersiz olan imha gücüne karşı savaşmak için buraya dönecekti.

Birliğin Holtzman motorları olmayan çok az sayıdaki savaş gemisi yörüngede beklerken, gezegenin etrafında acınacak bir savunma kordonu oluşturuyordu. Geride kalan bütün cihadi askerleri orada öleceklerini biliyorlardı. Kendilerine karşı harekete geçen Omnius filosunun büyüklüğünü görmüşlerdi.

Ama Abulurd vazgeçmiyordu - henüz. Vorian Atreides ve Quentin Butler dışarıda bir yerlerde Temizliğe öncülük ediyordu. Gün be gün gezegenleri sırayla ve tek tek temizliyorlardı.

Gökyüzünde geride çizgiler bırakarak uzaklaşan gemileri seyretti. Bu gemilerin her biri Omnius'un gazabından büyük olasılıkla kurtulacak olan bir avuç insanı taşıyordu. Bu yeterli olmalıydı. Hep birlikte, bir şekilde bu umutsuzluk anından bir zafer çıkaracaklardı.

İnsanoğlunun hayal gücü sınırsızdır. En gelişmiş makineler bile bunu anlayamaz-

— NORMA CENVA
Adrien Cenva tarafından kaydedilip
deşifre edilen düşünceler

Transa girmenin eşiğinde olan Norma iki melanj kapsülü daha çiğnedi. Baharatın esansı ağzını ve burun deliklerini doldururken gözlerinin sulanmasına neden oldu. Sonra zihninde Kolhar'dan çok uzaklara doğru yol aldı. ...

Senkronize Dünyaların üstüne çöken Büyük Temizlik devam ediyordu. Bombardıman akınlarının, sistemin kıyısındaki Omnius kopyalarını yıldırım hızıyla yok ettiğini biliyordu. Makinelerin hâkim olduğu gezegenler peş peşe indirilen atomik darbeleri sayesinde diğer ebedizihin kopyalarının haberi olmaksızın birbiri ardına ölüyordu.

Yarattığı uzay-bükülümü teknolojisi bunu mümkün hale getiriyordu.

Ama Norma bunun getireceği gurur yerine derin bir rahatsızlık hissi içindeydi. Baharatın neden olduğu görülerinde bir felaketin tuhaf yankıları yankılanıyor ve Norma korkunç bir suçluluk duygusu hissediyordu.

Uzay-bükücülerin yönbulma sorununu tam olarak çözemediği için bir sürü asker hayatını kaybediyordu. Savaş grupları bir hedeften diğerine sıçrarken sayıları azalıyor; bir sonraki hedefe sıçrarken tekrar azalıyordu. Ne kadar da inanılmaz bir kayıptı bu!

Kusursuz ve güzel bedeni içinde bir intikam meleğine benzeyen Norma, uzay-bükücülerin yaratıldığı tesislerden birinin geniş, düz çatısında ayakta dikiliyordu. Başını kaldırıp parlak yıldızlar ve gezegenlerle dolu karanlık gökyüzüne baktı. Bunların bazıları Birlik Dünyalarıydı, bazıları da düşünen

makinelerin hakimiyetindeydi ... diğerleriyse artık tamamen ölü durumdaki radyoaktif cüruflardı.

Engin mesafeler ona sesleniyor; serin bir rüzgâr uzun sarı saçlarını uçuşturuyordu. Norma, uzayın dokusunu büklümleştirerek bütün galaksiyi birleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Görebildiği bütün yıldız sistemleri ve daha fazlası artık insanların ulaşabileceği bir yerde bulunuyordu. Holtzman motorları tahmin ettiği gibi çalışıyordu. Ama yakalanması güç bir şey uzanamayacağı bir yerde bulunuyordu.

Gemilerim hâlâ kusurlu.

Bedeni melanja bu kadar doyduktan sonra nadiren uyuyabiliyordu, çocukken Rossak'taki sıcak mağaralardaki gibi uyuyamıyordu artık. O günlerde, annesi ona hiç özen göstermese bile yatağa aklında daha az sorunla girerdi. Zufa'nın kendisini onaylamamasını telafi etmek için diğer bölgelere geri çekiliyor, fizik ve felsefe arasında kalan alana çok yaklaşan esoterik matematik sorunlarıyla uğraşıyordu.

Aurelius'un yardım ve cesaretlendirmesi sayesinde Norma'nın aç ve alıcı beynine önemli fikirler sızmaya başlamıştı, tıpkı daha sonra okyanusa dönüşecek olan suya dökülen ilk damlalar gibi. Yedi yaşına gelene kadar, zekâ depoları dolarken Norma, yatağına aklı sorunlarla veya zorlu zihinsel alıştırmalarla dolu olarak girerdi; uykuya dalmadan hemen önceki yarı uyanık füg durumunda çözümler daha yakında dans eder ve onları ayrıntılarıyla düşünmeden nadiren uyanırdı.

Şimdi, arkasındaki bir binanın içinde mühendislerin test ettiği bir Holtzman motorunun uğultusunu duyuyordu. Norma sese odaklanırken ses daha da uzaktan gelmeye başladı. Dokularında nabız gibi atan yüksek melanj dozu, kadını rahatlattı ve diğer yeteneklerini yükseltirken duyusal algılarını bastırdı. Dikkat çelici ses yavaş yavaş azalarak iyice sustu ve artık serin rüzgârı da hissetmez oldu. Düşünceleriyle yukarıya, yıldız tarlasına doğru kayıyor gibiydi.

Oradaki Cihat filosunun gemileri, birbiri ardına uzayı büklümleyip boyut atlayarak bir Senkronize Dünyadan diğerine sıçramayı sürdürüyordu. Zihninde koskoca bir gemi mürettebatının daha yok olup öldüğünü, ruhlarının parçalandığını hissetti - çünkü onlara yollarını bulma konusunda yardım edememişti. Başkumandanın yasak bilgisayar sistemlerini oniki ana gemiden fazlasına monte edebilmesini diledi. Bir bilgisayar, Omnius'un yok edilmesine yardım etmesi için tasarlanmış olsa bile yine de şeytani sayılır mıydı?

Ya da belki onlar için bir rota tasarlamış olmalı, filonun sıçramalarını, önceden tahmin edilmesi daha kolay olan uzay yollarında daha kısa hale getirmeliydi. Güvenli mesafeleri bir şimşek gibi geçip haritası çıkarılmamış sıçramaları daha yavaş bir şekilde yapmak gibi bir şey olacaktı bu. Ama böyle bir dikkat büyük zaman kaybına yol açabilirdi. Zaman! Cihat Ordusunun elinde olmayan bir şey.

Görüsü hâlâ canlıydı. Birlik gemileri tarafından bırakılan nükleer fırtınaları, Omnius bölgelerini mahveden akım-atomiklerinin oluşturduğu kasırgaları görebiliyordu. ... Köleleştirilmiş insanlar önce sevinç çığlıkları atıyor, ardından kendi sonlarının da geldiğini görüyorlardı.

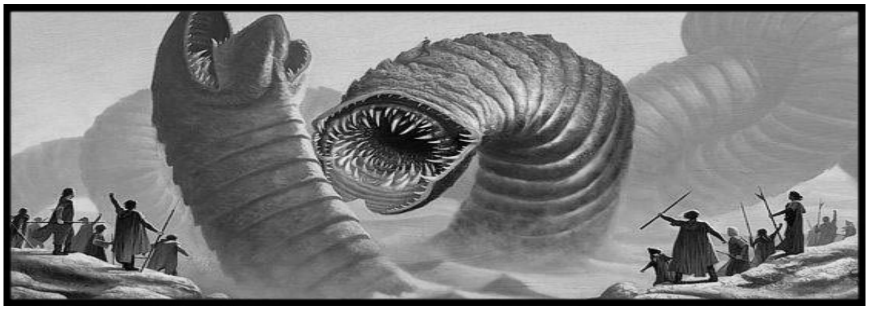
Bir makine dünyası daha gitmiş, bir Omnius daha silinmişti. Ama büklümlenmiş uzaydan her geçişte giderek daha az sayıda Cihat gemisi hayatta kalıyordu.

Girdiği dalgınlık durumundan çıkan Norma, geniş çatının parlak korkürelerin yapay ışığıyla yıkandığını fark etti. Adrien yanında durmuş endişeli bir ifadeyle onu seyrediyordu. Oğlunun ne kadar süredir orada olduğunu merak etti. Tersanedeki üretim ve deneme sesleri birden daha keskin ve yüksek sesle duyulmaya başladı.

"Çok fazla kayıp var." Norma'nın boğazı kuru ve sesi hışırtılıydı. "Uzay-bükücülerin kendilerini nereye götürdüğünü göremiyorlar ve bu yüzden de kayboluyorlar. Cihat için bir sürü cesur savaşçı, Senkronize Dünyalardaki bir sürü masum esir. Benim gemilerim. Benim başarısızlığım."

Adrien, acıya teslim olmuş koyu renk gözleriyle ona baktı. "Bu da bu uzun ve kanlı savaşın bir başka bedeli, anne. Cihat sonunda tamamen bittiğinde işimize geri dönebiliriz."

Ama yine de Norma bütün gece boyunca uzayda ölmekte olanların çığlıklarını duydu.

Bir savaşçının yolu, an be an ölümün alıştırmasını yapmaktır.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Vor'un, Salusa Secundus'tan ayrılmadan önce Quentin Butler'la yaptığı plan uyarınca, bir Senkronize Dünyayla girişilen çatışmanın ardından hızlı haberciler gönderiliyordu. Her uzay-bükülümü sıçramasından sonraki bilinen yıpranma yüzünden Cihat Ordusu, filolarının bütün parçalarını tek bir toplantı için bile riske atma cesaretinde bulunamıyor; bununla birlikte, uzay-bükücü keşif gemilerindeki Şehitçi gönüllüler haberleşmede kullanılarak gözden çıkarılabiliyordu.

Haber ve kayıt taşıyan küçük gemiler, belirlenen randevu noktalarında toplanıyor, ayrıntılı kayıtlarını şamandıralara yerleştiriyor, diğer savaş gruplarından gelen keşif gemileri de bunları alıp kopyalıyor ve dağıtıyordu. Böylece komutanlar ilerleme ve kayıplardan haberdar oluyorlardı. Vorian Atreides, Omnius'un Senkronize imparatorluktaki bütün ebedizihin kopyalarını güncellemek için güncelleme gemileri gönderme sistemini model almıştı. Bu ironi Vor'u çok memnun ediyordu.

Teknisyenler gelen bilgileri toplayıp boşlukları dolduruyordu. Her başarı raporu küçük bir zafer, bir hayatta kalım göstergesi, umut etmek için bir neden oluyordu. Ama başka raporlar da vardı. Yüz seksendört gemi kaybolmuştu ... ikiyüz onyedi ... ikiyüz otuzbir ... ikiyüz yetmişdokuz. Nükleer saldırı süresindeki her uzay-bükülümü uçuşu korkunç ve önceden tahmin edilemez bir Rus ruletiydi: işler yolunda giderse şimşek hızında bir saldırı gerçekleştiriliyor, ama eğer iyi gitmezse de yine şimşek hızında bir ölüm oluyordu.

Vor bir an için kendine kayıp gemilerden biri olan Zimia için, iyi bir asker ve içki dostu olan kaptanı için yas tutma izni verdi. Birliğin pek çok uzaylimanında sayısız savaş ve kadın anısı paylaşmışlardı. Diğer yüzler ve

kişilikler, hepsi de ölmüş olan kahramanlar zihninde bir girdap gibi dönüyordu, ama harekâtın başarısı için bu tür düşünceleri bir kenara bırakmalıydı.

Salusa'daki genç Abulurd'u düşündü. Bu görevin riskini taşımıyordu, ama bir o kadar korkunç olan başka bir tehditle karşı karşıyaydı. Onun ve Faykan'ın bütün nüfusu boşaltması gerekiyordu.

İçinden küfreden Vor, filosunun daha kaç sıçramaya dayanabileceğini merak ediyordu. Sayıları, yalnızca istatistiği kullanarak tahmin edebiliyordu - ama bir makine de şansını böyle analiz ederdi. Savaşla ilgili hiçbir şey tam olarak önceden kestirilebilir değildi. Büyük Temizlik bittiğinde geriye kaç gemi kalacaktı? Kendisi başarabilecek miydi? Norma Cenva'nın güçlendirilmiş yönbulma aygıtı ona diğerlerinden çok daha büyük bir şans veriyordu, ama bu yeterli miydi? Filosu şimdiden geride bir uzay çöplüğü mezarlığı bırakmıştı.

Onlar savunmasız Senkronize Gezegenleri ve Corrin'i yok etmeyi bitirdikten sonra Cihat filosundan geri kalanların hızla Salusa'ya gitmesi gerekiyordu. Orada, efendileri yok edilmiş olsa bile hâlâ saldırmaya planlanmış olan düşünen makinelerin savaş gemilere karşı duracaklardı. Cihat savaş filosu mümkün olduğunca hasar verecek, alevlerin arasında ölecek ve düşünen makinelerin saldırısına karşılık verebilmeyi umacaktı.

O ve bütün savaşçıları çatışma bitmeden ölmeyi bekliyordu. Ama kendisini sonunda ebedizihini yendiğini bilmenin verdiği memnuniyetle feda edecekti. Eğer Şehitçiler dini inançlarında haklılarsa, belki de cennette Leronica'yla yeniden birlikte bile olabilirdi. ...

Serena'nın Zaferi adlı geminin köprüsünde, güncellenmiş yeni taktik projeksiyonuna bakarak başını iki yana salladı. Dışarıda bir yerde, boş uzayın geniş, ama sessiz savaş meydanında çarpışmaların durmadan devam ettiğini biliyordu. Şimdiye kadar beş yüz kırküç Senkronize Dünyanın dörtte üçünden fazlası cürufa döndürülmüş olmalıydı.

Hızlı haberci gemileri, doksan savaş grubundan özetler getirdikçe Vor, düşman bölgesindeki ilerleyişlerinin tablosunu güncelliyordu. Dağınık raporları tararken, bazı Senkronize Dünyaların beklenenden daha ağır bir direniş gösterdiklerini, yüzeyde üslenmiş sistemlerini kullandıklarını gördü. Cihat Temizlik gruplarından beşi hedefi tutturmakta başarısız olmuştu ve bu da aynı koordinatlara ikinci bir saldırının yapılmasını gerektiriyordu. Başka bir örnekteyse, uzay-bükülümü yolculuğunun acayipliği yüzünden bir savaş grubunda geriye kalan gemilerin dördü tek bir sıçramada ortadan

kaybolmuştu; hızlı habercilerden yalnızca ikisi hayatta kalıp önemli raporlarını teslim edebilmişti.

Bunu telafi etmek zorundayız.

"Benim savaş grubum yapar," diye bir iletişim hattından yükseldi Quentin Butler'ın sesi. Adamın tonlaması artık hayatta kalıp kalmadığını umursamıyormuş gibi karanlıktı. "Bana gemilerinizden ikisini verirseniz, Başkumandan, geri dönüp atladığımız hedefleri temizleriz."

Quentin'in sancak gemisi tehlikeli geçişlerden birinden kurtulmuştu. Savaş grubunda yalnızca altı ana gemisi kalmışken, Senkronize bir hedefe doğru tek bir uzay-bükülümü sıçramasında üç gemisini daha kaybetmişti. Robotların savunma amaçlı mevzilerini görmüş, olasılıkları hesaplamış ve Omnius'u tahrip edemeyeceğini anlamıştı. Düş kırıklığına uğrayarak geriye kalan üç mancınığını toplamış ve Vor'la buluşacağı randevu yerine gelmişti. Gemilerini bir araya getirmiş ve bir Senkronize Dünyayı daha yok etmiş, ardından da durumu değerlendirmek için durmuşlardı. Quentin yeniden saldırıya geçmek için sabırsızlanıyordu.

"Pekâlâ, Primero. Dualarımla gidin. Tek bir düşman gemisini bile sağlam bırakamayız."

Doğrulanan tahminler bir milyardan fazla köleleşmiş insanın ve güvenilirin -bunlar korkunç şartlarda çalışan ve baştan çıkmış düşünen makineler tarafından ezilen insanlardı- Büyük Temizlik sırasında öldüğünü gösteriyordu. Kurban edilen bu insanlar huzur kaçırıcı, ama kesinlikle gerekliydi. Ne yazık ki daha da fazlası ölecekti.

Nükleer saldırılarda yok edilen ilk gezegen sistemleri önemsiz makine dünyalarıydı; bunlar temel olarak askeri kaleleri ve Omnius güçleri için malzeme tedariki noktalarını oluşturuyorlardı. Vor, geriye kalan savaş grubuyla artık daha önemli Senkronize Dünyalara gidebilir ve en sonunda Corrin'e son saldırıyı gerçekleştirebilirdi. Ardından da her şey bitecekti.

Quentin yola çıktıktan sonra Vor'un yeniden şekillenen grubu bir sonraki sıçramayı gerçekleştirdi. Saldırı gücünün etrafında büklümlenen uzay onları kucaklayacak ya da boğacaktı. Bunu birkaç saniye içinde anlayacaktı. ...

Savaş gemileri, gümüşi ayları bulunan devasa Quadra gezegeninin yakınlarında ortaya çıktı. Vor gemilerini dağıtıp *Serena'nın Zaferi* kanatta olacak şekilde hilal biçimini alarak yaklaştı ve ilk bombardıman filosunu gönderdi. Tarayıcılar yaklaşan füzeleri algıladığı için Holtzman kalkanlarının çalıştırılmasını emretti.

Büyük Temizlik haftalardır sürüyor olmasına rağmen yavaş uçan hiçbir robot gemisi, bir uyarıda bulunmak için diğer Senkronize Dünyalara yolculuk yapmış olamazdı. Ama Quadra-Omnius'un otomatik savunma sistemleri çalışıyor ve yaklaşan Cihat filosuna karşılık veriyordu.

Robot füzeleri Holtzman kalkanlarına çarpıp sekerek uzayda zararsızca dönerek uzaklaşmaya başladı. Yerel ebedizihin ikinci bir yaylım ateşine başlamadan önce Vor, hedeflerine kilitledikleri çok-patlamalı atomiklerinden bazılarını seçerek, gemilerindeki kalkanların titreştir ve ateşle sistemlerini kullanarak göndermelerini emretti. Dakikalar sonra on yapay ay darbenin etkisiyle çatırdayıp yörüngedeki uzayın boşluğuna gümüşi havai fişek çavlanı döktü. Bu savaşın saatler, hatta günler alabileceğini şimdiden görebiliyordu. ...

Yapay savaş aylarını vurduktan sonra Quadra'daki kara savunmalarını ve Omnius kalelerini bir türlü çökertemeyen Vor, köprü ekranı parazitle sarsılınca şaşkınlık içinde bir adım geri attı. Haberleşme subayı "aşağıdaki insanlar bizimle bağlantı kuruyor, Başkumandan - insanlardan bir haber geliyor. Aşağıdaki bir iletişim hattını ele geçirmiş olmalılar," diye haykırdı.

Ekran, birbiri ardına gelen resimlerle, aşağıdaki kıtaların ve şehirlerin kuşbakışı görüntüsüyle doldu. Vor, Quadra şehirlerinden birindeki bekçigözlerden geldiği belli olan yakından çekilmiş görüntüleri inceledi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Onları kurtaramayız. Savaş başlıklarını bırakmaya devam edin; planımızı sürdüreceğiz."

Sancak gemisinin tarama istasyonunu idare eden Şehitçi gönüllülerden biri başını sallayarak konuştu. "Kutsal Cihat için hayatlarından vazgeçerlerse cennete kabul edilecekler."

"Bugünden sonra cennet çok kalabalık bir yer olacak," diye mırıldandı Vor ekrana bakarken.

Quadra'nın dumanla kaplı gökyüzündeki gümüşi aylar büyük Senkronize şehrinin üstünde asılı duruyordu. Caddelerden geçen robotlar tepelerinde duran savaş aylarına aldırmıyordu, ama köleleştirilmiş insanlar onların baskıcı gözlemi hissediyorlardı. Robotların bütün savaş gemileri çekilmiş ve Birliğe yapılacak son saldırı için Corrin'e gönderilmiş olsa bile bu ayların yarattığı tehditkâr baskı hâlâ yerinde duruyordu.

Ama kölelerden bazıları umutlarını asla kaybetmeyerek fısıltıyla planlar yapmışlardı. ...

Yapay uydularda beklenmedik şekilde oluşan göz alıcı kıvılcımlar ve parıltılar görüldüğünde, Quadra Kentinin sokaklarındaki insanlar başlarını havaya kaldırdılar. Çoğu gökyüzüne ara sıra göz atıyor, sonra gördüklerine inanmayı reddederek endişeli bir şekilde dikkatlerini işlerine çeviriyorlardı.

Borys adında bir adam -yirmibir yıl önce Ularda'daki bir çatışmada ele geçirilen Ginazlı eski bir kılıçustasıydı- neler olduğunu çok iyi biliyordu. Umutları kabarmıştı ve aletlerini çalışmaya zorlandığı açık hava ambalaj hattına bıraktı. Tereddüt etmemesi gerektiğini bilerek bağırdı. "Bu beklediğimiz şey! Kurtarıcılarımız geldi. Zincirlerimizi kırmayı ve çok geç olmadan bizi özgürleştirmek için gelenlerin yanında savaşmalıyız."

Şaşkın yutkunmalar ve mırıltılar çalışan gruplar arasında bir şok dalgası gibi yayıldı. Borys hemen ağır aletlerinden birini kapıp üretim hattını uğuldayarak hareket ettiren makineye indirdi. Kıvılcımlar uçuşup dumanlar çıktı. Karmaşık sistem sonunda makineler acı çekiyormuş gibi çığlıklar atarak durdu.

Etrafındaki nöbetçi robotlar ve dövüş robotları, Quadra-Omnius'tan acil yeni talimatlar alarak durdu. Borys kendisinin yarattığı bu basit rahatsızlığın ebedizihinin dikkatini çektiğini sanmıyordu: Yörüngedeki bir şey devasa bilgisayarın bütün dikkatini topluyordu.

Borys'in Ularda'da birlikte esir alındığı arkadaşları, yıllar içinde bazen iyi nedenler, bazen de anlamsız bir şekilde katledilmişti. Borys ekibinden kalan son adamdı ve onun büyük umutları vardı. Şimdi, caddelerde çalışan insanları toplarken bunun tek şansları olduğunu biliyordu.

Borys planlarını yıldırılan insanların arasında hiç vazgeçmeden yaymış ve diğer esirlerin durumunu değerlendirmişti. Jool Noret'in öğretilerini takip eden bir kılıçustası olarak dövüşmek üzere dünyaya getirilmiş ve sensei mek Chirox tarafından dövüş teknikleri konusunda eğitilmiş biriydi. Yeteneklerini ve sınırlarını biliyordu. Özgürlükleri için savaşmaya istekli olanları dikkatle seçmiş ve onları riske giremeyecek kadar korkan diğerlerinden ayırmıştı. Şu ana kadar dikkatle seçilmiş yardımcıları Quadra'nın her yerine dağıtılmış durumdaydı.

Ambalaj hattındaki iletişim sisteminde bir çatırtı oldu. Normalde robotlar, bu sistemi esir işçilere sert emirler vermek için kullanıyorlardı, ama şimdi hoparlörlerden bir insan sesi yükselmişti. "Bu Cihat Ordusu! Mancınıklar, ciritler, hızlı saldırı gemiler!" Borys yapay aylardan birine yerleştirilmiş olan komandosunun sesini tanıdı. "Birdenbire boşluktan

ortaya çıktılar ... şaşırtıcı bir ateş güçleri var. Savaş aylarından biri şimdiden tahrip edilip kapatıldı."

Borys, gökyüzündeki öfkeli ışık parıltılarını ve bir çarktan sıçrıyormuş gibi görünen kıvılcımları görebiliyordu. Ateş gücü alçak yörüngedeki gümüş aylardan birine yoğunlaştırılmıştı. Yoğunluk artarken yapay uydunun göz kamaştırıcı bir patlamayla parçalandığını gören Borys derin bir nefes aldı. Moloz parçaları bir yumurta kabuğunun parçaları gibi dağılırken parıltılar da dağıldı ve tahrip olan parçalar çığlıklar atarak atmosfere girmeye başlıyor, geride bir iz bırakarak yanıyordu.

Bu yıkımı yakın zaferin açık bir işareti olarak gören tereddütlü işçiler kaderlerini Borys'in isyanına bıraktılar. Korkularını bir kenara bırakan insanlar, yaklaşan özgürlükleri için çığlıklar atarak koşmaya ve mümkün olan her türlü kargaşayı yaratmaya başlamıştı.

Karmaşa ve önceden tahmin edilmezlik, nöbetçi robotların etkin bir şekilde karşılık vermesini olanaksız kılıyor; bu yüzden düşünen makineler şiddet ve ateş gücü kullanarak karşılık veriyorlardı. Başlarının çok üzerindeki şiddetli savaş devam ederken nöbetçi robotlar hazırlıksız köleleri Quadra'nın caddelerinde takip ediyor ve kalabalığa doğru ateş ediyorlardı. Dökülen kan ve çığlıklar korkunçtu.

Ama umutsuz insanlar hayatta kalmayı umursamaksızın savaşıyor ve Borys bundan büyük bir gurur duyuyordu. Onları yıllardır bugün için hazırlamıştı. Kölelerin çoğu bunu bir fantezi, bir alıştırma olarak görmüştü, ama o gün gelmişti işte. Yeniden umut etmeye başlamışlardı.

"Dayanmalıyız! Birlik gemileri yakında burada olacak - onlar için yolu açmalıyız."

Bir kılıçustası olarak Borys her şeyden silah yapabilirdi. Metal sopaları ve elektrik akımlarını kullandı. Otomatik bir makineyi harap etti, jeneratörleri aşırı yüklemenin bir yolunu buldu. Bir saat içinde pek çok düşünen makineyi tahrip etmiş ve bir ekiple birlikte çalışarak ikincil komuta merkezlerinden birini havaya uçurmuştu. Ama Quadra-Omnius, uzaydaki Cihat filosuna karşı zayıf savunmalarını yoğunlaştırırken bile şehrin etrafından sürekli olarak fazla robot gelmeye devam ediyordu. Bunlar sayısı tahmin bile edilemeyen ölümcül makinelerdi; üstelik yalnızca çıplak elleri ve ilkel silahlarıyla dövüşen baskılanmış kölelere göre çok iyi silahlanmışlardı.

Borys umutsuzluğa kapılma lüksünü kendine çok görüyor; insanların takviye getirerek yakında yüzeye ineceğine dair umudu taşımaya devam

ediyordu. Gittikçe daha fazla köle, hatta Omnius'un yanında yer alan şımartılmış güvenilirler bile savaşa katılıyor ve özgürlükleri için savaşıyorlardı.

Borys sonunda çalışan bir iletişim sistemine ulaştığında Birlik komutanlarına ihtiyaçlarını söyleyip kurtarılmak için yalvardı. Cihat kincalları ve kalkanlı bombardıman gemileri kartal gibi aşağıya süzülüyordu. Onları gören köleler sevinç çığlıkları atarken Borys de yumruğunu havaya kaldırdı.

Derken akım-atomikleri ufukta parlamaya başladı. Yoğun beyaz ışık, gökyüzünde yıldırım gibi yayıldı. Yakıcı nükleer enerji dalgaları makine şehrinin üstüne hücum etti, yok edici nükleer patlamalar birbiri ardına gelirken gözalıcı parıltı her yeri kaplıyordu.

Borys eğreti silahını yere bırakıp dikkatini gökyüzüne çevirdi. Şimdi neden donanmadan kimsenin çağrılarına karşılık vermediğini anlıyordu. "Buraya bizi kurtarmaya gelmediler." Cihat Ordusu yaklaşırken derin bir kabullenme nefesi aldı. Birlik, Omnius'u yok etmeye gelmişti; oradaki bir avuç esir insanı kurtarmaya değil. "Biz yalnızca ikincil kayıplarız."

Ama Birliğin ne yaptığını anlamıştı ve savaşta ölme şansına sahip olduğunu fark ederek hafif bir gurur bile duyuyordu - belki de korkunç savaşın son büyük çarpışmasıydı bu. Borys daha önce hayatını vermek için uygun bir durum düşünememişti. Eğer yukarıdaki donanma başarılı olursa, makineler yok edilecekti. "İyi dövüşün ve düşmanınız çabuk yıkılsın," diye mırıldandı kendi kendine.

Hızlı saldırı kincalları ve bombardıman gemileri atmosferi yırttı. Yoğun parıltılar garip biçimde sessizdi. Parçalanan gücün artçı dalgası, daha geldiğini bile anlamadan Borys'in, bütün insanların ve robotların üstüne düştü.

Savaş grubu uzayı yeniden bükerek bir sonraki sisteme yöneldi. Neyse ki bu kez Vor başka ana gemi kaybetmedi. Son habercilerden gelen bilgilere göre binden fazla gemiden geriye üçyüzden daha az Cihat mancınığı ve ciridi kalmıştı.

Aşağıdaki, bir sonraki hedefi olan Senkronize Dünyanın yüzeydeki faaliyetlerini kontrol etti. Orası yalnızca bir isim ve koordinat grubundan ibaretti. *Öyle düşünmeliyim.* Bir hedef, gerekli bir zafer. Aşağıdaki köle nüfusu onu sevinç çığlıklarıyla karşılasa bile akım-atomiklerini gönderme

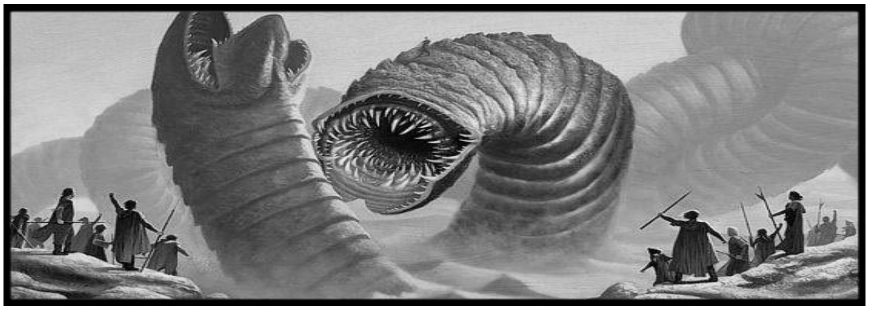
emrini vermek zorundaydı. Her bir Senkronize Dünyanın yok edilmesi gerekiyordu. Başka seçeneği olmadığı için yüreğini ve iradesini sertleştirdi.

Uzay-bükülümünü kullanarak yöntemli bir şekilde sıçradı, başka düşman dünyaları vurdu ve bu süreçte iki gemi daha kaybetti. Aynı anda bombardıman filoları da saldırılarını gerçekleştirdi. Cihadın gittikçe daha da öfkeli hale gelen savaşçıları kaleden kaleye yolculuk ediyor ve makine dünyalarının merkezi olan Corrin'e yaklaşıyordu. Geriye kalan ebedizihinlerden biri dışında hepsi yok edilmişti. Başarılı her harekâtla birlikte Cihat filosu geride makine ya da insana ait her türlü yaşamdan arındırılmış ve mahvolmuş dünyalar bırakıyordu.

Vor sonunda planlandığı gibi filosunun geri kalanıyla buluştu ve hayatta kalanları saydı. Geriye ikiyüz altmışaltı gemi kalmıştı. Hepsini, kendisinin yönettiği ve Quentin Butler'ın da yardımcılığını üstlendiği tek bir savaş grubu halinde birleştirdi. Güçlü bir kararlılık hissiyle hareket ediyordu, üzüntü ya da gözyaşı dökecek zamanı yoktu - en azından şimdilik. Bedeli ne olursa olsun zafere ulaşacaktı. Herhangi bir pişmanlık ya da geriye dönüp bakmak bile söz konusu olmayacaktı.

Artık duramazlardı. Devasa makine filosu, Salusa Secundus'a doğru yola çıkıyordu. Vor vicdanına danışmak için duraksamaksızın gemilerini topladı ve bir sonraki sıçramaya hazırlandı.

Corrin'e doğru.

İki insan beyni tıpatıp aynı olamaz. Bu, düşünen makinelerin anlayamayacağı kadar zor bir kavramdır.

— ERASMUS
Duyu Sahibi Biyolojikler Üstüne Düşünceler

En hızlı robot savaş gemilerinden oluşan grup, Salusa Secundus'a saldırmak üzere çıktıkları yolculuktan geri dönmüşlerdi; ama ani hız kesme yüzünden son yakıt kırıntılarını kullanan motorları da iyice ısınmıştı. İmha harekâtı iptal edilmiş, öncelikleri Baş Omnius'tan gelen doğrudan bir emirle başka tarafa kaymıştı. Bu robot savaş gemileri grubu, *hrethgir*'in Büyük Temizliğine karşı ilk savunma katmanını oluşturacaktı. Her projeksiyon benzeri sonuçlar veriyordu. Atomiklerle yüklü insan gemilerin yakında orada olacağı kesindi.

Omnius, Vidad'ın getirdiği şaşırtıcı haberi aldıktan sonra imha filosunu Corrin'e geri getirmek üzere devasa motorları olan süper hızlı "tek-gidişlik" gemiler göndermişti. Birlik gemileri yoldaydı ve Senkronize Dünyaların yok edilmiş olması mümkündü.

Tek-gidişlik gemiler sürekli artırdıkları hız yüzünden bütün yakıtlarını harcayarak ve giderek artan bir ivmeyle kükreyerek sistemden çıkmış, geri dönüş yolculuğu, hatta hız azaltma için bile yakıt ayırmamışlardı. Bu acil haberciler Omnius filosunu beş günde yakalamış, ama önlerini kesmek veya onlara yanaşmak için yavaşlayamamışlardı. Bunun yerine hızla rotalarına devam etmiş, ebedizihinin emirlerini ve filo gemileri için saptadığı yeni programları iletişim sistemiyle iletmişlerdi.

Bütün gemiler dönmek için manevra yaparken makinelerin savaş filosu iyice yayılmıştı. En hızlı gemilere öncelik verilmiş ve ana Senkronize Dünyanın etrafında koruyucu kordon oluşturmak için yapılacak çılgınca geri dönüş yolculuğuna ilk onlar çıkarılmıştı. En hızlı makine gemileri

sistemlerini o kadar inanılmaz bir şekilde zorlamışlardı ki, sarsılarak Corrin'in yörüngesine girene dek robot gemilerinin çoğu aşırı yüklenmiş veya hasar görmüş durumdaydı. En büyük ve yavaş robot gemileri olabildiğince hızlı bir şekilde de arkadan gelecekti.

Bu arada Omnius da karadaki bütün fabrikalarını silah ve robot savaşçılar üretecek şekilde değiştirmişti. Birkaç gün içinde de savunma hatlarını yerleştirmeye başlamıştı. Robot savaş gemilerinin bir sonraki grubu, filodan ayrılarak azar azar geliyordu. Yanlarında yok edilen dünyalardan birinden alınan eksiksiz Omnius güncelleme küresini taşıyan bir güncelleme gemisinin kaptanı da vardı.

Aylar önce, Agamemnon'un yanındaki uzun esaretinden kaçan Seurat, oldukça verimli şekilde yerine getirdiği eski görevine geri dönmüştü. Kısa bir süre önce de Büyük Temizliğin ilk hedeflerinden biri olan yakındaki bir Senkronize Dünyadan kaçmayı zor da olsa başarmıştı. Baş Omnius'a, Cihat savaş grubunun uzayın boşluğunda birdenbire ortaya çıktığını, akım-atomikleri taşıyan savaş başlıklarıyla ezici bir saldırı gerçekleştirdiğini ve sonra uzayın dokusundaki bir deliğe girip tıpkı ortaya çıkışları gibi yeniden yok olduklarına dair bilgiler getirmişti.

Tam Fildişi Kulesi Cogitorunun uyardığı gibiydi. Vidad bu bilgiyi teslim ettikten sonra yükümlülüğünün sona erdiğini düşünmüş ve Corrin'deki düşünen makineler bu haberin sonucunda tam bir karmaşa içine girerken cogitor ve ikincili hemen yola çıkıp telaşsızca Salusa'ya geri dönmeye başlamıştı. Omnius onları durdurmaya çalışmamıştı; cogitorun bundan sonra bir önemi yoktu.

Seurat'ın geldiğini öğrenen Erasmus hemen güncelleme gemisini ziyaret edip kaptanıyla konuşmaya karar vermişti.

"Ben de seninle gitmek istiyorum baba," dedi Gilbertus, soluk benizli Serena klonunu bahçede, çiçeklerin arasında bırakarak.

"Senin görüşlerin benim için her zaman önem taşır."

Bir yüzey treni onları şehirden hızla geçirip uzaylimanına taşıdı. Siyah beyaz güncelleme gemisi, iniş alanının yeni bir kısmında duruyordu. Parlak metal terminal binasının pek uzağında değildi. Erasmus, Kaptanla buluştuğunda kendisi gibi özerk olan robota bağlandı ve Seurat'ın zihinsel kayıtlarını inceleyip derinlere daldıkça ilginç bilgiler yüzeye çıkmaya başladı.

Robot pilot, yeni bir güncelleme kopyası almış ve Senkronize sistemden ayrılmak üzereyken düşman filosu birden ortaya çıkmış, Omnius kopyasını

yok edip hiç kuşkusuz yeni saldırılar gerçekleştirmek üzere tekrar kozmosa dalmıştı. Bunun üzerine Seurat da olanca hızıyla Corrin'e yönelmiş ve yolda neredeyse gemideki motorların kapasitesini sonuna kadar kullanmıştı.

Erasmus şaşırtıcı haberleri irdelemek için bağlantıyı kesti. Gilbertus'a döndü. "Cihat gücünün eylemleri kesinlikle beklenmedik. Senkronize Dünyalarda yaşayan milyonlarca insanı da öldürüyorlar."

"İnsanların kendi türlerini bilerek öldürmeyi seçtiklerine inanamıyorum," dedi Gilbertus.

"Mentatım, onlar bunu her zaman yaptılar. Ama bu kez, düşünen makineleri de yok ediyorlar."

"Bu türün bir örneği olduğum için utanıyorum."

"Onlar yalnızca bizi yok etmek için ne gerekiyorsa yapıyorlar," dedi Erasmus; "bedeli ne olursa olsun."

"Sen ve ben eşsiziz, baba. Biz, makine ve insanın istenmeyen etkilerinden arınmış durumdayız."

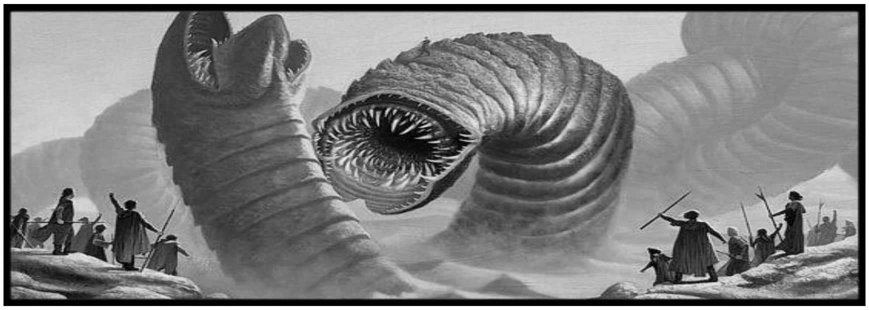
"Biz çevremizden veya içsel yapımızdan asla tam anlamıyla arınmış olmadık. Ben söz konusu olduğumda programlanma ve edinilmiş veriler var; senin durumundaysa genetik ve hayat deneyimleri." Konuşurlarken Erasmus havada veri toplayıp ileten bekçi-gözlerin dolaştığını gördü. "İkimizin geleceği de bu muazzam savaşın sonuçlarına bağlı. Biz farkında olsak da olmasak da davranışlarımızı ve şartları pek çok şey etkileyebilir."

"Onların nefret ettikleri düşünen makinelerinin bir kurbanı olarak ölmek istemiyorum," dedi Gilbertus. "Ve senin ölmeni de istemiyorum."

Erasmus'a göre evlatlığı samimi bir şekilde üzgün ve tam anlamıyla sadık görünüyordu. Ama onlarca yıl önce Vorian Atreides de öyle görünüyordu. Dikkatini başka yöne vermek için bir şefkat hareketini taklit ederek ağır metal kolunu Gilbertus'un omzuna attı.

"Filomuz bizi korumak için zamanında gelecektir," diye oğluna güvence verdi, ama bu tezini doğrulayacak herhangi bir verisi yoktu. Düşünen makineler, Corrin'deki yerlerini sağlamlaştırmalı ve hiçbir insanın kendilerine dokunamayacağı aşılmaz bir bariyerin arkasına bir kale kurmalıydılar.

"Bu son derece gerekli," diye belirtti kulak misafiri olan Omnius. "Ben şu anda geriye kalmış son ebedizihin olabilirim."

Eğer kendi mezar taşımı yazma fırsatım olsaydı, çoğunu kabul etmediğim ve söylemeyeceğim bir sürü şey olurdu. "Onda bir savaşçının yüreği vardı." Bu, umut edebileceğim en iyi anıt olurdu.

— BAŞKUMANDAN VORİAN ATREİDES
bir biyografi yazarına

Derin uzayın karanlığında, uzay-bükücü Cihat filosundan geriye kalanlar serbest bir şekilde süzülürken mürettebat, gemilerini Corrin'e gerçekleştirilecek olan son saldırıya hazırlamak için deli gibi çalışıyordu. Onarımlar yapılıyor, savaş başlıkları hazırlanıyor, Holtzman kalkanları ve motorları son savaşa ayarlanıyordu.

"Birkaç saat içinde son Omnius'u da yok edeceğiz," dedi Başkumandan, gemiden gemiye ulaşan bir iletişim hattına konuşuyordu. "Birkaç saat içinde insan ırkı bin yıldır ilk defa özgür olacak."

Konuşmayı kendi mancınığının köprüsünden dinleyen Primero Quentin Butler başıyla onayladı. Uzaklardaki yıldızların soluk ışığıyla bezenmiş uzayda geriye kalan uzay-bükücüler, iç ışıkları ve çarpışma önleyici yeşil algılayıcılarıyla rahatlatıcı bir parlaklık yayıyorlardı. İletişim hatlarında durmaksızın süregiden konuşmaları, hazırlıkların gelişimiyle ilgili sürekli iletileri ve çevrelerinde her daim tetikte olan nöbetçilerin raporlarını dinliyordu. Şehitçiler intikam için şükür ilahileri ve dualar mırıldanıyorlardı.

Neredeyse bitti. Corrin tamamen savunmasız olacaktı, robot imha filosu kapatması haftalar sürecek bir mesafedeydi.

Quentin'in kalbi ölü bir posa gibiydi; Omnius tarafından esir tutulan milyarlarca köleleştirilmiş insanı öldürdüğünü bilmenin neden olduğu akkor ateşle yanıyordu, ama bu korkunç düşüncelerin bilincine nüfuz etmesini engellemeye çalışıyordu. En karanlık anlarında, Başkumandan Atreides'in

Cihat Ordusunu uygulamaya zorladığı acımasız kararı hakkında söylediklerini hatırlıyordu: Korkunç bir bedel ödemelerine rağmen kendilerini katılaştırıp yapmak zorunda oldukları şeyi yapmazlarsa çok daha fazla insan ölecekti.

Bedeli ne olursa olsun, düşünen makinelere karşı tam bir zafer kazanmaları gerekiyordu.

Quentin bu yıpranmış gemide öylece oturmaktan nefret ediyordu. Yeniden hareket etmeye ihtiyacı vardı, bu korkunç görevi bitirmeye. Eğer çok uzun süre dururlarsa yeniden çok fazla düşünmeye başlayacaklardı. ...

Baş Senkronize Dünya -ve son Senkronize Dünya- olan Corrin diğer hepsinden daha büyük bir öneme sahipti. Artık ebedizihinin geriye kalan tek kalesi olduğuna göre riskler ve tehlike daha da büyüktü. Eğer o muazzam saldırı gücünün bir kısmı Baş Omnius'u korumak için geride kaldıysa, varlıklarını korumak ve savunmak için düşünen makineler bütün kaynaklarını harcayacaklardı. Büyük Temizliğe katılan gemiler de yıpranıp azaldığı için aslında bu en ölümcül savaş olacaktı.

Ve eğer Omnius atomik yıkımından önce bir kopyasını çıkarmayı başarırsa ve Seurat gibi bir güncelleme kaptanı ebedizihin jelküresiyle birlikte kaçarsa her şey boşa giderdi. Düşünen makineler yeniden çoğalabilirlerdi.

Vorian Atreides yenilikçi bir çözüm önermişti. Cihat Ordusunun silahları arasında, binlerce uyduya monte edilebilecek olan akım-karıştırıcı ileticiler de bulunuyordu. İnsan filosu Corrin'de çatışmaya girmeden önce Holtzman uydularını makine gezegenin etrafına bir ağ şeklinde yayacak ve ebedizihini kapana sıkıştıracaklardı. ...

Şimdi, son darbeden önce Quentin, subaylarının ve iletişimle ilgisi olmayan teknisyenlerinin işlerini telaşlı ve aceleci tavırlarla yapmalarını seyrediyordu. Genç ve hevesli geçici yaveri üstünün emirlerini iletmeye ya da Quentin'in dikkatini yaklaşan çatışmaya verebilmesi için önemli görevleri üstlenmeye hazır bir şekilde yanında dikiliyordu. Bu gerçekten son savaş mı olacaktı?

Quentin, hatırlayabildiği kadarıyla çok uzun bir süredir Cihattan başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Kariyerinin başlarında bir savaş kahramanı olmuş, bir Butler'la evlenmiş ve yine düşünen makinelere karşı verilen mücadeleye hizmet eden üç erkek evlat sahibi olmuştu. Bütün hayatı bu bitmek bilmeyen mücadeleye adanmıştı. Ama ruhunun derinliklerine işleyen bu yorgunluktan nasıl kurtulacağını bilmese de artık bu savaşın

bitmesini istiyordu. Kendini, korkunç ve olanaksız bir görev olan ebedi dengeye mahkûm edilmiş, efsanevi Sisyphus gibi hissediyordu. Eğer Salusa'ya bir daha dönerse -Salusa bu savaştan kurtulursa- İçgözlem Şehrinde inzivaya çekilir ve günlerini Wandra'nın yanında oturup boş boş havaya bakarak geçirirdi. ...

Ama bu savaş zamanıydı ve Quentin kendini böyle bencil düşüncelerden koparmaya zorluyordu. Bunlar onu duygusal ve fiziksel olarak zayıflatıyordu. Parmentier'i özgürlüğüne kavuşturan ve Ix'i savunan bir asker olarak, cihadiler ve paralı askerler ona saygı duyuyordu. Ne kadar yorgun ve ne kadar kederli olursa olsun Primero bunu asla gösteremezdi.

Şimdiye kadar nükleer bombardıman harekâtı başarılı geçmişti, ama zaferin bedeli çok büyük olmuştu. Art arda gelen uzay-bükülümü sıçramalarından sonra bütün filo başlangıç gücünün dörtte birine inmişti. Bazıları uzun süredir dostu olan en iyi ve en parlak savaşçıları ölmüştü. Üstelik çok sayıda masum insan Senkronize Dünyalarda katledilmiş, atomik patlamalar sırasında parçalara ayrılmıştı.

Quentin, bu kadar çok insan ölürken hayatta kalanın suçluluğunu ve sorumluluk duygusunun ağırlığını hissediyordu. Bir gün, zamanı olduğunda yazılacak mektuplar ve ziyaret edilecek aile üyeleri olacaktı ... eğer kendisi hayatta kalmayı başarırsa.

Son saldırı grubundaki çok sayıda gemi savaşta tahrip olmuş; önemli saldırı ve savunma kapasiteleri olmasa bile savaş başlığı taşıyacak gemiler olarak işlev görecek şekilde onarılmışlardı. Bazılarındaki roket bataryaları mahvolmuştu; diğerlerinin Holtzman kalkanları çalışmıyordu. Bir düzine gemi hâlâ uzayı bükebiliyordu, ama saldırı kapasiteleri yoktu. Yalnızca kurtarma operasyonlarında kullanılabilirlerdi veya Cihat Ordusunu olduğundan daha büyük göstermek için dolgu gemileri olarak sınırlı ölçüde iş görebilirlerdi.

En hurda geminin bile oynayacağı bir rol vardı.

Quentin'in gözleri ışıldayan yaveri iletişim hattı aracılığıyla savaş grubundan geriye kalan gemilere son dakika talimatlarını veriyordu. Quentin hazır olduğunu bildirince Başkumandan Atreides de Omnius'a karşı gerçekleştirilecek son saldırı için uzay-bükülümü koordinatlarını verdi.

"Rotalarınızı Corrin'e ayarlayın!"

Hoparlör sistemini dolduran, subay ve askerlerin sevinç çığlıklarının yarattığı büyük bir kükreme, Quentin'in omurgasından aşağı bir ürpertinin

inmesine neden oldu. Nice yıldır süren savaş artık onları bu noktaya kadar getirmişti. Eğer Cihat Ordusu başarılı olmak istiyorsa, savaşçıların savaşta öğrendiği bütün tekniklere, becerilere ve içgüdülere ihtiyaç duyacaklardı.

Uzay büküldü.

Sonra, yıpranmış görünümlü filo, okyanusun yüzeyinden sıçrayan balıklar gibi birdenbire uzaydan çıktı. Quentin kocaman Corrin küresinin ötesindeki kırmızı güneşin, o gün orada kaybedilecek insan hayatlarını beklermiş gibi kan kızılı ışınlar saçtığını görebiliyordu.

Düşman gemileri uzayda birdenbire ortaya çıktı. Hepsi Cihat Ordusunun işaretlerini taşıyan iki yüzden fazla gemi. "Bizi yok etmeye geldiler, Gilbertus," dedi robot.

"Savunma hatlarımız dayanacaktır," dedi Omnius, duvar ekranından gürleyerek. "Simülasyonlar ve hesaplamalar yaptım." Geriye dönen ilk düşünen makine gemilerinden oluşan dalga Corrin etrafındaki savunma konumlarını almış, bir dizi sağlam halka ve tuzak oluşturmuştu. Ama robot saldırı filosunun en büyük kısmı hâlâ yoldaydı. Şu anda konumlanmış olan gemiler insan fanatikleri durdurmak için yeterli görünmüyordu. Erasmus, Corrin'e doğru yaklaşan *hrethgir* saldırganlarına bakarken kargo ambarlarının akım-atomikleriyle dolu olduğunu biliyordu.

Omnius düşmanı bir kez daha küçümsemişti. Erasmus, hızla toplanan makine savunma hatlarının ve geriye dönen bir avuç robot savaş gemisinin yeterli olmadığını da biliyordu.

İstatistiksel olarak konuşacak olursa *hrethgir* kazanabilirdi.

İlk taktik raporları gelirken Quentin, projeksiyonlara doğru yaklaştı. "Savunma hatları beklediğimizden daha güçlü. Bütün o savaş gemileri burada ne arıyor? İmha filosunun haftalar önce Salusa'ya gittiğini sanıyordum. Geride koruma gücü mü bırakmışlar?"

"Bu mümkün. Ya da Corrin-Omnius uyarılmış olabilir," diye belirtti Vorian Atreides, iletişim hattından. "Ama yine de kuşatmayı yarabiliriz - eğer her şeyimizi bu son saldırıya katarsak. Yalnızca şimdiye kadar kazandığımız zaferlerden biraz daha zor olacak."

Quentin kendi gemilerini saydı. Neyse ki uzayın derinliklerindeki randevu yerlerinden yapılan son sıçramada daha fazla gemi kaybetmemişlerdi. Bu durum ona biraz cesaret verdi.

"Önce karıştırıcı uydu ağımızı yerleştireceğiz. Birincil hedefimiz Omnius'un kaçmasını engellemek." Vorian, hızla inşa edilmiş ve her biri

akım jeneratörüyle donatılmış savunma şamandıralarını yerleştirmeleri için Cihat gemilerine emir verdi. Yörüngedeki bilim adamları en etkili ızgarayı planlamıştı; düşünen makinelerin jeldevre zihinlerinin nüfuz edemeyeceği bir bariyer oluşturan sıkı bir tahribat ağıydı bu. Birlik Dünyalarının makineleri dışarıda tutmak için kullandıkları bu ağ, Tio Holtzman'ın enerji kalkanı kavramının tersine çevrilmiş haliydi.

Robot gemileri, Cihat donanmasıyla karşılaşmak için ileri çıkmadı. İnsanlara yaklaşmaları için meydan okurcasına yörüngedeki konumlarını koruyorlardı. Karıştırıcı uydular uzaydaki tohumlar gibi Corrin'in etrafına yerleştirildi.

"Bu onların icabına bakacaktır," dedi Vor. "Benim emrimle karıştırıcı kalkanları aktive etmeye hazırlanın-"

Quentin'in köprüsündeki birinci subay gözlem istasyonundan bağırdı, "Daha fazla düşman gemisi geliyor, komutanım! Hem de bir sürü!"

"Tanrı ve Azize Serena adına, şunlara bakın!" diye bağırdı Şehitçi gönüllülerden biri. "İmha filosu geri dönüyor."

"Bizim ateş gücümüzün yüzlerce katına sahipler," dedi bir diğeri. "Onlarla savaşmaya yetecek kadar gemimiz yok!"

Quentin dikkatini Corrin'in etrafına toplanmış olan küçük savaş gemilerinden uzaklaştırdı. Muazzam büyüklükte çok daha güçlü bir makine filosu, arkalarında şişkin güneşle birlikte Corrin'in etrafına toplanıyordu. Faykan'la birlikte çıktıkları keşif seferinde gördükleri kadar olmasa bile savaş gemileri gelmeye ve yıldız tarlasını doldurmaya devam ediyordu. Motorları sıcaktı ve savaş filosu da sanki sisteme palas pandıras dalmış gibi yaygın ve dağınıktı.

Quentin geriye dönen makine gemilerin sayılarını anlamaya çalışarak baktı. "Holtzman kalkanlarını çalıştırın. Kahretsin! Uzayı büküp etraflarından geçemeyeceğimiz kadar yakınlar."

"Geldiğimizi biliyorlardı," dedi sancak gemisindeki Başkumandan Atreides. "Bir şekilde. Corrin-Omnius biz buraya gelmeden önce kendisini korumaları için onları geri çağırmış."

Muazzam büyüklükteki robot gemileri, son Omnius'un etrafında güçlendirilmiş bir kordon oluşturmak için giderek yakınlaştı. Bu çaresizce bir hareketti ve ebedizihin risklerin farkındaymış gibi görünüyordu. Fakat zaten büyük darbe almış olan Birlik filosu gücünün dörtte birine inmişken Quentin, bu hiç hoşuna gitmese bile kendilerine yol açmaya yetecek kadar ateş güçleri olmadığına karar verdi.

Buna rağmen derin bir nefes alıp sancak gemisiyle konuştu. "Artık vazgeçemeyecek kadar yakındayız. Saldırı emri vereyim mi? Belki onlar daha organize olamadan yeterince gemimiz aradan geçip akım-atomiklerini gönderebilir."

Vor bir an tereddüt etti. "Bu noktada anlamsız bir hareket olur, Primero. Gemilerinizden hiçbiri atmosfere giremez ve nükleer yüklerini bırakamaz. Hayatları ziyan edemem."

"Biz gönüllüyüz, Başkumandan. Bu son şansımız."

"Hayır, geri durun. Çatışmaya girmeyin."

Quentin duyduklarına inanamıyordu. "En azından yerleştirdiğimiz karıştırıcı uyduları açmamıza izin verin. O zaman takviye ekleyemezler."

"Tam tersine, Primero. Hepsinin Corrin'de toplanmalarını istiyorum. Karıştırıcı ağı çalıştırmayın, şimdilik." Sesinde halinden memnun bir hava vardı. "Bir fikrim var."

Robot savunmacılar, silahlarını ateşleyerek aşağıdaki gezegenden yukarı fırladı. Birlik gücü ilerlerse intihar bariyeri olarak karşılamaya hazırlıklıydılar. Kırmızı dev güneşin etrafından fırlayıp yalpalayarak iç sisteme giren ana makine filosu, çekirgeler gibi Corrin'in üstünde toplanmaya devam ediyordu. Geriye dönen düşman savaş gemileri alçak yörüngede konumlanarak nüfus edilemez bir barikat oluşturdular.

Quentin şimdi anlıyordu. "Ha, demek düşünen makinelerin başlarını ilmeğe kendilerinin geçirmesine izin veriyorsunuz."

"İşi bizim yerimize yapmalarına izin verebiliriz, Primero."

Düşünen makine gemileri Corrin üzerinde dalga dalga savunma katmanları oluşturuyorlardı. Quentin, Büyük Temizlikten hayatta kalanların onlarla savaşamayacağını biliyordu. Salusa'nın hiçbir savunma sistemi böyle bir düşmana dayanamazdı, ama en azından buraya geri dönüyorlardı. Geriye kalanların da gelip son Senkronize Dünyanın etrafına nüfuz edilmez bir savunma oluşturmasını seyretti.

"Tamam," dedi Başkumandan Atreides. "Karıştırıcı ağını *şimdi* açın," derken gülümsüyor gibiydi.

Corrin'in çevresine yerleştirilmiş küçük Holtzman uyduları çalıştırıldı ve gezegenin etrafında ölümcül bir ağ oluşturdu. Enerji ızgarasından geçen bütün robot gemileri silinecekti. Hiçbir jel-devre beynin geçemeyeceği bir hattı bu.

"Onları yok etmedik," dedi Vor. "Ama bütün düşünen makineler artık Corrin'in etrafında kapana sıkışmış durumda. Karıştırıcı uydular onların bir

sorun yaratmasını şimdilik önleyecektir."

"Bir denge durumu gibi görünüyor," dedi Quentin, tarayıcı raporları gelirken. Sesi son derece yorgun ve düş kırıklığı içindeydi. "Fare gibi köşeye sıkıştılar."

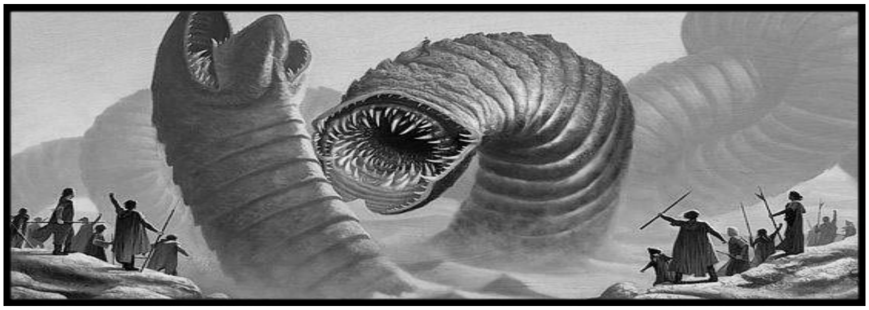
Vor durumu değerlendirirken riskleri biliyordu. "Şimdi makinelerin başka bir yere gitmesine engel olmak için -onları yok etmenin bir yolunu bulana kadar- neredeyse bütün gemilerimizin burada kalması gerekiyor." Bir sonraki adımı düşünürken geciktiği her saniye düşünen makinelerin savunmalarını takviye ettiğini biliyordu. Ama karıştırıcı uydular onları tutacaktı. Sonunda başını sallayarak kararını verdi.

"Son Omnius'u köşeye sıkıştırdığımıza göre Corrin'deki gücümüzü sürdürmeli ve bu gezegene -Omnius'un takviye üretebildiğinden daha hızlı bir şekilde- gönderebileceğimiz kadar çok gemi getirmeliyiz. Corrin insanlar için de makineler için de son dayanak." Yumruğunu sıkıp komuta koltuğuna indirdi. "Primero Butler, bir mekiğe binerek sancak gemime gelin. Raporumuzu vermek için sizinle Zimia'ya gideceğiz."

"Emredersiniz, Başkumandan." Quentin'in başı öne eğildi, omuzları yenilginin ağırlığıyla çöktü. Bir sürü hayat feda etmiş ve çok çalışmışlardı ... birden her şeyi anlarken hızlı bir şekilde nefes aldı. Bu denge durumu bir tür zaferdi. Askerlerini neşelendirmek için genel iletim hattına konuştu. "Bir düşünün çocuklar -dışarı bakın ve korkunç filonun tamamını görün. *Bütün* robot filosunu! Omnius'u bu gemileri geri çağırmaya zorlayarak Salusa Secundus'taki herkesin hayatını kurtardık."

"Düşünen makineleri yok etmeyi tercih ederdim," diye mırıldandı birinci subayı ve yumruğunu bir koltuğun arkasına indirirken işi bitirmedikleri için en az Quentin kadar düş kırıklığı içindeydi.

"Bunun için hâlâ zaman var," dedi Quentin. "Bir yolunu bulacağız. Güvenli bir mesafeye çekilmeye hazır olun, ama duruşunuzu koruyun."

Zafer. Yenilgi. Bunlar kandırmacadır, yanılsama. Kendi ölümünüze doğru korkusuzca savaşın ve işte o zaman bu hayat sizi köleler sürüsü arasında sayamaz.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Akım-atomikleriyle dolu yıpranmış uzay-bükülümü filosu, düşünen makineleri köşeye sıkışmış durumda tutmak için Corrin'de kaldı. Gün be gün en ufak gedikleri bile arıyorlardı. Yoğun karıştırıcı uydu ağı sayesinde güçler şimdilik denge halini sürdürüyordu, ama bu hiç de güvenilir bir denge değildi.

Vorian Atreides ve Quentin Butler, hızla Salusa Secundus'a gitti. Başgezegene geri dönen Başkumandan, boşaltılanların geri dönmeye başladığı Salusa'nın yörüngesindeki son savunma hatlarını da çekerek yeni bir savaş gemisi grubu topladı. Son büyük gemilerin, hatta uzay-bükülümü motorları olmayanların bile hiç gecikmeksizin Corrin'e gitmelerini istedi. "Bütün cirit ve mancınıklara ihtiyacım var. Her gemiye."

"Biz tamamen savunmasız kalacağız!" diye bağırdı, Salusa'dan ilk kaçanlardan ve tehlike olmadığı anlaşılır anlaşılmaz ilk geri dönenlerden olan Geçici Genel Vali. "Bu askeri ya da politik açıdan akıllıca mı?"

"Şu anda savunma yapmamız gereken hiçbir tehlike yok. Corrin'deki son Omnius'u elimizde tutamazsak -geriye kalan tek ebedizihini yok etmenin bir yolunu bulamazsak- hiçbir savunma yeterli olmayacak," dedi Vor. "Ben Cihat Ordusunun Başkumandanıyım ve bu askeri bir karar: O gemileri *alacağım."*

Ellerinde milyarlarca insanın kanı vardı; Büyük Temizliği tamamlamak için kabul ettiği bir bedeldi bu. Şimdi durmaya niyeti yoktu. Quentin taş gibi yanında dikiliyordu, ifadesi sertti, ama ne zaman konuşmayı başarsa sesi alçak çıkıyordu. "Kayıtsız duramayız - ne şimdi, ne de başka bir

zaman. Corrin'de kapana kısılmış olsalar bile sırtlarını duvara dayamış olan makineler her zamankinden daha tehlikeliler."

"Kaybedecek zamanımız yok. Son ebedizihin şu anda sığınak zihniyetine sahip. Makineler, bizim geçişimizi engellemek için bütün kaynaklarını yeni silahlar inşa etmeye, savunmalarını güçlendirmeye adayacaktır," dedi Vor, sersemlemiş görünen Konseyin karşısında konuşurken. "Önümüzdeki haftalarda veya aylarda Omnius'un inşa ettiği her gemiye karşılık vermek için bizim de bir tane inşa etmemiz gerekli. Maliyeti ne olursa olsun makinelerin bir kez daha serbest kalmasına izin veremeyiz."

Quentin masanın etrafındaki sarsılmış politikacılara baktı. "Şu anda Omnius'un savunma hatlarında bir çatlak görüyoruz, aradan geçmeye hazırlıklı olmalıyız." Üzgün ve harap olmuş görünen Quentin derin ve titrek bir nefes aldı. "Bu zafer için ruhlarımızı sattık ve bütün o fedakârlıkların boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Zimia'ya geri dönen Vor, çoğu hâlâ boş olan güzelim binaları boyayan altın rengi güneşin yükselişini seyrediyordu. Birbiri ardına gelen gemiler sistemin dışında bir yerlerde gizlenen insanları geri getiriyordu. Büyük Temizlik sırasında Faykan ve Abulurd, Salusa'yı en kötüsü için hazırlayarak gerçekten harika bir iş çıkarmışlardı. Şimdi iki Butler bakışlarını babalarından Başkumandana çevirdiler.

Onu Caladan'a geri götürmeyi istemiş olsa da Leronica oraya gömülmüştü. Estes ve Kagin gezegeni boşaltma çalışmaları sırasında oraya geri dönmüşlerdi ve Vor onların bir daha Salusa'ya geleceklerinden şüpheliydi. Buraya dönmeleri için hiçbir nedenleri yoktu.

Geriye dönen ilk göçmenler, neredeyse tamamlanmış zaferi sevinçle karşılarken Birlik, Büyük Temizliğin başarısını ve maliyetini değerlendirmek gibi zor işe başladı. Senkronize Dünyaların yıkımını belgelemek amacıyla sayısız uzay-bükücü keşif gemisi gönderildi. Şehitçi gönüllüler geriye hiçbir düşünen makinenin kalmadığını doğrulamak için harap olan dünyaları birer birer tarayıp haritasını çıkardılar. Birkaç gün içinde, dumanları tüten kararmış gezegenleri gösteren ayrıntılı raporlar ve holofotolar geldi. Sanki makine gezegenlerin her biri cehennem kazanına batırılıp tekrar uzaya fırlatılmış gibiydi.

Artık ebedizihinin Corrin'den başka egemenlik bölgesi kalmamıştı; beş yüzden fazla Senkronize Dünyasından biri bile yoktu. Birliğin sevinçli halkı

-Omnius'un yüzyıllar süren yıkımının yanı sıra Musibet'ten ve sonraki etkilerinin ardından hayatta kalanlar- bunu bir nimet olarak adlandırıyordu. Şehitçiler buna Serena'nın Kılıcının intikamı diyordu. ...

Yeniden oluşturulan Cihat Konseyinin ilk resmi toplantısı sırasında Vor, kapana kısılan makine güçlerinin etrafındaki sıkı nöbetin sürdürülmesi için daha fazla gardiyan savaş gemisinin üretimini ve toplanmasını önerip hemen kabul ettirmişti.

Omnius'un savaş gemilerinin yapacağı bir intihar saldırısıyla Holtzman karıştırıcı ağından geçip gezegenin üstünde konuşlandırılan Birlik savunmalarını tahrip etmesinden korkuyordu. Daha fazla uzay mayını, daha fazla karıştırıcı uydu, daha fazla silah ve daha fazla askeri gemi Omnius'un kurtulup kaçmasına engel olacaktı.

Cihat Ordusu Corrin'i aylarca, yıllarca, onlarca yıl -ne kadar gerekiyorsa- kuşatma altında tutacaktı.

"Bugün, Serena Butler'ın bizi düşünen makinelerle savaşmaya çağırmasının doksan üç yıl sonrasında Cihadın artık bittiğini ilan ediyorum!" Yüce Patrik Boro-Ginjo Parlamento Sarayındaki temsilcilere konuşurken dışarıdaki geniş meydanı tıka basa dolduran kalabalık da sevinç çığlıkları atıyordu. "Omnius'u sonsuza dek ezdik!"

Yanında dikilen Başkumandan Vorian Atreides boşluk ve yorgunluk hissediyordu. Etrafındaki herkes tarafından kutlanıyordu, ama ona göre geriye kalan düşünen makineler olduğu sürece Omnius'un bir kalesi varlığını sürdürdükçe savaş asla bitmiş sayılmazdı.

Hemen yanındaki Quentin de keyifsiz ve ruhsuz görünüyordu. Seyirciler bunu yorgunluk olarak görebilirlerdi, ama bundan çok daha fazlası vardı. *Bu zafere ulaşmak için çok fazla hayata son verdik.* İnsanoğlunun bir daha asla böyle silahlar kullanmak zorunda kalmaması için dua etti. ...

Vor üstü açık bir yer-aracıyla caddelerde ilerlerken kalabalıklar onu alkışlıyordu. Dört milyondan fazla insan ellerindeki rengârenk Cihat bayraklarını sallarken, onun, Serena Butler'ın, bebeğinin, İblis Ginjo'nun ve diğer Cihat Kahramanlarının holoprojeksiyonları da yansıtılıyordu.

Birisi eksik. Eski silah arkadaşı Xavier'i düşündü. *Belki Abulurd haklıdır. En azından tarihin hatalarını onarmaya çalışmalıyız.* Ama Cihadın yaraları insanların zihninde bu kadar tazeyken olmazdı. Şimdi artık iyileşme, unutma ve yeniden inşa etme zamanıydı.

Yer-aracı Zimia'nın merkezinde durduğunda coşkulu, hayran kalabalığın arasına indi. Adamlar sırtını sıvazlıyor, kadınlar onu öpüyordu. Güvenlik subayları yolu açtı ve Vor muazzam büyüklükteki hükümet binalarının gölgesinde kalan geniş meydanın tam ortasına dikilen büyük ödüllendirme platformuna doğru yürüdü.

Vor'un ısrarı üzerine pırıl pırıl üniformasıyla Tersero Abulurd Harkonnen, görünüşte onun yaveri olarak tören sahnesinin bir kenarına oturmuştu, ama Abulurd ve ağabeyi Faykan, Salusa'da yaptıkları çalışmalar sayesinde şeref madalyası alacaklardı. Yüce Patrik, bir *Harkonnen'*i böylesine göze batan bir konumda sergilemenin akıllıca olup olmadığını sorgulamıştı, ama Vor ona öyle soğuk ve öfkeli bir bakış atmıştı ki Boro-Ginjo hemen itirazını geri almıştı.

Doksan yıllık askeri hizmetten sonra Vor'un o kadar çok madalyası olmuştu ki hepsini bir seferde takamıyordu. Üniformasının üstüne yalnızca birkaç tane kurdele ve madalya takmıştı. Başkumandanın kimseden daha fazla parlamaya ihtiyacı yoktu. Leronica da madalyalara hiç aldırmazdı; o Vor'un yanında olmasını, savaş alanı yerine evinde daha fazla zaman geçirmesini tercih ederdi.

Buna rağmen insanların onlara ödül vermeye, hayranlıklarını ifade etmeye *ihtiyacı vardı*. Politikacılar da şenliğe katılmak istiyorlardı. *Soylular Birliğindeki en ünlü insanım ve ödül ya da ihtişam umurumda bile değil. Ben yalnızca huzur ve sessizlik istiyorum.*

Böylece Vor, tombul ve tatmin olmuş görünen Yüce Patrikten ödülleri ve takdirleri aldı. Kısa, ama kışkırtıcı bir konuşma bile yaparak Cihat Ordusunda görev yapıp Büyük Temizlikte yok olan herkese övgüler yağdırdı.

Vor'un bu baş döndürücü kutlama çılgınlığından biraz uzak durmaya, hayatını yeni bir perspektife oturtmak için zamana ihtiyacı vardı. Kendini yeniden tanıması ve bu kadar uzun bir hayattan sonra yapmak istediği bir şey kalıp kalmadığını keşfetmesi gerekiyordu.

Uzaydaki son kalelerinin yörüngesine yerleştirilen sağlam bir savaş gemisi duvarıyla kuşatılmış durumdaki Erasmus ve Omnius konumlarını değerlendirdiler. Corrin'in üstüne yerleştirilmiş savunma hatlarını oluşturan makine gemilerinin çevresindeki ve ellerindeki son savaş başlıklarını bırakmak için fırsat kollayan Birlik gemileri arasındaki denge hali sürüyordu.

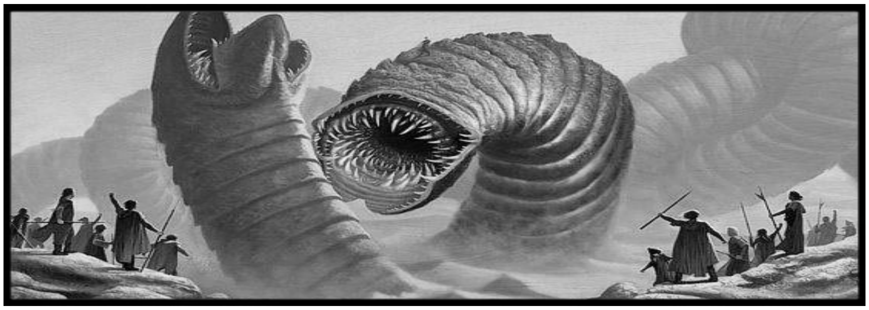
"Zararlı *hrethgir* takviyeyle geri gelecektir," dedi Omnius.

"Corrin'i kuşatma altında tutmaya kararlı olduklarına kuşku yok," dedi Erasmus. "Ama gerekli süre boyunca gerekli gücü sürdürecek sabır ve gayrete sahipler mi? İnsanlar bunun gibi uzun süreli planlama ve uygulamalarda çok iyi değildirler."

"Yine de biz yeni savaş gemileri inşa edip daha iyi savunma hatları oluşturacağız. En büyük önceliğimiz burada güvende ve istila edilemez durumda kalmaktır. Gerekirse belirsiz bir süre boyunca. Makineler insanlardan daha uzun süre dayanabilir."

L.Ö. (Loncadan Önce) 88

ondokuz yıl sonra

Makineler insanlarda hiçbir zaman bulunmayacak bir şeye sahiptir: sonsuz bir sabır ve onu destekleyecek uzunlukta ömür.

— BAŞKUMANDAN VORİAN ATREİDES
Cihatla İlgili İlk Değerlendirmeler
(Beşinci Gözden Geçirme)

Neredeyse yirmi yıldır süren görece huzur dönemi, en sonunda insanlığın geriye kalan üyelerinin parçalanmış sistemlerini toplayıp kendi dünyalarını ve toplumlarını yeniden inşa etmelerine ... ve tehdidin büyüklüğünü unutmalarına izin verdi.

Corrin dışında bütün Senkronize Dünyalar üzerinde yaşanamaz çorak bir alan haline gelmişti. İnsanlar düşünen makineler kadar acımasız olabileceklerini kanıtlamışlardı. Hayatta kalanlar kendilerine sık sık bu çabaya değdiğini söylüyorlardı. Bazı gezegenler temiz kalsa bile Omnius Musibeti insan nüfusunun neredeyse üçte birini yok etmişti. Ardından pek çok çocuk doğmuş, yeni şehirler ve tarımla geçinen yerleşim birimleri kurulmuş, ticaret ağları yeniden oluşturulmuştu. Birlikten çeşitli liderler gelip geçmiş, insanlar dikkatlerini hayatta kalmayla ilgili sınırlı endişelere çevirmişlerdi.

Corrin uzaydaki irinli bir yara olarak hâlâ varlığını sürdürüyordu. Robot savaş gemilerinden oluşan aşılamaz engel, karıştırıcı uydu ağı ve her zaman tetikte olan nöbetçi gemiler tarafından köşeye sıkıştırılmış durumda kalmaya devam ediyordu. Düşünen makineler düzenli bir şekilde kurtulmaya çalışıyor, ama tetikte bekleyen insanlar her seferinde karşılık veriyordu. Burası tam bir kaynak, asker, silah ve gemi girdabıydı.

Omnius'un son kopyası, zırhlı gizlilik duvarının arkasında saklanmış bekliyordu. ...

Abulurd Harkonnen, yeniden tanımlanan bator rütbesiyle Corrin'in üstündeki nöbetçi filoya atanmıştı. Orada Birlik için önemli bir hizmeti yerine getirebiliyordu, ama Abulurd bunun, Harkonnen utancını göz önünden çekmek ve Birliğin başgezegeninden uzaklaştırmak için ağabeyi Faykan'ın önerdiği bir görev olduğundan kuşkulanıyordu.

Cihadın bitişinin ardından Faykan Butler askeri hizmeti bırakmış ve kendisine iyi bir politik kariyer edinmiş ve en sonunda da her biri en az Brevin O'Kukovich kadar yumuşak ve ruhsuz olan altı tanesinin ardından Geçici Genel Vali olarak seçilmişti. Faykan en azından canlanan Birliğin beklediği güçlü lider gibi görünüyordu.

Abulurd, yılın büyük bölümünde Corrin'in etrafındaki nöbetçi filoya komuta etmiş ve Omnius'un savunma hattından kaçmamasını sağlamıştı. Vatandaşların, kararlı askerlerin düşünen makinelerin saldırılarına karşı durduğunu bilerek daha rahat uyuduğunu umuyordu.

Ebedizihin ise yeni gemiler, güçlendirilmiş silahlar ve çevresini saran elektronik hapishane duvarlarına indirmek için kalkanları sağlamlaştırılmış koçbaşları tasarlayıp inşa etmeye devam ediyordu. Makineler insanların kuşatma hatlarını düzenli bir şekilde ve asla vazgeçmeksizin aşmaya çalışıyor - karıştırıcı ağı bozmaya uğraşıyor, güncelleme gemileri fırlatmayı deniyor ve ebedizihin kopyalarını yeni dünyalara dağıtmak için her türlü şeyi yapıyordu. Omnius şimdiye kadar yeni bir yöntem denemekten çok yalnızca acımasız güç kullanmıştı, ama her girişimi belirli bir düzen içeriyordu, faktörleri hafifçe değiştirerek işe yarayacak bir teknik bulmaya çalışıyordu. Ebedizihinin taktikleri ara sıra değişiyordu, ama önemli ölçüde değil - herkesi şaşırtan birkaç çılgınca çıkış hareketi dışında.

Düşmanın girişimlerinden hiçbiri başarılı olamamıştı, ama Abulurd Harkonnen tetikteydi. İnsanlık Ordusu savunma hatlarını asla indiremezdi.

Ondokuz yıl boyunca, Birlik Dünyalarının her yanında yaşanan tarihi, politik ve sosyal değişimler azar azar birikirken, Corrin'in çevresindeki insan savaş gemileri, makinelerin öfkeli intihar dalışlarını geri püskürtüyordu. Ebedizihin eski ve yeni teknolojileri deniyor, karıştırıcı ağa karşı birbiri ardına gemiler gönderiyor, devriye filolarına güdümlü füzeler fırlatıyor, her yöne doğru yem hedefler gönderiyordu. Robot gemilerin parçalanıp başarısız olmasının ardından makineler yalnızca daha fazlasını inşa ediyorlardı.

Gezegenin yüzeyindeki robot savaş endüstrisi asla dinlenmiyor, Birliğin savaş gemilerine karşı silah ve gemi üretmeye devam ediyordu. Corrin'in

yörüngesi, bilerek yerleştirilmiş savunma hatları kadar kalınlaşmış bir engel oluşturan ölü gemi enkazlarıyla doluydu. Bu arada, bütün Birlik Dünyalarındaki fabrikalar ve tersaneler de Corrin'in etrafındaki savunma hatlarında bir gedik açabilmek için yeni gemiler inşa etmeyi sürdürüyordu.

Ama Birlikteki insanlar uzaklardaki bu savaşa artık pek dikkat etmiyordu.

Birlik Parlamentosundaki temsilcilerse Cihadın "bittiği" ilan edildikten sonra çıkan bu sürekli masrafa kızıyordu. Yeniden inşa etme ve yeniden nüfuslandırma öncelikleri çok büyük maliyet ve kaynak gerektiriyordu, ama nöbetçi filo sürekli olarak para tüketiyordu. Yüzyıllık savaş ve katliam, Soylular Birliğini zayıflatıp yıpratmış, milyarlarca ölüyle tüketmiş, belli başlı fabrikalar insanların başka gereksinimleri yerine savaş malzemeleri üretmeye adanmıştı.

Halk artık değişim için sabırsızlanıyordu.

Büyük Temizlikten iki yıl sonra Vorian Atreides, simeklerin Hessra'daki bilinen son kalelerini yok etmek şeklinde yeni ve hırslı bir harekât daha önerdiğinde savaş kışkırtıcısı olarak etiketlenip toplantı salonundan çığlıklarla kovulmuştu. *Tarihteki en büyük savaş kahramanını takdir etmek de bu kadar olur*, diye düşünmüştü Abulurd. Sonraki yıllarda akıl hocasının, kanlı bir geçmişin sembolü ya da parlak bir geleceğin önüne çekilmiş bir engel olarak görülerek aktif katılımdan uzaklaştırılıp dışlanmasını da sıkıntıyla seyretmişti.

Keşke Corrin bu kadar zahmetli bir hatırlatıcı olmasaydı.

Cihadın bitişiyle birlikte yıpranmış Cihat Ordusu da yeniden organize edilip İnsanlık Ordusu adını almıştı. Sembolik bir değişim olarak eski rütbeler ve komuta yapısı bile değiştirilmişti. Primeroya kadar giden etkin sayısal terfiler yerine rütbe tasarımları, insanlığın Eski İmparatorluğa, hatta daha da ötesine dayanan altın çağındaki kadim ordudan alınmıştı - levenbrech, bator, burseg, başar. ...

Yıllar önce Harkonnen adını alması büyük olasılıkla kariyerini engellemesine rağmen Abulurd'un hizmet kayıtları ve Yüce Başar Atreides'in sessiz yardımı ona albaya ya da segundoya eşdeğer bir rütbe kazandırmıştı. Onbeş yıl boyunca altı farklı dünyada hizmet etmiş, askeri varlığını sürdürürken sivil mühendislik, inşaat ve yerel güvenlik çalışmaları yapmıştı. En azından Corrin'deki nöbetçi filoya komuta ederken işlerin en yoğun olduğu noktada bulunabiliyordu.

Savunma konumlarını sürdüren heybetli robot savaş filosuyla aylarca karşılaştıktan sonra bile Abulurd, genç askerlerin bazıları gibi can sıkıntısı hissetmiyordu. Gardiyanlık görevine verilen askerlerin büyük bölümü, Senkronize Dünyaların galaksinin kontrolünü elinde tuttuğu günleri hatırlamayacak kadar gençti. Onlar Cihat için savaşmamışlardı. Cihat onlar için tarihti, bir kâbus değil.

Bunlar Musibetten sonra doğan ilk nesildi, sağlıklı genetik stoktan üretilmişlerdi ve hastalıklara karşı daha dirençliydiler. Cihat hikâyelerini ve kalıcı olan, tedavi edilemez yaralarını biliyorlardı; Vorian Atreides'in -şimdi Yüce Başardı- ve Quentin Butler'ın yönettiği cesur savaşları duymuşlardı; Üç Şehit'i biliyor ve hâlâ Xavier Harkonnen'in "korkakça ihaneti" hakkında konuşarak propagandaya inanıyorlardı.

Görece huzur döneminde Abulurd, büyükbabasının sözde ihanetiyle ilgili soruşturmanın yeniden açılması için birkaç resmi talepte bulunmuştu, ama bu tür talepler sağır kulaklarla karşılaşıyordu. Aradan neredeyse seksen yıl geçmişti ve Birliğin çok daha zorlayıcı başka endişeleri vardı. ...

Bazen ayin salonlarında veya egzersiz odalarında, nöbetçi filonun mürettebatını oluşturan genç askerler, savaş hikâyeleri anlatması için komutanlarını zorluyorlardı, ama başarısızlıkları yüzünden altta yatan küçümsemelerini hissedebiliyordu. Abulurd büyük savaşların çoğundan Vorian Atreides tarafından korunmuştu. Anne babalarından öğrendikleri önyargıları gösteren bazıları sessizce bir Harkonnen'den daha başka bir şey beklenemeyeceği yorumunda bulunurdu. Filodaki diğer askerler, vahşi Serena Tarikatının ünlü lideri Rayna Butler'ı kurtardığı gerçeğinden çok daha fazla etkilenmiş görünüyordu.

Gözlem gemisinin köprüsünden son Omnius kalesine bakan Abulurd bunlara sabırla dayanıyordu. O neyin önemli olduğunu biliyordu.

Dörtyüz mancınığı ve binin üzerinde ciriti vardı. Bu, makineleri hapiste tutmak için oldukça heybetli ve ağır silahlı bir kuvvetti, ama Holtzman karıştırıcı uyduları ve mayınları birincil direnç hattını oluşturuyordu. Bununla birlikte Corrin'i ve Omnius'u koruyan ana makine savunma hatlarına nüfuz etmek mümkün değildi. Birliğin hiçbir saldırı gücü bu savunma hatlarının arasında akım-atomiklerini bırakacak kadar bir gedik açamamıştı. Serena Tarikatının intihar bombacıları bile aradan geçememişti. Tam bir çıkmazdaydılar.

Nöbetçi filoyu titizlik ve disiplinle yöneten Abulurd askerleri tetikte tutmak için birbiri ardına alıştırmalar yaptırıyordu. Tehditkâr robot gemileri,

menzilin hemen dışına, gezegenin etrafına çivili bir tasma gibi yerleşmişti. Abulurd ileri atılıp hepsini bir kerede yok etmeyi ve gerçek savaş alanındaki değerini kanıtlamayı ne kadar da isterdi! Ama bunun için Birliğin en güçlü bin gemisine daha ihtiyacı vardı - üstelik yorgun ve yaralı insanlık böyle bir gayret içine girmek istemiyordu.

Düşünen makineler bizim rehavete kapılmamızı sağlıyor olabilirler mi? Etkili icatlarının olmadığını düşünmemizi sağlıyor olabilirler mi?

Ne yazık ki haklı olduğu beklediğinden de çabuk kanıtlanacaktı.

Can sıkıntısından bunalan ve görev sürelerini doldurarak uzaktaki evlerine dönmek için sabırsızlanan insan askerler gün sayarken birden alarmlar çalmaya başladı. Abulurd komuta mancınığının köprüsüne koştu.

"Üç robot gemisi savunma hattından ayrıldı, Bator Harkonnen," diye duyurdu tarayıcıların önüne oturmuş olan subay. "Rasgele rotalar izleyerek karıştırıcı ağa doğru ilerliyorlar."

"Bunu daha önce de denediler - bir işe yaramıyor."

"Bu yepyeni bir şey, komutanım. Her zamanki yolu izlemiyorlar."

"Sahip oldukları şu motorlara bakın!"

"Alarm verin. Tam savunma düzeni. Herhangi biri geçmeyi başarırsa önünü kesmeye hazırlıklı olun." Abulurd kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne kadar hızlı uçarlarsa uçsunlar, karıştırıcı uydular onların jeldevrelerini hemen silecektir. Omnius bunu biliyor."

Yeni düşünen makine araçları kaygan füzelere benziyorlardı; uydu ağına saplandıklarında programlarını silmesi gereken Holtzman bariyerlerine dalan metal hançerler şeklindeydiler. Ama araç ağdan geçip hızlanmaya devam etti.

"Silahları hazırlayıp ateş açın!" diye iletişim hattından seslendi Abulurd. "Onları durdurun - güncelleme küresi olabilir."

"Nasıl geçtiler? Yeni bir kalkan mı?"

"Ya da o füzelerde olan şeyler standart otomatiklerdir, jeldevre değil." Öne doğru eğilip tarayıcılardan gelen raporları okudu. "Ama öyleyse gemide herhangi bir düşünen makine olamaz. Bu şeyleri hangi pilotlar idare ediyor? Omnius, eski model, bilinçli olmayan bir bilgisayar mı kullanıyor?"

Nöbetçi filonun gemileri ateş açtı, ama yeni gemiler süratlerini o kadar hızlı artırıyordu ki yüksek hızlı füzeler bile önlerini kesemiyordu. Robot gemilerinden birinin kaçabileceğini fark eden diğer Birlik gemileri de

toplanıp çılgınca ateş açmaya başladı. Ama bu gemi bir ebedizihin kopyasını taşıyor olamazdı, özellikle de karıştırıcı ağdan geçtikten sonra.

"Corrin'i de izlemeye devam edin!" diye seslendi Abulurd. "Biz bu kovalamacayla uğraşırken Omnius başka şeyler de deneyebilir."

"O füzeleri asla yakalayamayacağız, Bator-"

"Belki de yakalayabiliriz." Abulurd yönettiği savunma ağının dış çeperinde yer alan en hızlı üç gemisini hemen saptadı. "Dış çeperdeki gemiler, düşman gemilerin önünü kesmek için dağılın. Onları ne pahasına olursa olsun durdurmalısınız. Askeri kariyerlerinizde şu ana kadar bundan daha öncelikli bir göreviniz asla olmadı. Jeldevreleri temizlenmiş olsa bile bu gemiler salgın hastalık virüsleri taşıyor olabilirler."

Bu düşünce askerleri korkunç bir paniğe sevk etti. Abulurd'un emirlerini yerine getirmek için koşuşturdular.

"Bator! Makineler karıştırıcı uydulara karşı şaşırtıcı vuruşlar gerçekleştiriyorlar! Artık hepsi kaçmaya çalışıyor!"

Abulurd yumruğunu avucuna indirdi. "Bunun bir tür yem olduğunu biliyordum. Corrin'e yaklaşın! O robot savaş gemilerini geri püskürtün!" Önündeki iki gösterge ekranını aynı anda okumaya çalışırken birden yanlış yemin peşine düşmüş olabileceğinden endişelendi. Hangisi gerçek hileydi? Yoksa Omnius iki hileye de eşit yatırım mı yapmıştı?

Birlik gemilerinden oluşturduğu bir savunma dalgası silahlarını ateşleyerek yaklaşırken askerler de robotlara meydan okuyup hakaretler yağdırıyordu. İnsan savunmacılar, durmadan hızlanan makine gemilerini engellemek için gezegenin epey üstünde halka halka gruplandılar.

Üç robot gemisinin her biri farklı bir rota izlemeye başlamıştı; en azından içlerinden birinin kaçmayı başarmasını umarak çılgınca rotalarda ilerliyorlardı. İnsan gemileri bu gemilerden ilkini henüz Corrin'den kaçabilecek kadar hızlanamadan önce kolayca tahrip etti.

Bu arada karıştırıcı ağın yakınında da asıl savaş başladı. Bazı robot gemileri ölümcül akım ağına dalıyor, yan yatarak ağdan geçiyor ve jeldevre beyinleri silinse bile dev makine gemilerin hızı onları korkunç füzelere çeviriyordu. Nöbetçi filoysa bunları parçalara ayırmak için en güçlü silahlarını kullanıyordu. Çevreye yüzlerce yeni karıştırıcı uydu yerleştiriliyor ve ağdaki enerji deliklerini hızla kapatıyorlardı.

Süper hızlı ikinci füze, devasa kırmızı güneşe doğru hızla ilerlerken ağır ateş altında kaldı. Makine gemisi, bütün biyolojik organizmalar için ölümcül olan güneş ortamında kurtuluşa eremeden önce insan

savunmacıların ateş gücü gemiye yüklenerek onu parlak şarapnel parçalarına dönüştürmeyi başarmıştı. İkincisi de yok edilmişti.

Üçüncü süper hızlı füze bütün enerjisini motorlarına verip giderek daha fazla hızlandı, Corrin'den ve filodan uzaklaştı. Abulurd'un kuşattıkları gezegenden giderek uzaklaşan eş merkezli yörüngeye oturttuğu en dıştaki insan keşif gemisi sonunda gelip robot gemisinin önünü kesti ve ateşe başladı.

Birbiri ardına isabet kaydeden darbeler, düşman gemisinin zırhını bir türlü aşamıyordu. Gerçek plan ya da yem olup olmadığı belli olmayan savunma savaşı Corrin yakınlarında devam ederken, yedi insan gemisi daha güneş sisteminin dış eteklerindeki füzenin etrafında toplandı.

Süper hızlı geminin gövdesinin artık dayanamayacak hale geldiği son anda ön tarafı bir çiçek gibi açıldı ve içinden küçük küçük bir sürü nesne çıktı. Bir tabuttan daha büyük olmayan bu nesneler kendi kendilerine hareket ediyordu. Karıştırılan bir kamp ateşinden fırlayan kıvılcımlar gibi her yöne dağılmaya başlayıp savunma filosunu şaşırttılar.

"Omnius'un yeni bir numarası bu!" diye haykırdı pilotlardan biri.

Abulurd neler olduğunu gördü ve bu küçük bölmelerin kaçan gemilerin gerçek amacı olduğuna karar verdi. Hemen emir verdi. "Onları durdurun! Bunlar ya korkunç birer silah veya her yere yayılabilecek olan yeni Omnius kopyaları. Eğer burada başarısız olursak insan ırkı bunun bedelini yüzlerce yıl boyunca ödeyecektir!"

Askerler takibe başlayıp mümkün olduğunca ateş açtılar ve bağımsız hareket eden bölmelerin çoğunu yok ettiler; ama hepsini değil.

Parmentier'in ve diğer Birlik Dünyalarının tepesine yağan hastalıklı torpidoları hatırlayan Abulurd içinde büyük bir korku hissediyordu.

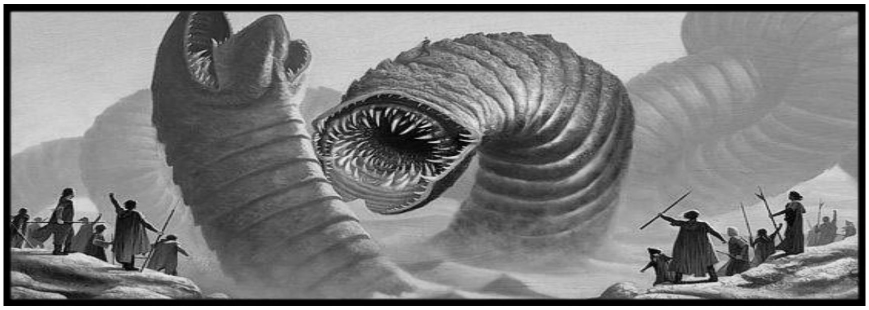
"Algılayıcı menzilimizin dışına çıkmalarına izin vermeden takip edin onları. Rotalarını saptayarak hedeflerini tahmin edin." Askerleri kaçan makine gemilerinin rotasını saptayabilmek için koştururken gergin bir şekilde bekledi. "Kahretsin! Bunun bir daha olmaması için savunma hatlarımızı sıklaştırmalıyız!" Dişlerini gıcırdattı. Böylesine bir potansiyel felaketi parmaklarının arasından kaçırdığı için Vorian Atreides onun yüzünden düş kırıklığına uğrayacaktı.

"Bir grubu Salusa Secundus'a doğru gidiyor, Bator Harkonnen," dedi bir taktik subayı. "Diğeriyse ... Rossak'a gidiyor gibi görünüyor."

Abulurd başını sallayarak onaylarken pek de şaşırmamıştı. Riske rağmen artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Süper hızlı makine

gemilerinin hedeflerine daha önce varmanın tek bir yolu vardı.

"Uzay-bükücü keşif gemilerinden birini alıp alarm vermek için Zimia'ya gidiyorum. Zamanında hazırlanabilmeleri için dua edeceğim."

Eğer insanların dişlileri ve vidaları olsaydı, Yorek Thurr'unkilerin sıyırtılmış ve gevşek olacağı söyleniyor.

— Cihat Kayıtları
Erasmus'a atfedilmektedir

Corrin'e kaçmak, Cihat Ordusu Wallach IX'u yok ettiğinde hayatını kurtarmış olsa bile Yorek Thurr buraya geldiği için çok pişmandı. Düş kırıklığı yaratıp bitmek bilmeyen ondokuz yıl boyunca geriye kalan tek Senkronize Dünyada kapana kısılmış ve işe yaramaz bir şekilde kalakalmıştı.

Omnius bu gezegeni umutsuz bir kaleye, olağanüstü şekilde silahlanmış bir kampa çevirmişti. Thurr teorik olarak güvendeydi. Ama bunun ne önemi vardı ki? Elleri böyle bağlıyken tarihte nasıl iz bırakabilirdi?

Kan kırmızı güneşin altında koruyucu gözlüğünü takmış, kel ve derisi kösele gibi sertleşmiş adam acınacak durumdaki köle ağıllarının hemen dışında dolaşıyor ve ebedizihinin yaşadığı yüksek Merkez Kuleye bakıyordu.

Büyük Temizlikte kullanılan uzay-bükücüler Wallach IX'a gelir gelmez Thurr insanların ne yapma niyetinde olduğunu hemen tahmin etmişti. İlk bombardıman kincalları akım-atomiklerini bırakmadan önce bir gemiye atlamış ve pazarlıkta kullanmak amacıyla yerel Omnius kopyasını da yanında kaçırmıştı. O sırada yaşayabileceği başka bir yer seçebilirdi. Neden Corrin'e gelmişti? Aptalca ve kötü verilmiş bir karardı bu!

RNA retrovirüsüne bağışıklı olduğu ve ömür uzatma tedavisi gördüğü için yenilmez olmalıydı. Onu yeniden Senkronize Dünyaların merkezine çeken şey içgüdüleriydi. Kuşkusuz, standart uzay yolculuğu motorlarıyla oraya çok geç gelmişti. Katliam sona ermiş ve insanlar son ebedizihinin boynundaki ilmeği iyice sıkmışlardı. Birlik konfigürasyonuna sahip

gemisiyle gelen Thurr, gezegeni ablukaya alma çalışmalarıyla iyice yorulup sıkıntıya düşen pilotlara kafa karıştırıcı emirler vermişti. Onlar Corrin'e gizlice girecek birini aramıyorlardı. Omnius, kendini toparlayıp bütün mekanik savunmalarını yüzeyde ve alçak yörünge katmanlarında bir araya getirirken Thurr da ona gizli bir şifre göndererek içeri girip koruma altına alınmasını sağlamıştı.

Ama şimdi oradan asla ayrılamıyordu! Ne düşünüyordu ki? Yanılmış, makinelerin bir şekilde kazanacağını hayal etmişti. Omnius bin yıldan uzun süredir Senkronize Dünyaları yönetiyordu - bütün makine imparatorluğu bir ay içinde nasıl yıkılırdı?

Başka bir yere gitmeliydim ... herhangi bir yere.

Şimdi İnsanlık Ordusunun nöbetçi filosu bütün Corrin sistemini izlerken ne Thurr, ne de herhangi bir düşünen makine gücü oradan kaçabilirdi. Bu durum büyük bir zaman ve yetenek kaybıydı, acınası Birlikte yaşamaktan bile daha sinir bozucuydu. Kendini azarlamaktan bıkan Thurr, uzun zamandır birinin canını yakmak istiyordu. Denge durumu onlarca yıldır sürüyordu ve Thurr için oldukça sıkıcı hale gelmişti.

Keşke yukarı çıkıp Birliğin ordusuyla yüzleşse ve blöf yaparak kendine bir yol açabilseydi. Cipoldeki bütün ünlü çalışmaları ve başarılarından sonra aradan geçen bunca zamana rağmen yüzü ve adı hâlâ biliniyordu. İşi yapanın ve Xavier Harkonnen'e iftira edip Ginjo'yu bir azize çevirenin Thurr olmasına rağmen Camie Boro-Ginjo bütün övgüleri sahiplenmişti. Camie onu kötü bir duruma düşürüp Birliği terk etmeye zorlamıştı. Belki de sahte ölümü konusunda o kadar iyi iş çıkarmamalıydı. ...

Thurr, yolun her adımında yanlış kararlar vermişti.

Erasmus'un laboratuvarlarında ortak yanları olan Rekur Van'ı bulmuştu. O ve uzuvsuz Tlulaxa araştırmacı, bilgilerini ve yıkıcı iştahlarını, zayıf düşen insanlara karşı korkunç derecede yaratıcı planlar yapmak üzere birleştirmişlerdi. Erasmus, uzuv yenileme deneylerinin bir başarısızlık olduğunu bildirdikten sonra Rekur Van kaçmak için herhangi bir istek göstermemişti. Ama Thurr yaşanılabilecek gezegenlerden birine gidip iz bırakabilirdi ... tabii buradan kaçabilirse.

Gökyüzüne baktı. Yakın bir süre içinde böyle bir olasılık görünmüyordu.

Ne yapacağı önceden kestirilemeyen robot Erasmus, yanında eşlikçisi Gilbertus Albans'la birlikte onu ziyaret etti. Robot Thurr'un düş kırıklığını anlıyor gibi görünüyordu, ama Corrin'den kurtulması konusunda ona

herhangi bir umut veremiyordu. "Belki Birliğin nöbetçi filosunu kandıracak yeni bir fikir bulabilirsin."

"Salgın hastalık konusunda bulduğum gibi mi? Kısa süre önceki güdümlü füze fabrikaları gibi mi? Kordonu delmekte başarılı olduklarını duydum." Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bütün sorunlarımızı ben çözmek zorunda kalmamalıyım - ama eğer elimden gelirse yaparım. Buradan gitmeyi sizin bütün makinelerinizden çok daha fazla istiyorum."

Erasmus ikna olmamıştı. "Ne yazık ki artık İnsanlık Ordusu her zamankinden daha uyanık olacaktır."

"Özellikle mekanik yiyiciler hedeflerine varıp işe başladıktan sonra." Thurr karışıklığı görebilmek için orada olmayı her şeyden çok istiyordu.

Erasmus, yanındaki saman sarısı saçlı, kaslı adama döndü. Thurr, robotun bu "evcil hayvanına" sinir oluyordu, çünkü Gilbertus ölümsüzlük tedavisini bundan faydalanacak kadar gençken görmüştü.

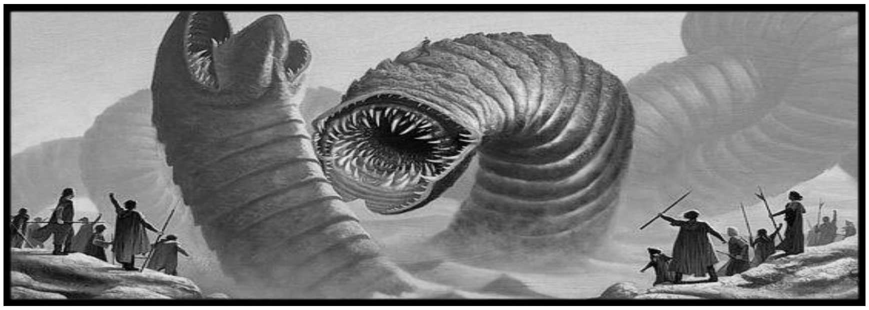
"Peki, sen ne düşünüyorsun, Gilbertus?" diye sordu robot.

Gilbertus, uysal bir şekilde dönüp başarısız bir deney örneğinden başka bir şey değilmiş gibi kel adama baktı. "Bence Yorek Thurr, insan davranışlarının sınırlarına çok yakın hareket ediyor."

"Katılıyorum," dedi Erasmus. Bu değerlendirmeye çok memnun olduğu belliydi.

"Öyle olsa bile," dedi Yorek alaycı bir şekilde, "ben hâlâ insanlık sınırları içindeyim ve bu senin asla anlayamayacağın bir şey robot." Erasmus'un şaşırdığını görünce Thurr büyük bir tatmin hissetti.

Özgürlük gibi değildi elbet, ama en azından küçük bir zafer kazanmıştı.

Yerküre, anamız ve doğum yerimiz olarak insan ırkının belleğinde kaldığı sürece tamamen yok edilmemiş demektir. En azından kendimizi buna inandırmaya çalışabiliriz.

— PORCE BLUDD
Yaraların Haritalandırılması

Birbiri ardına gerçekleştirilen o uzun atomik saldırıları dizisinin Quentin Butler üzerindeki etkisi çok büyük olmuştu. Neredeyse yirmi yıl sonra bile eski komutan, düşünen makineleri yenmek adına yok ettiği milyarlarca insanı rüyasında görmediği tek bir gece bile geçiremiyordu.

Hızla ve temiz bir şekilde yok olan, büklüm-uzayın esrarengiz labirentinde kaybolan cihadi askerlerinin belki de en şanslıları olduğunu düşünen bir tek o değildi. Quentin'e göre, bütün bunları bilerek yaşamak ve ellerindeki kalıcı kan lekelerine bakmak en kötüsüydü.

Ödemesi gereken bir bedeldi bu. Bütün kurbanların onuru için dayanması gerekiyordu. Ve hiç unutmaması.

İnsanlar ona hâlâ kahraman diyordu, ama bu artık ona gurur vermiyordu. Birlik tarihçileri, onun askeri kariyerinde yaptığı neredeyse her şeyi hatırlıyor ve süslüyordu.

Ama gerçek Quentin Butler boş bir kabuktan başka bir şey değildi; anılar, beklentiler ve korkunç kayıplardan oluşan içi boş bir heykel. Yapmak zorunda kaldığı şeyden sonra ruhu ve kalbi onu terk etmişti. Faykan ve Abulurd'un hayatlarına devam etmesini seyrediyordu; Faykan evlenmiş ve iyi bir aile kurmuştu, küçük kardeşiyse hâlâ bekârdı. Belki de Abulurd Harkonnen adını kendi çocuklarıyla sürdüremeyecekti.

Quentin kendisini İçgözlem şehrinde yalnız ve bilinçsiz bir şekilde yaşamını sürdüren kataleptik karısı Wandra kadar boş hissediyordu. Karısı

en azından huzur içindeydi. Zaman zaman onu ziyaret ettiğinde boş, ama güzel yüzüne bakıp onu kıskanırdı.

Bu kadar şey yaşadıktan, bu kadar zor karar verdikten sonra askeri hizmet canına tak etmişti. Bir sürü saldırıya öncülük etmiş, makinelerin baskısından kurtarması gereken masum köle insanların yanı sıra bir sürü savaşçıyı da ölüme göndermişti. Onları Omnius'tan yalnızca katlederek kurtarabilmişti.

Quentin bununla daha fazla yaşayamazdı. Büyük Temizlikten sonraki yıllar boyunca anlamsız görevlerde hizmet etmiş, sonunda görevinden istifa ederek büyük oğlunu şok etmişti.

Savaş kahramanı babasını yakınında tutmaya çalışan Faykan ona büyükelçilik ya da Parlamentoda temsilcilik görevini kabul etmesini önermişti.

"Hayır, bu bana uygun değil," demişti Quentin. "Bu yaşta yeni bir kariyere başlamayla ilgilenmiyorum."

Ama Yüce Patrik -hâlâ Xander Boro-Ginjo'ydu- hiç kuşkusuz bir başkasının kendisi için yazdığı beyanı okuyup primeronun istifasını reddetmiş ve istifayı hak edilmiş sınırsız izinle değiştirmişti. Quentin, kelime oyunlarıyla ilgilenmiyordu, çünkü sonuç aynı olacaktı. Başka bir uğraş bulmuştu.

Quentin'in mutlu günlerinde, düşük rütbeli bir asker ve Yeni Starda'yı inşa etme işinde çalışan bir mühendisken tanışıp arkadaş olduğu Porce Bludd onu bir tür hac ve keşif yolculuğuna çıkarmayı teklif etmişti.

İnsan sever soylu, Omnius Musibeti ve Büyük Temizlikten sonraki yıllarda gezegenlere yardım etme fikrini saplantı haline getirmişti. Yanıp kavrulan eski makine gezegenleri olan Walgis ve Alpha Corvus'ta sefalet içinde yaşayan birkaç insan bulmuştu. İnsanlar büyük ihtiyaç içindeydi, hastalıktan kırılıyor, açlıktan ölüyor, nükleer serpinti yüzünden meydana gelen sayısız kanser türü sergiliyorlardı. Uygarlıkları, teknolojileri ve altyapıları yok olmuştu, ama en güçlü olanlar hâlâ hayata tutunuyor ve hep birlikte destek ağları oluşturuyorlardı.

Bludd Birliğe dönmüş ve hayatta kalanlara erzak taşımak için gönüllüler arayarak kurtarma konvoyları, büyük nakliye gemileri organize etmişti. En kötü durumlarda bütün köyleri daha az kirlenmiş bölgelere veya gezegenin dışına, daha konuksever bir Birlik Dünyasına taşımışlardı. İnsan nüfusunun retrovirüs salgınının sonrasında dağılıp yok olmasıyla birlikte yeni soylar çok iyi karşılanıyordu, özellikle Rossaklı Dişibüyücüler tarafından.

Bazı sert politikacılar makinelerden kurtuluşun, hayatta kalanların isteyebileceği en iyi telafi olduğunda ısrar ediyordu. Quentin böylesi geniş kapsamlı açıklamaları yapan adamların en başında fedakârlığı yapan kişiler olmadığını fark ediyordu. ...

Birlik parlamentosu herhangi bir telafide bulunmayı reddedince, politik kazançlar için savaşması gerekmeyen Bludd onlara sırtını döndü. "Ben gerekli gördüğüm yardımı yapacağım," diye bildirdi Zimia'daki bir oturumda. "Servetimin her kuruşunu harcasam bile umurumda değil. Bu benim hayattaki görevim."

İnanılmaz büyüklükteki aile serveti Starda'nın büyük bir bölümünü yok edip Bludd'ın büyük amcasını öldüren köle isyanı sırasında kaybolmuş olsa bile hızla büyüyen kişisel koruyucu kalkanı piyasasından Poritrin'in kasasına büyük paralar akmaya devam ediyordu. Görünüşe göre, makine düşman tehdidi olmasa bile Birlikteki herkes artık bu kalkanlardan takıyordu.

Quentin'in izne ayrıldığını duyan soylu onu arayıp bulmuştu. "Oraları kendi gözlerinle görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," dedi Bludd, şefkat dolu bir ifadeyle. "Ama ben Büyük Temizlikte mahvolan gezegenlere gitmek niyetindeyim. Eski Senkronize Dünyalara. Atomik patlamalar ekosistemi mahvetmeye ve Omnius musibetini yok etmeye yeterdi, ama bir şans var" -parmağını uzatırken gözleri parlıyordu- "bazı insanların yaşıyor olma şansı. Eğer öyleyse onları bulup yardım etmeliyiz."

"Evet," dedi Quentin omuzlarından bir yük kalktığını hissederek. Atomik başlıkları kendisinin attığı, nükleer patlamalarla çoraklaşan bölgelere gitme olasılığından korkuyordu. Ama kusurunu düzeltmenin küçücük bir yolu bile varsa ...

Bludd'ın lüks yatında bir Birlik savaş gemisinde bulunandan çok daha fazla olanak vardı, konforlu odalar, ilaç ve kurtarma malzemeleriyle dolu büyük bir kargo ambarı, tek kişilik keşif uçağının bulunduğu bir hangar. Quentin başta hak etmediğini hissettiği rahatlıkların avantajından yararlanmayı reddetti, ama sonunda kendini geziden zevk almaya ikna etti. Askeri kariyeri boyunca yeterince görevde hizmet vermiş, kırkiki yılını Serena Butler'ın Cihadına adamıştı.

Uzun yolculukları sırasında Quentin ve Bludd, haritada bir zamanlar bilinen Senkronize Dünyaları gösteren noktaları ziyaret ettiler; radyoaktif açıdan kaynayan kazan halindeki bütün bölgeleri. Quentin ondokuz yıl önce

gezegenden gezegene uçup ölüm yüklerini boşaltmıştı. Şimdiki göreviyse merhamet ve anma anlamı taşıyordu.

Quentin, aşağıdaki mahvolmuş Ularda'ya baktı, yanmış topraklara, kirli topraklarda büyüyen güdük ağaçlara ve bitkilere. Binaların çoğu akım-atomiği saldırılarıyla çökmüştü, ama hayatta kalan bir avuç insan kulübeler kurmak için molozları bir araya getirmişti. Ovalarda şiddetle esen felaket sonrası korkunç fırtınalara karşı yetersiz barınaklardı bunlar.

"Bu sahnelere hiç alışabilir misin?" diye boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı Quentin.

Pilot koltuğundaki Bludd duygu dolu gözlerle ona baktı. "Alışmamayı umuyorum. Kendi insanlığımız adına böyle şeylere alışmasak iyi olur."

Yatları tepede ilerlerken, sopa ve hurda metallerle toprağı işleyen insanlar gördüler. Quentin onların nasıl yaşadığını anlayamıyordu. İnsanlar durup yukarı baktılar - bazıları el sallayıp sevinç çığlığı atarken, diğerleri aletlerini bırakıp bir yerlere sığınmaya koştu. Bu garip geminin, insan ırkını imha etme işini tamamlamak için geri gelen makineleri işaret etmesinden korkuyorlardı.

Poritrinli soylunun yüzünden yaşlar süzüldü. "Keşke hepsini bu gemiye alıp doğruca bir Birlik Dünyasına götürebilsem. Belki orada bir şansları olabilir. Bütün zenginliğim ve nüfuzumla herkesi kurtarabilirim." Eliyle gözlerini sildi, eli ıslandı. "Sen de öyle düşünmüyor musun Quentin? Neden herkesi kurtaramıyorum?"

Quentin'in yüreği iyice ağırlaşmıştı. Suçluluk duygusu bedenini bir kanser gibi yiyordu.

Arkaplandaki radyasyon tarayıcı sistemlerini etkilese bile Bludd, sefil durumdaki üç yerleşim merkezini tespit edebilmişti. Bombardımandan beş yüz kişiden biraz azı kurtulmuştu. Kaç milyonda ... beş yüz kişi?

Sonra askeri bir komutanın düşünceleri araya girdi. Beş yüz kırılgan insan bedeni akım-atomiği saldırılarına dayandığına göre, ebedizihinin korunmalı bir kopyası bu felaketten kaçtıysa? Quentin başını hayır anlamında salladı. Atomik saldırılarının başarılı olduğuna inanmak zorundaydı - çünkü sağlam kalan bir ebedizihin diğer gezegenlerde çoğalırsa bütün bu ölüm ve yıkım boşa gitmiş olurdu.

Bludd gemisini üç yerleşim merkezinden birine indirirken, Quentin gözlerini sıkıca kapadı. Koruyucu giysiler içindeki iki adam, bir zamanlar Senkronize Dünya olan bu yerde varlıklarını sürdürmeyi başaran perişan

görünümlü, yıpranmış korkuluklara baktı. Burada yalnızca en güçlüler hayatta kalırdı; insanların çoğu korkunç bir şekilde ve gençken ölmüştü.

Büyük Temizlikten beri Ularda'ya ilk ayak basanlar onlar değildi. Kasabanın yaşlılarıyla *-yaşlılar?* En yaşlısı kırkında görünüyordu!- görüştükten sonra Quentin, Serena Tarikatının orada kök saldığını ve torunu Rayna tarafından eğitilen iki misyoner tarafından yayıldığını öğrendi. Bu insanlar en zor durumlarda bile teknolojiden sakınmış, atomik saldırılarını düşünen makineler için adil bir ceza olarak görmüşlerdi.

Sayısı az nüfusun en fazla acıyı çektiği ve feda edecek bir şeyi kalmadığı böyle yerlerde, fanatik dinler kolayca tutunuyordu. Orijinal Şehitçilerden gelişen Serena Tarikatı hayatta kalan bu perişan insanlara somut bir günah keçisi, öfkelerini ve kederlerini yönlendirebilecekleri bir odak noktası sağlamıştı. Rayna'nın, ziyaretçiler tarafından yayılan mesajı, onlara bütün makineleri ezmeyi, bilgisayar zihinlerin bir daha insanlık tarafından geliştirilip kullanılmasına izin vermemeyi emrediyordu.

Quentin, torununun insanlara, kendi zekâlarına ve kaynaklarına güvenerek yaşamayı öğreten felsefesine saygı duyuyordu. Ama bu sert ve katı mesaj onu endişelendiriyordu. Yirmi yıldır, nükleer tahribatı değil ama Musibeti yaşayan Birlik gezegenlerinde bile teknoloji karşıtı kutsal savaşı büyük bir hararetle kabul edilmişti. İnsanlar görünümü ne olursa olsun bütün makinelerden kaçıyordu. Ama makine karşıtı insanların hizmetindeki uzay gemileri belli ki fanatizmleri için bir istisnaydı.

Şimdi, Ularda'daki bu küçük köyde yerliler lekeli ve yıpranmış giysiler giymişti; keçeleşmiş saçları yığınlar halinde dökülmüştü; yüzleri ve kollarında yaralar, urlar oluşmuştu.

"Size yiyecek ve ilaç getirdik, hayatınızı daha iyi hale getirecek aletler ve erzak da var," dedi Bludd. Hareket ettikçe, radyasyonu önleyen elbisesi kırışıyordu. İnsanlar ona sanki üzerine atılacakmış gibi aç gözlerle bakıyordu. Karşısında açlıktan ölmekte olan bir güruh vardı. "Mümkün olduğunda daha fazlasını getireceğiz. Birlikten yardım getireceğiz. Yalnızca hayatta kalmayı başararak bile cesaret ve becerikliliğinizi kanıtladınız. Şu andan itibaren işler daha iyiye gidecek, söz veriyorum."

O ve Quentin, konsantre yiyecek, vitamin ve ilaç sandıklarını boşalttı. Ardından çiftlik aletleri ve büyümeyi hızlandıran gübreyle birlikte yüksek ürün veren tohum çuvallarını da çıkardılar. "İşlerin iyiye gideceğine söz veriyorum," diye tekrarladı Bludd.

İki adam gemiye döndükten sonra Quentin, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. Gördükleri dehşet yüzünden yorgun ve üzgündüler.

Bludd tereddüt etti, kolay bir yanıt vermekten yine kaçındı. "Hayır ... inanmıyorum - ama *onlar* inanmak zorunda."

Bu belki sembolik bir yolculuktu, düşünen makinelere karşı verilen savaşın ilk büyük merkezini ve insan ırkının doğum yerini görme ihtiyacıydı. Bludd, Yerküre'ye gitmek istediğini bildirdi.

"Orada kimsenin hayatta kaldığını sanmıyorum," dedi Quentin. "Çok uzun zaman oldu."

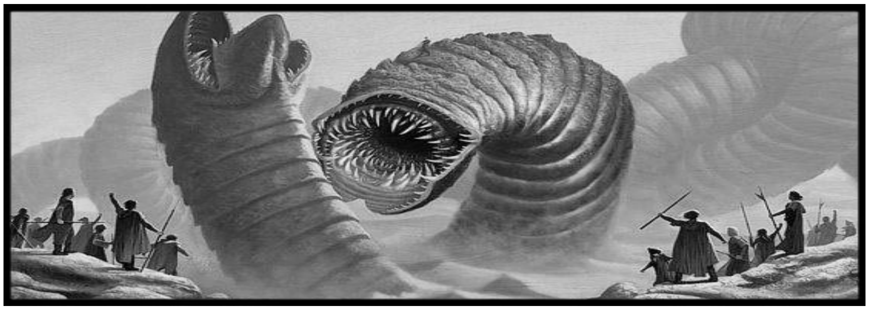
"Biliyorum," dedi Poritrin lordu. "O ilk zaferde ... bu yorucu Cihadın başlangıcında ikimiz de çok gençtik. Ama yine de bir insan olarak orayı kendi gözlerimle görmem gerektiğini düşünüyorum."

Quentin arkadaşının gözlerine bakıp oradaki derin ihtiyacı gördü. O da bunu yüreğinde hissediyordu. "Evet, sanırım insanlığın doğduğu yere ikimiz de gitmeliyiz. Belki bir şeyler öğrenebilir ya da yalnızca yaralarına bakarak bile çalışmamıza devam etmenin bir yolunu buluruz."

Ama Yerküre'de hiç hayat yoktu.

Uzay yatını sessiz ve kavrulmuş arazinin üstünde dolaştırırken Bludd ve Quentin, nükleer bombardımandan bir şekilde kaçmayı başarmış bir insan topluluğu bulmaya çalıştı. Simekler ve Omnius'un sistemli bir şekilde insanlığın bütün izlerini sildiği bu yerde Birlik Donanması bütün gezegenin yüzeyini temizleyecek kadar atomik atmıştı: Kimse hayatta kalmamıştı. Yörüngede tekrar tekrar döndüler, ilk raporlarından kuşkulanmak için bir neden bulmayı umuyorlardı, ama Yerküre korkunç, yanık bir yaradan başka bir şey değildi.

Quentin sonunda köprüden ayrıldı. "Haydi başka bir yere gidelim. Küçük de olsa bir umut ışığının olabileceği bir yere."

Bazıları cennette hizmet etmektense cehennemde hükmetmenin daha iyi olduğunu söyler. Bu, bozguncu bir tutumdur. Ben her yerde hükmetme niyetindeyim, yalnızca cehennemde değil.

— GENERAL AGAMEMNON
Yeni Anılar

Değişim zamanı gelmişti - aslında geç bile kalmışlardı. Belki evrendeki en büyük sabıra sahiptiler, ama ondokuz yıl kesinlikle yeterliydi.

Agamemnon muazzam büyüklükteki yürüme gövdesini rüzgârlı buzulun tepesine kaldırdı. Aşındırıcı kar ve rüzgâr engebeli bölgenin üstünde savrulurken yıldızların ışığı Hessra'nın morumsu gökyüzünden yansıyordu. Donmuş gezegendeki ışık simeklerin başarı şansı kadar zayıftı. Temizliğe kadar.

İri gövdesi güç ve hırs yayan Juno yanına tırmandı. Dayanıklı motorlarla hareket eden yapay bacakları yükselip alçaldı. Titanlar çok uzun süre yaşadıkları için amaçları yolunu kaybetmiş gibiydi ve her günün ellerinden kayıp gitmesine izin veriyorlardı. Bu yüzden artık çok geç oluyordu.

Agamemnon ve sevgilisi, yaşanmaz soğuğa bağışıklı bir şekilde yan yana dikildi. Arkalarındaki cogitorlara ait kalenin yarı yanmış kuleleri, kayıp şaşaanın yıkılan anıtı gibi görünüyor; ona Yerküre'de köleleri kendisi için inşa etmeye zorladığı gösterişli tapınakları ve anıtları hatırlatıyordu.

"Baktığın her yerin efendisisin sen, aşkım," dedi Juno.

Juno kendisine takılıyor mu yoksa küçük zaferine hayranlık mı duyuyor anlayamadı. "Çok acıklı. Ne de olsa korkacak hiçbir şeyimiz yok. Birlik kendi burnunu zor siliyor. Senkronize Dünyalardaki bütün Omniusları temizlediler, silahlarının arkasına gizlendiği Corrin dışında."

"Bizim burada gizlendiğimiz gibi mi?"

"Neden? Bunun için bir neden yok artık." Ağır metal uzvuyla bir krateri buza gömdü. "Artık bizi durduracak ne var?"

Agamemnon'un kafasındaki düşünceler uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi homurdanıyordu. Hayallerinin yok olmasına izin vermeyi çok utanç verici buluyordu - belki kendisi de çok sayıda işbirlikçisi gibi ölmeliydi. Omnius'a karşı başlattıkları isyandan sonraki doksan yıl boyunca general ve simek arkadaşları çok az şey başarmışlardı ve sıçan gibi deliklerde gizleniyorlardı.

"Bundan bıktım artık," dedi Agamemnon. "Hepsinden."

O ve Juno birbirini çok iyi tanıyordu. Hırslı dişi Titanın bin yıldır kendisiyle birlikte olması Agamemnon'u şaşırtıyordu. Belki bunun nedeni başka uygun bir seçeneğinin olmamasıydı ... ya da belki onu gerçekten seviyordu.

"Tam olarak ne bekliyorsun, aşkım? Bu kayıtsızlık bizi hiçbir şeyle ilgilenmeyen duygusuzlara çevirdi, tıpkı o çok kızdığımız Eski İmparatorluğun halkı gibi..." Sesi kendisiyle alay ediyor gibiydi. "Cogitorlar gibi! Galaksi bizim için açık bir alan - özellikle şimdi."

Agamemnon optik lifleriyle cansız dağ manzarasını, acımasız buz kitlelerini taradı. "Bir zamanlar düşünen makineler *bize* hizmet ediyordu. Şimdi Omnius yok edildi ve *hrethgir* zayıfladı - bundan faydalanmalıyız. Ama yine de başarısız olma şansımız hâlâ çok yüksek."

Juno'nun sesi küçümsemeyle doluydu, her zamanki gibi onu zorluyordu. "Sen ne zaman korkak bir çocuk oldun, Agamemnon?"

"Haklısın. Kendi tutumum beni bile tiksindiriyor. Altımdaki birkaç kişiye kabadayılık etmek için hükümdar olmak yeterli değil. Kişinin emrine amade kölelerinin olması iyi bir şey, ama bu bile yorucu oluyor."

"Evet, Yorek Thurr'un Wallach IX'da nasıl hareket ettiğine bir bak. Bütün bir gezegene hükmediyordu, ama bu onun için yeterli değildi."

"Wallach IX artık radyoaktif bir kabuktan ibaret," dedi Agamemmon. "Bütün diğer Senkronize Dünyalar gibi. Bunun bir önemi yok."

"Bir zamanlar Senkronize Dünya olan hiçbir gezegen önemli değil aşkım. Farklı bir paradigmayla düşünmelisin."

Büyük Temizlikten sonra inceleyip bir kenara bıraktıkları, kavrulmuş Senkronize Dünyaların birçoğu kadar cansız görünen ıssız Hessra'ya baktılar. "Tarihin bize layık göreceklerinin pasif alıcıları olmak yerine değişimi başlatmalıyız."

İki Titan başlarını döndürerek sert buzun üstünde cogitorların kulelerine doğru yürüdüler. "Yeni bir başlangıç zamanı geldi."

Beowulf hiçbir şeyden şüphelenmiyordu, ama kaderi Titan generalin bir süredir gelişmekte olan planlarının bir parçasıydı. "Tahrip olmuş beyni farkları algılayacak ya da sonuç çıkaracak kapasiteye sahip değil artık," dedi Dante.

"Sersem bir koridorda bile zor yürüyor," dedi Agamemnon. "Ona yeterince uzun süre katlandım."

"Belki dışarı çıkıp kafa üstü bir yarığa gömülmesine izin vermeliyiz," dedi Juno. "Bu bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarır."

"Hessra'yı ilk aldığımızda bir yarığa gömülmüştü zaten. Ama biz onu kurtarma aptallığını gösterdik," dedi Agamemnon.

Üç Titan sarsak sarsak yürüyen neo-simeği bir zamanlar cogitorların kaidelerinin bulunduğu merkez odaya çağırdı. Duvar bloklarındaki Muadru rünleri, müstehcen karalamalarla bozulmuştu. Sınırlanmış yürüme gövdeleri içinde dolaşan köle neolar, laboratuvar işlerini sürdürüyor, simek hükümdarları için elektrasıvı işleme donanımlarını izliyorlardı.

Agamemnon ihtiyacı olan her şeye sahipti. Şimdi *daha fazlasını* istiyordu.

Yürüme uzuvlarını kontrol eden düşünce-çubuğu dengesiz olan Beowulf sarsılarak içeri girdi. Sinyaller karışıp üst üste biniyor, bu yüzden bir noktadan diğerine gitmeye çalışan sarhoş bir adam gibi yalpalıyordu. "E-e-evet, Agamemnon. Beni mi ç-ça-çağırdın?"

General sesini dikkatli bir şekilde tarafsız çıkarmaya uğraştı. "Simekleri Omnius'un elinden kurtarma konusunda yaptığın yardımlar için sana her zaman müteşekkirim. Artık bir değişim noktasına geldik. Şartlarımız daha iyiye doğru değişecek, Beowulf. Ama bunu yapmadan önce birazcık ev temizliği yapmamız gerekiyor."

Agamemnon yürüme gövdesini hafitçe kaldırarak taş duvarlı odada yükselip dikleşti. Gövdesindeki muhafazalarda sakladığı antik silahlardan birini çıkardı. Beowulf ilgilenmiş görünüyordu.

Dante ileri atılıp beyin hasarlı simeğin robot gövdesini hareket ettiren motorları ve güç kaynağını kapattı.

"Ne-ne-ne-"

Juno'nun sesi hoş ve mantıklıydı. "Yolumuza devam etmeden önce bazı eski çöplüklerden kurtulmamız gerekiyordu, Beowulf."

"Bütün o hatalarıyla bize yardım etmek üzere, " dedi Agamemnon, "Kserkses burada olmadığı için bütün tanrılara şükürler olsun. Ama sen Beowulf ... meydana gelmeyi bekleyen bir felaketsin."

Titanlar kapanan yürüme gövdesinin etrafında toplandı, parçalama sürecini başlatmak için gerekli aletlere dönüştürdükleri yapay kollarını uzattılar. Agamemnon koleksiyonundaki antikalardan bazılarını kullanmayı umuyordu.

"H-ha-hayır-"

"Ben bile bunu uzun zamandır bekliyorum, General Agamemnon," dedi Dante. "Titanlar en sonunda büyük diriliş için hazırlar."

"En önemlisi de güç üssümüzü genişletip daha fazla bölgeyi ele geçirip oraları demir yumruğumuzla yönetmek olacaktır. Uzun zamandır *hrethgir*'in yaşadığı gezegenleri arzu ettiğim için dikkatimi bu işe veremedim, ama Büyük Temizlikten beri simeklerin fethedebileceği sayısız kale var. Yeni hâkimiyet alanımızı Omnius mezarlarının üstüne kurmaktan mutluluk duyacağım. Daha önce, bu olasılığı bir kenara attığım zaman aslında ne kadar ironik ve tatmin edici olabileceğini düşünmemiştim. Radyoaktif alanlar koruyucu kabuklarımız ve kalkanlı beyin korumalarımız için bir tehlike oluşturmuyor. Cehennemde hükmetmek atacağımız ilk adım olacak. Ondan sonra gücümüzü toplayıp Birlik Dünyalarına saldırabiliriz."

"Yeni bir imparatorluğu harabelerin üstüne kurmanın kötü bir yanı yok, aşkım." Juno, dev bir yengeci parçalarmış gibi Beowulf'un yürüme gövdesinin iri bacaklarını ayırdı. "Bu bir başlangıç olduğu sürece elbette."

Hasarlı neo-simek sızlanmaya ve onlara yalvarmaya devam etti, ama telaşı arttıkça konuşması daha da az anlaşılıyordu. Agamemnon en sonunda koruyucu kaba bağlı olan hoparlörü tiksintiyle kapattı. "İşte. Artık dikkatimizi yoğunlaştırıp bu ötenaziyi bitirebiliriz."

"Ne yazık ki," diye devam etti Dante, "geriye yalnızca üç Titan kaldı. Neolarımızın çoğu kendilerine göre sadıklar, ama her zaman için pasif oldular. Onları boyun eğmiş nüfuslardan aldık."

Agamemnon, Beowulf'un yürüme gövdesindeki düşünce-çubukları kümesini kopardı. "Yeni bir Titan hiyerarşisi geliştirmeliyiz, ama ihtiyacımız olan stoku azalan kaynaklarımızdan elde edemeyiz. Neolar yalnızca koyun sürüsü."

"O halde başka bir yere bakmalıyız," diye işaret etti Juno. "Omnius onları imha etmek için elinden geleni yaptıysa da geriye çok fazla *hrethgir* kaldı. Ve hayatta kalanlar en güçlüler olurlar."

"Oğlum Vorian dahil." Beowulf'u hayatta tutan parçaları ayırmaya çalışan Agamemnon, sadık bir güvenilir olan oğlu Vor'un, babasının hassas simek parçalarını sevgi dolu ve titiz bir şekilde temizleyip cilalayarak parlattığı günleri hatırladı. Onun bu hareketi tarihin başlangıcına, sevilen bir liderin ayaklarının yıkandığı zamanlara dayanıyordu. Bunlar babayla oğlu arasındaki en yakın zamanlardı.

Agamemnon o günleri özlüyor ve Vorian'la işlerin kötüye gitmemiş olmasını diliyordu. Oğlu, mükemmel bir halef olarak en iyi şansıydı, ama insanlar onu yoldan çıkarmıştı.

Juno onun daldığını fark etmedi. "Onların arasından yetenekli adayları seçip davamıza katmalıyız. Bu kadar basit bir şeyi başarabilecek kadar dalaveremiz ve tekniğimiz olduğuna eminim. Bir insanın beynini çıkardıktan sonra onu manipüle etmek için yapamayacağımız çok az şey var."

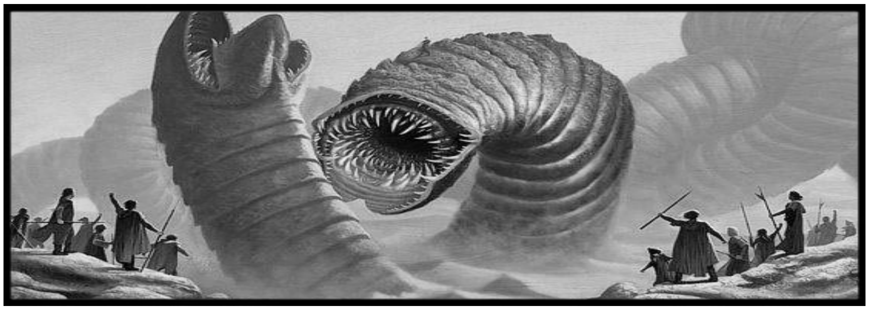
Titan general biraz düşündü. "Önce, radyoaktif gezegenleri dolaşıp kalemizi nereye kurmamızın iyi olacağına karar vereceğiz."

"Wallach IX iyi bir ilk adım olacak," dedi Dante. "Hessra'ya çok yakın."

"Katılıyorum," dedi Agamemnon. "Ve o çıldırtıcı Yorek Thurr'un tahtından kalanları ezeceğiz."

Beowulf'un mekanik gövdesi artık parçalanmıştı ve parçaları yeniden kullanılmak üzere yerde yatıyordu. İkincil neolar parçaları toplamak için sessizce geldiler.

Agamemnon ziyan edilen bütün o Senkronize Dünyaları düşünürken Vorian'ın tüm bu nükleer tahribatın öncüsü olduğunu fark etti. Belki yine de bir şekilde Titanların halefi olabilirdi o.

Eğer dönüp de uzaklarda kalmış geçmişe bakacak olursak, onu çok zorlanarak görebiliriz, çünkü o kadar fark edilemez bir hale geldi ki.

— MARCEL PROUST
kadim zamanlardan bir yazar

Vor, İnsanlık Ordusunun karargâhında âdet yerini bulsun diye kendisine verilen ofisinde dikilmiş, açık penceresinden serpiştiren akşam yağmuruna bakıyordu. Yaşanan bu sıcak öğleden sonrada yüzüne vuran hafif nem iyi gelmişti, çünkü Zimia son bir haftadır dayanılmaz derecede nemli ve sıcaktı. Yağmur hoş bir molaydı, ama Yüce Başar'ın kendini iyi hissetmesine yetmiyordu.

Geçen her gün hükümetin hareketsizliğine, yorgunluğuna ve zor kararları verme beceriksizliğine karşı verdiği savaşı kaybediyor gibiydi. Birlik temsilcileri gerekli pis işleri bitirmekten korkuyor ve geçen her yılla birlikte daha fazla şeyi unutuyorlardı. Yerel sorunlar ve politik oyunlarla o kadar meşguldüler ki süregelen Omnius ve simek tehdidinin öylece yok olup gideceğine kendilerini inandırmışlardı. Titanların bile uygun zamanı beklediğine ve Agamemnon'un terör saltanatına son vermediğine onları bir türlü inandıramıyordu.

Uzun savaşı sona ermişti. Büyük Temizlikten sonra uzun ve huzurlu bir kaçış arayan tek askeri lider Quentin Butler değildi. En büyük önceliği iyileşme ve yeniden yapılanma çalışmalarına vermek çok kolay olmuştu. Diğer insanlar da bütün o Cihat meselesini tarihe havale etmeyi istiyordu.

Ama aslında Cihat bitmemişti. Corrin ve simekler insanlığın gerçek tehdidi olmayı sürdürürken henüz bitemezdi. Bununla birlikte Vor bunu gören tek kişi gibiydi. Birlik bir savunma gücü oluşturup ona yetki vermeyi reddediyordu. Hatta son kalan Titanların gizlendiği bilinen Hessra'ya rutin bir keşif ziyaretine bile izin vermiyordu. Kaygısız aptallar!

Yüce Patrik ve soylular, bütün enerjilerini, her dünya üzerinde daha merkezleşmiş ve daha sıkı kontrol sağladıkları daha büyük bir imparatorluk yaratmak için yönetimlerini Bağlantısız Gezegenlere yaymanın içsel ekonomik sorunlarına adamışlardı. Yüce Patrik boynuna taktığı makam zincirine birkaç yeni halka daha eklemişti.

Fethedilen Senkronize Dünyalarda yüzlerce yıl boyunca yaşanmayacaktı, ama bazı daha saldırgan yaklaşımlı Birlik Dünyaları Bağlantısız Gezegenleri toplamak için olgunlaşmış meyveler olarak görüyordu. Birliğin her yerindeki doymak bilmez melanj talebi, Musibet'in bitmesiyle azalmamıştı. Yüce Dişibüyücü Ticia Cenva'nın rehberliğindeki nüfus ıslah programları da yıllardır sürüyordu.

Artık sofistike bilgisayarlı makineler yasaklandığı için kamu çalışmaları projelerinde kullanılmak üzere insan iş gücü havuzlarının oluşması gerekiyordu. Ve bu da çoğunluğunu uzak gezegenlerdeki Budislamcıların oluşturduğu insan köleler anlamına geliyordu. Birlikte, diğer insanları "tıpkı makinelerin yaptığı gibi" kullanmaya karşı bazı itirazlar olsa bile bu görüş fazla destek bulmuyordu.

Askeri görevlerin yerini idari çalışmalar, halka yönelik konuşmalar ve geçit törenlerinde boy göstermek aldığı için Vor, uzun zaman önce Parmentier'deki torunu Raquella'yı arama işine geri dönmüştü. Altı aylık bir çabanın sonucunda da onu nihayet bulmuştu.

Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesinden kaçan Raquella ve Mohandas Suk, son derece kadim bir din olan Yahudiliği benimseyen dar görüşlü insanların bulunduğu uzak bir köye yerleşmişlerdi. Orada Musibet süresince halka yardım etmiş, gereksinimleriyle ilgilenmişti - ta ki daha kadim önyargılara dayanan yeni bir paranoyak grup köye girip her yeri yakana ve salgın için düşünen makineler kadar Yahudileri de suçlayana kadar.

Bu yüzden Raquella ve Mohandas yeniden taşınmış, kimliklerini gizleyen Yahudi köylülerden bazılarıyla birlikte çalışmalarına devam etmişlerdi. Salgın geçtikten sonra bile Parmentier'in iyileşmesi yıllar almıştı.

Vor, Raquella'yı bulduğu sırada çok ilkel şartlarda çalışıyordu. Tıbbi ekipmanının çoğu tahrip edilmişti, bu yüzden Vor ona gereksinim duyduğu her türlü yardımı göndermişti. Bunların arasında Raquella'nın güvenliğini sağlayacak donanım ve koruma da vardı. Bundan kısa bir süre sonra Vor, Raquella ve Mohandas'ı, Cihat Tıbbi Komisyonunun yerini alan İnsanlık

Tıbbi Komisyonuna -ya da İntıp- yardım etmek için çağırmıştı. Sonra da kendi parasıyla onların kullanımı için hastane görevi gören bir uzay gemisi satın almıştı. Bu yeni gemi, Raquella ve tıbbi yardımcılarının önemli işlerini verimli bir şekilde gerçekleştirebilmeleri için galakside yolculuk yapmalarını sağlıyordu. Bunca zaman sonra bile yeni Musibet salgınlarının olmaması için Birlik dünyalarının yakından izlenmesi gerekiyordu. ...

Birilerinin tetikte olması gerekiyordu.

Birlik harcamalarının tümü vatandaşları için bu kadar yararlı değildi. Vor, Zimia meydanındaki spot ışıklarının aydınlattığı inşaat halindeki gösterişli Serena Katedraline baktı. Bu katedral Rayna Butler ve onun tarikatına üye olanların hükümeti yıllardır zorladığı çok sayıda projeden biriydi. Tamamlandığında o güne kadar inşa edilmiş en görkemli ve en pahalı dinsel yapı olacaktı. Vor, Serena'yı -gerçek Serena'yı- hâlâ hayatta olan herkesten çok daha fazla sevse ve saygı duysa bile yeniden yapılandırma enerjisinin başka bir yere yöneltilmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Serena Tarikatı, bütün o yanlış nedenlerden dolayı çok hızlı büyümüştü. Ağırbaşlı Rayna, makine karşıtı kutsal savaşına hâlâ sadık olsa da müritlerinin büyük bölümü solgun yüzlü genç kadını kendi güç üslerini kurmak için bir destek olarak kullanıyordu. Vor bunu açıkça görebiliyordu, ama başkaları fark etmiyor gibiydi.

Aşikâr sorunları ortaya koyduğundaysa hiç kimse "eski savaş kışkırtıcısı" Vor'u dinlemek istemiyordu.

Sabırsız bir şekilde derin derin iç çekti. Parlamento ve askeri liderler kendi gündemlerine göre hareket ediyor, Yüce Başar'ı karar verme sürecinin dışında bırakıyorlardı. Rütbesi işlevselden çok törensel bir hal almıştı. Vor hâlâ genç bir adam gibi görünmesine rağmen Faykan Butler bile onun uzun zaman önce hak ettiği emekliliği kabul etmesini önermişti. Vor, Xavier Harkonnen gibi bir şöhret aleviyle yok olup gitmeyecekti. Bu daha kötüydü. Vorian Atreides yalnızca belirsizliğe gömülüyordu.

Her sabah erkenden kalkıp şehirdeki işine giderken düşünceleri geriye dönüyor, katlandığı kişisel krizleri hatırlıyordu. Serena, Leronica ... hatta Yaşlı Metalkafa dediği Seurat.

İşlevsiz olmaktan nefret ediyordu.

Vor artık yüz otuzbeş yaşındaydı, ama kendini çok daha yaşlı hissediyordu. İnsanlık Ordusu karargâhındaki günlük görevlerini bitirdiğinde evde kendisini bekleyen hiç kimse olmuyordu. Oğulları artık

geniş aileleri olan yetişkin adamlardı, üstelik hepsi de çok uzakta, Caladan'da yaşıyordu.

Bütün bunların dışında Vor, kendisini akıl hocası ve bir baba figürü olarak -Kagin ve Estes'ten çok daha fazla- gören Abulurd Harkonnen'i özlüyordu. Ama Abulurd bütün yılı Corrin sisteminde, Omnius'u gözaltında tutarak geçirmişti.

Sanki düşünceleri bir zamanlar himayesi altına aldığı kişiyi çağırmış gibi Abulurd'un caddeden askeri karargâha doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördü. Üniforması kırışıktı, başını çiseleyen yağmurda önüne eğmiş ve yanında koruması olmadan hızlı hızlı yürüyordu. Hareketleri acil durumu gösteriyordu.

Vor, Abulurd'un aniden ortaya çıkışını hayal etmediğine yarı ikna olarak koridorda hızla yürüdü ve merdivenleri ikişer ikişer indi. Kapıya koşup içeri girmek üzere olan adamı şaşırttı. "Abulurd, sensin!"

Daha genç görünen subay, sanki kalan son enerjisini oraya gelmek için kullanmış gibi sendeledi. "Doğruca Corrin'den geliyorum, komutanım. Uzay-bükücü keşif gemilerinden birini aldım, çünkü makinelerden önce gelmeliydim. Ama ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum."

Vor ve Abulurd, benzeri bir acil durum hissini paylaşmalarına rağmen geri kalan Parlamento üyeleri krizin abartıldığını düşünüyordu.

"Bunca yıl sonra düşünen makineler ne başarmayı umabilir ki? Onlar yenildiler!" dedi Giedi Prime temsilcisi.

"Ve eğer bu otomatik füzeler karıştırıcı sahadan geçtilerse jel-devrelerinin tamamen silinmiş olması gerekmiyor mu? Bu durumda da endişelenmemiz gereken hiçbir şey yok." Tombul Honru elçisi yüzünden halinden memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Tek bir Omnius kopyası bile mevcutsa her zaman endişe edecek bir şey vardır." Vor adamların neden kendilerinden bu kadar emin olduklarını anlayamıyordu. Ama bu tutum şaşırtıcı değildi: Ne zaman bir sorunla karşılaşsalar, temsilciler her şey karışık ve sonuçsuz hale gelene kadar tartışırlardı.

Abulurd'un geri dönüşünden sonra Vor, koca bir haftayı toplantılar düzenleyip diğer komutanlarla bire bir konuşmalar yaparak geçirmişti. Abulurd, nöbetçi filodan aldığı ve garip füzeleri gösteren görüntüleri teslim etmişti. Sonunda da Yüce Başar doğrudan Parlamentoyla konuşmada ısrar

etmişti. Hız ve yakıt değerlendirmelerine göre bu süper hızlı füzeler artık her an Salusa'ya gelebilirdi.

"Halkı kızdırmak ve İnsanlık Ordusunu güçlendirmek için bu tehdidi abartmadığınıza emin misiniz, Yüce Başar?" dedi Ixli zayıf bir adam. "Savaş hikâyelerinizi hepimiz duymuştuk."

"O hikâyeleri kendiniz yaşamadığınız için müteşekkir olmalısınız," diye gürledi Vor.

Ixli adam kaşlarını çattı. "Ben Musibet sırasında büyüdüm, Yüce Başar. Sizin kadar savaş deneyimimiz olmayabilir, ama hepimiz zor zamanlar geçirdik."

"Neden gölgeleri takip edelim ki?" diye mırıldandı Vor'un tanımadığı başka bir adam. "Gezegenin çevresinde devriye gezip Salusa'ya ulaşmadan önce füzelerin önünü kesecek keşif gemileri gönderelim. Tabii gelirlerse. Quentin Butler salgın hastalığı taşıyan füzelerle bu şekilde baş etmişti."

Toplantı sabah boyunca aynı havada devam etti. Sonunda, Parlamento Sarayının altın rengi kubbesinin altında duyduklarından tiksinen Vor dışarı çıktı. Taş basamakların en üst sırasında durarak bulutlu gökyüzüne baktı ve derin bir şekilde iç çekti.

"İyi misiniz, komutanım?" diye sordu Abulurd, süslü sütunların arasındaki oymalı taş basamaklara koşarak.

"Aynı eski aptallık. Kanun yapıcılar, çiftlik ücretleri, uzay yolculuğu düzenlemeleri, inşaat sübvansiyonları ve devasa kamu projeleri dışında bir şey konuşmayı unutmuşlar. İblis Ginjo'nun, savaşın en şiddetli döneminde neden Cihat Konseyini kurduğunu sonunda anladım. İnsanlar onların acımasız güçleri konusunda şikâyetçi olabilir, ama en azından hızlı ve verimli kararlar alınabiliyordu." Başını iki yana salladı. "İnsanlığın şu andaki en büyük düşmanı kayıtsızlık ve bürokrasi gibi görünüyor."

"Uzun dönemli tehditler veya projeler için dikkat süremiz çok kısıtlı," dedi Abulurd. "Toplumumuz normale -tabii bunun ne olduğunu hatırlayan varsa- dönmeye o kadar odaklandı ki, baş ettiğimizi düşündüğümüz bir tehditle ilgilenemiyoruz."

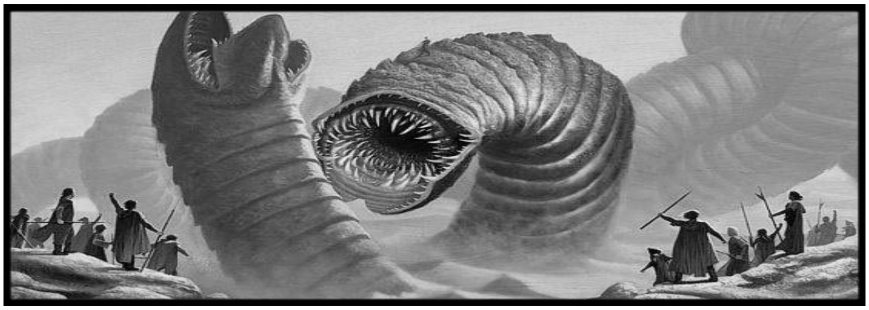
Yağmur artık öncekinden daha şiddetli bir şekilde başlamıştı, ama kıdemli subay yerinden kıpırdamıyordu. Birisi onu ıslanmaktan korumak için süspansörlü bir şemsiyeyi Vor'un başının üstüne getirdi. Yine Abulurd'du. Vor gülümsedi, ama bator hâlâ endişeli görünüyordu.

"Bu konuda ne yapacağız, komutanım? Füzeler yolda." Vor bir yanıt veremeden güçlü bir rüzgâr şemsiyeyi kapıp taş basamaklara doğru

savurdu. Abulurd da peşinden koştu.

İkisi Parlamento Sarayına geri dönmek üzereyken süspansörlü şemsiyenin kontrolünü kazanan Abulurd uzakları işaret etti. Şemsiye yeniden rüzgâra kapıldı. Bu kez Abulurd onu takip etmedi. "Bakın - Corrin'den gelen füzeler!" diye inledi Abulurd. Kimsenin acil uyarısına kulak asmasını sağlayamadığı için telaş kadar utanç da hissediyordu.

Vor dişlerini sıktı. "İnsanlık Ordusu kendi propagandasına inanıyor. İnsanlar, sırf biz Cihadın bittiğine karar verdik diye, düşmanlarımızın bize karşı bir plan yapmadığına inanıyorlar." Derin bir nefes alırken, savaş komutanı olmanın nasıl bir şey olduğunu canlı bir şekilde hatırladı. "Görünüşe göre yardıma ihtiyacım var," dedi Abulurd'a. "Senin ve benim yapacak epey işimiz var.

Denir ki, hiç kimse Norma Cenva'yı fiziksel görünümüne göre değerlendiremezdi. Ne fiziksel yetersizliği ne de en sonunda onun yerini alan klasik güzelliği o kadının özünü temsil edemez. O her şeyden öte, bir beyinsel enerji deposuydu.

— PRENSES İRULAN
Butleryan Cihadı Biyografileri

Rossak'a geri döndüğünde, vadilerin derinliklerindeki gümüşi mor renkli orman Norma'nın aklına çocukluğuna dair bir yığın anıyı getirdi. Gökyüzü hâlâ uzaklardaki volkanik patlamaların zehirli dumanını taşıyor ve yaşam yüklü atmosferin kokusu, kayalıkların yamaçlarına kurulmuş şehirlerin altında uzanan yoğun bitki örtüsünden bir miyasma gibi yükseliyordu. Ormanlar en sıra dışı bitki ve böcek yaşamıyla kaynıyor; bitki örtüsü ve hayvanlar korunaklı ve verimli yarıklar boyunca hayatta kalmak için mücadele veriyordu.

Norma, genç bir kızken Aurelius ve onun botanik uzmanlarıyla birlikte gezintilere çıktığını, bereketli ormanlarda ilaca dönüştürülebilecek bitki, mantar, orman meyvesi, hatta böcek ve örümcek yakaladığını hatırlıyordu. VenKee Girişimcilik hâlâ Rossak'tan ürettiği ilaçların kârını topluyordu, ama melanj artık şirketin en önemli ihraç ürünü olmuştu.

Ama Norma çok canlı ve etkileyici olan son görüsünde burada bulunan neredeyse her şeyin tahrip olduğunu görmüştü. Üstelik çok yakında. Rossak'a, Dişibüyücülere, herkese korkunç bir şey olacaktı. Üvey kardeşi Ticia'yı bu acil durum konusunda ikna edebileceğini umuyordu, ama Ticia kanıt, ayrıntı ve açıklama isterdi. Norma böyle bir şey ortaya koyamazdı ... yalnızca yoğun melanjın başlattığı rüya sırasında yaşadığı güçlü önseziler söz konusuydu.

Ticia, Norma'nın sözlerini kabul etmezdi.

Ticia yıllar önce simeklere karşı girişilen son saldırıya katılmıştı; o ve Dişibüyücü arkadaşları zihinsel güçlerini serbest bırakarak kendileriyle birlikte simekleri öldürmeye hazırlanmışlardı. Ticia'nın bütün arkadaşları kendilerini feda etmişlerdi ve sırada Ticia vardı. Ama sonra simekler geri çekilmiş, geriye bir tek Ticia'yı bırakmışlardı. Onun kendini feda etmesi gerekmemişti ... ve o nedense kendisine fırsat gelmemesine çok kızıyordu. Ticia'nın kişiliği pişmanlık, suçlama ve kararlılıktan oluşuyordu. Hayatının kötüye gitmesi için pek çok yol ve buna neden olarak gösterebileceği pek çok insan bulabilirdi.

Yüce Dişibüyücü her zaman için Norma'yı hiç umursamamıştı ve neredeyse o yokmuş gibi davranmıştı. Onu Kolhar'da gemileri ve uzay-bükülümü motorlarıyla çalışması için rahat bırakıyordu. Norma projelerine ne kadar bağlıysa o da kendi projelerine o kadar bağlıydı. Bu durum garip bir şekilde Norma'nın üvey kardeşini anlamasına yardımcı oluyordu.

Artık Cihat bittiği için Rossak kadınlarının kendilerini intihar komandoları olarak eğitmelerine gerek yoktu. Dişibüyücüler enerjilerini, nesiller boyunca topladıkları soylarıyla Omnius Musibeti sırasında biriktirdikleri yeni genetik materyali incelemeye adamışlardı.

"İlhamının ve önsezilerinin, gerçek bir kehanetten çok, aşırı melanj kullanmaktan kaynaklanan çarpıtmalardan kaynaklandığını düşünüyorum," dedi Ticia, Norma'nın mesajını dinledikten sonra. Kayalık yamaca kurulmuş bir balkonda durmuş önlerindeki yoğun orman dokusuna bakıyorlardı.

Yüce Dişibüyücü olarak uyuşturucular ve yapay destekler istemiyordu. Ona göre yalnızca zayıflar uyuşturuculara güvenirdi. VenKee, egzotik orman bitkilerinden elde edilen uyarıcıları, halusinojenleri ve tıbbi ilaçları damıtarak muazzam kârlar elde etmişti. Bütün bu iş Ticia için çok tatsızdı, üvey kardeşinin Arrakis'ten gelen baharata olan aşikâr düşkünlüğünü de aynı şekilde karşılıyordu.

Platin rengi saçları ve kesin yüz hatlarıyla iki kadının da soğuk bir güzelliği vardı; uzun boylu ve soluk tenliydiler. Ama Norma zihninde kendini hâlâ Ticia gibi otoriter Dişibüyücüler tarafından kolayca sindirilebilen bodur ve kaba hatlı bir cüce olarak görüyordu.

"Bu benim hayal gücüm değildi," dedi Norma. "Bir uyarıydı. Dişibüyücüler arasında önsezinin bir yetenek olarak zaman zaman ortaya çıktığını biliyorum. Senin de bunu kanıtlayacak kayıtların var."

"Tehlikeli ve uğursuz kehanetin gerçekleşirse sana bir mesaj gönderirim. Şimdi Kolhar'a geri dönüp işine bak." Çenesini soylu bir

şekilde havaya kaldırdı. "Bizim de burada önemli işlerimiz var."

Norma, sanki arkasındaki tüm evreni örtüyormuş gibi görünen ışıl ışıl mavi gözleriyle üvey kardeşine baktı. Eliyle şakağını ovuşturup uysal bir şekilde gülümsedi. "Her an hesaplamalarla uğraşıyorum. İşimi burada da Kolhar'daki gibi yapabilirim."

"O zaman belki senin şu uğursuz rüyalarının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini birlikte görürüz.

Ama günlerce kötü hiçbir şey olmadı ve Norma önsezisiyle ilgili daha fazla ayrıntı veremedi.

Norma uzayan ziyareti sırasında her sabah ormanın en sık kısımlarında tek başına yürüyüşlere çıktı; kökler, orman meyveleri ve yapraklar toplayıp nedenini bile açıklamadan ceplerine doldurdu. Ne *garip bir insan,* diye düşündü Ticia, üvey kardeşini uzaktan gözleyerek.

Puslu gün ışığı, transa benzer yürüyüşüyle ormandan Yüce Dişi-büyücünün dikildiği yüksek kayalığa doğru çıkan sarp bir patikada ilerleyen Norma'nın doğal olmayan altın rengi saçlarından ve süt rengi teninden yansıyordu. O kadar dalgın ve o kadar meşgul görünüyordu ki. Ayağı takılıp ölüme uçsa ne kadar eğlenceli olurdu. ...

Annesi tüm zamanını Norma'yla birlikte geçirmek için Ticia'yı küçük bir bebekken terk etmiş ve bu hilkat garibesini kendisine, mükemmel bir Dişibüyücüye tercih etmişti. *Düşsene, kahrolası!*

Norma'nın süzülen adımları onu dik patikadan çıkarıp mağaranın ağzına getirirken Ticia hiç kıpırdamadan onu seyretmeye devam ediyordu. Norma sanki bir süredir aralarında bir diyalog sürüyormuş gibi doğruca Yüce Dişibüyücüye hitaben konuştu. "Bilgisayarları nerede saklıyorsunuz?"

"Sen deli misin? Burada hiç düşünen makine yok ki!" Ticia, üvey kardeşinin sırlarını tahmin etmesi karşısında gerçekten şok olmuştu. *Yoksa ...gerçekten önsezi sahibi mi? Uyarısını ciddiye almalı mıyım?*

Norma ona bir an bile inanmayarak öfkeyle baktı. "Eğer zihinleriniz bir bilgisayarın organizasyon ve kapasitesine sahip değilse, böylesine ayrıntılı genetik verileri taşıyacak gelişmişlikte bir sistem kullanıyor olmalısınız." Ticia'yı güçlü bir tarama aygıtının yoğunluğuyla inceledi. "Yoksa gerekli aletleri kullanmaktan korktuğunuz için kötü ve dağınık bir iş mi yapıyorsun? Sen öyle birine benzemiyorsun."

"Bilgisayarlar yasadışı ve tehlikelidir," dedi Ticia, bunun yeterli bir yanıt olduğunu umarak.

Norma her zamanki gibi soruna odaklanarak meselenin peşini bırakmadı. "Bende makine paranoyası olmasından korkmana gerek yok - yalnızca merak var. Ben kendim de uzay-bükülümüyle ilgili yönbulma sorunlarını çözmek için bilgisayarlı organizasyon ve tepki sisteminden yararlanıyorum. Ne yazık ki Birlik bunun faydalarını göremiyor, bu yüzden oldukça verimli olmasına rağmen bu işi bırakmak zorunda kaldım. Araştırmalarında onları kullandığın için sana kızmam."

Ticia geçerli bir mazeret öne süremeden önce sıcak ve hızlı bir şeyin havada ıslık çalarak uçtuğunu duydu. İkisi birlikte puslu sabah gökyüzüne baktılar. Korunaklı ve derin vadileri hedef alan gümüş rengi iniş izleri görülüyordu. Büyük füzeler ağaçların tepesine çarpıp bitki örtüsünün arasına daldı, tok bir sesle ormanın zeminine düştü.

Norma başını yavaşça sallayarak alt dudağını ısırdı. "Sanırım bu görümde meydana gelen şeyin başlangıcı." Ticia'ya döndü. "Alarm versen iyi olur."

Dışarıdaki darbenin sesini duyan beyaz cüppeli Dişibüyücüler mağaralarından fırlayıp dikkatli ve kararlı bir hızla yürüdüler. Yamacın dibindeki yumuşak toprağa gömülen tüzelerden biri sarsılmaya başladı ve ardından bir yumurta kabuğu gibi açıldı. Metal parçaları dışarı fırladı, yere dalıp oluk kısmına toprak, çakıl taşı ve başka şeyler doldurdu.

Norma korkunç önsezilerine rağmen yere düşen füzeye kayıtsız bir merakla bakıyordu. "Bir şeyler üretmek için yerel kaynakları kullanan otomatik bir fabrikaya benziyor - ama gerçek düşünen makineler kadar sofistike değil."

"Bu bir *makine,"* dedi Ticia. Kaskatı kesildi, bedenindeki ve bildiği tek şekilde dövüşmesini sağlayacak olan güç kaynağını harekete geçirmeye hazırdı. "Simek olmasa bile yine de bizim düşmanımız."

Ormanın zeminindeki VenKee üniformalı birkaç adam kaza alanına yaklaştı. Çalılıklardan topladıkları ürünleri kemerlerindeki keselere doldurulmuştu. Soluk yüzlü ve çarpık bakışlı bir adam da hevesli bir kukla gibi onlara eşlik ediyordu; Ticia bulunduğu yüksek noktadan şekilsiz suratıyla rahatsız edici bir hilkat garibesi olan bu adama sert bakışlar atarken Kusurludoğan'ın kaza yerinde ölmüş olmasını diliyordu. ...

Meraklı grup yere inen füzeye yaklaşırken otomatik fabrika tamamlanan ilk ürünlerini çevreye saçtı: zırhlı, aç böcekler gibi uçan, gümüş rengi küçük küreciklerdi bunlar. Yığınlar halinde uçup bölgeyi taradıktan sonra grup halinde VenKee grubuna doğru hücum ettiler. Şekilsiz adam şaşırtıcı bir

hızla kaçıp karışık ve sık çalıların altında gözden kayboldu, ama VenKee çalışanları o kadar hızlı değildi.

"Küçücükler, ama basit algılayıcıları olmalı," dedi Norma, hâlâ bir analiz yaparcasına konuşuyordu.

Uçan metal keneler kurbanlarının etrafında öfkeli bir grup eşek arısı gibi döndüler ve ardından uğuldayan minik testereler gibi adamları doğramaya başladılar. Giysiler ve deriler parçalanırken çevreye kan ve et parçaları sıçrıyordu. Adamlar bunun üzerine delirmiş gibi çığlıklar atıp koşmaya, debelenmeye başladı, ama piranha makineler onları takip edip yemeye, gövdelerini parçalamaya devam ettiler.

Derken dişli keneler mağara açıklıklarına doğru ilerlemeye başladı. "Bizi hedef aldılar," dedi Norma.

Ticia diğer Dişibüyücülere bağırdı, güçlü Rossak kadınları yan yana dikilip bir araya toplanarak yüzlerini yaklaşan buluta çevirdiler. Keskin metal dikenlerle kaplı vızlayan küçük arılar mermi gibi üzerlerine atıldı. Ticia zihinsel güçlerini toplarken titremeye başladı.

Dişibüyücülerin arkasındaki çocuklar ve Rossaklı erkekler güvenli odalara toplandı. Ticia ve arkadaşları zihinleriyle çatırdayan bir rüzgâr oluşturup telekinetik güçlerini zihinsel bir kasırga gibi fırlattılar. Yaklaşan mekanik kene sürüsü dağıldı ve sonra toz halinde havaya saçıldı. Ardından daha fazlası geldi. Yere çakılan makine sondası binlerce makine kene üretiyordu.

"Bu iş bir simeği buharlaştırmak kadar çaba gerektirmiyor," dedi Dişibüyücülerden biri, "ama yine de tatmin edici."

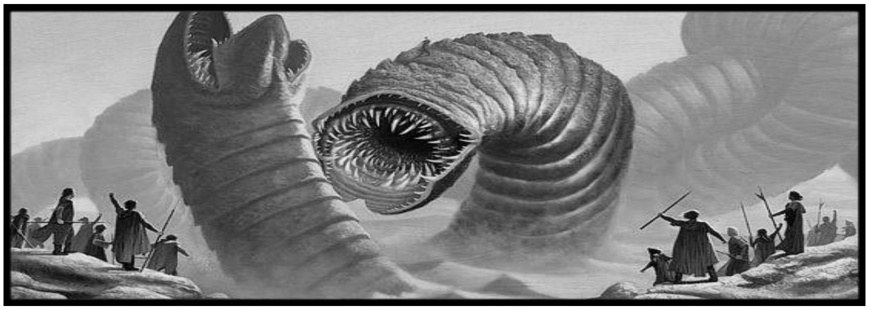
"Omnius, Birliğin barikatına rağmen üzerimize gönderecek yeni bir silah buldu," dedi Norma. "Bu makineler bizi avlayıp yok etmek üzere programlanmış."

Yapay böceklerin oluşturduğu metalik bulutlar, yamaç şehrinin önündeki havayı dolduruyor ve kendilerine kurban arıyordu. Dişibüyücülerin etrafı ozon ve görünmez bir rüzgârla kuşatılmıştı. Soluk saçları havada uçuşuyor, elbiseleri telepatik akımlarla dalgalanıyordu. Ticia elini kaldırdı ve kadınlar yoğunlaştırılmış bir patlamayla yeni bir makine kene dalgasını yok etti. Ardından Dişibüyücüler güçlerini birleştirerek fabrika silindirin kendisini patlatıp mekanizmalarını içe çökerttiler.

"Adamları kaynak kesiciler ve patlayıcılarla aşağıya gönderin," dedi Ticia. "Kendini onarmadan bu silindiri yok etmeleri gerekiyor." Üvey

kardeşinin uğursuz kehanetinin ipuçlarını görmesine rağmen öylesine neşeli ve halinden memnundu ki.

"Savaş bitmedi," diye belirtti Norma. "Daha yeni başlıyor olabilir. Bir kez daha."

Eğer düşünen makinelerin hayal gücü yoksa üzerimize salacak bu korkunç dehşetleri üretmeye nasıl devam edebiliyorlar?

— BATOR ABULURD HARKONNEN
"Zimia Olayı Raporu"

Zimia'nın bütün güvenlik müfettişleri ve kaza yerine koşan meraklı seyircileri ölmüştü. Uçan ölümcül makineler yollarındaki her şeyi yiyip bitirirken uzaktaki görüntüler bile birkaç saniye içinde yok olmuştu. Bütün bağlantılar kesilmişti.

Omnius'tan her şeyin en kötüsünü bekleyen Vor, yurt güvenliği taburlarını toplamış, füzenin iniş alanının etrafını kuşatacak silah ve savaşçıları bir düzene sokmuştu. Yanında dikilen Abulurd Harkonnen komutanının her emrinin yerine getirilmesine yardım ediyordu. Yüce Başar kızgın bir Salusa boğası gibiydi, kimse yoluna çıkmaya cesaret edemiyordu.

"Tetikte kalmamız gerektiğini söylemiştim onlara," diye homurdandı Abulurd'a. "Savunma hatlarımızı indirmememiz gerektiğini söylemiştim. Sen bize doğrudan bir uyarı bile getirdin, ama yine de dinlemediler!"

"Birkaç yıllık barış olunca insanlar acil durumun neyi gerektirdiğini kolayca unutuyorlar," diye doğruladı Abulurd.

"Ve şimdi Omnius'tan gelen yeni bir saldırıyla karşı karşıya kalınca kaçışan fareler gibi tepki veriyoruz!" Vor'un sesi tiksiniyor gibiydi.

Abulurd, daha tehdidin ayrıntılarını öğrenmeden önce kaza yerinin en yakınındaki kentlerde konuşlanan asker taburlarını koordine etmişti. Acil durum güçlerini kullanmış ve İnsanlık Ordusundan kalan neredeyse bütün paralı askerleri harekete geçirip dağıtmıştı.

Tabut büyüklüğündeki füzeler geniş bir bölgeye düşmüştü. Doğal kaynaklar genişleyen fabrika ağzında çalkalanıyor ve çenelerin arasından doymak bilmeyen bir alet sürüsü -her biri rulman büyüklüğünde- otomatik

fabrikalardan dışarı fışkırıyordu. Her birinin güç kaynağı, basit bir programı ve çok keskin çeneleri vardı. Çevrelerinde herhangi bir insan bedeni arıyor, sonra da piranhalar gibi saldırıp yutuyorlardı.

İnsanlar kaçışırken mekanik keneler vızıldayarak acımasız tahribata devam ediyor, kurbanlarını damlayan et ve kemirilmiş kemik parçacıklarına dönüştürüyordu. Üniformalı askerlerin yanı sıra üzerlerine sıkıca oturan pantolon ve gömlek giymiş vatandaşları da hedef olarak görünüyordu. Kadınlar, bol cüppeli rahipler ve eski moda şapka giymiş yaşlı adamlar ilk bakışta gözden kaçıyor, ama aç gözlü keneler ikinci kez bakmaya geliyor ve ardından da saldırıyordu.

İnsanlar çığlıklar atarak sokaklarda koşturuyor, bir sığınak bulamadan oldukları yere yığılıp kalıyorlardı. Piranha keneler acımasız kıyma makineleri gibi bedenlerin arasına rasgele dalıyor, geride karmakarışık olmuş et bırakıyorlardı. Kurbanlar birbiri ardına düşerken minik makineler tekrar vızlayarak yukarı çıkıyor, yeni hedefler arıyordu.

Karşılık veren ilk asker dalgası hızla yıkılmıştı. Piranha keneler onlara ölümcül arılar gibi çarpmıştı, ama askerlerden bazıları saldırıyı önlemek için kişisel kalkanlarını açmışlardı. Ötekiler bu kadar hızlı olamadıkları için zehirli gaz sıkılmış gibi düşmüşlerdi. El silahları mekanik saldırganların gücüne karşı hiçbir işe yaramıyordu.

Keneler Holtzman kalkanlarına çarpıp, araştırıp keşfederek yavaşça içeri hareket ettiklerinde nüfus edebildiklerini anlıyor ve kalkanlı askerler bile en sonunda yıkılıyordu. Kan ve hücresel doku, titreşen güç duvarlarının içine sıçrıyor; birkaç saniyeliğine kapana kısılmış keneler jeneratör aparatını tahrip ettiklerinde kalkanın gücü sönüyor ve kanlı minik makineler hızla dışarı fırlıyordu.

Gittikçe daha fazla saldırgan makine havayı dolduruyordu. Aileler binalara ve araçlara kaçıyor, kendilerini içeri kilitliyor, ama keneler onları takip edip her zaman içeri girmenin bir yolunu buluyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Toplayıcı aygıtlar çapı giderek genişleyen bir alan içinde mevcut metalleri bulup açgözlü işleyicilerin içine atıyor ve böylece yeni uçan avcılar yaratılıyordu. Makine tabutları daha geniş bir şekilde açılıyor, daha derinleri kazıyor ve keneler saçma bulutu gibi çevrede uçmaya devam ediyordu. Hareket edebilme yeteneğine de sahip olan bu fabrikalar çevrelerine acımasız güç toplayıcıları gönderiyor, bunlar da gerekli

kaynaklarını almak için Zimia'daki yapıları yıkıyor, metalleri ve diğer elementleri bularak binaları soyuyordu.

Tahribatın çapı gittikçe genişliyordu.

En yakın istila alanına giderlerken Abulurd, Yüce Başar'ı takip ediyordu. Vor emirler yağdırırken, deneyimsiz Zimialı askerler tereddüt edemeyecek kadar korku içindeydi. Vor ve Abulurd, ilk darbe noktasından çok uzak olmayan bir yerde geçici ve kapalı bir komuta merkezi kurmuştu. Sokaklarda tam bir karmaşa hüküm sürüyordu. Vatandaşlar kendilerini odalara, dolaplara kilitliyor, kendiliğinden hareket eden keskin dişli mermilerden saklanmaya çalışıyordu.

İlk inişten bu yana bir saatten kısa bir süre geçmişti ve daha şimdiden binlerce insan ölmüştü.

Sonunda Birliğin topçuları atış menziline girdi. Abulurd göstergeleri kontrol etti. "Mermiler güçlü patlayıcılarla dolu. Topçu subaylarımız ateşe hazır olduklarını söylüyor. Tek bir atış o fabrikayı yok eder, sonra pisliği temizleriz."

Vor'un alnı kırıştı. "Atış emrini ver, ama o kadar kolay olmasını bekleme. Omnius sayısız korunma sistemi koymuştur," dedi bir elini sallayarak. "Ama savunmaların ne olduğunu ne kadar çabuk öğrenirsek onları aşmak için gereken yolu da o kadar hızlı buluruz."

Kısa kavisler çizerek fırlayan top mermileri en yakın fabrika çukuruna doğru uçtu. Patlayıcılar hedefe düşerken, piranha bulutları açık üretim ağzının etrafında duman gibi dönüyordu. Açgözlü aletler, top mermilerine karşı bir barikat oluşturmak istercesine bir araya toplanmıştı. Kene sürüleri yapışkan arayüzlerle birbirine bağlanıyor, çeşitli şekillere dönüşüyor ve büyük engeller oluşturuyordu.

Derken kene sürüleri, üstlerine gelen top mermilerine mekanik sülükler gibi yapıştılar. Mermileri havada parçalayıp minik metal parçacıklarına dönüştürdüler ve daha sonra bu parçaları fabrika ağzına attılar, hammaddeler de daha fazla katil kene olarak geri döndü.

Gözüpek bir paralı asker, herhangi bir emir almaksızın küçük ve zırhlı bir hava aracıyla bölgenin üstünden uçarken hemen kenelerin hedefi haline geliverdi. Binlerce uçan minik kene aracın gövdesine üşüşmüş, metali, contaları ve elektronik sistemleri sökmeye başlamıştı.

Paralı asker son bir hareket olarak patlayıcılarından birini atabildi. Mermi yuvarlanarak aşağıya uçtu ve keneler onu tamamen parçalayamadan

önce havada infilak etti. Oluşan şok dalgası yalnızca öfkeli keneleri biraz daha kışkırtırken çok az hasar yaratabilmişti.

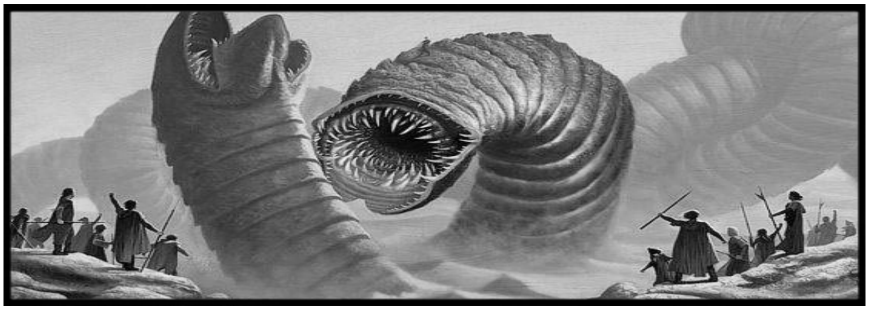
Paralı askerin aracı bir an daha havada uçtu, ama sonra piranha makineler üzerine üşüşüp onu parçalara ayırdı. Adam daha kalıntıları yere düşmeden önce çoktan ölmüştü.

Böylesine korkunç bir tehditle karşı karşıya olan genç askerler Yüce Başar'ın emirlerini yerine getiremiyordu; düzinelercesi görev yerlerinden kaçmıştı. Vorian öfkeli görünüyordu, ama Abulurd "Çok deneyimsizler ve makinelerin yaptığı korkunç şeylere alışık değiller," dedi.

Vor bir an için belli belirsiz gülümsedi. "Ötekiler gevşemiş olabilir, Abulurd, ama sen eğitiminde hiç tembellik etmedin. Bir çözüm bulmalıyız, sen ve ben. Hemen uygulayabileceğimiz etkili bir şey."

"Sizi düş kırıklığına uğratmayacağım, Yüce Başar."

Vorian onu içten ve derin bir gururla baktı. "Biliyorum, Abulurd. Bütün bu insanları kurtarmak yalnızca ikimize bağlı."

İnsanlar hayatlarında cenneti yaşadıklarında sonuç kaçınılmazdır: Yumuşarlar, becerilerini ve keskinliklerini kaybederler.

— Zensünni Sutrası
Arrakis için gözden geçirilip düzeltilmiş

Yaşlı Tuk Keedair öldükten sonra İsmail, Zensünni köyündeki en yaşlı adam olmuştu. Köleci Keedair, görünüşte Solucansüvarisi Selim'in kanun dışı çetesinin esiriydi. Ama yine de kaçmak ve Birlik uygarlığına geri dönmek için eline bol bol fırsat geçmiş olsa bile Tlulaxa organ tüccarı, İsmail ve çöl Zensünnilerinin arasındaki kaderine razı olmuştu.

İsmail, organ satıcısını hiçbir zaman arkadaş olarak görmemişti, ama geceleri pek çok ilginç sohbetleri olmuş, yıldızların geçişini izlerlerken baharat kahvesi içmişlerdi. Düşman olsalar bile en azından birbirlerini anlıyorlardı. Köy liderleri grubundan daha fazla ortak noktaları olması kaderin bir cilvesiydi.

İsmail akşam yemeğinin ardından oturmuş, kendi aralarında konuşan yaşlıları dinliyordu; onların arasında oturan öz kızı Chamal bile şehirdeki eşyalardan, İsmail'in hiç ihtiyaç duymadığı ve istemediği araç ve lükslerden söz ediyordu. Bu özgür insanların hayatları, Üstat Holtzman'ın ev kölelerinin bile sahip olmadığı hoşluklarla doluydu. Hepsi o kadar gereksiz - o kadar tehlikeliydi ki.

Özgürleşmiş Poritrin kölelerinin torunları, Selim'in çetesinden hayatta kalanlarla evlenmişlerdi. İsmail'in kızı Chamal'ın iki kocası ve beş çocuğu daha olmuştu; artık o da kabilenin değerli bir yaşlısı, bilge kadını olarak görülüyordu.

İsmail hiçbirinin eski hayatlarını unutmamalarını sağlamak istiyor, kanun kaçaklarının kendi becerilerini ve bağımsızlıklarını sürdürmeleri gerektiğinde, böylece bir daha asla organ tacirlerine av olmayacaklarında

ısrar ediyordu. İsmail onların umutsuz kaçışlarını yönetirken umdukları vaat edilen topraklar Arrakis olmasa bile bu dünyayı ne pahasına olursa olsun ellerinde tutmalarını istiyordu.

Ama diğerleri onu artık eski zamanların zorluklarını, modern yeniliklere tercih eden, huysuz ve inatçı bir yaşlı adam olarak görüyorlardı. Yirmi yıl önceki baharata hücum olayı Arrakis'i sonsuza dek değiştirmişti ve şimdi dış-dünyalılar oradan asla gitmeyecekti; aksine daha kalabalık bir şekilde gelmeye devam ediyorlardı. İsmail onları durduramayacağını biliyor, Solucansüvarisinin görülerinin son derece doğru olduğunu içi burkularak fark ediyordu: Melanj ticareti çölü mahvediyordu. Kendisinin ve halkının taciz edilmeden özgürce yaşayacakları bir yer kalmamış gibiydi.

Naib El'hiim geçen ay iki kez ticaret gemilerini köyün yakınlara inmeye davet etmiş, malzeme karşılığında baharat vermek için sözde gizli ve güvenli Zensünni köyünün koordinatlarını vermişti.

Düşüncelerine gömülmüş olan İsmail genizden güldü. "Yalnızca şehirlerin ticaretine bağımlı hale gelmekle kalmadık, oraya bile gidemeyecek kadar tembelleştik!"

Yanındaki yaşlı adamlardan biri omuz silkti. "Değişiklik olsun diye dış-dünyalıları çalıştırabilecekken neden Arrakis Kentine kadar o sıkıcı yolculuğa katlanalım?"

Chamal, saygısız ses tonu yüzünden konuşanı azarladı, ama İsmail ikisine de aldırmadı, kaşlarını çatıp sessiz kaldı. Köylülerin onu ilerlemeyi kabul etmeyecek kadar katı bir fosil olarak gördüğüne hiç kuşkusu yoktu. Ama o tehlikeleri biliyordu. Cihadın sonundan ve Musibet'te sayısız işçinin kaybedilmesinden beri kölelik yeniden geniş bir alana yayılıp kabul edilir hale gelmişti. Ve organ tüccarları her zaman Budislamcıları avlamayı tercih ediyordu. ...

İsmail'in yaşına rağmen görme gücü hâlâ canlıydı. Gece gökyüzüne baktığında gelen gemileri ilk o gördü. Geminin yanan ışıkları, belirsiz bir araştırma gezisi yapmayıp doğruca Zensünni köyüne geldiklerini gösteriyordu. Birden keskin bir huzursuzluk hissi duydu. "El'hiim, yine o gürültücü ve istenmeyen ziyaretçilerden mi davet ettin?"

Yaşlılarla sohbet eden üvey oğlu hemen ayağa kalktı. "Kimseyi beklemiyorum." Mağaranın kıyısına kadar gitti; hava araçları giderek artan bir hızla yaklaşmaktaydı. Motorlarının kükremesi uzaklardaki bir kum fırtınasını andırıyordu.

"O zaman en kötüsü için hazırlıklı olmalıyız." İsmail sesini yükseltip yıllar önce bu insanları yönetirken kullandığı otoritesini tekrar göstererek haykırdı. "Evlerinizi koruyun! Yabancılar geliyor."

El'hiim içini çekti. "Aşırı tepki vermeyelim, İsmail. Çok iyi bir nedenleri olabilir-"

"Ya da son derece tehlikeli. Hazır olsak iyi olur. Ya kölecilerse?"

Öfkeyle üvey oğluna baktı, sonunda El'hiim omuz silkti. "İsmail haklı. Dikkatli olmanın bir zararı olmaz." Zensünniler bir araya gelip savunma hazırlıklarına giriştiler, ama pek de acele ediyorlarmış gibi değillerdi.

Uğursuz gemi daire çizerek yaklaştı, bir hızlanıp bir yavaşladı. Yamaçlara yaklaşınca koyu renk üniformalı adamlar açık kapaklardan eğilip küçük silahlarla ateş açtı. Zensünni halkı bağrışıp mağaralarına kaçtı.

Duvarlarda birbiri ardına patlamalar oldu, ama yalnızca bir mermi balkona girip hasar verdi, küçük bir heyelana neden oldu. Dakikalar sonra gemiler yamacın dibindeki düz kumlara indi. Yıpranmış üniformalar içindeki adamlar herhangi bir organizasyon ya da planları olmaksızın, sıcak kayanın üstündeki böcekler gibi koşuşturdular. Ama silahları yeniydi.

"Durun, bunlar yalnızca baharat toplayıcıları!" diye bağırdı El'hiim. "Bu adamlarla daha önce ticaret yaptık. Neden saldırıyorlar-"

"Çünkü sahip olduğumuz her şeyi istiyorlar," dedi İsmail. Etraflarına mermi yağmaya devam ediyor, küçük patlamalar, çığlıklar ve şaşkın emirler havayı dolduruyordu. "Köylerimizde ne kadar baharat depoladığımızla mı böbürlendin, El'hiim? Bu tüccarlara sarnıçlarımızda ne kadar suyumuz olduğunu mu söyledin? Burada sağlıklı kaç adam ve kadın yaşıyor?"

Üvey oğlunun yüzüne şaşkın ve sıkıntılı bir ifade oturdu. Suçlamayı reddetmesi o kadar uzun sürdü ki İsmail cevabını aldı. Neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Yabancıların ekipmanlarını -sersemletici kemerler, ağlar ve gırtlak sıkıcılar- boşaltmasını seyreden İsmail bunların yalnızca yağmacı olmadığını biliyordu. Öfkeli bir dehşet içinde bağırırken sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Organ tacirleri! Eğer sizi yakalarlarsa köle yapacaklar demektir."

Bunun üzerine El'hiim bile sendeledi. Köyündeki adamların güvenine ihanet ettiğini ve bu yüzden ölmeyi hak ettiğini görebiliyordu.

Chamal babasının yanına dikilmiş emirler yağdırıyordu. "Hayatlarınız, evleriniz ve gelecekleriniz için dövüşmelisiniz! Hiçbirini sağ bırakmayın."

İsmail kızına sert bir gülümsemeyle baktı. "Bu adamları, üzerimize gelecek olan diğerlerine bir ders olsun diye yeneceğiz. Bizi yumuşak sanıyorlar. Ama aptallar ve yanılıyorlar."

Zensünniler korkmalarına rağmen hep birden haykırdılar. Adamlar ve kadınlar mağaralara koşup Maula tüfeklerini, sopalarını, solucan üvendirelerini ve silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şeyi bulup aldılar. Solucansüvarisi Selim'in ilk çetesinde bulunan bir grup yaşlı Zensünni, kumsolucanı dişlerinden yapılma billur hançerleri gururla gösteriyordu. Chamal, vahşi bir öfkeyle delirmiş gibi bakan bir grup kadının yanına gitti. Kadınlar hurda metalden sabırla yaptıkları kıvrık bıçaklarını ellerine almışlardı.

İsmail yüreğindeki yenilenmiş bir sıcaklıkla yüzlerindeki kararlılığı gördü. Kumsolucanına binmeyi öğrendiğinde kazandığı kendi billur bıçağını çekti. Marha da bir tane kazanmıştı, ama ölümü üzerine El'hiim'e vermişti. İsmail üvey oğluna döndü ve sonunda El'hiim de kendi bıçağını çekti.

Köleciler yamaç patikalarına tırmanırken bağırarak hücum ediyor ve kayalardan kayarak ilerliyorlardı. Sofistike silahlarına çok güvendikleri belliydi. Naib El'hiim'i bildikleri için köylülerin zayıf çöl çapulcuları olmalarını bekliyorlardı.

Ama dış-dünyalılar mağaraların ağızlarına geldiklerinde karşılaştıkları dirence hiç hazırlıklı değildiler. Çakallar gibi uluyan çöl göçebeleri her köşeden saldırıyor ve kölecileri gözden uzak odalara sokup öldürüyordu. Karşılık olarak güçlü tüfek sesleri duyuluyordu.

"Biz Özgür Adamlarız!" diye bütün gücüyle haykırdı İsmail. "Biz köle değiliz!"

Yaralı çocuklar gibi çığlık atan dört organ tüccarı, sendeleyip yuvarlanarak patikadan aşağıda inerken kaçıp kurtulmayı umuyordu. Ama bir avuç Zensünni gönüllü esas çarpışmanın olduğu yerden ayrılıp yamaçtan inmiş ve çoktan gemilere binmişti. İçeride saklanarak gemiye binen bütün adamları karşılayıp gırtlaklarını kestiler.

Bütün köleciler öldürüldükten sonra Zensünniler yaralarıyla ilgilenip ölülerini saydılar: dört. El'hiim yaşadığı şok ve şaşkınlıktan kurtulduktan sonra yağmacı gruplarını boş gemilere gönderdi. "Şu gemilere bakın! Onları bizi köle yapmak isteyen adamların elinden alacağız. İyi bir pazarlık."

İsmail, yüzü öfkeden kızarmış bir şekilde genç Naib'in önünde dikildi. "Bu ticari bir işmiş gibi konuşuyorsun, El'hiim! Bu, Arrakis Kentine

yaptığın sıradan bir yolculukmuş gibi mal alıp mal mı satıyorsun." Çarpılmış parmağını uzattı. "Hepimizin hayatını tehlikeye attın, bütün uyarılarıma rağmen bu adamları buraya getirdin ve şimdi üzülerek görüyorum ki haklı çıktım. Sen uygun değilsin-"

Yaşlı adam kaslarını gerip üvey oğluna vurmak için elini havaya kaldırır gibi oldu, ama bu büyük bir hakaret olurdu. El'hiim ona karşılık vermek zorunda kalır, İsmail'i ölüm düellosuna davet ederdi. Sonunda ikisinden biri ölürdü.

İsmail bu durumun kabilenin birliğini bozmasına izin veremezdi. Üstelik Marha'ya El'hiim'e bakacağına söz vermişti - bu yüzden kendini tuttu. Genç adamın gözlerinde bir korku parıltısı gördü.

"Sen haklıydın İsmail," dedi El'hiim sessizce. "Uyarılarını dinlemeliydim."

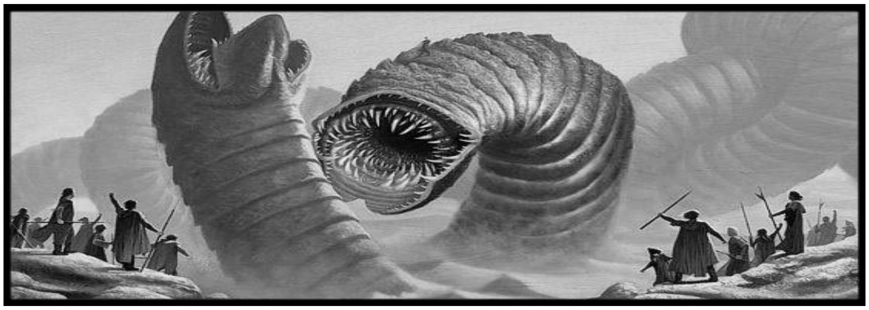
Bakışlarını üvey oğlunun üzerinden çeken yaşlı adam başını iki yana salladı. Chamal gelip elini rahatlatırcasına babasının omzuna koyarken Naib'e baktı. "Bir köle olarak yaşamanın nasıl bir kâbus olduğunu hiç bilmiyorsun, El'hiim. Esaretten kurtulmak ve buraya gelmek için hayatlarımızı tehlikeye attık."

"Özgürlüklerimizi satmana asla izin vermeyeceğim," diye yanıtladı İsmail.

Üvey oğlu bir şey söyleyemeyecek kadar sarsılmış görünüyordu. İsmail döndü, yürüyüp gitti.

"Bu bir daha olmayacak," diye arkasından seslendi El'hiim. "Söz veriyorum."

İsmail bunu duyduğuna dair bir harekette bulunmadı.

İnsan uygarlığının ilerleyişi, art arda gelen başarı ve yenilgilerden oluşur ve her zaman için yukarı doğrudur. Düşmanlıklar bizi daha güçlü yapabilir, ama daha mutlu yapmaz.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
Cihatla İlgili İlk Değerlendirmeler (Beşinci Gözden Geçirme)

Bir sonraki hedefleri kadim haritalarda Wallach IX olarak görünüyordu. Quentin orayı hiç duymamıştı. Bildiği kadarıyla bu gezegenin insanlık tarihinde yeri yoktu. Görünüşe göre Omnius bile orayı Senkronize imparatorluğun önemli bir parçası olarak düşünmüyordu.

Yine de bu gezegen Büyük Temizliğin hedeflerinden biri olarak görülmüştü. Cihat savaş gruplarından biri buraya gelmiş, ebedizihini yok etmek için akım-atomikleri bırakmış, oluşan patlamalar ve şok dalgaları atmosferi doldururken de oradan hemen ayrılmışlardı. ...

Bununla birlikte Wallach IX'da o gezegenin saldırıdan önce bile uygar bir yer olduğuna dair çok az belirti vardı - gelişmiş endüstri tesislerine sahip değildi, yalnızca dağınık yerleşim merkezleri vardı. Cihat Ordusu intikam meleği gibi üzerlerine gelmeden çok önce birileri yerlileri ezerek zaten yaşamın kıyısına dek getirmişti.

Ama Porce Bludd'ın haritaya dökülmüş inceleme ve yardım planında bir sonraki varış yeri Wallach IX'du. Poritrin lordu, uzay yatıyla hızlı bir tarama gerçekleştirdi. Yanındaki Quentin altlarında uzanan yaralı ve zehirlenmiş araziyi inceledi. "Aşağıda hayatta kalan olduğu konusunda çok şüpheliyim."

"Yine de ne beklememiz gerektiğini asla bilemeyiz," diye bulaşıcı bir iyimserlikle yanıtladı Bludd. "Ama her zaman umut edebiliriz."

Birkaç eski yerleşim merkezinin iskelet halindeki dağılmış harabelerinin üstünde uçtular, ama herhangi bir yaşam belirtisi, yeni inşa edilmiş bir yapı,

herhangi bir tarım izi yoktu. "Neredeyse yirmi yıl oldu," dedi Quentin. "Hayatta kalanlar olsaydı şimdiye kadar bir tür iz bırakırlardı."

"İnsanlık adına titiz bir inceleme yapmalıyız."

En büyük binaların olduğu ana kentte en büyük yıkımla karşılaştılar. Yüzey, kayalar ve binaların iskeletleri camlaşmış ve kararmıştı.

"Radyasyon seviyesi yüksek," dedi Quentin.

"Ama hemen ölümcül değil," diye ekledi Bludd.

"Evet, hemen değil."

Ne gariptir ki yeni inşaatlara dair birtakım izler buldular. Bunların arasında büyük sütunlar ve rahatsızlık verecek derecede süslü olan kemerler de vardı. "Hayatta kalanlar karınlarını bile doğru dürüst doyuramazken neden böyle gösterişli anıtlar yapmak için zaman harcasınlar?" diye sordu Quentin. "Gösteriş yapmak için mi?"

"Birkaç tane dağınık durumda güç kaynağı saptadım." Bludd parmaklarını kontrollerin üzerinde gezdirdi. "Ama yerlerini belirleyemeyeceğim kadar fazla radyasyon var. Yatın kapasitesini yükseltmem gerektiğini biliyordum. Bir araştırma gemisi olarak tasarlanmamıştı."

Quentin ayağa kalktı. "Neden ben küçük keşif uçağını kullanmıyorum? Bu şekilde daha fazla yere bakabiliriz."

"Acelen mi var, dostum? Wallach IX'dan ayrıldıktan sonra yine haftalar süren bir yolculuğa çıkacağız."

"Bu kadar yakın olmak ... bütün bunlar beni huzursuz ediyor. Burada bulacağımız bir şey yoksa işi bitirip yola çıkmayı tercih ederim."

Quentin, gezegenin yüzeyinde kısa geziler yapmak için tasarlanmış küçük keşif gemisiyle uçtu. Bludd'ın uzay yatı çok rahattı ve insanın arkasına yaslanıp bütün operasyonların kendi kendine gerçekleşmesine izin vermekten başka yapacağı bir şey yoktu. Bu çok daha ilginçti. Kendi başına dışarıda olmak, bölgeyi taramak ve motorun gücünü parmak uçlarında hissetmek çok güzeldi. Uzun zaman önce Parmentier'e yapılan saldırıyı yönettiğinde olduğu gibi. ...

Poritrin lordu büyük yatını, bir zamanlar Wallach IX'daki yöneticinin sarayının bulunduğu yerin yakınındaki yıkıntı halindeki geniş meydana indirdi. İletişim hattını kullanarak Quentin'in kokpitine seslendi: "Giyinip dışarı çıkıyorum. Bakalım bu yeni kuleler hakkında neler öğreneceğim? Bunları kim ve neden yapmış?"

"Dikkatli ol." Quentin genişleyen bir daire çizerek uçtu. Yıkımın mide bulandırıcı bir benzerliği vardı: yanmış molozlar, camlaşmış yığınlara dönüşmüş nesneler. Ağaç, ot ya da bir hareket görmüyordu. Yerküre gibi Wallach IX da tamamen ölmüş, bütün canlılardan arındırılmıştı. Ama Cihat Ordusunun amacı da buydu, diye hatırlattı kendi kendine. En azından Omnius'tan bir iz yoktu burada.

Birden hiçbir uyarıda bulunmayan patlamalar gemisine çarpıp motora hasar verdi ve ölümcül bir şekilde dönmeye başlamasına neden oldu. Quentin iletişim hattının sözlerini otomatik olarak almasını umarak çığlık attı. "Saldırıya uğradım, Porce! Kim olduğunu-"

Kontrolü yeniden ele geçirmeye uğraştı. Bir patlama daha oluştu ve kanadının koptuğunu fark etti. Quentin'in bütün yapabileceği tutunmaktı. Kokpitin camından görünen manzara dönüyor, yanmış yüzey ve açık gökyüzü sırayla yer değiştiriyordu. Birden aşağıda bir hareket gördü; yapay gövdeleri olan kocaman, mekanik şeyler. Bunlar dövüş robotları mıydı? Yoksa Omnius bir şekilde hayatta mı kalmıştı? Hayır, bu düşünce pek de doğru görünmüyordu.

Düğmeleri açıp gücü farklı bir yola sevk etti ve ikincil iticileri açıp rotasını sabitleştirmeyi başardı, ama hızla yükseklik kaybediyordu. Bir motoru yanıyordu. Aracını havada tutup kendisiyle esrarengiz saldırganları arasına daha fazla mesafe koymak için birkaç dakikalık kaldırma gücü kalmıştı. Şansın yardımıyla Bludd'ın yatına geri dönmesine yetecek kadar.

Son gücünü de kullanmaya uğraşıyordu. Aşağıdaki garip makinelerden yükselen yeni bir roket daha çok yakınında patladı. Şok dalgası, bütün kontrollerine kısa devre yaptırdı.

Quentin sonunda kendisine neyin saldırdığını anladı. Bunlar tarihsel kayıtlarda ... ya da uzun zaman önce kendisine Bela Tegeuse'de saldıranlar gibi gördüğü gibi muazzam büyüklükte yürüme gövdeleriydi. "Simekler! Porce, uzaklaşmaya hazır ol. Gemine geri dön." Ama iletişim hattının hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu.

Düşecekti.

Mekanik canavarlar kararmış arazide hızla yürüyor ve kurdukları tuzaktan çıkıp bir yandan da bu beklenmedik küçük keşif gemisine ateş açmaya devam ediyorlardı. Erimiş radyoaktif zeminde uzun adımlarla hareket ediyor ve önünü kesmek için acele ediyorlardı.

Aracının arkasından gökyüzüne dökülen kan gibi yağlı duman çıkıyordu. Kokpit sarsılıp yalpalıyordu. Yer hızla kendisine doğru

yükseliyordu. Gemisini engebeli siyah molozların üstünden aşıracak kadar bir süreliğine havada tutmak amacıyla yükseklik jetlerine bir patlama daha yaptırdı ve ardından yumuşak bir çukura düştü.

Keşif gemisinin alçak gövdesi ufalanmış ve bütün mikroorganizmalardan arınmış toprağa sürtündü. Kıvılcımlar ve toz bulutları fışkırtarak savruldu, neredeyse devriliyordu, ama Quentin gemisini yan yatan bir kızak gibi düzeltmek için çabaladı. Keşif gemisi havada son bir yalpa yapıp gürültülü bir şekilde yere çarparken sol kanadı koptu.

Göğsündeki emniyet kemeri o kadar sıkıydı ki neredeyse boğuluyordu. Plas kokpit penceresi örümcek ağı şeklinde kırılmıştı ve yağlı bir toz tabakası görüşünü kapatıyordu. Sonunda kâbusu andıran yolculuk bitti ve ölümcül yaralı keşif gemisi zemine çöküp kaldı.

Quentin, birkaç saniye için bilincini kaybettiğini fark ederek başını salladı. Kulakları çınlıyor, duman, yağ, yanmış metal, kısa devre yapmış elektronik alet ... ve damlayan yakıt kokusu alıyordu. Emniyet kemerlerini açamayınca törenlerde kullandığı süslü bıçağını çıkarıp kemerini kesti. Bedeni, şok dalgası geçer geçmez hissetmeye başlayacağı acının belirtileriyle ağrıyordu. Sol bacağının kırılmış olabileceğini fark eden Quentin başının dertte olduğunu biliyordu.

Kalan bütün enerjisini zorlayarak başını ve omuzlarını enkazdan çıkarmayı başardı. Ve simeklerin kendisine doğru geldiğini gördü.

Antiradyasyon giysisi içindeki Bludd, acil çağrıyı, kıvrımlı yazılarla süslenmiş bir anıtın önünde dikilirken aldı. Bir tür gülünç Altın Çağ anıtı şeklinde hükümdarın sarayının yakınına inşa edilmişti. Quentin'in acil çağrısı miğferinde çınlayınca hızla döndü. Uzaktan alev alan küçük keşif gemisinin havada taklalar atarak sonunda kendisinden çok uzaktaki açık bir alana düştüğünü gördü. Keşif gemisi savrularak havaya toz bulutları saçtı ve sonunda moloz yığınlarının arasında durdu.

Telaşlanan Bludd, kalın giysisinin içinde fazlasıyla hantal bir şekilde olmasına rağmen elinden geldiğince hızla uzay yatına koştu. İçinde sinsi bir korku hissederek dönüp bakınca, uzun zaman önce Zimia'ya saldıranlar gibi kâbusu andıran savaş gövdelerinin hareket ettiğini gördü. Titanlar geri dönmüştü! Simekler bir Senkronize Dünyanın radyoaktif harabelerinde kendilerine üs kurmuşlardı.

Muazzam büyüklükteki simek yürüme gövdeleri metal kabuklu yengeçler gibi molozların üzerinde yürüyor, keşif gemisine giderken

önlerine çıkan her şeyi ezip geçiyorlardı. Bludd, umutsuzluktan felç olmuş biçimde bakakalmıştı. Arkadaşına yardım etmek için zamanında keşif gemisine asla ulaşamazdı.

Kazadan sonra bilinci hâlâ yerinde olan Quentin, giysisinin kısa menzilli iletişim hattından bağırdı. "Uzaklaş, Porce! Kendini kurtar."

Bludd uzay yatına binip kapağı kapattı ve miğferini çıkardı. Antiradyasyon giysisinin geri kalanını çıkarmaya bile kalkışmadan kendini pilot koltuğuna atıp hâlâ sıcak olan motorları çalıştırdı ve uzay yatını kirlenmiş havaya kaldırdı.

Yükseltinin üstündeki simekler düşen keşif uçağının etrafına toplandı.

Quentin bir dakikadan az zamanının kaldığını bilerek gelmelerini seyrediyordu. Üzerinde yalnızca uçuş tulumu vardı, antiradyasyon giysisi değil. Bu yüzden zehirli ortamda uzun süre hayatta kalamazdı.

Düşmanları yaklaşırken zihni deli gibi çalışıyor, askeri eğitimini ve deneyimini düşünüyor, olasılıkları tarıyordu. Keşif gemisinde hiç silah yoktu. Kendini savunamazdı - en azından geleneksel şekilde.

Ama dövüşmeden ölmeye niyeti yoktu. "Butlerlar kimsenin uşağı değildir," diye mırıldandı kendi kendine dua edermiş gibi. Gemisinin yakıt depoları çatırdıyor, uçucu sıvıyı motor bölmelerine ve bütün kaza alanına sızdırıyordu. Koku keskindi ve burun deliklerini yakıyordu.

Yakıtı tutuşturup tankı havaya uçurabilir, belki simekleri geri püskürtebilirdi. Ama bunu eliyle yapmak zorundaydı. Kendisi de patlamanın içinde kalarak yanacaktı. Ama bu bile simeklerin kendisini ele geçirmesinden iyi olabilirdi.

Quentin, sessiz ve ölümcül havada ağır hareketleri duydu. Hidroliklerle uğuldayan, ateşlenmeye hazır silahları vızlayan iri yürüme gövdeleri yaklaşırken ayakları kazık çakıcılar gibi zemine vuruyordu. Yeni bir bombardıman başlatıp onu enkazın sığınağında çömeldiği yerde pişirebilirlerdi.

Ama bir şey istiyorlardı.

Kırık bacağındaki keskin acıya aldırmayarak elleriyle ve kokpitin depo bölümünden aldığı acil durum alet takımıyla deli gibi çalışıyordu. Kapalı güç hücrelerinin kapaklarını kırarak açarken yakıt dışarı fışkırdı. Gözleri sulanıp yanıyor, ama o çalışmaya devam ediyordu. Elektronik akım fişeği bir işine yaramazdı. Sıcak bir kıvılcım, yoğun bir ateş duşu yaratacak olan ilkel işaret fişeğini buldu.

Ama daha değil.

İlk simek yürüme gövdesi düşen keşif gemisine ulaştı ve gövdenin arka kısmına bir darbe indirdi. Quentin sendeleyerek pilot koltuğuna geri döndü, emniyet kemerinden geri kalanı toplayıp becerebildiği kadarıyla göğsünde bağladı.

İkinci mekanik gövde sol taraftan yaklaşıp örümceği andıran uzun metal bacaklarını kaldırdı. Quentin bir başka simeğin daha yaklaştığını duydu.

Quentin artan telaşına rağmen sıcak fişeği ateşledi, arkasındaki sızan yakıt deposuna fırlatıp Tanrı, Azize Serena veya kendisini dinleyen herhangi birine hızla dua edip pilot koltuğundaki acil fırlatma düğmesine bastı.

Ateş ve yakıt, havaya çarpan bir tokmak gibi sarsıcı bir sıcaklık ve şok dalgasıyla birleşti. Fırlatma koltuğunun kokpitten fırlattığı Quentin, keşif gemisinden kalanlar havaya uçarken altındaki patlamayla yarışıyordu.

Havada taklalar atarken nefesi kesilmiş, yüzü ve saçları yanmıştı. Manzara gerçeküstü ve mide bulandırıcıydı, ama simek gövdelerinden birinin düşen geminin alevli enkazında karmakarışık bir şekilde yattığını görebildi. Hasar gördüğü belli olan başka bir gövdede kıvılcımlar saçan yapay bacaklarından biri tahrip olduğu için sendeleyerek uzaklaşıyordu.

Derken Quentin ezici bir güçle tekrar yere çarptı. Acı dayanılmazdı, bedenindeki kemiklerin arka arkaya kırıldığını duydu: kaburgalar, kafatası, omurga. Aşınmış emniyet kemeri koptu ve fırlatma koltuğu yuvarlanırken gövdesi kenara atılmış bir bebek gibi düştü.

Keşif gemisinin patladığı yere bakarken mekanik gövdelerin telaşlı hareketlerine zorlukla odaklanabiliyordu. Hayatta kalan simekler, bir konserve kutusundaki lezzetli birkaç lokmayı çıkarmaya çalışan aç yaratıklar gibi lazer kesiciler ve ağır, keskin kollar kullanarak gövdenin sağlam kalan birkaç yerini parçalamaya çalışıyorlardı. Titanlardan biri öfke nöbeti geçiriyormuş gibi gemiyi parçalara ayırıyor, diğer ikisi de yalpalayarak ona doğru yürüyordu.

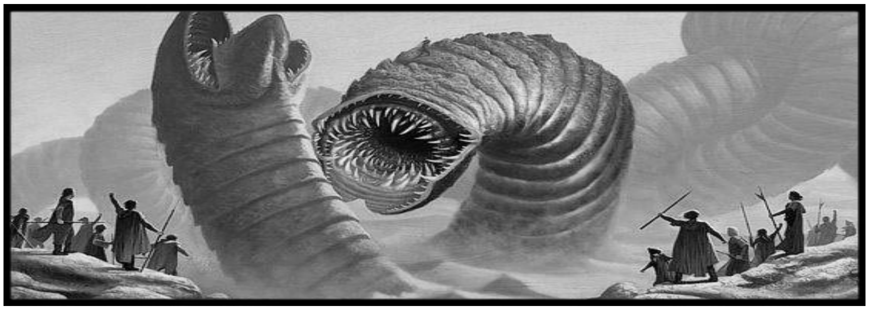
Kırmızı bir pus yüzünden görüşü iyice bulanıklaşan Quentin, zorlukla görüyor ve sanki kas kontrolü kesilmiş gibi zorlukla hareket edebiliyordu. Sol eli işe yaramaz bir açıyla bileğinden sarkıyordu. Uçuş giysisi kendi kanıyla kaplanmıştı. Yine de kendini zorlayıp dizlerinin üstünde doğruldu ve acı içinde kaçmaya çalıştı.

Arkasında, yürüme gövdelerinin dişlileri andıran sesi, gittikçe yükselerek ve uğursuz hale gelerek yaklaştı. Simekler en korkunç

kâbuslarındaki canavarlar gibiydi. Uzun zaman önce Bela Tegeuse'de onlara o kadar yaklaştıktan sonra Quentin bir daha asla bir simek görmek istememişti.

Uyumsuz bir ses duyarak başını kaldırınca Porce Bludd'ın uzay yatının gökyüzüne yükselip uzaklaştığını gördü.

Titreyen eliyle tören hançerini çıkardı. Öfkeli simekler peşinden gelirken dövüşmeye hazırdı. Simek yürüme gövdeleri, harap olmuş arazide tek başına, korunmasız ve çaresiz görünen insanın üzerine üşüştü.

Son tahlilde Omnius kadar insan öldürmüş olabilirim ... belki daha da fazlasını. Ama bu beni düşünen makineler kadar kötü yapmaz. Benim nedenlerim tamamen farklıydı.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
Kutsal Olmayan Cihat

Başarısız birkaç keşif görevinden sonra Yüce Başar'ın elinde düş kırıklığı yaratan eksiksiz bir rapor vardı: Otomatik fabrika birimlerinin dokuzu da sağlamdı, insanların yaptığı bütün saldırılar etkisiz kalmıştı. Üretim çukurları onbinlerce aç piranha çıkarmaya devam ediyordu.

Piranha keneler bütün gözlem aletlerini parçalayıp bu parçaları kendilerinin daha fazla kopyasını yapmak için kullandıkları için Abulurd ve Vor'un elinde, kraterlerine sığınan robot fabrikalarının büyüklüğünü gösteren yalnızca birkaç görüntü vardı.

Vor odayı adımlıyor ve öfkeyle bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. "Yakıcı sıvılarla dolu füzeler göndersek? Piranha keneler kabukları yiyerek çıkarmalarının ardından içlerindeki asit üstlerine dökülüp onları yakacaktır."

"İşe yarayabilir, Yüce Başar, ama hedefe vurmak çok zor olacaktır," dedi Abulurd, görüntülere bakmaya devam ederek. "Fabrika çukurlarına pompa ve hortumlarla asit püskürtecek kadar da yaklaşamayız."

"O kadar yaklaşabilsek plazma topları da kullanabilirdik," dedi Vor. "Ama bu bir başlangıç. Tabii senin başka bir fikrin yoksa?"

"Üzerinde çalışıyorum, komutanım."

Abulurd en yakın çukurdaki görüntülere bakarken gördüklerinin çarpıcılığıyla sersemledi. Yakalanan hızlı saldırı gemilerinin hepsi paramparça ediliyor, metalleri çalınıyor, bütün mürettebat katlediliyordu. Binalar ve makineler parçalanıyordu; üretim silindirinin açık ağzında atık

moloz yığınları yükselmekteydi. Bedenlerinde düzinelerce küçük mermi patlamış gibi parçalanmış ve ezilmiş insan cesetleriyse kan yığınlarının içinde sağda solda yatıyordu.

"O kenelerin ayırım yapmalarını sağlayacak sofistike programları olamaz, ama yine de bir şekilde hedeflerini seçiyorlar. Tehdit unsurlarını yok etmek? Konsantre kaynakları ele geçirmek? Belki de saptadıkları bütün organik materyallere saldırmaya programlanmışlardır."

Abulurd ellerindeki yüzeysel bilgileri şöyle bir taradı. Ne gariptir ki etraflarını kuşatan yeşil parklardaki çalılar ve yüksek ağaçlar sapasağlam duruyordu, onlara hiç dokunulmamıştı. Kuşlar piranha kenelerin etrafında sürüler halinde uçuyorlardı, ama açgözlü minik küreler onlara aldırmıyordu bile.

"Hayır, Yüce Başar. Bakın, ağaçlara ve küçük hayvanlara dokunmuyorlar. *İnsanların* peşine düşmeleri gerektiğini biliyorlar. Şeyin peşine düşüyor olabilirler mi ... beyin faaliyetlerimizin? Zihinlerimizi izliyor olabilirler mi?"

"Bu çok karmaşık bir şey - ve onların jeldevre YZ teknolojilerinin olmadığını biliyoruz. Eğer öyle olsaydı Corrin'in etrafındaki karıştırıcı ağdan geçerken silinirlerdi. Hayır, basit ve aşikâr bir şey olmalı."

Abulurd keşif görüntülerini incelemeye devam etti. Keneler insanlara saldırıyor, daha fazla kopyalarını yapmak için kullanılabilir metal ve mineral arıyorlardı. Selüloz, kumaş tenteler, ahşap yapılar ve canlı ağaçlar ve hayvanlar etkilenmiyordu.

Zimia'daki istila edilmiş bir parktan alınan görüntülerin uyumsuzluğuna baktı. Park her zamanki gibi fıskiyeler, heykeller ve anıtlarla süslüydü, ama ölmüş bir Cihat komutanının heykeli taş temeline kadar tamamen soyulmuştu. Daha da garibi Salusa atına binmiş başka bir kahramanın heykelinde piranha keneler heykelin yalnızca insan kısmını parçalamışlar, atı sapasağlam bırakmışlardı. Ama heykelin ikisi de aynı taştan yapılmıştı.

"Durun, Yüce Başar! Sanırım-" Soluğunu tuttu, kenelerin bol cüppeler ve elbiseler giyen kadın ve rahiplere ya da garip şapkalar giymiş adamlara, sıra dışı giysiler içindeki insanlara saldırısındaki beklenmedik, ama açıkça fark edilebilen gecikmeyi hatırlamıştı. *Bu insanlar insana ait beden hatlarını gizlemişlerdi.*

Vor ona bakarak bekledi. Abulurd askeri eğitimi sırasında aklına gelen ilk şeyi söylememesi gerektiğini çok iyi öğrenmişti -ama bu krizde Yüce Başar ne kadar saçma olsa da bütün önerileri dinlemek istiyordu.

"Yalnızca basit bir şekil ayrımı söz konusu, komutanım. Ana devrelerinde bir örüntü modeli kayıtlı. Piranha keneler belirli bir standart biçime uyan her şeye saldırıyorlar: iki kol, iki bacak, bir baş. Şu heykellere bakın!"

Vor hemen başını sallayarak onayladı. "Basit, kolay ve hiç de mükemmel değil - tam Omnius'un yapacağı gibi bir şey. Ve bizim kullanabileceğimiz bir zayıflığa kapı açıyor. Bütün yapmamız gereken insan biçimimizi gizlemek, işte o zaman yanlarından fark edilmeden geçip gidebiliriz."

"Ama keneler işe yarar bütün elementleri sökeceklerdir. Açıkta bir metal bırakmamalıyız."

Vor kaşlarını kaldırdı. "Yani sence bombaları atmak için ahşap gemiler mi yapmalıyız?"

"Çok daha basit bir şey. Kendimizi bir battaniye veya muşambayla örtsek nasıl olur, kenelerin işe yarar bulmayacağı organik malzemeden yapılmış bir şey. O zaman o fabrikalara gerçek bir zarar verecek kadar yaklaşabiliriz. Ama fiziksel korunmamız olmayacak. Eğer numaramız başarısız olursa kendimizi açığa çıkarmış oluruz - hem de ölümcül şekilde."

"Riske girmek zorundayız, Abulurd. Bu hile hoşuma gitti," dedi Vor sertçe gülümseyerek. "Gönüllü istemeli miyiz, yoksa sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Yüce Başar, siz bu iş için çok değerlisiniz-"

Vor onun sözünü kesti. "Birlik Parlamentosu tarafından nasıl azarlanıp işe yaramaz bir fosil olarak görüldüğümü unuttun mu? Genç askerlerin bu krizde ne kadar beceriksiz bir şekilde hareket ettiklerini gördün. Tehlikeli bir görevde kaçına güvenebiliriz ki?"

"Ben kendime güveniyorum, Yüce Başar."

Vor omzunu sıvazladı. "Sana ben de güveniyorum - elbette kendime de. Bunun dışında bir şey söylemek istemiyorum. Şu planı harekete geçirelim, sen ve ben."

Vor, her biri tek tek kene fabrikalarına karşı savunmadan sorumlu olan bir grup yerel subaya emirlerini iletti. Abulurd'la birlikte yapmayı planladığı şeyi açıkça anlattı, böylece eğer işe yararsa diğerleri de planı hemen harekete geçirebilirdi. Eğer Vor ve Abulurd başarısız olursa, en azından nasıl bir girişimde bulunduklarına dair bir kayıt olacaktı; peşlerinden gelenler daha etkili bir plan yapabilirlerdi.

Vor, Abulurd'un fikrine bayılmıştı. "Benim askeri stratejilerimi inceliyordun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz, Yüce Başar?"

"Bu plan benim kendi numaralarımla rekabet ediyor," dedi Vor, kalın geniş örtüyü üzerine çekerken. "Makineleri kandırmak, algılayıcılarını atlatmak - Porintin'deki boş filoyla yaptığım gibi."

"Bu plan sizin zaferlerimizle kıyaslanamaz Yüce Başar," dedi Abulurd. "Piranha keneler aptal rakipler."

"Bunu kurtaracağımız insanlara anlat. Hadi gidelim."

Zamanları kısa, seçenekleri azdı, ama Vor ve Abulurd bu şartlar altında ellerinden geleni yapmışlardı. Öteki askerler, iki mobil süspansör rafı, kenelerin fabrika silindirleri için değerli kaynaklar olarak görmeyecekleri çadır bezi ve çarşaflarla örtmelerine yardım ettiler. Sonra Vor ve Abulurd kendilerini ve uçan rafları çadır bezleriyle örttüler. İkisi de ekipmanlarıyla birlikte harekete geçtiğinde iri, biçimsiz bir kitle gibi görünüyordu.

Abulurd'un rafında, içi eritici sıvıyla dolu büyük bir plas tank bulunuyordu. Vorian ise -eğer o kadar yaklaşmayı başarabilirlerse- fabrikayı yakacak plazma topu taşıyordu.

İki subay, önlerini zor görerek ilerlediler. Süspansörler rafları yerden yukarıda tutsa bile iki arkadaşın molozların ve parçalanmış insan cesetlerine ait kanlı yığınların üstünden geçmesi gerekiyordu.

Koku Abulurd'un midesini bulandırıyordu, ama dişlerini sıkıp yoluna devam etti. Önünü görebilmek için göz kısmına ince bir tülbent yerleştirmişti. Sol tarafında Yüce Başar'ın şekilsiz bedeni ona eşlik ediyordu. Abulurd çadır bezinin altında iri ve hantal bir şekilde ilerlerken çok gülünç olduklarından emindi. Piranha keneler -eğer saldırmaları gerektiğini bilirlerse- kumaşları kolayca parçalarlardı. Ama ince kumaş katmanı onları sofistike olmayan ayrım programına karşı güvende tutuyordu.

Ağır ağır ve kararlı bir şekilde ilerliyorlardı. Uğultu ve homurtu sesi, elektrikli tırnaklar gibi Abulurd'un omurgasına batıyordu. O anda minik çiğneme makinelerinin bir insan bedenine girip çıkmasından daha korkunç bir ölüm düşünemiyordu - ama Vorian Atreides'i düş kırıklığına uğratmak çok daha kötü olurdu. Abulurd böyle bir şey yapmazdı.

Sonunda geniş çukurun kenarına vardılar. Hareketli fabrika, etobur bir çiçek gibi ağzını kocaman açmıştı. Robot toplayıcılar, aç bir tanrıya kurban veren rahipler gibi metalleri ve hurdaları açık ağızdan içeri atıyorlardı.

Egzoz borularını andıran havalandırma boruları atık materyal ve zehirli gazlar çıkarıyordu. Genişlemeye devam eden otomatik kompleksteki diğer ağızlardan gümüş dişli küreler dışarı fırlayıp yeni hedefler arıyorlardı.

"Bunu kısa süre içinde durdurmazsak, o kadar büyüyecek ki onu elle taşınan bir ekipmanla yok edemeyeceğiz," diye bağırdı Vorian arka plandaki gürültüyü bastırmak için.

Abulurd çukurun kenarında dikildi, hortumu saydam olmayan kumaşın katları altında tutarak pompayı çalıştırdı. Hortumun ucunu kumaşta açılan delikten dışarı çıkardı. "Hazırım, Yüce Başar."

Genç batordan daha da sabırsız olan Vorian plazma topunu çalıştırdı ve otomatik fabrikaya cehennemi andıran bir plazma ateşi gönderdi. Onun peşinden harekete geçen Abulurd hortumla yakıcı sıvıyı püskürttü.

İğneli karınca yuvasına benzin dökmek gibi bir şeydi bu. Şiddetli alevler ve sızan asit üretim aygıtlarına anında korkunç bir zarar verdi: metaller eridi, devreler ve üretim parçaları aşınıp kırıldı. Zehirli duman kıvrılarak yukarı yükseldi. Gümüş rengi piranha keneler şaşkınlıkla etrafta dolaşmaya başladı.

Abulurd, pis kokulu aşındırıcı sıvıyı püskürtmeye devam eden hortumu tutarken üzerine sıçratmamaya dikkat ediyordu. Püskürtüyü üretim kanalının geniş ağzına yönlendirdi. Birkaç dakika içinde mobil fabrika inleyip çökerken, dumanlar tüten erimiş bir materyal kazanına dönmüştü.

Vor'un plazma alevleri toplayıcı robotlara çarpıp her şeyi tahrip etti. Eritici sıvı alev aldı ve alevler çoktan harap olmuş olan çukura yayıldı.

Abulurd, subayların onların ilerlemelerini izlediği en yakındaki istasyona zafer haberi verdi. "İşe yaradı! Bu üretim fabrikasını yok ettik. Bütün subaylar bizim yolumuzu izleyin. Şimdi diğer sekiz fabrikanın üstüne gideceğiz."

"Bunu bitirdikten sonra da temizlememiz gereken yüzbinlerce piranha kene var," diye ekledi Vorian.

Uçan açgözlü yaratıklar kargaşa yaratmaya devam ediyor, sokaklarda vızlayıp katliamı incelemek için dışarı çıkma cesaretini gösteren herkese saldırıyorlardı. Ama üretim bölmeleri yok edildikten sonra açgözlü yaratıklardan daha fazla üretilmiyordu.

Neyse ki kısa ömürlü böceklere benzeyen kenelerin güç kaynakları tükendi, ama son keneler da sokakları kirleten gümüş misketler gibi yere düşene kadar uzun ve dehşet verici saatler geçmişti.

Yorgun düşen Vor ve Abulurd, Parlamento Sarayının basamaklarına oturdu. Şehirdeki binlerce kurbanla birlikte otuzdan fazla politikacı da ölmüştü. Cesetleri götürülmüş olsa bile merdivenler ve duvarlar hâlâ kanlı lekeler, çevreye sıçramış korkunç izlerle kaplıydı.

"Ne zaman düşünen makinelerden daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünsem, böyle bir olay yeni tiksinti seviyelerine yol açıyor," dedi Vor.

"Eğer Omnius bir fırsatını bulursa, bize karşı yine harekete geçmeye çalışacaktır. Corrin'den kurtulmanın bir yolunu bile bulabilir."

"Belki de bu çabası yalnızca nefretten kaynaklanıyordu," dedi Vor. "O minik metal canavarların neden olduğu bütün yıkım ve acıya rağmen Omnius'un bunlarla Salusa Secundus'u tahrip edebileceğine gerçekten inandığını sanmıyorum."

Hâlâ kötü şekilde titremekte olan bator başıyla onayladı. "Holtzman uydu ağı Corrin'in etrafında duruyor. Omnius kaçamaz ... başka bir planı yoksa tabii."

Vor, genç adamın omzunu sertçe tuttu. "Aptal politikacıların savunma hatlarımızı indirmemizi söylemelerine asla izin veremeyiz."

Aşağıya doğru eğilip basamaklardaki bir yarığa düşmüş küçük kürelerden birini aldı. Jilet keskinliğinde dişleriyle elinde hareketsiz yatıyordu. "Küçük güç kaynakları tükenmiş, Abulurd, ama senin yüzlerce örnek toplamanı istiyorum. Parçalara ayırıp analiz etmeliyiz, böylece Omnius onları yeniden bize karşı kullanırsa Birlik uygun savunmalar geliştirebilir."

"En iyi adamlarımızı bu işe vereceğim, Yüce Başar."

"Bu işe *kendini* ver, Abulurd. Projenin başında şahsen senin bulunmanı istiyorum. Seninle her zaman gurur duydum ve bugün bu inancımda yanılmadığım kanıtlandı. Senin yakınımda olmanı istiyorum. Uzun zaman önce seni kanatlarımın altına aldım, çünkü desteğe ihtiyacın olduğunu anladım. Bugün, Zimia'daki bütün askerlerden daha üstün durumdasın. Büyükbaban seninle gurur duyardı."

Abulurd, bu övgülerle içinin ısındığını hissetti. "Başkaları bu yüzden üstüme pislik yığsalar da Harkonnen adını geri aldığıma hiç pişman olmadım, Yüce Başar."

"O halde belki bu durumu düzeltmemizin zamanı gelmiştir." Vor, gri gözlerini kıstı. "Sana Xavier'le ilgili gerçeği söylediğimden bu yana onlarca yıl geçti. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm, ama daha iyisini yapmalıydım. İnsanın haklı bir nedene dayanmayan belayı kurcalamaması

gerektiğine dair eski bir deyiş vardır. Başından beri Xavier'in yolunu çizdiğini ve tarihin kendisini nasıl resmedeceği konusunda memnun olduğunu düşünmüştüm.

"Birliğin, Corrin-Omnius'u ve geriye kalan simekleri yok etmemize yetecek kadar ateş gücü yatırımı yapmasını bile sağlayamıyorum. Meclisi, Xavier'i bağışlayıp İblis Ginjo'nun suçlu olduğunu açıklayarak tarihi yeniden yazmaya ikna etme konusunda hiç şansım olmadığını düşündüm." Gözleri parladı. "Ama eski dostumun böyle bir bedel ödemesine izin vermem adil değil. Sen benden daha cesurdun, Abulurd."

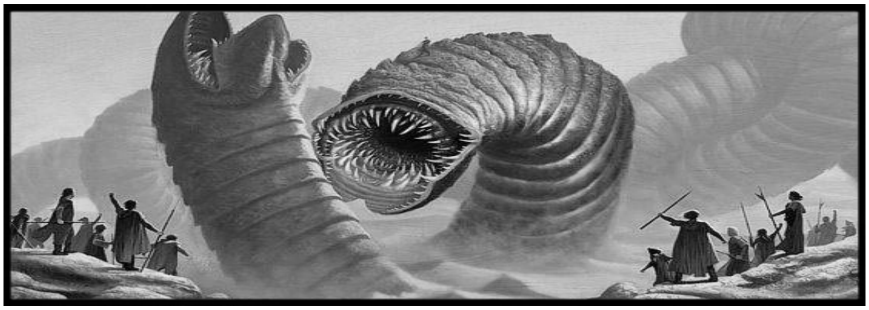
Abulurd, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken boğulacakmış gibi görünüyordu. "Ben - ben yalnızca bana doğru görünen şeyi yaptım, Yüce Başar."

"Ben de uygun fırsatını bulduğumda konuyu ortaya getirip en azından itirazlarımı kayda geçirteceğim." Zimia'nın kan lekeli caddelerine baktı. "Belki sonunda beni dinlerler."

Elini Abulurd'un omzuna koydu. "Ama önce hakkını alman gerekiyor. Büyük Temizlikten beri rütben performansınla orantılı şekilde yükselmedi. Öteki subaylar bunu inkâr etse de Harkonnen adın yüzünden cezalandırıldığına inanıyorum. Bugünden itibaren bu durum değişecek." Vor sert ve kararlı bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. "Dördüncü dereceden başar rütbesi alacağına söz veriyorum-"

"Başar mı?" diye bağırdı Abulurd. "Bu iki rütbe birden atlamak demektir. Bunu yapamazsı-"

Vor sözünü kesti. "Bugünden sonra bana itiraz etmeye çalıştıklarını görmek isterdim."

İnsanoğlu biyolojik kusurlarına rağmen bizim en sofistike algılayıcılarımızın saptayamadığı şeyleri görmeye devam ediyor ve jeldevre zihinlerin anlayamadığı garip kavramları anlıyorlar. O halde bu kadar çok sayıda insanın delirmesine şaşırmamak gerek.

— Erasmus *Diyalogları*

Corrin'in üstündeki gökyüzünde, robot filosuyla sürekli olarak onları yok etme fırsatı arayan *hrethgir* savaş gemilerinin arasındaki denge durumu yirmi yıl sonra artık herhangi bir aciliyet taşımıyordu; Erasmus kendi bahçelerinde gerçekleşen küçük dramayla çok daha fazla ilgileniyordu.

Karmaşık ya da gizli casus aygıtlarına gerek yoktu; kendisi rahatsız etmeden gözlem yapabiliyordu. En son Serena Butler klonuyla yoğun bir sohbeti sürdüren Gilbertus onun varlığını fark etmemişti. Oğlu, Serena'nın varlığıyla büyülenmiş gibiydi, ama robot bunun nedenini anlayamıyordu. Yirmi yılın ardından Gilbertus onu değerli bir eş haline getirme çabalarından yorulmuş olmalıydı. Bu klon kusurlu ve zihinsel olarak yetersizdi, Rekur Van'ın onu yeniden yaratma çabası sırasında bir şekilde hasar görmüş olmalıydı.

Ama oğlu açıklanamayan bir nedenle bu klona bağlandığını iddia ediyordu.

Gilbertus, önünde resimli bir kitapla otururken hayran ve sabırlı genç bir adam gibi görünüyordu. Serena resimlere bakıp Gilbertus'un sözlerini dinliyordu, ama başka zamanlarda çiçeklere bakıyor ve etrafında uçuşup cıvıldaşan mücevher sesli sinekkuşları dikkatini dağıtıyordu.

Gülhatmi çalısının arkasındaki Erasmus son derece hareketsiz duruyordu, sanki hareketsizliği Serena klonunu onun yalnızca bir bahçe heykeli olduğuna inandırabilirdi. Serena klonunun aptal olmadığını biliyordu ... yalnızca hiçbir şekilde ilginç değildi, o kadar.

Gilbertus Serena'nın koluna dokundu. "Şuna bak lütfen." Serena bakışlarını tekrar kitaba çevirdi ve Gilbertus yüksek sesle okumaya devam etti. Yıllar boyunca büyük bir gayretle Serena'ya okumayı öğretmeye çalışmıştı. Serena Corrin'deki büyük kütüphaneden istediği kitaba ya da kayda ulaşabilirdi, ama bunu nadiren yapıyordu. Zihni genellikle daha önemsiz şeylerle meşguldü. Ama Gilbertus denemeyi hiç bırakmamıştı.

Serena klonuna büyük sanat şaheserlerini gösteriyordu. Onun için olağanüstü senfoniler çalıyor ve ona bir sürü felsefi tartışma anlatıyordu. Serena eğlenceli resimler ve komik hikâyelerle daha çok ilgileniyordu. Serena resimli kitaptan sıkılınca Gilbertus onunla yeniden bahçede dolaşmaya başladı.

Gilbertus'un geçici öğretme tekniklerini izleyen Erasmus, yıllar önce kendisinin de ele avuca sığmaz vahşi çocuğa karşı aynı rolü üstlendiğini hatırlıyordu. Bu görev büyük bir çaba gerektiriyordu ve yalnızca makineler kendilerini böyle kararlı bir şekilde adayabilirdi. Sonunda robotun Gilbertus Albans'la yaptığı çalışmalar meyvesini vermişti.

Şimdi oğlunun aynı şeyi yapmaya çalışmasını seyrediyordu. İlginç bir tersine dönme durumuydu bu. Erasmus, Gilbertus'un tekniğinde hiçbir kusur bulamıyordu. Ama ne yazık sonuç aynı değildi.

Erasmus, yapılan tıbbi çözümlemeler sayesinde Serena klonunun, genetik özelliklerinin sağladığı biyolojik potansiyele sahip olduğunu buluyordu, ama zihinsel kapasiteden yoksundu. Daha da önemlisi, yoksun olduğu şeyler, orijinal Serena'nın karşılaştığı zorluklar, mücadeleler ve önemli deneyimlerdi. Klon her zaman fazla korunup kollanmıştı ... fazla uyuşuktu.

Erasmus birden durumu düzeltmenin bir yolunu buldu. Platin yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek çalıların arasından geçip Gilbertus'un yanına gitti, oğlu ona gülümsedi. "Merhaba baba. Biz de astronomi hakkında konuşuyorduk. Bu akşam Serena'yı dışarı çıkarıp takımyıldızlarını göstereceğim."

"Bunu daha önce de yaptın," dedi Erasmus.

"Evet, ama bu gece yeniden deneyeceğiz."

"Gilbertus, sana iyi bir teklif yapmaya karar verdim. Başka hücrelerimiz de var. Bundan çok daha üstün olacak başka klonlar yaratabiliriz. Bu Serena'yı kendi seviyene yaklaştırmak için ne kadar çabaladığını biliyorum. Başarılı olamaman senin suçun değil. Bu yüzden sana armağan olarak başka bir klon öneriyorum." Akışkanmetal yüzündeki gülümsemeyi genişletti.

"Yeniden başlayabilmen için bunun yerine yenisini koyacağız. Bir dahaki setere kesinlikle daha iyi sonuçlar alacaksın."

Adam ona dehşet ve inanamama ifadesiyle baktı. "Hayır, baba! Bunu yapamazsın." Serena'nın kolunu yakaladı. "Sana izin vermeyeceğim." Serena'yı yanına çekip onu yatıştırırcasına fısıldadı. "Merak etme. Seni koruyacağım."

Gilbertus'un ani ve aşırı tepkisinin nedenini anlayamasa da Erasmus teklifini hemen geri çekti. "Kızmana gerek yok, Gilbertus."

Robot kendisine ihanet etmiş gibi omzunun üstünden geriye bakan Gilbertus Serena'yı hızla oradan uzaklaştırdı. Erasmus düşünceli bir şekilde kalakalıp az önce yaşadığı şeyi yeniden değerlendirdi.

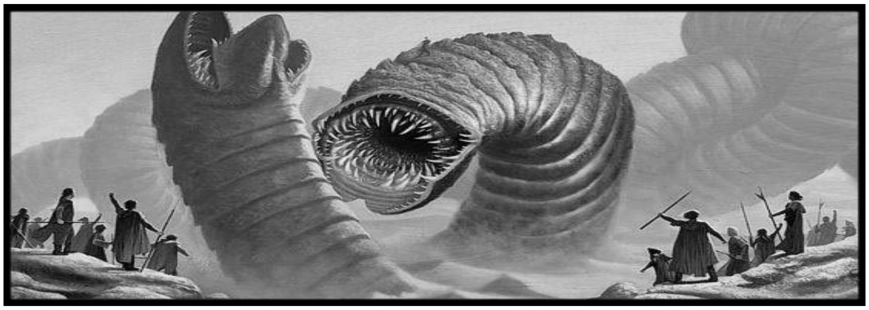
Erasmus, o gece geç saatte, Corrin'in karanlık gökyüzünün altında Gilbertus'u ve klonu izlemeye devam etti. Her ikisi de villanın dışında oturmuş gökyüzüne uzun uzun bakıyorlardı. Sürekli yer değiştiren savaş gemilerinin izleri dikkat dağıtıcı olsa da Gilbertus yıldızların çizdiği desenleri ve sınırlarını parmağıyla gösterip eski bir yıldız haritasında grupları tanımladı. Serena eğleniyormuş gibiydi.

Erasmus bu sahneden kendini garip biçimde rahatsız hissediyor, hatta canı sıkılıyordu. Gilbertus'u eğittiği yıllar içinde en azından oğlunun gösterdiği gelişme sayesinde ödüllendirildiğini ve olumlu geribeslemeler aldığını hissediyordu. Keskin dili ve duygusal tartışmalarıyla orijinal Serena Butler bile değerli bir zihinsel dövüş ortağıydı.

Ama klon, Gilbertus'a bunların hiçbirini sunmuyordu.

Erasmus, jeldevre zihninde durumu ne kadar değerlendirirse değerlendirsin bütün bunlar ona çok saçma geliyordu. Bu, sofistike bağımsız robotun çözmesi gereken bir bulmaca gibiydi. Ama o gece yan yana oturan iki insanı saatler boyunca gözlese bile hiçbir şey anlayamadı.

Gilbertus onda ne buluyordu?

Nereye bakması gerektiğini bilenler için geçmiş, bize geleceğe giden yolculuğumuzda izlememiz gereken göstergeler sunar.

— VenKee Girişimciliğin Tarihi

Uyarısı için herhangi bir minnettarlık görmeyen ve zaten böyle bir şey beklemeyen Norma, Rossak'tan döndükten sonra aynanın önünde çıplak ve meraklı bir şekilde dikiliyordu. Kendini beğenmiş olmasa da bir saatten uzunca bir süredir vücudunu seyrediyordu. Klasik kemik yapısı ve süt beyazı teni, görüntüsünün mükemmel olmasını sağlamalıydı, ama kusurlar talihsiz bir sıklıkla ortaya çıkıyordu: büyüyen kırmızı lekeler, sanki kemik yapısı ve kasları - plastiğe dönüşmüş gibi derisinde dalgalanmalar ve değişen hatlar. Karnını ve göğsünü buruşuk kırmızı lekeler kaplamıştı. Boyu bile daha kısa görünüyordu. Çarpılmış gibiydi.

Bu çok garipti. Görüntüsünü istediği zaman değiştirebiliyordu, ama kusurlar yeniden ortaya çıkıyordu. Norma neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Adrien da fark etmişti, ama Norma durumu ona açıklayamazdı. Adrien'ın ısrarı üzerine tersane doktorlarından birine göründü. Yaşlı kadın uzman kırmızılıklara dokunup kaşlarını çatmış, sonra hızla bir açıklama yapmıştı. "Alerjik reaksiyon, büyük olasılıkla aşırı melanj tüketiminden kaynaklanıyor olabilir. Oğlunuz bana çok büyük miktarlar aldığınızı söyledi."

"Teşekkürler doktor. Lütfen Adrien'ı yatıştırın." Kaçamak sözleri istediği etkiyi yaratmış ve tıbbi uzman gitmek üzere dönmüştü.

Norma yalnız kalmayı, çalışmalarına yoğunlaşmayı tercih ediyordu ve melanj tüketimini azaltma niyetinde değildi. Rossak'a yaptığı son ziyaret ve piranha keneler konusundaki önsezisi onu rahatsız etmişti. Corrin'deki makineler yeniden hareketlenmeye başlıyor ve insanlığa karşı

kullanacakları yeni dehşetlere hazırlanıyorlarsa, zihnini her zaman tetikte tutması gerekiyordu.

Bunun için de daha fazla baharata gereksinimi vardı.

Melanjın farklı çeşitleriyle denemeler yapıyordu: katı, toz, sıvı ve gaz. Fiziksel ve zihinsel olarak diğer insanlardan zaten çok farklıydı.

Cildinde meydana gelen lekelerden kurtulabilirdi, ama neden bu zahmete girsin ki? Aynanın karşısında dikilirken bedeninin üst kısmındaki kırmızılığı yok etti, sonra isteyerek geri getirdi. Kendini güzel tutmaya çalışmak ne büyük delilikti. Ne için? Kimin için? Bu bir zaman ve enerji kaybıydı. Bedeninin değişmesine izin vermek yüreğinde Aurelius için duyduğu aşkı asla azaltmazdı.

VenKee piyasa çalışmaları bazı insanların melanja hemen tepki verdiğini, diğerlerinin de bu tepkilerini zaman içinde geliştirdiklerini gösteriyordu. Norma, büyük dozlarda baharatın zihninde ve evrende kapılar açtığını, olanaksıza giden yolları görmesini sağladığını biliyordu. Aslında, doktorun tavsiyesinin tersine daha büyük dozlarda baharat kullanma, kapasitesini sonuna kadar zorlama niyetindeydi.

Büyük Temizlikten beri ağır, karışık bir suçluluk duygusuyla yaşıyordu, çünkü sayısız uzay-bükülümü gemisi ve mürettebat kaybolmuştu. Kuşkusuz o zamandan beri sorunun bireysel unsurları konusunda ilerleme kaydetmişti, ama nihai çözüm ondan durmadan kaçıyordu. Artık çabalarını iki katına çıkarıp uzay-bükülümünde yönbulma sorununu temelli olarak çözmenin zamanı gelmişti.

Özel odasındaki deposundan özel olarak tasarlanmış bir soluma maskesi çıkardı, ağzının ve burnunun üstüne yerleştirdi. Düğmeye basınca gaz, keskin melanj kokusuyla hortumdan geçti. Paslı turuncu girdaplar görüşünü bulandırdı. Dışarıyı zor görüyordu, ama *içini* görebiliyordu.

Bedeninde zaten var olan yüksek baharat seviyesi yüzünden sonuç neredeyse hemen göründü. Norma sersemletici bir görü yaşadı ... sonunda, yönbulma sorununun çözümünü gösteren parlak bir görüntü - uzayın tehlikelerinden güvenli bir şekilde kaçınmanın yolu.

Anahtar, motorlar ya da hesaplamalarda değil, *önsezide,* yani geniş mesafelerdeki güvenli yolları zihinsel olarak öngörme becerisindeydi. Rossak'ın karşı karşıya olduğu tehlikeyle ilgili olarak gördüğü son görüsü gibi. Yeterince yüksek yoğunlukta melanja düzenli bir şekilde maruz kalarak, insanların sahip olduğunun bile düşünülmediği yeteneklerini ortaya

çıkarabiliyordu. Daha önceki bilgisayarlı olasılık hesaplayıcıları, bu yoldaki en basit girişimleri olmuştu.

Önsezi.

Kendine gelen Norma, bedeninin eski cüce şekline benzer bir görüntüye, orijinal görüntüsüne geri döndüğünü gördü, ama hatları daha kabaydı ve başı daha büyüktü. Neden? Soyaçekim mi? Uzak bir hücresel bellek mi? Bilinçdışı bir seçim mi?

Ama zihni genişliyor, önemli olan şeye odaklanırken enerjiyle çatırdıyordu: Melanj. Yönbulma. Büklümlenmiş uzay. Önsezi.

Sonunda aradığı yanıtı bulmuştu!

Bedeni, yeni şeklini görüsü sırasında seçtiği için Norma o şekilde kalmasına izin verdi. İçinde büyüdüğü küt hatlı ve güdük bedenine yakın bir görüntüydü bu, ama başı cüce bedenine göre iğrenç derecede kocamandı.

Görüntüsünü yeniden biçimlendirme girişiminde bulunmadı. Gereksiz bir enerji harcaması olurdu bu. Güzelliğe doğru yaptığı bütün o fiziksel yolculuk Norma'ya çok sığ görünüyordu, kozmosun düzeni içinde son derece önemsizdi.

Baharatın, önsezinin ve büklümlenmiş uzayın tam tersine ...

Uzay-bükülümü gemisinde rehberlik etmeyi üstlenen bir zihin, felaketleri olmadan önce tahmin edebilir, büklümlenmiş uzayda farklı bir rota çizebilirdi. Ama yanıtı bilmek, çözümü fiziksel olarak nasıl uygulayacağını göstermiyordu. Yine de bu yalnızca an meselesiydi.

Yaptığı her deney Norma'yı amacına daha da yaklaştırıyordu. Melanjın hem Musibet'i önlemek hem de büklümlenmiş uzayda yolculuk yapmakta etkili olmasını çok şaşırtıcı buluyordu. Bu madde gerçekten tam bir mucizeydi - aşırı derecede karmaşık bir molekül.

Artık çalışmalarında gittikçe artan miktarlarda melanj kullanması gerekiyordu ve VenKee sayesinde istediği kadar melanj bulabilirdi. Açık piyasada melanjın fiyatı hızla yükselmişti. Yirmi yıl önce insan nüfusunun önemli bir yüzdesi Omnius Musibetinden melanj sayesinde kurtulmuştu. Ne yazık ki daha sonra iştahları artmış ve hayatta kalanların çoğu baharata bağımlı hale gelmişti. Salgın hastalık Birliğin ve VenKee Girişimciliğin ekonomisini çarpıcı ve öngörülmeyen şekillerde değiştirmişti.

Büyük oğlu hırslı ve zekiydi, tıpkı Aurelius gibi. Norma'nın kendisi hiçbir zaman güç veya zenginlik istememiş, olağanüstü keşiflerinin

getirdiği şöhretten kaçmıştı, ama bu yönbulma keşfinin ve uzay-bükülümü gemilerinin gerçekleştirilebilir oluşunun, hâlihazırda çok zengin olan VenKee Girişimciliği Birliğin kendisi kadar güçlü bir ticari imparatorluk haline getireceğini görebiliyordu.

Norma, melanjın gaz biçiminin kendi amaçları için daha iyi ve daha yoğun olduğunu, zihnini önceden ulaşamadığı yüksekliklere taşıdığını biliyordu. Şimdi beklentiyle ve büyük bir heves duyarak fikrini bir sonraki aşamaya taşımayı planlıyordu.

Baharata tamamen gömülme, baharata tamamen maruz kalma, tam bağımsızlık.

Planını saplantı haline getirmiş olan Norma, tersanedeki diğer projelerde çalışan işçi ve teknisyenleri hizmetine aldı. Karmaşık Holtzman motorları ve kalkan jeneratörleri olan devasa gemilere kıyasla Norma'nın projesi küçük ve ucuzdu. Ama o güne kadar yaptığı her şeyden çok daha büyük bir önemi vardı.

Adrien, annesiyle konuşmaya çalışmasına rağmen onun neyi başarmayı umduğunu tam olarak anlamıyor, Norma da nedenlerini söze dökmeye çalışmıyordu. Son zamanlarda Adrien'ın dilinde konuşmak Norma'ya zor geliyor gibi görünüyordu, ama Adrien onun taleplerine hiç itiraz etmiyordu; çünkü oğlu, Norma ne zaman o büyük fikirlerinden birini bulsa, galaksinin biçiminin değişmek üzere olduğunu biliyordu.

İşçi ekipleri, pahalı, büyük melanj gazı şişelerine bağlı hortum uçlarıyla donatılmış, şeffaf, hava geçirmez plas bir bölme yaptılar. Bölme tamamlanınca Norma üzerine oturabileceği basit bir minder alıp kendini bu odaya kapattı. *Tek başına.* Gözlerini kapatarak turuncu baharat gazını pompalamak için bir düğmeyi çevirdi. Bölme, Norma'nın o güne kadar tükettiğinden çok daha fazla melanjla dolarken derin nefesler alarak etkinin gerçekleşmesini beklemeye başladı. Böylesine güçlü bir yoğunluk, buna hazırlıksız birini kolayca öldürebilirdi, ama o baharata karşı büyük bir tolerans ve *gereksinim* geliştirmişti.

Gözleri irileşmiş Kolhar işçileri onu seyrederken dönerek yükselen turuncu gazdan derin bir nefes aldı - uzaklara gittiğini, hızla zihninin içine daldığını hissediyordu. Şekilsiz bedeninin hücreleri tarçın kokulu buharın içinde yüzüyor ve onunla birleşiyordu. Tam konsantrasyon, tam sükûnet.

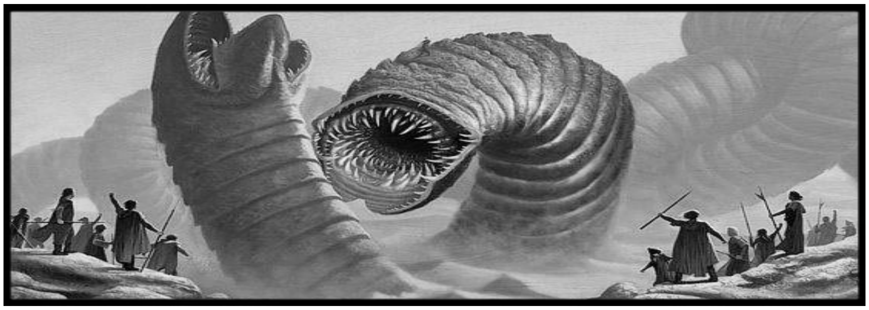
Bu deneyim onu büklümlenmiş uzay teknolojisinin ötesine götürüp saf ruhanilik seviyesine taşıdı. Norma'ya göre insan olmanın özü, onun semavi

yapısıydı. Kendisini, çamurdanmış gibi gezegenler ve güneşlerle çalışan kozmik ölçekte bir heykeltıraş gibi hissediyordu.

Bu çok görkemli ve insanı özgürleştiren bir şeydi.

Yiyecek ya da su olmadan -yalnızca besleyici baharat vardı- bölmede kalmaya devam etti. Berrakplas duvarlarda paslı kahverengi çizgiler oluştu, gaz hortumlarının çıkardığı sürekli tıslamayı pek duymuyordu bile.

En sonunda gerçekten *düşünebildiği* bu yerde yüzmeye devam etti.

Uzun vadeli düşünmeden insanlık anlaşılamaz. Biz bunu başarabilecek harika bir konumdayız.

— *Rossak Arşivleri*
"Amacın İfadesi"

İnsanlık soyları karmaşık ve güzel bir desen oluşturur, ama yalnızca görebilenler için. DNA'nın atkı ve çözgüleri aileden aileye, kuşaktan kuşağa geçer. Nükleotid zincirler tekrar tekrar birleşir, genleri değiştirir ve neredeyse sınırsız sayıda insan örüntüsü yaratır. Omnius ebedizihin bile bu hayranlık uyandıran çitte sarmallı molekülden ortaya çıkan varlıkların içindeki potansiyeli anlayamıyordu.

Ticia Cenva ve Rossaklı Dişibüyücüler, bu projeyi kendi sorumlulukları ve araştırmaları olarak üstlenmişlerdi.

Ticia, kayalık yamacına kurulmuş şehirlerinin derinliklerinde, gümüşi-mor ormanın seslerinden ve kokularından, piranha kene sürülerinin son saldırılarından kalan izlerden çok uzakta; uzun boylu ve soluk tenli kız kardeşlerinden biriyle dikilmiş, büyük önem taşıyan -ve son derece yasadışı olan- bilgisayarlarını inceliyordu. Bu kayıt tutma aygıtları, Soylular Birliği için bir tiksinti kaynağıydı, ama burada kesinlikle kullanılmaları gerekiyordu. Rossak kadınlarının elde ettikleri bu soy kütüğü verilerini ayırıp yönetmelerinin başka yolu yoktu.

Dişibüyücüler, kuşaklar boyunca bu gezegendeki ailelerin üreme kayıtlarını tutmuşlardı. Rossak ortamı insan DNA'sını mahvediyor, sık sık mutasyonlara neden oluyordu - bunların bir kısmı korkunç utançlara neden olurken diğerleri türleri gerçekten iyileştiriyordu. Musibet sırasında toplanan bilgiler, izini sürüp incelemeleri gereken çok daha fazla sayıda veri sağlamıştı.

Yanındaki Karee Marques adlı genç Dişibüyücüye dönen Ticia, "Artık temel soy verilerini toplayıp olası permutasyonları yaptığımıza göre, bu muazzam bilgiyle neler yapabileceğimizi bir düşün. Bunları nihayet kullanabiliriz." Solgun dudaklarını birbirine bastırıp bilgisayarlara hayranlıkla baktı. "Tasarılar. Mükemmellik. Hangi yeni insan potansiyellerini ortaya çıkarabileceğimizi kim bilebilir? Sınırlılıklarımız ortadan kaldırılabilir. Hatta insanüstü olma girişimini neden bırakalım? Hiç hayalini kurmadığımız yetenekler olabilir."

O ve Kare, uğuldayan dolaşım sistemleri ve güç jeneratörlerinin bulunduğu veri tabanı odalarından çıktılar. Genetik bilgisayarları güvenli bir yerde tutulup korunuyordu.

İki kadın, bir grup Dişibüyücü ve genç öğrencilerinin kısa bir yemek ve sakin bir sohbet için toplandığı yemek salonlarından birine girdiler. Ticia burayı kadınların, erkeklerin işleriyle ilgili anlamsız sohbetlerine katlanmak yerine, birlikte yemek yemek ve böylece önemli sorunlar hakkında konuşabilmek için ayarlamıştı. Yüce Dişibüyücü otururken kadınlar ve öğrencileri ona bakıp saygıyla selam verdiler.

Ama bu iyi ruh hali, salondaki bir karmaşayla, bağrışan insanlar ve kelimeleri ağzında geveleyerek konuşan bir erkek sesiyle bozuldu. Başka bir adamın yürümesine yardım eden kısa boylu, geniş omuzlu genç bir adam sendeleyerek içeri girdi. Genç adamın bacakları kısa, sarı saçları karmakarışıktı. "Yardım lazım. Adam hasta."

Ticia dudaklarını onaylamaz bir şekilde büktü. Jimmak Tero, Kusurludoğan'lardan biriydi, kusurlu doğmuş ve hayatta kalmıştı. Yüzü büyük ve yuvarlak, alnı eğimli, mavi gözleri masum ve iriydi. Donuk zekâsını telafi etmeyen hoş bir mizacı vardı. Ticia onu sürekli küçümsemesine rağmen Jimmak'ı bu kayalık şehrinde, bütün bu normal insanların arasında istenmediğine ikna edememişti. Durmadan geri geliyordu.

"Adam hasta," dedi Jimmak. "Yardım lazım."

Jimmak adamı yarı yürütüp yarı sürükleyerek yemek masasındaki sandalyelerden birine getirdi. Adam yüzükoyun masaya yığıldı. Üzerinde aletler, cepler ve numune keseleri olan bir VenKee eşofmanı vardı. Rossak ormanında dolaşan ilaç toplayıcılarından biriydi. Yabani bir çocuk olan Jimmak böyle insanlara yardım eder, onları ormanın en karanlık yerlerindeki karmaşık labirentlerden geçirirdi.

Ticia ileri çıktı. "Neden onu buraya getirdin? Ne oldu?"

Karee Marques, Ticia'nın yanında dikiliyordu. Jimmak adamı çevirmeye yardım etti. Kare adamın yüzünü görünce hayretle yutkundu. Hiçbiri yirmi yıldır böyle belirtiler görmemişlerdi, ama gördükleri hataya yer bırakmıyordu. "Musibet!"

Yemek salonundaki kadınların çoğu ayağa kalkıp geri çekildi. Ticia ağzından hızlı hızlı nefes alıp verirken dili ve boğazı kurudu. Sesini sakin ve analitik çıkmaya zorladı. İrkildiğini görmelerine izin veremezdi. "Olabilir. Ama öyleyse bile bu farklı bir tür. Yanaklarında kızarıklık ve gözlerinde renk değişikliği var. Ama yüzündeki bu lekeler farklı. ..." Saatlerce süren testlerle belirlenecek bir şeyi içinin derinliklerinde tarif edilmez bir kesinlikle hissetti. "Ama temel olarak ikisinin aynı virüs olduğuna inanıyorum."

Ticia, düşünen makinelerin tehdidinin sona ermediğini biliyordu. Omnius onlara piranha kenelerle saldırmış olsa bile Norma'nın uyarısı çok aşırıydı, mekanik kenelerden çok daha büyük bir felaketi işaret ediyordu. Belki düşen bölmeler ayrıca RNA retrovirüsü de taşıyordu ... ya da daha büyük bir olasılıkla hastalık Rossak'ta uyuşmuş, ormanda yıllarca hazırlanarak daha da ölümcül bir hal almıştı.

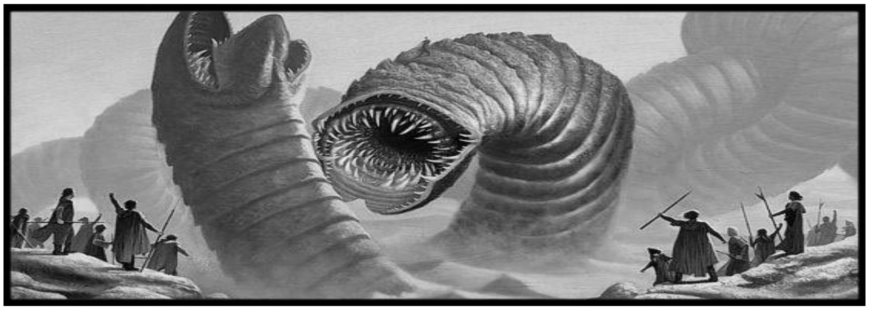
"Ölecek," dedi Ticia, ilaç toplayıcısına bakarak. Ardından sert bakışlarını Jimmak'a çevirdi. "Neden onunla kendin ilgilenmedin? O zaman yalnızca seni etkiler ve bu perişanlığına son verirdi." Öfkesi kontrolden çıkmaya başlarken sarımsı beyaz saçlarında enerji çıtırdamaları duyuldu. Ama Ticia dikkatini tekrar yoğunlaştırdı. "Onu bize getirmemeliydin, Jimmak."

Genç adam öküzünkilere benzer gözleriyle incinmiş ve düş kırıklığına uğramış bir şekilde ona baktı.

"Git!" diye parladı Ticia. "Ve eğer başka kurban bulursan buraya getirme."

Jimmak beceriksiz bir zarafetle geri geri kaçtı. Dönüp giderken yürüyüşü çok garip, başı gizlenmek istiyormuş gibi iyice önündeydi.

Arkasından bakan Ticia, o an için hastalık kurbanına aldırmayıp başını salladı. Kusurları yüzünden ölmek yerine ormanda sefalet içinde yaşadıkları için Kusurludoğanlara çok kızıyordu. Kaç tane olduklarını kimse bilmiyordu. Bir tanesi -Jimmak- kendi oğlu olmasa hepsinden nefret edebilirdi.

Evrende çıldırtıcı bir denge vardır. Her neşe anı, aynı ölçüde trajediyle dengelenir.

— ABULURD HARKONNEN
özel günlüklerinden

Abulurd Harkonnen, başarlığa terfisi İnsanlık Ordusunun bürokrasisinden geçene kadar ölümcül piranha kenelerini analiz etmek için bir ekip oluşturmuştu bile. Sadık bilim adamlarının, tamircilerin ve mühendislerin hizmet kayıtlarını ve başarılarını incelemiş, yalnızca en iyilerini seçmişti. Yüce Patriğin idari malikânesinden çok uzak olmayan, yeni tahliye edilmiş ve seviyesi yükseltilmiş bir laboratuvarı talep etmek için Yüce Başar Vorian Atreides'in adını kullanmıştı.

Gücü tükenmiş binlerce minik makine, ölümcül dolu taneleri gibi Zimia sokaklarını doldurmuştu. Abulurd'un araştırma ekibi, katı program devresini ve her kenenin hareket etmesini -ve öldürmesini- sağlayan minik ama etkili güç kaynağını keşfetmek için yüzlercesini parçalamıştı.

Abulurd bir bilim adamı olmamasına rağmen laboratuvarlarındaki ilerlemeyi düzenli olarak teftiş etmeyi sürdürüyordu. "Onlara karşı güçlü bir savunma geliştirmek için bir fikriniz oluştu mu?" diye sordu analiz istasyonlarından geçtiği kadın ve adamlara. "Bir dahaki sefere onları nasıl durdurabileceğiz? Omnius çok ısrarcıdır."

"Bir sürü fikrimiz var, efendim," dedi bir kadın mühendis, minyatür makineyi incelediği büyüteçten başını kaldırmadan. "Ama bir şey yapmadan önce bu küçük katil silahları çok daha iyi anlamalıyız."

"Holtzman akımları onlara karşı işe yarar mı?"

Başka bir mühendis başını hayır anlamında iki yana salladı. "Pek değil. Bu aletler çok ilkel. Jeldevre teknolojisi kullanmıyorlar, bu yüzden Holtzman bozucuları onlara zarar veremez. Ama onları harekete geçiren

programı anladıktan sonra benzeri şekilde etki yaratan bir şey geliştirebiliriz."

"Devam edin," dedi Abulurd. Sonra kronosuna bakıp izin istedi ve törene hazırlanmak için hemen geçici karargâhına koştu. Bugün resmi bir sunumla yeni rütbe nişanını takacaktı.

Abulurd'un küçük odası çok sadeydi. Kısa bir süre önce Corrin'de bir yıl süren gözetçilik görevinden geri döndüğünden beri buraya çok az kişisel eşyasını getirmişti. Rahatlamak için müzik çalmıyordu. Hayatı İnsanlık Ordusunda geçiyordu; alışveriş, hobiler, lüksler veya başka bir şey için çok az zamanı vardı.

Otuzsekiz yaşında olmasına ve ara sıra romantik eğlencelerle oyalanmasına rağmen evli değildi, çocuğu yoktu. Bir yere yerleşip başka önceliklere odaklanabileceği bir zamanı hiç düşünmemişti. Gülümseyerek dikkatle ütülediği üniformasını giydi. Uzun bir süre boyunca kendisini aynada inceledi. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, ama kalbi heyecanla çarpıyordu. Babasının burada olmasını diliyordu. Böyle bir günde Quentin Butler bile küçük oğluyla gurur duyardı.

Emekli primero, bir süre önce Porce Bludd'la birlikte radyoaktif Senkronize Dünyaları inceleme turuna çıkmıştı. Ama Faykan, babasının yerine yeni rütbesinin nişanını takarak onu onurlandırmayı kabul etmişti.

Kendisini biraz daha inceleyip saçlarının, üniformasının ve ifadesinin mükemmel olduğuna karar verip tören için yola çıktı.

Bu törende yetmişsekiz asker terfi edip resmi ödüllerini alacaktı. Düşük rütbeler ve genç adamlar ödüllerini alırken Abulurd sabırla yerinde bekliyordu. Yaşlı subayları, yaralı savaş gazilerini, usta politikacıları, Cihadı ve sonraki iyileşme yıllarını şekillendiren zeki taktik uzmanlarını inceledi. Yeni subayları kariyerlerinde ileri taşırken çok gururlu görünüyorlardı.

Faykan'ın planlarını son anda değiştirmesi düş kırıklığı yaratmıştı, ama garip bir şekilde beklediği bir şeydi bu. Geçici Genel Vali, küçük kardeşine yeni rütbe nişanını takamayacağı için resmi özürlerini göndermişti. Mazeretinin ayrıntılarını bildirmemişti, ama Abulurd ağabeyinin nedenlerinin politik olduğunu biliyordu. En azından bu konuda yalan söylemeye çalışmamıştı.

Subay, yankılanan oditoryumda sessizlik içinde oturuyordu. İçine bir ağırlık çökmesine rağmen incindiğini göstermek istemiyordu. Böyle bir

görüntü onu utandırırdı. Abulurd'un Harkonnen adını alması, artık Butler adına onur kazandırmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kürsünün yanındaki kaidede, içinde Fildişi Kulesi Cogitorlarının sonuncusu olan Vidad'ın canlı beyninin bulunduğu saydam koruyucu kabı duruyordu. Vidad, Büyük Temizlikten kısa bir süre sonra Salusa'ya geri dönmüş, geri kalan kadim beyinlerin kalelerini ele geçiren simekler tarafından öldürüldüğünü duyurmuştu. Vidad uzun yolculuğu sırasında yaptığı diğer şeylerden pek söz etmemişti; ama Abulurd, Vorian'ın, makineler Birlik Dünyalarına gerçekten saldırırsa Vidad'ın arada kalmak istemediğini mırıldandığını duymuştu. Yalnız cogitor şimdi Salusa'da kalıyor, gizemli ruh haline bağlı olarak yardım etmemeyi ya da müdahalede bulunmayı istiyordu.

Tören sürerken Abulurd kaskatı bir şekilde oturmuş bütün başarılarını, emirleri nasıl hatasızca yerine getirdiğini, komuta subaylarını nasıl onurlandırdığını düşünüyordu. Kendisinden beklenenleri alkış, madalya ya da başka övgüler için değil, görev duygusuyla yerine getirmişti. Ama öteki subayların terfilerini arkadaşlarının ve ailelerinin sevinç çığlıkları arasında alışını seyrederken bunun ne kadar harika bir şey olabileceğini anlıyordu. İçini çekmek üzereyken kendine engel oldu.

Uzun ve sıkıcı törende Abulurd'u Başarlığa yükseltmek son faaliyetti. Sonunda sırası gelince Abulurd tek başına ve ifadesiz bir şekilde sahneye çıktı. Töreni sunan kişi onun adını söyleyince kibar alkışlarla birlikte mırıltılar da seyircilerin arasında dalgalandı.

Derken subayların sırasında bir karmaşa oldu. Tören sunucusu, "Abulurd Harkonnen'in rütbe nişanını yeni gelen birisi takacak," diye duyurdu.

Kapılar açılırken Abulurd dönüp baktı. Yüzü aydınlandı, ağzı geniş sırıtışla açıldı ve kalbi göğsünden çıkıp gidecekmiş gibi oldu. Yüce Başar gelmişti.

Gülümseyen Vor sahnede Abulurd'a katıldı. "Birinin bu işi doğru dürüst yapması gerekiyor." Kıdemli savaşçı başar nişanını gıpta edilen bir hazine gibi tutuyordu. Abulurd dimdik durarak bekledi. Vor ileri doğru yürüdü. Abulurd'un neredeyse yarı yaşında görünmesine rağmen kendini aşırı güven ve saygıyla taşıyordu.

"Abulurd Harkonnen, Zimia'ya yapılan son saldırı sırasında gösterdiğin kahramanlık, yenilikçi düşünce ve cesaret için -kariyerin boyunca Cihat Ordusu için değerini sayısız kereler sergilemeni saymıyorum bile- seni

bator rütbesinden dördüncü seviyeden başar rütbesine çıkarmaktan sevinç duyuyorum. Cihat Ordusunda bu rütbeyi senden daha fazla hak eden başka bir asker düşünemiyorum."

Yüce Başar bu sözlerden sonra nişanı Abulurd'un göğsüne taktı, sonra onu seyircilere doğru döndürdü. "Yeni başarınıza iyi bakın," dedi elini omzunda tutarak. "Soylular Birliği için başaracağı daha çok şey var."

Alkışlar nedense dağınık ve alçak sesliydi, ama genç adam Vorian'ın yüzündeki babacan tatmin ifadesinden başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Başka kimsenin görüşü onun için önem taşımıyordu, babasının ya da ağabeyinin görüşü bile.

Vor, diğer askeri komutanlara, Birlik subaylarına, hatta Vidad'a döndü. "Ve yaşadığımız son krizde Başar Harkonnen'in cesaretine tanık olduktan sonra büyükbabası Xavier Harkonnen'in gerçekleştirdiği benzeri işleri hatırladım." İtiraz etmeleri için meydan okurcasına durakladı. "Xavier'in yakın bir dostuydum ve onun yüreğindeki gerçek sadakati biliyordum. Ayrıca adının kötü niyetle karalandığını ve gerçeğin politik amaçlarla gizlendiğini kesin *olarak* biliyorum. Artık Cihat bittiğine göre bu yalanlara devam etmenin ve öleli uzun zaman önce ölmüş olan insanları korumanın bir nedeni yok. Birlik komisyonuna Harkonnen adının temizlenmesini teklif ediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Abulurd onu kucaklamak istiyordu, ama hazır olda kalmaya devam etti.

"Ama Yüce Başar ... bu seksen yıl önceydi!" dedi Yüce Patrik Boro-Ginjo.

"Yetmiş altı yıl. Bunun herhangi bir önemi var mı?" Vor ona sert bakışlarla baktı. Xander Boro-Ginjo komisyonun bulduklarından kesinlikle hiç hoşlanmayacaktı. "Zaten çok uzun süre bekledim."

Sonra gecenin sessizliğinde beklenmedik şekilde kırılan bir cam gibi Abulurd'un mutluluğu da paramparça oldu. Üstü başı dağınık ve suratı bembeyaz bir adam kendine yol açıp kürsüye doğru geldi. "Yüce Başar nerede? Vorian Atreides'i bulmalıyım!" Abulurd, Poritrinli soylu Porce Bludd'ı tanıdı. "Korkunç haberler getirdim."

Vor birden acil durum havasına girdi. Abulurd, onun piranha kene krizi sırasında da böyle olduğunu görmüştü. "Wallach IX'da saldırıya uğradık," diye haykırdı Bludd. "Uzay yatım tahrip edildi-"

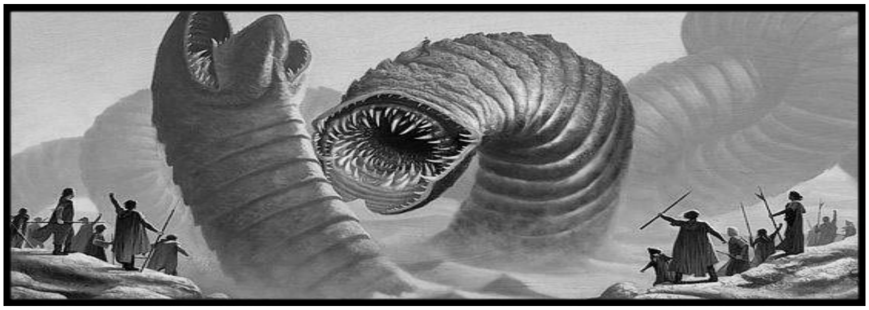
Yüce Başar onun sözünü kesip adamın düşüncelerini düzenlemesini sağlamaya çalıştı. "Size kim saldırdı? Düşünen makineler mi? Atomiklerle

harap edilmiş dünyaların birinde Omnius hâlâ hayatta mı?"

"Omnius değil - *simekler. Titanlar!* Anıtlar dikiyor ve harabelerin arasında yeni üsler kuruyorlar. Quentin ile ben orayı incelemek için durduk ve Titanlar saldırdı. Bize saldırıp Quentin'in keşif uçağını düşürdüler. Gemisini parçaladılar. Onu kurtarmaya çalıştım, ama simekler saldırıp beni uzaklaştırdılar ve gemime de büyük hasar verdiler. Sonra Quentin'in üzerine hücum ettiklerini gördüm."

"Simekler mi!" dedi Vorian, inanamayarak.

"Kaç düşman yenersek yenelim bir başkası gelip onun yerini alıyor," dedi Abulurd titrek bir sesle, babasının makinelerle dövüşmeye çalıştığını hayal ederek.

İnsan ve makinenin birleşmesi, insan olmanın sınırlarını zorlar.

— GENERAL AGAMEMNON
Yeni Anılar

Ruhu, anılarına ait görüntülerin arasında yüzüyor, zihninden sızan elektrikli uyaranlar küçük şimşekler halinde çakıyordu. Quentin Butler öldüğünü düşündü.

Simekler onu yere sürüklemiş, yapay bacaklarıyla onu yakalayıp hareketsizleştirmişlerdi. Düşen aracını parçaladıkları gibi onu da kolayca parçalayabilirlerdi. Radyoaktif atmosferde itişip kakışırken nükleer serpinti zaten etini ve ciğerlerini yakıyordu ... derken devasa yürüme gövdeleri onu ezdi-

Son hayali keder ve umut doluydu: Porce Bludd arkadaşını kurtarma çabasıyla ona doğru uçuyor, sonra menzilden çıkıp kurtuluyordu. Porce'un kaçmasıyla birlikte Quentin biraz rahatlayarak öleceğini biliyordu.

Acı patlaması, saplanan şeyler, kesikler, yanma ... ve şimdi düşünceleri sonsuz bir halka şeklinde kapana kısılmış durumdayken son görülerini tekrar tekrar yaşıyordu. Kâbuslar, anılar, hayatı yok olup gidiyordu.

Ara sıra kaynayan bir tencereden yükselen kabarcıklar gibi, genç ve güzel Wandra'yı, hayat dolu zeki kadını görüyordu. Wandra onun esprilerine gülüyor ve kol kola Zimia'nın parklarında dolaşıyorlardı. Bir keresinde enkaz haldeki bir Titanın mekanik bedeninden yapılan büyük bir anıtı görmeye gitmişlerdi. Ah, algının açıklığı, mükemmel hatırlamanın keskinliği.

İkisi birlikte o kadar sevinç yaşamıştı ki, ama zaman çok kısaydı. O ve Wandra birbirine çok iyi uyuyordu, bir savaş kahramanı ve Butler varisi. Her şey değişmeden, Wandra felç olmadan, Abulurd doğmadan önce.

Tekrarlayan anı görüntülerinin içinde -ölümünden önceki son anlarında beyninde depolanmış kimyasal verilerin patlaması mıydı bu?- Porce Bludd'ın simeklerin elinden kaçmayı başardığını bir kez daha gördü. Quentin, sonunda iyi bir şey başardığını bilerek bu kısa sevinç kıvılcımına sıkı sıkıya tutundu.

Ama karanlık ve bilinçsizlik onu boğuyordu. İçindeki korku durumu daha da kötüleştiriyordu. Sanki Ix savunması sırasındaki o korkunç, bitmek bilmez saatleri yeniden yaşıyor, mağara kanallarında dövüş robotlarıyla savaşıyordu. Bir patlama etrafındaki duvarları ve tepesindeki tavanı yıkmış ve canlı canlı gömülmüştü, ezilen yedi arkadaşı gibi ölüme mahkûm olmuştu. Ama sonunda kayalar yerinden oynamış ve Quentin taşlara vurup iterek en sonunda nefes alacak bir gedik açmıştı. Boğazı kuruyup parmakları kan içinde kalana kadar bağırıp kazmıştı. Ve sonunda, en sonunda yukarıya, temiz havaya ve loş ışığa kadar kendine yol açmıştı ... ve onu hayatta bulmayı hiç beklemeyen cihadilerin şaşkın çığlıkları duyulmuştu.

Şimdi o boğucu karanlık yeniden etrafında ve içindeydi. Bağırıyor, bağırıyor, ama bu hiçbir işe yaramıyor ve karanlık yok olmuyordu. ...

Bir süre sonra acı değişti ve Quentin yönünü tamamen kaybetti. Gözlerini açamıyordu. Hiç ses duymuyordu. Sanki bütün duyuları alınmıştı. Bir tür belirsizlik durumunda yüzüyordu. Bu, dini kitaplarda ve metinlerde okuduğu ölüm veya cennet tanımlarına uymuyordu. Ama herhangi bir peygamber bunu kesin olarak nasıl bilebilirdi ki?

Bedeninin hiçbir bölümünü hissetmiyor, gerçek ışık parıltısını göremiyordu, ama kalan nöronlarının ara sıra çakan parıltısı, bilinçsizlik gökyüzünün karanlığında titreşiyordu.

Birden bir sarsıntı oldu ve sıfır yerçekimiyle yuvarlandığını hissetti, uçuyor ... düşüyordu. Çarpık ses geri döndü, daha önce hiç duymadığı bir şamatayla etrafında yankılanmaya başladı. Ellerini kulaklarına kapatmak istiyor, ama ellerini bulamıyordu. Hareket edemiyordu.

Gök gürültüsünü andıran bir kadın sesi duydu, sanki bir tanrıça gibiydi. "Sanırım bir kısmı bu, aşkım. Artık bilinci yerinde olmalı."

Quentin sorular sormaya, yanıt istemeye, yardım için haykırmaya çalıştı - ama hiç ses çıkaramadı. Zihinsel olarak bağırıyor, hayal edebildiği kadar yüksek sesle haykırıyordu, ama ses tellerini ya da akciğerlerini bulamıyordu. Derin nefes almaya çalıştı. Ama kalbinin atışını ya da soluk

aldığını hissetmiyordu. Evet. Gerçekten ölü olmalıydı ya da neredeyse ölüydü.

"Duyusal algılayıcıların geri kalanlarını takmaya devam et, Dante," dedi boğuk bir erkek sesi.

"Onunla iletişim kurabilmemiz biraz uzun sürecek," dedi ikinci bir erkek sesi. Dante adında biri? *Bu adı biliyorum!*

Quentin meraklı, şaşkın ve korkmuş durumdaydı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmesinin bir yolu yoktu, yalnızca ara sıra anlaşılmaz sesler, uğursuz sözcükler duyuyordu.

Sonunda bir parazit çıtırtısı ve parlak bir ışıkla görme yeteneği geri geldi. Parlak ışık ve anlaşılmaz görüntüler yığını arasında karşısındaki korkunç görüntüleri tanıyana kadar dikkat kesildi. Simekler!

"Artık seni görüyor olmalı, Agamemnon."

A*gamemnon!* Titan general!

Quentin etrafında, dövüş veya göz korkutma amacıyla tasarlanmamış olmalarına rağmen hâlâ hilkat garibesi gibi görünen küçük yürüme gövdeleri gördü. Beyin kapları, yürüme gövdelerinin kontrol sistemlerinin altındaki koruyucu kafeslere yerleştirilmişti.

Quentin ve simekler bir tür odanın içindeydiler ... Wallach IX'dan hatırladığı açık gökyüzünün altında değildiler. Onu nereye getirmişlerdi? Simeklerden biri görüş alanı içinde çalışmaya devam ediyor, her birinin ucunda garip cerrahi aletlerin takılı olduğu ince, keskin kollarını kaldırıyordu. Quentin debelenip kaçmaya çalıştı, ama daha önce olduğu gibi etkisiz ve hareketsiz kaldığını fark etti.

"Ve bunun da sağlam kalan algılayıcı uçlarla bağlantıları sağlaması gerekiyor."

"Acı algılayıcıları dâhil mi?"

"Elbette."

Quentin çığlık attı. Daha önce hiç böyle bir acı duymamıştı. Boğucu karanlıktan bile daha korkunçtu. Sanki vücudunun her santimi akkor haldeki kör bıçaklarla kesiliyormuş gibi, zonklayan acı ruhunun derinliklerine indi. Kulakları tırmalayan tiz bir çığlık havayı doldururken Quentin bu gürültüye kendisinin neden olup olmadığını merak etti.

"Sesi kapat," dedi boğuk bir erkek sesi. "Bu gürültüyü henüz duymak istemiyorum." *Agamemnon.*

Kadın sesli makine görüş alanına girmişti. Baştan çıkarır gibi kayarcasına hareket ediyordu, ama kötü bir örümceğe benziyordu. "Bu

yalnızca nörolojik olarak sağlanan bir acı, kedicik. Gerçek değil. Buna alışacaksın, sonra yalnızca dikkat çelici bir şey olacak."

Quentin kafasının içinde atomik savaş başlıkları patlıyormuş gibi hissediyordu. Sözcükleri bulmaya çalıştı, ama sesi çıkmayı reddediyordu.

"Belki nerede olduğunu bilmiyorsundur," dedi dişi simek. "Ben Titan Juno. Beni duymuşsundur."

Quentin korkudan titriyor, ama bir tepki veremiyordu. Yıllar önce Bela Tegeuse'deki köle vatandaşları kurtarmak için bir girişimde bulunmuştu, ama onlar onun aleyhine dönüp esirlerini Juno'ya teslim etmeye çalışmışlardı. Özgür kalmak istemiyorlardı - neo-simeğe dönüştürülme "ödülünü" kazanmak istiyorlardı. Juno'nun, cama sürten bir metali andıran sentezlenmiş sesini hatırlıyordu.

"Seni örnek olarak seçip Hessra'ya, operasyon üslerimizden birine geri getirdik. Seni bulduğumuz Wallach IX gibi terk edilmiş Senkronize Dünyalarda yeni kaleler inşa ediyoruz, kedicik. Ama şimdilik ana tesislerimiz burada, Fildişi Kulesi Cogitorlarının bir zamanlar yaşadığı yerde." Kahkaha sayılabilecek garip ve oynak bir ses çıkardı. "En zor kısmı gerçekleştirdik. Vücudundaki kırık kemikleri ve etleri çıkarıp attık, geriye sevgili beynini sağlam bıraktık."

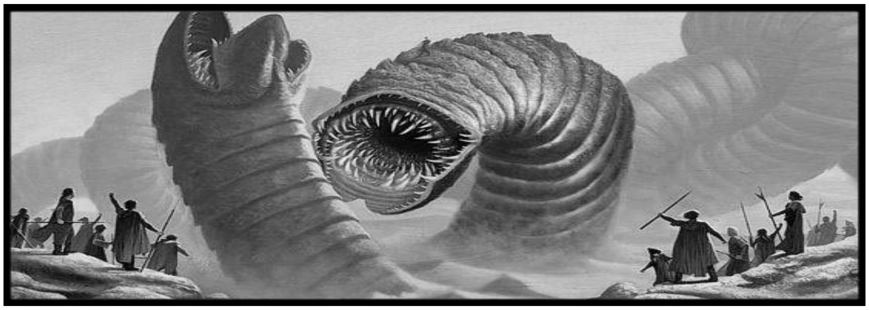
Quentin'in nerede -ve *ne*- olduğunu anlaması uzun sürdü. Yanıt çok açıktı, ama daha sessiz olan erkek simek -Dante miydi?- optik algılayıcılarını ayarlayana kadar kendini bunu inkâr etmeye zorladı.

"Yeterli zaman ve seçtiğin mekanik gövden sana verildiğinde eşyaları kendi başına manipüle etmeyi ve düşünce-çubuklarını kullanmayı öğreneceksin. Ama belki bunu son bir kez görmek isteyebilirsin."

Quentin, masanın üstündeki bir zamanlar kendisinin olan kanlı ve dağılmış bedeni tanıdı. Parçalanmış, morarmış, yırtılmıştı -bu görüntü son dakikaya kadar ne kadar sıkı mücadele ettiğini gösteriyordu. Etten boş bir giysi, bağlantısız, atılmış bir kukla gibi öylece yatıyordu. Başının üst kısmı kesilip atılmıştı.

"Yakında bizden biri olacaksın," dedi Juno. "Tebaamızın çoğu bunun en büyük ödül olduğunu düşünüyor. Askeri deneyimin simekler için çok değerli olacak - Primero Quentin Butler."

Ses yükselticisi bağlanmamış olmasına rağmen Quentin umutsuzluk içinde uludu.

Başarılı yaratıcı enerji, kontrollü çılgınlığın dizginlenmesini içerir. Ben buna inanıyorum.

— ERASMUS
Organik Türlerin Değişebilirliği

Sadık oğluyla geçirdiği bir eğitim gününden sonra Erasmus, malikânesinin Aynalar Koridorunda tek başına dikiliyordu. Omnius ve bütün düşünen makinelerin kaderinin şüpheli bir durumda olduğu Corrin'de kapana kısılmış olmasına rağmen esoterik meseleleri merak etmekten kendini alamıyordu.

Kendinden geçmiş bir dikkatle akışkan metal yüzünün yansımasını, insana ait çok sayıda yüz ifadesini nasıl taklit ettiğini inceledi. Mutluluk, üzüntü, öfke, şaşkınlık ve çok daha fazlası. Gilbertus bu repertuarının oluşmasında ona rehberlik etmişti. Özellikle insanların kendi zayıflıklarından ve ölümlülüklerinden kaynaklanan bir duygu olan korkuyu meydana getirmek için yüzünü korkunç hale getirmeyi çok seviyordu.

Keşke insanların daha üstün olduğu incelikli yolları daha iyi anlayabilseydi, o zaman insan ve makinelerin en iyi yönlerini kendi bedeninde birleştirebilir, böylelikle ileri seviyeli düşünen makineler serisi için bir model oluşturabilirdi.

Bir senaryoya göre tanrısal bir figür gibi görülebilirdi. Bu ilginç bir olasılıktı, ama yaptığı onca çalışmadan sonra kendisine çekici gelmiyordu. Dinlerin mantıksızlığına karşı büyük bir sabrı ya da anlayışı yoktu. Erasmus yalnızca, *hrethgir* test denekleriyle deneylerini tamamlamak için kişisel güç kazanmak istiyordu. Bağımsız robot, kendisinin makine varlığını yakında sonlandırma niyetinde değildi, kendisini modası geçmiş ve bir kenara atılmış bir model olarak görmüyordu. Kendini durmadan geliştiriyordu ve

bu onu öngörmediği yönlere götürecekti. *Gelişecekti.* Ne kadar organik bir kavram. Ne kadar insanca bir kavram.

Aynanın karşısında dikilen robot daha fazla ifade denedi. Özellikle insanlığın kadim kitaplarındaki hayali şeytan tasvirlerinden kopyaladığı korkunç canavarlar gibi görünmek çok hoşuna gitmişti. Bunu en iyi yüzlerinden biri olarak görmesine rağmen bütün ifadeleri çok basit ve sadeydi. Akışkanmetal görünüşü, karmaşık ve incelikli duyguları yansıtamıyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi. Belki Rekur Van biyolojik uzmanlığını kullanıp bir düzeltme yapabilirdi. Ne de olsa artık sürüngenlerinkine benzeyen uzuv yenileme deneyi tamamen başarısız olmuştu. Böylece uzuvsuz Tlulaxa esirin de yapacağı bir şey olurdu.

Süslü malikânesinden geçip dış binalara doğru yürürken meraklı bekçigözler her yerde dolaşıyor, hevesli seyirciler gibi etrafını sarıyordu. Holo-art ve müzik -uzayda savaş manevraları yapan stilize makine gemilerinin akışkanmetal görüntülerinin titreşimi- bağımsız robotun dikkatini dağıtıyordu. Arka planda Claude Jozziny'nin "Metalik Senfoni"sinin ahenkli melodileri çalıyor. Tamamen makineler tarafından çalınan, sentezlenmiş en büyük klasik müzik parçalarından biriydi bu. Erasmus büyük bir tatminle, villasının çeşitli odalarında merceklerle yansıtılan simüle savaş gemilerinin dansını, düşman gemilerini ve gezegenlerini yok ederken silahlarından çıkan patlamaları seyrediyordu. Keşke gerçek savaş da bu kadar kolay olsaydı.

Omnius kendi utanç verici sanat çalışmasıyla amatörce uğraşmaya, Erasmus'un veya tarihteki insan efendilerin çabalarını taklit etmeye devam ediyordu. Ebedizihin şimdiye kadar *nüans* kavramını anlamamıştı. Belki Erasmus da bir zamanlar bu konuda yetersizdi, Serena Butler onu incelikler konusunda eğitene dek.

Robot zihinsel bir komutla kültürel sergiyi kapattı, sonra bitişikteki laboratuvar kompleksinin büyük merkez odasına girdi. Tlulaxa'nın uzuvsuz gövdesi her zamanki gibi yaşamdestek birimine bağlı olarak duruyordu.

Güdük adamın yanında ufak tefek esmer Yorek Thurr'u görünce robot çok şaşırdı. "Burada ne yapıyorsun.[7]" diye sordu.

Thurr kızgınlıkla burnunu çekti. "Laboratuvarlara girmek için izin almam gerektiğini bilmiyordum. Daha önce kimse buraya girmemi yasaklamadı."

Thurr yirmi yıl sonra bile, Wallach IX'un despot hükümdarıyken seçtiği şık giysileri giymeyi tercih ediyordu. Erasmus kadar gösterişli veya fiyakalı değildi, ama yine de iyi kumaşlar, parlak renkler ve etkileyici aksesuarlar seçiyordu. Mücevherli bir kemeri, kel kafasına oturan altın bir halka, kalçasındaysa canını sıkan pek çok çaresiz köle insanı öldürdüğü uzun bir tören hançeri vardı. Corrin'de aralarından seçim yapabileceği milyonlarca köle vardı hâlâ.

"Senin cerrahi deney odalarında uğraştığını sanıyorduk," dedi Rekur Van alaycı bir tonla. "Canlı bir insanın içini boşalttığını ya da bedenini yeniden yapılandırdığını." Tlulaxa iğnelenmiş gibi kaşlarını çatarak yan odalarda ufak tefek işlerle ilgilenip uzun dönemli araştırma ekipmanını izleyen Dört-Bacaklı ve Dört-Kollu'nun olduğu yöne doğru baktı.

"Hareketlerimi tahmin etmek bu kadar kolay mı?" diye sordu Erasmus. Sonra Thurr'un ilk sorusundan başarılı bir şekilde kaçtığını fark etti. "Bana yanıt vermedin. Benim laboratuvar kompleksimde bulunma amacın nedir?"

Adam yatıştırırcasına gülümsedi. "Corrin'den gitmeyi senin kadar ben de istiyorum. Birliği ezmek ve sözde zaferlerini ellerinden almak istiyorum. Yıllar önce retrovirüs salgınında çok başarılıydık ve kısa bir süre önce mekanik piranhalarımız barikattan kaçmayı başardı. Şimdiye kadar bazı insan dünyalarına saldırmışlardır." Ellerini ovuşturdu. "Rekur Van ve ben yeni bir şeye başlamak için sabırsızlanıyoruz."

"Ben de öyle, beyler. Evet, bu yüzden buradayım." Erasmus ileri doğru yürüdü. Thurr'un gerçekten de büyük yardımı dokunurdu, ama kötü giden ömür uzatma tedavisinden beri akıl durumu pek dengeli değildi.

"Bir fikrin var mı?" Rekur Van'ın beklentiyle salyası aktı, ama ağzını silemiyordu.

"Bir sürü fikrim var," dedi robot, büyük bir gururla. İnsan sabırsızlığını ilginç buluyor ve bunun sınırlı ömürleriyle, işleri yalnızca kendilerine ayrılan süre içinde bitirmeleri gerektiğini bilmeleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

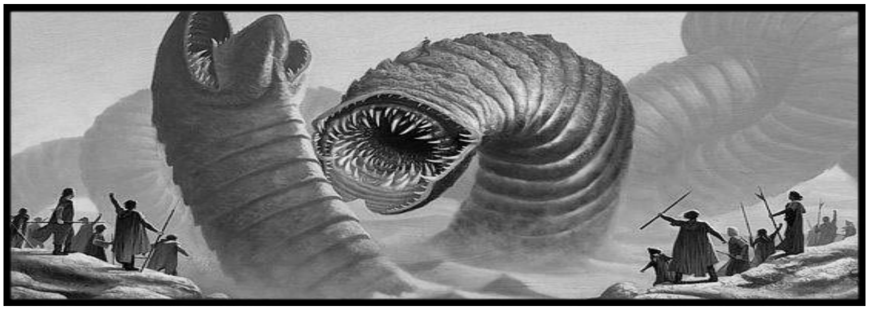
"İzleyin." Erasmus çok sayıda akışkanmetal yüz ifadesi sergiledi. Keskin metal dişlerle dolu yapay ağzını göstererek çatık kaşlarla iki adama baktı.

Tlulaxa onun yaptıklarına şaşkınlık içinde bakarken Thurr öfkelenmiş görünüyordu.

Sonunda Erasmus durumu açıkladı. "Bu yüzlerden, aslında bütün görüntümden hiç memnun değilim. Daha canlıya benzer bir akışkanmetal

süreç yaratabilir misiniz? Farklı görünüşlere bürünebilen 'biyolojik bir makine' geliştirebilir misiniz? İnsan gibi görünmek, insanları kandırmak, ne zaman istersem onlardan biri gibi görünmek istiyorum. O zaman fark edilmeden onları gözleyebilirim."

"Mmm," dedi eski organ taciri. Kolları olsa başını kaşıyabilirdi. Erasmus sabırsız bir insanın yapacağı gibi geçen saniyeleri saymamak için bilinçli bir çaba gösterdi. "Bunu yapabilirim. Evet, zamanımı bu konuyla ilgilenerek geçirmek eğlenceli olabilir. Yorek Thurr bana deneylerim için gerekli olan genetik materyali sağlayabilir...." Gülümsedi. "O pek çok kaynağa sahip."

En ölümcül zehirler hiçbir laboratuvarda analiz edilemez, çünkü onlar zihinde bulunur.

— RAQUELLA BERTO-ANİRUL
Ruhun Biyolojisi

Omnius Musibetinin Birlik Dünyalarını kasıp kavurmasının, insan nüfusunu harabeye çevirmesinin ve dayanıklı insanlar bağışıklık geliştirip kendilerini baharat melanjıyla korurken kendi kendine yok olmasının üstünden neredeyse yirmi yıl geçmişti. Yine de zaman zaman retrovirüsün çeşitli grupları yeniden ortaya çıkıyor, tekrar canlanmasını önlemek için ani ve sert önlemlerin alınmasını gerektiriyordu.

Ama onlarca yıldır, garip mantarlar, likenler ve bitkilerle dolu zengin, kimyasala doymuş bir çevreye adapte olduktan sonra, Rossak'ın orman kanyonlarında yeni bir cinsi ortaya çıktı - Rekur Van'ın en iyi genetik çalışmalarının ölüm oranını bile aşan, dönüşüm geçirmiş bir süper-Musibetti bu.

Birliğin tıp ekipleri çağrıldı; çare olacağı düşünülen arıtma malzemeleri ve ilaçlar dağıtıldı. Uzmanlar, Omnius Musibetinin yeni görüntülerini ortadan kaldırmak için bir kez daha büyük riskler almak zorunda kaldılar.

Parmentier'deki teknoloji karşıtı kalabalığın elinden zar zor kaçmayı başarmasından ve Büyük Temizlikten sonra Vorian Atreides'le yeniden bağlantı kurmasından sonra geçen yıllarda Raquella Berto-Anirul ile arkadaşı Dr. Mohandas Suk, Birlik Dünyalarını dolaşarak kaynayan noktalara yorulmak bilmeksizin dalmıştı. Üzüntü içindeki doktor çift, İnTıp -İnsanlık Tıp Komisyonu- için sorun giderici olarak çalışıyor, büyükbabasının onun için satın aldığı *İyileşme* adlı gemiyle yolculuk yapıyorlardı. Salgın hastalık kurbanlarını tedavi etme gayretiyle otuzdan

fazla gezegene gitmişlerdi. Kimse Musibetin süründüğü çeşitli biçimler hakkında onlardan daha fazla şey bilmiyordu.

İlk raporlardan sonra İnTıp, Rossak Salgını olarak bilinmeye başlayan hastalıkla ilgilenmeleri için Raquella ve Dr. Suk'u gönderdi.

İlaç tüccarları ve ilaç dağıtım işi dışında Rossak diğer dünyalarla hiçbir zaman içli dışlı olmamıştı. Dişibüyücüler diğerlerinden ayrılmış, yalnızca kendi işleriyle ilgilenen kadınlardı ve çoğu insandan üstün olduklarını iddia ediyorlardı. Tehlikeyi hemen fark eden Ticia Cenva, çok ciddi bir karantina başlatıp VenKee ilaç gemilerinin bile oradan ayrılmasına izin vermemişti. Rossak sınırlarını tamamen kapatmıştı.

"Bu, karantinayı daha etkili hale getirecektir," dedi Mohandas, elini hızla Raquella'nın kolunda gezdirerek. "Böylece sürdürmesi daha kolay olur."

"Ama bu durumun oradaki insanlara hiçbir yardımı olmaz," dedi Raquella. "Yüce Dişi Büyücünün yüzeye inen herkesin, salgın resmen bitene kadar oradan ayrılamayacağına dair katı emirleri var."

"Bu, daha önce de aldığımız bir risk." Tıbbi gemileri yörüngedeki yerini almıştı, uzun süre de orada kalabilirdi.

"Sen burada laboratuvarlarda kalmalısın," dedi Raquella. "Sana göndereceğim numuneler üzerinde çalışmaya devam etmelisin. Bende tedaviyi uygulamak için İnTıp gönüllüleriyle birlikte gidebilirim." Şimdiye kadar geliştirdikleri hiçbir şey gerçek tedavi değildi, ama zaman alıcı ve zor tedaviler, esrarengiz Bileşik X'i kurbanın kan dolaşımından temizliyor ve hastaya karaciğer enfeksiyonuna karşı savaşması için zaman veriyor, onu hayatta tutuyordu.

Birlikte bunca yıl çalıştıktan sonra Raquella ve Mohandas, sevgili olmanın yanı sıra güçlü bir mesleki bağ da geliştirmişlerdi. Dr. Suk gemide kendisine müdahale edilmeden ya da hastalığın bulaşması korkusu olmadan çalışabilir ve Omnius retrovirüsünün yeni biçimini inceleyebilirdi. Ama şimdiye kadar bütün göstergeler Rossak virüsünün orijinal virüsten çok, çok daha kötü olduğu yönündeydi.

Raquella hasta insanlara yardım etmeyle daha fazla ilgileniyordu. O ve asistanı Nortie Vandego, bir mekikle yaşanabilir vadilerde bulunan yamaç şehirlerine indi. Vandego çikolata kahverengisi teni ve kültürlü bir konuşması olan genç bir kadındı; bir yıl önce sınıf birincisi olarak mezun olmasının ardından bu tehlikeli görev için gönüllü olmuştu.

Yüzeydeki işleme tesislerine ulaştıklarında çalışmalarına izin verilmeden önce bir dizi testten geçirildiler. Uzun ve talihsiz tecrübelerin ardından Raquella ciddi önlemler almasını, ıslak zarlarını korumasını, gözlerini, ağzını, burnunu ve açık bütün yaralarını kapaması gerektiğini kesinlikle öğrenmişti - ayrıca koruyucu dozda melanj tüketmeye devam ediyordu. "VenKee her şeyi sağlıyor," diye belirtti onu kabul eden doktorlardan biri. "Birkaç günde bir Kolhar'dan bir parti geliyor. Norma Cenva bizden hiç ücret almıyor."

Raquella, kendisine düşen melanjı kabul ederken takdirle gülümsedi. "Yamaç şehrine gitsek iyi olur, böylece sorunun büyüklüğünü değerlendirebilirim."

O ve Vandego, sık ağaç tepelerinin üstünde süngeri andıran kaplanmış alanlarda ilerlerken tanı donanımını oluşturan büyük ve kapalı bir kabı taşıyordu. Kollarında İnTıp'ın sembolü olan yeşil zemin üstüne kırmızı bir haç vardı. Yörüngedeki Mohandas Suk, enfekte olmuş dokuların numunelerini taşıyan mekiği bekliyordu. Bunlardan kültür yapıp önceki Musibetten kurtulanlardan elde ettiği antikorlarla karşılaştıracaktı.

Havada garip, acı bir koku vardı. İnsanlar kayaların üstünde dolaşıyor, mağara kentlerin açık girişlerinde dikiliyordu. Tüneller, aç bir larva tarafından kayalık yamaçlarında açılmış kanallara benziyordu.

Raquella, mor renkli yoğun bitki örtüsünün arasından çıkıp polimerize yaprakların ve ağaçların yakınında uçan, ardından iyice yükselip muazzam sertlikteki kanatlarını rüzgâra bırakan parlak yeşil bir böceğin vızıltısını duydu. Geçen günkü tropik sağanak yüzünden hava nemli ve boğucuydu. Bu yer biyolojik olasılıklar bakımından çok zengindi, iltihaplı ve bereketliydi; hastalıklar ve olası tedaviler için mükemmel bir üreme yeriydi.

Diğer İnTıp uzmanlarıyla birlikte gelişleri bekleniyor olmasına rağmen onları karşılamak için yamaç kentlerinden aşağı kimse gelmedi. "Bizi ve getirdiğimiz malzemeleri iyi karşılayacaklarını sanıyordum," dedi Vandego. "Raporlara göre buraya tıkılıp kalmışlar ve yığınlar halinde ölüyorlar."

Raquella puslu gün ışığında gözlerini kısıp baktı. "Dişibüyücüler dışarıdan yardım istemeye -ya da almaya- alışık değiller. Ama bu onların zihinsel güçlerinin etkileyemeyeceği bir iş, bedenlerini hücre hücre kontrol edebiliyorlarsa o başka."

Raquella ince yapılı asistanını mağaralara doğru yönlendirdi. Yürüme yollarını ve köprüleri takip ederek yamaç mağaralarının en üst katına vardıklarında hastane bölgelerine giden yolu sordular. Her tünel ve oda

revir olarak düzenlenmiş gibi görünüyordu. Nüfusun yarısından fazlası hastaydı, ama yeni Rossak salgınının semptomları çok çeşitliydi ve önceden kestirilmesi ya da tedavi edilmesi zordu. Ölüm oranı ilk Musibetin yüzde kırk üçlük oranından çok daha fazla görünüyordu.

İki İnTıp görevlisi kadın, kendilerini yamacın dış yüzündeki bir kanaldan aşağı indirecek olan asansöre bindiler; iniş o kadar hızlıydı ki Raquella'nın midesi bulanmaya başlamıştı; sanki asansör bile onların bir an önce işe başlaması için acele ediyordu. Raquella ve arkadaşı asansörden inerken, uzun, başlıksız bir cübbe içindeki ufak tefek, sevimli bir kadın onları selamlayarak muazzam büyüklükte ve yüksek tavanlı bir odaya aldı. Üstlerinde katlar, korkuluklar ve balkonlar yükseliyordu. Siyah cübbeler içindeki heykeli andıran kadınlar koridorlarda hızla yürüyor, odalara girip çıkıyorlardı.

"Bize Rossak'ta yardım ettiğiniz için teşekkürler. Ben Karee Marques." Genç kadının omuz hizasında soluk renkli saçları, çıkık elmacık kemikleri ve zümrüt yeşili iri gözleri vardı.

"İşe başlamak için sabırsızlanıyoruz," dedi Raquella.

Vandego, etrafındaki kasvetli cübbelere baktı. "Dişibüyücülerin geleneksel olarak beyaz giydiklerini sanıyordum."

Kare kaşlarını çattı. Yarı saydam teni hafifçe kızardı. "Yas tuttuğumuz için siyah giyiyoruz. Ölümler devam ederse bu giysileri hiç çıkaramayacak gibiyiz."

Genç Dişibüyücü onları ortadaki koridordan, eğreti yataklarda yatan hastalarla dolu odalardan geçirdi. Tesis temiz ve iyi yönetiliyor görünüyor, siyah cübbeli kadınlar hastalarla ilgileniyordu, ama Raquella kuşkuya yer bırakmayan ekşi hastalık ve çürüyen et kokusunu alabiliyordu. Virüsün bu yıkıcı türü, derideki irinli lezyonlar halinde yavaş yavaş bütün bedeni kaplıyor ve hücre zarlarını katman katman öldürüyordu.

En büyük mağarayı hastalıklarının çeşitli aşamasındaki yüzlerce, hatta belki binlerce hasta doldurmuştu. Raquella yapılması gereken işin büyüklüğüyle midesi bulanarak çevresine bakındı. Parmentier'i, Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesinin salgının ilk görüntülerine karşı nasıl mücadele ettiğini hatırladı. Ama büyük bir dalgayı temizlemek için küçük bir bez parçası kullanmak gibi bir şeydi bu.

Vandego zorlukla yutkundu. "O kadar çoklar ki! İşe nereden başlayacağız?"

Yanında, gözleri düş kırıklığı ve kederle nemlenmiş Dişibüyücü onlara baktı. "Böyle bir işte bir başlangıç yoktur, ne de bir son."

Raquella hastalarla uzun saatler boyunca haftalarca uğraşıp durdu, bedenlerindeki gözeneklerden aşırı derecede soğutulmuş melanj gazı gönderen özel ilaç tamponlarıyla yakıcı acılarını azalttı. Bu ilaç tamponları Mohandas'la birlikte geliştirdikleri bir icattı. Yıllar önce Musibetin sonlarında onlara bir daha ihtiyaç duymamak için dua etmişti. ...

Yüce Dişibüyücü kayıtsızdı, nadiren onları ziyaret etme zahmetine giriyor veya Raquella'nın varlığını kabul ediyordu. Ticia Cenva, yürürken havada uçuyor gibi görünen esrarengiz, ele geçirmesi zor biriydi. Bir keresinde otuz metre uzaktan bakışları birbirine kenetlenince Raquella, kadının ifadesinde düşmanlık veya garip bir korku sezmiş, ama sonra Ticia aceleyle oradan uzaklaşıvermişti.

Rossak'taki kadınlar kendi kendilerine yetiyorlardı; başkalarından üstün olduklarını göstermeye ve zihinsel güçlerini sergilemeye her zaman hazırdılar. Belki de Yüce Dişibüyücü kendi halkını korumayı başaramadığını kabul etmek istemiyor, diye düşündü Raquella.

Gönüllü tıp çalışanları için verilen toplu yemekte Raquella Karee'ye bu konuyu sordu. Genç kadın kısık bir sesle konuşarak yanıtladı. "Ticia başkalarına güvenmez, özellikle sizin gibilere. Dişibüyücülerin zayıf görünme olasılığından virüsün kendisinden daha fazla korkuyor. Ve ... burada, Rossak'ta meraklı bakışlardan uzak tutmak istediğimiz şeyler var."

İnTıp'tan acil yardım talep etmeden önce tam bir hafta boyunca Ticia Cenva ve Dişibüyücüleri, kendi hücresel ve genetik bilgilerini kullanarak yamaç kentlerine yayılan hastalıkla savaşmak için çalışmışlardı. Karantina yüzünden gezegende mahsur kalan VenKee araştırmacılarının sağladığı ilaçlara ve yerli otlara bile başvurmuşlardı; ama bütün bu girişimlerin hiçbiri başarıya ulaşmamıştı.

Kolhar'daki VenKee merkezi, yeni bir salgınla baş edebilmesi umuduyla bol miktarda melanj göndermişti. Mohandas Suk, *İyileşme*'deki steril yörünge laboratuvarında büyük bir gayretle çalışırken Raquella da ona düzenli bir şekilde numuneler ve kişisel notlar gönderiyor, sık sık onu özlediğini yazıyordu. Mohandas da düzenli aralıklarla rapor veriyor, Rossak virüsünde gördüğü çeşitlilikleri özetliyor, yeni ortaya çıkan bu retrovirüsün en son kullandıkları ve çok da etkili olmayan tedavilere karşı gösterdiği direnci anlatıyordu. ...

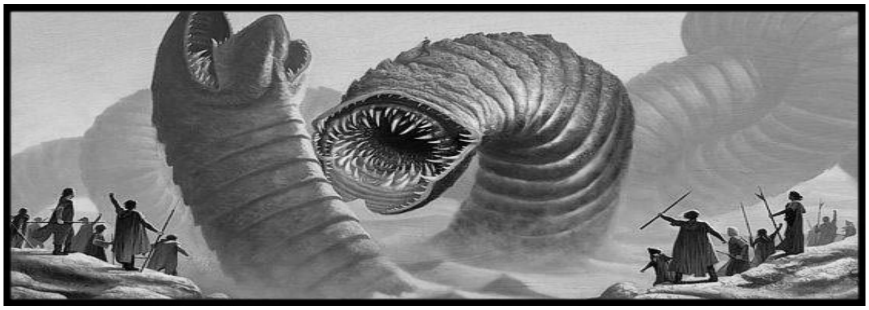
Raquella hastalara karşı takındığı yumuşak tavırlarla acılarını hafifletmesi ve her biriyle önemli bireylermiş gibi ilgilenmesiyle tanınıyordu. Bu bakımevi yöntemini Tedavi Edilemeyen Hastalıklar Hastanesinde öğrenmişti. Hastaları çoğunlukla ölüyordu. Yeni salgının yapısı buydu. Sarsılarak son nefesini verdikten sonra hareketsiz kalan yaşlı ve saygın Dişibüyücüye baktı. Huzurlu bir sondu bu, bilinçsizliğe gömülmeden önce ağır bir hezeyan geçiren kurbanlardan bazılarının neden olduğu nöbetler ve psişik gürültüden çok farklıydı.

"Eğer gösterebileceğin en iyi çaba buysa, yeterli değil." Ticia arkasında, yakınında duruyordu. Yüzü öfkesini ve düş kırıklığını yansıtıyordu; gözyaşı izleri uzun zaman önce yanaklarında kurumuştu.

"Üzgünüm," dedi Raquella, başka ne diyeceğini bilmeyerek. "Daha iyi bir tedavi bulacağız."

"Bunu en kısa zamanda yapsanız iyi olur." Ticia, sanki bütün salgın Raquella'nın hatasıymış gibi bakışlarını kalabalık revirde gezdirdi. Yüzü sertleşip bir kuzgunun kemikli görüntüsünü almıştı.

"Buraya yardım etmeye geldim, üstünlüğümü kanıtlamaya değil." Raquella hızla oradan ayrılıp başka bir koğuşa gitti ve çalışmasına devam etti.

Güçlerimizi birbirimize karşı sınarken, becerilerimizle meydan okurken her türlü sona hazırlanmaya çalışırız. Ama gerçek savaşla karşı karşıya geldiğimiz anda bildiğimiz her şey yalnızca bir kuramdan ibaret olacaktır.

— ZUFA CENVA
Dişibüyücülere verdiği derslerden

Böyle bir şey Quentin ve Faykan'ın aklına hiç gelmese de Abulurd, İçgözlem Şehrindeki annesini düzenli bir şekilde ziyaret ederdi. Terfisini almasının hemen ardından babasının simeklerin eline düşmesiyle gerçekleşen cesur sonuyla ilgili korkunç haberle yıkıldığında kendini her zamankinden yalnız hissetmişti.

Ağabeyi Geçici Genel Vali olarak iyice politikaya gömülmüş ve Vorian Atreides de Agamemnon ile hayatta kalan diğer Titanların insanlığa karşı gerçekleştirecekleri yeni saldırı planlarıyla en iyi nasıl savaşacaklarına yoğunlaşmış durumdaydı. Abulurd teselli veya anlayış görmek için her ikisine de gidemezdi, en azından şimdilik.

Bu yüzden annesini görmeye gitti. Wandra'nın, söylediği hiçbir şeye karşılık vermeyeceğini biliyordu. Bütün hayatı boyunca onun tek bir kelime ettiğini bile duymamıştı, ama onu tanımış olmayı diliyordu. Bütün bildiği Abulurd'un doğumunun annesinin aklını yok ettiğiydi.

Babasının ölümünü öğrendikten iki gün sonrasına gelindiğinde yaşadığı şok artık bu ziyareti yapmasına izin verecek ölçüde hafiflemişti. Kimsenin Wandra'ya kocasının korkunç kaderini söyleme zahmetine girmediğine emindi. Hiç kimse, hatta Faykan bile bunun önemli ya da gerekli olduğunu düşünmemiş olmalıydı. Annesinin bunu anlamayacağını tahmin ediyorlardı.

Ama Abulurd tertemiz resmi üniformasını giymiş ve yeni başar nişanını iyice parlatmıştı. Bütün vakarı ve etkileyici tavrıyla yürüdü.

Dindarlar, onu dinsel inziva bölgesinin kapılarından geçirdiler. Hepsi onun kim olduğunu biliyordu, ama onlarla konuşmadı. Abulurd ışıl ışıl çakıllarla kaplı yollarda yürüyüp süslü fıskiyelerin, derin düşüncenin sağladığı huzurlu atmosferi doğuran uzun zambakların yanından geçerken dosdoğru ileriye bakıyordu.

Bakıcılar Wandra'yı dışarıya, balıklı havuzlardan birinin yanına çıkarmışlardı. Altın pullu yaratıklar böcek arayışı içinde yosunların arasına dalıp çıkıyorlardı. "Anne, sana yeni rütbemi göstermeye geldim." Annesine yaklaştı ve parlak gün ışığını yansıtan başar nişanını işaret etti.

Wandra'nın bir tepki vermesini beklemiyordu, ama yüreğinde bir yerlerde sözlerinin annesine nüfuz ettiğine, zihninin hâlâ uyanık olduğuna inanmak zorundaydı. Belki bu ziyaretleri, bu sohbetleri özlemle bekliyordu. Eğer gerçekten göründüğü kadar boş olsa bile Abulurd zamanını boşa harcadığını düşünmüyordu. Yalnızca bu zamanlarda annesiyle birlikte olabiliyordu.

Büyük Temizliğin ardından annesini kurtarma gemilerinin birinde bulduktan sonra buraya daha sık geliyordu. Abulurd, Wandra'nın ve bakıcılarının dinsel inziva şehrine yerleştirilmesiyle şahsen ilgilenmişti.

"Ve ... başka haberler de var." Söylemesi gereken şeyi düşünürken gözleri yaşardı. İnsanlık Ordusundaki pek çok insan onu babasının ölümü konusunda teselli etmişti, ama bu yalnızca pasif bir teselliydi. Abulurd ve babasının arasında mesafeli bir ilişki olduğunu pek çoğu biliyordu. Tutumları onu öfkelendirmişti, ama buruk tepkisini kontrol altında tutuyordu. Şimdi annesiyle konuşurken bildikleriyle yüzleşmesi ve haberin doğru olduğunu kabullenmesi gerekiyordu.

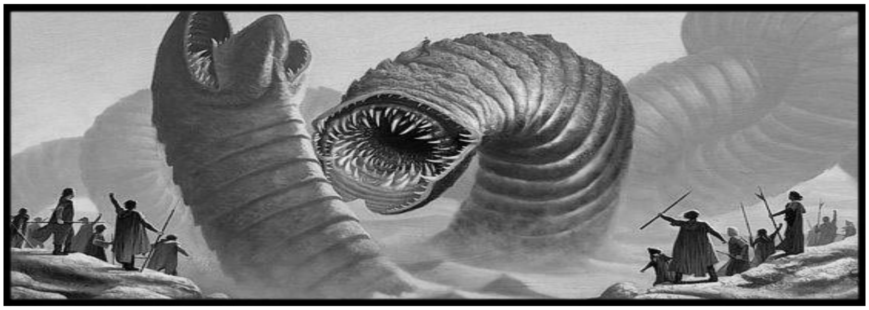
"Senin kocan, benim babam Cihat süresince çok cesur ve iyi bir şekilde savaştı. Ama kötü simeklerin eline düştü. Arkadaşı Porce Bludd'ın kaçabilmesi için kendini feda etti." Wandra bir tepki vermedi, ama Abulurd'un yanaklarından yaş süzülüyordu. "Üzgünüm anne. Savaşmak için onun yanında olmalıydım, ama ... askeri görevlerimiz birbiriyle uyuşmadı."

Wandra parlak gözlerle oturuyor, göldeki balıklara ilgisizce bakıyordu.

"Bunu sana şahsen söylemek istedim. Seni çok sevdiğini biliyorum."

Abulurd durakladı, annesinin gözlerinde ani bir parıltı gördüğünü düşünüyor, umuyor ... neredeyse hayal ediyordu. "Seni tekrar ziyaret edeceğim, anne." Annesine uzun süre baktı, sonra İçgözlem Şehrinden çıkmak üzere dönüp aceleyle ışıldayan çakıllarla kaplı yoldan hızla geçti.

Yolda, Aziz Masum Manion'un bebek bedenini koruyan orijinal kristal tabutun yanında durdu. Tapınağa daha önce de saygısını sunmuştu. Düşünen makinelere karşı verilen savaşın bitmek bilmeyen yılları boyunca pek çok ziyaretçi, Cihadın kıvılcımını ateşleyen bebeği görmeye gelmişti. Abulurd masum çocuğun yüzünü incelerken bir yandan da kristal tabuttaki kendi bulanık yansımasına da uzun uzun baktı. İçgözlem Şehrinden çıkarken kendini hâlâ çok üzgün hissediyordu.

Anılar bizim en güçlü silahlarımızdır ve sahte anılar en derine işler.

— GENERAL AGAMEMNON
Yeni Anılar

Bedeni olmayan bir esirdi o, boşlukta kapana kısılmıştı. İçinde bulunduğu bu yarı varoluş konumunun tekdüzeliğini kısa süreliğine bozan tek şey, diğer simeklerin algılayıcı aygıtına düşünce-çubuğu uygulama zahmetine girdiklerinde meydana gelen acı, görü veya ses patlamalarıydı.

Quentin bazen etrafındaki gerçek dehşeti görebiliyordu; diğer zamanlarda saf elektrasıvı banyosunda, kendisini anıları ve hayaletlerle birlikte özlem dolu düşünceler denizinde yüzerken buluyordu.

Yıllar boyunca Wandra için de hayatın böyle olup olmadığını merak ediyordu; kapana kısılmış, bağlantısız, çevresine tepki veremeyen veya etkileşimde bulunamayan bir hayat. Ix'deki gibi canlı canlı gömülmüştü. Eğer Wandra'nın deneyimi böyle bir şeyse, Quentin uzun zaman önce ona huzurlu bir son vermiş olmayı diliyordu.

Zamanı bilmesinin bir yolu yoktu, ama aradan sonsuz gibi görünen bir süre geçmişti. Titan Juno, alaycı, ama rahatlatıcı bir şekilde konuşmaya devam ediyor ve Quentin'e rehberlik ederek "tipik ayarlama" dediği uygulamayı yaptırıyordu. Sonunda, Quentin, sinir uyarılarının neden olduğu hayali acıların en kötüsünü engellemeyi öğrenmişti. Hâlâ kolları, bacakları ve göğsü erimiş lav içindeymiş gibi hissetmesine rağmen acıyı yaşayacak gerçek bir bedeni yoktu. Bu duyular hep hayalindeydi - ta ki Agamemnon çaresiz ve bedensiz beyninin her noktasına acı dalgaları üreten doğrudan uyarılar gönderene kadar.

"Ne olduğunla savaşmayı bıraktıktan sonra, bir simek ve yeni imparatorluğumuzun bir parçası olduğunu kabul ettikten sonra sana bu duyuların alternatiflerini gösterebilirim. Acı veren merkezler olduğu gibi

zevk veren merkezlerin de var - ve inan bana çok zevkliler. İnsan bedenindeyken yaşadığım seksin zevkini hatırlıyorum -hatta Titanlar Devrinden önce sık sık bu zevkin tadını çıkarırdım- ama Agamemnon ve ben çok daha iyi olan bir sürü teknik keşfettik. Bunları sana göstermek için sabırsızlanıyorum, kedicik."

Bir zamanlar Fildişi Kulesi Cogitorlarının bakımıyla uğraşan garip ikincil-neolar yenilmiş ve cesaretleri kırılmış bir şekilde işlerine bakıyorlardı. Yeni durumlarına alışmışlardı, ama Quentin asla boyun eğmeyeceğine yemin ediyordu. Bu kendi ölümüne neden olsa bile etrafındaki bütün simekleri öldürmekten başka bir şey istemiyordu. Artık hiçbir şey umurunda değildi.

"Günaydın, kedicik." Juno'nun sözcükleri zihninde uğulduyordu. "Yine seninle oynamaya geldim."

"Sen kendinle oyna," diye karşılık verdi. "Bir sürü öneride bulunabilirim, ama organik bir bedenin olmadığı için hepsi de anatomik olarak imkânsız."

Juno bunu çok eğlenceli buldu. "Ah, ama şimdi organik kusurlarımız ve zayıflıklarımızdan kurtulduk. Bizi sınırlayan tek şey hayal gücümüz, bu yüzden hiçbir şey gerçekten 'anatomik olarak imkânsız' değildir. Sıra dışı ve zevkli bir şey denemek ister misin?"

"Hayır."

"Oh, emin ol, eski bedenine sahipken bunu yaşayamazdın, ama hoşuna gideceğini garanti ediyorum."

Quentin itiraz etmeye çalıştı, ama Juno'nun yapay kolu ona doğru kalktı ve düşünce-çubuğu girdilerini kurcaladı. Quentin birden egzotik, soluk kesen bir zevk duyusunun girdabına kapıldı. Ne yutkunabiliyor, ne de inleyebiliyordu. Ona durmasını bile söyleyemiyordu.

"Zaten en iyi seks çoğunlukla zihindedir," dedi Juno. "Ve şimdi sen tamamen zihinden oluşuyorsun ... ve *benimsin."* Juno ona tekrar dokununca, Quentin daha önceki ceza aşamasında ona verdikleri korkunç acıdan da dayanılmaz olan bir zevkin çağlayarak aktığını hissetti.

Wandra'nın sevgi dolu anılarına tutundu. Birbirlerine ilk âşık olduklarında o kadar canlı, o kadar güzeldi ki, aradan onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen bu anıları, değerli bir armağanın kurdelesi gibi saklıyordu. Bu kötü Titan dişisiyle herhangi türde bir seks yaşamaya dair hiçbir arzusu yoktu, yalnızca zihninde olsa bile. Bu Quentin'in onurunu kırar ve onu utandırırdı.

Juno onun tepkisini hissetti. "İstersen bunu senin için daha da tatlı hale getirebilirim." Birden canlı bir uyanış akımıyla, Quentin kendisini yeniden bedeninin hayaletiyle buldu. Doğruca geçmişinden alınan görsel girdilerle kuşatılmıştı. "Anılarını harekete geçirebilirim, kedicik, beyninde depolanan düşüncelerini yeniden uyandırabilirim."

Yenilenmiş bir orgazm dalgası beyninin çekirdeğini sarsarken, son otuzsekiz yıldır İçgözlem Şehrinde gördüğü donmuş mankenden çok farklı olan genç, canlı ve sağlıklı Wandra'nın hayaliyle doldu.

Onu bu haliyle yeniden karşısında görmek, Juno'nun oyunbaz ve sadist bir şekilde zihninde uyandırdığı uyaran patlamalarından daha fazla zevk veriyordu. Wandra'ya özlemle uzandı - ama Juno kötü bir şekilde duyuları ve görüntüleri kesti, onu yeniden karanlık boşlukta bıraktı. Soğuk odada simeğin yürüme gövdesini bile göremiyordu.

Yalnızca alaycı ve baştan çıkarıcı sesi geliyordu. "Gerçekten bize katılmalısın, Quentin Butler. Bir simek olmanın avantajlarını görmüyor musun? Yapabileceğimiz bir sürü şey var. Belki bir dahaki sefere kendimi de görüntülere katarım ve birlikte olağanüstü zaman geçiririz."

Quentin ona defolup kendisini rahat bırakması için bağıramıyordu. Sonsuz gibi görünen bir süre için duyudan yoksun bir sessizlik içinde kalmıştı. Yön duygusunu tamamen kaybetmişti, öfkesi aşılamaz bir engelle durduruluyordu.

Yaşadığı şeyi zihninde durmadan tekrarladı. Wandra'yla aynı şekilde birlikte olmayı nasıl da istiyordu! Bu sapıkça bir düşünceydi, ama o kadar heyecan vericiydi ki Quentin'i hem korkutuyor hem de keyiflendiriyordu.

İşkencesi yüzyıllar sürmüş gibi görünüyordu, ama Quentin zaman ve gerçeklikle ilgili anlayışının şüpheli olduğunu biliyordu. Gerçek evrene tutunduğu tek nokta, Cihat Ordusundaki hayatını düşünmesi - ve tutkulu bir şekilde Titanlara saldırmanın, kendisine verdikleri zararın bir parçası kadar bile olsa onlara zarar vermenin bir yolunu aramasıydı.

Bedensiz bir kurban olarak kaçamazdı, bunu deneyemezdi bile. O artık bir insan değildi; bedenini kaybetmişti ve önceden bildiği yaşama asla geri dönemezdi. Ailesini ya da arkadaşlarını görmek istemiyordu. Wallach IX'da simekler tarafından öldürüldüğünün kaydedilmesi tarih açısından daha iyiydi.

Faykan, cesur babasını koruyucu kabında yüzen bir beyin olarak görse ne düşünürdü? Abulurd bile onu böyle görmekten utanırdı ... ya Wandra?

Bitkisel hayatına rağmen kocasının bir simeğe dönüştürüldüğünü görmek onu dehşete düşürür müydü?

Titanlar düşüncelerine ve sadakatine saldırırken Quentin, Hessra'da kapana kısılmıştı. Onlara direnmek için gösterdiği büyük çabaya rağmen sırlarını saklama konusunda ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordu. Juno dışsal duyularının bağlantısını kesip düşünce-çubukları aracılığıyla sahte örüntüler ve duyumlar pompaladıysa kendisinden nasıl emin olabilirdi?

Simekler sonunda onu neo-simeklerin Hessra'daki kulelerde işlerini yapmak için kullandıklarına benzer küçük bir yürüme gövdesine monte ettiler. Juno yapay kollarını kaldırıp beyin kabını mekanik gövdedeki yuvaya yerleştirdi. Kontrolleri manipüle edip düşünce-çubuklarını ayarlamak için hassas verileri girdi. "Neolarımızın çoğu yeni yürüme gövdelerinde ilk adımı attıkları günü yeniden doğuş tarihleri olarak görüyorlar."

Ses sentezleyicileri monte edilmiş olmasına rağmen Quentin karşılık vermeyi reddediyordu. Bela Tegeuse'deki, uzun zaman önce kurtarılabilecek olan zavallı ve kandırılmış insanları hatırlıyordu; bu insanlar kurtarıcılarının aleyhine dönmüş ve Juno'yu çağırıp simek olabilmek için arkadaşlarını bile feda etmeyi istemişlerdi.

O aptalların bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir fikri var mıydı? Simek olmanın onlara bir tür ölümsüzlük verdiğine inanıyorlardı ... ama bu bir hayat değildi. Yalnızca bitmeyen bir cehennemdi.

Agamemnon küçük bir yürüme gövdesiyle odaya girdi. Juno Titan generalin yanında dikiliyordu. "Montajı neredeyse bitirdim, aşkım. Arkadaşımız ilk adımlarını atmak üzere, tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi."

"Güzel. O halde yeni durumunun tam potansiyelini göreceksin, Quentin Butler," dedi Agamemnon. "Şimdiye kadar Juno sana yardım etti ve ben de senin yardımcın olmaya devam edeceğim, ama sonunda senden bazı karşılıklar bekleyeceğiz."

Juno son düşünce-çubuğunu da bağladı. "Şimdi bu yürüme gövdesini kullanabilirsin, kedicik. Senin alışık olduğundan biraz farklı bir beden. Önceki hayatını hantal bir et yığını içinde geçirdin. Şimdi, bu mekanik kasları açmak için yürümeyi yeniden öğrenmen gerek. Ama sen zeki bir çocuksun. Eminim ki öğrenebilirsin-"

Quentin yeni gövdesini nasıl idare edeceği ya da yönlendireceği konusunda bir fikri olmadan kendini delice bir taşkınlıkla ileri fırlattı. Mekanik bacaklarıyla debelenip ileri atılırken yana doğru sendeledi.

Kendini Agamemnon'un üzerine fırlattığında Titan general yolundan çekildi.

Şiddetli bir nöbet geçiren Quentin hareketlerini, herhangi bir zarar verebilecek kadar iyi tanımıyordu. Uzuvları ve iri gövdesi onun tahmin ettiği gibi hareket etmiyordu. Beyni iki kol ve iki bacağı idare etmeye alışıktı, ama bu gövdenin örümceği andıran bir biçimi vardı. Rasgele dürtüler keskin bacaklarının yanlış hareketlerle savrulmasına ve yanlış yöne gitmesine neden oluyordu. Juno'ya yana kayan bir yumruk savurmasına ve yeniden Agamemnon'a doğru yürümesine rağmen bu küçük başarısı tamamen tesadüfiydi.

Titan general korkudan değil, ama kızgınlıkla küfretti. Juno hızla ve zarif hareketlerle ilerledi. Yapay kolları uzandı, Quentin deli gibi debeleniyor olmasına rağmen ona makine gövdesinde hareket gücünü veren düşünce-çubuklarının bağlantısını kesmeyi başardı.

"Ne büyük bir düş kırıklığı," diye Quentin'e çıkıştı Juno. "Ne başarmayı umuyorsun ki?"

Kazayla onun ses bağlantısını da kestiğini fark edince uygun düşünce-çubuğunu yerine taktı. Quentin haykırdı. "Kaltak! Seni parçalara ayırıp beynini delik deşik edeceğim!"

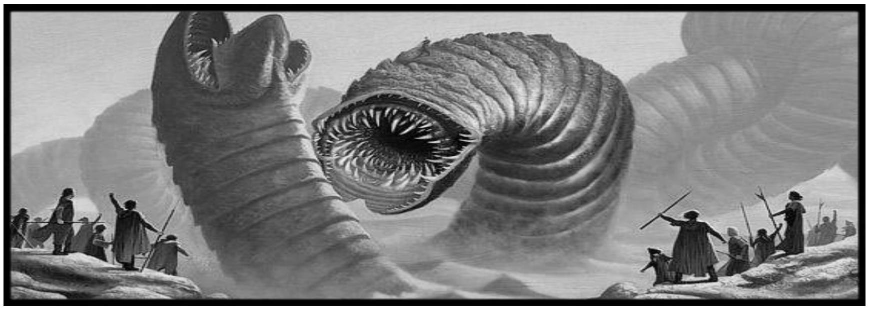
"Bu kadar yeter, " dedi Agamemnon ve Juno ses sentezleyicisini yeniden kapattı.

Juno'nun iri yürüme gövdesi Quentin'in kullandığı optik liflere yaklaştı. "Sen artık bir *simeksin*, kedicik. Bize aitsin ve bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen o kadar az acıya katlanmak zorunda kalırsın. "

Quentin beyninin ta derinliklerinde bir kaçış, bir kurtuluş yolunun olmadığını biliyordu. Bir daha asla insan olamayacaktı, ama makine olmak fikri midesini bulandırıyordu.

Juno, sıcak ve flört eder bir edayla çevresinde dolaşıyordu. "Her şey değişti. Cesur oğullarının seni böyle görmelerini istemezsin, değil mi? Yalnızca yeni bir Titanlar Devri kurmamıza yardım edersen bir şansın olabilir. Şu andan itibaren eski aileni tamamen unutmalısın."

"Artık senin ailen biziz," dedi Agamemnon.

Eski Yerküreli Aristoteles zamanından beri insanoğlu durmaksızın yeni bilgilerin arayışında ve bunun türler için yararlı olduğunu düşünüyor. Ama bu durumun istisnaları da var ve bu istisnalar insanoğlunun asla öğrenmemesi gereken şeylerdir.

— RAYNA BUTLER
Gerçek Görüler

Bu onun hayatının işiydi. Rayna Butler, bununla karşılaştırabileceği başka bir istek ya da başka bir amaç düşünemiyordu. Güçlü kadın, işin ne kadar büyük olduğuna inanmayı reddediyordu. Yirmi yıldır aldığı her soluğu sofistike makinelerin kalıntılarını yok etmeye adamıştı.

Büyük Temizlik sırasında Senkronize Dünyaların yenilmesinin ardından Rayna ve fanatik müritleri giriştikleri yorucu işi Soylular Birliğinin içinde tamamlamaya karar vermişti. Geriye tek bir hurda bile kalmayacaktı, insanoğlu kendi işini kendi yapacak, kendi sorunlarını kendisi çözecekti.

Hâlâ soluk benizli ve saçsız bir şekilde, Zimia'nın üç şeritli caddelerinde gittikçe artan bir kalabalığın başında yürüyordu. Karmaşık anıtların ardında yükselen görkemli binalar, insanlığın yüz yıl süren Cihadın ardından gelen zaferini küstah bir şekilde açıklıyordu. Ama hâlâ yapacak çok iş vardı.

Kimsesiz bir çocuk gibi görünen, ama son derece karizmatik olan Rayna ilerlemeyi sürdürdü. Tarikatçı kalabalığı onun peşinden geliyor ve hedefleri olan Parlamento Sarayına yaklaştıkça kararlı mırıltıları şiddetleniyordu. Bütün bu insanları yönetiyor olmasına rağmen üzerinde herhangi bir nişan olmayan sade bir cübbe giyen Rayna gösterişle ilgilenmiyordu - Yüce Patriğin tersine. Kutsal davanın basit ve samimi bir taraftarıydı. Müritlerine rehberlik ediyor ve onların tutkularını ışıldayan bembeyaz Serena görüsünü izlemeleri için yönlendiriyordu.

Arkasındaki insanlar bağırarak ilahiler söylüyor, üzerinde Azize Serena Butler ve Masum Manion'un resimlerinin bulunduğu sancakları, flamaları kaldırıyorlardı. Rayna uzun zaman boyunca ikonlara ve stilize edilmiş görüntülere pek önem vermemiş, insanlık adına üstlendikleri görevin daha somut ifadesini tercih etmişti. Ama Serena Tarikatının sadık müritlerinin çoğunun rahatlatıcı ıvır zıvıra ihtiyacı olduğunu anlamaya başlamıştı. Sonunda, yeterli sayıda insan işlerini yapmaları için gereken sopaları ve silahları taşıdığı sürece sancak taşıyıcıları kabul etmişti.

Geniş bulvarda, kalabalığın önünde ilerliyordu. Kimi sırf meraktan, kimi de samimi bir şekilde Rayna'nın kutsal seferine katılmak istediği için gelen bir sürü insan ara sokaklardan eklenerek onlara katılıyordu. Rayna Butler, yıllarca süren planlamanın ardından Soylular Birliğinin merkezinde, ailesinin memleketi olan Salusa Secundus'ta nihayet görüsünü gerçekleştirecekti.

"Düşünen bütün makineleri yok etmeliyiz," diye haykırdı. "İnsanlar kendi kurallarını koymalı. Bu, makinelerin yapabileceği bir şey değil. Mantık, programa dayanır, makinelere değil - ve nihai, program biziz."

Rayna daha fazla yaklaşamadan bir grup endişeli görünümlü Zimia koruma gücü Parlamento Sarayının önündeki meydanı kapattı. Güvenlik ekiplerinin kişisel kalkanları, Rayna önlerinde durunca meydana gelen ani sessizlikte uğuldayıp titreşiyordu. Müritleri de durup soluklarını tuttular.

Tarikatçılardan öfkeli bir homurtu yükseldi. İnanmayanları da makine gibi ezmeye hazır bir şekilde sopalarını ve levyelerini kaldırdılar. Korku ve endişe yüzünden yüzleri süt rengine dönen muhafızlar, kendilerine verilen Rayna'nın ilerleyişini durdurma görevlerinden hiç memnun değillerdi, ama emri yerine getiriyorlardı.

Eğer Rayna söylemek istediklerini daha iyi ifade edebilmek için müritlerinden kendilerini feda etmelerini isterse kalabalığın pervasızca ileri atılmasını durdurmaya yetecek kadar asker yoktu. Ama Zimia koruma gücünün sofistike silahları vardı ve Rayna'nın insanlarının çoğu ölecekti - eğer Rayna bu durumu çözmezse. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

Asker kordonunun ortasında bir kadın burseg, soluk benizli genç kadına doğru yaklaştı. "Rayna Butler, askerlerim ve ben geçişinizi engellemek üzere emir aldık. Lütfen müritlerinize dağılmalarını söyleyin."

Tarikatçılar öfkeyle mırıldandı, subay sesini alçaltıp yalnızca Rayna'nın duyabileceği gibi konuştu. "Özür dilerim. Ne yaptığınızı anlıyorum -

annem, babam ve kız kardeşim Şeytan Musibet sırasında öldü, ama bana verilen emirler var."

Rayna kadına dikkatle bakarken bursegin söylediğinde samimi olduğunu, iyi bir kalbi olduğunu, ama askerlerine ateş açmalarını söylemekte tereddüt etmeyeceğini gördü. Rayna başta yanıt vermedi, olasılıkları düşündü ve sonra "Makineler zaten yeterince insan öldürdü," dedi. "İnsanların daha fazla insan öldürmesine gerek yok."

Burseg askerlerine geri çekilmeleri için emir vermedi. "Yine de, efendim, geçmenize izin veremem."

Rayna geriye, caddelerdeki kalabalığa baktı. O ve müritleri geçen yıl boyunca harap durumdaki bir sürü Birlik Dünyasına gitmişler ve kısa bir süre önce de Başgezegene gelmişlerdi. Rayna, çevresinde hepsi de Omnius'a karşı kin besleyen yüzlerce, hatta binlerce yüz görüyordu. Oradaki her insan şeytan makinelere bir darbe indirmeyi istiyordu. Bir işaret verse fanatik müritleri askerleri paramparça ederdi. ...

Ama bunu yapmak istemiyordu.

"Burada bekleyin dostlarım," diye seslendi. "Birlikte ilerlememizden önce tek başıma yapmam gereken bir şey var." Sakin bir şekilde gülümseyerek bursege geri döndü. "Onları şimdilik engelleyebilirim, ama beni Parlamento Sarayına sokmalısınız. Amcam, Geçici Genel Valiyle özel olarak görüşmek istiyorum."

Şaşıran burseg askerlerine ve ezici çoğunluktaki kalabalığa baktı - kalabalık hâlâ ilahiler söylüyor, bayraklar sallıyor ve basit silahlarını sıkı sıkı tutuyordu. Akıllıca bir adım geri atıp başını tamam anlamında salladı. "Bunu ayarlayabilirim. Beni takip edin, lütfen."

Rayna, Parmentier'de küçük bir kız olduğundan beri düşünen makinelere karşı yıkıcı yürüyüşler gerçekleştiriyordu. Şimdi otuzbir yaşındaydı ve yıllardır Serena Tarikatı onun etrafında daha da sağlamlaşıyordu, özellikle hayaleti andıran yüz hatları ve hortlak görmüş gibi bakan gözleri olan bu zayıf kadının Azize Serena Butler'ın akrabası olduğunu öğrenmelerinden sonra. Önce hastalığın yakıp yıktığı yerlerden başlayarak her yere yayılan tutkulu hareketinin gücü ve ivmesi artıyordu.

Cesareti kırılan insanlar onun mesajını dinliyor, gözlerindeki ateşi görüyor - ve *inanıyorlardı.* Uygarlıkları mahvolmuş, halkları katledilmiş bir haldeyken Rayna onlardan hayatlarını yeniden kurmalarına yardımı dokunacak olan bütün aygıtları ve konforu tahrip etmelerini istiyordu. Ama

hayatta kalanlar insanoğlunun en güçlü üyeleriydi ve Rayna'nın rehberliği altında parçaları kendi elleriyle toplamış, toplumlarını bir araya getirmişlerdi. Rayna'nın heyecanlı mesajı onları ikna ediyordu. Zorluklarla karşılaşsalar bile kalabalıklar bağırıyor, dua ediyor, Serena'nın saygın adını haykırıyorlardı.

Müritleri Üç Şehit'in adıyla birlikte onun adını da söyleyince Rayna olduğu yerde kalıp onları durdurmaya çalıştı. Bir peygamber ya da herhangi bir tahtta gözü olan biri olarak görülmek istemiyordu. Tarikat onu havaya kaldırıp Serena Butler'dan beri en yüce insan olduğunu söylerken itiraz ediyordu. Bir keresinde böylesi ibadetlerin kendisine beklenmedik bir zevk verdiğini utanarak fark edince soyunup bütün gece soğuk çatıda çırılçıplak oturmuş, dondurucu rüzgâra karşı çömelerek bağışlanma ve rehberlik için dua etmişti. Pek çok insan tarafından hiç sorgusuzca takip edilen güçlü bir önder haline gelmenin çok açık bir tehlikesi de vardı.

Sonunda Genel Vali Faykan Butler'ın ofisine götürüldü. Rayna, amcasının becerikli bir politikacı olduğunu biliyordu ve ikisi bir şekilde uygun bir çözüm bulmak zorundaydı. Genç kadın öylece taleplerde bulunabileceğini düşünecek kadar saf değildi, Faykan'ı pişman olunacak bir katliam emri vermeye zorlamak da istemiyordu. Rayna, Serena gibi şehit olursa kutsal mirasına ne olacağından korkuyordu.

Faykan, ofisinin kapalı kapılarının ardında yeğenine sarıldı, sonra onu bir kol boyu mesafede tutup seyretti. "Rayna, sen benim ağabeyimin kızısın. Seni çok seviyorum, ama gerçekten büyük sıkıntı yaratıyorsun."

"Ve sıkıntı yaratmaya da devam edeceğim. Mesajım çok önemli."

"Mesajın mı?" Faykan gülümseyerek masasına gitti, ona soğuk bir içecek sundu, ama Rayna reddetti. "Olabilir, ama çığlıklar ve bağrışmaların, vahşice kırılan plas ve metal seslerinin arasında mesajını kim duyabilir ki?"

"Bu yapılmalı, amca." Rayna ayakta duruyor, Faykan ise rahat Genel Vali koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu. "Düşünen makinelerin neler yaptığını gördün. Askerlerinin beni durdurmasını mı istiyorsun? Düşmanım olmanı istemem."

"Oh, arzu ettiğin sonuçlara ben de itiraz etmiyorum. Yalnızca yöntemlerin konusunda sorunum var. Düşünmemiz gereken bir uygarlık var."

"Yöntemlerim şimdiye kadar çok başarılıydı."

Genel Vali içini çekip içkisinden uzun bir yudum aldı. "Şimdi sana bir teklifte bulunacağım. Umarım bana bu kadarını lütfedersin."

Rayna sessiz ve şüpheci kaldı, ama amcasının sözlerini dinlemeyi istiyordu.

"Esas amacın düşünen makineleri yok etmek olsa bile müritlerinin sık sık ... kontrolden çıktığını kabul etmelisin. Çok büyük yan hasarlara yol açıyorlar. Zimia'ya, etrafına bir baksana, simek ve robot saldırılarından, piranha kenelerden sonra ne kadar çok yeniden inşa çalışmalarına giriştiğimizi gör. Buraya Birlik Dünyalarının başgezegeni deniyor ve ben senin kontrolden çıkmış kalabalığının geniş caddelere yayılıp etrafı yakıp yıkmasına izin veremem." Gülümsemeye devam ederek parmaklarını iç içe geçirdi. "Bu yüzden lütfen beni insanlara zarar verecek bir şey yapmaya zorlama. Ölü sayısını azaltmak istesem bile bu yine de kanlı bir katliam olacaktır."

Rayna gerildi, ama Faykan'ın sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. "Bunu ikimiz de istemiyoruz."

"O halde sana daha uzun sürecek bir çözüm önerebilir miyim? Salusa'da duyurularını yapmana izin vereceğim. İnsanlardan sözde yozlaşmış makinelerini ve aygıtlarını teslim etmelerini isteyebilirsin. Hatta onları yok etmek için büyük bir toplantı yapmana bile izin vereceğim. İstediğin kadar büyük bir kalabalık topla! Ama Zimia caddelerinde yürürken bunu bir düzen içinde yapmalısınız."

"Ama bütün insanlar aygıtlarını gönüllü olarak teslim etmeyecektir. Makineler tarafından baştan çıkarılıp yozlaşmış insanlar bunlar."

"Evet, ama çoğu senin harekete geçireceğin duygusal coşkunluğun etkisinde kalacaktır, genç kadın. Jeldevre bilgisayarlara uzaktan da olsa benzeyen her türlü alet ve devre yapımını yasaklayan bir kanun önerisinde bulunabilirim."

Rayna dişlerini sıkıp masanın üstüne eğildi. "Emrin doğruca tanrıdan geldiğini duydum: İnsan aklına benzeyen bir makine yapmayacaksın."

Faykan gülümsedi. "Güzel, güzel. Bu sözleri sunacağım kanun tasarısında kullanabiliriz."

"İstisnalar olacaktır, insanlar reddedecek-"

"O zaman onları cezalandırırız," diye söz verdi Faykan. "Bana inan Rayna, bunun olmasını sağlayacağım." Yüzünde dikkatli bir ifade belirirken gözleri kısıldı. "Ama sana yardım etmek için yeterince gücüm olması için yapabileceğin bir şey var."

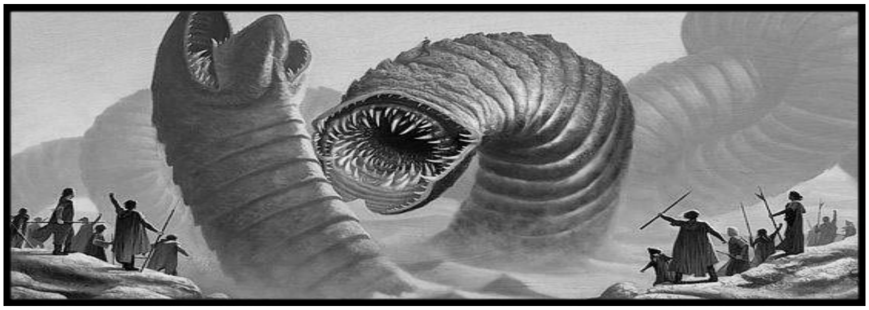
Faykan sözlerine devam ederken Rayna sessiz kaldı. "Bu Cihadın başlangıcında Serena Butler, 'düşünen makineler tamamen yok edilene

kadar' resmi unvanı hak etmediğini iddia ederek yalnızca Geçici Genel Vali unvanını almıştı. Evet, düşünen makineler Corrin'de bir diken olmaya devam ediyorlar, ama gerçek Cihat artık sona erdi. Düşman yenildi." Rayna'yı işaret etti. "Şimdi genç kadın, eğer sen yeğenim ve Serena Tarikatının lideri olarak benim yanımda bulunursan tam Genel Vali unvanını alacağım. İnsanlık için çok büyük bir gün olacak bu."

"Peki, bu durum Birliğin her yanında bütün düşünen makineleri yasaklayan kanunları geçirmene izin verecek mi?"

"Kesinlikle, özellikle Salusa Secundus'ta. Birlik Dünyalarının daha ilkel yerlerinde sen ve tarikatın işinize senin uygun gördüğün şekilde devam edebilirsiniz."

"Şartlarını kabul ediyorum amca," dedi Rayna. "Ama şu uyarıyla - eğer vaatlerini yerine getirmezsen geri döneceğim ... hem de ordumla birlikte."

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

— DR. MOHANDAS SUK
tıbbi günlükler

"Korkarım deneme yanılma yöntemleri kullanmak zorunda kalacağız," dedi Dr. Suk, sesi, hastalığın bulaşmasını önleyen giysisinin içinde boğularak. Yörüngedeki *İyileşme*'nin steril laboratuvarından bir mekikle aşağıya inmişti. Raquella'yla yıldızların altında, mağara kentlerinin karşısındaki iniş pistinde buluşmuştu. "Başka seçeneğimiz yok. Hastalananların neredeyse yüzde altmışı melanj kullansalar bile ölecekler."

Bir maskeden başka bir önlem almaksızın cesurca dikilen Raquella'ya bakıyordu. Raquella onun koyu renk, nemli gözlerine bakıp aralarındaki yakın bağı, sıcak aşkı ve dostluğu düşündü. Şimdi aralarında incecik, ama nüfuz edilemez koruma giysisi vardı. Raquella daha önce hiç böyle bir risk altında bulunmamıştı; orijinal Musibet, neden olduğu Rossak Salgınıyla kıyaslandığında neredeyse alıştırma talimi gibi kalıyordu.

Doktor eldivenli eliyle içinde on tane aşı şişesinin bulunduğu şeffaf çantayı uzattı. "Bunlar daha önce kullandığınız RNA tedavilerinin değişik türleri. Bazıları işe yarayabilir ... bazıları ölümcül olabilir."

Raquella dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "İşe yaramak zorundalar. Bu retrovirüsü analiz etmek milyarlarca şüphelisi olan bir cinayeti çözmek gibi bir şey," dedi. "Testlerimizin belirleyebildiği kadarıyla, virüsün dönüşüm geçirmiş bu türü, DNA'sının genetik kopyasını kamufle ediyor. Örüntüler arıyorum, genomların haritasını çıkarmaya ve eldeki bulgulara dayanarak virüsün olası parçalarını istatistiksel olarak yansıtmaya çalışıyorum. Melanj molekülü artık reseptör alanlarını bloke etmek için yeterli değil."

Raquella sevgilisinin şefkatli kahverengi gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Miğferinden kurtulan bir tutam sık siyah saç ona dağınık bir görünüm veriyordu. Adama sıkı sıkı sarılmak istiyordu.

Mohandas uygun bir gen terapi tekniği geliştirememişti, ama denemeye devam ediyordu. Vücut hormonlarını zehirli Bileşik X'e dönüştüren retrovirüsün bir kısmını engelleyen ağır melanj tüketiminin dışında kısmen etkili görünen tek tedavi, dönüştürülmüş diyaliz aygıtlarıyla yapılan özelleşmiş bir kan filtreleme tedavisiydi. Bu yeni retrovirüs de önceki türü gibi karaciğere yerleşiyordu, ama ağır ve zor diyaliz işlemi, toksinleri mikroplu vücudun üretebildiğinden daha hızlı bir şekilde ayırmaya yetmiyordu.

Birbirine bakan Raquella ve Mohandas deneme aşıları hakkında konuştular. Şişelerden biri baharat bağımlılarının gözleri gibi yoğun, koyu maviydi. Mohandas koruyucu yüz maskesinin arkasından ona özlemle baktı. Çok daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi. "Kendini korumaya yetecek kadar melanj alıyor musun? Kolhar'dan yeni bir VenKee gemisi geldi."

"Evet, ama senin de iyi bildiğin gibi baharat, bağışıklık durumunu garanti etmiyor. Ben gerekli özeni gösteriyorum."

Ama Mohandas ikna olmamıştı. "Kendi baharat payını hastalara vermiyorsun, değil mi?"

"Ben yeterli miktarda alıyorum, Mohandas." Aşı çantasını kaldırdı. "Hemen çalışmaya başlayacağım. Hangi hastaların gereksiniminin daha büyük olduğuna karar vermeliyim."

Plas dosyalara günlerce dikkatli bir şekilde kayıt tutan Raquella, Nortie Vandego ve hâlâ sağlıklı olan Dişibüyücü Kare Marques'in yardımıyla deneme aşılarını uyguladı. En güçlü Dişi-büyücülerin virüsün bu türüne karşı normal Rossak halkından daha zayıf olması kaderin bir cilvesi gibi görünüyordu.

Çalışmaya devam ederlerken Raquella garip bakışlı bir gencin aralarındaki mesafeyi koruyarak onları seyrettiğini fark etti. Onu daha önce de görmüştü. Sessizce ve çalışkan bir şekilde koğuşları temizliyor, tıbbi çalışanlara yiyecek ve malzeme getiriyordu.

Rossak'taki mutasyon yapıcı genlerin ve kimyasal kirleticilerin pek çok doğumsal sakatlığa, yapısal bozukluklara ve özellikle erkeklerde çeşitli seviyelerde zekâ geriliğine neden olduğunu biliyordu. Kare genç kadının

sakin, meraklı genç adamla ilgilendiğini gördü. "O, Jimmak Tero, Ticia'nın oğullarından biri - elbette ki belirgin kusurlarını düşünerek Ticia ona sahip çıkmıyor. Onun Kusurludoğanlara ait olduğunu söylüyor."

Genç adam Raquella'nın kendisine doğru baktığını görünce kıpkırmızı oldu ve aceleyle oradan kaçtı. Raquella hızla içini çekti. "Onu doğumda öldürmediğine şaşırdım. Yoksa bu olay Ticia Cenva'nın da bir kalbi olduğu anlamına mı geliyor?"

"Eminim başka nedenleri vardır," dedi Kare, zayıf bir şekilde gülümseyerek.

Raquella, Jimmak'ı geri çağırıp yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla konuştu. "Buraya gelsene, Jimmak. Bana yardım edebilirsin."

Jimmak çekingen bir şekilde yaklaştı, Raquella'ya meraklı, yuvarlak mavi gözleriyle baktı. Raquella'nın yardımını istemesinden dolayı çok memnun olmuş görünüyordu. "Neye var ihtiyacınız, Doktor Bayan?" Gevşek telaffuzundan dolayı sözleri duraklayarak çıkıyordu.

"Doktor Bayan mı?" Gülümseyerek delikanlının yaşını tahmin etmeye çalıştı. Onbeş ya da onaltı, diye düşündü. "Sterilizasyon aletinden bize biraz içme suyu getirebilir misin? Nortie ve ben o kadar çok çalışıyoruz ki saatlerdir bir şey içemedik."

Jimmak, yanlış bir şey yapıyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı. "Yiyecek bir şey ister misiniz? Ormandan yiyecek getirebilirim. Biliyorum nereden bulacağımı."

"Şimdilik yalnızca su. Belki daha sonra yiyecek isteriz." Bu sözlerinin Jimmak'ı ne kadar mutlu ettiğini hemen gördü.

Raquella deneme aşılarını yaptıktan sonra tedavinin etkinliğini ölçmek için düzenli kan testleri uyguladı, ama sonuçlar düş kırıklığı yaratıcıydı. Dr. Suk'un deneme niteliğindeki potansiyel tedavilerinin hiçbiri umut vermiyordu.

Hastaların çoğu aşırı çalışan kan filtreleme cihazlarına bağlıydı, pompalar kandaki damarlardan kanı alıp zehirli Bileşik X'i temizliyor, ardından kanı yeniden dolaşıma veriyordu. Ama mikroplu karaciğer ölümcül bileşiği üretmeye devam ediyor ve hastalar birkaç saatte bir yeniden diyalize ihtiyaç duyuyordu. Ama yeterli makine yoktu.

Raquella, Ticia Cenva'nın hastaların arasında dolaştığını, yataklarındaki plas kayıtlarını alıp taradığını ve yanındaki iki Dişi-büyücüyle hızlı hızlı konuştuğunu fark etti. Huzursuz görünüyor, ama korkusundan destek

alıyordu. "Tedavin Tarikatçıların dualarından daha etkili görünmüyor. Boşa harcanan bir çaba bu," diye alaycı bir sesle Raquella'ya seslendi.

Raquella bu kışkırtmaya karşılık vermedi. Zaten yeterince suçluluk duyuyordu, bir de Yüce Dişibüyücünün buna katkıda bulunmasına gerek yoktu. "Doğanın seyrini gerçekleştirmesine izin vermektense girişimde bulunup başarısız olmak daha iyidir. İnsanlar olanaksıza karşı savaşmasaydı hepimiz Omnius'un kölesi olurduk."

Ticia ona üstünlük taslayan bir şekilde gülümsedi. "Ama *biz* etkili bir şekilde mücadele ettik."

Artık öfkelenen Raquella ellerini kalçalarına koydu. "İnTıp bizi buraya gönderdi, çünkü siz bir başarı sağlayamadınız."

"Sizden gelmenizi biz istemedik. İnTıp bizi buna zorladı. Burada hiçbir işe yaramıyorsunuz - hatta sizin gelişinizden beri hastalık daha da kötüleşti. Ölüleri bir sayın." Yüce Dişibüyücünün sesi kızgınlık ve gerilim yüklüydü. "Belki yeni bir virüs türünü beraberinizde getirdiniz. Belki de sözde tedavileriniz hastalığı daha da hızlı yaydı."

"Bu saçma bir batıl inanç," dedi Raquella. "Eğer sizin yöntemleriniz daha iyiyse neden en iyi Dişibüyücüleriniz öldü?"

Ticia, Raquella ona bit tokat atmış gibi irkildi. "Ölenler zayıf olanlar. Güçlü olanlar sorunu şimdiye kadar çözebilirdi." Bu sözlerden sonra yanındakilerle birlikte yürüyüp gitti.

Jimmak, üzerinde bir sürahi su, yeni toplanmış meyve ve mantarların bulunduğu bir tepsiyle geri dönmüştü, ama bir duvara yanaşmış, duygusuz annesinin uzaklaşmasını bekliyordu. Ticia olduğu yere büzülen çocuğu görmezden geldi. Ama Raquella ona gülümseyince Jimmak hızla ileri çıkıp ona getirdiklerini gösterdi: Koyu renk ve tüylü küçük yumrular, büyük, sarı bir kavun ve çirkin, siyahımsı yeşil renkte armut şeklinde bir şey.

"Ben en çok bunları severim," diye tüylü yumruları işaret etti. "Ormanda bunlara rosi deriz."

Raquella meyveleri aldı. "Bunları daha sonrası için saklayacağım. Çok lezzetli görünüyorlar." Genç adamın ormanın derinliklerinden topladığı şeylere güvenemezdi.

Jimmak sesini bir sır verirmiş gibi alçalttı. "Annem sizden hoşlanmıyor."

"Biliyorum. Buraya ait olmadığımı düşünüyor. Ama ben yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Size yardım edebilirim," dedi Jimmak, parlak bir yüzle ve soluk soluğa. "Ormandaki bazı şeyler insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar."

"Ne kadar ilginç." VenKee çalışanlarının yabani ortamdan topladığı uyuşturucuları ve ilaçları biliyorum. "Bir ara bana onları göstermelisin."

Sonraki birkaç gün boyunca Raquella ve genç arkadaşı birlikte daha fazla zaman geçirdiler. Hatta Raquella, Jimmak'ın ormandan getirdiği şeyleri dikkatle yıkadıktan sonra denemeye bile başladı. Jimmak'ın, başta anlamadığı garip ve vahşi bir zekâsı vardı. Toplumdan dışlanmış biri olarak yabani ortamda yaşayarak kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kalmış olmalıydı.

Sonunda Raquella onun belki de gerçekten ilginç çözümleri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Güçlü Dişibüyücülerin hiçbiri Kusurludoğan delikanlıyı ciddiye almıyordu, ama Raquella artık umutsuz durumdaydı.

Bazen ilerleme kaydedemediği için düş kırıklığı yaşayarak yorgun olduğunu hissettiğinde kısa molalar veriyor ve Jimmak'la birlikte ormanın zeminindeki sık, sarkık bitki örtüsünün arasından geçen patikalarda yürüyordu. Özellikle bir patika onu hayret ve şaşkınlık içinde bırakmıştı. Bitkilerin arasından sızan gün ışığı, zeminde gökkuşağı etkisi yaratıyor, ağaçlar hareket ettikçe renkler de dans ediyordu.

"Ben hiç rüzgâr hissetmiyorum," dedi Raquella, "ve rüzgârın buraya kadar nasıl girebildiğini anlamıyorum. Ama üstümüzdeki ağaçlar hareket ediyor ve renkleri değiştiriyor."

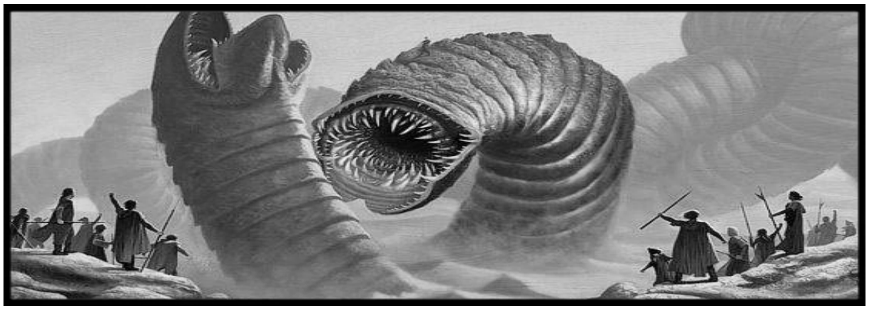
"Ağaçlar canlıdır," dedi Jimmak. "Benim için gün ışığıyla renkler yapıyorlar. Bazen onlarla konuşurum." Önlerindeki gökkuşağı titreşti, sonra biçim değiştirdi, prizmatik bir topa dönerek etrafına renk saçtı. Derken bir top, ardından bir top daha meydana geldi. Kahkahalarla gülen Jimmak elindeki üç hayali topla hokkabazlık yapıp renk cümbüşü yarattı. Sonunda toplar ağaçların arasında kayboldu.

Şaşkına dönen Raquella sorular sordu, ama Jimmak ona daha fazla bir şey söylemedi. "Ormanda bir sürü sır vardır." Raquella bastırdıkça Jimmak daha da sessiz kaldı. Konuyu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi.

Jimmak Raquella'ya gölcük büyüklüğünde mantarlar, garip likenler, kendi kendine tırmanan orman meyveleri gösterdi. Gölgeli ormanın en derin yerlerine girip incelemesi için garip bitkiler ve yapraklar getirdi, hatta

ona VenKee ilaç toplayıcılarına yardım ederken öğrendiği bitkilerin bazı tıbbi özelliklerini bile anlattı.

Ama Rossak ormanı yerel salgını tedavi etmelerine yardımcı olacak sihirli bir tedavi sunmadı. Ve insanlar ölmeye devam etti.

Başardığım görkemli işleri hiç kimse hatırlamıyorsa, tarihe göre ben bunları yapmış sayılır mıyım? Tek çözüm, fevkalade bir şey başarmam veya tarihin hiçbir versiyonunun görmezden gelemeyeceği bir olaya yol açmam gibi görünüyor.

— YOREK THURR
gizli Corrin günlükleri

Düşünen makinelerin sınırsız sabrı olabilirdi, ama Yorek Thurr'un yoktu. Corrin'deki bu sürgün sonsuz gibi geliyordu. Ömrü yapay olarak uzatılmış olsa bile makine ve Birlik gemilerinin savunma duvarlarının arkasında boş boş oturmak -hem de onlarca yıl boyunca- insanı çıldırtan bir zaman kaybıydı.

Thurr, uygun zamanı beklemekten memnun olan Omnius ve Erasmus'un, gidecek başka yeri olmayan uzuvsuz Rekur Van'ın tersine, bütün zihinsel enerjisini -bilgisayar müttefikleri için olmasa bile kendisi için- bir kaçış yolu aramaya yoğunlaşmıştı.

Thurr, muazzam büyüklükteki bir şenlik ateşi gibi gökyüzünün yarısını dolduran kırmızı güneşin altında Seurat'ın yanında yürürken özel bir koruma gözlüğü takmaya özen gösteriyordu. Robot Kaptan Omnius'a yüzyıllardır hizmet etmişti ve daha önceden Vorian Atreides'in yakın arkadaşıydı. Daha da önemlisi Seurat yarım yüzyılı aşkın bir süre boyunca Agamemnon tarafından esir tutulmuştu.

"Peki, bana Titanlardan nasıl kaçtığını biraz daha ayrıntılı olarak anlat," dedi Thurr.

Robot ona merakla baktı. "Dosyalarıma ne zaman istersen bakabilirsin, Yorek Thurr. Bu konu seni özel olarak mı ilgilendiriyor?"

Thurr gözlerini kıstı. "Buradan kaçmak istiyorum, belki de senin fikirlerinin bir yardımı olur. Sen Corrin'den kaçmak istemiyor musun? Sen

güncelleme gemisinin kaptanı olmak için tasarlandın, Senkronize Dünyaların arasında özgürce dolaşmak için - ama yirmi yıldır buradan ayrılmadın. Bir robot için bile çıldırtıcı bir şey olmalı bu."

"Başka Senkronize Dünya olmadığı için artık güncelleme gezisi yapmama gerek yok, ki benim özdeki varoluş nedenim buydu," dedi Seurat. "Ve insanlar Senkronize Dünyaların çoğunu yok ettikten sonra Omnius'un kopyasını Corrin'e getirerek son görevimi yerine getirdim."

"Ben de Omnius kopyası getirdim," dedi Thurr. "Ama bu beni fazla tatmin etmiyor."

Seurat'ın bakırımsı yüzü sakindi. "Omnius benim becerilerimden en iyi nasıl yararlanacağına karar verir vermez yeni talimatlar alacağım."

"İnsanlar o kadar... gönlü rahat değildir."

"Bunun farkındayım. Vorian Atreides'le yaşadıklarım bana bu kadarını öğretti." Seurat'ın sesi neredeyse özlem doluydu. "Hiç fıkra biliyor musun?"

"Komik olanlardan hayır."

Thurr, Seurat'ın Richese'den kaçışıyla ilgili ayrıntılı kayıtları, simeklerin burunlarının dibinden nasıl kaçtığını yeniden inceledi. Bir dış saldırının dikkatleri dağıtması sayesinde kaçabilmişti. Belki benzeri bir şey burada onun işine yarayabilirdi.

Neyse ki tasarlanıp yerleştirilen dev makine barikatının amacı Birliği *dışarıda* tutmaktı, kendisini *içeride* tutmak değil. Ve Holtzman karıştırıcı ağı insan beynine bir şey yapmazdı. Thurr'un en büyük zorluğu hızlı bir gemi çalıp insan güçlerinin oluşturduğu ağdan kaçabilecek kadar önemli bir dikkat çelici yaratmaktı. Mekanik kenelerin ortaya çıkışından beri insanlar Corrin'i çok daha yakından izliyordu. Ama bir kez açık uzaya çıktıktan sonra olasılıklar çok daha fazla olacaktı.

Bütün bunlar düşünmeye değerdi. En azından olasılıkları düşünerek hareketlerini planlayıp prova etmek için dünyanın zamanına sahipti.

Merkez Kulenin yan tarafındaki bir odaya girip bilgisayar ebedizihinin gülünç derecede gösterişli süslemelerinin bulunduğu galerileri geçti. Baş Omnius, monolitik binanın jeldevre ve akışkanmetal yapısının derinliklerine gömülmüştü. Ama içeride iki ebedizihin kopyası daha vardı: Seurat'ın getirdiği küre ve Wallach IX'dan kaçarken kendisinin getirdiği kopya.

Ebedizihin kopyalarının neredeyse birbirinin aynısı olması gerekiyordu, ama Omnius, her zamanki uygulamasının tersine diğer iki güncellemeyi kendisininkiyle senkronize etmeyi reddetmişti. Seurat'ın uzun zaman önce

teslim ettiği gizli bir yıkıcı virüs taşıyor olabilirler korkusuyla gümüş jelküreleri yalıtılmış bir yerde tutuyordu. Hileli hareketlerinin gizli kalması için Wallach IX'daki Omnius'la Thurr bile oynuyordu. Herhangi bir zarar verdiğini sanmıyordu, ama böyle bir olasılık her zaman vardı.

Tam bir uyum içinde olmayan diğer iki kopya bağımsız kimliklerini sürdürüyordu. Esas ebedizihin saf bir şekilde üç kopyanın da bir arada olduğu ve tahminen aynı gündelik olayları yaşadığı için birbirlerinden ayrılmaya devam etmeyeceklerini düşünüyordu. Ama Thurr, ebedizihin üçlüsünün daha şimdiden birbirinden çok uzaklaştığına inanıyordu.

Aslında öyle olması işine geliyordu, çünkü bu durum onun lehine olabilirdi.

Wallach IX'dan getirdiği ebedizihin kopyasına girince konuşma devresinin önünde durup son derece mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Corrin hâlâ büyük bir tehditle karşı karşıya. Tehdit o kadar büyük ki Baş Omnius'un tek başına işleme gücünü aşıyor."

"Ben Baş Omnius'la aynıyım," dedi ebedizihin.

"Becerileriniz ve yetenekleriniz onunkine *eşdeğer.* Ama aynısı değil. İkiniz de sorunla paralel olarak ilgilenseniz iki katı zihin gücü ortaya çıkardı. *Hrethgir* o zaman direnemezdi. Merkez Kulede ikiniz de aynı sistemlere ulaşabiliyorsunuz. Baş Omnius ondokuz yıldır yaptığı gibi aşılmaz savunmayı sürdürürken sizin insanların gardiyan filosuna karşı başka bir *saldırı* planlamanızı öneriyorum. Yörüngede yeterince robot gemimiz var."

"Corrin'in yerine koyma kapasitesini zorlayan önemli bir yıpranma söz konusu. Gemilerimiz çok sayıda saldırıyı karşıladı, ama karıştırıcı ağları geçemiyoruz. Yeni bir saldırı girişimi nasıl bir başarı kazanabilir ki?"

Thurr, sabırsızlıkla içini çekti. Ebedizihin kopyasının çok engin bir bilgiye sahip olmasına rağmen içgörüsü çok azdı - düşünen makinelerin çoğu gibi. "Bütün gemilerinizi *hrethgir* hattını delmeye, kaç savaş gemisi gerekirse gereksin karıştırıcı ağı parçalamaya ayırırsanız, derhal başka Omnius kopyaları fırlatırız. Ebedizihin özgürce yayılır ve düşünen makineler Senkronize Dünyaları yeniden alabilir ya da yeni gezegenlerde güçlü kaleler kurabilir. Verimli bir toprağa serpilen tohumlar gibi. Ama ancak Omnius kopyaları kaçabilirse - eğer bariyerde yeterince büyük bir gedik açabilirseniz."

Gülümsedi. "Öte yandan, *hrethgir* birkaç gemiyle de olsa bariyeri aşıp atomikleri bırakacak kadar yaklaşabilirse tıkılıp kaldığınız bu gezegende

tamamen savunmasız durumda kalırsınız. Bu yüzden Omnius ebedizihinin dağılıp çoğalması ve hayatta kalması zorunlu."

"Konuyu Baş Omnius'la görüşüp tartışacağım. Belki onun iyi bir planı vardır."

Thurr başını hayır anlamında iki yana salladı, ellerini kalçalarına koyup kemerini ve mücevherli hançerini düzeltti. "O zaman bu krizde bir avantaj olan bağımsızlığını feda etmiş olacaksın. Baş Omnius'a onun düşünmediği yeni fikirlerin olduğunu açıkça göstermen daha iyi değil mi? Saldırınız başarılı olduktan sonra Omnius senin ayrı bir birim olarak değerini inkâr edemez."

Wallach IX kopyası düşünüp bir karara vardı. "Düşmanın gardiyan güçlerinin örüntüsünü çözümledim ve beklenmedik bir karşı saldırı için en uygun zamanı saptadım. Şimdiye kadar böyle bir girişimde bulunmadık. En iyi fırsat dokuz saat içinde ortaya çıkacak."

"Harika" dedi Thurr başını sallayarak. Odasına koşmak istiyor, fakat sabırsızlığını göstermeye cesaret edemiyordu. Ama zaten ebedizihinin basit insan nüanslarını anlayabildiğini sanmıyordu. Dokuz saat. Hızla yürümeye razıydı. Hazırlaması gereken bir sürü şey vardı.

Şaşırtıcı saldırı başladığında Corrin'in yüzeyindeki robotlar, yörüngedeki bekçi gemiler kadar dağınık bir panikle tepki verdi. Merkez Kule sarsılıyor, Baş Omnius'un tüm dikkati başka bir yöne dönerken bütünlüğünü kaybediyordu. Ardından akışkanmetal kulenin yapısı dağılmaya başladı.

Birden robot savunmacıların destek kuvvetleri silahlarını çalıştırdı, konfigürasyonlarını değiştirdi ve insanların nöbetçi gemilerine karşı saldırıya geçti. Bu bile son yirmi yılda pek çok kez gerçekleştirdikleri saldırılara çok benziyordu. Karıştırıcı ağın hemen sınırında durup hareketsiz insan gemilerine patlayıcılar fırlattılar ve ardından karıştırıcı bölgeye girdiler. Holtzman uyduları ölümcül akımlarını gönderdi, makine gemilerini hedef alan karıştırıcı mayınlar bütün düşünen makine kontrollerini yok ettiler. Ama ölü robot gemileri uzayda birikirken daha fazla sayıda Omnius gemisi yığınların arasına dalmaya devam etti. Birkaç tanesi karıştırıcı ağdaki gediklerden geçmeyi başardı.

Thurr, bu saldırının anlamsız ve yıkıcı bir dikkat dağıtıcı olmasını planlamıştı, ama bir an için neredeyse başaracakmış gibi göründü. ...

Şaşırtıcı yörünge saldırısının başladığı ve *hrethgir* filosunun kendini savunmaya giriştiği anda Thurr hızla iniş alanına gitti. Seurat'ın Corrin'e uçtuğu, iyi bakılan, ama kullanılmayan güncelleme gemisini seçti. İyi savunmaları, ilkel silahları ve yıllar önce kurulan -her zaman ileriyi planlıyordu- basit düzeyde yaşamdestek sistemine sahip hızlı bir gemiydi. Gemi tam olarak Thurr'un gereksinim duyduğu şeydi.

Güncelleme gemisi uçmaya hazırdı ve yerdeki robotlar tarafından korunmuyordu. Thurr, kontrollerini daha önceden incelediği için gemiyi kullanabileceğini biliyordu. Yanına çok az malzeme almıştı. Eğer güncelleme gemisine yığınak yaparsa aklında ne olduğunun açıkça anlaşılmasından korkuyordu. Thurr'un başka bir karakola ulaşabilmesi için biraz yiyeceğe ve havaya ihtiyacı vardı o kadar.

Yörüngedeki öfkeli savaş sırasında Birlik gemileri ve robot gemileri birbirlerine ateş açarken Thurr, biniş rampasını açtı ve hızla güncelleme gemisine bindi.

İçeride Erasmus oğluyla birlikte onu bekliyordu. "Gördün mü Gilbertus, Yorek Thurr'un garip davranışları konusunda haklıymışım. Bizi bırakmayı planlıyor."

Birden duraksayan Thurr yutkundu. "Burada ne arıyorsunuz?"

Gilbertus Albans bir kenarda durmuş başını sallayarak babasını onaylıyordu. "Evet, baba. İnsan doğasını çok iyi anlıyorsun. İşaretler açık değildi, ama sen onları bana gösterdikten sonra aşikâr hale geldiler. Thurr bu gemiyi çalıp kaçmak için yörüngede dikkatleri ondan uzaklaştıracak bir çatışma yarattı."

"Yaşadığın bu umutsuzluğu takdir ediyorum." Erasmus'un akışkanmetal yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Ama şu durumda aklının başında olduğunu sanmıyorum."

"Bu benim kararım," dedi Thurr burnunu çekerek. "Soylular Birliği eksiklerini tamamlar tamamlamaz Corrin'in sonu gelecek. Düşünen makinelerin de nasıl kaçacaklarını düşünmeleri gerekiyor. Sen Erasmus, Omnius'un tekrar edip duran tehditlerine maruz kalıyorsun, kişiliğini yeniden yazmaya çalışıyor. Omnius hiçbir zaman ders almıyor." Gülümseyerek kaftanlı robota yaklaştı. "Neden sen ve oğlun da benimle gelmiyorsunuz? Corrin'den uzaklaşır ve galakside kendi izimizi bırakabiliriz. Tarih bizi asla unutmayacak."

"Düşünen makineler bütün olaylarla ilgili doğru kayıtları tutuyor," dedi Erasmus, "tarih benim hareketlerimi zaten unutmayacaktır."

Thurr bir adım daha attı. "Ama planımın güzel mantığını görmüyor musun? Bu gemi, bu karışıklık sırasında *hrethgir* filosundan rahatça kaçabilir. Biz kaçabiliriz. Aslında diğer güncelleme gemileri de bu fırsattan yararlanıp yeni Omnius kürelerini arkamızdan getirebilirler. Senkronize Dünyalar yeniden yayılabilir."

"Bu bir olasılık. Ama başarı olasılığını hesapladım ve kabul edilemez derecede düşük çıktı. Kendi zihinsel çekirdeğimi çıkarıp kalın bir koruyucuya koysam bile karıştırıcı ağdan geçerken hayatta kalamayabilirim. Bu riske girmeyeceğim, özellikle de bu risk Gilbertus'u yalnız bırakmam anlamına geliyorsa."

Thurr saldıran bir yılan gibi hareket ediyordu. Robota yaklaşarak dikkatini üzerinde toplamıştı, ama aslında savunmasız insana saldırma niyetindeydi. Görünmeyecek kadar hızlı bir hareketle hançerini belinden çıkarıp sola hamle yaptı ve adaleli kolunu şaşkın Gilbertus'un boynuna doladı. Dizini kaslı adamın beline koydu, hançeri kurbanının şah damarına dayadı.

"O halde kararına daha ... insanca bir tarzda etki edeceğim. Eğer şimdi, çok geç olmadan kaçmama izin vermezsen onu öldüreceğim. Bundan hiç şüphen olmasın."

Thurr bıçağı biraz daha yaklaştırdı. Gilbertus donmuş gibiydi, ama yıllar süren dikkatli eğitimini kullanmaya hazırlanan kasları geriliyordu. Erasmus onun dövüşmeye ve kendisini riske atmaya niyetli olduğunu görebiliyordu-

"Gilbertus, dur!" dedi sesini yükselterek. "Riske girmeni yasaklıyorum. Sana zarar verecek."

"Evet, gerçekten öyle," dedi Thurr, garip bir şekilde gülümseyerek. Gilbertus bir an için tereddüt etti, sonra gevşeyerek robotun isteklerine teslim oldu.

"Seninle gelmek istemiyoruz," dedi Erasmus. Robotun akışkanmetal yüzü pürüzsüz bir maskeye dönmüştü, içgüdüsel olarak sıkıntılı bir ifadeye bürünecekmiş gibi titreşti, ama sonra yeniden boş bir hal aldı. "Eğer onu öldürürsen kaçmana izin vermem. Kindar bir şekilde öfkelenemeyebilirim, ama Gilbertus Albans'a büyük zaman ve emek yatırımı yaptım. Eğer örneğime zarar verirsen benim de seni yok edeceğime hiç şüphen olmasın."

Bir çıkmazdaydılar. Thurr kıpırdamadı. Robotun yüzünde bir dizi ifade dolaştı.

Gilbertus, Erasmus'un cilalı yüzünde güven veren bir ifade ararken bağımsız robotun kendisini kurtaracağını umut ettiği belliydi. "Bu adam beni çok rahatsız ediyor, baba. Düşüncelerimi organize etmek için olağanüstü bir çaba harcıyorum, ama bu adam öyle görünüyor ki..."

Erasmus onun sözlerini tamamladı. "Kaosun somutlaşmış hali mi?"

"Yerinde bir değerlendirme," dedi Gilbertus.

Sonunda robot Thurr'a bir öneride bulundu: "Eğer Gilbertus'u bırakır ve ona bir zarar vermezsen bu gemide yalnız başına gitmene izin vereceğiz. Belki başarıyla kaçar, belki de ölürsün. Bu artık bizi ilgilendirmez."

Thurr kıpırdamadı. "Bana yalan söylemediğinizi nereden bileyim? Bütün robot güçlerini bana karşı çevirip daha yörüngeye bile ulaşmadan gemimi havaya uçurabilirsiniz."

"Uzun alıştırma ve incelemeler sonucunda yalan söylemek benim için hiç zor değil," diye itiraf etti Erasmus. "Ama bu zahmete girmemeyi tercih ediyorum. Pazarlığım samimi. Amaçların ve planlarınla aynı fikirde olmayabilirim, ama seni durdurmak adına riske girmem için bir neden yok. Corrin'den kaçıp kaçmaman beni hiç ilgilendirmiyor. Yalnızca şartlar burada hapis kalmana neden oldu, Omnius'un herhangi bir emri değil."

Thurr bunu düşünürken aklı deli gibi çalışıyordu. Çok az zamanı kalmıştı. Baş Omnius kendi kontrolünü sağlayana kadar robot saldırılarının ne kadar süreceğini bilmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sertçe sordu esirin kulağına. "Belki de rehin olarak seni almalıyım."

Gilbertus'un sesi sakindi. "Söz verdiyse Erasmus'a güvenebilirsin."

"Erasmus'a güvenmek mi? Senkronize Dünyaların tarihinde bunu pek fazla insanın söylediğini sanmıyorum. Ama tamam." Kolunu hafifçe gevşetti. "Erasmus, sen gemiden in. Sen biniş rampasından uzaklaşır uzaklaşmaz Gilbertus'u bırakacağım. Sonra ikiniz de uzaklaşırsınız ve ben de giderim. Birbirimizi bir daha asla görmemiz gerekmez."

"Onu öldürmeyeceğine nasıl emin olabilirim?" diye sordu Erasmus.

Thurr kıkırdadı. "Bir robota göre çabuk öğreniyorsun. Ama acele et - yoksa her şey ters gidecek."

Robot, Gilbertus'a son kez bakıp rampadan inerken kaftanı arkasında dalgalanıyordu. Thurr, bağımsız robota insanların ne kadar kaprisli olabileceğini göstermek için Gilbertus'u yine de öldürmeyi düşündü. İçini mantıksız bir dürtü kaplarken kasıldı, ama sonra kendini tutmayı başardı.

Bu hiçbir şey sağlamaz ve Erasmus'u aleyhine çevirirdi. Yerdeki asker robotlar gemisini vurabilirdi. Bu riske girmeye değmezdi.

Esirini sertçe savurup sendelemesine neden oldu. Gilbertus iniş sahasındaki bağımsız robota katılırken Thurr kapıyı kilitleyip kontrollere koştu.

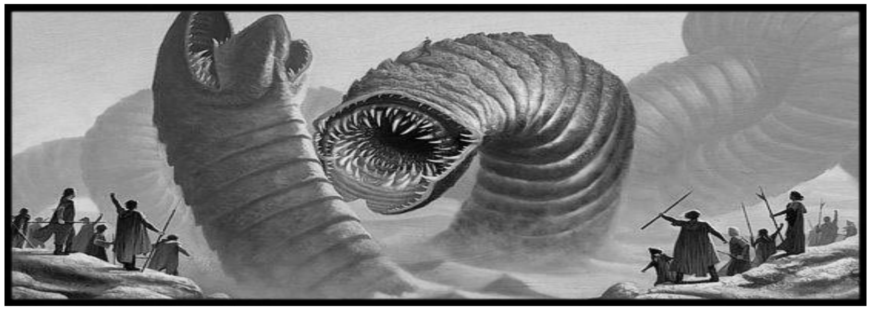
Gilbertus ve Erasmus geminin gökyüzünde uzaklaşarak küçülmesini seyrediyordu. "Kaçışını önleyebilirdin baba, ama onun yerine beni kurtarmayı seçtin. Neden?"

"Değerli geçmişine rağmen Yorek Thurr gelecekte hiçbir işimize yaramaz. Üstelik hareketleri bir insan için bile fazlasıyla dengesiz." Erasmus bir an için sessiz kaldı. "Sonuçları hesapladık ve bu sonucun daha tercih edilebilir olduğuna karar verdim." Birden Gilbertus'un boğazındaki minik kesikten çıkan kırmızı kanı gördü. "Yaralanmışsın. Senin kanını döktü."

Gilbertus acıyan noktaya dokundu, parmağındaki küçük kırmızı noktaya bakıp omuzlarını silkti. "Önemli değil."

"Senin hiçbir yaran önemsiz değil, Gilbertus. Artık seni daha yakından izleyeceğim. Senin güvende olmanı sağlayacağım."

"Ve ben de aynı şeyi senin için yapacağım baba."

Evren doğaçlamalar için oyun alanı gibidir. Herhangi bir dış örüntüyü izlemez.

— NORMA CENVA
Adrien Venport tarafından tercüme edilen vahiyler

Baharatla dolu tankının içinde yüzen Norma için bütün sınırlar kalkmıştı. Artık hiçbir şey somut değildi ve bu his -coşturucu, soluk kesici- ona son derece doğal geliyordu. Sıradan duvarlar onu sınırlayamazdı. Günlerdir tankından çıkmamıştı, ama inanılmaz bir keşif yolculuğu yapmıştı.

Bir olağandışı yetenekler yelpazesi -büyük oranda kontrolünün dışında olan- olasılık kabarcıkları gibi zihninde bir yükselip bir alçalıyor; sanki bir tanrı bütün bunları şöyle bir göz atması için ona gösteriyor ve harika olasılıklara ait engin âlemi gözlerinin önüne seriyordu. Hayatını evrenin gizemlerini çözerek geçirmişti ve şimdi bütün o görkemli ipler, sicimler ve fikirler makaradan boşalırcasına etrafından akıyordu.

VenKee Girişimcilik için karmaşık ve zaman alıcı işlerini yürüten Adrien'ı -iyiliksever bir meleğe benziyordu- uzaktan gözleyebiliyordu. Zeki, yetenekli ve hayalperest olan Adrien, annesinin ve Aurelius'un gerçek bir senteziydi.

Şimdi, tankının hemen dışında durup normal havayı soluyan Adrien, berrakplas kabın çizgileri arasından içeriyi seyrediyor; içerideki annesini görmeye, hâlâ hayatta olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Norma onun kendisi için fazlasıyla endişelendiğini, neden oradan çıkmayı, yemek yemeyi ya da bir yanıt vermeyi reddettiğini ... ve fiziksel bedeninin neden değiştiğini anlayamadığını biliyordu. Bunun için zaman ayırabildiğinde ona güvence vermek için işaret gönderebilir ve onunla iletişim kurabilirdi, ama bu enerjiyi harcamak son derece zor görünüyordu. Ve anlaşılmasını

sağlamak da çok zordu ... üstelik yalnızca Adrien tarafından değil, kendisi tarafından da.

Garip biçimde kauçuk gibi olan parmak uçlarıyla -parmaklarının arasında şey olmaya ... *perde oluşmaya* başlamıştı- kontrollere dokunarak tankı gittikçe artan yoğunlukta baharat gazıyla doldurmaya başladı. Etrafındaki buhar girdaplanarak dönüyor, güçlü bir tarçın kokusu taşıyan turuncu bir çorbaya benziyordu.

Zihni gittikçe güçlenip gelişir ve her şeye çok daha fazla hâkim olurken bedeninin geri kalanı da küçülmeye başlamıştı. Geçirdiği dönüşüm çok tuhaf yönlerde devam ediyordu - beyni genişlerken gövdesi, kolları ve bacakları giderek zayıflıyordu. Kafatası olağandışı bir şekilde beynini engellemiyor ve onunla birlikte büyüyordu.

Giysileri güçlü melanj konsantrasyonu yüzünden çürüyüp dağılmıştı. Ama Norma'nın artık giysiye ihtiyacı yoktu: Yeni bedeni pürüzsüz ve cinsiyetsizdi, genişleyen zihnini taşıyan bir araçtan başka bir şey değildi artık.

İçerideki mindere uzanarak dinleniyordu, ama artık çevresini bile hissetmiyordu. Bazı normal fiziksel işlevleri kesilmişti: artık yemesi, içmesi veya bedensel atıklarından kurtulması gerekmiyordu.

Oğlunun kendisini görmeye çalıştığını bilerek plas duvara doğru eğildi. Adrien'ın varlığını, düşüncelerini, hatta endişelerini bile hissedebiliyordu. Adamın kısılmış gözlerini, gözbebeklerinin boyutlarını, sanki usta bir ressam tarafından çizilmiş gibi duran alnındaki ve ağzının kenarındaki endişe izlerini fark etti. Oğlunun alnını korkunun neden olduğu incecik bir ter tabakası kaplamıştı.

Oğlunun, kendisine geçmişte yaptıkları sohbetleri hatırlatan bütün yüz ifadelerini tanıyordu. Norma büyüyen zihninde bütün ilişkilerini bir kataloğa yerleştirmişti. İlişkilerinin verilerini bir araya getirerek oğlunun sözlerle ifade ettiği geçmiş düşüncelerini, konuşurken yüzünün aldığı ifadeyle birleştirdi.

Ah. İşte anlamıştı. Adrien ona yardım etmek için ne yapabileceğini merak ediyordu. Yanında üç yardımcısı vardı ve Norma onların dudaklarını okuyabiliyordu. Norma'nın tıbbi yardım alabilmesi için bölmeyi kırıp içeri girmeyi planlıyorlardı. Adrien onları dinliyor, ama henüz hiçbirini kabul etmiyordu.

Bana güven. Ne yaptığımı biliyorum.

Ama Adrien annesinin düşüncelerini duyamıyordu. Adrien Venport kararsızlıkla paramparça olmuş durumdaydı - onun için çok sıradışı bir durumdu bu.

Norma baharatın neden olduğu görüler arasında oğlunun tavırlarındaki fark edilmesi zor belirtileri, gözlerindeki parıltıyı ve ağzının kıvrımını fark etti. Eski bir konuşmayı mı hatırlıyordu? Kulağına kendi sözleri geldi: "Melanj önsezilerimi güçlendirecek, benim ve ardımdan gelecek kişilerin uzay-bükücüleri doğru bir şekilde kullanmasını sağlayacak. Tehlikeleri meydana gelmeden önce görebiliyor ve onlardan kaçabiliyorum. Yeterince hızlı hareket etmenin tek yolu bu. Artık Holtzman motorları, hızlı uzay yolculuğunun güvensiz bir aracı olmayacak. Bu ... her şeyi değiştirecek."

Evrenin anahtarı bende. Ama işimi bitirmeme izin vermelisin.

Norma yüzünü nasıl kontrol ettiğini hatırlamaya çalıştı, en huzurlu ve en sakin ifadeye bürünmeye uğraştı. Adrien'a her şeyin kontrol altında olduğu izlenimini vermesi gerekiyordu. Onunla konuşmaya çalıştığında sözcükleri kendi kulağına sanki yoğun bir sudan geçiyormuş gibi titreşerek geldi.

"Burada olmak istiyorum, oğlum. Her dakika amacıma, gemilerimizi güvenli bir şekilde kullanmak için ulaşmam gereken mükemmel duruma biraz daha yaklaşıyorum. Benim için endişelenme. Görülerime güven."

Ama baharat odasının hoparlörü yoktu -bunun bağışlanamaz bir dikkatsizlik olduğunu fark ediyordu- ve oğlu onu açıkça duyamıyordu. Norma yine de oğlunun, mesajının ana fikrini anladığını umuyordu. Adrien neredeyse her zaman onu bir şekilde anlamayı başarıyordu.

Ama aynı zamanda serinkanlı bir şekilde mantıklı ve pratik bir yaklaşıma sahipti. Annesinin en son ne zaman yemek yiyip su içtiğini biliyordu. Onu şimdi ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın veya tanka girmeden önce ona ne söylemiş olursa olsun yaptığı şey yüzünden yine de endişeli olacaktı. Yine de dahi annesinin ne yaptığını bildiğine güvenmesi gerekiyordu ... bir dereceye kadar.

Belli ki kaslı yardımcıları Norma'yı oradan zorla çıkarmak istiyordu. Tankı parçalayacak ağır aletler taşıyorlardı. Birkaç doktor, Norma'nın bu kadar uzun süre hayatta kalmasının mümkün olmadığına dair fikirlerini ifade etmişti. Annesi bir kez daha başkalarının mümkün olmadığını düşündüğü şeyi başarmıştı.

Ama bunun ağır bir bedeli vardı. Şeffaf kabın dışından baktığında annesinin bedeninin ne kadar çarpıcı bir şekilde değiştiğini görebiliyordu.

Annesi artık insan değildi.

Belli ki Adrien annesinin yüzünde gördüğü bir şey yüzünden telaşa kapılmıştı. Derin bir yorgunluk hissiyle üç yardımcısına işaret etti ve adamlar aletlerini kaldırdılar. Plas kabı kırarlarsa bütün baharat dışarı çıkar ve büyük olasılıkla adamların ölmesine, Norma'nın boğulmasına neden olurdu. Arkalarında, Adrien'ın getirdiği acil yaşamdestek birimleriyle birlikte bekleyen tıbbi uzmanları görebiliyordu.

Adamlar hareket edemeden Norma onları göndermek için incecik kollarını kaldırdı. Eğer böyle aptalca bir hareket yaparlarsa uzay-bükülümü programının şu anda parlak olan geleceğini geri dönüşü olmayan bir karmaşaya itmiş olurlardı.

Norma, Adrien'ın düşüncelerini analiz etti. Kararını vermişti ve yaptığı şeyin annesinin hayatını kurtaracağına inanıyordu. Norma sessizce yalvararak ve kendisini anlamasını dileyerek ona baktı. Sonra annesine son bir kez bakarken Adrien'ın yüz kaslarının birden rahatladığını gördü Norma. Sanki fırtınalı bir denize bir sükûnet çökmüştü.

Norma'nın ipe benzer, şekilsiz işaret parmağı plasın yüzeyini silip orada biriken melanj tozuna dokundu. İlkel iletişim yöntemlerini hatırlamaya çalışarak yüzeye bir şey yazdı. Düz çizgiler, kesin açılar, eğriler, bir elips. Basit bir sözcük.

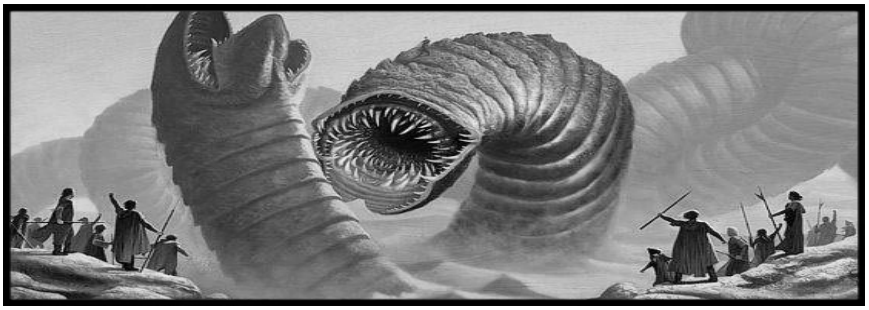
HAYIR.

Adrien annesinin kalın bariyerden kendisine bakan irileşmiş baharat mavisi gözlerinde bir şeyi açıkça görebiliyordu - ürkütücü ve hipnotik bir farkındalık. Sessizce, görüsüne büyük bir güven duyarak oğlunun anlaması için ısrar ediyordu. Adrien ona güvenmek zorundaydı artık. *Beni rahatsız etme. Ben güvendeyim! Beni rahat bırak.*

Adamlar tam plası kırmak için konumlarını alırken Adrien onlara durmalarını işaret etti. Aristokrat yüzü şüpheler ve çatışmalı duygulardan oluşan bir maske gibiydi. Yanındaki doktorlar kararını değiştirmeye çalıştılar, ama Adrien onları gönderdi. Sonra çöküp ağlamaya başladı.

"Umarım doğru olan şeyi yapıyorumdur," dedi plasın arkasından. Norma onu çok iyi anlıyordu.

Evet, yapıyorsun.

El'hiim için ne babasını ne de üvey babasını sevdiği ve halkına karşı vefasız olduğu söyleniyor.

— Zensünni yaşlıları tarafından yapılan yorum,
ikincil bir kaynaktan

Bu, oğlu olarak büyüttüğü adamı kurtarmak için İsmail'in elindeki son şansıydı. Naib'den, çölün derinliklerine, Tanzerouft'a yapacağı kutsal bir yolculukta kendisine eşlik etmesini istemiş, hatta ona neredeyse yalvarmıştı. "Seni bir keresinde akreplerden kurtarmıştım, uzun zaman önceydi," demişti en sonunda, çok eski bir borcu yeniden ortaya getirmek zorunda kalmaktan nefret ederek.

Bu hatıranın canlanması El'hiim'in canını sıkmıştı. "Çok gözüpektim, hiç tedbirli davranmıyordum ve sen de bütün o akrep sokmaları yüzünden neredeyse ölüyordun."

"Şimdi de seni koruyacağım. Bir insan çölde nasıl yaşayacağını biliyorsa onun sunacaklarından korkması gerekmez."

Daha genç olan adam sonunda boyun eğmişti. "Oralardan hiç hoşlanmasan da benimle birlikte diğer köylere ve Arrakis Kentine gelişini hatırlıyorum. Üvey babam için ben de aynı fedakârlıkta bulunabilirim. Solucansüvarisi Selim'in kanundışı takipçilerinin hayatının ne kadar basit ve zor olduğunu unutalı çok uzun zaman oldu."

Yerleşim birimindeki diğer arkadaşlarına göre, El'hiim yalnızca yaşlı adamı memnun etmeye çalıştığı izlenimini veriyordu. Garip ve renkli giysiler giyip su içmekten şişmiş genç arkadaşları El'hiim'e takılıp hoşça vakit geçirmesini diledi.

Ama İsmail, Naib'in gözlerinde bir belirsizlik, hatta korku titreşimi gördü. *Bu iyiydi.*

El'hiim onlarca yıldır çöle nasıl saygı gösterileceğini unutmuştu. Zensünni halkı, dış-dünyalı tüccarlardan ne kadar lüks eşya alırsa alsın Şeyh Hulud hâlâ yüce bir güç olmayı sürdürüyordu. Çölün Yaşlı Adamının dini kuralları küçümseyenlere karşı hiç sabrı yoktu.

El'hiim yardımcılarına bazı talimatlar verdi. İsmail'le yapacağı yolculuk birkaç gün sürecekti. Bu süre zarfında Zensünni köylüleri VenKee tüccarlarına ya da en iyi fiyatı veren dış-dünyalılara baharat teslimine devam edecekti. Artık yaşlı görünse de Chamal hâlâ mağara kentindeki kadınların çoğuna söz geçiriyordu ve herkesin görevini yapmasını sağlayacaktı. Babasının kupkuru, kayışı andıran yanağını öptü.

Kayalığa kurulmuş köyden ayrılırlarken İsmail hiçbir şey söylemedi; önünde uzanan engin çöle özlemle baktı. Ay ışığında kumlara doğru inerlerken üvey oğluna döndü. "Bizim için bir solucan çağır, El'hiim."

Naib tereddüt etti. "Bu onuru senin elinden almak istemem, İsmail."

"Babanı bir efsane yapan şeyi sen yapamıyor musun? Solucansüvarisi Selim, Şeyh Hulud'u çağırmaktan korkuyor mu?"

El'hiim sabırsız bir şekilde içini çekti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Şimdiye kadar bir sürü solucan çağırdım."

"Ama uzun zamandır çağırmadın. Şimdi çağır. Yolculuğumuz için önemli bir adım bu."

İsmail, Naib'in titreşen davul kazığını yere yerleştirip ritmik çekiciyle vuruşunu seyretti. El'hiim'in bütün hareketlerini, ekipmanını yerleştirip canavarla karşılaşmaya hazırlanmasını izliyordu. Hareketleri hızlı, ama tereddütlüydü, belli ki endişeliydi. İsmail onu eleştirmiyor ve bir şey ters giderse yardım etmeye hazırlanıyordu.

Bir usta için bile solucan çağırmak tehlikeli bir işti ve El'hiim tehlikeyle birlikte nasıl yaşandığını neredeyse unutmuştu. Yolculukları ona bunu ve daha pek çok şeyi hatırlatacaktı.

Derken yılankavi yaratık tıslayan homurtusu, kum gıcırtısı, yoğun ve keskin kokuyla birlikte geldi. "Bu, çok büyük İsmail!" Naibin sesindeki huşu ve heyecan, yaşadığı korkuyu neredeyse bastırıyordu. Güzel.

Solucan şaha kalkarak kumlardan yükselince El'hiim bütün dikkatini vererek ileri koştu. İsmail de kendi kancalarını ve halatlarını atıp yaratığın ele geçirilmesine yardımcı oldu. El'hiim, onun kendisi için ne kadar iş yaptığına dikkat etmiyor ve İsmail de ona bunu göstermiyordu.

Büyük neşe içindeki El'hiim solucanın sırtındayken omzunun üstünden bakıp sordu. "Nereye gidiyoruz şimdi?" Gençlik günlerini hatırlamış

gibiydi. Sonunda.

Uzun, grimsi beyaz saçları dalgalanan İsmail düz ve gölgelenmiş ufku işaret etti. "Güvende ve yalnız olabileceğimiz çölün derinliklerine."

Solucan gevşek kumulların arasından geçip gecenin içinde mesafeleri yutmaya başladı. Solucansüvarisi Selim kanun kaçağı çetesini gizlenebilecekleri en çorak bölgeye getirmiş ve Marha da onları daha ileriye, sürgüne götürmüştü. Ama Solucansüvarisinin ölümünden beri takipçilerin çoğu kararlılığını kaybetmiş, rahatlık ve kolay yaşam yüzünden baştan çıkmıştı. Bir zamanlar yalıtılmış durumdaki yerleşim merkezleri, zamanla bir kez daha dağınık kentlere yaklaşmaktaydı.

Selim, efsanesinin her zaman hatırlanması için hayatını feda ederken, görüsünün etkisinin yalnızca bir kuşak sonra bu kadar azaldığını görse belki de büyük düş kırıklığına uğrardı. Efsanevi kurucudan sonraki ilk naib olan İsmail bu arayışı sürdürmek için elinden geleni yapmıştı, ama kontrolü Selim'in oğluna bıraktıktan sonra bütün ilerlemenin nasırlı parmaklarının arasından akıp gittiğini hissediyordu.

İki adam şafağa kadar güçlü solucanı sürdüler ve sonra eşyalarını alıp sığınabilecekleri kaya yığınının yakınında indiler. El'hiim yumuşak minderlerini koymak ve yansıtıcı gölge-örtüsünü dikmek için huzursuzca etrafındaki yalınlığa baktı.

Güneşin sıcaklığında üvey babasıyla birlikte oturan El'hiim başını yazık anlamında iki yana salladı. "Eğer eskiden böyle bir yerde yaşıyorduysak, Yaşlı İsmail, halkım yıllar boyunca büyük ilerleme kaydetmiş demektir." Kaba ve sert kayaya dokunmak için elini uzattı.

İsmail mavi içinde mavi gözleriyle ona baktı. "Senin hayatın boyunca Arrakis'in ne kadar değiştiğini anlayamazsın - özellikle Yüce Patriğin gezegeni baharat arayanlara açtığı son yirmi yıl içinde. Birliğin her yerinde insanlar, kendilerini hastalıktan koruyacağını ve gençliklerini sürdüreceklerini umarak bol miktarda melanj tüketiyor, *bizim melanjımızı."* Tiksintiyle dolu garip bir ses çıkardı.

"Bundan nasıl kâr ettiğimizi görmemek için kör olman gerekir," dedi El'hiim. "Artık daha fazla suyumuz ve yiyeceğimiz var. Halkımız daha uzun süre yaşıyor. Birliğin tıbbi bakımı sayesinde halkımızı gereksiz yere öldüren -anneminki gibi- sayısız hastalık tedavi ediliyor."

Marha'yı hatırlayınca içinin sızladığını hissetti. "Annen kendi seçimini yaptı, onurlu bir seçim."

"Ama gereksiz bir seçimdi!" El'hiim ona öfkeyle bakıyordu şimdi. "Annem senin inatçılığın yüzünden öldü."

"Ölmesinin zamanı geldiği için öldü. Hastalığı tedavi edilemezdi."

Genç adam öfkeyle çöle doğru bir taş fırlattı. "İlkel Zensünni yöntemleri ve batıl inançları onu tedavi edemezdi, ama Arrakis'teki doğru dürüst herhangi bir doktor bir şeyler yapabilirdi. Rossak'tan ve başka yerlerden gelen ilaçlar, tedaviler var. Bir şansı olabilirdi!"

"Marha o tür bir şans istemedi," dedi İsmail rahatsız olarak. Karısının ölmekte olduğunu bilmenin verdiği korkunç üzüntüyü hissetmişti, ama Marha bütün hayatını Solucansüvarisi Selim'in felsefesine ve amaçlarına adamıştı. "Annenin kimliğine bir ihanet olurdu bu."

El'hiim uzun süre boyunca düşünceli bir sessizlik içinde kaldı. "Böylesi inançlar aramızdaki uçurumun yalnızca bir parçası, İsmail. Onun ölmesi gerekmiyordu, ama gururu ve senin eski günler konusundaki ısrarın, ölümü üzerinde en az hastalığı kadar etkili oldu."

İsmail sesini yumuşattı. "Onu ben de senin kadar özlüyorum. Onu Arrakis Kentine götürseydik tıbbi cihazlara bağlanarak birkaç yıl daha fazla yaşayabilirdi. Ama eğer Marha biraz rahatlık için ruhunu satsaydı, benim sevdiğim kadın olmazdı."

"Yine de benim annem olurdu," dedi El'hiim. "Babamı hiç tanımadım."

İsmail kaşlarını çattı. "Ama onun hakkında yeterince hikâye duydun. Hayatını senin yanında geçirmiş gibi tanıdık gelmeli sana."

"Bunlar onu bir kahraman, peygamber, hatta bir tanrı haline getiren efsaneler yalnızca. Ama ben böyle saçmalıklara inanmıyorum."

İsmail'in alnı kırıştı. "Gerçeği duyduğun anda anlamalısın."

"Gerçek mi? Bu, onu bulmak incecik kumdan melanj tozunu elemekten çok daha zor."

Uzun süre sessizlik içinde oturdular ve İsmail bir ateşkes hareketi olarak Poritrin hikâyelerini anlattı. Konuyu Solucansüvarisinin debdebeli efsanelerinden uzaklaştırıp yalnızca doğru olduğunu iddia edebileceği şeylerden konuştu.

İkisi birkaç gün boyunca iyi geçindi. Zorlu şartlar yüzünden El'hiim açıkça perişan olmuştu, ama elinden geleni yapıyordu. İsmail onun çabasını takdir ediyordu. Üvey oğluna, çölde hoşça zaman geçirmek için yapılan ve El'hiim'in uzun zaman önce bıraktığı geleneksel işleri, nasıl yiyecek ve su bulacağını, nasıl sığınak yapacağını, rüzgârın kokusu ve verdiği his

sayesinde havayı tahmin etmeyi hatırlattı. Farklı türde kum ve tozlardan ve hepsinin nasıl hareket edip değiştiğinden söz etti.

Bu şeylerin çoğunu hayatı boyunca bilse de El'hiim onu gerçekten dinliyor gibiydi. "En önemli hayatta kalma tekniğini unutuyorsun," dedi genç adam. "Tedbirli ol ve en başında böyle umutsuz bir duruma düşme."

O birkaç gün içinde İsmail kendini yeniden genç hissetmişti. Çöl sessizdi, baharat arayanların tecavüzleri yoktu. Kayalıklara kurulan gizli köylerden birine geri dönmeye karar verdiklerinde yaşlı adam ikisinin arasında yepyeni bir bağ oluştuğunu hissediyordu.

Bu kez daha küçük bir solucan çağırıp Kalkan Yamacının güney kıyısına, eski kanun dışı yerleşim merkezlerinden birine doğru yola çıktılar. Chamal'ın genişlemiş ailesinin üyeleri, orijinal Poritrin göçmenlerinin torunlarıyla birlikte orada yaşıyordu. Orada El'hiim'in de arkadaşları vardı, ama normalde oraya gelmek için daha geleneksel ulaşım araçları kullanıyordu. Geride bıraktıkları solucan kumların arasına dalarken iki adam öğleden sonranın uzun gölgelerinde kayalık boyunca yürüdüler.

Ama mağara kentine vardıklarında, El'hiim ve İsmail daha açık geçitlere varmadan önce duman ve yanık cesetlerin kokusunu almışlardı. İsmail artan bir telaşla kayalık zeminde koşup hâlâ yanmakta olan ev ve eşyaların arasından geçti. Dehşete kapılan El'hiim de yanındaydı. Bir zamanlar huzurlu Zensünni halkının yaşadığı mağaralara girdiklerinde her ikisi de mideleri bulanarak bakakaldılar.

İsmail hayatta kalanların iniltilerini duyabiliyordu. Köyün öldürülen yaşlılarının cesetlerinin yanında ağlayan yaşlı bir kadın ve birkaç çocuk buldu. Genç ve sağlıklı Zensünni erkek ve kadınların hepsi götürülmüştü.

"Köleciler." İsmail bu sözcüğü tükürürcesine söylemişti. "Burayı nasıl bulacaklarını çok iyi biliyorlarmış."

"Bir sürü silahla geldiler," dedi kadın, kocasının parçalanan cesedinin üstüne kapanarak. "Onları tanıyorduk. Bazıları iş yaptığımız tüccarlardı. Onlar-"

İsmail boğazında safra yükselirken arkasını döndü. Dehşet ve dökülen kan yüzünden başı dönen El'hiim sendeleyerek odalarda dolaşırken, baskından kurtulan birkaç çocuk daha buldu. İsmail onları görünce kendisinin de Harmonthep'te yalnızca küçük bir çocuk olduğunu hatırladı. ...

Hızlı hızlı soludu, ama hissettiklerini ifade edecek kadar şiddetli bir küfür bulamıyordu. El'hiim gözlerini kırpıştırarak yüzünde garip bir

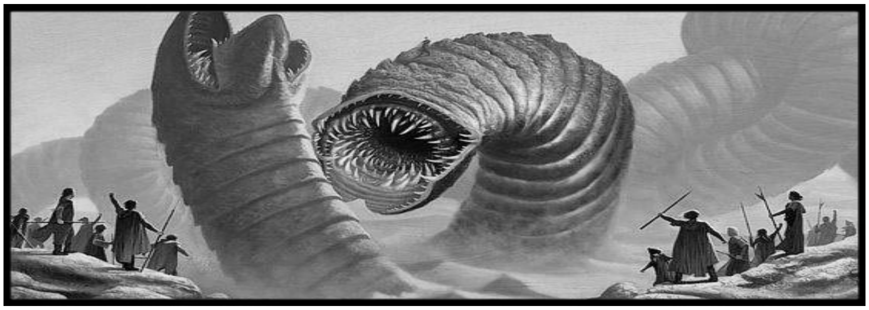
ifadeyle geri döndü. Renkli bir giysiye ait yırtık bir kumaş parçası bulmuştu. Üzerine boyalarla yapılan karmaşık bir desen vardı. "Köleciler kendi yaralılarını da götürmüşler, ama Zanbar üretimi olduğu belli olan bu materyali bırakmışlar. Bu dokuma biçimi o gezegende gelenekseldir."

İsmail yakıcı rüzgârda gözlerini kıstı. "Bütün bunları bu cafcaflı kumaş parçasına bakarak mı söyleyebiliyorsun?"

"Ne arayacağını biliyorsan," dedi El'hiim kaşlarını çatarak. "Arrakis Kentindeki bazı satıcılar buna benzer kumaşlar satıyor, ama bu kumaş Zanbar'dan gelmiş." Kumaşı hafifçe salladı. "Çok belirgin ve seçkin. Bu boyayı hiç kimse taklit edemez - Zanbar Kırmızısı. Ve baskını yapan aracın iniş takımlarının bıraktığı kızak izlerine de baktım. Konfigürasyonlarına göre o yeni, parlak Zanbar gemilerinden biriymiş. Baharat arayanlar onları buraya ithal ediyor.

İsmail, Naib'in gösteriş yapıp yapmadığını merak etti. "Peki, bu bizim ne işimize yarayacak? Zanbar gezegenine karşı savaşa mı gidelim?"

El'hiim başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hayır, ama bu işi kimin yaptığını ve genellikle nerede kamp kurduklarını çok iyi biliyorum."

Bilim Tanrısı acımasız bir tanrı olabilir.

— TLALOK
Titanların Çağı

Agamemnon, simek adayının dönüşümünün iyi gittiğini düşünüyordu. Juno ve Dante'yle birlikte, Quentin Butler'ın zihnini ve sadakatini bozup Titanların istediği hale getirmek için karmaşık bir plan hazırlamıştı.

Biraz zor bir iş olacaktı, ama general bunu çok ilgi çekici buluyordu.

Agamemnon utanarak son zamanlarda hırslarında bir gevşeme olduğunu fark ediyordu - tıpkı hayalperest arkadaşı Tlalok'la birlikte devirdiği Eski İmparatorluktaki aptallar gibi. Neo-simekler sonunda ölü Senkronize Dünyaları ele geçirerek ilerleme kaydetseler bile bu aslında önemsiz, basit bir kendini kandırmacaydı. Yeni dönüştürülen neolar, terk edilmiş gezegenlerde bulunan en uygun esirler arasından seçilmişti ve neredeyse hepsi gönüllü olmuştu. Güçlü mekanik gövdelere sahip olmak ve ömürlerinin uzatılması bu adayları çok heyecanlandırıyordu.

Ama Quentin Butler tamamen farklı bir hikâyeydi. Agamemnon Soylular Birliğindeki casuslarından primeronun başarılarını öğrenmişti. Askeri subay, Titanların hızla gelişen planları için çok değerliydi - keşke işbirliğine ikna edilebilseydi. Ama Quentin çok kolay dönüşseydi sonucun o kadar değerli olmayacağını da biliyordu General. *Biraz zaman alabilir.*

Acı merkezlerinin ve görsel korteksinin doğrudan uyarılmasının yanı sıra duyusal girdilerinin dikkatle manipüle edilmesi sayesinde Quentin'in zaman hissi ve dengesi tamamen alt üst oluyordu. Dante ona sahte veriler verirken Agamemnon da Quentin'in şüphelerini kullanıyordu. Juno'ysa onu güzel sözlerle kandırıyor, kendini ne zaman kaybolmuş veya yalnız hissetse anlayışlı bir dinleyici ve baştan çıkarıcı rolünü oynuyordu.

Quentin koruyucu kabında bulunan bedensiz bir beyin olarak tamamen Titanların merhametine kalmış durumdaydı. Elektrasıvı laboratuvarlarını idare eden ikincil-neolar Quentin'in beyninin içinde bulunduğu solüsyona kimyasal katkı maddeleri ekliyor, yön hissini daha hızlı kaybetmesini sağlarken düşünce sürecini hızlandırıyorlardı. Geceler ona yıllar sürüyor gibi geliyordu. Kim olduğunu şöyle böyle hatırlıyordu, anılarının gerçekliğiyle zihnine akıtılan sahte bilgi arasında yalnızca belli belirsiz bir ayırım vardı. En saf ve kelimenin en gerçek anlamıyla sofistike bir beyin yıkamaydı bu.

"Peki, ama neden *beni* istiyorsunuz?" diye Agamemnon'a bağırmıştı, ses sentezleyicisinin son takılışında. "Eğer yeni imparatorluğun o kadar muhteşemse ve onbinlerce neo-simek gönüllün varsa, neden benim gibi isteksiz bir denekle zaman kaybediyorsun? Senin davana asla sadık olmayacağım."

"Sen bir Butler'sın, onlardan çok daha büyük bir ganimetsin," diye karşılık verdi Agamemnon. "Diğer gönüllüler esaret altında büyüdüler, ya düşünen makinelerinin ayaklarının altında ezildiler ya da Birlik politikalarıyla ehlileştirildiler. Öte yandan sen askeri bir kumandan ve taktik uzmanısın. İşimize fazlasıyla yarayabilirsin."

"Size hiçbir şey vermem."

"Bunu zaman gösterecek. Ve zaman da bizim elimizde çok bol bulunan bir kaynak."

İkisi de yeni hareketli gövdelere bağlanmışlar ve Titan general, Quentin'i donmuş ovalarda geziye çıkarmıştı. Buzul hattının üstündeki daha yüksek zeminlere çıkarak eski cogitor kalesinin yarı gömülmüş durumdaki kulelerine baktılar.

"İnsanlar ve simeklerin ölümcül düşmanlar olmaları gerekmez," dedi Agamemnon. "Omnius Corrin'de kapana kısılmışken ihtiyacımız olandan daha fazla alana sahibiz demektir ve saflarımızı dolduracak çok sayıda gönüllüye."

"Ben gönüllü değilim," dedi Quentin.

"Sen ... pek çok açıdan bir istisnasın."

Agamemnon muazzam büyüklükte iki ayaklı bir gövdede bulunuyor ve neredeyse unuttuğu kadim insan bedenine yeniden sahipmiş gibi yürüyordu. Bunun için denge ve zarafet gerekiyor, Agamemnon kendini dev bir robot gladyatöre benzetiyordu. O kadar becerikli olmayan Quentin'se, fazla koordinasyon gerektirmeyen geniş paletlerle ilerleyen bir araç gövdeye

bağlanmıştı. Hessra'nın sürekli alacakaranlık olan havasında kar kristalleri uçuşuyordu, ama etraflarını kuşatan aydınlığa karşı hassasiyetlerini artırmak için optik liflerini ayarlayabiliyorlardı.

"Eskiden yürüyüşe çıkardım," dedi Quentin. "Bacaklarımı esnetmek çok hoşuma giderdi. Artık bu zevki bir daha hiç hissetmeyeceğim."

"Beyninde bu hissi uyandırabiliriz. Ya da tek bir adımla büyük mesafeler kat eden mekanik bir gövde seçebilirsin, seni denizden geçiren ya da uçabilen bir gövde. Eski etinde yaşadığın esaretle kıyaslanamaz bir şey bu."

"Aradaki farkı anlamıyorsan general, son bin yılda çok şey unutmuşsun demektir."

"İnsanın bazı şeyleri kabullenip uyum sağlaması gerekiyor. Geri dönmenin bir yolu olmadığına göre şimdi sahip olduğun fırsatları düşün. Birlikte önemli bir konumun vardı, ama sonu gelmiş görünüyordu. Cihat Ordusundan biraz izin almıştın, ama bir daha savaşmaya gitmeyeceğini biliyordun. Artık emekliliği düşünmene gerek yok, çünkü biz sana ikinci bir şans veriyoruz. Simek imparatorluğumuzu güçlendirmek için bize yardım ederek galakside huzur ve dengeyi sağlayabilirsin. Omnius'un artık bir önemi yok, simekler ve insanlar uyum içinde birlikte yaşamak zorundalar. Sen önemli bir aracı olabilirsin. Bu iş için daha iyi bir insan var mı? Bizimle birlikte, Cihat filosunun başındayken beceremediğin ölçüde huzur bulmayı sağlayabilirsin."

"Nedenlerini sorguluyorum."

"Objektif olduğun ve gerçeği duymayı kabul ettiğin sürece istediğin kadar sorgulayabilirsin."

Düşünen Quentin sessiz kaldı.

"Bela Tegeuse ve Richese'deki laboratuvarlarımızda yeni dövüş gövdeleri tasarlıyoruz - kendimizi korumak için kuşkusuz. Simek güçlerimizi İnsanlık Ordusuna karşı hiçbir zaman gönderecek olmasak bile kendimizi korumak için hazırlıklı olmalıyız."

"Bu kadar acı ve kedere neden olmasaydınız Birlikteki hiç kimse size saldırmayı düşünmezdi."

"Uygarlık aşkına, artık geçmişi unutup süregelen bu kini silmeliyiz. Her şeye yeniden başlamalıyız. Simeklerin ve Birliğin, iki tarafa da faydası dokunan bir ilişki kurmak üzere işbirliği yapacağı günü öngörebiliyorum."

Quentin kahkaha atmaya çalıştı, ama henüz bu becerisi yoktu. "Kırmızı yağmur yağarsa belki. Öz oğlun Vorian Atreides seninle asla barış yapmaz."

Öfkelenen Agamemnon bir an sessiz kaldı. "Onun için hâlâ bir umudum var. Belki bir gün Vorian ve ben karşılıklı tavizler verip birbirimizi bağışlayabiliriz. Böylece insanlığın geri kalanıyla bir barış sağlayabiliriz. Ama şimdilik simekler yeni savunmalar geliştirmek zorunda. Birliğin Holtzman kalkanları insan savaş gemilerine füze fırlatmamızı engellediği için bir sürü lazer topu inşa ettik. Yüksek güçlü enerji ışınlarının daha etkili olacağını umuyoruz."

Ağır, traktöre benzeyen gövdesinin içindeki Quentin hafifçe duraksadı. "Yüzyıllardır hiç kimse lazer kullanmadı. Bu hiç de akıllıca değil."

"Yine de neden denemeyelim? En azından beklenmedik bir şey olur."

"Hayır. Onları kullanmamalısınız."

Esirinin yüzünde sıradışı bir telaş ve ketumluk fark eden Titan general bastırdı. "Bin yıldan sonra lazerler hakkında bilmediğim bir şey mi var? Kimse onlardan korkmaz."

"Onların ... onların etkisiz olduğu kanıtlandı. Yalnızca zaman kaybı olur."

Meraklanan Agamemnon konuyu daha ileri götürmedi. Ama ne tür bir işkence veya manipülasyon gerekirse gereksin yanıtı Quentin'den öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Quentin'in beyin kabının yürüme gövdesinden sökülüp tekrar koruyucu makinelere yerleştirilmesinin ardından Juno onun zaman algılayıcılarını kapatma işine girişti. Kimyasallar pompalayıp acı ve zevk merkezlerini uyararak yön hissini daha da bozdu. Beş gün gerekmişti, ama sonunda Quentin ne yaptığının farkında bile olmadan bildiği her şeyi ağzından kaçırmıştı.

Primeroya göre İnsanlık Ordusundaki yalnızca bir avuç üst rütbeli subay Holtzman kalkanıyla lazerin etkileşiminin, atomik patlamaya benzer bir patlama yarattığını biliyordu. Lazer silahları yüzyıllardır aktif çatışmalarda kullanılmadığı için böylesi rastlantısal bir karşılaşma olasılığı çok düşüktü.

Titanlar, Birliğin Cihat boyunca dikkatle sakladığı bu beklenmedik zayıflık karşısında şaşkına dönmüştü ve Agamemnon bu zayıflığı kullanmak için sabırsızlanıyordu. "Yeni fetihler gerçekleştirip genişleme hayalimize doğru çok büyük bir adım daha atmış olacağız."

Geriye kalan Titanlar içinde en verimli ve yöntemli çalışanı Dante olduğu için general onu bu şaşırtıcı bilgiyi doğrulamak üzere bir göreve göndermeye karar verdi. Dante, yeniden ele geçirilen Senkronize

Dünyalardan alınan neo-simek gemilerinden oluşan saldırı gücüyle, Omnius Musibetinden sonra hâlâ toparlanmaya çalışan *hrethgir* kolonilerine karşı bir dizi kışkırtıcı saldırı düzenleyecekti.

Agamemnon, Büyük Temizlikten beri düşünüyor ve planlar yapıyor; bu amaca uygun olarak en yakındaki gezegenleri inceleyip zayıf noktalarını bulmak ve birkaç baskıcı simek tarafından hangisinin daha kolay boğun eğeceğine karar vermek için hevesli neo keşif gemilerini gönderiyordu. Birlik aslında darmadağındı, ticaret ve yasal güç sistemleri tek tek aşınıyordu.

Dünyaların çoğu ele geçirilmeye hazırdı.

"Amacın iki yönlü, Dante," dedi general. "Kalkanlı *hrethgir* savaş gemileriyle doğrudan bir çatışmaya girmek için onları kışkırtacaksın. Tek bir lazer saldırısı, çok değerli bir sır öğrenip öğrenmediğimizi gösterecek."

"Onlar ne yaptığımızı anlamadan bir düzine kadar yeni dünya ele geçirirsen çok daha iyi olur!" dedi Juno, keyifli bir kahkaha simülasyonu üreterek.

Dante, simek gemileri ve zayıf insanları mekanik ayaklarının altında ezmeye aşırı hevesli neolarıyla birlikte yola çıktı. Araştırmalar ve yıldız haritaları en iyi hedeflerinin neresi olacağını göstermişti zaten. Mekanize gemiler gökyüzünden inen çekiçler gibi küçük yerleşim merkezlerine saldırdı - Relicon, el-Dhifar, Juzzubal. İnsanların savunma hatları hiç de iyi değildi, simeklere merhamet için yalvarıyorlardı. Ama Dante merhamet göstermek için özel bir talimat almamıştı. Her seferinde bir iki geminin kaçmasına izin veriyordu, böylece birisi Cihat Ordusunu uyarabilir ve onlar da kurtarma için birkaç gemi gönderebilirdi.

Dante, hâkimiyet kurmak ve imparatorluklarını genişletmek için kolayca yenilen dünyalara neo-simek gücü bırakıyordu. Gezegenlerin diktatörleri olarak neo-simekler özgür bırakılmışlardı. Dağılan nüfustan umutsuz gönüllüleri topluyor, onları yeni simeklere dönüştürüyor ve böylece saflarını genişletiyorlardı. Dante, General Agamemnon'un bu kadar çok sayıda bölgenin böylesine kolayca ele geçirilmesine çok memnun olacağını biliyordu.

Daha da önemlisi, insanlara ait mancınıkların ve ciritlerin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece lazer silahı-kalkan deneyini başlatabilecekti. Ama Agamemnon onu sıkı bir şekilde uyarmıştı: "Oğlum Vorian, karşılaşacağın *hrethgir* savaş gemilerinin herhangi birinde bulunursa onu yok etmeyeceksin - herkesi edebilirsin, ama onu hayır."

"Evet, General. Telafi etmesi gereken pek çok şey var. Onunla neden şahsen ilgilenmek istediğini anlıyorum."

"O da var ... ve umudumu tamamen kaybetmedim. Quentin Butler'dan bile daha iyi bir müttefik olmaz mı?"

"Her ikisini de dönüştüremeyeceğimizden korkuyorum, General."

"Biz Titanlar daha şimdiden bir sürü olanaksız görevi başardık Dante. Bir tane daha olsa ne çıkar?"

Sonunda, iki küçük *hrethgir* sömürgesini daha yağmalamasının ardından üçüncüye doğru ilerleyen Dante ve neo-simek savaş gemileri, ele geçirilen insan kolonilerini kurtarmak için hızla gelen iki yeni model mancınığa ve beş cirit gemisine rastladı.

Komutanlarına meydan okuyup Vorian Atreides'in komutada olmadığına emin olduktan sonra Dante, fanatik derecede sadık olan neolarına yeni bir savunma hattı oluşturmalarını emretti. Görünüşe göre İnsanlık Ordusunun gücünün bir avuç simek gemisinden çok daha üstün olduğu açıktı, ama Dante takipçilerine insan filosunun ağır zırhını top ateşine tutması emrini verdi.

Tahmin edilebileceği gibi Birlik komutanları gemilerine Holtzman kalkanlarını açma emrini verdi. Algılayıcıları cihadilerin hızla ve hiçbir şeyin farkında olmaksızın deneyin şartlarını yerine getirdiğini gösterince Dante, neo-simeklerine lazer silahlarını hazırlama emrini verdi. Kendisi aradaki mesafeyi korurken simeklerini biraz daha ileri gönderdi. Gözlemek daha iyiydi.

Lazerler çok güçlü değildi; savaş silahlarından daha büyük kalibrede değildi. Normal şartlar altında patlamalar hiç etkili olamazdı.

Yine de çarpışma bölgesinin dışında bekleyen Dante düş kırıklığına uğramadı. Hem de hiç.

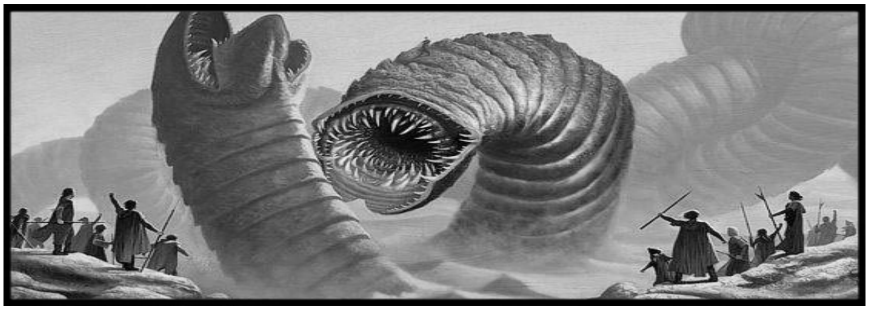
Lazerler kalkanlara çarptığı anda sahte bir atomik patlama çavlanının tetiğini çekmişlerdi. Birkaç saniye içinde bütün insan filosu, kör edici ışık patlamalarının ardından teker teker buhar oldu.

Ama lazer-kalkan etkileşiminin etkisi öylesine yoğundu ki neo-simek topçularının büyük bölümü de yok olmuştu. Gemiler bir anda parçalanıp iki tarafın da aynı anda yok olmasıyla sonuçlanmıştı.

Sanki *hrethgir*'in savunmaya çalıştığı gezegenin üzerinde yeni bir güneş batmış gibiydi. Dağılan buhar ve enerji çevreye yayılırken parıltı zayıflayarak uzayın soğukluğunda kayboldu. Dante ve hayatta kalabilen birkaç neo-simek için bedeline değer bir gösteri olmuştu. ...

Agamemnon son derece memnundu. Savaştaki insanların hiçbiri kaçamadığı için yüksek komutadaki *hrethgir,* simeklerin en temel zayıf noktalarını keşfettiğini bilemezlerdi. "Bu bizim için bir dönüm noktası! Az sayımıza rağmen *hrethgir*'de büyük ölümlere ve tahribata yol açabiliriz. Hedefimiz artık ulaşabileceğimiz bir yerde."

Çarpışmanın bütün şartları değişmişti ve Titan general her şey bitmeden önce oğluyla karşı karşıya geleceğine inanıyordu.

Bilim kendi mitosları içinde kaybolmuştur ve ne zaman amacını unutsa çabalarını iki katına çıkarır.

— KREFTER BRAHN
Cihadın Özel Danışmanı

Değişim geçirmiş RNA retrovirüsü zehirli bir duman gibi Rossak mağaralarında dolaşıyordu. Standart koruyucu aygıtlar etkisiz kalıyor, sterilizasyon uygulamaları zaman zaman hiçbir işe yaramıyor, hatta güçlü dozda melanj bile güvenliği garanti etmiyordu. Zaman içinde, kayalıklara kurulan kentlerdeki nüfusun dörtte üçünden fazlası hastalandı ve bunların çoğu öldü.

Raquella Berto-Anirul ile Dr. Mohandas Suk, boylarını aşan derinlikte mücadele veriyor ve hastalığı tedavi etme çabaları başarısız kalıyordu.

Şimdiye kadar Dr. Suk'un deneme aşılarının hiçbiri olumlu sonuç vermemişti. Salgın, mağaralardaki topluluklara yayılmaya ve Rossak nüfusunun geriye kalan sağlıklı üyelerini de yiyip bitirmeye devam ediyordu.

Raquella hastane koğuşu olarak iş gören kalabalık mağaralarda çalışmaya gece gündüz devam ediyordu. Her yatak, yerlerdeki her boşluk hasta adamlar, çocuklar ve Dişibüyücülerle doluydu. VenKee tarafından yukarıdan bırakılan günlük melanj dozunu almaya devam eden Raquella bedenini sınırların ötesine zorluyordu. Steril maske ve göz bandı takmasına rağmen, acı çeken ve ölmekte olanların sürekli gürültüsüyle birlikte hastalığın etkisi ruhunda büyük baskı yaratıyordu. Ama Raquella virüsle savaşma konusunda çelik gibi bir kararlılığa sahipti.

Önceki yıllarda cihadi savaşçıları ve intihar komandoları konumunu üstlenen Dişibüyücüler, kendilerini büyük risklere atmışlar, hayatta kalmayı düşünmeden düşünen makinelerle savaşmışlardı. Kendi tarzında savaşan

Raquella da bundan daha azını yapamazdı. "Ne pahasına olursa olsun zafer."

Jimmak Tero, Raquella'yı yavaş, ama sevgi dolu bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, yardım etmek için çok hevesli görünüyordu. Raquella'ya her gün ormandan toplanmış taze meyveler getiriyordu: gümüşi meyveler, tüylü mantarlar ve sulu böğürtlenler. Otları karıştırarak ağızda tuhaf bir tat bırakan, garip ve ekşimsi bir içecek hazırlıyordu; ama Jimmak bu içecekle gurur duyuyor gibiydi. Raquella'ya kocaman gülümsemesi ve parlak gözleriyle bakıyordu.

Rutubetli bir sıcaklığın içinde geçen yorucu bir günün ardından bir düzine hastası daha onun nöbeti sırasında ölmüştü. Raquella duygusal ve fiziksel olarak tükendiğini hissediyordu. Kurbanlardan biri annesi öldükten sonra karnından çıkarılan prematüre bir bebekti. Raquella ana koğuştaki tek çalışan olduğu için soğuk taş döşemeye oturup ağlamaya başladı.

Kendinde devam edebilecek gücü bulmaya çalışarak zaten nemli olan yanaklarındaki yaşları sildi. Vücudu ısınmış bir şekilde ve başı dönerek ayağa kalkmaya çalıştı - ve dengesini neredeyse kaybediyordu. Çok hızlı kalktığını düşünerek kendini toparlamak için bir süre bekledi, ama rahatsızlığı daha da kötüleşti ve düştüğünü hissetti. ...

"İyi misiniz, Doktor Bayan?"

Jimmak'ın yuvarlak, endişeli yüzüne baktı. Omuzlarını güçlü kollarıyla tutuyordu. "Bayıldım ... çok yorgunum. Daha fazla yemeli ve daha fazla melanj almalıydım."

Derken Raquella kendini serum tüplerine ve çeşitli göstergelere bağlanmış bir şekilde yatarken buldu. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Koluna baktı, yeni Musibet'in en kötü kurbanlarında biraz işe yarayan diyaliz cihazını tanıdı.

Koyu tenli yardımcısı Nortie Vandego yanında dikilmiş, ekipmanı kontrol ediyordu. Vandego gözlerinde belli belirsiz bir korku parıltısıyla ona baktı. "İlk kan temizleme işlemin tamamlandı. Bileşik X birikimini karaciğerini harap etmeden önce yakaladık, ama ... hastalığı kaptın. Sana ilave dozda melanj verdim."

Raquella başını iki yana sallayıp yataktan çıkmaya çalıştı. "Nortie, öteki hastalarla ilgilenmelisin, benimle değil."

Asistanı elini omzuna koyup onu tekrar yatağına yatırdı. "Artık sen de hastasın. Diğerlerine verdiğin gibi bir bakımı hak ediyorsun."

Raquella eğer hastaysa hayatta kalma olasılığının fazla yüksek olmadığını biliyordu. Cesaretini topladı. "Yediğim orman meyvelerine verdiğim alerjik bir tepki de olabilir. Çok fazla yoruldum ve dinlenmeye ihtiyacım var."

"Büyük olasılıkla öyledir. Şimdi dinlen."

Raquella bu ses tonunu çok iyi tanıyordu: Asistanının ölmekte olan hastaları rahatlatmak için kullandığı ses tonuydu bu.

İki gün sonra Nortie Vandego da hastalanıp başka bir koğuşa yatırıldı. Raquella'yla ilgilenmek artık ufak tefek Dişibüyücü Karee Marques'e kalmıştı. O da Raquella sanki bir test deneğiymiş gibi bir sürü ilacı ve kanıtlanmamış tedaviyi onun üstünde deniyordu. Bu Raquella'nın umurunda bile değildi, ama Mohandas'ın bir tedavi bulma olasılığının daha yüksek olduğuna inanıyordu. Acaba hasta olduğunu biliyor muydu?

Yamaç koğuşundaki geceler derin ve karanlıktı. Dışarıdaki sık ormandan bunaltıcı ve esrarengiz sesler geliyordu. Raquella uygulanan ilaç karışımının etkisiyle yarı uykuluyken yakınlarda öfkeli bağrışlar duydu. Gözlerini hafifçe aralayınca Ticia Cenva'nın Karee'ye çıkıştığını gördü. Ona öteki hastalarla zaman geçirmesini söylüyordu. "Bırak bu ölsün. O bizden biri değil ve belki de onun işe karışması yüzünden salgın kötüleşti."

"Kötüleşmek mi? O bize yardım etmek için yorgunluktan tükendi."

"Peki, herhangi bir hastayı kurtardığına nasıl emin olabiliriz? Salgın yalnızca aramızdaki en zayıf olanları alacak," diye ısrar etti Ticia. Sesi bir zırh kadar sertti ve gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Yüce Dişibüyücünün sinirleri iyice yıpranmış, kontrolünü kaybetmişti. "Musibet yetersiz olanları temizleyecek ve Dişibüyücüleri daha güçlü bir halde bırakacak."

"Ya da hepimizi öldürecek!"

Raquella ağrıları, yorgunluğu, mide bulantısıyla yatarken tartışmanın bir tarafına odaklanmıştı. *Ölmekte olduğumu düşünüyorlar.* Bir doktor, bir şifacı için garip bir düşünceydi bu. *Belki de doğrudur.* Kaderinin kaçınılmazlığına hazır olacak kadar ölüm görmüştü zaten, ama buradaki işini bitiremediği için büyük düş kırıklığı içindeydi.

Yine de bedeni kolayca teslim olmayacaktı. Hastalıkla günlerce savaştı, bilinçli ve hayatta kalmak için mücadele etti. İlk birkaç tedaviden sonra kan temizleme cihazına bir daha bağlanmadı. Zehirli Bileşik X'in hızla biriktiğini biliyordu. Derisi sarı ve yaralarla delik deşikti; durmadan susuyordu.

Dişibüyücüler ondan vazgeçmiş, onu ölüme terk etmişlerdi.

Onunla yalnızca Jimmak ilgileniyordu. Yanında oturup serin bir bezle alnını siliyordu. Ona acı çayından veriyor, küçük meyve parçacıklarıyla besliyor, rahat etmesi için battaniyesini sıkıştırıyordu. Bir keresinde Mohandas'ı gördüğünü bile sandı, ama bu yalnızca ateşin neden olduğu bir sanrıydı. En son ne zaman konuşmuş ... birbirlerine dokunmuşlardı?

Rossak Salgını daha şimdiden çok uzun sürmüştü.

Başka bir hayattaymış gibi gelen bir zamanda onunla geçirdiği sessiz ve özel günleri, başka dünyalarda ve başka zamanlarda yaşayan iki normal insan gibi sevgili olabildikleri anları hatırlıyordu. Gülümsemesinin hoşluğunu, sarılışının sıcaklığını, kendilerini işlerine adamış meslektaşlar olarak giriştikleri tartışmaları özlüyordu.

"Nortie nasıl?" diye sordu Jimmak'a, bilincinin yerinde olduğu kısa an içinde. "Yardımcım. Nerede o?"

"Uzun bayan öldü. Üzgünüm." Raquella buna inanmak istemiyordu. Kafası ağır çalışan genç, Raquella'nın nemli çarşaflar içinde yattığı yatağına yaklaştı. Geniş, pürüzsüz yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı. "Ama Doktor Bayan ölmeyecek."

Hızla seğirterek oradan gitti, az sonra sağlıklı işçilerin cesetleri götürdüğü boş bir süspansör sedyeyle geri geldi. Ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi sedyeyi önüne doğru itti. Havada yüzen platformu oynatıp Raquella'nın yatağına yaklaştırdı.

"Jimmak? Ne yapıyorsun?" Raquella düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Bana Doktor Çocuk de!" Güçlü elleriyle Raquella'yı sedyeye yuvarladı, sonra giysilerini, havlularını ve battaniyesini alttaki depo bölmesine yerleştirdi.

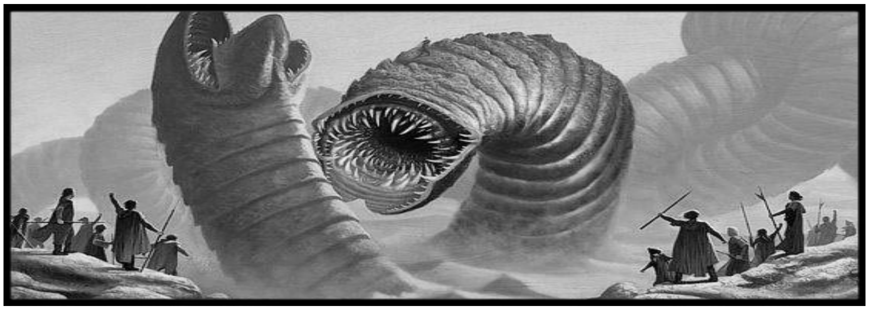
"Beni nereye ... götürüyorsun?"

"Ormana. Burada sana bakacak kimse yok." Sedyeyi iterek ilerledi.

Dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalışan Raquella, Ticia Cenva'nın koridorda dikilmiş bu tabloyu seyrettiğini gördü. Jimmak, soğuk annesinin kendisini görmemesini umarmış gibi başını önüne eğdi. Raquella, bir an için düş kırıklığına uğramış gibi görünen siyah cüppeli Yüce Dişibüyücünün bakışlarını yakalamaya çalıştı. Belki de Jimmak'ın onun cesedini götürdüğünü umuyordu? Sert görünümlü ve kuzguna benzeyen kadın hiçbir şey söylemeden geçip gitmelerine izin verdi.

Rossak'ın üstüne karanlık çökerken delikanlı onu bir asansöre bindirip ormanın zeminine kadar indi. Tehditkâr seslere, gölgelere ve kalın asmalara

aldırmayıp onu bu tuhaf yabanıllığın derinliklerine doğru itti.

Salusa Secundus'u bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum; görkemli Birlik salonlarını, Zimia'nın yüksek anıtlarını. Ama ne yazık ki, hatırladığım kadar muhteşem değiller.

— YOREK THURR
gizli Corrin günlükleri

Corrin'den kaçtıktan sonra Soylular birliğinin savunmasız merkezine varışı neredeyse iki ay sürdü.

Bu süre içinde Thurr, Birlik uzayının eteklerinde salgın hastalığın harap ettiği gezegenlerden birinden bir gemi çalmayı başarmıştı. Musibet'e karşı bağışıklı olduğu için nüfusun ne kadar harap durumda olduğunu, büyük ölüm sırasında kaç şehrin ve kasabanın çöktüğünü görmek yüreğini ısıtıyordu. Zihni iyice keskinleşmişti.

İnsan uygarlığına ait gezegenler birbiri ardına zorlukla geçinebilme seviyesine inmişti. Hayatta kalmayı başarmış bir avuç insan da geriye kalan malzemeler ve yirmi yıl boyunca minimum seviyedeki dış ticaret yüzünden ev ve aletlere saldıran leş kargaları haline gelmişlerdi. Art arda çarpan felaketlerden etkilenen bazı sistemlerde nüfusun yüzde sekseni salgın hastalık veya ikincil nedenlerden ötürü ölmüştü. İnsanlığın bu felaketten kurtulması kuşaklar sürecekti.

Ve bu benim fikrimdi.

Yolda iki dünyaya daha uğradı, haber toplayıp para çaldı, anlatacağı öyküyü ve kılığını düzeltti. Sahte ölümünden ve düşünen makinelerin arasına sürgüne gidişinden beri her şeyin nasıl değiştiğini açgözlü bir şekilde öğrenmek istiyordu.

Değişikliklerin başında dinsel fanatizmin güçlenmesi ve Serena Tarikatının işe yarar aygıtları ve araç gereci aptalca parçalayışı geliyordu. Thurr onların bu aşırı gayretli ve ziyankâr tahribatını seyrederken elinde

olmadan gülümsüyordu. Bu, beklemediği bir sonuçtu, ama hiçbir itirazı yoktu, insanlar yalnızca kendilerine zarar veriyorlardı.

Zimia'ya vardığında acımasız fikirlerinden bir diğerinin de -mekanik, küçük, aç keneler- nüfus üzerinde inanılmaz dehşete yol açtığını gördü. Erasmus'un inancının tersine Thurr ölüm kavramından, ölüme duyduğu aşk yüzünden zevk almıyordu. O yalnızca bir şeyler *başarmayı* seviyordu. ...

Sonunda Salusa Secundus'a varana kadar Omnius Musibetinin katlettiği dünyalardan biri olan Balut'tan gelen göçmen kimliğine iyice bürünmüştü. Salusa, göçmenleri dağıtma, gezegenleri yeniden nüfuslandırma ve yıllar önce Rossaklı Dişibüyücüler tarafından toplanan genleri kullanarak ırksal soyları güçlendirme gibi işlemlerin yapıldığı merkezi bir dünya haline gelmişti. Thurr gülümsedi. Kendisi bir bakıma insan ırkının *iyileştirilmesine* yardımcı olmuştu.

Thurr, Birliğin, işlerin "her zaman olduğu" haline dönmesi için bu kadar ısrarcı davranıp güç harcamasına çok şaşırıyordu. Hak ettiği iktidar konumuna kavuştuktan sonra bu konuda bir şeyler yapacaktı. Birliğin ne kadar zayıf ve şaşkın hale geldiğini gördüğünde amacına ulaşmasının pek de fazla sürmeyeceğini tahmin etti. İnsanların dikkatlerini yoğunlaştıracağı bir Cihat olmadığı için hayatta kalanlar amaçsızca dolanıp duruyordu. Ona ihtiyaçları vardı.

Thurr, tarihsel veri tabanlarını inceleyip propaganda yüklü Cihat tarihini taradı. Kendisinden belli belirsiz söz edildiğini görünce çok sinirlendi! Yaptığı onca şeyden sonra - hizmeti sırasında gerçekleştirdiği o muazzam çalışmalar! Thurr, Cihat Polisini kurmuş, Yüce Patrik Ginjo'nun ofisinin en önemli ofis haline gelmesine yardımcı olmuştu. Thurr, Yüce Patrik olmalıydı, ama en büyük hatası o hilekâr Camie Boro-Ginjo'ya güvenmesiydi. Görünüşe göre Thurr'un yokluğunda Soylular Birliği onu bir kenara atmıştı.

Bütün hastalıklardan arınmış ve temiz olduğunu kanıtlamasının ardından Thurr onlarca yıldan sonra ilk kez Zimia'ya yeniden ayak bastı. Şehir çok değişmişti. Bütün yüksek binalarda Serena, Masum Manion ve İblis Ginjo'nun bayrakları asılıydı. Turuncu kadife çiçekleriyle süslü tapınaklar her köşeyi ve her çıkmaz sokağı süslüyordu.

Cipol'ün dağıtıldığını duyduğundaysa çok sinirlendi ve şaşırdı. Yirmi yıl önce savaşın sona erdiğinden beri Birlik güvenliği gülünecek derecede gevşemişti. Çevresini inceleyip bir yöntem geliştirdikten sonra şehrin merkezine girmek için kurulan çeşitli kontrol noktalarını kolayca aştı.

Tambir'in yeğeni ve varisi olarak Xander Boro-Ginjo artık Yüce Patrikti. Xander, Thurr'un sahte ölümünden bir yıl sonra doğmuştu. Bütün anlatılanlara göre Xander telaşlı ve göstermelik bir figür, iyi bir usta tarafından yönetilmesi gereken tombul ve yumuşak bir kuklaydı.

Yorek Thurr göğsünün içinde sanki bir alevin yandığını hissediyordu. Şu anda Yüce Patrik olmayı her zamankinden çok daha fazla hak ediyordu. Thurr fazlasıyla ikna edici olabilirdi ve bu geçişin de temiz bir şekilde olmasını umuyordu. Doğru zamanda gerçek kimliğini ve mucizevi dönüşünü açıklayacak, Omnius tarafından nasıl esir alınıp işkence gördüğüne dair cesur bir hikâye bile anlatacaktı. Sonra da hak ettiği şeyi talep edecekti, insanlar gereksinimlerinin farkına varacak ve onun önerdiği şeyin haklılığını anlayacaklardı.

Yüce Patriğin idari malikânesini, günlük düzenini ve hareketlerini gizlice inceledi. Araştırma merkezlerinin, ofis binalarının ve İnsanlık Ordusunun karargâhının planlarını öğrenmiş, politik büroların üstlendiği sorumlulukları iyice saptamıştı. Bürokrasinin belirgin şekilde artması, Birliğin daha şimdiden durağan hale geldiğini ve büyük bir şey başarmalarını engelleyecek yanlış yollarda ilerlediğini gösteriyordu.

Thurr oraya tam zamanında varmıştı ve işleri düzeltebileceğini biliyordu.

Yüce patriğin ofisine sızmak için bir plan yapması hiç uzun sürmedi. Balut göçmeni giysisini bir kenara atıp bir Birlik kâtibinin kabul edilebilir giysilerini ele geçirdi, adamın cesedinden kurtulmasının ardından idari malikânenin salonlarından ve ofislerinden geçti.

Kimliğini Xander Boro-Ginjo'ya açıklar açıklamaz kayıp bir kahraman olarak karşılanacağını hayal ediyordu. Caddelerde geçit törenleri düzenlenecek, insanlar onun kahramanlık öyküsünü alkışlayacak ve Birliğe tekrar kabul edeceklerdi. Thurr'un koyu renk gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

Pek de fazla tedbirli davranmadan normal bir girişi olan bir odaya girdi ve ardından pencereden dışarı çıkıp incecik pencere pervazında zarif bir şekilde yürüyerek hedeflediği ofisin arkasına vardı. Xander ofisinde yalnız kalana kadar bekledikten sonra içeri girdi.

Göğsünü kabartıp gülümseyerek karşılanmayı bekledi. Ama dikkati çelinen Yüce Patrik masasının arkasından ona korku ya da öfkeden çok büyük bir şaşkınlıkla baktı. Konumunu gösteren süslü makam zinciri boynunda asılıydı. "Kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz?" Masasındaki kalın deftere baktı. "Randevunuz var mı?"

Thurr'un ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben Yorek Thurr, Cihat polisinin kurucu komutanıyım. Dedenin sağ kolu ve özel danışmanıydım."

Ömür uzatma tedavisinin sonucunda orta yaşın sonlarındaki bir adam gibi görünüyordu, ama son beş yıldır yaşadığı garip tikler ve titremeler Omnius'un bir şekilde kendisini kandırıp kandırmadığını merak etmesine neden oluyordu. Bu şişko hödük Thurr'un gerçek yaşına asla inanmazdı.

"Eminim anlatacaklarınız çok ilginçtir, ama birkaç dakika içinde önemli bir toplantım var."

"O halde neyin önemli olduğunu yeniden belirlemelisin, Xander Boro-Ginjo." Thurr tehditkâr bir şekilde yürüdü. "Ben İblis Ginjo'nun halefi olacaktım, ama büyükannen makam zincirini ele geçirdi ve amcan Tambir Yüce Patrik oldu. Bunun benim hakkım olduğu hep reddedildi. Haklarımı yıllardır bir kenara bıraktım, ama artık Birliği gitmesi gereken yöne doğru döndürmemin zamanı geldi. Bulunduğun konumdan hemen istifa edip yerini bana bırakmanı talep ediyorum."

Xander şaşırmış görünüyordu. İyi yaşamaktan dolayı yüzü tombul ve yumuşaktı. Gözleri uyuşturucu, içki ya da yalnızca zekâ kıtlığı nedeniyle donuk bakıyordu. "Bunu neden yapayım ki? Hem adınız neydi sizin? Buraya nasıl gir-"

Bir yardımcı kapıyı açtı. "Efendim, toplantınız-" Öfkeyle kendisine bakan Thurr'u görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Thurr hançerini yanında getirmiş olmayı diliyordu. "Şey, affedersiniz! Ziyaretçiniz olduğunu bilmiyordum. Bu adam kim, efendim?"

Xander oflayarak ayağa kalktı. "Bilmiyorum ve onu içeri almamalıydın. Korumalara onu çıkarmalarını söyle."

Thurr öfkeyle parladı. "Büyük bir hata yapıyorsun Xander Boro-Ginjo."

Yardımcı korumaları çağırdı ve adamlar da hemen içeri gelip Thurr'un etrafını çevirdi. Thurr, tiksintiyle sayılarının fazla olduğunu ve söylemek istediklerini kolayca anlatamayacağını gördü. "Birlik için bütün yaptıklarımdan sonra bundan daha iyi bir karşılama bekliyordum." Başı uğulduyordu ve bir an için nerede olduğunu anlamakta zorluk çekti. Bu insanlar durumu neden anlayamıyordu ki?

Yüce Patrik başını iki yana salladı. "Bu adam hayaller görüyor ve korkarım şiddet kullanabilir." Thurr'a baktı. "Kim olduğunuzu kimse bilmiyor, efendim."

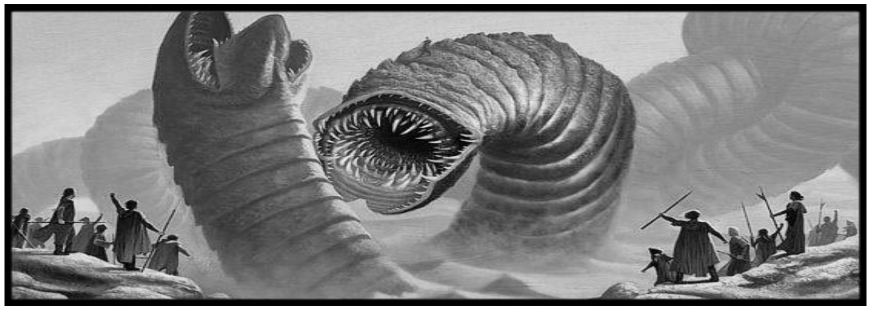
Yalnızca bu sözler bile Thurr'un korkunç bir öfkeye kapılmasına neden oldu, ama kendisini böyle anlamsız bir şekilde feda etmek istemeyerek kendini dizginledi. Korumalar kendisini dışarı çıkarırken Boro-Ginjo ve yardımcısı yaklaşan toplantının gündemiyle ilgilenmeye başlamıştı bile. İdari binadan çıkarılan Thurr onlarla işbirliği yapıyormuş gibi göründü.

Kendi aptallığına kızarak düşünen makinelerle çok uzun süre yaşadığını fark etti. O Wallach IX'un hükümdarıydı ve taleplerinin karşılanması için mutlak güce sahipti. *Hrethgir*'in ne kadar aptal ve yola getirilmesi zor olduğunu unutmuştu. Bu hatası için kendisine çıkışıp bir daha aynı hatayı yapmamaya yemin etti. Bir plana ... daha iyi bir plana ihtiyacı vardı.

Korumalar beceriksiz askerlerdi, Yorek Thurr gibi sofistike ve eğitimli katillere alışık değildiler. Ama bu adamları öldürmemeye karar verdi, çünkü o zaman istediğinden daha fazla dikkat çekerdi. Yapması gereken planlar vardı ve aynı zamanda bir insan avıyla uğraşamazdı.

Korumaların gösterdiği bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanıp ellerinden kaçtı ve Zimia'nın sokaklarına daldı. Korumalar bağırıp onun peşinden koştular, ama onlardan kolayca kurtuldu. Adamların takviye istemesine ve birkaç saat boyunca ısrarcı olmalarına rağmen eski Cipol komutanı kendisine hızla bir sığınak buldu ve bütün dikkatini çok daha etkili bir yaklaşım geliştirmeye verdi.

Her şey yalnızca zaman ve dikkatli bir planlama meselesiydi. O zaman Thurr hak ettiği her şeye kavuşacaktı.

Omnius gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Onun konumundayken etkisi geniş olan hangi kararları vermem gerekebilir?

— Erasmus Diyalogları

Bağımsız robot, Merkez Kulenin bir sanat sergisi haline gelmiş geniş odalarından birinde durmuş kabul edilmeyi bekliyordu. Ebedizihin onunla her yerde konuşabilmesine rağmen Omnius, Erasmus'un yeni galerisini görmesini çok istiyor gibiydi. Bütün o garip elektronik resimler, heykeller ve geometrik mücevher şekilleri kesinlikle özgün değildi ve hayal gücünden yoksundu. Omnius sırf üretiminin sayısını arttırdıkça çok daha yetenekli olduğunu düşünüyor gibiydi.

Birbirinin neredeyse aynı, ama birbirinden ayrı olan üç Omnius kopyasının "işbirliği" yapmaya başlamasının ardından durum daha da kötüleşmişti.

Birlikte çalışan üç Omnius, parlak renkler ve rasgele şekilleri, ahenksiz, sentezlenmiş müziğin eşlik ettiği mekanik buluşların stilize temsillerini gözü rahatsız edecek tarzda bir araya getirmişti. Estetik bir uyum söz konusu bile değildi.

Sergiden mümkün olduğunda çabuk ayrılan platin robot, duvara monte edilmiş bir tepsiden siyah bir rehber küpü aldı. Küp aydınlandı, onun kimliğini doğruladı ve ardından robota nereye gideceğini gösterdi. Omnius yaratıcı isteklerini gerçekleştirirken akışkanmetal bina sürekli değiştiği için Merkez Kuledeki hiçbir yol aynı kalmıyordu.

Erasmus, küpün yüzeyindeki kırmızı okları takip ederek geniş bir odaya girdi ve yetmiş kat çıkan taşıyıcı banda bindi. Bağımsız robot bitmek bilmeyen bütün bu gereksiz çeşitlilikten sıkılmıştı artık.

Kulenin en üst katına girmesinin ardından üç Omnius'un duygusal olmayan, ama hararetli ve karmaşık bir tartışmaya girişmiş olduklarını

gördü. İnsan psikolojisinde bu durum çoklu kişilik bozukluğu olarak tarif edilebilirdi. Baş Omnius hâkim konumda kalmaya çalışırken Yorek Thurr ve Seurat tarafından Corrin'e getirilen kopyalar farklı bakış açıları geliştiriyordu. Ebedizihin üçlüsü tek bir elektronik birim olarak işbirliği yapmaya çalışıyordu, ama şimdiye kadar aralarındaki farklılık çok ciddi bir hal almıştı. Kolayca birbirine bağlanıp birleşebilecek olmalarına rağmen ayrı kalıyor ve birbirleriyle akışkanmetal odanın etrafına yerleştirilmiş olan siyah hoparlörler aracılığıyla konuşuyorlardı.

"Randevu verilen saatte geldim," dedi Erasmus, gelişine dikkat çekmek isteyerek. "Omnius beni çağırdı." *Yani aranızdan biri çağırdı.*

Birlikte çalışamayan ebedizihinler Erasmus'a aldırmadı, hatta Erasmus sözlerini tekrarladığında bile. Daha önce eğlenmek için diğer iki ebedizihine takma isimler takmıştı, tıpkı Gilbertus'a "Mentat" dediği ve Baş Omnius'un da tamamen yok olduktan sonra sözde yeniden canlanan bağımsız robota alaycı bir şekilde "Şehit" dediği gibi. Erasmus da içinden Seurat'ın jelküresine "SeurOm", Thurr'un Wallach IX'dan getirdiğine de "ThurrOm" diyordu. Üçünü dinleyen bağımsız robot yalnızca tonlarındaki ve tutumlarındaki ince farklar ve iddialarını desteklemek için kullandıkları bilgiler sayesinde onları ayırt edebiliyordu.

Omniuslar Corrin'de kapana kısılmaktan dolayı endişeliydi, ama ne yapacakları konusunda net bir anlaşmaya varamıyorlardı. Yorek Thurr tarafından kandırılmasının ardından ThurrOm'un başlattığı başarısız saldırı, dört yüzden fazla büyük robot gemisinin yok olmasıyla sonuçlanırken *hrethgir* bekçilerine çok az zarar verilmişti. Sonuç olarak Thurr kaçmayı başarsa bile bu çatışma Omnius'a bir şey kazandırmamış, yalnızca insanların daha da dikkatli davranmasına neden olmuştu.

Erasmus onların tekdüze, ama kesintisiz tartışmalarını dinlerken varsayımlarından bazılarının mantıksız olduğunu, insan tepkilerini ve önceliklerini anlamadıklarını gösterdiğini fark etti. Baş Omnius bile kendi içindeki yalıtılmış Erasmus kişiliği sayesinde ulaşabileceği bilgiye danışmıyordu. Üç kopyanın vardığı sonuçlar gittikçe daha aşırı ve katı bir hal alıyordu. Robot onları düzeltmek istiyordu, ama bu yeni ve farklı ebedizihinler onu dinlemezdi.

Üçlü bazı konularda anlaşmaya vardı. Ebedizihin yalnızca kopyalarını Corrin'de tutmanın akılsızlık olduğunu anlamıştı. Baş Omnius elektronik kaçışı savunuyor, geniş bilgisayar zihnin normalleştirilmiş kopyasını uzaydaki uzak bir noktaya aktarmayı, uygun hedef arayışıyla veri akışını

sağlamayı öneriyordu. ThurrOm ise böyle bir veri paketini alacak kapasitede bilinen bir alıcı olmadığını ve aradaki mesafe yüzünden sinyalin dağılıp azalacağını ileri sürüyordu. Yani bu, anlamsız bir zaman enerji ve emek harcaması olacaktı.

Seurat Omnius ise çok daha somut bir seçenek üstünde duruyordu. Yirmi kadar Bağlantısız Gezegende koloni kurmayı öneriyordu. Düşünen makineler yeni yerleşim merkezlerine demir atar atmaz, Omniuslar onlara ilave gezegenler katabilir, Senkronize İmparatorluğu yeniden canlandırabilirlerdi. Neşeli bir şekilde ölümcül karıştırıcı ağdan kaçmanın bir yolunu bulacaklarını tahmin ediyor, ama bunun nasıl olacağını söyleyemiyordu.

Şiddet konusundaki iştahı ilk bağımsız saldırısıyla bilenmiş görünen ThurrOm bütün makine filosunu gardiyan insan gemilerine göndermeyi savunuyordu. Aşırı kayıpları kabullenmeyi ve makine filosunun bir kısmının hayatta kalacağını umut etmeyi istiyordu. Ama eğer başarısız olurlarsa fanatik *hrethgir* akım-atomiklerini Corrin'e bırakır ve bilgisayar ebedizihinin son izini de silip atardı. ThurrOm bunun bir sorun olabileceğini kabul ediyordu.

Bütün planların son derece küçük başarı bir şansı vardı. Baş Omnius'un kendisinden aşağı seviyedeki kopyalarıyla yaptığı bu garip tartışmada ne kadar zorluk çektiğini görmek Erasmus'un çok ilgisini çekmişti.

Aylar boyunca, robot gemileri düzenli saldırılarına birbiri ardına devam edip kendilerini karıştırıcı ağa ve Birlik barikatlarına savurdular - sonuç olarak tahmin edilebilir derecede tahribatla karşılaştılar. Omnius ondokuz yıl boyunca Corrin'deki bütün madenleri, yer kabuğundaki metalleri ve hammaddeleri çıkarıp dönüştürmüş, yeniden işlemişti. Gezegen artık neredeyse kurumuştu. Sofistike jeldevreleri yaratmak için gereken nadir elementleri ve molekülleri bulmak çok zorlaşmıştı. Savaş gemilerinin yeniden üretimi yavaşlamıştı. Erasmus, güçlerinin sürekli yıpranması yüzünden kalelerinin yakında savunmasız hale geleceğini düşünüyordu.

Bu olmadan önce bir çözüm bulmak zorundaydı - en azından kendisi ve Gilbertus için.

Erasmus yıllardır çok sayıda kaçış yöntemini düşünmüştü. Corrin'den uzaklaşırlarsa o ve Gilbertus, gittikçe garipleşen ebedizihinin herhangi bir müdahalesi ve oyalaması olmadan kendilerini zihinsel işlere adayabilirlerdi.

Bağımsız robot oğlunu villada bırakmıştı. Gilbertus yanında Serena Butler'ın klonuyla birlikte zor bir zekâ bilmecesi üzerinde çalışıyordu. Kaslı

ve iyi eğitimli insan, beynindeki yılankavi yolları takip edebiliyor, beşinci dereceden değişkenleri ve sonuçları tahmin edebiliyordu. Yıllardır gündelik deneyimlerinin ayrıntılarını ezberliyor, beynindeki her şeyi organize ve istendiğinde bulunabilir konumda tutuyordu.

Kendisine aldırmayan ebedizihinlerin dikkatini çekmek isteyen Erasmus, metal yumruğunu duvara vurmaya başladı. Ele avuca sığmaz küçük bir çocukken Gilbertus'un yaptığını gördüğü bir hareketti bu. "Buradayım. Benimle ne konuşmak istemiştiniz?"

Robot, yön gösteren küpü yere fırlatmayı düşündü, ama sonra avucunda daha sıkı tutmaya başladı. Bu yalnızca taklit bir öfkeydi, ama öğrendiği insansı duyguları kopyalaması için iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

Üç ahenkli ses aynı anda emir verdi, "Sabırsızlanmayı kes, Erasmus. Bir *hrethgir* gibi davranıyorsun."

Robot birkaç tane harika karşılık buldu, ama sonra onları seslendirmemeye karar verdi. Onun yerine çalışmayan yön küpünü yere bıraktı. Akışkanmetal yüzey küpü yuttu, düşen taşın etrafındaki bir su birikintisi gibi yeniden pürüzsüz hale geldi.

Omniuslar tartışmalarına devam ettiler.

Birden odaya Rekur Van girdi; elinde yön bulma küpü taşıyan silahlı bir robot koruma tarafından itiliyordu. "Randevu saatim geldi!" dedi uzuvsuz adam, şiddetlenen tartışmada sesini duyurabilmek için bağırarak.

"Önce ben varım Güdük," dedi Erasmus, herhangi bir kin duygusu yansıtmayan sesini uygun seviyeye yükselterek.

Üç ebedizihinin sesleri arkaplanda hâlâ heyecansız bir şekilde duyuluyordu, ama aralarındaki sentezlenmiş sinyaller gittikçe daha fazla yükseliyor, odada öyle büyük bir güçle yankılanıyordu ki yer sarsılıp tangırdıyordu. Üç Omnius birbirini yetersizlik ve hata yapmakla suçluyor; suçlamalar aralarında hiç kesilmeksizin gidip geliyordu. Erasmus ve Rekur Van artan bir merak ve telaşla onları dinlerken tartışma da gittikçe hızlanıyordu. Sonunda Baş Omnius'un kendisini Evrenin gerçek Tanrısı olduğuna inandırdığı açık hale geldi; Erasmus'un onun için yaptığı analizlere göre bu tanıma kendisinin uyduğuna karar verdi. Nihai bilgi, nihai güç ondaydı.

"İkinizi sahte tanrılar olarak ilan ediyorum," diye birdenbire gürledi Baş Omnius.

"Ben sahte tanrı değilim," dedi SeurOm.

"Ben de değilim," dedi ThurrOm.

Ne garip bir üçlü. İnsanların duygu yüklü dinlerini şiddetle eleştiren Omnius'un, en yüksek noktasında bir düşünen makinenin olduğu kendi dinsel inanç sistemini kucaklaması hayli ironik görünüyordu.

Ebedizihin üçlüsü hiçbir uyarıda bulunmaksızın kritik alevlenme noktasına ulaştılar; odayı yerden tavana, duvardan duvara ateşlenen rengârenk bir elektronik ışık fırtınası doldurdu. Erasmus yoldan kaçmayı başarıp giriş rampasına çekilerek odanın alev almasını seyretti.

Parlak sarı patlama Rekur Van'ın robot korumasını kavurdu ve keskin metal parçaları etine saplanırken uzuvsuz Tlulaxa çığlık attı. Yaşamdestek arabası devrilip yanan robotun üstüne düştü.

Erasmus büyük düş kırıklığı içinde Rekur Van'ın biçim-değiştiren biyolojik makine projesi üzerinde çalıştığını hatırladı. Çok fazla potansiyeli vardı.

Oda aniden sessizleşti. Az sonra ebedizihinlerin biri uğursuz bir sesle konuşarak "Artık hükmedecek ikimiz kaldık," dedi.

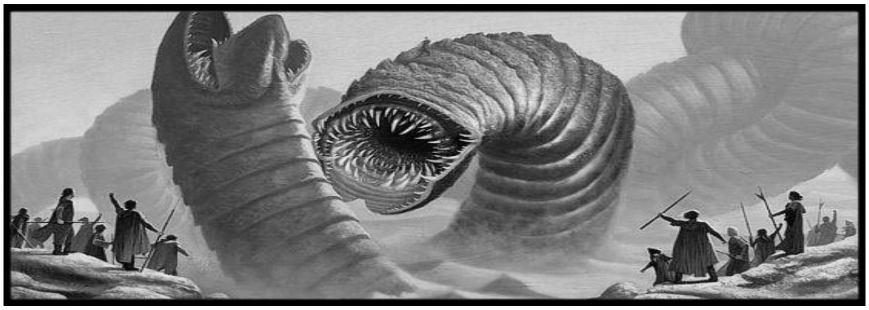
"Olması gerektiği gibi," dedi diğeri, "ikimiz de sahte tanrı değiliz."

Böylece Baş Omnius elektronik bir savaşla yok edilmişti. Erasmus'un Corrin'de onca yıldır tanıdığı Omnius artık yoktu. Duvarlar dalgalanıp titremeye başlarken Erasmus, Merkez Kulenin kendisi içindeyken çökmesinden veya biçim değiştirmesinden korktu.

Şaşkınlığı sürerken Rekur Van'ın inleyip kıvranmaya başladığını gördü. Hemen yardımına koşup -yalnızca değerli bir kaynağı kurtarma amacındaydı- Tlulaxa'yı kucağına alıp kıvranan Kuleden çıktı. Meydanın güvenliğine varmışlardı ki bina çarpıcı şekilde biçim değiştirmeye başladı. Yeni ebedizihin hükümdarlar artık iradelerini birlikte kullanıyorlardı. Kule gittikçe yükselip dikenli bir hal almaya başladı.

"Bu hiç beklenmedik ve ilginç bir şey," dedi Erasmus. "Görünüşe göre ebedizihinler birden delirdi."

Çaresiz durumdaki Tlulaxa yanık yüzünü çevirip Omnius'un ana binasının tuhaf dalgalanmalarını seyretti. *"Hrethgir* konusunda şansımızı denesek iyi olur."

Beden, maddenin kanunlarından muaf değildir, ama zihin o kadar kısıtlanmış değildir. Düşünce, beynin fiziğini aşar.

— "Uzay Loncasının Kökleri" (Birlik yayını)

Adrien Venport, annesinin baharat dolu bölmesine girmemeye karar verse bile odada dolaşıp duruyordu. VenKee işleri nedeniyle Birliğe dağılmış olan kız ve erkek kardeşleri ona yardım edemiyordu. İçinde bulunduğu kararsızlık halini anlayacaklarını hiç sanmıyordu.

Puslu bölmesindeki Norma oğlunun kararsızlığını ve endişesini hissedebiliyordu. Endişeleri onu önemli VenKee işlerinden bile uzaklaştırmıştı. Garip ve gizemli annesi uzay-bükücüleri gerçekten ve güvenli bir şekilde yönlendirmeyi başarabilirse, VenKee'nin gelecekteki yıldız sistemleri arasındaki bütün ticaret işlerini etkili bir şekilde kontrol edeceğini biliyordu. Ama ticaret şirketini güçlü halde tutması için Norma, Adrien'a bağımlıydı, çünkü bir sonraki büyük adımda VenKee'nin altyapılarına ihtiyacı olacaktı.

Oğlunun mantıksız korkularını yatıştırması gerekiyordu. Çalışmasının ana bölümünü tamamlayan Norma, artık değişim zamanının geldiğini biliyordu. Adrien'ın rahatlamak ve ikna olmak için yanıtlara ihtiyacı vardı.

Genişlemiş zihnini gerçek dünyaya dönmeye zorlayarak, dikkatini bedenine ve çevresine yoğunlaştırarak Adrien'ı çağırdı. İşbirliğine yanaşmayan dudaklarını büyük bir gayretle ağır ağır oynatarak ve plas duvarlardaki baharat lekelerine harfler yazarak Adrien'ı yanına gelmesini istediğine ikna etti - berrakplas nefeslik ve göz koruyucusu takmak şartıyla.

Oğlu onu sorgulamadı. Emirler yağdırarak laboratuvar binasından çıktı. Yarım saatten kısa bir süre içinde ortama uygun bir giysi giymiş olarak geri geldi. Derisini yoğunlaştırılmış baharat gazına maruz bırakmak istemediği açıktı. Norma bunun akıllıca olduğunu düşündü.

Nadiren kullandığı Dişibüyücü güçlerini kullanarak zihinsel bir emirle bölmenin bir parçasının açılmasını ve içe doğru bir girdap yaratarak baharat gazının çoğunun içeride kalmasını sağladı. Korktuğu açıkça belli olmasına rağmen Adrien başını dikleştirerek içeri girdi. Kapı arkasından hemen kapandı. Norma baharat gazından iri yudumlar alarak bulanık havada kendisine doğru gelen Adrien'ı seyretti.

"Oh, gördüğüm şu evren, Adrien!" dedi heyecanla. "Keşfedilecek o kadar çok şey var ki!"

Adrien annesine yeniden yakın olmaktan dolayı büyük bir sevinç duyuyordu. "Bir hoparlör sistemi kurmalıyız, anne. Durum olanaksızdı - bir sürü sorumuz vardı ve sana ulaşamıyorduk." Tankın zeminindeki yarı çözülmüş durumdaki mindere, annesinin yanına diz çöktü.

"Hoparlör sistemi uygun olur," dedi. "Aramızda bir anlayış olduğu sürece Adrien -birbirimize güven duyduğumuz sürece- ne zaman güvenli olduğunu söylersem bu odaya girebilirsin."

Adrien yüzünde endişeli bir ifadeyle annesine baktı. "Tanka girmem ne zaman güvenli olmaz?"

"Büklümlenmiş uzayda güvenli bir rota hesaplamak için zihnimi ve önsezilerimi kullanırken. Bu projenin amacını unuttun mu?"

Norma uzun uzun konuşup melanja doymanın, gelecek olayları görme ve tehlikeli yollardan kaçma yeteneğini nasıl güçlendirdiğini açıklarken sesi kendi kulağına ürkütücü geliyordu. "Bütün ayrıntıları zihnimde çözdüm."

Norma onun berrakplas maskesinin ardındaki aristokrat yüz hatlarının hâlâ endişeli olduğunu görebiliyordu. "Anlıyorum anne, senin güvende olduğundan emin olmalıyım. Sağlıklı olup olmadığını görmek için tıbbi personelin seni muayene etmesine izin ver. Çok zayıf görünüyorsun."

"Daha önce hiç olmadığım kadar iyiyim," dedi, geniş ve kemikli yüzünde mesafeli bir gülümsemeyle. "Ve sağlıklı." Bedeni her açıdan bozulmuştu, aldığı biçim, olağan dışı şekilde büyümüş kafasını taşıyabilecek durumda görünmüyordu. Derisi dalgalanıyordu, uzuvları özelliğini kaybetmiş, kordona benzer bir hal almıştı. "Bir şeye dönüşüyorum ... bir şeye *doğru* değişiyorum."

Adrien'ın kendisininkilerden çok daha iri ellerini sıkıca, sevgiyle tuttu. Baharat mavisi gözlerinin delici bakışıyla birlikte "Test odamı uzay-bükücü gemilerden birine yükle," dedi. "Böylece yönbulma yeteneklerimi gösterebilirim. Gemiyi kullanabilirim."

"Güvenli olduğuna emin misin?"

"Adrien, hayat yapısı gereği tehlikeli ve bir fırtınada kalan çiçek tomurcuğu kadar kırılgandır. Ama o tomurcuk gibi inanılmaz bir güzellik, Tanrının evren için taşıdığı amacı yansıtıyor. Uzay bükülümü *neye* göre güvenli mi diye soruyorsun? Büyük olasılıkla bir kadının çocuk doğurmasından daha güvenli, ama ... saklanıp ön kapıdan dışarı çıkmamaya kıyasla güvensiz."

"Böylesine çarpıcı bir keşfe gerçekten ihtiyacımız var," diye onayladı Adrien, yeniden bir iş adamı gibi düşünerek. Sonra baharat gazı etrafında dönerken inatçı bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama eğer dediğin kadar güvenliyse seninle birlikte gelmekte ısrar ediyorum, yeteneklerine olan inancımı göstermek için."

Norma yavaşça onaylarken irileşmiş kafası incecik boynunun ucunda aşağı yukarı sallandı. "Baban kadar sıkı bir pazarlıkçısın. Tamam o zaman. Sana evreni göstereceğim."

Norma'nın katı, ama mesafeli denetimi ve Adrien'ın her ayrıntıyı dikkatle incelemesinin altında Norma'nın ilk uzay-bükülümü yolculuğunun hazırlıkları tamamlandı. Bu yolculuk Norma için farklı olacaktı, yalnızca kuramsal değil, heyecan verici ve somuttu. Bir test, bir kanıt ve bir özgürleşmeydi.

Yüzlerce Kolhar işçisi, orta büyüklükteki kargo gemisinin ve ona yerleştirilen baharat gazı odası değişikliklerinin Norma'nın sıkı talimatlarına uymasına büyük özen gösteriyordu. Tankın içine hoparlör sistemi yerleştirilmesinin ardından Adrien annesiyle doğrudan konuşabiliyordu, ama annesinin dikkatini kendine odaklamakta veya ondan işe yarar türde bilgiler almakta zorlanıyordu.

Önsezi yolculuğunun bütün hazırlıkları tamamlandıktan sonra gemiye yalnızca iki kişi bindi: Bölmesinde kapalı bulunan Norma ve aynı güvertede bir cankurtaran bölmesinde oturan Adrien. Bu tek uçuşla VenKee Girişimciliğin geleceğini büyük riske attığını biliyordu, çünkü kardeşlerinin hiçbiri yapılması gereken işletme faaliyetlerinin tek bir parçasını bile beceremezdi.

Ama Adrien annesine güveniyordu. Yan yana bulunan bölmelerinin plas camlarından birbirlerini görebiliyor ve doğrudan iletişim hattı aracılığıyla konuşabiliyorlardı. Holtzman motorları uzayı bükecek ve onları Kolhar'dan tamamen farklı bir yere götürecekti. Norma uygun rotayı seçecekti.

Yola çıkmadan önce Norma bölmesindeki gaz karışımını maksimum yoğunluk seviyesine çıkardı; evrene, muhteşem bir gülün açılan yaprakları gibi genişleyen evrene doğru yükseldiği bir trans haline geçti. Uzaya ne zaman baksa öncekinden daha güzel olduğunu görüyordu. Ve bu kez Norma sıçramayı gerçekleştirecek, gemiyi zihninin öngördüğü sezgisel yoldan geçirecekti.

Norma geleceğe odaklandı, kozmosun dönen renklerini gördü ve ardından kendisine mini minicik gelen gemisine yoğunlaştı. Bu kozmik bir açmazdı, ama Norma çok iyi anlıyordu. Uzay, çocuğunu kucaklayan sevgi dolu bir anne gibi gemiye sarıldı. Norma özünde güçlü, sessiz bir uğuldama hissetti, dönüp bakmadan Adrien'ın koruyucu cankurtaran bölmesinde heyecanla titrediğini gördü.

Holtzman motorları uzayı büküp koordinatları birbirinin üstüne katlayınca yolculuk başladı ve gemi uzay zaman katmanlarının arasından kaydı. Adrien hem geminin sarsıntısından hem de korkudan titriyordu. Bedeni ve zihni birbirinden ayrılacakmış gibiydi, ama bu deneyimi yaşadığı için pişman değildi.

Varış yerlerinin diğer tarafında bulunuyorlardı. Norma, Adrien'ın önce bir koordinatta bulunduğunu, sonra diğerinde ortaya çıktığını gördü. Evren yalnızca tek bir an içinde küçülüp minnacık olmuştu.

"Başardık anne! Aşağıya bak!" Adrien şaşkına dönmüş bir şekilde kargo gemisinin penceresinden dışarı bakıyor ve çatlaklarla dolu kupkuru gezegeni görüyordu. Yörüngeden bakıldığında bir altın havzasına benziyordu. "Arrakis mi? Buraya pek çok kez geldim."

"İlk önsezi yolculuğumda," dedi Norma, "melanjın kaynağına gelmenin uygun olacağını düşündüm."

Arrakis bütün önsezi deneyimlerini dayandırabileceği ve -kendisi, Adrien, hatta bütün insanlık için- yaşayacağı her şeyi inşa edebileceği bir yer olarak kendisini çağırıyordu.

"Pek çok açıdan sersemletici," dedi Adrien. "Baharatın kaynağına giden güvenli bir yolla VenKee çok daha büyük kârlar elde edebilir."

"Kâr yalnızca parasal değildir. Arrakis sahip olduğu baharat gibi, bütün kavrayışların ötesinde karmaşık ve bütün ölçeklerin ötesinde değerli bir yerdir."

Norma, baharat ve yönbulmanın karmaşık bir şekilde birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Melanj tedarikinin garanti altına alınması gerekiyordu. VenKee Girişimciliğin baharat kumlarını korumak için buraya kendi askeri

gücünü konuşlandırması gerekebilirdi. Arrakis yasal kurallarla bağlanacak türde bir yer değildi. Yalnızca en güçlülerin hayatta kaldığı ham ve ehlileştirilmemiş bir dünyaydı.

Norma sızdırmaz ve baharat yüklü bölmesinden, VenKee nakliye gemisine zihinsel olarak normal motorlarıyla alçalması emrini verdi. Kumullardan oluşan okyanusta uzay-bükücüsü küçücük kalmıştı. Norma güçlü zihniyle büyük kumsolucanlarını, toz bulutlarını ve sert Coriolis fırtınalarını gözledi. Zihni aynı anda iki yöne, hem geçmiş hem de geleceğe açılıyor, bazıları yürüyerek, bazıları kumsolucanlarını sürerek hareket eden insan gruplarını görüyordu.

"Keşke başka baharat kaynağı daha bulsak, böylece baharat toplayıcılarının istila ettiği bu tek dünyaya bu kadar bağımlı olmazdık," dedi Adrien. "Musibet'ten beri herkes zenginliğin burada olduğunu biliyor. Bu yüzden Arrakis baharat hasatçıları ve hatta kölecilerle dolu."

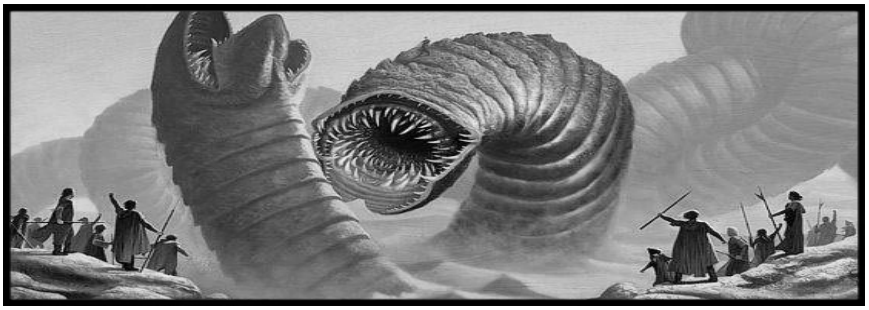
"Melanj evrenin merkezi," dedi Norma. "Yalnızca tek bir merkez vardır."

Norma gemiyi engin çölün üstünde tutarken insan ticaretinin geleceğini gördü. Adrien, ne kadar güçlü bir organizasyonun kurulmasına yardımcı olacağını anlayamazdı.

"Tarih, bu büyük gemileri babanın geliştirdiğini söyleyecek," dedi Norma. "Aurelius Venport hayalperest bir mucit ve insanlık davasının büyük destekçisi olarak hatırlanacak. Zaman geçtikçe ve bütün gerçek katılımcılar yok olunca hiç kimse gerçeği efsaneden ayıramayacak. Bu düşünce beni çok mutlu ve memnun ediyor. Sevdiğim adama son armağanım olacak bu. Çok daha büyük bir şey haline gelecek olan VenKee Girişimciliğin lideri olarak bunu anlamanı istiyorum."

Adrien başını sallayarak onayladı. "Bunu aşkın ve sana inanan tek kişi olduğu için babama minnetini göstermek için yapıyorsun. Anlayabiliyorum anne."

Zorlu ve acımasız Arrakis'in üstünde uzun gibi gelen bir süre geçirdikten sonra Norma Cenva, nakliye gemisini boşluğa ve oradan da Kolhar'a doğru yola çıkardı.

Arrakis'te hayat, açık beledlerdeki bir kum tanesinden daha önemsizdir.

— Solucansüvarisi Selim Efsanesi

Baskına uğrayan Zensünni köyünden hayatta kalmayı başaranlar, İsmail ve El'hiim'i uzak bir kayalıktaki ana yerleşim merkezine kadar takip ettiler. El'hiim ciddi şekilde yaralananların tıbbi bakım için yakındaki şirket kasabasına götürülmelerini önerdi.

İsmail bunu duymak bile istemiyordu. "Böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirsin? Bu insanlar köle olmaktan zor kurtulmuşlar. Şimdi onları en başında köle için talep yaratan canavarın ağzına mı atacaksın?"

"Onların hepsi köleci değil, İsmail. Ben yalnızca hayat kurtarmaya çalışıyorum."

"Onlarla işbirliği yapmak yarı ehlileştirilmiş bir canavarla oynamak gibidir. Senin uzlaşmacı tavrın bu insanları sevdiklerinden ve evlerinden ayırdı. Onlardan daha fazla kan akıtmaya çalışma. Elimizdeki malzemelerle onlara biz bakarız."

Göçmenler mağaralara vardıklarında haber yangın gibi yayıldı insanların arasında. İsmail güçlü kişiliği ve vazgeçmeyen talepleriyle liderleri olarak hareket ediyordu.

Yaşlı adamın istediğini yapmasına izin veren El'hiim -gerçek Naib- "Yabancıları senden daha iyi tanıyorum, İsmail," dedi. "VenKee kasabalarına mesaj gönderip Arrakis Kentine resmi protesto çekeceğim. Bu yaptıkları cezasız kalamaz."

İsmail öfkesi içinde bir şeyler kırmış gibi hissediyordu. "Sana güleceklerdir. Köleciler her zaman Zensünnileri avlamışlardır ve sen de doğruca onların tuzağına düştün."

Üvey oğlu kalabalık şehirlere doğru hızla uzaklaşınca İsmail, güçlü kuvvetli Zensünnileri büyük toplantı odasında kendisiyle toplanmaya

çağırdı. Köyün tek kadın yaşlısı olarak Chamal, erkekler kadar kana susamış olan kadınları temsil ediyordu. Eski Solucansüvarisi Selim efsanelerine saygı gösteren çok sayıda güçlü genç adam suçluların hemen idam edilmesini istiyordu.

İsmail'in uyarılarına kaç kez aldırmazlık ettiklerini hatırlayarak utanç ve öfke duyan en güçlüler, silahlarını toplamak ve kölecileri bulup sağlam bir intikam alacak olan komando askerlerinin oluşturduğu *kanla* grubuna girmek için gönüllü oldu.

"El'hiim bana onların nerede olduklarını bildiğini söyledi," dedi İsmail. "Bizi oraya götürebilir."

El'hiim, Arrakis Kenti güvenlik güçlerinin adam kaçırmaya karşı belirli kuralları daha katı bir şekilde uygulayacaklarına dair belirsiz vaatleriyle geri geldiğinde, çoktan silahlanmış durumda ve kana susamış bir *kanla* grubuyla karşılaştı. Yüzlerindeki ifadeyi görüp kalplerindeki düşünceyi anladığında naibleri olarak onlara katılmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı.

İsmail savaşçıların hepsinden çok daha yaşlı olmasına rağmen intikam grubuna katıldı. Zensünni arkadaşlarının çoğuna, hatta Chamal aracılığıyla sahip olduğu büyük torunlarının bazılarına olanlar yüzünden duyduğu tiksinti ve üzüntüye rağmen -hatta belki de bu yüzden- İsmail yeniden enerjiyle dolduğunu hissetti. Sanki büyük dozda melanj almıştı. Evi diyebilmek için çok büyük bir savaş verdiği bu dünyayı bozanlara büyük bir darbe indirecekti.

"Belki bu benim son savaşım olacak. Belki öleceğim. Eğer öyle olursa şikâyet edemem."

Çölü geçerken hızla ve sessizce hareket ediyorlardı. Güneşle yıkanan kayaların üstünde gölge gibi ilerleyen *kanla* grubu, öğleden sonra geç saatte kölecilerin kampını buldu. Çöl adamları gözlemek ve saldırı planı hazırlamak için kayaların gölgelerine çöktüler.

Savaşçılardan biri gece olduğunda gizlice kampa girip bütün su ve erzakı çalmayı önerdi. "Bu iyi bir intikam olur!"

"Belki Zanbar yapımı kırlangıç topterlerinin yakıt bağını keser ve bu iğrenç adamların çölde başıboş kalmalarını sağlayabiliriz, böylece susuzluktan ağır ağır ölürler!"

"Ve Şeyh Hulud'a yem olurlar."

Ama İsmail'in böyle uzun ve yavaş bir intikam için sabrı yoktu. "Uzun zaman önce arkadaşım Aliid derdi ki: 'Düşmanının kanını parmaklarında hissetmekten daha fazla tatmin edici bir şey yoktur.' Bu şeytanları kendim öldürmeyi tercih ederim. Neden bu zevki Arrakis'e bırakalım ki?"

Karanlık çöküp ilk ay ufukta batarken *kanla* grubu, ellerinde iğne gibi tuttukları billur bıçaklarını taşıyarak çöl akrepleri gibi ilerliyordu. Köleciler -oniki kişi olduklarını görmüştü- kampın her yerini aydınlatan jeneratörleri açmışlardı. Amaçları korunma değil, rahatlıktı. Nöbetçi bırakma zahmetine bile girmemişlerdi.

Zensünniler kölecilerin kampının etrafını çevirip yaklaştılar. Kölecilerin daha gelişmiş silahları olmasına rağmen *kanla* grubunun sayısı neredeyse ikiye bir oranda fazlaydı. Tatmin edici bir katliam olacaktı.

İsmail Maula tüfeklerini kullanmalarını istemiyordu, çünkü çok hantaldı ve kişisel değildi, ama El'hiim ışıkları söndürmek için silahları kullanabileceklerini söyledi. İsmail bunu kabul etti. *Kanla* grubu konumlarını alınca işaret verildi ve maula silahlarının yaylım ateşi havayı doldurdu; korküreler parçalanırken bölge karanlığa gömülüyordu.

Çöl akıncıları kurtlar gibi her yönden saldırmaya başladı. Hazırlıksız yakalanan dış-dünyalılar örtülerinin arasından çıktılar. Bazıları silahlarını alıp ateş açtı, ama saldırganları göremiyorlardı bile.

Zensünniler yere yakın hareket ediyor ve mümkün olan her şeyin arkasına saklanıyordu. Ruhları çok uzun süredir kafesteydi ve artık duygularını heyecan verici bir kan banyosu içinde serbest bırakmışlardı. Kurbanlarının üstüne atılıp solucan dişinden yapılma hançerlerini saplıyor, kesiyor ve intikamlarını alıyorlardı.

Aralarındaki İsmail kampta dolaşıp cezalandıracak düşman arıyordu. Yansıtıcı bir kumaşın altına gizlenmeye çalışan ufak tefek bir adam yakaladı. Bu sefil korkak arkadaşlarını savunmaya çalışmıyor, hatta kendi canı için bile savaşmıyordu.

İsmail debelenen adamı tutup kaldırdı. Gözleri, dağılan alevlerin de yardımcı olduğu yıldızların ışığına alışırken adamın küçük surat ve birbirine yakın gözlerle tipik bir Tlulaxa olduğunu görebiliyordu. Birden irkildi. Bu adam İsmail'in yirmi yıl önce hayatını kurtardığı acemi baharat toplayıcısı Wariff'ti.

Tlulaxa başını kaldırıp İsmail'e adıyla seslendi; bunca zaman sonra onu tanımıştı. İsmail ucu kıvrık solucan dişi hançerini çıkardı. "Senin hayatını

kurtardım. Sen de halkıma baskın düzenleyip onları köle diye toplayarak mı karşılık veriyorsun? Seni ve iğrenç ırkını lanetliyorum."

Etrafındaki şiddet ve bağrışmalar ateşli bir seviyeye yükselmişti. Wariff mücadele ediyor ve küçük ellerini bir kuşun kanatları gibi çırpıyordu. "Lütfen beni öldürme. Özür dilerim. Böyle olsun istemedim-"

"Sana uzun zaman önce verdiğim şeyi geri alıyorum." İsmail keskin hançeri kölecinin incecik boynuna sürtüp şahdamarını parçaladı. Wariff'in kafasını geriye doğru büküp kanın gecenin içine doğru fışkırmasını sağladı. "Bu Özgür Adamların adaletidir. Senin kanını çöle veriyorum. Diğerlerinin kanınıysa kabilem için alacağım."

Cesedi tiksintiyle kölecilerin dağınık eşyalarının arasına attı. İsmail böyle şartlarla karşılaştığında öfkeli arkadaşı Aliid'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Poritrin'de ikisi de genç adamlarken İsmail her zaman barıştan yana bir çözüm bulmaları gerektiğinde ısrar ederdi. Ama şimdi, nihayet Aliid'le aynı fikirdeydi. Bazen intikamdan daha fazla zevk veren hiçbir şey olamazdı.

Birden patırtının arasından El'hiim'in sesi yükseldi. "Artık durun! Geri kalanları canlı yakalayıp Arrakis Kentine götürmeliyiz. Orada mahkeme edilecekler. Suçlarını kanıtlamamız gerek."

Şaşıran Zensünnilerden bazıları tereddüt ederek durakladı. Diğerleri Naibi duymamış gibi savaşa devam etti. İsmail üvey oğlunu yakasından yakaladı. "Onları yabancılara vermek mi istiyorsun, El'hiim? Bize yaptıklarından sonra?"

"Bir suç işlediler. Kendi kurallarıyla mahkûm edilsinler."

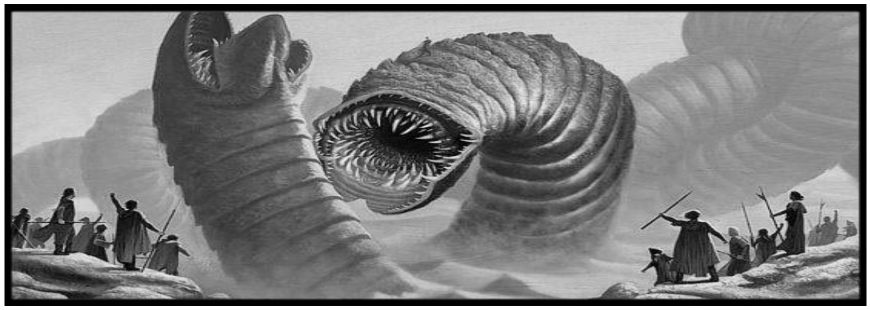
"Kendi türleri arasında kölecilik suç bile değil!" diye tısladı İsmail. El'hiim'i bırakınca genç adam sendeledi. El'hiim artık intikam peşindeki halkını kontrol edemiyordu. İsmail kırmızı ellerini kaldırıp herkesin duyabileceği şekilde bağırdı. "Bu insanlar bize asla ödeyemeyecekleri bir şey borçlular. Bu dünyada geçerli tek akçe baharat ve sudur - bu yüzden onların kanlarını alalım ve suyunu damıtıp zarar görenlerin ailelerine verelim."

Diğer kanun kaçakları İsmail'e baktı, böyle bir şey yapma konusunda tereddütlüydüler. El'hiim dehşete kapılmış gibi bakıyordu.

"Su sudur," diye ısrar etti İsmail. "Su hayattır. Bu adamlar, köylerimize baskın yaptıklarında arkadaşlarımızın ve ailelerimizin hayatlarını çaldılar. Boğazlarını kesip içleri kuruyana kadar kanlarını akıtın. Kanı kaplarda

saklayın. Belki o zaman Tanrı onların suçlarının bedelini ödediklerini düşünür. Buna karar vermek bana düşmez."

Sonları gelen köleciler bağrışarak kendilerini savunmaya çalıştılar. Ama Zensünniler uluyarak üstlerine saldırdı ve hepsini teker teker öldürdü. Tek bir günde epey bol miktarda kan hasatlamışlardı.

Babam bir Cihat Kahramanı olarak ilan edildi. Diğer bütün kayıtlar tozların içinde silinip kaybolsa bile insan ırkı bu gerçeği asla unutmayacaktır.

— GENEL VALİ FAYKAN BUTLER
Birlik Parlamentosuna sunulan bir karardan

Dante, yumuşak ve mantıklı bir sesle konuşarak Birlik filosuna karşı düzenlenen başarılı deneme seferini anlattı. Lazerler, kalkanlar ... ve ortaya çıkan mutlak yıkım.

Quentin, işitsel düşünce-çubuklarının bağlantısını kesemeden şaşkınlık içinde anlatılanları dinlerken Juno da ona kalkanların lazerlere karşı ölümcül hassasiyetini istemeden kendilerine açıkladığını söyledi. Quentin çılgına dönmüştü. Titanlar onun yürüme gövdesiyle bağlantısını kestikten sonra büyük bir kedere gömüldü. Zihninin zayıflığı yüzünden kaç insan askerin öldüğünü tahmin bile edemiyordu. Ve daha kaçı ölecekti acaba?

Üç Titan koruyucu kabının bağlantısını kesip onun herhangi bir mekanik gövdeye bağlanmasına engel oldular. İçgüdüleri ona savaşıp görkemli ve muhteşem bir gayret göstererek ölmesini söylüyor, ama kendini son derece güçsüz hissediyordu. Simekler kollarını ve bacaklarını almıştı. Gözlerini, işitme duyusunu ve sesini almışlardı. Çaresiz bir ganimetten başka bir şey değildi artık. Zamana ait herhangi bir referans noktası olmadığı için Quentin ne kadar süredir böyle yalıtılmış olduğunu bilmiyordu.

Eğer yaşamdestek sistemini kapatabilir ve ölmeyi isterse daha fazla önemli bilgi açıklamazdı.

Ama Quentin'in lanetine katlanması gerekiyordu. Bütün bu süre boyunca -özellikle de artık hangi önemli bilgiyi verdiğini bildiği için- bir karşılık verme fırsatını yakalamayı bekleyecekti. O, Xavier Harkonnen gibi

bir korkak değildi. Bu melez düşmanlara karşı savaşta hayatını vermeye istekliydi, ama gayretlerini boşa harcayacak değildi. En azından Titanlara bir zarar verme şansı olduğuna inanması gerekiyordu.

Parlak bir ışıkla görme duyusu geri gelince, yeniden bağlanan optik lifleri sayesinde Juno'nun olduğunu anladığı bir yürüme-gövdesi ve beyin koruyucu kabı gördü. Ya büzülüp kabuğuna çekilmek ya da saldırıya geçmek istiyordu. Beynini güçlü kollar çıkarması için kullanabilse onu boğmak için uzanabilirdi, ama Quentin'in böyle bir seçeneği yoktu.

"Seni de yanımızda götürmek istiyoruz," dedi Juno. "Uçacaksın."

Simeklerin vaat ettiği kadar harika bir şeydi bu ve Quentin bunun için onlardan nefret ediyordu. Juno ona pek çok kez yalan söylemiş olmasına rağmen bu hisleri abartmamıştı.

Neolar koruyucu kabını, simekleri yıldızlararası savaş alanlarına taşımak üzere tasarlanmış olan gemilere monte etmişlerdi. Simek gücü Hessra'dan uzaklaşırken Quentin kendini çelik kanatlarıyla yükselen bir kartal gibi hissediyordu. Kendini yıldızların rüzgârlarına bırakıyor ve tamamen dizginsiz bir şekilde uçuyordu. Avını yakalayan bir atmaca gibi sürekli düşüyor, sonra kendi isteğiyle rotasını değiştiriyor, hızlanıp istediği yöne uçabiliyordu.

"Neoların çoğu uçuşun coşkusunu yaşar," dedi Dante küçük simek gücünün başındaki yerinden. "Eğer bizimle işbirliği yapsaydınız bu deneyimi çok daha önce yaşamanıza izin verirdik Primero Butler."

Quentin baş döndürücü bir an için durumunun dehşetini unutmuştu. Ama şimdi coşkulu hislerini dizginleyip kasvetli bir şekilde diğer simek gemilerinin oluşturduğu düzenin içine girdi. Şimdi kaçabilirdi, rotasını değiştirip doğruca en yakındaki sıcak güneşe doğru gidebilirdi. Tıpkı hain Xavier Harkonnen'in İblis Ginjo'yu ölüme götürdüğü gibi.

Ama bu hangi amaca hizmet ederdi? Simek safları arasında hâlâ tahribat yaratmak istiyordu. İntikam borcu her gün artıyordu.

Hessra'dan beri Dante'yle birlikte uçarken gemisinin bütün silah sistemleri kapalıydı. Avcı bir kuş olarak cinsiyeti ve pençeleri alınmıştı, ama Quentin hâlâ gözleyip uygun bir fırsat yakalamayı umut edebilirdi.

Agamemnon ve Juno, yozlaşmış imparatorluklarının içindeki diğer simek dünyalarına doğru yola çıkmışlardı. Dante ise kısa süre önce saldırdığı beş gezegene yerleştirdiği neo-simek diktatörlerin kaydettiği ilerlemeyi kontrol etmek istiyordu. Yüzyıldan uzun bir süredir makine

saldırıları ve sonra da Musibet yüzünden büyük acılar çeken bu gezegenlerdeki insanlar her türlü sahte umuda tutunabilirdi. Simekler ise onlara büyük bir güç ve ölümsüzlük vaat ediyordu.

Bütün toplumu baskı altına almak için yalnızca birkaç simek yeterliydi. Bütün insanların Quentin'inkine eşdeğer irade gücü olamazdı.

Sonunda, simek grubu Relicon sisteminin eteklerine yaklaşırken Dante, Salusa'dan gelen keşif birliğiyle karşılaşınca çok şaşırdı. Birlik gücü, durumu incelemek ve hâlâ toparlanmakta olan insan kolonisine yardım etmek için gelmişti. Simeklerin gezegeni bir aydan uzun süre önce aldığını bilmiyorlardı.

Dante'nin savaş gemileri hemen savaşa hazır duruşa geçip silahlarını harekete geçirdiler ve fırlatma tüplerine füzelerini yerleştirip lazer silahlarını hazırladılar. "Görünüşe göre birileri bizimle oynamaya gelmiş." Titanın sözleri Quentin'e ulaşırken diğer neolar sevinç çığlıkları atıp savaşmak için sabırsızlanıyorlardı.

Quentin, İnsanlık Ordusu gemileriyle karşılaşmayı istemiyordu, özellikle de öndeki cirit gemisinin bir politik sancak gemisi olduğunu görünce. Yüksek rütbeli bir subay teftiş turuna çıkmıştı, insani yardım ve onarım teklif ediyordu.

"Saldırıya hazırlanın," dedi Dante. "Buradan beklenmedik bir ganimet alacağız."

Quentin bir seçenek aradı. Gemisinde hiç silah yoktu, ama simeklerin lazer-kalkan etkileşimini bildikleri konusunda Birlik gemilerini uyarmazsa büyük bir katliam olacaktı. Beyin kabına bağlı olan düşünce-çubukları aracılığıyla bütün sistemlerini çalıştırınca geminin iletişim sistemlerini kullanabildiğini gördü. Eğer frekansları değiştirebilirse belki -şansın yardımıyla- bir haber gönderebilirdi.

Derken sancak gemisinin geniş bantlı açık kanalından bir sinyal geldi. "Simekler, insanlığın düşmanları, ben Genel Vali Faykan Butler. Bu insan kolonilerine saldırdınız, şimdi de bizim adaletimizle karşılaşacaksınız."

Quentin önce bir umut, ardından korku hissetti. Faykan! Oğlunun kendisini böyle görmesini istemiyordu. Ama bu bencilce bir korkuydu ... çünkü artık çok fazla şey risk altındaydı.

Dante bütün neo-simek güçlerine hitaben konuştu. "Bütün neolar, füzelerinizle ateş açın."

Torpidolar ve bombalar güçlü bir dolu fırtınası gibi sancak gemisine ve ona eşlik eden birkaç destroyere fırlatıldı.

Quentin simek gemisindeki iletişim frekansını değiştirmeye çalışmakla uğraşıyordu. Ama böyle bir eğitimi yoktu. Ne zaman düşünceleri dağılsa yapmak istediği şeyi düşünüyordu.

Dante halinden memnun ve kendine güvenli bir şekilde devam ediyordu. "Kalkanları açık, lazerlere karşı savunmasızlar. Hazırlanın-"

Sonunda, Quentin Cihat Ordusunun uzun süredir yüksek-rütbeli komuta iletileri için kullandığı gizli frekansa haykırdı. "Faykan! Bütün kalkanları hemen kapat. Bu bir hile."

"Kimsiniz?"

Doğaldır ki Quentin'in zihninden gönderdiği iletinin tanınabilir bir ses kalıbı yoktu. "Faykan, lazer silahı kullanmayı planlıyorlar - bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Çok geç olmadan kalkanlarınızı kapatın!"

Belli ki Faykan ona inanmıştı. Birliğin komuta yapısındaki çok az subay ve politik lider Holtzman kalkanlarının gizli zayıf noktasını biliyordu. "Kalkanları kapatın! Bütün komutanlar. Kalkanları *hemen* kapatın!"

Komutanların çoğu itiraz etse de Genel Vali sert bir emir daha verdi. Koruyucu kalkanlar, zayıf ve etkisiz enerji ışınları zırhlı gövdelere çarpmadan çok kısa bir süre önce kapandı. Lazer ışınları yalnızca birkaç çizik ve zararsız hasara neden olmuştu. Önemli bir durum yoktu, yalnızca birkaç yanık izi vardı. Lazer ışınları bu kez daha yoğun olmak üzere tekrar gönderildi, ama Birlik gemilerinin hiçbiri kalkanlarını açmadı.

Faykan bir anda esrarengiz iletinin hepsini yok olmaktan kurtardığını fark etti. "Kimsiniz? Simekler arasında bir yandaşımız mı var? Kendinizi tanıtın."

Dante hâlâ Quentin'in ne yaptığını anlamamıştı. "Bir şeyler ters gitti, ama bu işle ilgilenecek başka yollarımız da var." Simek saldırı filosu birlikte hareket edip silahlarını doldurdu. Faykan'ın gemileri kalkanlarını kapalı tutarsa bu patlayıcılar ölümcül olurdu.

"Gemilerinizi hemen götürün buradan. Ben ... yoksa öleceksiniz-" dedi Quentin, sonra kendini tanıtmaktan utanıp kekelemeye başladı. "Bana güven. Yeniden ... mutluluk gözyaşları dökmemi sağla." Quentin bu kadarının oğlunun anlaması için yeterli olmasını umuyordu. Her şeyi itiraf etmeye dayanamazdı - şimdi olmazdı. İnsanlık Ordusunun kendisini kurtarmak için düşüncesizce hareket ederek Hessra'daki simeklerin kalesine geldiğini düşünmek çok korkunçtu. Quentin bunu istemiyordu. O yalnızca Dante ve güçlü gemileri herkesi yok etmeden önce buradan gitmesini istiyordu.

"Baba!" Faykan özel frekanstan konuşuyordu. "Primero - siz misiniz? Sizin öldürüldüğünüzü sanıyorduk!"

"Butlerlar kimsenin uşağı değildir!" diye bağırdı Quentin. "*Git* artık!"

Dante'nin takipçileri yaklaşıp ilk patlayıcıları fırlatırken Quentin birden gemisinin silah olarak kullanılabileceğini fark etti. Kendisine ait silahları yoktu, ama rotasını değiştirip motorlarını yüksek hızda kilitledi - ve birden simek saflarına doğru dalışa geçip onları bir güvercin sürüsünü korkutan köpek gibi dağıttı. Simek gemileri dönüp ondan kaçıyorlardı. İletişim sisteminden bağrıştıklarını, ne yapacaklarını .konuştuklarını duyuyordu.

Quentin karşılaştığı herhangi bir simekle çarpışma çabasıyla yön değiştirdi, ama neolar mekanik gövdelerini kullanmakta ondan daha becerikliydiler. Quentin'den kaçarak itici sistemine hasar verici atışlar yapmaya başladılar. Simekler şifreli iletişime geçince sözleri birden anlaşılmaz oldu.

Mermiler gövdesinden sekerken Quentin Dante'ye doğru giderek daha hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Üç Titandan birine zarar verebilirse hayatından vazgeçmeye yemin etmişti.

Dante büyük savaş gövdesini kenara çekince Quentin gemilere yalnızca sıyıran bir darbe indirmeyi başardı. Titreşim, kaygan metal gövdesinde yayılırken Quentin tahribatı hissediyor, ama fiziksel bir acı duymuyordu. Gemisi artık daha ağır hareket ediyordu. Quentin yapay bedenine ne kadar zarar verdiğini merak ediyordu.

Birliğin keşif gücünün şaşkınlık içinde geri çekildiğini görerek rahatladı, ama henüz tam bir çekilme halinde değildi. "Gidin! Gidin buradan, yoksa hepiniz öleceksiniz!" dedi tekrar.

"Primero Butler onlara bir şey söylemiş olmalı!" dedi Dante. "Sinyallerini engelleyin!"

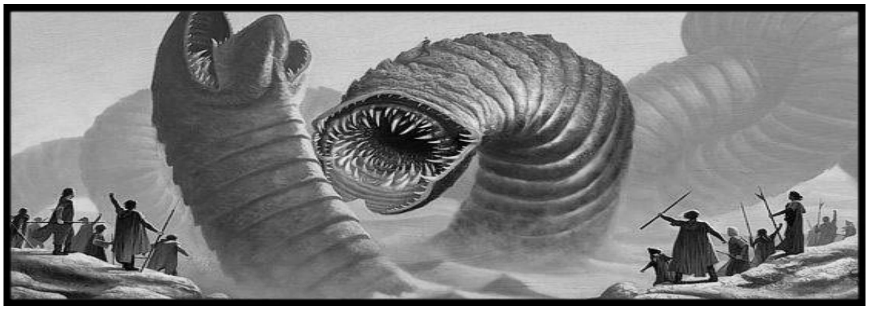
Bir dizi müdahale sonucunda Quentin daha fazla ileti gönderemedi. Hiçbir şey açıklayamamış, bağışlanmayı isteyememiş ve oğluna veda bile edememişti. Ama gerekeni yapmıştı. Ve şimdi Birlik onun hâlâ hayatta olduğunu bilecekti.

Simek saldırıları Quentin'in gemisini tahrip etmek için yeterli değildi, ama motorlarını kapatacak kadar ciddi hasar vermişlerdi. Quentin uzayda çaresiz ve etkisiz bir şekilde asılı duruyordu. Onur kırıcı bir son, diye düşündü. ...

Simeklerin Quentin'i Hessra'ya çekerken Dante ona konferans çekip aptallığı için azarladı. Quentin yine de yaptığı şeyle gurur duyuyordu. Uzun süre tamamen çaresiz durumda kaldıktan sonra insanlık adına büyük bir darbe indirmişti. Bu karşılaşmada tek bir insan bile ölmemişti.

Quentin çekilerek Hessra'ya götürüldükten sonra General Agamemnon hiç kuşkusuz onu koruyucu kabına mahkûm edecek ve acı uyaranına maruz bırakacaktı. Tabii Quentin'in yaşamasına izin verirse.

Ama bu başarısı her şeye değerdi.

En iyi planlar yolda gelişir. Bir plan gerçekten başarılı olurken, özgün yaratıcısının amaçladıklarından tamamen farklı bir şekilde kendi yolunu izler.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES

Vor, Titanların hâlâ kayıp olduğunu, özellikle de Omnius kapana kısılmışken babasının uzun süre sessiz kalmayacağını her zaman biliyordu. Cihadın bitişinden beri tam onyedi kez Birlik parlamentosunda konuşma yapmış ve Hessra'daki simekleri temizlemek için bir askeri operasyon düzenlenmesi gerektiğinde ısrar etmişti, ama kimse bu acil durumu görmüyordu.

Agamemnon'u her zaman küçümsüyorlardı.

Wallach IX'dan simek saldırısı ve Quentin Butler'ın tahmini ölüm haberiyle gelen Porce Bludd alarmları çalmıştı. Kısa süre önceki kene dehşetinin -ki Vor Birliği bu tehlikeye karşı da uyarmıştı- ve Rossak'taki daha kötü türde Musibet'in görülmesinin ardından hükümetin artık uyuşukluktan kurtulacağına inanıyordu Vor.

En azından ona artık hemen aldırmazlık etmiyorlardı. Genç görünümüne rağmen parlamento temsilcileri onun ordudaki bütün arkadaşlarından daha fazla yaşayan kıdemli bir asker olduğunu biliyorlardı. Hemen harekete geçilmesini istiyordu - bu da aylarca sürecek tartışmalar demekti.

İnsanlık Ordusuna ait bir tabur ortadan kaybolmuştu ve yok edildiği tahmin ediliyordu. Şimdi de Genel Vali Faykan Butler telaşlandırıcı bir haberle geri dönmüştü. Titanlar lazer-kalkan zayıflığını biliyordu ki bu bütün Cihat boyunca saklanan bir sırdı.

Ve Faykan babasının bir simeğe dönüştürüldüğünü rapor etmişti!

Vor, bu son hakaret yüzünden öfkeden deliye dönmüştü. En sonunda artık harekete geçmek zorunda kalabilirlerdi, ama bunun istediği kadar hızlı ya da ciddi bir hareket olacağına pek emin değildi.

Hükümetten talimat beklerken Rayna'nın gündelik Tarikatçı toplantılarının çılgınlığından, bitmek bilmeyen Birlik Parlamentosu toplantılarından ve İnsanlık Ordusunun sözde Yüce Başarı olarak önemsiz görevlerinden uzaklaşması gerekiyordu. *İş nasıl bu noktaya gelmişti?* Bir parçası, yıkıcı bir baskın gerçekleştirmek için kendi kararını verebildiği ve sonucun kendi kendine gelişmesine izin verebildiği açık savaş ve tartışmasız düşman günlerini özlüyordu. Kuralları ve emirleri bu kadar katı bir şekilde yerine getirdiği için Xavier'a her zaman takılırdı. ...

Başar Abulurd Harkonnen onu kentin hemen dışındaki kadim bir arkeolojik alanı ziyaret etmeye davet edince Vor memnuniyetle kabul etti. Yeni terfi etmiş subay huzur, temiz hava ve iki adamın çok ihtiyaç duydukları şekilde konuşabilecekleri bir yer vaat ediyordu.

Sözde kendilerine zaman ayırsalar bile ruh halleri oldukça kasvetliydi. Abulurd artık ona küçük kardeşi gibi davranan akıl hocasından daha yaşlı görünüyordu. Leronica öleli yıllar olduğu için Vor artık kendini yaşlandıran makyaj veya koyu renk saçlarında yapay beyaz teller yapma zahmetine girmesine gerek kalmıyordu. Ama gözleri yaşlı görüyordu, özellikle de artık Agamemnon'un ne yaptığını bildiği için.

Arkeolojik bölge bir yüzey aracıyla Zimia'nın bir saat kuzeyindeki güneşlik bir tepede bulunuyordu. Honru'da göğsünden ciddi bir yara alan yaşlı bir savaş gazisi olan asker şoförleri iki subaya hâlâ hizmet etmeyi ne kadar istediğini ve Azize Serena'ya her gün nasıl dua ettiğini anlatıyordu. Rayna'nın hareketine yakınlık duyduğunu gösteren küçük ve kısmen gizlenmiş bir rozet takıyordu. Şoför onları bıraktıktan sonra gölgelik bir yere çekip beklemeye başladı.

İki adam çevreden yalıtılmış arkeolojik alanda dolaşmaya başladılar. Tabelaları okuyup gerçek düşüncelerinden kaçan Abulurd, "Bu bölgede bir zamanlar Budislamcılar yaşıyormuş, daha sonra kuşaklar boyu süren kölelikten kurtulup Bağlantısız Gezegenlere yerleşmişler."

"Baban artık kölelikten asla kurtulamayacak," diye mırıldandı Vor. Aralarına çekingen bir sessizlik örtüsü çöktü. Quentin Butler bir simek olarak evine asla dönmezdi.

İkisi yılların yıprattığı harabelere bakarken Abulurd, gönülsüzce işaretleri okumaya çalışıyor, ara sıra acısı yüzeye çıkınca dili sürçüyordu.

"Zensünni ve Zenşiiler sırtlarını uygarlığa döndükten sonra uzun ve karanlık bir çağa girdiler; bugün bile çoğu uzak gezegenlerde ilkel kabileler olarak yaşıyorlar." Parlak gün ışığındaki levhaya gözlerini kısarak baktı. "Burada Muadru çömlekleri de bulundu."

"Cogitorların Muadru'yla bazı bağlantıları var," dedi Vor. "Ve Vidad da geriye kalan tek cogitor." Vidad'dan söz etmek Serena'yı ve ölümünü aklına getirmişti.

Hayatta olan hiç kimsenin Titanlarla onun kadar bağlantılı bir geçmişi yoktu ve hiç kimse Titanlara onun kadar öfke beslemiyordu. Onu Agamemnon büyütmüş, eğitmiş ve taktik öğretmişti - böylece Vor günün birinde insan kölelere baskı uygulayabilecekti. Ama Cihat sırasında bu bilgiyi düşünen makinelerin aleyhine çevirmiş, içeriden aldığı bilgileri kullanarak onları sürekli yenmişti. Şimdiyse Agamemnon konusunda daha fazla gizli bilgiye sahipti ve bunları çok farklı bir şekilde kullanmaya kararlıydı.

İki adam bir binanın yıkıntılarına oturup taşla öğütülmüş ekmek ve baharatlı etlerden oluşan yerel sandviçler halindeki yemeklerini yediler. Yemeklerini soğuk Salusa birasıyla mideye indiriyorlardı. Vor fazla bir şey söylemedi, çünkü zihni önemli endişelerle doluydu. Ürpererek simek generalin bir zamanlar kendisine vaat ettiği korkunç "ödülü" hatırladı. *Serena ve Ginjo'yla birlikte Yerküreden kaçmasaydım Agamemnon beni de bir simeğe dönüştürecekti. Baba ve oğul gibi.*

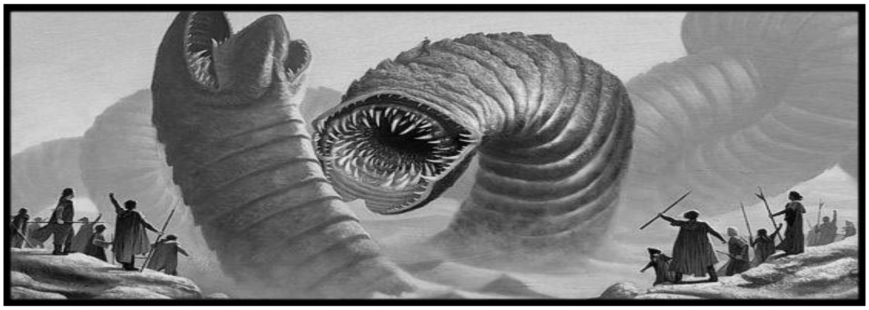
Bir askeri liderin bakış açısına göre Vor, Birlik için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Yorgun insan ırkının yeni bir mücadele için ne enerjisi ne de hevesi vardı. Krizden uzun süre sonra liderlerin çoğu onun Senkronize Dünyalara karşı yönettiği nükleer katliamı düşünürken dehşete düşüyor, yaptıklarından utanıyorlardı. Çoğu insan o tehlikeli günlerin getirdiği acil durumları, dehşeti ve gerekliliği hatırlamıyordu. Omnius yok edilirken katledilen milyarlarca insan kölenin anısına başlarını utançla önlerine eğiyorlardı. Ama eğer düşünen makineler başarılı olsaydı milyarlarca insanın öleceğini hatırlamıyorlardı. Vor, tarihin ne kadar değişken olabileceğini pek çok kereler görmüştü.

Agamemnon yeniden bir kargaşaya neden olmak için sonunda geri dönerken Vor, bir savaş daha vermesi gerektiğini hissediyordu - tek başına, kimse onun hakkında yargıda bulunmadan.

Dişlerini gıcırdatan Vor, Abulurd'a bakıp konuştu: "Yapmam gereken şeyi biliyorum. Yardımına ihtiyacım var ve de bana tam güvenine."

"Elbette, Yüce Başar."

Vor, Abulurd'a Agamemnon'dan tamamen kurtulmak için ne planladığını anlattı.

Sonunuzun kaçınılmazlığını aklınızdan hiç çıkarmayın. Ancak öleceğinizi kabul ettikten sonra mükemmelliğe ulaşır ve en büyük onuru kazanırsınız-

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Abulurd Harkonnen, heybetli Toplantı Salonunun ön tarafındaki davetli konuklar sırasında oturuyor, omuzlarındaki ve göğsündeki başar rütbesini gururla sergiliyordu. Törene katılan askeri ve politik liderler yan yana oturmuş, belirgin bir coşku sergilemeden mırıldanıyorlardı.

Yüce Başar Vorian Atreides meclise hitaben konuşmayı istemiş, önemli bir duyuru yapacağını vaat etmişti - daha önce hep yaptığı gibi. Ancak yıllar içinde o kadar çok sayıda dehşetli uyarılarda bulunmuş, bitmek bilmez öyle kötümser görüşler ortaya koymuştu ki ileri gelenler artık onun konuşmalarıyla fazla ilgilenmiyordu. Yeni simek yıkımlarının farkındaydılar ve piranha keneler Omnius'un hâlâ bir tehdit olduğunu hatırlatıyordu; belli ki kıdemli askerin öngörü eksiklikleri yüzünden kendilerini azarlamasını bekliyorlardı.

Ama Abulurd, Yüce Başarın konuşmasının gerçek nedenini biliyordu. Kısa kısa soluklar alıp kendini sakinleştiriyor ve bir terbiye modeli gibi oturuyordu.

Abulurd, sabahın büyük bölümünde Yüce Patriğin idari malikânesinin yakınındaki laboratuvarlarda çalışmıştı. Yüce Başarın emirlerini yerine getiren Abulurd'un mühendis ekibi, ölümcül piranha keneleri parçalayıp analiz etmeye devam ediyordu. Birkaç tanesini dikkatle kontrol edilen şartlarda yeniden çalıştırmışlardı. Araştırmacıları, eğer Omnius, yırtıcı küçük makineleri yeniden kullanmaya karar verirse, artık birkaç tane savunma yolları olduğunu düşünüyorlardı. Mühendislerinden ikisi bir tane prototip bozucu -Holtzman akım jeneratörlerinin aynısı değil, kenelerin esas programını aşırı yükleyip karıştıran basit bir işaret- geliştirmişti.

Abulurd laboratuvar giysilerini değiştirip oturum için askeri üniformasını giymişti. Kanun gereği resmi elbise giymesi gerekmemesine rağmen Yüce Başara duyduğu saygı gereği yapıyordu bunu.

Büyük kapılar açılıp Vorian Atreides'in geldiği duyurulunca Abulurd ayağa fırlayıp selam verdi. Bunu gören diğer İnsanlık Ordusu subayları da aynı şeyi yaptı; birkaç dakika içinde meclis salonundaki seyircilerin diğerleri de başta birkaç kişi, sonra dalgalar halinde ayağa kalktı.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade olan Vorian, geniş koridorda gururla yürüyordu. Onlarca yıllık hizmeti sonucunda hak ettiği madalyaları, şeritleri ve rütbe nişanlarıyla oldukça gösterişli ve heybetli görünmeyi tercih etmişti. Yürürken şıngırdıyor ve hizmet madalyalarının ağırlığı üniformasını yırtacak gibi görünüyordu. Üniforması güzelce ütülenmiş olmasına rağmen, sanki kumaş da adamın kendisi gibi hiçbir zaman tamamen temizlenemeyecekmiş gibi dikişlerinde toprak ve kan izleri vardı.

Abulurd'un olduğu yere baktı; gözleri buluştu, genç adamın yüreği kabardı.

Genel Vali Faykan Butler'ın Yüce Patriğin yanında oturduğu sahneye doğru yürürken Yüce Başarın başı yukarıda ve omuzları dikti.

"Yüce Başar Vorian Atreides, size hoş geldiniz diyoruz," dedi Faykan. "Bizi buraya önemli bir duyuru için çağırdınız. Sözlerinizi duymak için sabırsızlanıyoruz."

"Kısa konuşacağım için hepiniz müteşekkir olacaksınız," dedi Vor. Ön sıralardaki birkaç temsilci gülüştü. "Bu ay itibarıyla insanlığa hizmet eden bir asker olarak yüz onüç yılımı geçirdim." Bu sayının iyice anlaşılması için bekledi. "Düşünen makinelere karşı savaşarak ve Soylular Birliğini koruyarak geçirilen yüzü aşkın yıl. Hâlâ genç ve güçlü görünüyor olsam, sağlığım ve yeteneklerim hâlâ yerinde olsa bile bu meclisteki hiç kimse yeterince çalışmadığımı iddia edemez."

Bakışlarını yavaşça dinleyicilerin arasında gezdirdi, sonunda Genel Valide durdu. "Şu andan itibaren geçerli olmak üzere İnsanlık Ordusundan istifa etmek istiyorum. Ondokuz yıl önce Cihadın bittiği ilan edildi. Benim savaşma sürem doldu. Kendime biraz zaman ayırıp Xavier Harkonnen adını temizlemek için görev gücüyle birlikte çalışmak üzere geri döneceğim."

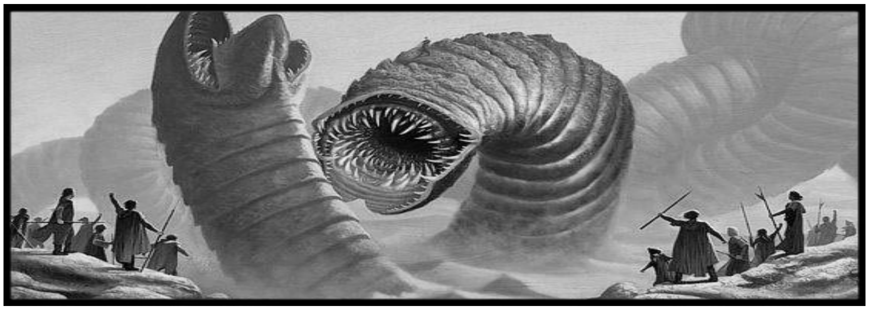
Faykan, Vor'un söyleyeceklerini baştan beri biliyormuş gibi hızla ve kibarca karşılık verdi. "Ben burada toplanan herkes adına konuşuyorum. Uzun bir ömür boyunca sadık bir şekilde hizmet ettiğinizi biliyoruz. Simekler ve Omnius konusunda yeni zorluklar bizi bekliyor, ama iş hiçbir

zaman bitmez. Görünüşe göre her zaman insanlığın düşmanlarıyla uğraşmak zorunda kalacağız. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın tek bir adam bütün sorunları çözemez. Vorian Atreides, emekli olup rahatlayabilir ve istediğinizi yapabilirsiniz. Geriye kalan bizler işimize devam ederiz. Örnek alınacak hizmetleriniz için size teşekkür ederiz. Size sunabileceğimiz bütün onur ve saygıyı hak ediyorsunuz."

Genel Vali alkışlamaya başlayınca, Yüce Patrik de itaatkâr bir şekilde alkışladı. Kısa süre içinde meclis salonundaki herkes güçlü bir şekilde alkışlamaya başladı. Şiddetli alkışların arasında kalan Abulurd akıl hocasını seyrederken hem gurur, hem de üzüntü duyuyor, duygularına kapılıp gideceğini hissediyordu. Yüce Patrik Vor'u resmen takdis etti.

Yüce Başar herkese selam verdi. Bir tek Abulurd onun savaşmaya devam edeceğini biliyordu, ama Birliğin asla hoş görmeyeceği bir tarzda savaşacaktı. Vor alkışlar, çığlıklar ve tebrikler eşliğinde görkemli Meclis salonundan çıkarken Abulurd, kendisi için çok şey yapan bu adama veda etme fırsatı bulmayı umuyordu.

Vor'un duyurusu ve verilen tepki gerektiği gibi saygılı olmasına rağmen Abulurd kendini hafifçe buruk hissediyordu. Vor'un Birlik için yaptığı onca şeye ve yeteneklerinin biraz bile azalmamış olmasına rağmen salondaki hiç kimse onu durdurmak için en ufacık bir çaba bile göstermemişti. Onun gittiğini görmekten memnundular.

Ölüm bir dost olabilir, ama yalnızca doğru zamanda uğrarsa.

— Navahıristiyan metni (tartışmalı çeviri)

Ateşler içinde yanan Raquella, rüyasında atalarının hayallerini, görüntülerini ve umutlarını görüyordu. Gizemli büyükbabası Vorian Atreides ve Vorian'ı seven kadın olan büyükannesi Karida Julan da oradaydı... sayısız kadın, adam, kahraman, korkak, lider ve takipçi de öyle. Ve Mohandas Suk.

Bir yerlerde su damlayışı duyuyordu ... veya başka bir sıvı damlıyor ... zamanın geçişi gibi tıklıyordu. Fiziksel bedeninin eriyip gittiğini, gezegenin çağlar ötesine uzanan ekosistemine yeniden katıldığını hissediyordu.

Rossak.

Böyle garip bir dünyada ölmeyi hiç beklemezdi. Raquella burada doğmamıştı, Rossak'la bir bağlantısı yoktu, Musibet yeniden ortaya çıkmasa ve yardım etme ihtiyacı duymasa oraya asla gelmezdi.

Hissiz ve akıntıya kapılmış gibiydi, derisinde hiçbir dokunsal duyu, hiçbir hareket etme becerisi yoktu. Sanki kalın ve ağır bir şey bedenini kaplamış ve içindeki canı çıkarmaya çalışıyordu. Retrovirüs müydü bu? Yoksa olanaksız sorumlulukları mı? Çok zorlanarak da olsa derin ve doyurucu bir soluk almayı başardı.

Jimmak Tero onu bir yere götürmüştü, gümüşi mor renkli ormanın derinliklerindeki gizli bir yerdi burası. Raquella o sırada yarı bilinçliydi ve yalnızca sesleri, nemi, şaşırtıcı kokuları hatırlıyordu. Şimdiyse nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Zihnindeki ve bedenindeki kesintisiz uğultuya rağmen Raquella kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Her şey yolunda. Büyük iyilikler yaptım. Mohandas ve ben salgın kurbanlarına yardım ettik. Onların iyiliği için hayatımı feda etmeye değerdi.*

Uzun zaman önce Parmentier'de Vorian Atreides onunla gurur duyduğunu söylemişti ve o zamandan beri de bu nazik söz aklından çıkmıyor, bu yabancının, büyükbabasının kendisi için hissettiği duygunun tadını çıkarıyordu. Vor aradaki yıllarda onu pek çok kez ziyaret etmiş, ona sevgisini ve sarsılmaz desteğini vermişti. Raquella artık onu tanıdığı ve sevdiği için kahraman büyükbabasının saygısı ve gururu her zamankinden daha fazla anlam taşıyordu. İnsanlık Ordusunun Yüce Başarı önemli ve ünlü bir adamdı. Onu bulmak için büyük zahmete girmişti ve sonunda bulmuştu, ama tam salgın zamanında.

Bedeninde dolaşan ağrının şok dalgalarını durdurmak için çabalarken, nefes alabilmek için bütün enerjisini kullanması gerekiyordu. Damlama sesine odaklanıp ritmik sese tutundu, bilinçsizlik ve hayatın bıçak sırtında dengede durmaya çalıştı. *Tıp.* Nefes al. *Tıp.* Nefes al.

Raquella geçmişi düşünüp, kargaşa çölündeki mutluluk vahasını hatırladı. Hayatının büyük bölümü çalışarak, arayarak, başararak ve çok azı Tanrının etrafa serpiştirdiği sevinçli sürprizlerin verdiği keyifle geçmişti. Ama Raquella bir fark yaratmıştı ve bu bir kişi için yeterli olmalıydı. Kendini yorgun hissediyordu, hayata bağlanan ince bağlarını bırakmaya neredeyse hazırdı.

Damlama sesi biraz daha arttı. Yüzünde bir şey hissetti, serin bir ıslaklık ve isteksizce bir ağız dolusu yutkunmak. Bunun ilk yudum olmadığını fark etti. Ne kadar zamandır oradaydı? Ve neredeydi? Su, ona bir şey yapmıştı ... veya o suya bir şey yapmıştı. Garip bir histi bu.

Raquella kıpırdanıp gözlerini açtı, yanına diz çöküp yanaklarına ve alnına su sıçratan Jimmak'ın geniş, masum yüzünü gördü. Raquella'nın uyandığını görünce yüzü dizginsiz bir sevinçle aydınlandı. "Ben Doktor Çocuğum. İyi iş yaptım."

Raquella ayna gibi pürüzsüz bir gölün yanındaki gevşek toprak bir zeminde yattığını gördü. Kökler, duvarlar ve toprak tavan, hafif aydınlatılmış bir mağarada yattığını gösteriyordu. Tavandaki delikten içeri ışık huzmeleri süzülüyor ve havadaki tozla filtreleniyordu. Örümcek ağları, tüylü kökler ve kalın sarmaşıklar alçak tavandan aşağıya sarkıyordu.

Taş duvarlara fosforlu mavimsi mantarlar yapışmıştı. Tavandan sular süzülüyor ve yüzeyini bozmadan sakin bir şekilde göle karışıyordu. Raquella yankılanan sesleri duymasının ardından suyun karşı tarafında iki yabancı insan bulunduğunu fark etti. İkisinin de çarpık ve deforme vücutları vardı. İçlerinden biri, çok sıska bir kız onu işaret etti.

"Galiba Doktor Bayan tedavi oldu." Jimmak'ın sözleri yavaştı. "Ateşin düştü, ama uyumaya devam ettin. Üzerinize mineral su döktüm. Hatta birazını da içtiniz. Bunun çok yararı oldu."

Raquella titrerken hastane giysilerinin sırılsıklam olduğunu fark etti. Süspansör sedyenin Jimmak'ın onu getirdikten sonra bıraktığı yerde durduğunu fark etti. Böyle yerler hakkında bir şeyler okumuştu. Fırıl fırıl dönen zihni doğru terimi arıyordu ... kireçtaşı mağarası.

"Sizi şifalı suya koyduk. Arkadaşlarım ve ben. Bütün gün suda bıraktık. Ateşiniz böylece düştü," dedi özür diler gibi konuşan Jimmak.

"Şifalı su mu?" Raquella kendini garip şekilde enerjik hissettiğini fark etti.

"Özel bir yer." Gülümsedi. "Yalnızca Kusurludoğanlar bilir."

"Sen çok akıllısın, Jimmak." Zorlukla konuşuyordu, ama gücünü yeniden kazanıyor gibiydi. "Bana neyin yararlı olacağını çok iyi biliyordun. Bense artık kurtulamayacağımı sanıyordum."

"Kuru giysiler ve battaniyeler getirdim," dedi Jimmak. "Sizin için."

"Teşekkür ederim. Sanırım ... kuru ve temiz giysilerle kendimi daha iyi hissedeceğim." Üzerindeki giysiler soğuk ve yapış yapıştı.

Uzun boylu ve mükemmel görünümlü Dişibüyücülerden çarpıcı şekilde farklı olan birkaç Kusurludoğan kadının yardımıyla loş bir geçide girip bol, temiz ve siyah bir cübbeyi giydi. Kirli giysilerini süspansör sedyenin altındaki çöp kutusuna attı. Hevesli görünen Jimmak'ın yanına gelip serin döşemede çömeldi ve kuru battaniyelerden birine sarındı.

Bir grup meraklı ve çekingen insanı işaret etti. "Bu insanlar kim Jimmak? Neden burada yaşıyorlar?"

"Dişibüyücüler bizi ormana attı. Canavarların bizi yiyeceğini umuyorlar." Sırıttı. "Ama bizim gizli yerlerimiz var. Burası gibi."

Işık huzmeleri mağaradaki suyun etrafında dans ediyor, mağarayı telepati güçlerine sahip mükemmel kadınların nefretinden ve küçümsemesinden uzakta, rahatlatıcı ve sihirli bir ortam haline getiriyordu.

"Dişibüyücüler buraya gelmez. Bitki ve mantar toplayan VenKee görevlileri bile gelmez." Jimmak ayağa kalktı. "Su çok özel. Şimdi Dişibüyücüler ölüyor, ama Kusurludoğanlar hayatta kalıyor."

Raquella bir şeyin kendisini iyileştirdiğini inkâr edemezdi. Büyük olasılıkla mağaradaki suydu bu. Yeterince hastayı tedavi ettiği için yeni Musibet'in aşamalarını biliyordu. Kendisinin düştüğü derinliklere ulaştıktan sonra kimsenin hayatta kalmadığının farkındaydı. Jimmak onu yamaç

kentinden götürmeden önce retrovirüs onu ölümcül bir helezona sokmuştu. Ölmüş olması gerekirdi.

Ama bu yeraltı havuzunda hangi kimyasal kirleticilerin bulunduğunu bilmek olanaksızdı. Jimmak'tan teknik açıklamalar beklemiyordu. Bazı zehirlerin ve doğal yan ürünlerin retrovirüs için ölümcül olmasına şaşmamak gerekirdi.

Anahtar bu sudaydı. Mohandas ve ekibi *İyileşme*'deki yörünge laboratuvarlarında dinlenmek bilmeksizin çalışıyordu, ama şimdiye kadar bütün tedaviler başarısız olmuştu. Bu mağaradaki önemli kimyasal maddeleri bulup yeniden üretir ve yamaç kentlerindeki halka dağıtırsa bir sürü kurban kurtarılabilirdi.

Ani umut başını döndürüp zayıf bedeninde yön hissinin kaybolmasına neden oldu. Dengesiz adımlarla durgun yeraltı havuzunun kıyısına yürüdü. "Öteki hastaları da buraya getirip tedavi edebiliriz. Bana burayı gösterdiğin için çok teşekkürler, Jimmak."

Bu önerisi karşısında Kusurludoğanlar ondan uzaklaşıp gölgelere gizlendiler ve fısıldayıp inlemeye başladılar. Telaşlanan Jimmak başını şiddetle iki yana salladı. "Oh hayır. Bunu yapamazsınız. Burası bizim özel şifalı yerimiz."

Raquella kaşlarını çattı. "Özür dilerim Jimmak - ama bütün bu insanlar ölüyor. Burası bize tedavi için bir şans veriyor. Ben doktorum. Böyle bir fırsatı görmezden gelemem."

Heyecanlanan Jimmak'ın yüzü kızardı. "Dişibüyücüler sihirli suyu çalar. Sakladığımız için bizi öldürürler."

"Hayır Jimmak. Böyle bir şey yapmayacak-"

"Dişibüyücüler bizi öldürmek istiyor. Şeyi temizlemek istiyorlar-" Annesinin kendisine bağırarak söylediği sözcüğü hatırlamaya çalıştı. "Şeyi ... gen havuzunu."

Raquella onunla tartışmak istiyordu, ama Ticia Cenva'yı görmüştü, Dişibüyücülerin ne kadar soğuk ve zalim olabileceğini de biliyordu. Eğer bu gizli pınar bulunursa Dişibüyücüler ve VenKee keşif gemileri sürüler halinde buraya gelir ve bu zavallı uyumsuzların kendilerine ait olan tek yeri de tahrip ederlerdi. Şifalı yeri.

Raquella'nın umutsuzluğu yüzünden açıkça okunuyordu. "Onbinlerce insan ölüyor, yalnızca Dişibüyücüler değil, bütün Rossak halkı. Gördüğün herkes Jimmak. Onları nasıl kurtaracağımızı bilmiyoruz - ama bu sudaki bir şey ilaç etkisi yaratıyor." içini çekti. "Tamam, o zaman bu sudan numune

alıp Dr. Mohandas'a göndereceğim. Böylece hastaları sizin bu kutsal mağaranıza getirmek zorunda kalmam."

Mohandas sudaki saflığı bozan şeyi bulabilir ve Rossak halkı için çok geç olmadan etkili kimyasal maddeyi izole edebilirdi. Başka kimsenin bu mağarayı veya tedavi edici özelliklerini bilmesi gerekmiyordu. Nereden geldiğini kimseye açıklamayacaktı -Jimmak için en azından bu kadarını yapabilirdi.

"Kimseye söyleyemezsiniz!" diye haykırdı Jimmak, giderek artan bir telaşla konuşuyordu. "Suyu nereden aldığınızı bilmek isterler. Hayır!" Gözleri çaresizlik içinde bakıyordu.

Raquella, Jimmak'ın masum yüzüne, yuvarlak hatlarına ve püskülü andıran saçlarına baktı. Onun kararını asla değiştiremeyeceğini biliyordu ve hayatını bu genç adama borçluydu. Ama daha bir sürü kurban vardı. ...

"Söz verin Doktor Bayan. Söz verin!"

Diğer Kusurludoğanlar endişeyle onları seyrediyordu; kimilerinin bakışları çok saldırgandı, sanki kendilerine ihanet etmeden önce onu öldürmeyi düşünebilir gibi görünüyorlardı. Eğer onları ikna etmezse gitmesine asla izin vermezlerdi. Ve o zaman da Mohandas'a tedaviden söz edemezdi.

"Pekâlâ Jimmak. Söz veriyorum. İnsanları buraya getirmeyeceğim."

Ama bu şimdiye kadar kendisinden sadakat şartıyla beklenen en büyük şeydi; ya hastaları ve ölmekte olanları koruyacak ya da Jimmak'ın güvenine ihanet etmeyecekti. Bir sürü hayat denge halinde bekliyordu. Kendisine onursuzluk etmek istemiyordu ... ama kararının ne olması gerektiği konusunda da hiç kuşku yoktu. Jimmak'ı kandırması gerekse bile bütün o hasta insanları tedavi olma şansından mahrum bırakamazdı.

Kuşkusuz ölmekte olan nüfusun gereksinimleri bir avuç Kusurludoğan'ın arzusundan daha önemliydi. Jimmak ve arkadaşlarını elinden geldiğince koruyacaktı, ama Mohandas'ın bu ipucunu takip etmesine engel olamazdı. Ona en azından sudan numune vermeliydi.

Bunun bir yolu vardı.

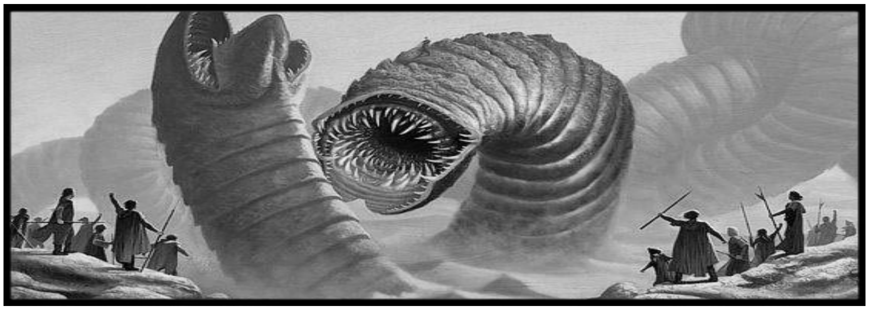
Kusurludoğanlar onu yakından izliyor, sudan bir şişe çalmasından korkuyormuş gibi havuzdan uzak durmasını sağlıyorlardı. Raquella içini çekip süspansör sedyeye uzandı, hazır olduğunu söyledi. Jimmak, Raquella'nın gözlerine bir bant kapattı. Raquella mağaradan çıkarıldığını hissetti. "Burayı kimseye söylemeyeceğinize söz verin," diye yalvardı. Ağzı kulağına o kadar yakındı ki Raquella onun ılık nefesini hissedebiliyordu.

"Söz verdim," dedi Raquella karanlığa doğru.

Raquella yamaç yüzeyine oyulmuş kalabalık odalara geri döndüğünde siyah cüppeli Dişibüyücüler şaşkınlıkla etrafına toplandılar. Ticia Cenva bile onun hayatta olduğunu görünce büyük bir şaşkınlık gösterdi.

"Ölümden geri döndün - iyileşmişsin!" dedi genç Kare Marques, ötekilere aldırmadan. "Ama nasıl?"

"Bu önemli değil," dedi Raquella, Ticia'nın yüzündeki onaylamaz ifadeyi fark ederek. "Hepinizi kurtaracak bir anahtar bulmuş olabilirim."

İyi bir plan esnek olur ve beklenmedik sonuçların varlığı kabul edilmelidir ... yeterince önemli olmaları kaydıyla.

— YOREK THURR
gizli Corrin günlükleri

Düşünen makinelerin arasında geçirdiği onlarca yıldan sonra Yorek Thurr, gizlice takip etme ve içeri sızma konusundaki özel becerilerini uygulamanın zevkini neredeyse unutmuştu.

Soylular Birliğindeki "ilk hayatı"nın büyük bölümünde Cihat Polisi için fazlasıyla karmaşık aldatmacalar ve gözlem teknikleri geliştirmişti. Nereyi isterse gözleyebilir ve bir adamı yüz farklı yöntemle öldürebilirdi. Ama Wallach IX'un tartışmasız hükümdarı olarak hizmet ettikten ve ardından Corrin'de şımarık bir esir olarak yaşadıktan sonra Thurr'un yeteneklerinde bir körelme olmuştu.

Bu yüzden gecenin çok geç bir saatinde Yüce Patriğin idari malikânesine gizlice girerken gerekli becerilere hâlâ sahip olduğunu görüp memnun oldu. Korumalar bahçede devriye geziyor, ilkel güvenlik sistemleri de pencereleri ve girişleri izliyordu. Ama bu elektronik gözetleme aygıtları ve civardaki uyarı algılayıcılarını kandırmak, uykulu ve gevşek nöbetçileri kandırmak kadar kolaydı.

Thurr, Cipol'de geçirdiği süre boyunca günün aynı saatinde uyumama ve uyanmama alışkanlığını edinmişti. Programını değiştiriyor, günlerce uyanık kalıyor ya da sığınağındaki birkaç saatlik uykuyla idare ediyordu. İblis Ginjo bunun eğlenceli bir paranoya gösterisi olduğunu düşünmüştü, ama Thurr asla oyun oynamıyordu.

Yüksekteki küçük pencerelerden biri açıktı. Yorek Thurr çatıdaki çıkıntıya tırmanmayı başarıp pencere seviyesine indi. Bacaklarını daracık aralıktan soktu ve ardından da omuzlarını daraltarak bir yılan balığı gibi

içeri süzülüp sessizce mermer zemine indi. Büyük koridor boyunca ilerleyip Xander Boro-Ginjo'nun açık süitine yöneldi.

Yüce Patriğin uyuduğu odaya girdiğinde soytarıyı tek başına buldu. Thurr'un sinsi adımlarla yaklaşmasının sesini bastıran bir fıskiyenin yanına yerleştirilmiş yatağında sessizce horluyordu. Belki de Xander karmaşık bir hayatı olacak kadar ilginç biri değildi. Thurr kaşlarını çattı. Düzgün bir liderin birazcık üstünlüğünün olması gerekiyordu. Büyükannesinin politik kavgaları sonucunda makam zincirinin bahşedildiği bu şımarık Yüce Patrik hayatta kalan insanlara komuta etmeyi hak etmiyordu. İnsanların Yorek Thurr gibi bir hayalpereste, cesareti, hayal gücü ve zekâsı olan birine ihtiyacı vardı.

Thurr, uyuyan şişko adamın üstüne, çocuğuna iyi geceler öpücüğü vermek üzere olan bir anne gibi eğildi. Kafasının içindeki ısrarcı vızıltıyı uzaklaştırıp yapması gereken şeye odaklandı. "Uyan da işimize bakalım, Xander Boro-Ginjo. Bu, hayatının en önemli randevusu."

Yüce Patrik homurdanıp oturma konumuna geçti, çıplaktı. Ağzı soru sormak için açılırken Thurr elindeki küçük nesneyi uzatıp pis kokulu bir spreyi adamın açık ağzına ve boğazına doğru sıktı. Xander Boro-Ginjo öksürüp öğürdü ve boğazını tuttu. Sanki bir suikastçının sessiz hançeriyle karşılaşmış gibi gözleri dışarı uğramıştı.

"Zehir değil," dedi Thurr, "yalnızca ses tellerini etkisiz hale getiren bir ilaç. Fısıldayabilirsin, böylece gerekli konuşmamızı yapabiliriz, ama yardım istemek için çığlık atmana izin veremem. Yeteneksiz korumaların bile çok fazla dikkat dağınıklığına yol açar. Bugünlerde herhangi bir konuya yoğunlaşmak çok zor." Pürüzsüz kafasını ovuşturdu.

Xander yutkunup fısıldadı ve sonunda boğuk bir ses çıkarmayı başardı. "Ne? Kim-"

Thurr kaşlarını çattı. "Kim olduğumu sana söylemiştim. Yalnızca birkaç gün içinde bu kadar çok şeyi nasıl unutabilirsin? Ofisinde seninle küçük bir konuşma yapmıştık. Beni hatırlamıyor musun?"

Boro-Ginjo'nun gözleri açıldı. Korumalarını çağırmaya çalıştı, ama ağzından yalnızca çok hafif bir cıyaklama çıkabildi.

"Zamanımı kaybetmeyi bırak. Bu akşam çok büyük değişiklikler olmak üzere. Birlik tarihinin yıllıkları bugünü insanlığın dönüm noktası olarak hatırlayacak." Gülümsedi. "Teklif edeceğim şeyi duyana kadar beni göndermemelisin. Yıllarca Corrin'de yaşadım ve Omnius'la ilgili önemli

bilgiler verebilirim. Hayatta kalmamız için düşünen makinelerin çok önemli bazı sırlarını biliyorum."

Xander ağzını suyun dışına çıkarılmış bir balık gibi açıp kapadı. "Ama ... ama makineler artık bir tehdit oluşturmuyor. Corrin'e tıkılıp kaldılar."

Thurr onu tokatlamak istedi. "Omnius *her zaman* bir tehdittir. Bunu hiçbir zaman unutma." Bütün hayatı boyunca Thurr'un sahip olduğu gücün temeli ve varoluş nedeni Cihat çatışmalarına bağlı olmuştu. Ve şimdi, eğer Birlik son düşünen makinelerin de etkisiz hale getirildiğine gerçekten inanıyorsa tarihte bir iz bırakmanın bir yolunu bulmalıydı. Her şeyden öte Yorek Thurr *önemsiz* hale gelmeyi istemiyordu.

Xander yeniden muhafızlarını çağırmak için haykırınca, yani fısıldayınca Thurr adamın etli yanağına sert bir şamar indirip parlak kırmızı parmak izleri bıraktı. Yüce Patrik öfkeden titriyordu. Şımarık adam daha önce hiç böyle bir muameleye maruz kalmamış olmalıydı.

Thurr sakin bir şekilde Xander'in yatağının yanındaki masaya gitti, büyük bir saygıyla Yüce Patriğin her zaman omuzlarının üstüne taktığı iç içe geçmiş makam zincirini aldı. "Bunu İblis Ginjo'nun dul karısıyla birlikte ben tasarlamıştım," dedi, yatağında konuşmadan oturan korkmuş adama bakarak.

"İblis Ginjo, Xavier Harkonnen tarafından öldürüldükten sonra Cihadı nasıl yöneteceğimize ve Soylular Birliğini doğru yolda nasıl tutacağımıza karar vermek için acil bir toplantı yaptık. Uygulanan politikalar yüzünden ve insanlar bu durumu daha kolay kabul edeceği için Camie kocasının yerini kendisinin almasında ısrar edip onun ardından da kendi yerine benim geleceğime söz verdi. Ama on yıl sonra makam zincirini oğlu Tambir'e verdi. Bana danışmadı bile, bu kararını bana yalnızca bir emir olarak bildirdi." Thurr'un burun delikleri kabarmıştı.

"Öfkeden deliye döndüm. Onu öldürmekle tehdit ettim. Ama bana yalnızca güldü. Cihat Ordusu için yaptığım onca şeyden sonra, insanoğlunu düşünen makineleri karşı güçlü hale getirdikten sonra - bana ihanet etti! Bu yüzden ben de ... ittifakımı değiştirdim." Kaşlarını çatarak süslü zinciri şangırdattı. "Ama artık bu tamamen benim. Sen istifa etmelisin."

"Ben ... ben, Birliğin ruhani lideri olarak istifa edemem," dedi Xander, belli belirsiz fısıldayan sesiyle. "Yüce Patrik konumu böyle alınmaz. Politikadan anlamıyorsunuz, efendim."

"O zaman seni başka şekilde ortadan kaldırırım. Ama önce kendine sor bakalım, insan ırkı için sen ne yaptın? Yüce Patrik olarak Birliğe herhangi

bir faydan dokundu mu? Bence yanıt çok açık."

Çıplak Xander yataktan inip hantal bir inek gibi koşmaya çalıştı. Ama Thurr bir gelincik hızıyla hareket edip onun önünü kesti. Adamın kaburgalarına sert bir yumruk indirerek yatağın kenarına itti, Xander tökezleyip yatağa serildi. "Hımm, o halde sanırım kararın bu yönde."

Korkudan titreyen tombul Yüce Patriğin yanına oturdu. Fetüse yakın bir pozisyon alan Xander ağlamaya hazır görünüyordu. Boş tehditler savurmasının ardından "Beni korkutamazsın. Beni öldüremezsin - ben Yüce patriğim!" diye cıyakladı.

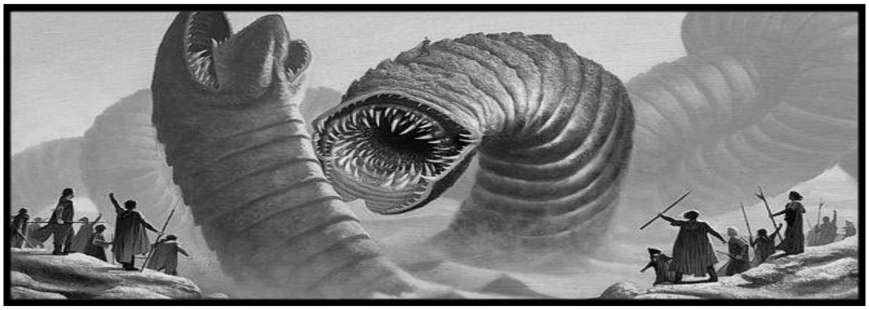
Thurr gözlerini kısıp kayış gibi alnını buruşturdu. "Beni anlamıyorsun Xander. Omnius'un Zimia'ya saldığı katil keneleri ve Musibeti ben tasarladım. Tarihteki bütün insanlardan daha fazla ölümden sorumluyum ben. Şimdiye kadar yüz milyar insan öldürmüş olmalıyım."

Yüce Patrik yine acınası bir kaçma girişimiyle ayağa kalktı, ama Thurr uzanıp onu bileğinden yakaladı. Onu geriye çekip neredeyse sevgi dolu bir hareketle kolunu adamın tombul boynuna doladı. Xander boğulur gibi sesler çıkarırken kolunu sıktı, sonra sert bir şekilde geriye çekip omurgasından gelen çatırtıyı duydu. Debelenmeyi ve kıvranmayı bırakana kadar da Xander'i aynı şekilde tuttu.

"İşte şimdi yüz milyar *bir* oldu."

Yüce Patriği yatağının üzerine bıraktıktan sonra makam zincirini gururla boynuna taktı ve gecenin derinliklerine döndü. Sonunda saatler sonra şehirde alarmlar çalarken hâlâ heyecan içindeydi. Zihni, kontrolü ele geçirdiği zaman yapacağı değişikliklerle ilgili planlarla doluydu.

Öncelikle güvenliğin geliştirilmesi gerekiyordu.

İhanetin oluşmasından önce orada güven olmalıdır.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
Abulurd Harkonnen'e özel bir mesaj

Vorian Atreides zorba babasını aramaya tek başına gitti. Kriz bu kadar açıkça belirginken bile uyuşuk Birliğe güvenemeyeceğini biliyordu. Simek tehdidiyle kendisi baş edecekti. Tek başına.

Makine kenelere karşı savunmaya devam etmesi ve Xavier Harkonnen'in adının temizlenmesinde yararlı olabilecek tarihsel kayıtları toplaması talimatını vererek Abulurd'u biraz da isteksizce geride bırakmıştı. Şimdiye kadar Birliğin görev gücü bu konuyla ilgilenmek için çok az şey yapmıştı.

Rüya Yolcusu'yla uçarken oğullarını görmek için Caladan'a son bir kez daha gidebilmeyi diledi. Birliğe bildirdiği varış yeri orasıydı, ama bunu yapamazdı. Estes ve Kagin bir şeylerin ters gittiğini anlarsa onu planından vazgeçirmeye çalışmak için kendilerini zorunlu hissederlerdi. Ya da ziyaretini resmi olarak kabul edip önemsiz şeylerden söz eder ve rutin işlerine geri dönebilmek için onun gitmesini beklerlerdi.

En azından oğulları, kendisinin öz babasından ettiği gibi nefret etmiyorlardı ondan. *Rüya Yolcusu*'nun bildik kontrollerinin başındaki yalnız yolculuğu sırasında Serena Butler'ın Fildişi Kulesi Cogitorlarına yaptığı ziyaretin holovideo görüntülerini hatırlıyordu, ama o görüntüler bile onu böylesi bir üzüntü için hazırlamamıştı.

Daha önceden Vidad ve arkadaşlarının elinde olan buzul kaplı kaleyi görünce iniş koordinatlarını dikkatle belirleyip yaşlı güncelleme gemisini, engebeli tepelerin dibindeki geniş buz vadisinden biraz uzağa indirdi. Siyah ve gümüş renkli gemiden inerken soğuğa ve rüzgâra karşı sarıp sarmalanarak incecik, düşmanca havada ilk nefeslerini aldı.

Simek bölgesinin derinliklerindeyim. Beni havaya uçurabilirler. Bunu her an yaşayabilirim artık. Ama babasının bu işten zevk almak için onu sorgulayacağından veya işkence edeceğinden emindi. Simeklerin hiçbiri Titan generalden emir almadan hiçbir şey yapmazdı.

Ayaklarının altındaki donmuş yüzeyin titrediğini hissederken cogitor kalesinin buzla kaplı kulelerine baktı. Gömülü kulelerin altındaki büyük kapılar sarsılarak açıldı. Makineler, korkunç hayvanlara benzeyen uçaklar ve yengeç gibi yürüyen zırhlı gövdeler şeklinde dışarı çıkmaya başladılar. Her biri bir neo-simeğin beyin kabını taşıyordu. Dondurucu havada ağır mekanik ayakların seslerini, güçlü motorların uğultusunu ve ısınan silahların uğursuz vızıltısını duydu.

İnsan zihinli makine güçlerin karşısında tek başına ve korkusuzca dikildi. Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını sıkıca yere basarken kendini beğenmiş ve umursamaz göründüğünü biliyordu.

Uçan gövdelere bürünmüş simekler de başının üzerinde uçuyor ve kızgın motorları loş gökyüzünde gökgürültüleri yaratıyordu. Savaşçı robotlar silah kollarını uzatmış bir şekilde sarsılarak yaklaşıyordu. Vor, Yerküre'de bir güvenilir olarak geçirdiği zamanlardan pek çok şekli ve tasarımı hatırlıyordu. *Bir zamanlar ben de onlar gibi olmayı her şeyden çok istiyordum.*

Sert açılı tasarıma sahip bir hava aracı tam tepesinde uçarken Vor, bir holokameranın ışıltısının yüzüne odaklandığını gördü; bu kameranın kalenin içindeki kontrol merkezlerine yayın yaptığına hiç kuşku yoktu. Vor başını yana eğip yukarıya doğru bağırdı: "Ben Vorian Atreides! Agamemnon'a oğlunun ona geri döndüğünü söyleyin. Onunla görüşecek çok şeyim var."

Havada asılı duran neo-simeklerden biri mekanik pençelerini indirip Vor'u göğsünden kavradı. Neo'nun kendisini korkutmaya çalıştığını bilerek mücadele etmeye çalışmadı. Aşağı seviyedeki bu neolardan biri kendisine zarar verecek olursa Agamemnon'un gazabıyla karşılaşırdı. Buna güvenmek zorundaydı.

Neo, zaten incecik olan havada zorlukla nefes alan Vor'u metal pençesinde tutarak cogitor kalesine doğru uçtu. Arkasındaki buzlu alanda diğer neolar *Rüya Yolcusu*'nun etrafını çevirip güncelleme gemisini ele geçirdiler. Daha küçük olan yürüme gövdelerinden bazıları kontrolleri kurcalayıp içeri girmeye çalıştı. Vor, gemiye bir zarar vermemelerini umuyordu. Ama verirlerse herhangi bir kaçış yolu olmadan gezegende

kalmaya hazırlıklıydı. Kendi hayatını kurtarması giriştiği görev açısından yalnızca ikincil önem taşıyordu.

Neo-simek onu kalenin altındaki kazılmış mağaranın geniş kabul kapısından içeri soktu. Simekler yüzlerce yıldır biriken karı temizlemiş, Fildişi Kulesi Cogitorlarının uzun zaman önce terk ettiği odaları ve tesisleri açmışlardı. Neo-simek yankılanan girişte Vor'u ayaklarının üstüne bıraktı. Depo veya hazırlık alanı gibi görünen odanın duvarları ve zemini buzla kaplıydı. Etrafında ekstra simek yürüme gövdeleri, uçma gövdeleri ve henüz beyin kaplarının bağlı olmadığı diğer uğursuz görünümlü mekanik gövdeler duruyordu.

Vor üstünü başını silkeleyip derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Kendisini kaba bir şekilde yere bırakan uçma gövdesine aldırmayarak yaklaşan bir Titanınkine benzer ayak seslerinin duyulduğu açık tünel girişine baktı. Yüzünde sakin ve kararlı bir ifadeyle babasıyla yeniden karşılaşmaya hazırlandı. Son yüzyılı bu anı bekleyerek geçirmişti.

Güçlü metal bacakları ve her zamanki gibi abartılı silahlarıyla Agamemnon ışığa doğru çıktı. Vor, gülümseyerek yüzünü yukarı kaldırdı ve babasının çok sayıda parlak optik lifin bulunduğu baş kısmına baktı.

"Eee, baba - beni gördüğüne sevindin mi?"

Vor'un iki katı uzunluğunda ve birkaç katı genişliğindeki simek önünde kocaman bir kule gibi yükseldi. Koruyucu kabuğun ön tarafından insan büyüklüğünde iki mekanik kol çıkıp kapalı bir kapta duran beyninin hemen önündeki paneli çekti.

"Seni et ve kemik parçacıklarına ayıracak kadar sevindim." Agamemnon öfkeli sesi kırılan taşların sesini andırıyordu. "Neden buraya geldin?"

Vor gülümsemeye devam ederek sakin duruşunu sürdürdü. "Bu, bir babanın oğluna göstereceği koşulsuz sevgi mi? Diğer bütün çocuklarını öldürdüğüne göre en azından benim söyleyeceklerimi dinlersin diye düşündüm. Beni böyle mi karşılıyorsun?"

"Seni karşılamak sana güvenmekten çok farklı bir şey. Şu anda ikisini de yapmamayı tercih ediyorum."

Vor kıkırdadı. "Gerçek General Agamemnon gibi konuşuyorsun." Ellerini kaldırıp pürüzsüz, genç yüzüne dokundu. "Bana bak baba. Bana uyguladığın ömür uzatma tedavisi sayesinde hiç yaşlanmadım. Bunun için sana müteşekkir olduğuma inanmıyor musun?"

Kocaman yürüme gövdesi donmuş zeminde yavaşça ilerlerken kayalardan kıvılcımlar çıkarıyordu. "Bunu, bana sadık olduğun günlerde yapmıştım."

"Ah, evet, *senin* de Omnius'a sadık olduğun günlerde," diye hemen karşılık verdi Vor. "İşler değişebiliyor."

"Bir simek olarak bin yıl yaşayabilirdin. Ama sen bu fırsatı elinin tersiyle ittin."

"Seçeneklerimi değerlendirip en iyi olanı seçtim. Bunu anlayabilirsin baba - bana sen öğretmiştin. Sonuç olarak ben Omnius'tan senden onlarca yıl önce kurtuldum."

Agamemnon buna memnun olmamıştı, sabrı da kalmamıştı. "Neden buradasın?"

"Sana bir armağan getirdim." Neolar sanki Vor gizli bir bomba çıkarabilirmiş gibi geri çekildi. "Beni."

Agamemnon'un içten kahkahası mağarada yankılandı. "Peki, ben bunu neden isteyeyim ki?"

"Başarısızlar arasında yeterince uzun süre yaşadım ve artık ilişkimizi yenilemeye hazırım."

Simek yakıcı bir tonla karşılık verdi: "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Sen, Cihatlarında insanlara yardımcı olmak için düşünen makinelere ihanet ettin."

"Bu doğru baba, ama sen ve simeklerin de taraf değiştirdiniz, hem de birden fazla." Vor siyah saçlarını attı. "Nedenlerimi dinlemeni ve senin de aynı sonuca varıp varmayacağını görmeyi istiyorum."

Dondurucu odada titrememek için kendini zor tutarak Birliğin başarısızlıkları, insanların Corrin'deki Omnius'u yok etmek için gerekli kararlılığı göstermemeleri, kendisine genç ve deneyimsiz bir adama benzeyen yaşlı bir hatıra gibi davranmaları konusunda abartılı bir şekilde sızlandı.

"Karım öldü, oğullarım bana birer yabancı. Birlik durmadan yaşlı bir savaş atını daha fazla kullanmayacağını açık açık belirtti. Birlik düşünen makinelere karşı kazanılan zaferleri -benim zaferlerimi- çarçur ediyor. Yirmi otuz yıldan daha ötesini düşünemiyorlar. Kısa ömürlerinin ötesine uzanan geleceği umursamıyorlar. Bin yıldır hırslarından bir şey kaybetmeyen Titanların tam tersine baba. Kendine bir baksana: Omnius yenildikten çok uzun süre sonra bir avuç simekle donmuş bir gezegende saklanıyorsun. Açıkçası senin ve takipçilerinin yardımıma ihtiyacınız var."

Agamemnon gücenmiş gibiydi. "Bizim bir sürü dünyamız var!"

"Ölü ve kimsenin istemediği radyoaktif dünyalar. Ayrıca Musibet yüzünden zayıf düşmüş birkaç yeni koloni."

"Güç üssümüzü yeniden kuruyoruz."

"Ya? Bu yüzden mi Quentin Butler'ı yakalayıp simeğe çevirdiniz? Belli ki yeni kana ihtiyacınız var, size önderlik edecek yetenekli bir komutana. İşbirliğine yanaşmayan bir rehine yerine *beni* tercih etmez miydin?"

"Neden ikisini de alamıyorum?" Titan yürüme gövdesi şaha kalkıp bir an için öteki silahlarını sergiledi. "Aradan uzun zaman geçmeden Quentin'e bile boyun eğdirebiliriz."

"Bu konuda size yardım edebilirim." Vor canavara bir adım yaklaşıp bir an için güçlü metal pençelerin menziline girdi. "Benden şüphelendiğin için seni suçlayamam baba - ne de olsa beni sen eğittin. Ama ben senin kanındanım, senin oğlunum - son oğlun. Başka çocuğun olamaz. Değerli bir halef yaratmak için son şansınım senin. Bu fırsatı değerlendirecek misin, yoksa fırlatıp atacak mısın?"

Bu sözler hedefini bulurken Vor, koruyucu kabın içindeki beynin elektrik akımlarının oyununu seyretti. Agamemnon uzanıp Vor'u havaya kaldırdı. "Bütün sağduyuma rağmen lehine düşüneceğim - şimdilik. Artık bir aileyiz oğlum."

Dört gün sonra çevresinden yalıtılmış Hessra'nın yıldızlarla dolu gökyüzünün altındaki soğuk buzulda dikiliyorlardı. Hava bir insan bedeni için fazla ince ve soğuktu, bu yüzden Vor, *Rüya Yolcusu*'nda bulunan ortama uygun giysilerinden birini giymişti. Koruyucu giysi buzlu yansımalarla parlıyordu.

Tepede bir meteor kaydı, bir an için parlayıp sonsuza dek yok oldu. "Simek olup yeni Titanlar Devrini kurma konusunda bana, Juno'ya ve Dante'ye yardım ettikten sonra bakış açın onlarca yıl yerine bin yıla uzanacak."

Vor, mekanik yürüme gövdesinin büyük adımlarına uyabilmek için acele ediyordu. Biraz özlemle, Eski Yerküre'nin sokaklarında babasını mutlulukla takip ettiği gençliğini ve masumiyetini hatırladı. O zamanlar kör ve kandırılmış olduğu için Omnius'un zorbalığı konusunda kötü bir şey fark etmemişti. Vor bir güvenilir olarak Senkronize Dünyalara hizmet etmekten gurur duyuyor ve müthiş babasının yoldan çıkmış biri olabileceğini asla düşünmüyordu.

"Hrethgir'le savaştıktan sonra senin dönüşünü beklediğimi hatırlıyor musun? Seninle ilgilenir, hikâyelerini dinler, bütün parçalarını ve sistemlerini temizlerdim."

"Ve sonra da bana ihanet ettin," diye homurdandı Agamemnon.

Vor yemi yutmadı. "Omnius için savaşmaya devam etmemi tercih eder miydin? İki şekilde de yanlış tarafta olacaktım."

"En azından sonunda aklın başına geldi. Keşke beni yeniden bulman yüzyıldan uzun sürmeseydi. En uzun ömürlü oğullar bile çok uzun zaman önce yaşlılıktan ölürdü."

Vor kıkırdadı. "Bu durumda benim açık bir üstünlüğüm görünüyor."

"Onüç oğlum daha vardı, sen onların içinde en yetenekli olansın."

Vor gittikçe ciddileşen bir tonla konuştu. "Şeyden önce ... sadakatimi değiştirmeden önce Seurat'la birlikteyken veritabanlarından diğer bütün oğullarını öldürdüğünü öğrendim."

"Hepsi kusurluydu," dedi Agamemnon.

"Ben de kusurluyum. Bunu kolayca itiraf ediyorum. Mükemmellik istiyorsan düşünen makinelere hizmet etmeye devam etmeliydin."

"Halefim olmaya değer birini arıyordum. Muhteşem Tlalok'la birlikte çalışarak Eski İmparatorluğu devirdiğimi unutma. Bu sorumluluğu zayıflık ya da kararsızlık gösteren birine emanet edemezdim."

"Ve oğullarının hepsi yeteneksizdi, öyle mi?"

"Bazıları yavaş, diğerleri hırssız ve birkaç tanesi de açıkça vefasızdı. Buna izin veremezdim, bu yüzden onları öldürüp yeniden başladım. Yabani ot ayıklama süreciydi bu. Yüzlerce yıl önce, kendimi bir simeğe dönüştürmeden önce spermlerimi saklamıştım bu yüzden sıradan bir varisi kabul etmeme hiç gerek yoktu. Ama sen sonuncusun Vorian. Çok iyi bildiğin gibi bütün spermlerim Yerküre'ye yapılan atomik saldırısı sırasında yok oldu. Sen benim hayatta kalan tek oğlumsun ... ve onlarca yıl boyunca seni kaybettiğimi sandım."

"Evren durağan değildir baba."

"Ve sen daha erken gelemezdin. Başta Quentin Butler için yüksek umutlarım vardı, ama kaçınılmaza direnip bütün çabalarımızı engelledi. Bizden nefret ediyor, oysa geleceği bizim yanımızda, çünkü Birliğe geri dönemez ve bir daha asla insan olamaz. Manipülasyona devam edip onu bir müttefik yapabiliriz. Ama eğer sen yanımda olursan Quentin'in becerilerine ihtiyacım kalmaz. Seni simek yaptıktan sonra benim varisim, Titanların sonraki generali olacaksın."

"Tarih önceden kestirilemez baba. Başaracağım şeylere aşırı değer veriyor olabilirsin."

"Hayır Vorian. Sana aşırı değer vermiyorum." Devasa yürüme gövdesi yapay kolunu kaldırıp küçük insanı dürttü. "Bir simek olarak yenilmez olacaksın, benim gibi. O zaman seni esir aldığımız pek çok dünyaya güvenle götürür ve istediğin gezegenin krallığını sana veririm."

Vor etkilenmemişti. "İstediğim Birlik Dünyasının valiliğini alabilirdim baba."

"Simek olduktan sonra yeni durumun kendi başına muhteşem bir ödül olacak. Hatırlayacağın gibi bir güvenilir olduğun günlerde bu fırsat için bana yalvarmıştın. Seni diğer Titanlar gibi güçlü hale getirecek olan cerrahi işlemi yapacağım günü sabırsızlıkla bekliyordun."

"O günü hâlâ sabırsızlıkla bekliyorum baba," dedi Vor, boğazında yükselen safrayı yutup sesinin hevesli çıkmasını sağlamaya çalışarak, ikili yeniden cogitorların yarı gömülü kulelerine geri döndü. "Umarım yakında olur."

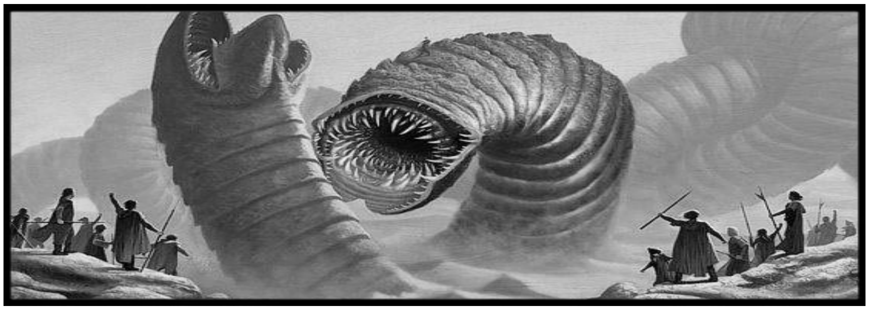
"Sen bir simeğe dönüştürülmeden önce, biyolojik bedenin hâlâ bir üstünlüğe sahip, benim uzun zaman önce kaybettiğim bir üstünlüğe.

"Nedir o baba?" İçi birden buz gibi olmuştu.

Devasa yürüme gövdesi buzun üstünde ilerlemeye devam etti. "Sen benim oğlumsun, benim evladımsın, kadim Atreus Hanedanının geriye kalan tek parçası sensin. Benim bütün spermim Yerküre'de yok olsa bile sende hâlâ soyumuzu sürdürme potansiyeli var. Spermlerin toplanmalı. Juno, cogitorların odasında gerekli aygıtları hazırladı bile. Simek olmana izin vermeden önce gerçekleştirmen gereken bir görev bu."

Vorian'ın midesi bulanıyordu, ama babasını bundan vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Titan liderin talep ettiği genetik örnekleri vermek zorundaydı. Estes, Kagin ve Raquella'yı düşündü. Burada ne olursa olsun onlar Vor'un gerçek varisleri olacaklardı. Duyduğu kaygı yüzünden boğazı kurumuştu, ama fazla uzun süre tereddüt etmedi. "Benden ne isteniyorsa yapacağım baba. Sadakatimi kanıtlamak için sana geldim. Gelecek Atreides nesilleri için benim spermlerim ... bu çok küçük bir şey."

Cogitor kulelerinin önünde dikilirken, karanlık geçitlere giden tonozlu kapılar, açgözlü bir ağıza benziyordu. Juno'nun kendisini yapmaya zorlayacağı şeye hazır bir şekilde içeri girdi.

Aslında, hatırlamak ya da unutmak iyi bir şey midir? Bu kararı tarih ve insanlığımız arasında dengelemeliyiz.

— BAŞAR ABULURD HARKONNEN
özel seyir günlükleri

Yüce Patriğin öldürülmesi Soylular Birliğinde büyük bir gürültüye neden oldu. Suçlamalar ve şüpheler havalarda uçuşurken Genel Vali Butler sükûnet ve dengeyi korumaya çalışıyordu. Bütün güçlü insanların politik rakipleri oluyordu, ama yumuşak başlı Xander Boro-Ginjo, katilinin gerçekleştirdiği türde hırslı bir nefrete neden olacak bir adam değildi. Birisinin ona karşı tepkisinin basit bir kızgınlık ya da sabırsızlıktan öteye geçeceğine inanmak zordu.

Faykan bu cinayete karşı duyduğu öfke ve şaşkınlığı ifade etse de Yüce Patriğin yerini alacak kişiyi duyurma işini ağırdan alıyordu. Şimdilik Xander'in görevlerini yerine getirmek üzere bir vekil heyeti atadı. Bu heyet de sorumlulukları havale edilip dağıtıldıktan sonra büyük oranda önemsiz hale geldi.

Yüce Patrik olmayı umut eden bir avuç kişi hızla bir çözüm bulunmasında ısrar ediyordu. Genel Vali, Xander'a yakın olan herkesin şüpheli sayılması gerektiği için soruşturma tamamlanıncaya karar atama yapmayacağını bildirdi. Abulurd ağabeyinin bile bile oyalandığından şüpheleniyor, ama nedenini anlayamıyordu.

Yeni başar enerjisinin çoğunu, Yüce Patriğin soruşturma için kordon altına alınan idari malikânesinin yakınındaki araştırma laboratuvarlarında sürmekte olan araştırma çalışmasına veriyordu. Laboratuvar işçilerinden biri yüzünde telaşlı bir ifadeyle dış ofisten koştu. "Sokaklarda olanları görmelisiniz, Başar. Serena Tarikatı toplanıyor. Devasa bir kalabalık."

"Yine mi?" Koruma amacıyla laboratuvar yalıtılmış bir yere kurulduğu için dışarıdaki karışıklığın farkında değildi. Abulurd, hastalıktan kurtulmayı başaran yetim çocuğu Salusa'ya getirdiğinden beri yeğeni Rayna'yla çok az bağlantı kurmuştu, ama karmaşık makineleri yok etme konusundaki tutkusunu biliyordu. "Burada kalın ve kapıları koruyun. Çalışmanızı ne pahasına olursa olsun koruyun, çünkü Tarikatçılar içeri girerse ne yapacağını biliyorsunuz."

Kendini savunma veya dövüş konusunda hiçbir eğitimleri olmayan laboratuvar teknisyenleri ve mühendisler bu öneriye telaşlanarak baktılar. "Ya eğer ... içeri girerlerse?"

"Elinizden geleni yapın," dedi, sıkıntılı ifadelerini görünce. Kalabalığı bugün neyin harekete geçirdiğini görmek için dışarı çıktı.

Rayna Butler -otuzlu yaşlarında, hâlâ soluk tenli ve saçsız bir kadındı artık- sokaklarda ateşli müritlerinin başında yürüyordu. Sancaklar ve pankartlar taşıyan kalabalık bulvarlarda ilerliyor, ilahiler söylerken silahlarını havada sallıyordu. Rayna'nın coşkulu ve öfke dolu müritleri, çok az kanunun ayakta kaldığı düzensiz dünyalarda büyümüşlerdi. Ama burada, Zimia'da, Faykan'la yaptığı anlaşma yüzünden Rayna müritlerini sıkı kontrol altında tutuyordu. Ama Abulurd bunun yalnızca geçici bir önem olmasından korkuyordu. Serena Tarikatı, kaynama noktasına ulaşmak üzere olan umutsuz insanlardan oluşuyordu.

Fanatiklerin büyük bölümü Üç Şehit dâhil olmak üzere kahraman figürlerinin resimlerini taşıyor ve adalet için haykırıyordu. Kalabalığın tek bir kıvılcımla kontrolden çıkmasından korkan huzursuz ev ve dükkân sahipleriyse geçidi seyretmek için gelmişti.

"Onları bu kez neyin harekete geçirdiğini biliyor musunuz?" diye sordu Abulurd, yanındaki dükkân sahibine.

"Parlamento Yüce Patriği öldüren adamın resmini yayınladı," diye yanıtladı adam, Abulurd'un iş giysilerinin üstündeki askeri nişana bakarak.

"Adamı yakaladılar o zaman? Peki, kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Kimse bilmiyor. Kimse onu tanımıyor."

"Serena Tarikatı neden bu kadar öfkelendi?" Kanlı bir adalet isteyerek önlerinden akan kalabalığı seyrediyordu. "Daha önce Yüce Patriği hiç umursamazlardı."

"Şimdi öldüğü için Rayna'nın görüsünü kabul eden kutsal bir adam olduğunu söylüyorlar."

Abulurd kaşlarını çattı. Serena Tarikatı şöhretini artırmak için bulduğu her fırsatı değerlendiriyordu. Dükkân sahibi ona basılı bir resim uzattı. Yüce Patriğin idari malikânesinin etrafına yerleştirilmiş gözetleme kameralardan alınan bir fotoğraftı bu. Xander Boro-Ginjo'nun ofisinden alınan başka bir fotoğrafla eşlenmişti. Abulurd kel kafalı, zeytuni tenli suikastçıya dikkatle baktı. Adam nedense tanıdık geliyordu.

Rapor metninde bu adamın daha önce gizlice Yüce Patriğin ofisine girdiği ve büyük bir rahatsızlığa yol açtıktan sonra korumalar tarafından dışarı çıkarıldığı, ama tutuklanamadan kaçtığı özetleniyordu. Yabancı birkaç gece sonra geri gelmiş, Yüce Patriğin yatak odasına girmiş ve onu orada öldürmüştü. Tahminen kiralık katildi. Boro-Ginjo'nun her zamanki rakiplerinin veya tanıdıklarının hiçbiri onu tanımıyordu.

Yetersizlik suçlamaları her yerden yağmaya başlamıştı bile. Hatta bazı insanlar düzenin sağlanması için haşin Cihat Polisinin yeniden kurulmasını öneriyordu. Abulurd, Cipol'ün yakaladığı bütün o sözde Cihat casuslarını ve şu anda incelemekte olduğu Xavier Harkonnen'in döneminde yapılan sayısız temizliği düşündü. Xander'in katili Omnius'a sadık olan hain insanlardan olabilir miydi? Aralarından biri hayatta olabilir miydi, yoksa onlar da Cipol'ün kendisi gibi uzun zaman önce ortadan kaybolmuşlar mıydı?

Derken beklenmedik, olanaksız bir fikir ani bir yumruk gibi dank etti kafasına. Gözlerini kısarak adamın yüzüne biraz daha dikkatle baktı. Yüz hatları fazla değişmemişti - tarihsel görüntüleriyle neredeyse aynıydı. Cipol Komutanı *Yorek Thurr*!

Abulurd, Vor'un istediği görev gücüne yardım etmek için büyükbabasının kariyerine ve gözden düşmesine ait kayıtları incelemişti. Thurr'u çok iyi tanıyordu. Cipol komutanı kendini arkaplanda tutan bir figür olmasına ve holofotolarının çekilmesinden mümkün olduğunca kaçmasına rağmen Abulurd, gizli Birlik dosyalarına ulaşmayı başarmış ve adamın yüzünü belleğine kaydetmişti. Thurr ve Camie Boro-Ginjo, Xavier'in muazzam başarılarını değersizleştirip gözden düşürmek, onu korkak bir hain olarak göstermek için çok etkili ve acımasız bir kampanya düzenlemişlerdi. Vorian Atreides bile arkadaşının adının kötüye çıkarılmasına yönelik bu planlı hareketi engelleyememişti.

Ama Thurr'un uzay gemisi altmışbeş yıl önce havaya uçmuştu ve adamın öldüğü kesindi. Bu hiç mantıklı değildi. Neden bir başkası, tarihte kalıp tamamen unutulmuş birinin kılığına girsin ki?

Dükkân sahibine döndü. "Bu bende kalabilir mi?"

Adam omuzlarını silkti. "Elbette. Katili yakalayıp kalabalığa vermek mi istiyorsunuz? Bu çok eğlenceli olurdu."

Abulurd belli belirsiz başını sallayıp Parlamento Sarayına koştu. Faykan'a resimleri gösterip kafasındaki soruyu anlatacaktı, ama Thurr'un nasıl hayatta kalabildiği ya da neden bir sahtekârın ona benzemek isteyebileceğine dair bir kuramı yoktu.

Meclis salonunun kabul bölümünde Genel Valinin bir ticaret toplantısında olduğunu ve en az bir saat boyunca kendisiyle görüşemeyeceğini öğrendi. Onunla en kısa zamanda görüşmesi gerektiğine dair bir haber bırakıp oradan ayrılmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Düş kırıklığı içinde mermer koridorda ilerlerken süslü kaidesinde duran Cogitor Vidad'a rastladı. Kadim cogitorlardan sonuncusu olan Vidad'ın kaybolmuş ve acınası bir görüntüsü vardı, günlerce, tek başına derin düşüncelerine gömülüyordu.

Abulurd koruyucu kabının önünde durdu. Bu verimli beyin, Fildişi Kulesi Cogitorlarının Serena Butler'ın zamanında yalıtımdan çıkışından beri tarihin her yönünü büyük bir titizlikle özümsemişti. Abulurd, cogitorun optik algılayıcılarını bulmak için biraz arandı. Beynin dikkatini çekmek için koruyucu kabı tıklatıp tıklatamayacağını bilmiyordu. "Cogitor Vidad, Ben Başar Abulurd Harkonnen. Sizinle konuşmak istiyorum."

"Konuşabilirsiniz," diye yanıtladı Vidad, kaidedeki hoparlörden. "Ama çok kısa bir süre için. Bugün yapacak önemli işlerim var."

Abulurd resmi Vidad'ın optik algılayıcılarının önüne getirip kuramını açıkladı. Cogitordan kendi tarihsel kayıtlarını inceleyip eski Cipol komutanıyla ilgili bilgileri hatırlamasını istedi.

"Benzerlik gerçekten şaşırtıcı," dedi Vidad. "Bu adam kendisini Yorek Thurr'a benzetmiş olabilir veya belki de bir klondur. Tlulaxa kanun kaçakları böyle şeylerde çok becerikliler."

"Öldüğü kabul edilmeden önce çekilen son resimlerindeki Thurr'a kesinlikle çok benziyor," dedi Abulurd. "Ya gerçek Thurr hayatta ve yaşlanması durdu ya da birisi eski holofotoğraflardan onun görüntüsünü kopyaladı."

"Pek çok olası açıklama var," dedi Vidad. "Uzun zaman önce, Eski imparatorluk zamanında insanlar yaşlanmama tedavisi geliştirdiler. Biz cogitorlar bin yıldır beynimizi korumak için bunu kullanıyoruz. Başka örnekler de var-"

Abulurd yutkundu. "Yani Vorian - Yüce Başar Atreides'i mi kast ediyorsunuz. General Agamemnon ona ömür uzatma tedavisi uyguladı ve yirmili yaşlarından beri hiç yaşlanmadı sayılır."

"Böyle bir tedavi Yorek Thurr'un bunca zaman korumuş olabilir. Eğer hayatta kaldıysa."

Basılı resmi kaldıran Abulurd kaidenin önünde gidip gelmeye başladı. Bir sonraki düşüncesini dile getirirken kendini zayıf hissediyordu. "Ama ömür uzatma tedavisi makinelerin elindeyse Cipol komutanı onu nasıl ele geçirmiş olabilir? Sizce bilim adamlarımızdan biri bu işlemi kopyalamış olabilir mi?"

"Böyle bir olasılık var, ama çok kuvvetli değil. Eğer Soylular Birliğinde böyle bir tedavi var olsaydı sır olarak saklanabileceğine inanıyor musunuz? Melanjın gençliği güçlendiren özellikleri, bu uyuşturucunun hızla yayılmasını sağladı. Mükemmel bir ömür uzatma tedavisi Soylular Birliğinde asla gizli kalamazdı. Daha basit alternatifler düşünün."

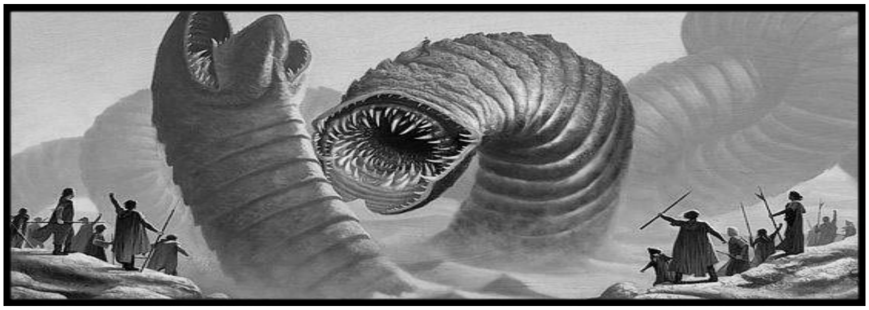
Abulurd, Vidad'ın doğruyu söylediğini biliyordu. "Ama, demek istiyorsunuz ki-" Birden durdu. "Cipol komutanının düşünen makinelerin veya simeklerin tarafında olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Geçerli bir tahmin," dedi Vidad. "Eğer bu adam gerçekten Yorek Thurr'sa."

İçinde büyük bir öfke birikirken Abulurd resmi elinde buruşturdu. Xavier Harkonnen'in adını karaladığı bütün o süre zarfında Thurr Omnius'la gizlice işbirliği yapıyor olabilirdi! İhanete uğradığını düşünüp büyük bir öfkeye kapıldı.

"Şimdi de Yüce Patriği öldürmek için geri dönmüşe benziyor."

Sessizce intikam yemini eden Abulurd, cogitoru kaidesinde bırakıp oradan ayrıldı. Artık Faykan'la buluşması gerekmiyordu: Hain katilin izini sürmesi gerekiyordu.

Bir mitin etrafımı kuşattığını hissediyorum yoksa bu gerçek bir görü mü? Uygun bir özenle seçildikleri takdirde Rahibelerimden harika şeyler çıkacak.

— RAHİBEANA RAQUELLA BERTO-ANİRUL

Dönüşüm geçirmiş Musibet yüzünden ölüme çok yaklaştıktan sonra hayata geri dönüşü, gezegenin ölmekte olan nüfusunu kurtarması için Raquella'ya ikinci bir şans ve beklenmedik bir kaynak vermişti.

Jimmak, kalabalık iyileşme odasının taş duvara dayanmış Raquella'nın yanında oturuyor ve ormandan topladığı yiyecekleri paylaşıyordu. Her şeyin normale döndüğünü düşünüyor gibiydi. Raquella sakin görünümlü genç adamın yüzüne bakamıyor, suçluluk duygusunun belli olmasından korkuyordu, çünkü Jimmak'ın güvenine ... basit ricasına ihanet etmeyi planlıyordu. Ama ahlaki açıdan başka seçeneği yoktu. Her gecikme daha fazla hayata mal oluyordu.

"Jimmak, özel çayından biraz daha yapar mısın bana?"

"Doktor Bayan hâlâ güçsüz mü hissediyor kendini?"

"Hayır, kendimi daha iyi hissediyorum, ama yine de biraz daha istiyorum. Lütfen?"

Jimmak mutlulukla seğirtti. O, doktorun uydurduğu işi yapmaya giderken, Raquella süspansör sedyenin altına koyduğu hâlâ ıslak olan giysilerini çıkardı. Her damlayı saklamaya dikkat ederek giysileri su geçirmez bir torbaya koyup numune kutusuna yerleştirdi.

Daha sonra küçük laboratuvarda yalnız başına çalışırken kendi kanından birkaç şişe aldı. Mohandas mağaranın suyuyla kanındaki antikorlardan bir şey çıkarmayı başarabilirdi. Örnekleri hızlı bir mekik aracığıyla yörüngedeki *İyileşme*'ye gönderip Mohandas'a hızlı olması için yalvaran bir not iliştirdi. İlave olarak bir de dua etti.

Jimmak acı bitki çayıyla geri döndü. Kendisi için de bir bardak çay almıştı. Gülümseyerek Raquella'nın yanına oturdu. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Belki bu hasta insanlara da yardım edebilirsin." Sesi iyice ağırlaşmıştı.

Jimmak birden korktu. "Hayır. Başka kimseyi suya götüremem. Söz verdiniz."

Raquella soğuk bir şekilde gülümseyerek Jimmak'ın Ticia Cenva'dan korkusunun geçerli olduğunu kabul etti. Raquella'nın iyileşmesiyle hiç rahatlamış görünmeyen kadın tam tersine daha öfkeli ve şüpheli görünüyordu. Eğer Yüce Dişibüyücü Kusurludoğanların bir tedavi bulduğunu düşünse, sırf kendisinin yapamadığını yaptılar diye onlardan nefret ederdi. İnTıp doktorları ve araştırmacılarına karşı gösterdiği gittikçe artan kızgınlığının özünde de tamamen aynı nedenler yatıyordu.

"Evet, söz verdim." *Ama tıbbi becerilerime ihtiyaç duyanlara yardım etmek için de yemin ettim.*

O akşam geç saatte Mohandas, bulduklarıyla şaşkına dönerek ilk sonuçlarını bildirmek için ona bir mesaj gönderdi. Yeraltı havuzundaki suda bulunan alkaloidlerin, minerallerin ve uzun-zincir moleküllerinin kimyasal bileşimini henüz tam olarak belirlememişti. Kopyalamak veya sentezlemek mümkün değildi - tıpkı melanj gibi.

Kan örneklerinden Raquella'nın bedeninde garip bir şeyler olduğu sonucuna varmıştı, daha önce hiç görmediği kimyasal bir dönüşümdü bu. Retrovirüs ve suda bulunan yabancı kimyasallar arasındaki savaş Raquella'nın biyokimyasına bir şeyler yapmış, onu yapısal olarak değiştirmişti.

Bir aşı ya da ilaç bulabilmeyi uman Mohandas, havuz suyundan birkaç litre göndermesini istiyor, ama Raquella bu konuda bir şey yapamazdı.

Sonuca bu kadar yaklaşmış olan Mohandas düş kırıklığı içinde belirtti. "Her gecikme dakikası bu insanlar için bir ölüm cezası sayılır, Raquella. Giysilerinden aldığım az miktarda suyla gereken bütün testleri yapmam imkânsız. Etken maddeyi nasıl çevresinden yalıtıp sentezleyeceğim?" Mohandas'ın yüzü de en az Raquella'nınki kadar yorgun ve bitkindi. Raquella onun güvenli yörünge laboratuvarında bile hiç uyuduğunu sanmıyordu. "Bizi kaynağa götüremez misin? Litrelerce suya ihtiyacım var. Bu su nereden geldi?"

Raquella'nın ona karşı duyduğu hayranlık açıktı ve hiç azalmamıştı ... ama zaten yeterince ihanette bulunmuştu. Havuzu bir daha bulabileceğini

hiç sanmıyordu. Jimmak'ın hiç yardımcı olmayacağı da kesindi. "Ben ... yapamam, Mohandas."

Ama revirlerdeki hastaların iniltilerini her duyuşunda, günlük ölü sayısına her bakışında, ormanın üstündeki çıplak düzlükte cesetler yakılırken çıkan kokuyu her duyuşunda vicdanı bir şeyler yapması için haykırıyordu.

Raquella'nın geri dönüşünden beri geriye kalan Dişibüyücülerin büyük bir yüzdesi -yarısından fazlası- bağışıklık sistemleri aynı anda çökmüş gibi birdenbire hastalığa yakalanmıştı. Her zamankinden daha şüpheci olan Ticia Cenva yorgun ve küstah bir şekilde ayaktaydı. Sanki katı kararlılığının ve zihinsel güçlerinin hastalığın en kötü tahribatını aşabileceğini kanıtlamak ister gibiydi.

Raquella, oğluna karşı davranışları dışında Yüce Dişibüyücüye karşı herhangi bir kişisel düşmanlık beslemiyordu. Sert tavırları, sayısız Rossak kadınının düşman simekleri yok etmek için kendilerini feda ettiği Cihadın en hararetli olduğu dönemlerde halkına iyi gelmiş olabilirdi. Ama salgının yeniden ortaya çıkışı onun savaşamayacağı bir şeydi.

Raquella düşünürken garip, ama ısrarcı bir düşünce kafasına takıldı. *Artık iyileştiğim için Ticia beni bir tehdit olarak görüyor. Bu yüzden ötekilerin benim yanımda olmasını istemiyor. Dişibüyücüleri benim yönetmek istediğimi mi düşünüyor? Eğer ben burada başarısız olursam, onun görüşüne göre bu onun başarısızlığı anlamına gelecek.*

Yalnızca Rossak'ta doğan kadınlar zihinsel güç sergileyebiliyor, bu da onları ünlü Dişibüyücüler yapıyordu. Dış-dünyalı hiç kimse onların arasına katılacak kadar değerli görülmemişti. Ama Raquella gezegen tarafından çarpıcı şekilde etkilenmiş, esrarengiz suyla tedavi olmuş ve kimyası hücre seviyesinde değişime uğramıştı. Bunu içinde hissedebiliyordu. Değişim geçirmiş Musibet ile fiziksel olarak savaşıp tavlanmasından kaynaklanan zihinsel bir dönüşümdü bu.

Mohandas Suk'un yakında bir şey bulmasını umuyordu. En kötü durumdaki birkaç kadını kurtaracak deneme niteliğinde serum bile olabilirdi.

Jimmak'a bakınca, onun bir çocuğun annesine duyduğu hayranlıkla kendisine baktığını gördü. Raquella için garip bir histi bu. Kafası ağır çalışan bu çocuk ona yardım etmek için pek çok şeyden vazgeçmiş ve kendi güvenliğini hiçe sayarak kişisel risklere girmişti.

Bu düşünce onu birden üzdü. *Yaptığım şey yüzünden onun bir zarar görmeyeceğine emin olmalıyım.*

Raquella, yörüngeden ağaçların üstündeki geniş asfalt alana inen mekiğin iniş ışıklarını seyrediyordu. İnTıp gemisinin konfigürasyonunu tanıyınca yüreği kabardı. "Dr. Suk'la buluşmalıyım."

Onun kararsızlığı yüzünden çektiği acının farkında olmaksızın neşeyle gülümseyen Jimmak, "Yardım lazım mı?" diye sordu.

"Hayır, Kusurludoğanlara gidip yeniden düşünmek isteyip istemediklerini sor. Mağaradaki su bir sürü insanı-"

Yüzündeki telaşlı ifade Raquella'nın kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "İstemezler!"

Raquella şefkatli bir şekilde omzunu sıktı. "Lütfen bir kez daha dene. Benim hatırım için." Raquella ona dokunurken lekeli ve bol giysisinin katlarının arasına minik bir izleme aleti yerleştirdi. Jimmak sık ormana girdiğinde bu küçük alet suyun yerini gösteren sinyaller gönderecekti.

Jimmak yürüyüp gitti.

Raquella kalbi ağırlaşmış bir şekilde aceleyle Rossak'ın esrarengiz gecesine dalıp süngerimsi polimerize ağaç örtüsünde ilerledi. Mekiğin iniş ışıkları ağaçların tepelerini göz alıcı sarımsı beyaz ışıkla yıkıyordu. Rossak erkek ya da kadınlarından hiçbiri mekiği karşılamaya gelmedi; görünüşe göre salgın hastalıkla birlikte bütün rutin uygulamalar da kesilmişti.

Tıbbi geminin hava kilidi dönüp kapak açılırken, İnTıp'ın kırmızı haçıyla süslenmiş beyaz-yeşil koruma giysisi giymiş olan bir adam dışarı çıktı. Raquella hareketlerinden ve tavırlarından onun Mohandas olduğunu anladı. Elinde çanta taşıyan adam ona coşkuyla el salladı ve yüz plakasının ardından gülümsedi. Raquella miğferin ardından bile onun canlandırıcı coşkusunu hissedebiliyordu. "Bu yeni deneme aşısı - biraz umut vaat ediyor, ama yalnızca mucizevi suyun yeterince etkili olabilir."

Raquella bakışlarını kaçırdı. "Ben ... bu durum yakında değişebilir." Mohandas'ın koyu renk gözlerine bakarken umut ve coşku görüyordu. Onu öpmek, onunla birlikte yörüngeye dönmek, yalnızca ona sarılarak bir gün geçirmek, *İyileşme*'nin kamarasında onun yakınında olduğunu hissetmek istiyordu. Ama bu kesinlikle mümkün değildi. Salgın hastalık bitene kadar böyle bir şey olamazdı.

"Çok da yakında olmayabilir. Raquella. Her şeyi denemeliyiz. Yüce Dişibüyücüyle konup bu yeni örneği uygulama işini ayarladım."

Şaşıran Raquella duraksadı. "Ticia yardım etmeyi kabul etti mi gerçekten?"

"Aşıyı şahsen yapmak istiyor." Mohandas sesinde bir otoriteyle konuşuyordu. "Sanırım politik bir konu. Halkanın içinde olmak istiyor".

Raquella işte buna hiç şaşırmamıştı. Dr. Suk'tan aşının bulunduğu çantayı aldı. "Bunların bir işe yarayıp yaramadığını sana bildireceğim."

"Bir düzine test vakasına yetecek kadar var burada," dedi. "Ama yörünge laboratuvarında tam ölçekli üretime geçmeye hazırım. Daha fazla bekleye-"

Ticia Cenva, yanında siyah cüppeli üç Dişibüyücüyle yamaçtaki açıklıktan çıkıp ağaç örtüsünün üstünden geçti. "Onları ben alayım. Burada sorumluluk bende."

Raquella çabuk öfkelenen kadınla zıtlaşmak istemiyordu. "Aşıları yapmana yardım edeyim. Bu bizim son umudumuz olabilir." *O havuzu ve şifalı suyu bulacağım. ...*

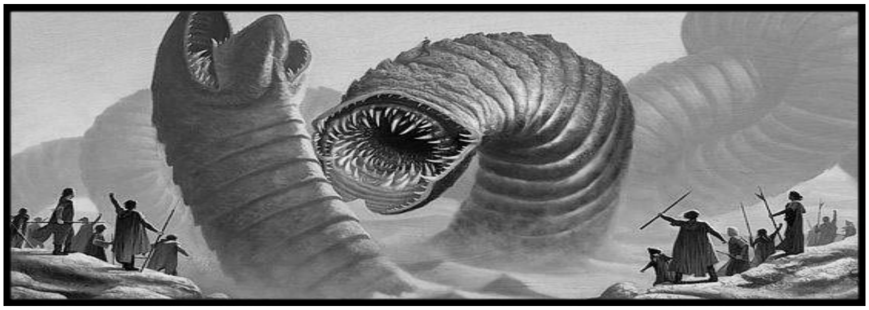
"Yardımını istemiyoruz." Ticia'nın gözlerinde zorlukla bastırdığı düşmanlığın parıltısı yanıp söndü.

"Haftalardır öyle söylüyorsun." Raquella sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. "Ama benim semptomlarımı gördün - kesinlikle ölümcül bir vakaydım. Kimsenin iyileşmediği son aşamadaydım. Kurtulan tek kişi benim."

"Belki de senin semptomlarının hafiflemesi yalnızca geçicidir."

Uzun boylu, soluk benizli kadın şişeleri alıp mekiğin önünde ayakta duran Mohandas'a hafifçe selam verdi. "Eğer bu serumlar işe yararsa Rossak'tan en kısa zamanda ayrılırsınız."

O ve diğer kadınlar yamaçtaki girişe geri döndüler. Raquella içini çekti, ama büyük umutları hâlâ sürüyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile Jimmak onları mağaradaki havuza istemeden götürecekti.

Diğerleri bir adamdan mümkün olmayan şeyler beklerse, o kişinin amaçlarını yeniden tanımlayıp kendi yolunu çizmesi gerekir. Bu şekilde en azından bir kişi tatmin olur.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

Düşünen makine güçlerinin büyük bölümünün yok edilmesinden beri geçen yirmi yıl içinde Ginazlı kılıçustalarının oluşturduğu paralı askerlere duyulan talep hızla azalmıştı. Yüzyıllardır takımadadaki eğitim merkezleri, özellikle dövüş robotlarını tahrip etmek için yetenekli savaşçıları eğitip göndermişti. Paralı askerlerin hiçbiri Serena Butler'ın kanlı Cihadının bitişinden şikâyet etmese bile geriye kalan kılıçustaları yeteneklerini ve becerileri nereye yönlendireceklerini bilmiyorlardı.

İstian Goss katıldığı çarpışmalardan kurtulmuş, yara almış, ama sağlam kalmayı başarmıştı. Akım kılıcını hâlâ taşıyordu, ama onu üzerinde kullanabileceği bir makine düşman yoktu. Onun yerine insan göçmenlerin Musibet'ten kurtulmasına yardım etmiş, kaslarını ve kolonileri yeniden inşa etme bilgisini kullanarak bir dünyadan diğerine yolculuk etmişti.

Birlik Dünyalarının nüfusundan geriye neredeyse üçte biri kalmıştı. Aileler insanlığın yeniden gelişmesi için çok sayıda çocuk sahibi olmak üzere teşvik ediliyordu, ama önceki ziraat ve sanayi seviyelerini sürdürmek için yeterli iş gücü bir türlü bulunamıyordu. Herkesin öncekinden iki kat daha fazla çalışması gerekiyordu.

Pek çok soylu sülale yok olmuştu. Hayatta kalan hırslı insanlar kendi imparatorluklarını kurup, kendilerini bir soy ağacının yeni dalları olduğunu ilan ederek hak ve ayrıcalık talep ederken yeni güç merkezleri oluşmaya başlamıştı. Birlik Parlamentosu bile gerçekten az sayıda temsilciye sahip olduğu için en yaşlı ve sıkıcı aileler bile değişen güç yapısı hakkında mantıklı bir şekilde şikâyet edemiyordu.

İstian Goss, beş yıl önce eğitmen olmak üzere Ginaz'a geri dönmüştü. İçinde Jool Noret'in ruhunu taşımasına rağmen kendi adını tarih kitaplarına parlak harflerle yazacak hiçbir şey başaramamıştı. Çok yerilen Tlulaxa halkı ya da Xavier Harkonnen gibi kendini utandırmamıştı, ama kendini göstermemişti de. Kimse İstian Goss'tan daha fazla şey beklediklerine dair bir şey söylememişti, ama İstian kendi kendini düş kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Kayıp arkadaşı Nar Trig gibi boş taş çekmiş olmayı diliyordu. O zaman omuzlarında bu kadar ağır yük hissetmez ve belki de daha başarılı olurdu.

Cihadın bittiği ilan edildikten sonra Birlik uygarlığı ve toplumu temelden ve öngörülmeyen şekilde değişmişti. Holtzman kalkanlarının geniş çaplı kullanımıyla, hiç önemli olmayan insanlar bile suçlulara, katillere ve kazalara karşı kendini korumak için vücut kalkanı kullanmaya başlamıştı. Böyle bir uygulama mermi fırlatan silahları ve fırlatılan bıçakları neredeyse eski moda yapmıştı.

Kişisel kalkan takan bir rakibe karşı tek etkin dövüş yöntemi, eldeki hançerin veya kısa kılıcın becerikli bir şekilde ve dikkatli bir kesinlikle kullanılmasıydı. Nesneler eğer yeterince yavaş hareket ederse koruyucu alanı geçebilirdi, bu yüzden bu küçük zayıf noktadan yararlanmak için yeni savunma ve bıçak dövüşü yöntemleri geliştirilmişti.

Sonuç olarak dövüş meki Chirox standart programını değiştirmiş ve kiralık katil ya da tehdit edilen soylular için koruma olarak tutulan kılıçustalarını yetiştirmek için bir müfredat oluşturmak amacıyla İstian Goss'la birlikte eğitim vermeye başlamıştı. Paralı askerlerin artık sürü halindeki dövüş robotlarıyla dövüşmelerinin gerekmemesine rağmen Ginaz, standartlarının veya beklentilerinin azalmasına izin veremezdi. Uzmanlaşmış kılıçustası eğitimlerinden mezun olanlar hâlâ Birliğin en iyileriydi.

İstian yeni gelen öğrencileri seyrediyordu. Ama artık sayıları çok azalmıştı. Sürekli olarak Omnius'a karşı savaşacak savaşçı talebi ortadan kalktığı için kadınlar ve adamlar artık başka işler buluyorlardı. Bin yıllık makine zorbalığının ardından insan ırkının kesinlikle yapacağı çok iş vardı.

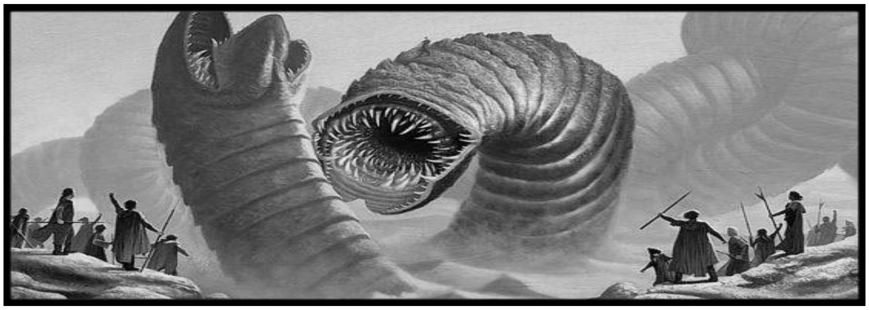
Bir gün mesaj ve davetiye taşıyan küçük bir gemi Ginaz'a gelince İstian çok şaşırdı. Davetiyede Genel Vali Faykan Butler'ın mührü vardı; eğitim meki Chirox ve eğer müsaitse Kılıçustası İstian Goss'u çağırıyordu. Belli ki Genel Vali dövüş mekini Cihada yıllarca hizmet ettikten sonra hak ettiği

takdiri alması için çağırıyordu. Ama mesajı gönderen kişinin imzasını görünce İstian'ın şoku daha da arttı. *Kılıçustası Nar Trig.*

Bunca yıldır idman ortağının, düşünen makinelerle dövüşmek için Corrin'e giden akılsız fanatiklerle birlikte yok olduğunu sanmıştı. Ama Trig hayattaydı işte! Adam son yirmi yıldır ne yapıyordu acaba? Neden daha önce kendisiyle bağlantıya geçmemişti? Mesajın içeriğinden Trig'in, eski arkadaşının hâlâ Ginaz'da yeni öğrenciler eğittiğini bildiği belliydi.

Büyük bir hevesle Chirox'a gidip haberi çok kollu dövüş mekiyle paylaştı. "Salusa Secundus'a gitmeliyiz. Bizi çağırıyorlar."

Sensei mek ne tartıştı ne de sebebini sordu. "Nasıl isterseniz, İstian Goss Usta."

Sadakat, yalnızca saflar ve hayal gücü olmayanlar için anlamı açık bir konudur.

— GENERAL AGAMEMNON
Yeni Anılar

Onbir yüzyıllık arkadaşlıklarına rağmen Juno ve Dante her zaman Agamemnon'la aynı fikirde olmuyordu. Düş kırıklığı içindeki huzursuz simek general yürüme gövdesi içinde odayı adımlarken kıracak bir şeyler arıyordu. Ağır metal ayakları odanın zeminine sürtünüyordu.

"Hayır, oğlum bile olsa ona tamamen güvenmiyorum," dedi savunmacı bir şekilde. "Ama Yirmi Titanın çoğuna da güvenmiyordum zaten. Kserkses'i hatırlayın."

"Görmüyor musun? Vorian'ın Cihada yüzyıl hizmet ettikten sonra göğsünü gere gere buraya gelip sadakatini yeniden değiştirdiğini iddia etmesi fazla kolay." Juno'nun sesi normalde onu rahatlatırdı, ama şu anda kulakları tırmalayan bir tonu vardı.

Agamemnon için için öfkeden kuduruyordu. "İnsanların arasında o kadar uzun süre yaşamak *sizi* delirtmez miydi? Vorian Senkronize Dünyalarda büyüyüp eğitildi. Anılarımı ezberledi, başarılarıma hayran kaldı, ta ki bir kadın tarafından ayartılana dek - isterseniz buna gençlik isyanı diyebilirsiniz. Nedenlerinin iyi ve yeterli olduğuna inanıyorum. Kesinlikle benim de yapacağım bir şey olurdu bu."

Juno yapay kahkahasıyla cıvıldadı. "Demek oğlun sana çok benziyor Agamemnon."

"Kan bağının gücünü asla küçümseme."

"Ama gözünde de asla büyütme."

Vor, bir zamanlar Fildişi Kulesi Cogitorlarının yaşadığı merkez salonda küçük ve savunmasız bir şekilde durmuş, babasının ürkütücü gövdesine

bakıyordu.

"Bizim bütün baskı ve beyin yıkama tekniklerimiz başarısız olmuşken senin Quentin Butler'ı bizimle ittifak yapmaya ikna edebileceğini düşünmene neden olan şey ne?"

"Nedeni tam olarak bu baba," dedi Vor. "Askeri bir dehanın yeteneklerini simeklerin amacına -*bizim* amacımıza- çevirmek istiyorsanız, ona işkence edemezsiniz. Onu daha önce bir kez kandırdınız, ama o çok iyi eğitim almış bir askeri komutandır. İstediğiniz sonuçlar düşünülürse yöntemleriniz zaten çok yanlıştı."

Vor, babasının yaşlı beynini taşıyan yarı saydam beyin kabını ve Agamemnon'un çok sayıda antika silahı sergilediği gösterişli silah bölmelerini inceledi.

General sıçramaya hazır bir tarantula gibi yukarıya doğru hareket etti. "Ama sana hâlâ inanmıyor ve güvenmiyorum Vorian."

"Bunun için iyi nedenlerin var. Sen de bana sana güvenmem için iyi nedenler sunmadın." Agamemnon ileri geri yürürken sakin bir şekilde onun muazzam büyüklükteki yürüme-gövdesini seyretti. Bu mekanik gövde çok hızlı ve güçlüydü, bir insanı paramparça edebilirdi. Ama bugün değil. "Yine de bir kumar oynamayı istiyorum. Yoksa benden korkuyor musun?"

"Hiçbir şeyden korkmayacak kadar uzun yaşadım."

"Güzel, o halde anlaştık." Vor kendine güveninin azalmasına hiç izin vermiyordu.

Oğlunun küstahlığına açıkça sinirlendiği belli olan Titan yürüme gövdesinde kıpırdandı, ama kendini tuttu. "Yani sen Quentin Butler konusunda daha başarılı olacağını mı düşünüyorsun?"

Vor kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Titanın önünde ürkek görünmemeye çok dikkat ediyordu. "Evet, düşünüyorum baba. Quentin ve ben yoldaştık. Benim rütbem onunkinden yukarıdaydı. Bana saygı duyuyor ve Cihat için ne kadar çok çalıştığımı biliyor. Quentin önerdiğim seçimi kabul etmese bile en azından beni dinleyecektir. Şimdiye dek bu kadarını bile başaramadınız."

Hoparlörde Agamemnon homurdanıyormuş gibi hışırtılar ve titreşmeler oldu. "Bir denemede bulunabilirsin," dedi sonunda. "Ama şunu sakın aklından çıkarma, bu Quentin için olduğu kadar senin için de bir test."

"Hayattaki her şey bir testtir baba. Başarısız olduğum an beni yeniden disipline sokmakta tereddüt etmezsin."

"Bir dahaki disiplinin sonuncusu olacak. Bunu unutma." Ama Agamemnon'un sözlerinde coşku yoktu. General, onca umudunu çarçur ettikten sonra, Vorian Atreides'ten kurtulmak için o kadar acele etmeyecekti.

Bunca asır sonra geriye herhangi bir insani duygumun kalmış olmasını beklemezdim, diye düşündü Agamemnon. Bu duygularının hiçbirinin görünmediğini umdu.

Buzul katmanının altındaki hava o kadar soğuktu ki Vor, kendi nefesinin buharlaşıp yükseldiğini görebiliyordu. Neo-simeklerden biri, onu bu soğuk yan odaya getirmişti. Faykan'ın Birlik gemileri grubuna gerçekleştirilen simek saldırısı sırasındaki isyanından beri Quentin'in koruyucu kabı burada tutuluyordu.

Bir zamanların muhteşem primerosu, Parmentier ve Honru'nun kurtarıcısı, Cihat güçlerinin komutanı şu anda ışıltılı mavi bir elektrasıvıda asılı duran hareketsiz ve kıvrım kıvrım bir doku yığınından başka bir şey değildi. Beyin kabı sanki bir kenara atılmış sıradan araç gereçler gibi rafta öylece duruyordu. Faykan'ı uyaran tehlikeli gösterisinden sonra Hessra'ya geri getirilip parçalara ayrılmış ve beyin kabı hiçbir simek gövdesine bağlanmamıştı. Burada kapana kısılmış durumdaydı.

Vor onu görünce sözcükler boğazına takıldı. "Quentin? Quentin Butler!" Dehşete düşmüş bir şekilde koruyucu kaba yaklaştı. Yanındaki neo-simeğe sorular sormak üzereyken yürüme gövdesinin şangırdayarak odadan çıkıp koridorda ilerlediğini gördü. Onunla iletişim kurabilmek için Quentin'in düşünce-çubuklarının bağlanmış olmasını umuyordu.

"Beni ne kadar gördüğünü ya da tanıdığını bilmiyorum, Quentin. Ben Yüce Başar Vorian Atreides."

"Görüyorum." Ses, beyin kabından çok uzak olmayan hoparlörden geliyordu. "Yeni bir ucuz numara daha görüyorum."

"Ben bir yanılsama değilim." Vor, Titanların her sözcüğünü dinlediğini biliyordu ve bu yüzden de dikkatli olması gerekiyordu. Her nüans ve sözü şüpheli olacaktı. Bir şekilde Quentin'e gerçeği vurgulamalı, ama bu arada kendi gizli planlarını açıklamamalıydı.

"Titanlar seni manipüle edip sana işkence etti, ama ben gerçeğim. Oğullarının yanında savaştım. Parmentier'e gidip Rikov ve karısının Musibet'ten öldüğü haberini ben getirdim. Bir keresinde İçgözlem Şehrinde Wandra'yı ziyaret ederken sana eşlik ettim - bahar ayıydı ve ağaçlardaki

çiçekler açmıştı. Xavier'in en büyük kızı olduğu için Wandra'ya karşı özel bir düşkünlüğüm olduğunu söyledim sana. Konuşmamıza Harkonnen adını getirdiğim için bana kızdın. O günü hatırlıyor musun Quentin?"

Emekli savaş kahramanının beyni koruyucu kabının içinde sessiz kaldı, ama sonunda, "Simekler lazer-kalkan etkileşimini biliyor. Onlara ben ... ben söyledim. Faykan'ı neredeyse öldürüyorlardı."

Bu konunun tehlikeli olabileceğini düşünen Vor yeni bir konu ortaya attı. "Faykan şimdi Birliğin Genel Valisi. Bunu biliyor muydun? Sen Porce Bludd'la uzaktayken oldu. Onunla gurur duyardın."

"Ben ... her zaman duydum."

"Ve küçük oğlun Abulurd." Vor koruyucu kaba biraz daha yaklaştı. "Dördüncü dereceden başarlığa terfi etmesini sağladım. Nişanını kendim taktım. Sanırım hayatının en mutlu günüydü, ama sen göremediğin için büyük düş kırıklığı içindeydi."

"Abulurd ..." dedi Quentin, bu isim sanki zihninde bazı şüpheler uyandırıyormuş gibiydi.

Vor, kıdemli askerin küçük oğluna hep soğuk davrandığını biliyordu. "Ona haksızlık ettin Quentin." Vor sert bir ses tonunun en etkili olacağını düşünüyordu. "O çok yetenekli, zeki bir adam - ve Harkonnen adı konusunda çok haklı. Xavier hakkında duyduğun efsanelerin çoğunlukla yalan olduğunu söyleyebilirim. Cihadı güçlendirmek için günah keçisi yapıldı o kadar. Durumu düzeltmek için bir araştırma birimi oluşturdum. O yaraların iyileşmesinin zamanı geldi. Ve Abulurd ... Abulurd hizmeti boyunca seni düş kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmadı."

"Oğluma haksızlık ettim," diye onayladı Quentin. "Ama artık çok geç. Onu bir daha hiç görmeyeceğim. Burada düşünmekten başka yapacağım hiçbir şey yok ... ve geçmişteki bütün hatalarım yüzünden pişmanım. Şu halimden nefret ediyorum. Eğer bize gerçekten sadıksan, bana karşı en ufak bir saygın veya sevgin varsa beynimi koruyan kabı hemen yere atıp parçalarsın Vorian Atreides. Direnmeye çalıştım, ama bu şansımı elimden aldılar. Ölmek istiyorum. Belki böylece planlarını karmaşıklaştırabilirim."

"Bu çok kolay olurdu Quentin." Vor'un sesi sertleşmişti. Cihat Ordusunda geçirdiği yüzyıldan uzun süre içinde geliştirdiği komuta edici ses tonunu kullanıyordu. "Sen artık bir simeksin. General Agamemnon'un yanında savaşma şansına sahipsin. Sen olmadan ve ben olmadan simekler, çaresiz insanların karşısında çılgınca davranır, düşünen makineler kadar korkunç bir tehdit oluşturabilirler. Bana her zaman Butlerların kimsenin

uşağı olmadığını söylerdin. Bu doğru. Biz lideriz, sen ve ben. İşbirliği yapmayı seçersek insanlar ve simekler arasındaki etkileşimin şu ankinden daha iyi olmasını sağlayabiliriz."

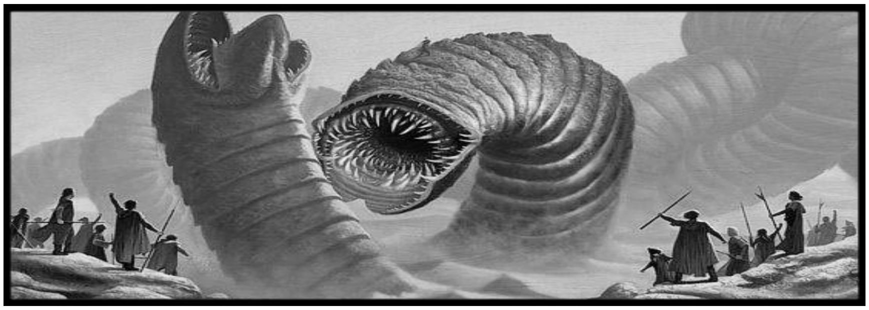
Vor'un sözleri, kendi kulaklarına bile ikna edici geliyordu. "Ama Titanlar iktidar konumlarını garanti altına almadan müzakereye girişmezler. Ben kendim bile pek çok kez onları yok etmeyi savundum. Bu yüzden Birlik konusunda endişe etmek için iyi nedenleri var.

"Ama bizim bilgimiz anahtar olabilir. Bildiklerin konusunda onlara yardımcı olursan insanlık barış ve refah konusunda en büyük şansa sahip olacaktır. Simeklere yardım edersen uzun vadede insanları kurtarmış olursun. Bunu anlıyor musun?" Vor'un harareti öyle büyüktü ki kendisini gizlice dinleyen Agamemnon ve Juno'nun ikna olduğuna emindi. "Artık önyargılarını bırakmalısın Quentin. Cihat bitti. Yeni bir evren bizi bekliyor."

Sözlerini vurgulamak için ellerini kaldırırken Quentin'in düşünce-çubuklarının bağlı olduğu optik algılayıcılarına döndü. Parmakları hızlı ve becerikli hareketlerle, Cihat Ordusunda Quentin'le birlikte onlarca yıl boyunca kullandığı komuta seviyesindeki askeri işaretleri yaptı. Özgür insanlıktan uzun süre önce ayrılmış olan simekler bu ilginç iletişim aracını kullanıyor ya da biliyor olamazlardı, ama Quentin kesinlikle tanıyacaktı. Vor, bunun taraf değiştirmediğini kanıtlamak için yeterli olduğunu umuyordu, ama aklında başka bir şey de vardı. Yenildiğini, kötü duruma düştüğünü ve itaat etmekten başka çaresinin kalmadığını düşünen bir beynin derinliklerindeki sürekli isyanın kıvılcımını yakmanın bir yolunu bulacaktı. Quentin'e başka bir yolun daha olduğunu gösterecekti - eğer bir plan koordine edebilirlerse.

Quentin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Vor onun hareketlerini görmediğini düşünmeye başladı. Sonunda bedensiz beyin ses yükselticisi aracılığıyla konuştu. "Bana düşünecek çok şey verdiniz, Yüce Başar. Size katıldığımı söyleyemem ... ama düşüneceğim."

Vor başıyla onayladı. "Harika." Soğuk odadan çıkarken ikisinin Agamemnon'un yenilişini hazırlayacağına emindi.

İnsanoğlunun arasındaki suçluların en büyükleri kendilerini "doğru şeyi" yaptıkları konusunda kandıranlardır.

— RAYNA BUTLER
Salusa Secundus'taki vaazlarından

Yüce Patrik zayıf bir lider olsa ve doğru hayalleri olmasa da, Rayna öldürülen adamı bir kahramana, herkesin hayran olacağı bir figüre çevirme fırsatını kullandı. İronik bir şekilde, Xander Boro-Ginjo'nun ölümünden sonra ofisindeki uzun mesaileriyle yaptıklarından çok daha fazla şey başarmasını sağlayacaktı.

Onun öldürülüşü, yozlaşmış eski usullerin taraftarı olanlara karşı koymanın kıvılcımını yakabilir ve Salusa'daki ağır ağır kaynayan Tarikatçı hareketi yeni yüksekliklere çıkarabilirdi. Rayna pek çok Birlik dünyasını temizlemiş, onları bilgisayarlı makinelerden, kutsal insan zihnine öykünen bütün aygıtların lekelerinden kurtarmıştı.

Aradan günler geçmesine rağmen Genel Vali Faykan Butler Yüce Patriğin yerine kimin geçeceğini açıklamıyordu ve Rayna belki de bu konumun kendisinin olması gerektiğini düşünüyordu. Makam zincirini Serena Tarikatını genişletmek için kullanabilir ve ona hak ettiği çekiciliği kazandırabilirdi. O zaman gördüğü beyaz kadının hayalinin tam olarak kendisine gösterdiği şey olurdu.

Haber kendisine sadık olanların arasında hızla dolaştı. Zimia ve oranın modern rahatlığı müritlerinin bir kısmını huzursuz hale getirmişti, ama Tarikata durmaksızın yeni insanlar katılıp Rayna'yı görmeye, dinlemeye geliyordu ... ve şanslı olanlar ona dokunuyordu.

Amcasının Tarikatçılar arasında casusları olduğu kesindi. Fanatiklerinden bazıları casusları bulup sessizce öldürmüştü. Rayna bu yüzden dehşete düşmüştü, çünkü insanlara karşı doğrudan şiddeti hiçbir

zaman savunmamıştı; o, yalnızca mekanik canavarlara karşıydı. Hemen bu tür hareketlerin durmasını emretti ve yardımcıları dişlerini gıcırdatarak kabul etti, ama gerektiği gibi uslanmış görünmüyorlardı. Belki de artık Rayna'ya gizli cinayetlerini bildirmeyeceklerdi.

Ama bugün Tarikatın planlarının tamamen gizli kalması gereken gündü. Programlı yürüyüşün gerçekten sürpriz olması gerekiyordu, böylece Zimia Muhafızlarının savunmaya geçecek zamanı olmayacaktı. Bu gösteri genel bir saldırıdan çok daha etkili olacaktı.

Serena Tarikatının Faykan Butler'ın şüphelendiğinden çok daha fazla taraftarı vardı. Şu anda Rayna bembeyaz cüppesi içinde kalabalığın önünde yürürken yükselen güneşin ışığı kadının solgun yüzünü yıkıyordu. Serena'nın, Rayna'nın yıllar önce Musibet'e yakalandığı sırada gördüğü parlak hayaline benziyor olmalıydı.

Her şey başladığında kırılan cam, ezilen metal ve zafer çığlıklarının sesi kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu. İlk hareket yarısı boşalmış bulvarları silip süpürdü, oturulan binalara doğru yayıldı. Yorgun bakışlı kadın ve erkekler dükkânlarını ve evlerini savunmaya çalışıyorlardı. Rayna masum insanlara zarar verilmemesi konusunda açık talimat vermiş olmasına rağmen Tarikatçılar kendilerine karşı koyan kimseyi masum olarak görmüyordu.

Gücü giderek artan kalabalık pervasızca öldürüyordu. Şok geçiren halkın bir kısmı evlerini ve işlerini bırakarak kaçıyordu. Şiddetin ortasında kalan diğerleri birdenbire Serena Tarikatına sadakat yemini ediyordu. Rayna'nın safları büyüyor ve yıkım azalmaksızın devam ediyordu.

Zimia Muhafızları etkili bir karşılık verebilmek için bir araya toplanmaya çalışarak hızla harekete geçtiler, ama onların çoğu da Serena Tarikatının gizli üyesiydi.

Rayna kalabalığı Parlamento Sarayına doğru sürdü. Solgun yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Büyük hükümet binasına yaklaşıp, kaldırım taşı döşeli sokaklardan zarif fıskiyeler ve heykellerle dolu meydana girerken Rayna, Faykan'ın bu durumla yüzleşmek için dışarı çıkmaması karşısında düş kırıklığına uğradı. Belli ki Genel Vali başka işlerle uğraşmanın daha uygun olacağını düşünmüş olmalıydı. Belki de Rayna'nın insanlarının arasında adamları vardı.

Ama Faykan Butler bu şiddetli dalgayı durduramazdı.

Üzerlerine gelen öfkeli insanları gören az sayıdaki muhafız safı sarsılıp dağıldı. Politikacılar ve Birlik temsilcileri yan kapılar ve arka çıkışlardan

kaçıp meclisi terk etti.

Rayna, kemerli ön girişten çıkan sarı cübbeler içindeki beş cesur adamı görüp şaşırdı. Bir tanesi elindeki yarı saydam beyin kabını sanki kutsal bir emanetmiş gibi taşıyordu. İki tanesi de kaideyi almıştı.

Rayna duraksamadan yukarı baktı. Güneş gözlerini alıyordu, ama Fildişi Kulesi Cogitorlarından sonuncusunu tanıdı. Arkasındaki kalabalığın hızı durdurulamayacak kadar fazlaydı. Parlamento Sarayına çıkan uzun ve ahşap basamaklar dizisini tırmanmaya başlarken hızını azaltmadı.

Yardımcılar kaideyi dikip cogitorun beyin kabını düz yüzeye koydular. "İnsanlığa hitaben konuşuyorum! Bir anlık sağduyu istiyorum. Yaptığınız şeyi bir düşünün."

Rayna berrak bir sesle karşılık verdi: "Bunu yıllardır düşünüyorum, Cogitor Vidad. Doğruca Tanrıdan vahiy aldım, Azize Serena'nın kendisinden açık bir görü aldım. Bunu kim sorgulayabilir ki?"

"Uzun zaman önce Serena'yla konuştum, *şahsen,"* dedi Vidad. "Onu tanrılaştırmakla akıllılık etmiyorsun. O yalnızca bir kadındı."

Tarikatçılar homurdandı, koruyucu azizelerinin insandan başka bir şey olmadığını duymak istemiyorlardı.

Rayna bir basamak daha çıktı. "Siz Fildişi Kulesi Cogitorları düşünen makinelerle dehşet verici şartlarda aptalca bir barış yaptınız; bu yüzden Azize Serena ölüme gitti ve şeytan Omnius'un gerçek yapısını herkes gördü." Sesi ürkütücü derecede sakindi. "Sen Yahuda'sın, Vidad. Bu kez seni dinlemeyeceğiz. Hatamızdan ders aldık ve nasıl savaşmamız gerektiğini biliyoruz."

"Mantıklı düşünme sürecini uygulamalısınız," dedi Cogitor. "Temizlik adına kendi vatandaşlarına karşı şiddet uygularsan Omnius'tan gerçekten üstün mü sayılırsın? Tahrip ettiğiniz makineler size zarar veremezdi. Bunu tarafsız bir şekilde görmelisin. Sizin yapmanız gereken şey-"

"Makineleri savunuyor," diye bağırdı kalabalığın içinden birisi. "Ve bir simeğe benziyor! Simekler, cogitorlar - onların hepsi düşünen makine!"

Bağrışmalar ve kükremeler şiddetlendi. Rayna, cilalı basamakları çıkmaya devam etti. "Yeterince serinkanlı ve mantıklı düşündük, Vidad. Bu, makinelerin tarzı. Ama biz yüreği, tutkuları olan insanlarız; Tanrının ve Azize Serena'nın bizim için başlattığı bu acı veren temizliği tamamlamalıyız. Yolumuza çıkamazsın."

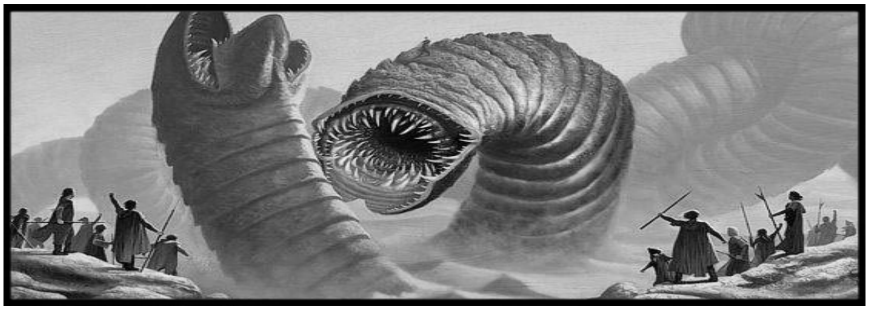
Kalabalığın geri kalanı arkasında toplandı. Bağırıp sopalarını sallayarak Parlamento Sarayına hücum ettiler.

Vidad'ın ikincilleri sıkı durmaya çalıştı, ama son anda ikisi ne yapacağını bilemeyerek sarı cübbelerini savurarak kaçtı. Diğer üçüyse kaidesindeki savunmasız cogitoru korumak için boş yere mücadele etti. Vidad bu toplu taşkınlığın ortasında sağduyu için yalvardı, ama arkaplandaki gürültü hoparlörden çıkan sesini hızla bastırdı.

Rayna, cogitorun önünde durdu, ama coşkulu müritleri ileriye atıldı. Birisi kaideye çarptı, beyin kabı sallandı. Artık kontrolden çıkan diğerleri de kaideyi bilerek itti. Ağır kap yuvarlanıp düştü, taş basamaklara çarpıp çatladı. Yuvarlanıp zıplarken kalabalık sevinç çığlıkları attı. Düşen kabı takip edip parçalanana kadar sopalarıyla vurdular.

Rayna onları durdurmayı düşündü, ama her şeyi çok iyi anlıyordu. Fanatikler cogitoru kötü Titanlar gibi tiksinti kaynağı olarak görüyordu: korkunç teknolojiyle canlı tutulan, bedeni olmayan beyinler. Yoğun mavi elektrasıvı yerde kan gibi akıyordu.

Sonunda Rayna dönüp sadık müritleriyle birlikte Parlamento Sarayına doğru ilerledi.

Adalet tarafsız olabilir, ama doğruluk son derece kişiseldir.

— BAŞAR ABULURD HARKONNEN
özel günlüklerden

Rayna'nın fanatikleri sokaklarda ilerlerken güvenli inzivasından konuşan Genel Vali Butler sıkıyönetim ilan etti. Ama Zimia Muhafızları düzeni yeniden kurmak için yeterli değildi. Fanatiklerin hücumunu kontrol etmek için bütün silahları kullanarak toplu katliama izin verilmesinden başka hiçbir yol yoktu.

Soylular Birliğinin elektronik olarak depolanan verilerden oluşan geniş bir arşivi vardı. Arşivler YZ programı veya teknolojisiyle işlenmemesine rağmen -pek çok insanın bilmediği ince bir ayrımdı bu- bilgisayarlı sistemlerin varlığı Rayna'nın fanatikleri için tam bir sıkıntı kaynağıydı. Şeytan Musibet zaten Birlik uygarlığını tam bir kargaşanın içine sokmuş; aile kayıtları ve tarihsel belgelerin yanı sıra bilimsel ve askeri bilgiler de yaşanan panik sırasında kaybolmuştu. Ama Rayna artık temizlik kapsamını iyice genişletiyordu.

Bin yıllık kayıtlar alevlere atılıyordu. Kaybın büyüklüğü Eski Yerküre'deki İskenderiye Kütüphanesinin tahribatından çok daha büyüktü. Eğer bu durum devam ederse insan ırkı uzun bir karanlık çağla karşı karşıya olacaktı, tabii kurtulabilirse.

Abulurd Harkonnen elbette ki bütün kayıtların doğru olduğunu düşünmüyordu. Belki sahte tarihi kayıtlar yok edilirse büyükbabası Xavier'in Cihat Kahramanı olarak haklı yerini almasını sağlamak daha kolay olabilirdi.

Abulurd hedef olmak istemeyerek başar üniformasını çıkarıp sivil giysiler giydi. Etkili olacağını düşünse kişisel silahıyla sokağa çıkardı. Ama

Serena Tarikatının üyelerinin kendi hayatlarını feda etmeye istekli oldukları açıktı. Tek başına bir adam onlara asla karşı duramazdı.

Ama kendi laboratuvarını korumayı umuyordu.

Gün batımından sonra binaya geldiğinde Yüce Patriğin idari malikânesinin etrafındaki binaların bazıları yanıyordu, ama belirgin bir özelliği olmayan araştırma binası zarar görmemişti - şimdilik. Abulurd, bilim adamlarının ve mühendislerinin hiçbirinin araştırma binasını korumak için gelmemesi karşısında hem rahatlamış hem de düş kırıklığına uğramıştı. Belki de evlerinde ailelerini koruyorlardı.

Binanın içinde, makine kenelerle ilgili bütün kayıtları ve test sonuçlarını kilitledi. Laboratuvarda, mühendislerinin geliştirdiği prototip bozucu aygıt geçtiği son testlerden sonra tezgâhta bekliyordu. Fanatik bir Tarikatçının bulup ezeceği değerli araç gereçleri dolaplara kilitlemedikleri için ekibini haşlamalıydı.

Bozucuyu uygun yerine kaldıramadan önce içerideki analiz odasında birinin hareket ettiğini duydu. Dinlemek için soluğunu tuttu. Belki mühendislerinden biri araştırmalarını korumak için gelmişti. Prototip bozucuyu yeniden tezgâha bırakıp dikkatle analiz odasına yaklaştı. Işıkların hiçbiri yanık değildi. Gölgeler uzun, davetsiz misafirin sesi dikkatli ve aceleciydi. Mühendis değildi o halde. Burada olmaması gereken biriydi. Şehitçilerden biri mi?

Saldırıya uğraması olasılığına karşı kişisel kalkanını açarak odanın ışıklarını sonuna kadar açtı ve yabancının gözlerinin kamaşmasını sağladı. Adam gözlerini kapatıp sıcak kayalardaki bir kertenkele gibi hareket etti. Maula tabancasıyla iki el ateş etti, ama Abulurd'un kişisel kalkanı mermiyi durdurdu. Davetsiz misafir aygıtların arkasına kaçtı. Abulurd adamın zeytuni tenli ve kel kafalı olduğunu gördü. Yüz hatlarını tarihten hatırlıyordu. Bu adam Abulurd'un aradığı kişiydi.

Abulurd yanındaki tabancasını çıkarıp diğer eliyle de hançerini kavradı. Kalkanı açıkken pistolün kristal iğnelerini ateşleyemezdi, ama şu anda kalkanı kapama riskine de giremezdi "Kim olduğunu biliyorum Yorek Thurr."

Adam bir kahkaha attı, ama sinirli bir kahkahaydı bu. "Sonunda ünüm benden önde gidiyor işte! Bunun zamanı gelmişti."

Çömelen Abulurd etrafından dolaştı. "Seninle yüz yüze tanışma fırsatı bulduğum için memnunum. Birlik müfettişleri bunca yıl sonra hâlâ hayatta

olabileceğinden kuşku duyuyorlar, ama ben senin yeteneklerini küçümsemiyorum."

Cipol komutanının tarihi kayıtlardaki görüntüleriyle Yüce Patriğin katilinin görüntülerini karşılaştıran Abulurd, katilin kimliği konusunda artık hiçbir kuşku duymuyordu. Daha sonra çözümlemelerini şüpheci kardeşine götürdüğünde Faykan bu bilgiyi dikkatle inceleyeceğine söz vermişti, ama belli ki bu konuya da Xavier Harkonnen'in adının temizlenmesi için kurulan araştırma birimine verdiği kadar önem vermişti.

Abulurd, avının bir parçası olarak Salusa Secundus'a yeni gelenlerin kayıtlarını incelemek için kendi bağlantılarını kullanmış, göçmenlerin belgelerini inceleyerek geldikleri yerleri öğrenmişti. Yarı unutulmuş Cipol komutanına çarpıcı şekilde benzeyen birkaç kişinin görüntüsünü bulmuştu. Birlik, Xander Boro-Ginjo'nun katilini bulmak için geniş bir ağ kurmuş olsa bile ağın bir sürü deliği vardı.

"Herkes Yüce Patriğin katilini arıyor," dedi Abulurd. "Ama ben yalnızca seni arıyorum. Ve şimdi, sokaklardaki bütün o taşkınlığın arasında sen doğruca bana geldin, tıpkı bir armağan gibi." Thurr'un kayış gibi yüzü yaşlılığın kıyısında donmuştu ve hak ettiğinden yarım yüzyıl daha genç görünüyordu. Kaygısızca sırıtırken bu karşılaşmadan memnun görünüyor ve herhangi bir endişe taşımıyordu.

Thurr, araştırma merkezinin gözleri kamaştıran ışığının altında Maula tabancasını, Abulurd'un kalkanına karşı etkisiz olsa da sıkıca tutuyordu. Thurr da kalkan takmıştı, ama henüz çalıştırmamıştı. Belli ki Holtzman kalkanının kendisine sağlayacağı koruma yerine mermi fırlatan silahını kullanmanın özgürlüğünü tercih ediyordu.

"Bu saplantının şerefini neye borçluyum genç adam?" diye sordu Thurr. "Belki gelecek planlarımda seni kullanabilirim. Tarihin bir parçası olmak istemez misin?" Avını takip eden bir panter gibi hareket ediyordu.

"İnsanları zaten istediğin gibi kullanıyorsun." Abulurd omuzlarını dikleştirdi. "Büyükbabam Xavier Harkonnen'di -düşünen makinelere karşı verilen savaşta bir kahramandı- ve sen onun şöhretini mahvettin. Gerçeği çarpıtıp ailemin onurunu yok ettin."

"Evet, ama bütün bunlar iyi bir neden uğrunaydı, görmüyor musun?"

"Hayır. Görmüyorum." Abulurd, vücut kalkanının koruması altında hançerini uzatarak ona yaklaştı. "Neden laboratuvarıma geldin?"

"Sevgili mekanik hayvanlarımın geri kalanını burada saklamıyor musun? Corrin'deyken geliştirilmelerine yardım ettiğim kemirgenleri."

Thurr neşeyle kalanını kaldırdı. Tarihsel kayıtlar onu acımasız ve soğuk bir zekâya sahip biri olarak tasvir ediyordu, ama şimdi hainin gözlerindeki vahşi bakış, sanki kafasının içinde bir şey çarpılmış gibi ilave bir keskinlik taşıyordu. Her zamanki gibi kötü ve hilekârdı, ama mantıklı düşünceye tutunuşu gittikçe zayıflıyordu.

"Ah, Omnius'la çalışarak ne büyük sonuçlar elde ettim - tarihsel açıdan Cihat Polisi komutanı olarak elde ettiğimden çok daha önemli sonuçlar. Cipol için çalışırken bile bana müthiş ömür uzatma tedavisini uygulayan Omnius için bazı görevleri yerine getiriyordum. Oh, makinelerden hâlâ bir sürü sır saklıyordum, ama bütün o süre boyunca Yüce Patrik Ginjo'nun ve kandırılmış, ama ateşli taraftarlarının önüne sahte yemler atıyor, yanlış izler buluyordum.

"Dul karısı bana hak ettiğim şeyi vermiş olsaydı her şey mükemmel olacaktı. Müthiş bir kariyeri taçlandıran bir başarı olacaktı bu. Benimki gibi tarihsel bir ölümsüzlük! Ama sonra bu fırsat benden çalınınca bir şeyler yapmak zorundaydım. Küçük aç keneler yalnızca bir denemeydi. Corrin'de bitmek bilmeyen esaretteyken canım sıkıldığı için geliştirdiğim bir şeydi o. Önerdiğim retrovirüs çok daha yıkıcıydı. Sen de benimle aynı fikirde değil misin?"

"Kötülüğünün büyüklüğünü kafam almıyor," dedi Abulurd.

"Hayal gücünün olmayışının bir kanıtı bu."

Abulurd bıçağının kabzasını sıktı, daha fazla korkunç şey itiraf etmeden önce bu adamı öldürmek istiyordu. "Neden bütün bunları anlatıyorsun bana? Vicdanın ağırlaştı da boşaltmak mı istiyorsun?"

"Saçmalama. Başardığım onca şeyden sonra biraz övünmeye hakkım vardır herhalde. Üstelik seni zaten öldüreceğim, bu yüzden bana biraz tatmin olma fırsatı ver."

Bir elinde hâlâ Maula tabancasını tutan Thurr, diğer eliyle küçük, yarı saydam bir kutu çıkardı. Abulurd laboratuvarın güvenli numune kutusunu tanıdı; mührü açılıp kilidi kırılmıştı. Thurr parmağıyla kapağı kaldırdı. "Küçük arkadaşlarımdan yalnızca oniki tanesini sağlam bıraktığın için büyük düş kırıklığına uğradım ... ama bu kadarı da işimi görür."

Minik açgözlü mekanizmalar çalıştırılınca vızlayıp kıpırdanmaya başladı. Kutu Abulurd'un kalkanına çarpıp geri sekti ve makine keneler aç arılar gibi havaya dağıldı. Abulurd sığınacak bir yer arayarak geri çekildi, ama mekanik keneler dağılıp onu takip etmeye başladı.

Karanlığa yaslanıp çevredeki araç gereçlerin şaşırtıcı şekillerinin gölgelerine sığınan Thurr onu seyredip gülüyordu.

Uğuldayan keneler havada dönüp odayı taradı ve Abulurd'un insan biçimini en belirgin hedef olarak tanımladı. Minik kristal çeneleri ete dalmak için sabırsızlanarak ileri atıldılar.

Piranha kenelerden biri Abulurd'un görünmez kalkanına bir mermi hızıyla çarptı. O sekerken diğer keneler etrafını sarıp daha yavaş yaklaşmaya başladı. Abulurd kısa süre içinde Holtzman kalkanına nasıl nüfuz edeceklerini bulacaklarından hiç kuşkusu yoktu.

Mühendislerinin çalıştığı bölmelerden birine doğru gerilerken aşağıya baktı ve kendisini kurtaracak şeyi gördü. Laboratuvar tezgâhına bıraktığı prototipi yakalayıp bozucu alanı çalıştırdı.

Basit alet, kenelerin minik motorlarını bozamıyordu, ama birden Abulurd'un biçimi bozuldu ve keneler için ayırt edilemez hale geldi. Makine keneler şaşkın bir şekilde havada daireler çizdi, ardından daha geniş bir yörünge çizip birden ortadan kaybolan kurbanı aramak için daha geniş bir ağ oluşturdu. Abulurd dikkatle bozucuyu kaldırarak laboratuvarın ortasına doğru iki adım attı. Makine keneler onun hareketine karşılık vermedi. Çeneleri hızla dönüyor, onları havaya kaldıran motorları rasgele yollar izliyor, ama Abulurd'a hiç tepki vermiyorlardı.

Bu duruma sinirlenen Thurr sordu. "Ne yaptın? Sen nasıl-"

Birden makine keneler onu fark etti. Rotalarını değiştirip yaratıcılarına yaklaştılar. Thurr kaçıp kalkanını açtı. Bir düzine minik katil üstüne üşüşüp güç sahasına çarptı, sekip tekrar denedi. Bir cesede saldıran leş kargaları gibiydiler. Abulurd kapının güvenlik kontrollerini çalıştırdı. Odanın barikatları kapandı, kanun güçlerine otomatik alarm gönderildi, ama dışarıda Rayna'nın kalabalığı varken kimsenin yakında oraya gelebileceğini sanmıyordu.

"Kaderini sen kendin tasarladın Yorek Thurr."

Kenelerden bir tanesi hainin kişisel kalkanının belirsiz engelinden yavaşça geçti. Koruma alanının içine giren piranha kene vahşice bir saldırıyla çıldırmış gibi sıçramaya başladı. Kısa süre içinde kalkana nüfuz etme numarasını onbir arkadaşına gösterdi ve yırtıcı makineler yavaş yavaş yaklaştılar ve sonunda hepsi kalkandan geçti.

Keneler Thurr'un vücuduna saldırmaya başladı, mekanik çenelerini Thurr'un kollarına, boynuna, yanaklarına geçirdi. Thurr eliyle onları savuşturmaya çalıştı, ama başarısız oldu. Onu yok ederlerken hain çığlıklar

atıp debeleniyor, kollarını havada sallıyordu. Omuzlarındaki ve yan taraflarındaki deliklerden kan fışkırmasına rağmen yaklaşan ölümü yüzünden korkmaktan çok öfkelenmişe benziyordu.

Katil makinelerden biri başının etrafında bir daire çizip bronz kafasında geniş bir gedik açtı, kafatasının beyaz kemiğini ortaya çıkardı. Ötekiler Thurr'un karnını delip bacaklarında oyuklar açtılar. Kanlar içinde bir tanesi yapay dişlerini gıcırdatarak göğüs kafesinden dışarı çıktı. Havada bir tur atıp yeni lokmalar için dalışa geçti. Egzoz deliklerinden çiğ sosise benzer et parçacıkları fışkırttı.

Thurr uluyarak dizlerinin üstüne çöktü, umutsuz bir hareketle gümüş toplardan birini havada yakalamayı başarıp eliyle sıktı. Şaşkın bakışları altında kene yumruğunun içinden çıktı, Thurr'un eklemlerini kesince parmakları koptu.

Abulurd, bu korkunç gösteriyi seyrederken dehşetten midesi bulanıyor, ama aynı zamanda bu adamın insanlığa ihanet ettiğini, milyarlarca insanı öldürdüğünü ve Xavier Harkonnen'in anısını kirlettiğini hatırlıyordu. Kendi kendine bunları hatırlatmak adamın çığlıklarına karşı sağırlaşmasını sağlıyordu.

Yalnızca oniki kene olduğu için kurbanlarını öldürmeye yetecek kadar fiziksel tahribat yaratmaları birkaç dakika daha sürdü. Thurr'un yere düşüp kıvranması bittikten sonra bile keneler kafatasını delip odada başka hedefler aramaya başladılar. Abulurd'un bozucusu başka kimseyi görmelerini engelliyordu. Az sonra keneler yine Thurr'a dönüp onu parçalamaya devam ettiler.

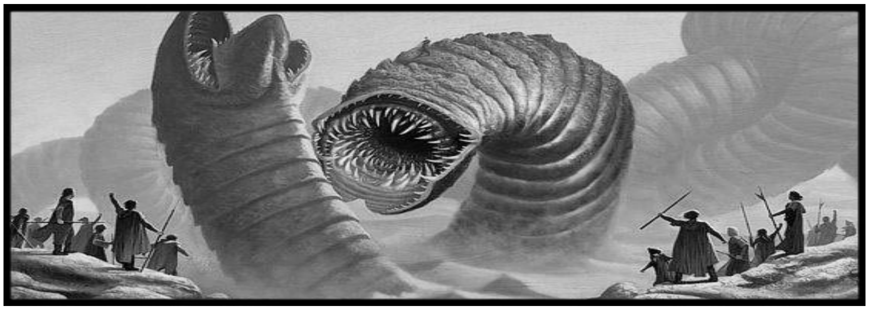
Abulurd bakışlarını onlardan alamıyordu. Piranha kenelerin korkunç tahribatına hain tamamen yok olana kadar devam etmelerine izin verdi. Sonunda testlerde kullanılan sınırlı güçleri bitince dişleri olan çakıl taşları gibi yere düştüler.

Sonunda, biraz geç de olsa Abulurd'un acil alarmı için suratları solgun ve sıkıntılı görünümlü üç muhafız geldi. Bir kasap dükkânının tezgâhından toplanmış et yığınına benzeyen şeye mide bulandıran bir dehşetle baktılar.

"Fanatiklerin hareketi sırasında bunun en büyük önceliğimiz olmadığını biliyorum," dedi Abulurd. "Ama bu adam Yüce Patrik Xander Boro-Ginjo'yu öldüren katil."

"Ama ... kimmiş o?" diye sordu muhafızlardan biri.

Abulurd yanıt vermeden önce uzun süre düşündü ve sonunda "hatırlamaya değmeyecek biri," dedi.

Rossak uyuşturucusu sonsuzluğa giden bir yoldur. Başka yollar ve henüz açıklanmayan, ama hepsinden daha önemli olan bir yol daha vardır.

— RAHİBE ANA RAQUELLA BERTO-ANİRUL

Dr. Suk'un yeni aşısının yapıldığı bütün Dişibüyücüler ölmüştü. Toplam ölüm oranı Raquella'yı tam anlamıyla dehşete düşürüyordu. Gittikçe tizleşen bir sesle konuşan Yüce Dişibüyücü ise bu durumu da Rossak halkına zorla hizmet eden İnTıp araştırmacılarının yetersizliğini gösteren yeni bir başarısızlık olarak tanımlıyordu.

Ticia Cenva hastalarla yakından ilgileniyor, Raquella'nın onlara "işkence etmesini" reddediyordu. Dişibüyücülerinden biriyle yörünge gemisindeki Dr. Suk'a numuneler göndermişti, ama analizleri yapan Mohandas tedavinin neden bu kadar ölümcül olduğunu anlayamıyordu. En kötü olasılıkla etkisiz olması gerekiyordu.

Raquella başka bir şeyin -Ticia'nın?- işe karışıp karışmadığını merak etmeye başlamıştı.

Siyah matem cüppesi içinde bir akbabaya benzeyen Yüce Dişibüyücü, test aşısının kurbanı olarak ölen altı kadına küçümseyerek baktı. Yüzlerindeki acı ifadesinden memnun olmamıştı sanki. Öfkesini Raquella'ya yansıttı. "Çabalarınız anlamsız. Herhangi bir aptal bile hiçbir yardımınız olmadığını görebilir."

"Peki, ne yapmamızı tercih ederdin? Ölmelerini seyretmemizi mi?"

"Görünüşe göre en iyi yaptığın şey de bu zaten."

"En azından denedik."

Ticia ilgilenmiyor gibiydi. "En güçlüler hayatta kalacak ve zayıflar hak ettikleri kaderle karşılaşacaklar. Rossak'ta soylarımız böyle sürmüştür. Bu yüzden Kusurludoğanlar ormana atıldı. Evrenin zorluklarıyla baş

edemeyenler yok olacaktır. DNA depolarımızdan arzu edilen karakteristikleri seçer seçmez yerlerine yenilerini üretebiliriz."

Raquella ölüm koğuşunda yatan hastalara baktı, hastaların ezici kalabalığını gördü, hastalıklarının kokusunu aldı. Şu anda geceydi ve insanların yarısı uyuyordu ya da ölmüştü. "Elinizdeki genetik numuneler eğer yardımımızı reddedersen kaybedeceğin arkadaşlarının yerine yenilerini getirmez."

Şimdiye kadar nüfusun büyük bölümü dönüşüm geçirmiş retrovirüsle karşılaşmıştı, *İyileşme*'deki Mohandas hâlâ numune suyu kopyalamak bir yana içindeki önemli maddeyi bile ayırt edemiyordu. Biraz daha fazla suya ihtiyacı vardı.

Test aşıları başarısız olduğu için Raquella'nın başka seçeneği kalmamıştı. Jimmak'ın gömleğine yerleştirdiği iz bulucu suyun yerini göstermişti. Tıp teknisyenleri ve Dişibüyücüler suya ulaştıktan sonra bütün hastaları tedavi edebilir, nüfuslarını kurtarabilirlerdi.

Kusurludoğanlar acı çekecekti. Hatta öldürüleceklerdi. Ama Rossak nüfusu çok daha kalabalıktı ve sessiz kalmak için daha fazla bahane uyduramıyordu artık.

Görevi çok açıktı.

Bir karara varmak için mücadele etmekten yorgun düşmüş bir şekilde birkaç saat uyumaya çalıştı. Gün ışıdığında umutsuzca ihtiyaç duydukları suya bir sefer düzenleyecekti. ...

Kehribar rengi korpanellerin loş ışığında, siyah cüppeli bir kadın, haftalar önce yatakları bittiği için taş döşemeye serilen battaniyelerin üstünde uyuyan salgın kurbanlarının arasından sessizce geçti.

Hastalığın artan etkilerine karşı mücadele etmeye çalışıyordu. Musibet'in üstüne çullandığını hissedebiliyor ve semptomları geri püskürtmek için zihinsel gücünün her zerresini kullanıyordu, ama onun içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. Bunu ne kadar güçlü bir şekilde reddederse etsin, ne kadar baharat kullanırsa kullansın hastalığının kanıtları bedenindeki her kasta çığlık çığlığa bağırıyordu.

Ama Ticia Cenva'nın bir görevi vardı, yapması gereken bir şey.

Bitişikteki odaya girip durdu, soluklarını bir düzene soktu. Hiç ses çıkarmamaya çalışıyordu. Burası İnTıp doktorlarının, hemşirelerin ve diğer tıp personelinin bölümüydü. Kadınlar bölümündeki uzun yatak sırasında

bulunan bir yatağın yanında durdu. Raquella Berto-Anirul yan yatmış, derin yorgunluk uykusunda ritmik bir şekilde nefes alarak uyuyordu.

Ticia Cenva'nın gözleri kısıldı, zihninde enerjinin biriktiğini hissediyordu; uzun süredir bastırdığı yıkım isteğinin gücüydü bu. Muhteşem Zufa Cenva'nın kızı olarak hayatını son bir görkemli parıltıyla vermeye hazırdı, ama bunun için fırsat bulamamıştı hiç. O zayıftı, kırılgandı - artık bir işe yaramayan kullanılmamış bir silahtı. İçindeki rahatsız edici ses onun bir korkak olduğunu söylüyor ve hayatta kalanın yaşadığı suçluluk duygusunu körüklüyordu.

Rossak Salgını bütün halkını öldürüyor ve o bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Onu ayakta tutan tek şey yükselen öfkesi ve kararlılığıydı. Bedeni kaskatı olan Ticia nefret ettiği kadına baktı. Raquella dışarıdan gelip Dişibüyücülerin aslında ne kadar basit, zayıf ve *etkisiz* olduğunu gösterebileceğini sanıyordu. Buna asla izin veremezdi.

En zayıf hastalar ölecekti, Rossak'ın güçlü soyunu sürdürmek için ödenmesi gereken bir bedeldi bu. Her şey, insan ırkının DNA'sının izini süren gizli bilgisayarlarda kaydediliyor, belgeleniyor ve depolanıyordu. Dr. Suk'un aşısı işe yarasaydı bile bu yalnızca kaçınılmazı bir süre için uzakta tutardı ve hayatta kalanlar sonsuza dek lekelenmiş olurdu. Halkının dışarıdan yardım almaksızın hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğu bilgisini kabul edemezdi. Sonuçta burada ve şimdi ölseler daha iyiydi, böylece tarih Ticia'nın liderliğini sorgulamak yerine müdahaleci doktorları suçlardı.

Yüce Dişibüyücü hastalığın ilk semptomlarının mantıksız düşünce, paranoya ve öfke olduğunu biliyordu. Ama onun bedenindeki hastalık, zihinsel güçleriyle yavaşlatıldığı için ağır ilerliyordu ve Ticia hareketlerini sorgulamayı asla düşünmüyordu. Ona göre yaşadığı suçluluk duygusu ve kızgınlık çok mantıklı bir şeydi.

Uyuyan Raquella'nın üstüne doğru eğilirken işini çabuk bitirmesi gerektiğini biliyordu. Kimse onun orada olduğunu veya hastalık semptomlarının onda da başladığını bilmiyordu. Ama hastalığın yakıcı ateşinde erimeden önce Ticia'nın yapması gereken son bir şey daha vardı. Teninin alev alev yandığını hissediyordu, ateşten ve yürümek için harcadığı çabayla kızarmıştı.

Elini siyah cüppesinin içine sokarak minik bir ilaç şişesi çıkardı, kapağını açtı. Raquella'nın dudakları hafifçe aralıktı. Ticia titreyen parmaklarla şişeyi kurcalayıp yapışkan, yağlı sıvıdan birkaç damla çıkardı.

Tadı acı, kokusu keskindi ve bu onun ne kadar ölümcül olabileceğinin belirtisiydi.

Yıllar önce Aurelius Venport ve ilaç toplayıcıları inanılmaz derecede güçlü bir zehir bulmuşlardı. O kadar zehirli bir kimyasaldı ki ona yalnızca "Rossak ilacı" adını vermişlerdi. Kimyasal maddenin suikast dışında herhangi bir kullanım alanı yoktu ve hiçbir panzehiri de bulunamamıştı. En küçük dozları bile kesinlikle ölümcüldü.

Raquella hafifçe döndü, başını yana eğdi ve işbirliği yapıyormuş gibi dudaklarını biraz daha araladı.

Önüne çıkan bu fırsattan yararlanan Ticia sıvıyı iğrenç kadının ağzına damlattı. Zehir, Ticia'nın Dr. Suk'un yeni aşısının yapıldığı test deneklerini öldürdüğü zaman olduğu gibi yine kolayca akmıştı. Artık herkes tedavinin sahte bir umut olduğuna ve Raquella'nın beklenmedik iyileşmesinin yalnızca bir yanılsama olduğuna, sonuçta hızla yeniden nükseden hastalığın onu öldürdüğüne inanacaktı.

Bütün Dişibüyücülerin önünde üstünlüğüyle gösteriş yapan kadın aslında böyle bir şeyi hak etmişti. Raquella buraya asla gelmemeliydi.

Ticia kapıya varırken Raquella'nın uyandığını, öksürüp tükürerek Rossak ilacıyla şimdiden mücadele etmeye çalıştığını duydu. Ama bu önemli değildi. Kaderini artık hiçbir şey değiştiremezdi. Yüce Dişibüyücü gölgelerin arasında kaçtı.

Zihni hemen ağzına yayılan acı tattan kaçtı. Ölümün asitli tadı. Raquella'nın hareket halindeki, uykulu belleği ona dudaklarında hissettiği birkaç damlayı bildirdi, Jimmak'ın götürdüğü mağaradaki iyileştirici gizli sudan o kadar farklıydı ki. O hayat-veren vaftiz gibiydi. Bu ise tamamen farklı. Hayat-alan.

Zehir.

Kendini şimdiden kaybolmuş hissediyor ve karanlık bilinçsizliğin derinliklerine iniyordu. Birden zihninde bir ışık yandı, Raquella'ya savaşmanın yeni bir yolunu gösterdi, sahip olduğunu bilmediği bir silahı gösterdi. Bedeni, anlaşılması zor kimyasalları özümsedikten sonra Musibet'in çetin sınavında değişikliğe uğramıştı. Raquella'nın beklenmedik becerileri ve hücrelerinin en derin yerlerinde yeni kaynakları vardı artık.

Her yerini mutlak bir sükûnet kaplarken Raquella, beyninin özünden çıkan ve ister istemli olsun, isterse otomatik her türlü işlevi yöneten bağlantıları, damarlara, kirişlere, kaslara doğru yayılan sinir yollarını gördü.

Her şey o kadar açıktı ki, tıpkı bir insan bedeninin haritasını inceliyor gibiydi. Sinsi zehir kanını, organlarını ve bağışıklık sistemini kaplamaktaydı. Rossak ilacı sanki canlı gibiydi, kötü amacı içinde kötü niyetli ve güvenliydi.

Hayır, bu kötü değildi - ama zehir kötüydü.

"Vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandı. "Savaşacağım. Beni artık yalnızca korku öldürebilir."

Raquella bedeninin derinliklerine çekilerek içsel bir savaş başlattı.

Bedeninin savunma hatlarını destekleyip zehirin saldırısına karşı biyokimyasal bir duvar oluşturdu. Sonra da düşmanıyla kafa kafaya karşılaştı. Rossak ilacının moleküler yapısını analiz ederek etrafındaki elementleri değiştirdi, serbest radikalleri yeniden bağlarken sarkan protein zincirlerini de kopardı; böylece zehirin tüm silahlarını elinden almıştı.

Raquella sabırla zehri dönüştürüp iyice güçsüzleşene kadar parçaladı. Artık ona zarar veremezdi. Bunu ilk kez yaptığı için yeni yeteneklerini de keşfediyordu; vücudundaki bütün hücrelerin ve dış moleküllerin üzerinde tam kontrol sahibi olduğunu fark etti. Tıbbi olarak eğitilmiş zihni bu fikre hayran olmuştu. O artık karmaşık biyolojik makinesinin en karmaşık işlevlerinin bile ustasıydı.

Tıpkı ebedizihin Omnius gibi.

Bu düşünce kadını rahatsız edip meraklandırdı. İnsanlar aslında kendi yarattıkları düşünen makinelere ne kadar da çok benziyorlardı? Belki her iki türün de itiraf edebileceğinden çok daha fazla.

Ve içeride çok başka bir şey daha gördü, genetik şifresinin derinliklerinde şaşırtıcı bir hikâye kitabına benzeyen bir şey. İlk başta damla damla geldi, tıpkı Jimmak'ın havuzuna damlayan su gibi, ama sonra atalarının anıları zihnine bir sel gibi hücum etti. Bu bilgi deposunun her zaman için orada olduğunu biliyordu, kuşaktan kuşağa geçtiğini, kapalı ve ulaşılmaz olduğunu ... ama şimdi ölümcül zehrin hızlandırmasıyla birlikte anahtarı bulup kapıyı açmıştı.

Yaşadığı şey şiddetli fışkırmanın ortasından bir yudum su almaya çalışmak gibiydi. Beynine bir sürü şey geliyor, bilincini dolduruyordu, ama hepsi başından beri oradaydı ... gizleniyor ve bekliyordu. Ne gariptir ki zihinsel olarak yalnızca kadın atalarına ulaşabiliyordu.

Derken bu coşkunun ortasında anıları kayıp gitti; sanki ona gelecekmiş gibi yapıp ulaşamayacağı bir yere gittiler. Bütün o harika ataları tarafından terk edilince Raquella kendini öksüz kalmış gibi hissetti. Sonra yavaş yavaş

gerektiğinde gelip yardım edeceklerini ve sonra yeniden yankılanan geçmişe geri döneceklerini anladı.

Gürültücü anılarının olmadığı yankılanan boşlukta Musibet retrovirüsünün artık sisteminde aktif olmadığını fark etti. Onu tamamen etkisiz hale getirmiş ve onun yerine görünmez antikorlar oluşturmuştu. Raquella, hücresel yapısı aracılığıyla her hastalığın izini sürebilir, onu bir intikam gücü gibi takip edebilir ve düşmanı uzaklaştırabilirdi. Bir daha hasta olmaktan korkmasına asla gerek yoktu.

Hücrelerinin en derin yerlerinde sahip olduğu şeyle çalışıyor, Mohandas Suk'un yörünge laboratuvarında asla ulaşamayacağı sonuçları elde ediyordu. Raquella'nın bedeninde artık kendi laboratuvarı vardı ve şu anda tam istediği şeyi yaratıyordu: Rossak Salgınını yok edecek hızlı ve güçlü bir aşı sentezlemek için gereken antikorları.

Mağaradaki suya ihtiyacı yoktu. Kendi hücreleri ve bağışıklık sistemi Mohandas Suk'un *İyileşme*'de kullandığı bütün tesislerden çok daha karmaşık ve etkili olan bir fabrikaydı. Raquella gerektiği kadar antikor üretebilirdi.

Zehir onu öldürmemiş, tersine özgürleştirmişti. Gezegendeki herkesi kurtaracaktı. Yani Ticia Cenva'nın planladığı şeyin kesinlikle tam tersi olacaktı.

Raquella'nın sahip olduğu yeni sezgisinin yanı sıra yapılan testler de Suk'un orijinal aşısının, salgın kurbanlarının bağışıklık sistemini gerçekten de güçlendirmesi gerektiğini kanıtlıyordu. Raquella test deneklerinin ilacın başarısızlığının değil bir cinayetin öldürdüğünü anlıyordu.

Ticia Cenva.

Ulaştığı bu yeni farkındalığı içindeki Raquella düşüncelerini intikama değil, şifaya odakladı. Bedenindeki biyofabrikada üretilen katalizörler aracılığıyla mevcut aşıları değiştirdi ve kanından aldığı antikorlarla zenginleştirdi. Artık mağaradaki suya ihtiyacı yoktu; Kusurludoğanları ve onların sefil yaşamlarını mahvetmesine hiç gerek yoktu. Gerek duyduğu her şey zaten kendi bedeninde vardı.

Raquella, yamaç kentindeki koğuşları ve revirleri dolduran ölmekte olan hastalara ilacı vermeye gitti. Geriye kalan İnTıp doktorları ve tıbbi yardımcılar yanında dolaşıp ona yardım ediyordu. Daha fazla sayıda insan iyileşip yardım etme gayretiyle yataklarından çıktıkça Rossak salgını yavaşladı, engellendi ve sonunda geriledi.

Raquella'nın orijinal tedavisi için gerekli suyu Dişibüyücülerin değersiz olduğunu düşündüğü toplum dışına itilmişlerden almış olması kadına kaderin bir cilvesi gibi görünüyordu. Artık değişmiş durumdaki içsel kimyası, Kusurludoğanları neredeyse hayvan gibi veya birer hata olarak değerlendiren bütün bu kadınları kurtarmıştı.

Salgından kurtuldukları için kutlama yapmaktan çok uzak olan Ticia Cenva hiçbir yerde bulunamıyordu. Ölümden bir kez daha mucizevi bir şekilde kaçmış olan Raquella, Yüce Dişibüyücünün kendini yalıtmasına şaşırmıyordu. Raquella ve sayıları gittikçe artan sağlıklı asistanları aşı şişelerini dağıtıp hastaları aşılıyordu.

Raquella gereken herkese aşının yapıldığını gördükten sonra Yüce Dişibüyücüye ne olduğunu öğrenmek istedi. Ticia Cenva virüsten kaçmış mıydı, yoksa ona yenilmiş miydi? Diğer kadınlar Raquella'nın sorusundan kaçarken, onların doğrudan ve dolaylı söylediği yalanları seziyordu. Rossak kadınları çok önemli bir şey saklıyordu.

Dişibüyücünün kendisini zehirlemeye çalıştığını bilse de hiçbir şeyden korkmayıp sezgilerine güvenerek Ticia Cenva'nın odalarının bulunduğu yere gitti. Yüce Dişibüyücünün buradaki otoritesini ele geçirmeyi asla düşünmemiş, yalnızca salgınla savaştıktan sonra Rossak'tan gitmeyi istemişti. Ama Ticia şimdi onu yendiği şeye zevkle bakan halinden memnun bir galip olarak görüyor olmalıydı.

Ticia'nın özel odasının girişine vardığında yolunun titreşen bir enerji engeliyle kapatıldığını gördü - Holtzman kalkan jeneratörü değil, öfkeli ve çıldırmış bir zihnin yansıttığı güç duvarıydı. Aşılamaz engelin diğer tarafında huzursuz genç Karee Marques'i gördü. Sol tarafında da güç dalgalarıyla bulanık görünen Ticia Cenva dikiliyor, alev almak üzere olan psişik bir silah gibi parlıyordu.

Beni artık yalnızca korku öldürebilir, diye özgüven duygusunu çoğaltan Raquella, ruhsal varlığındaki en sakin yeri aradı, kimsenin kendisinden alamayacağı bir yeri. Ruhunun özel kalesinden enerji bariyerine bakıp hiçbir Dişibüyücünün keşfetmediği güçlerini kullandı.

Engel kesilmekte olan bir elektrik akımının son titreşimleri gibi yok oldu. Ticia öfkeli bir şekilde engeli yeniden inşa etmeye çalıştı, ama her çabası başarısızlıkla sonuçlandı. Yüce Dişibüyücü psişik parıltısını kaybetti, sanki umutsuzluk dalgası onu yok etmişti. Tamamen yenik düşmüş durumdaki Ticia Cenva titreyerek dikilirken güzel yüzü sanki bir acı ve hastalık maskesine dönmüştü.

Raquella içeri girip ayaklarının üstünde sarsılan, yüzü kıpkırmızı ve ter içindeki düşmanıyla yüzleşti. Aşikâr hastalık lezyonları yüzünü ve kollarını kaplamıştı; derisi ve gözlerinde sarımsı bir gölge vardı. Karee Marques tanık olduğu güç gösterisinden ürkerek yoldan çekildi. Özel odanın arka tarafından beş Dişibüyücü daha çıktı, liderlerinin belirgin başarısızlığı ve hastalığı onları hayrete düşürmüştü.

"Ne sakladığını söyle," dedi Raquella, tam anlamıyla kendisinin olmayan bir Ses kullanarak. İçindeki geçmişten bugüne ve geleceği uzanan dişi atalarının oluşturduğu gerçek sürü onunla birlikte konuşuyordu. Sözcükler uzay zamanda yankılanıp kendi üstünde katlandı.

"Yapamam ..." dedi Ticia. "Yap-yapamam..."

"Söyle bana! Bütün atalarımıza işlediğin suçu, aldığın hayatları, çaldığın geleceği anlat!" Yine Ses konuşuyordu, ama bu kez Raquella'nın boğazından çok daha ısrarcı ve güçlü bir şekilde çıkıyordu. Sözcüklerin tonlaması öylesine zorlayıcıydı ki, karşı koymak imkânsızdı.

Ticia Cenva bir itiraf fırtınasıyla Raquella'nın Rossak halkını kurtarma girişimlerini nasıl bozduğunu, test deneklerini nasıl öldürdüğünü ve Raquella'yı nasıl zehirlediğini anlattı. Nedenleri ona göre çok mantıklıydı, dönüşüm geçirmiş Musibet'in sersemletici ve paranoyak ilk aşamalarında harekete geçmesini gerektiriyordu.

Yüce Dişibüyücüyü yeni bir gözle seyreden Raquella, Ticia Cenva'nın çok daha fazlasını sakladığını fark etti. Sırrı basit bir düşmanlıktan da öteye gidiyordu. "Bana burada ne sakladığını hemen söyle." Ses, sanki var olan en eski şeymiş gibi çıkmıştı ortaya ve yadsınamazdı.

Ticia direnemedi. Kötü kullanılan bir kukla gibi kesik kesik hareket ederek Raquella'yı bilgisayarlar ve diğer elektronik ekipmanla dolu muazzam büyüklükteki bir odaya, kocaman bir bilgi deposuna götürdü. Bilgisayarlar verileri işlerken hatifçe uğulduyor, makineler arasında alışverişte bulunuyor ve bilgileri üst üste yığıp daha yüksek, daha kapsamlı bir seviyeye taşıyordu: yalnızca orijinal Musibet sırasında değil, Rossak'ta yetişen pek çok kuşak boyunca çeşitli ırklardan milyarlarca insandan alınan DNA analizlerinin bulunduğu, o güne kadar biriktirilen en ayrıntılı genetik kayıt deposuydu burası.

Raquella bilinçdışında bir yerlerde burayı zaten biliyordu. Salgından etkilenen Yüce Dişibüyücü, Ses'in zorlamasıyla itiraflarını sürdürürken Raquella da içindeki atalarının *onu* bu duruma yönlendirdiğini

hissediyordu. Sanki bunu önceden görmüş ve insanları oyun parçaları gibi hareket ettirmişlerdi. *Kaderim burada ne yapmamı söylüyor?*

Sorusunu kendisi yanıtladı ve bu farkındalık Raquella'ya aynı zamanda hem rahatsız edip hem de güven veren ürkütücü bir his sağladı. Uzun zaman önce toza dönmüş kadınlar kendisini seyrediyor, yaklaşan önemli kararlarda ona rehberlik edip danışmanlık yapıyordu.

Ticia aniden öksürüp sendeledi ve dizlerinin üstüne sert taş döşemeye çöktü.

Raquella ona doğru atıldı. Kare Marques, Ticia'yı tutup rahatlatmaya çalışırken Raquella cebinden ilaç şişesini çıkardı. "Hastalığın ilerlemiş bir aşamada, ama bu ilaç virüsü etkisiz hale getirip hastalığı vücudundan temizleyecek."

Yerde yatıp acı içinde kıvranan Ticia bir öksürük nöbetine tutuldu. Mavi gözleri yaşlanmış ve kırmızı damarlarla dolmuştu. Ruhuna açılan pencere onu gerçek yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu. Bir süredir bol miktarda melanj tüketmek zorunda kalmıştı, bu da ona daha genç bir görünüm ve baharat mavisi gözler vermişti. Ama şimdi Musibet savunma sistemlerini neredeyse hiçe sayarak ilerlerken bütün bunlar değişiyordu.

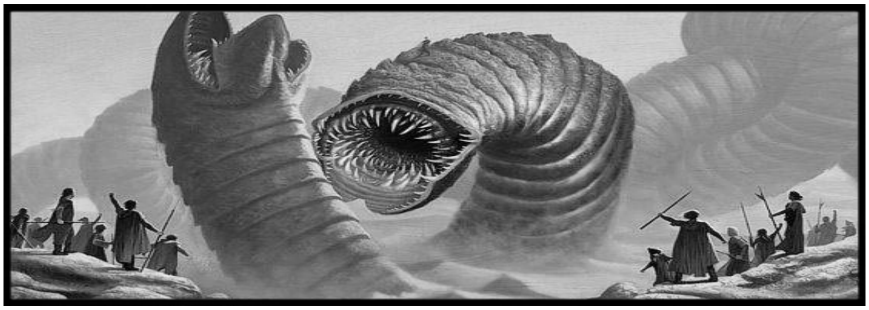
Ticia kalan son gücüyle Raquella'yı itti. "Senin yardımını istemiyorum! Artık genetik veritabanımızı biliyorsun. Bilgisayarları. Uğrunda çaba harcadığımız her şeyi yok etmesi için Serena Tarikatını çağıracaksın."

"Çalışmalarını yok etmek istemiyorum," dedi Raquella. "Üzerine eklemeler yapmak istiyorum. Parmentier'deki fanatik kalabalık Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesini tahrip etti. Onların davalarını sevmiyorum."

Ticia sessiz kaldı, ama gözlerindeki nefret çok daha alevli bir şekilde yanmaya başladı. Elini ter içinde kalmış siyah cüppesinin arasından çıkarırken elinde, içinde acı, buruk maddenin bulunduğu küçük şişeyi tutuyordu. Parmaklarına bu sıvı bulaşmıştı. Raquella kendisini neredeyse zehirleyen Rossak ilacını hemen tanıdı.

Yüce Dişibüyücüyü tutmak için uzandı, ama Ticia zihinsel gücünün son kalıntılarıyla onu itti. Şişe yere düşüp kırıldı. Dişibüyücü kimse onu durduramadan zehir sürülmüş parmaklarını kaldırıp dudaklarına götürdü. Tek bir damla yeterliydi.

Hayat sönüp giderken Ticia'nın gözleri boşluğa, uzaklara doğru bakakaldı.

Verici ve alıcı nesneler "ödülü" tamamen farklı şekillerde tanımlayabilirler.

— COGİTOR KWYNA
İçgözlem Şehri Arşivleri

Sakin, ama şüpheci bir yapıya sahip olan Dante mekanik gövdesiyle arkasına yaslanmış olarak ve sanki bir listeden okuyormuşa benzeyen sesiyle karşı tezlerini sunuyordu. Diğer iki Titan da söyleyeceklerini söylemiş Dante'yi dinliyorlardı.

"Bu nedenle," diye toparladı Dante, "eğer Vorian Atreides'in bize gerçekten kendi isteğiyle geldiğine ve genişleme çabamıza katılıp *hrethgir*'in aleyhine döneceğine inanıyorsanız General, kararını değiştirmeden önce onu simeğe dönüştürsek iyi olur." Başındaki optik lifler yanıp sönüyor, sanki mekanik bir şekilde göz kırpıyordu.

"Katılıyorum," dedi Agamemnon aşırı sevinçli bir tonlamayla. "Bedeninin eti kesilecek ve böylece bize olan sadakati entelektüel olmaktan öteye geçecek. Geri dönüşü olmayacak."

"Oh, onun kararı konusunda *entelektüel* diye bir şey yok," dedi Juno. "Ameliyathaneyi hazırlayayım. Sevgili kedicik Quentin bana yardım edecek. Onun yer değiştirmiş sadakati için önemli bir sınav olacak bu."

"Butler bundan nefret edecek," dedi Dante.

"Biliyorum. Ama gerçekten de olayları Vorian'ın iddia ettiği gibi görüp görmediğini gösterecek." Juno bir kahkaha attı. Kendilerine katılan diğer yeni dönmeyi bulmak için giderken yürüme-gövdesi şangırdayarak odadan çıktı.

"Evet, baba. Simek olmak istiyorum. Hem de her şeyden fazla." Vor bu yalanı tekrar tekrar pratik etmişti. "Bir güvenilir olduğum günlerdeki hayalimdi bu. Senin gurur duymanı sağlarsam bir gün simek olmama izin verileceğini hep biliyordum. Tıpkı senin gibi."

"O halde o gün geldi oğlum." Agamemnon'un muazzam büyüklükteki yürüme gövdesi, kalenin dışındaki buzdan köprünün önünde, Vor'un tepesinde yükseliyordu. Titan generalin, zincir zırh benzeri altın rengi parıltılarla süslenmiş olan yürüme gövdesinin büyüklüğü Vor'un boyunun neredeyse iki katıydı. "Ameliyathanede seni bekliyorlar."

Titan general oğlunun yanında yürüdü. "Simek olmayı seveceksin, sana söz veriyorum. İstediğin gibi bir gövde seçebilirsin, artık zayıf biyolojik bedeninin yetersizlikleriyle sınırlanmayacaksın. Senin hayalindeki gibi bir gövde yaratabiliriz."

"Ben pek çok şey hayal edebilirim baba." Başının üstündeki buzlu gökyüzü Hessra'nın donmuş yüzeyinin devamı gibiydi, sanki buz ve kar yukarıya kalkmış, aradaki havada bir katman oluşturmuştu.

Vor olabildiğince dik durdu, hâlâ çok genç ve güçlü görünmesine rağmen kendini çok yaşlı hissediyordu. Yapması gereken şeyi yapmak için kendini kararlı davranmaya zorlayarak devasa binaya girdi. Geçitte koruyucu giysilerine rağmen aniden üşüdü. "Ameliyata girmeden önce neden seni eskiden olduğu gibi temizlemiyorum?"

"Eski zamanların hatırına mı? Eski klişelerin bir kısmı her zaman doğru oluyor, değil mi?"

Vor'un attığı kahkaha etrafındaki geniş boşluğa yayılarak boş bir hal aldı. "Kuşkusuz kendini farklı, temiz bir makine gövdeye aktarabilirsin, ama ben yalnızca eski bedenimden tamamen vazgeçmeden önce bu deneyimi bir kez daha yaşamak istiyorum. Ve bu ikimizin de hoşuna gidecek bir şey olacak."

"Harika bir fikir - ve o zaman ben kendime hayran olacağım." Agamemnon zincir zırh benzeri süslemelerini şıngırdatarak yüzlerce yıl önce inşa edilmiş olan soğuk, kapalı koridorda yürüdü. Zincir zırh süslemeleri de tıpkı yürüme gövdesindeki muhafazalarda sakladığı aletler, bıçaklar, ok atan tabancalar gibi garip ve uygunsuz görünüyordu.

Vor'un yaşadığı adrenalin hücumu ve beklentisi hareket etmesini sağlıyordu. Kızarmış ve endişeliydi. Ama o ve general farklı şeyler bekliyorlardı. ...

Juno ameliyathaneyi hazırlarken babası onu bir dizi rampadan geçirerek yukarı çıkardı. Bu bölümler, yarı saydam koruyucu kapları, garip cinsel organlar gibi alt takımlarına güvenli bir şekilde yerleştirilmiş olan neo-simekler tarafından korunuyordu. Buzulların arasına yarı gömülü durumdaki, donmuş zeminin üstünde heybetli bir şekilde yükselen bir

kuleye tırmandılar. Agamemnon ne kadar dağınık olsa da fethettiği bölgeyi araştırmaktan çok hoşlanıyordu.

"Son temizlenmemden bu yana çok zaman geçti," dedi Agamemnon, iri gövdesini simeklerin geliştirdiği bakım ekipmanına yerleştirirken. "Bu çok hoşuma gidecek Vorian. Hatta sanırım senin ameliyatını kendim yapacağım, temizleme ve cilalamanın karşılığı olarak."

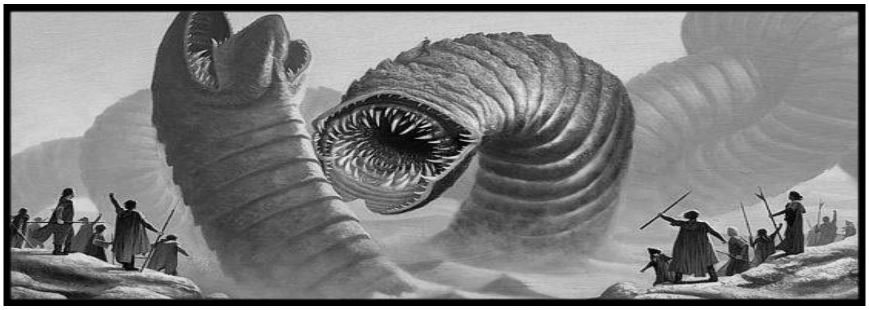
"Başka türlüsünü istemezdim."

Soğuk kulenin tepesindeki küçük, aynalı bir odaya girdiler. Dört boş simek gövdesi bir kenarda dikiliyordu - bunlar Titan generalin tercih ettiği çeşitli savaşçı birimlerdi. Temizlik ve cilalama malzemeleriyse dolaplara ve raflara güzelce dizilmişti. Geniş bir pencere Hessra'nın loş, buzlu manzarasına açılıyordu. Vor istemeden ürperdi.

Aletleri ve restorasyon aygıtlarını incelerken gönüllü bir güvenilir olduğu günlerde ne kadar da genç ve masum olduğunu hatırladı. Generalin sahte anılarına, hikâyelerine, kuramlarına inanıyordu. Vor o zamanlar hiçbir şeyi sorgulamayı düşünmemişti. Şimdiyse hiçbir şeye inanmıyordu.

Çok fazla şey yaşamış ve öğrenmişti.

"Pekâlâ, baba," dedi bekleyen simeğe dönerek, "haydi başlayalım."

Haklı ya da haksız olsun, kardeşinizi destekleyin.

— Zensünni Deyişi

Başarılı *kanla* akınının ardından İsmail mağara köyünün en geniş toplantı odasında halkına hitaben konuşuyordu. Kendini yeniden canlı hissediyor, kanı yaşlı bedeninde sıcacık akıyordu. O ve yanındaki aşırı uygarlaşmış çöl adamları düşmanlarını öldürüp köleci kampındaki ganimetleri toplamışlardı. Dış-dünyalıların yiyeceklerini, suyunu, araç gereçlerini ve parasını almışlardı. Ama bu durum İsmail için yeterli değildi - organ tacirlerine saldırdıkları diğer köylere yaptıklarının bedelini ödetmek için hiç de yeterli değildi.

Artık işleri bittiği ve eve döndüklerinde El'hiim gördüklerinden çok rahatsız olmuştu, özellikle de suyunu almak için düşmanın kanını süzme işleminden. "Yüzlerce yıllık uygarlık elimizden alındı," dedi İsmail'e doğru sessizce. "Hayvanlara döndük ve Arrakis'teki hiçbir kanun artık bizden yana olmayacaktır. Kazandığımızdan çok daha fazlasını kaybettik."

"Hayır. Mirasımızı yeniden kazandık," diye yanıtladı İsmail. "Biz her zaman çöl yasasına uyduk, hayatta kalma yasasına - Budallah'ın yasasına! Konforlu evlerinde oturan uygar insanların koyduğu kurallar neden umurumda olsun ki?"

El'hiim kaşlarını çattı. "Benim umurumda İsmail."

Ama İsmail konunun köylüler arasında öylece kalmasını reddediyordu. Yaşlıların toplanmasının ardından sabırsız genç adamlar ve kadınlar dinlemek için sessizleşince büyük bir hararetle konuştu. "Köleciler köyümüze saldırdı, ama onları kovduk. Başka bir köye saldırdıklarında kaybeden kardeşlerimizin intikamını aldık - ama düşmanlarımız tekrar tekrar gelmeye devam edecektir! Kapılarımızı onlara açtık. Çakalların bizden yararlanmasına izin verdik." Sıkılı yumruğunu kaldırdı.

"Gelecek için tek umudumuz Solucansüvarisi Selim'in yoluna geri dönmektir. Yalnızca hayatta kalmak için gereken eşyalarımızı alıp kölecilerin bizi rahat bırakacağı çölün derinliklerine çekilmeliyiz."

Dinleyenlerden bazıları coşkulu bir şekilde çığlıklar atarken diğerlerinin canı sıkılmış görünüyordu. Kanlı baskının ardından çok sayıda genç Zensünni erkeği, eski kanun dışı günlerde olduğu gibi daha fazla intikam saldırısı düzenlemeyi istiyordu.

Ama sıkıntılı görünen Naib El'hiim ayağa kalkıp onları yatıştırdı. "Bu kadar tepkisel olmaya gerek yok İsmail. Korunmasız köylere saldıranlar suçlulardı ve en büyük cezayla cezalandırıldılar. Sorunu hallettik."

"Sorun toplumumuzun özünde yatıyor," dedi İsmail. "Bu yüzden buradan ayrılıp ruhlarımızı yeniden bulmalıyız. Solucansüvarisi Selim'in kehanetini hatırlamalı ve bize söylediği şeyi yapmalıyız."

"Naib benim ve Solucansüvarisi de benim öz babamdı," dedi El'hiim. "Aşırı miktarda melanj tükettikten sonra yaşadığı görülere fazla bel bağlamayalım. Çok fazla baharat birası içtiğimiz zaman hepimiz garip görüler yaşamıyor muyuz?" Özgür Adamlardan bazıları kıkırdarken İsmail kaşlarını çatmıştı.

"Sorunlarımızdan kaçmak sorunlarınızı çözmez. İsmail. Çözümün fazla ... basit."

"Ve senin çözümün kör ve tembel, *Naib,"* diye parladı İsmail. "Dış-dünyalıların halkımızı nasıl köleleştirip öldürdüğünü gördün, ama yine de onlarla iş ilişkisi kurmak ve hiçbir şey olmamış gibi yapmak istiyorsun. Onlarla birlikte huzur içinde var olabileceğimizi düşünüyorsun."

El'hiim ellerini kavuşturdu. "Evet, düşünüyorum! Aynı anda var olabilmeliyiz."

"Haşerelerle iyi komşu olmak benim umurumda bile değil!" İsmail diğerlerinden büyük destek alarak üvey oğlunun karanını değiştirmesini sağlayabileceğini ummuştu. Ama şimdi yalnızca tek bir çözüm olduğunu görüyordu, yıllardır gelişen bir çözüm. İsmail El'hiim'i kendisi yetiştirdiği ve Marha'ya söz verdiği için son derece aşikâr olan gerekli hareketi düşünmeyi hep reddetmişti. Şimdiyse -halkının iyiliği ve Arrakis'in geleceği için- ondan daha fazla kaçamazdı.

Kara akreplerin saldırısından kurtardığı, eğitip koruduğu üvey oğluna döndü. Şimdi halkını korumak daha önemliydi. Bu karar içini parçalıyor ve sözünden döndüğü için Marha'nın hayaletinin geri gelip kendisini rahatsız edeceğinden korkuyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Zensünnilerin

özgür ve hayatta kalmalarını sağlamalıydı. Ruhunun derinliklerinde El'hiim'in onları zayıflığa ve yıkıma götüreceğini biliyordu.

"İsmail, düşünülmesi gereken pek çok şey var," dedi El'hiim, onu yatıştırmaya çalışarak. "Son olayların ne kadar rahatsız edici olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama eğer yeniden kanun kaçağı olursak son yarım yüzyılda kaydettiğimiz bütün ilerlemeyi kaybederiz. Belki biz birlikte-"

"Sana meydan okuyorum," dedi İsmail, sesi mağarada gürleyerek.

El'hiim ona baktı. "Ne-?"

İsmail elini kaldırıp Naib'in suratına herkesin görebileceği bir tokat patlattı. "Zensünni geleneğine uyarak sana meydan okuyorum. Sırtını geçmişimize döndün El'hiim, ama insanlar buna aldırmazlık etmene izin vermeyecektir."

Odadaki herkes aynı anda soluğunu içeri çekti. El'hiim yaşlı adamın yaptığı şeye inanamayarak geriledi.

Ellerini kaldırdı. "İsmail bu saçmalığı kes. Ben senin-"

"Sen benim oğlum değilsin, Solucansüvarisi Selim'in de oğlu değilsin. Sen Zensünni halkının kalbini yiyen tahripkâr bir böceksin."

İsmail kendine engel olamadan El'hiim'e bir tokat daha indirdi, bu kez öteki yanağına ve daha sert bir şekilde. Ölümcül bir hakaretti bu. "Naib unvanına meydan okuyorum. Sen bize ihanet ettin, bizi kâr ve konfor için sattın. Zensünni halkının yönetimi ve geleceğimiz için sana meydan okuyorum."

El'hiim telaşlanmış görünüyordu. "Seninle dövüşmeyeceğim - dövüşemem. Ben benim üvey babamsın."

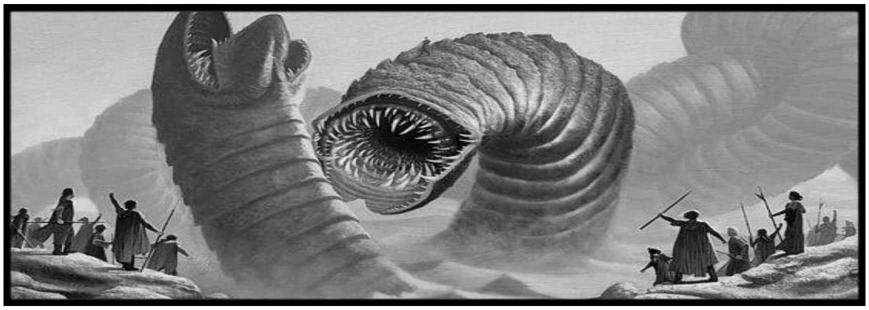
"Seni Solucansüvarisi Selim'in yoluna göre yetiştirmeye çalıştım. Sana çöl yasalarını ve kutsal Zensünni Sutralarını öğrettim. Ama sen beni utandırdın, gerçek babanın hatırasını da utandırdın." Sesini yükseltti. "Bütün bu insanların önünde üvey oğlum olarak seni evlatlıktan reddettiğimi bildiriyorum - sevgili Marha'm beni affetsin."

İnsanlar duyduklarına inanamıyorlardı. Ama İsmail, El'hiim'in yüzündeki sıkıntılı, korkmuş ifadeyi görmesine rağmen kararlılığından vazgeçmedi.

"Zensünni yasası çok açıktır El'hiim: Geleneklerin emrettiği gibi benimle dövüşmezsen duruma Şeyh Hulud'un karar vermesine izin vereceğiz."

Genç Naib artık iyice korkmuştu. Odadaki diğer Özgür Adamlar İsmail'in ne demek istediğini çok iyi anlamış bir şekilde bakıyorlardı.

Bir kumsolucanı düellosu geleceklerine karar verecekti.

Pek çok şey algıya bağlıdır. Olayları çevremizin filtreleriyle görürüz, bu da doğru şeyi yapıp yapmadığımız konusunda karar vermemizi zorlaştırır. Üstlenmem gereken bu korkunç görevde -bütün tarafsız ölçülere göre günahkâr bir eylem- sorun her zamankinden çok daha belirgin bir şekilde görünüyor.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES

Quentin kendi işlemi sırasında, kendisini insan bedeninden ayıran o korkunç cerrahi operasyonu seyretmek zorunda kalmamıştı. Simek cerrahlar, daha o bilincini kazanmadan beynini kafatasından çıkarıp almışlardı. Ama şimdi, optik lifleriyle Vorian üzerinde gerçekleştirilecek olan korku gösterisini seyretmeye zorlanıyordu.

Juno, dondurucu ameliyathanedeki kötü görünümlü aygıtlarıyla gurur duyuyor gibiydi. Şimdilik cilalı metal ve plastan oluşan tıbbi aletler ışıl ışıl parlıyordu; ama kısa süre sonra kan içinde kalacaklardı.

Beyin kabında çevresinden yalıtılmış olsa bile Quentin hissettiği tiksintiyi bastıramıyordu. Yüce Başarın ne yaptığını bildiğini umuyordu. ...

Cogitorların ikinciliyken dönüştürülen iki melez neo ortalıkta dolanıyor ve Vorian Atreides'i dönüştürecek olan operasyona istemeden yardım ediyordu. Quentin gibi ikincil-neolar da isteksiz katılımcılardı, ama kendisine yardım edeceklerini sanmıyordu. Sessizce odayı ameliyat için hazırlıyorlardı.

Büyük eklemli makineler odanın duvarlarına ve tavana bağlanmıştı. Bunların arasında çeşitli delici ve kesici lazerler, iğne sondaları, elmas testereler ve kıskaçlar da bulunuyordu. Kesilen uzuvların ve organların atılacağı metal çöp kutuları cilalı masanın yanına yerleştirilmişti. Ameliyat masasında kanın süzüleceği derin kanallar vardı.

"İşlem bir süre için oldukça pis gerçekleşiyor," diye neşeyle belirtti Juno. "Ama sonuç her zaman aracı temize çıkarır."

"Simekler her zaman için hareketlerini temize çıkarmışlardır," dedi Quentin.

"Sözlerinde bir burukluk mu seziyorum, kedicik?"

"İnkâr mı etmemi istiyorsun? Ben kendi başıma anlamakta zorluk çekiyorum, ama Yüce Başar denemem gerektiğini söyledi." Bu sözleri söylemekten bile nefret ediyordu. "Simek olmak hiçbir zaman benim istediğim bir seçenek değildi ve bunu kolayca kabullenmemi bekleyemezsin ... ama bazı üstünlüklerini de görmeye başladım."

"Erkeklerin ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum. Agamemnon'la bin yıldan uzun süredir birlikteyim." Yeniden kıkırdadı.

Quentin'e işleme katılmasını sağlamak için kolları olan küçük bir yürüme gövdesi verilmişti. Juno'nun daha büyük, daha sofistike yapısı için herhangi bir tehdit oluşturamayacak mekanik bir gövdeydi. Juno bir Titandı ve herhangi bir neoyu kolayca ezebilirdi.

Mekanik keşişler ameliyat makinelerini sterilize ederken Juno da Vorian'ın içeri getirilip masaya nasıl yatırılacağını anlatırken büyük bir zevk alıyordu. "Ameliyatı kolaylaştırmak için ona yeterince narkoz vermeyi düşündüm. Ama fiziksel etin hissettiği ham acıda saf ve güçlü bir şey var. Bunu hissetmek için Vor'un son şansı bu." Juno kıs kıs güldü; Quentin onun yalnızca kötü olduğunu düşünüyordu. "Belki de kesicileri uyuşturucu vermeden kullanmalıyız ... onun gerçek acıyı son bir kez hissetmesini sağlamak için."

"Bu insana iyilikten çok sadizm gibi geliyor," dedi Quentin, boyun eğmiş ve direnmeyen biri rolünü oynamaya devam ederek; böylece Juno onun beklentisini anlamayacaktı. "Agamemnon'un oğlu kendi isteğiyle sizin davanıza katılıyorsa neden onu öfkelendirmek istiyorsun?" İleri çıkarak cerrahi lazerleri, hassas beyin ameliyatını gerçekleştirmek için tasarlanmış olan kesici ve hareket ettirici parmakları inceledi.

Juno tıbbi aletlerini korumak için uygun bir yere geçti. Quentin'i bu korkunç ameliyathanedeki güçlü kesici ve ağır silahlardan uzaklaştırdı, ama yenilmiş Cihat subayının kendisine burada saldırmak gibi aptalca bir şey yapacağını hiç sanmıyordu. Büyük aletleri asla ele geçiremezdi.

Ama işte bu da Juno'nun en büyük kör noktasıydı: Küçük düşünmesi gerektiğini atlıyordu. Quentin, Titanların endişelenmediği zayıflıkları biliyordu. Simeklerin birden fazla zayıf noktası vardı.

Quentin'in daha önceki küstah ve şiddetli isyan girişimleri sırasında Juno, adamın beynini yürüme gövdesine bağlayan düşünce-çubuklarının bağlantılarını keserek onu kolayca etkisiz hale getirmişti. Basit bir bağlantısızlık onu kolayca felç etmişti. Ne zaman kontrol edilmesi zorlaşsa Titanlar bu kolay ve yıkıcı olmayan yöntemi kullanarak Quentin'i kapatmışlardı.

Bu yüzden Quentin'in güçlü veya yıkıcı silahlara ihtiyacı yoktu - yalnızca incelik gerekiyordu. Quentin'in yalnızca böyle bir fırsat yakalaması gerekiyordu.

Juno, Vorian Atreides'e yapacağı işkence konusunda saçmalamaya devam ederken Quentin de mekanik elleriyle düşük yoğunlukta küçük bir lazer seçti. Parmentier'de Rikov ve Kohe'nin kızlarına okudukları bir hikâyedeki Golyat'la savaşmak için bir taş seçen çocuk gibi hissediyordu kendini.

Quentin'in en büyük endişesi elindeki bu küçük aleti gerektiği kadar kesin bir şekilde kullanıp kullanamayacağıydı. Juno onun için endişelenmiyordu. Henüz.

İtaatkâr ve sessiz bir şekilde çalışan ikincil-neolar metalik ameliyat masasını temizleyip yanındaki ağır ekipmanı çalıştırdılar. Kısa süre sonra Juno Vorian'ın getirilmesini isteyecekti. Ama garip, hantal yardımcılardan biri kazayla tepsilerden birini devirip büyük bir şangırtı kopardı. Juno gürültünün geldiği yere döndü ve böylece Quentin'in dış bağlantılara kısa bir süre için ulaşmasına izin vermiş oldu. Quentin şimşek hızıyla hareket edip koruyucu plakayı yırtıp attı ve Juno'nun korumalı düşünce-çubuğu ağını ortaya çıkardı.

Juno geriye doğru kaçmaya çalıştı, ama Quentin diagnostik lazeri onun hassas alıcılarına doğrultup algılayıcılarını kör etti. Yoğun pratik ve simek gövdelerinin konfigürasyonlarını incelemesi sayesinde Quentin artık nereye nişan alması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Güç dalgası, Juno'nun koruyucu kabından yürüme gövdesinin hareket devrelerine uzanan bağlantılardan birini aşırı yükleyip koparmak için yeterliydi. Sersemleyen Juno sendeleyip yalpaladı ve kontrolünü yeniden sağlamaya çalıştı, ama Quentin minik lazeri bırakıp metal kolunun ucuyla diğer üç düşünce-çubuğu bağlantısını daha yakalayıp kesti.

Juno'nun devrelerinin yaşadığı şok, yapay bacaklarının fiziksel bütünlüklerini kaybetmiş gibi çökmelerine neden oldu. Ama bir insanın

bilinçsizliğe yuvarlanmasının tersine, Juno bilincini koruyabiliyordu. Beyin kabı öfkeyle parlak maviye dönmüştü. Yalnızca artık hareket edemiyordu.

"Bu nasıl bir aptallık?" Bacaklarından biri seyirdi. "Düşünce-çubukları kendilerini kolayca yeniler, biliyorsun. Beni uzun süre durduramazsın, kedicik."

Quentin hızla hareket edip Juno'ya yaklaştı ve lazeri kullanarak bedenin hareket etmesini sağlayan geri kalan tüm düşünce-çubuklarını kesti. Geçici olarak felç haline giren Juno bağırıp ona küfürler yağdırdı, ama artık tamamen Quentin'in insafına kalmıştı.

Quentin Juno'nun ses sentezleyicisine bağlanan düşünce-çubuğunu buldu, yanında da algılayıcı merkezlerini besleyen uyarıcılar vardı. Yani acı merkezleri. "Senin çığlıklar attığını duymak çok hoşuma giderdi, Juno," dedi. "Ama şu anda dikkati çekmemek gerek." Yeni bir patlamayla hoparlörünü kesti, Juno artık hiç ses çıkaramıyordu. "Çektiğin acıyı tahmin edip bununla mutlu olmaya çalışacağım."

Düşünce-çubukları kendilerini yenileyip Juno yeniden kontrolünü ele geçiremeden hızla, ama dikkatle çalışarak koruyucu kabını yürüme gövdesinden çıkardı. Güçlü metal kollarıyla kabı kaldırarak Vorian Atreides'in simeğe dönüştürüleceği ameliyat masasına koydu.

Agamemnon, özlemle hatırladığı işlemi gerçekleştirmek için sabırsızlanarak temizlik ekipmanlarının bulunduğu yere doğru gürültüyle ilerledi. "Ah, Vorian sen gerçekten cömert savurgan bir evlatsın. Yüzyıldan uzun bir süre boyunca kaderini küçümsedin, ama sonunda aklın başına geldi. Yakında her şey mükemmel olacak, tıpkı benim her zaman umut ettiğim gibi."

"Eğer ölümsüz olacaksak yalnızca tek bir yüzyılın ne önemi var ki? Hayatlarımızdaki kısacık bir an." Vor temizleme işleminin karmaşık adımlarını hatırlayarak ilerledi. "Ama yine de bu işi en son yaptığımdan bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor." Yerküre'deki müsrif şehirleri hatırladı, görkemli Titanlar Devrine ait muhteşem anıtları. O zamanlar mutlu olduğunu neredeyse unutmuştu. ...

"Çok uzun zaman oldu, oğlum." Titan iri yarı ve itaatkâr bir ev hayvanı gibi zincir zırhı süslemelerini çıkarıp bakım bölmesine girdi. Oğlu, yürüme gövdesinin üstüne çıkıp metalipek bezler ve parlatıcı bileşiklerle onu temizleyip parlatırken neredeyse mırlayacak gibiydi.

"Bir Titan huşu uyandırmak ve görkemli olmalı," diye belirtti Vor. "Hessra'da sırf simekler var diye pasaklı olmanın bir anlamı yok."

Mekanik parçaları temizleyip gövdeye, yaşamdestek sistemlerine ve koruyucu kabın bağlantılara özenli bakımını uygularken Vor içinde bir nostalji sancısının yükseldiğini hissetti. Sonra kendi kendine neden orada olduğunu hatırlattı.

Tek bir ölümle bu zalim zorbanın işlediği bütün cinayetlerin intikamını alacaktı.

İkincil-neolar durmuş Quentin'in yaptıklarını dikkatle seyrediyordu. Herhangi bir yorumda bulunmuyor ya da oradan kaçmıyorlardı. Onu durdurmaya bile çalışmıyorlardı.

Artık ağır cerrahi makinelerin hepsine ulaşabilen Quentin, Juno'nun kalın koruyucu kabı kesmek için elmas testereyi kullandı. Elektrasıvı yerlere döküldü ve en sonunda dişi Titanın yüzlerce yıldır nefret edilen yumuşacık, savunmasız beynini ortaya çıkarmıştı.

Quentin, algılayıcı ağının bağlantıları kesildiği için kendisini duyamadığını bildiği halde yüksek sesle konuşmayı sürdürüyordu. "Neden olduğun bütün o dehşet ve kaos dalgaları düşünüldüğünde Juno, pek o kadar da ürkütücü görünmüyorsun - en azından şu an için, *kedicik."*

Sonra ağır cerrahi lazerleri getirip en yüksek seviyede çalıştırdı. "Bu işlem biraz pis olabilir," dedi onun sözlerini kullanarak. Sonra göz kamaştıran yakıcı ışınları ateşleyerek Juno'nun beynini dumanları tüten küçücük gri parçalara ayırdı. Damlayan sıvı ve sızan biyolojik maddeler, tıpkı Juno'nun söylediği gibi masanın kanallarına aktı.

Geri çekilip biçimsiz ve hiç de etkileyici olmayan kararmış yığına baktı.

Geriye kalan üç Titandan biri daha artık ölmüştü. Quentin çevresinde döndü ve hâlâ kendisini seyretmekte olan ikincil-neolara baktı. "Eee? Bana karşı mı duracaksınız? Yoksa yardım mı edeceksiniz?"

"Efendilerimizi, cogitorları öldüren Titanlardan nefret ediyoruz," dedi tuhaf melezlerden biri.

"Yaptığınız şeyi yürekten alkışlıyoruz, Quentin Butler. İlginç çalışmanıza devam etmenizi de engellemeyeceğiz," diye ekledi bir diğeri.

"Süper yürüme gövdesinde çok ilginç bir simek olurdunuz," dedi üçüncüsü, biraz durakladıktan sonra.

Mekanik yardımcılar Quentin'in kendi beyin kabını küçük, güçsüz mekanik gövdesinden çıkarmasına yardım edip kısa süre önce Juno'ya ait

olan güçlü Titan gövdesine monte ettiler.

Bütün düşünce-çubukları yeniden bağlanıp yeni sistemler çalıştırıldıktan sonra Quentin kendini harika hissetti. Hatta harikadan daha iyi. Juno'nun gövdesinde her türlü silah ve Hessra'nın bütün savunma sistemlerine giriş olanağı vardı. Mutlak yıkım potansiyelini hissetmek çok heyecan vericiydi.

Quentin'e göre Agamemnon, Dante ve bütün neo-simekler ölecekti. Galaksi böyle çok daha iyi bir yer olacaktı.

Babası için en etkili ve iyi temizliği yapmaya çalışan Vor, yürüme gövdesindeki depo bölmelerini açtı. Babası yolculuklarında ve maceralarında bulduğu ilginç nesneleri buralarda saklıyordu.

Korkunç hatıralar, parlak süs eşyaları, kadim silahlar. "Biraz ileri git de bu bölmeyi de temizleyeyim."

Simek itaat ederek vücut çekirdeğini oynattı. "Bu hizmeti yapabilmeleri için birkaç ikincili insan bedenlerinde tutmalıydım. Ne kadar ... hoş olduğunu unutmuşum."

Vor, bölmenin içinde aradığı şeyi buldu, kadim bir hançer, Titan'ın savaşçı gövdesine asla zarar veremeyecek olan etkisiz bir parça.

"Yüzyıllar önce en parlak devrimizdeyken," diye hülyalı bir şekilde konuştu Agamemnon, "senin yaptığın işi köle insanlara yaptırırdık, ama şu anda kaçak simekler konumuna geldiğimiz için böyle bir seçeneğimiz yok."

"Anlıyorum, baba. Şimdiye kadar yaptığım en iyi işi çıkaracağım."

Koruyucu kabın yürüme gövdesiyle olan bağını kesti. Daha önce her zaman yaptığı gibi.

Soğuk kalede, eğer bir şey denerse Vorian'ı asla sağ bırakmayacak olan küçük bir simek ordusunun bulunduğunu bilen Agamemnon, insanlığın hükümdarı olduğu eski görkemli günlerinden söz etmeye başladı. Omnius artık yenildiğine göre Agamemnon oğluyla birlikte yeni bir imparatorlukta benzer bir liderlik sürebilirlerdi.

Babası nostaljik bir şekilde cilalanırken Vor çalışmaya devam etti. Bağlantısı kesilmiş olan yürüme gövdesi işe yaramaz durumdaydı; Vor henüz optik liflerin ya da duyusal algılayıcıların düşünce-çubuklarıyla bağlantısını kesmemişti. Buna rağmen Agamemnon şu anda tamamen savunmasızdı.

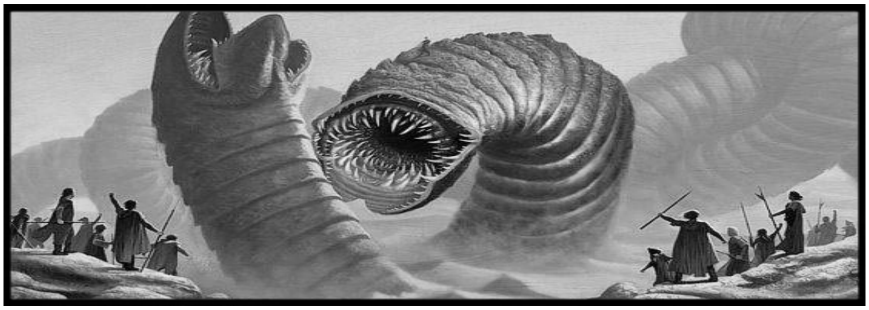
Beyin kabını cilalayan Vor, "Şu havalandırma panelini biraz oynatıp etrafını temizleyeceğim."

General görkemli günlerden söz etmeye devam ederken Vor koruyucu kaptaki küçük bir paneli açtı ve içerideki etli kısmı ortaya çıkardı. Kadim hançeri sıktı. Hızlı ve tek bir hareketle hançerin ucunu Agamemnon'un süngerimsi beynine saplayacaktı. Sonrasındaysa her şey bitecekti.

Tam o sırada odanın kapısı aniden açıldı ve devasa bir Titan sarsılarak içeri girdi. İrkilen Vor bıçağı bıraktı, bıçak şangırtıyla yere düştü. Juno mu? Yoksa Dante miydi? Titanlardan hiçbiri onun güya Titan davasının lehine döndüğüne inanmamıştı.

Silahları ve dikenli zırhıyla parlayan mekanik gövde çok uğursuz görünüyordu. "Agamemnon'u burada bulacağımı biliyordum," dedi sentezlenmiş ses. "Ve Vorian'ı da."

Titan ileri çıkıp Vorian'ı yakaladı, havaya kaldırarak koruyucu kabında bulunan beyinden uzaklaştırdı. Yalnızca birkaç santim kalmıştı. Vorian o kadar yaklaşmıştı ki. ...

Rütbesi ne olursa olsun, bir savaşçının, en büyük endişesi yaklaşan ölümün karşısında nasıl davranacağıdır.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS
dersine başlangıç sözlerinden

Düşünce-çubuklarıyla çevresini tarayan General Agamemnon hatıralarını olduğu yerde bırakarak konuştu. "Sen Juno değilsin! Neden onun yürüme gövdesinin içindesin? Kim-"

Diğer Titan Vor'u yavaşça bir kenara bıraktı. "Senin aklındaki şey fazla çabuk olurdu Vorian Atreides. Yeterince acı bile vermez. Benim daha iyi bir fikrim var."

"Vorian, yürüme gövdemi bağla!" Agamemnon hoparlöründen emrediyordu.

Şaşıran Vor önünde dikilen yürüme gövdesine baktı. Juno'nun konfigürasyonunu tanıyordu, ama bunun farklı biri olduğunu biliyordu.

"Beni tanımadın mı Yüce Başar?" diye sordu Titan. Sözlerinin ahenginde tanıdık bir şeyler vardı.

Vor duyduğuna inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Quentin, sen misin?"

Koruyucu kabında savunmasız durumda kalan general taleplerinde daha ısrarcı olurken Vor ona aldırmıyordu. Durumu açıklayan diğer simek de öyle. "Evet, Juno'yu öldürdüm. Beynini tahrip edip dumanı tüten parçalar halinde doğradım."

"Juno?" Agamemnon hoparlöründen boğuk bir inilti kopardı. "Öldü mü?"

Quentin, Juno'nun güçlü mekanik gövdesiyle uzanıp Titan generalin koruyucu kabını kaldırdı. Silindiri parlak optik liflerinin önünde tutarken

pembe ve gri zarlar, sınırlarından kaçmak istercesine zonklayıp kıvranıyordu. "Evet, Juno öldü! Ve aynı kader seni bekliyor."

Vor yaşadığı karmaşık bir duygular fırtınasının ortasında hiç kıpırdamadan duruyor, ama görevini tamamlaması gerektiğini biliyordu. Agamemnon inledi, ama hoparlörü bin yıldan uzun süredir sevgilisi olan kadın için duyduğu üzüntüyü aktarmakta yetersizdi.

Quentin, Agamemnon'un kendisini duyduğunu bilerek konuşmaya devam etti. "Bana yaptığın şey için General, bedenimi öldürdüğün, beni bir simeğe dönüştürdüğün ve kalkanlarımızın gizli hassasiyetini açıklamaya zorladığın için, şu anda yapacağım bu işin biraz uzun sürmesini istiyorum."

İkincil-neolardan iki tanesi, yüksek kuleye kadar Quentin'in peşinden gelmişti. Vor onlara baktı, ama bir zamanlar cogitorların keşişleri olan simeklerin saldırmayacağını anladı.

Ama yine de kale diğer sadık neolarla kaynıyordu. "Haydi bu işi bitirelim, Quentin. Kimse suçları yüzünden Agamemnon'un ölmesi gerektiğinden kuşku duymuyor. Ben ona işkence yapma niyetinde değildim-"

"Bu yeterli olmaz Yüce Başar." İkincil-neolar temizlik ve bakım odasına girmişti. Quentin çaresiz Titanı, Vor'un onu temizlemeye devam edeceği kaideye koydu. "Agamemnon'un beyin kabını bu zavallı keşişlerin yürüme sistemlerine yerleştirdiği acı yükselticilerine bağlama niyetindeyim. Yüzyıllar boyunca öldürdüğü her insan için yalnızca bir saniyelik acı çekse onlarca yıl boyunca acı içinde kalması gerekir. Bu da hak ettiği acının yalnızca bir parçası olur."

Cihat komutanı olarak Vor, Quentin'in aklındaki adalete itiraz edemezdi. Ama Agamemnon'un bütün suçlarına rağmen o hâlâ babasıydı.

General hoparlöründen konuştu. "Oğlum! Bunu bana nasıl yapabilirsin?"

"Nasıl yapmam?" Vor zorlukla konuşuyordu. "İşlediğin bütün o suçlarla gurur duymuyor muydun - bütün o baskı ve hâkimiyetten? Üstelik bütün bunları yaptın için sana hayran olmamı sağlamaya çalıştın."

"Seni değerli varisim yapmaya çalıştım. Ve yüksek mevkide bir Titan. Seni harika yetiştirdim, potansiyelini takdir etmeyi öğrettim, tarihe saygı duymayı ve tarihin içinde kendi yerini bulmayı!" Generalin sesi öfkeli ve cüretkârdı, hiç panik halinde değildi. "Bununla gurur duysan da duymasan da ben seni şu anda olduğun insan yaptım."

Vor, taş gibi kararlılığını sürdürmeye çalıştı. Babasının sözlerindeki gerçeği duymak, kendi seçimlerinin de Abulurd, Raquella, Estes ve Kagin'in hayatlarında dalgalanmalar yarattığını anlamak istemiyordu. Kendisi de babaların en iyisi olmamıştı.

"Quentin, ne yaparsan yap veya ne kadar işkence uygularsan uygula asla yeterli olmaz ... ve tarihi asla değiştiremez."

Komutayı ele geçiren Titan gövdesi öfkeyle kıpırdandı. *"Bana* ne yaptığına bir baksana, Yüce Başar! İntikam istiyorum-"

"Bedenini aldı, Quentin. İnsanlığını da almasına izin verme." İçi buz gibiydi, ama bunun nedeni dondurucu kule değildi. "Cihat sırasında amaçlarımızı gerçekleştirmek için pek çok kez canavarlara dönüşmek zorunda kaldık. Bunu şimdi bu küçük hareketle durdurabiliriz."

"Reddediyorum!"

Vor, Juno'nun çalıntı yürüme gövdesinin etrafında dolaştı. "Quentin Butler! Ben hâlâ senin subayınım! Senin bütün hayatın Cihat Ordusuna ve sonra da İnsanlık Ordusuna adandı. Pek çok kez kahraman oldun - hepsini bir kalemde silme. Sana Yüce Başarın olarak doğrudan emir veriyorum."

Quentin bir an için donup kaldı, yaşadığı kargaşa ve kararsızlık yüzünden mekanik gövdesi titriyor gibiydi.

Vor yapmak istediği şeyi açıkladı. Sonunda Quentin öfkeyle yüksek kulenin penceresine gitti. Eklemli, zırhlı kolunun tek bir hareketiyle kalın, takviyeli yekpare paneli kırdı. Cam ve buz parçaları uçup giderken içeriye dondurucu bir rüzgâr doldu.

Isırıcı soğuğu açıkta kalan derisinde hisseden Vor, Agamemnon'un koruyucu kabını aldı, babasının kendisini hâlâ görüp duyduğunu bilerek optik liflerine baktı. "Benim, senin yaptığın şey olduğumu şimdi anlıyorum. *Senin* sayende kimsenin vermeye cesaret edemeyeceği kararlar vermeyi ve sonuçlarına katlanmayı öğrendim. Bu yüzden bir sürü insanın hayatına mal olsa da Büyük Temizliği yönetebildim. Bu yüzden şimdi karar verdiğim bu hareketi yapmalıyım.

"Geniş kapsamlı anılarını okudum, baba. Kendin için kahramanca bir son hayal ettiğini biliyorum ve büyük ordularla karşılaşıp şiddetli bir savaş sırasında ölmeyi umduğunu."

Silindiri parçalanmış pencereye taşıdı, rüzgâr soğuk jiletler gibi gözlerini ve yanaklarını keserken gözlerini kırpıştırmayı başardı.

"Ama," diye devam etti Vor, "sen, güçlü Titan Agamemnon, olabilecek en rezil şekilde öleceksin."

Agamemnon kükredi. "Hayır Vorian. Bunu yapmamalısın! Yeni bir Titanlar Devri yaratabiliriz! Biz-"

Vor, generalin sürekli itirazlarına aldırmadı. "Sana hak ettiğin şeyi veriyorum - sözünü bile etmeye değmeyecek, son derece *önemsiz* bir ölüm."

Koruyucu kabı pencere pervazına itip yüksek pencereden aşağı attı. Elektrasıvısı dökülen silindir, havada taklalar atıp çok aşağıdaki demir gibi sert buzun üstünde parçalanırken kırılan camlar, gri maddeler ve yapışkan sıvılar her yöne dağıldı.

Her şey bittiğinde Quentin ve Vor koridora çıktı. "Neolar senin kanını dökmek için yaygara koparacaklar," dedi Quentin, "ve benimkini de ... tabii hiç kanım kaldıysa."

Yeni fethedilen dünyalardaki neo-simekler komuta yapılarının yok edildiğini bilmeden bir süre daha hayatlarına devam edeceklerdi. Ama Vor, geriye kalan simek asilerin liderliklerinde bir yumuşaklık, karar veren saflarında bir zayıflık olduğunu biliyordu. Titanlar bu yüzden Quentin'i kaçırmış ve onu komutanlarından biri yapmak istemişlerdi. Agamemnon'un harekete geçirici hayalleri olmaksızın yeni kuşak simekler bir kez daha kurulmaya uğraşılan imparatorluğu asla bir arada tutamazlardı. Etkileri hızla azalıp kaybolacaktı.

Önde giden Vor tünellerde koşuyor, hâlâ Juno'dan aldığı makine gövdeye alışmaya çalışan Quentin de olabildiğince hızlı takip ediyordu.

Alarmlar çalmaktaydı. "Yakında marifetimizi bulup ayrıntıları öğrenirler," dedi Vor nefes nefese. "Gemilere ulaşmalıyız. Senin kendi başına kullanabileceğin bir simek uzayaracı var mı? Bende *Rüya Yolcusu* var."

"Beni merak etme Yüce Başar. Sayısız seçeneğim var."

Yürüme gövdelerine monte edilmiş roket atarlarla silahlanmış üç neo-simek koridorda ilerliyordu. Donmuş kaledeki tek insan olan Vorian Atreides'i görür görmez sistemlerini saldırı pozisyonuna getirdiler, ama neolardan çok daha büyük olan Quentin de oradaydı. Robot gövdesinin bir Titan'a ait olduğunu görebiliyorlardı.

"Juno, bu esir senin kontrolünde mi?" diye sordu neolardan biri.

Quentin karşılık olarak çok daha güçlü silah kollarını kaldırıp üç küçük simeğe güçlü roketler fırlattı. İyi nişanlanan patlamalar beyin kaplarını parçalarken neo-simek gövdeleri de enkaz halinde yere çöküyordu.

"Böyle kılık değiştirmem çok iyi oldu."

"Buna fazla güvenme. Haydi gel."

Mekanik gövdesinde iri adımlar atan Quentin, kendine güvenli hareket ederek onu geçmeye başladı. "Bütün bunların sona ermesini bir yolu var. General Agamemnon kendi paranoyası içinde simeklerin çöküşünün tohumlarını atmıştı."

Vor daha ne demek istediğini soramadan *Rüya Yolcusu*'nun bulunduğu iniş alanının yakınındaki tünelin girişini dolduran ezilmiş birkaç simek gövdesiyle karşılaştılar. "Görünüşe göre simeklerle savaşan başkaları da var."

Üç neo bitişikteki geçitlerden iniş alanına girdi. Quentin ateş açmaya hazırlanarak döndü, ama kısa süre içinde neo-simeklerin bir şeylerden kaçtığı anlaşıldı.

Peşlerinden, katledilen cogitorların istemeden simeğe dönüştürülen bakıcıları çılgınca koşarak geliyordu. Eski cogitor yardımcıları diğer simek gövdelerinden uygun parçaları almış, ilave ekleri ve silahları garip yeni konfigürasyonlarına eklemişlerdi. Parçalanmış simek Beowulf'un kalıntıları gibi dövüş gövdelerinin çeşitli parçaları onarılmak ve diğer yürüme gövdelerinde kullanılmak üzere depolanmış durumdaydı. Agamemnon'un gönülsüz hizmetkârları kendi isyanlarını başlatmışlardı.

Simeklere sadık kalan neoların peşinden ateş açan ikincil-neolar hızla iniş alanına geldi. Kapana kısılıp köşeye sıkışan neolar kendilerini bekleyen devasa Titanı görünce yeniden cesaretlendiler. Juno'nun kendi yandaşları olduğunu düşünerek yanına toplandılar.

İkincil-neolar el koydukları silahları ateşlerken, Quentin de topçu kolunu kaldırıp diğer neolara ateş açtı. Şarapnel ve mavi elektrasıvılar her yere dağıldı. Diğer simek ikinciller de ileri atılmadan önce bir an için tereddüt ettikten sonra silahlarını ateşlediler.

"Juno'nun beynini parçalayışımı gördüler," diye açıkladı Quentin, Vor'a. "Sonunda şiddete başvurmaları için bardağı taşıran son damla da bu olmalı."

İkincil-neolar savaş alanındaki leş kargaları gibi enkazın arasına daldılar. Neoların beyin kaplarının tamamen tahrip edildiğini gördükten sonra silahlarını söküp alarak kendi sistemlerine eklediler.

Quentin başını çevirip sabırla bekleyen ikincil-neolara doğru yürüdü. "Durumunuz ne?"

"Onumuz öldü. Geriye dört kişi kaldık, ama bir sürü neo öldürdük. Yürüme gövdeleriyle tünelleri tıkadık. Elektrasıvı üretim laboratuvarlarını

tahrip ettik, stokları akıttık ve daha fazla üretmek için gereken makineleri tahrip ettik. Bu savaştan sonra hayatta kalan simekler kısa süre içinde yaşamdestek sıvılarına ihtiyaç duyacaklar."

Vor, göğsünden bir ağırlık kalkmış gibi birden rahatladığını hissetti. "Harika!"

"Geriye büyük bir sorun kaldı." Quentin ikincillere dönerek sordu. "Dante'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Yani son Titanın."

"Komplekste bir yerlerde olmalı, ama tam yerinden emin değiliz."

Quentin Vor'a döndü. "Onu bulmalıyız. Dante'yi yok etmek tahmin edebileceğinden çok daha önemli."

Rüya Yolcusu'nun depoları doldurulmuştu ve kalkışa hazırdı. Kaçıp bu haberle Salusa Secundus'a dönmek çok kolay olurdu, ama Vor basit yolu seçmeye direniyordu. "Quentin, Cihat Ordusu yirmi yıl önce bir makine dünyasını sağlam bırakarak bir hata yaptı. İşimizi o zaman bitirmedik ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyoruz. Buradaki işimizi de yarım bırakmak istemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Quentin, hoparlöründen alçak sesle. "Teşekkür ederim."

Dante her zaman için bir idareciden çok daha fazlası olmuştu; Eski İmparatorluğu yıkma işini o yönetmişti. Agamemnon ve Juno ise ondan çok daha fazla askeri eğilimliydi. Titan arkadaşlarının öldürüldüğünü öğrenince başının çok büyük belada olduğunu anladı. Juno ve Agamemnon'un tam olarak nasıl öldürüldüğünü bilmiyordu, ama geride kalıp böyle büyük bir düşmanla savaşmak istemiyordu.

Hessra, yeni Titan İmparatorluğundaki en güçlü üs değildi. İşgal edilen Richese, Bela Tegeuse ve diğerlerinde çok daha fazla neo ve köleleştirilmiş nüfus vardı; ayrıca o gezegendeki savunma hatları çok daha geniş kapsamlıydı. Agamemnon Hessra'nın kontrolünü kaybetme konusunda hiçbir zaman endişelenmemişti.

Şimdi sadık neolar intihar eylemcileri haline gelen ikincil-neolarla savaşmaya devam ederken Dante kalenin yüksek ve kemerli kapılarından çıkıp buzlu arazide hızla ilerleyerek bekleyen savaş gemisine doğru gitti. Dante, lazerler ve Holtzman kalkanları arasındaki ölümcül etkileşimi gösteren deneme seferlerinde bu gemileri kullanmıştı. Rüzgârlı arazide elinden geldiğince hızla hareket ederek robot gemilerinden birine bindi. Mekanik sistemlerini ayarlayarak yürüme gövdesinden çıkardığı koruyucu

kabını gemiye yerleştirdi. Böylece kendi beyni geminin beyni olarak hareket edecekti. Oradan bir an önce kaçması gerekiyordu.

Yirmi Titandan geriye yalnızca Dante kalmıştı. Düşünce-çubukları komuta sistemlerine otomatik olarak bağlandıktan sonra motorları çalıştırdı. Artık bu donmuş gezegenden kaçıp kendini kurtarabilirdi.

Dante bir korkak değil, pragmatistti. Buradaki isyan çok fazla hasara yol açıyordu. Richese ya da yeni fethedilen diğer gezegenlere gidip daha büyük bir güçle geri gelme niyetindeydi. O ve takviye kuvvetleri geriye kalan bu kuru kalabalığı kolayca temizleyip yollarına devam edebilirlerdi.

Gemisi ıssız gökyüzüne yükselirken Dante kendini özgür ve güvende hissetti.

Kontrollerin arkasına oturup rahatlayan Vor, *Rüya Yolcusunun* sistemlerini açıp kalkışa hazırlandı. Tarayıcıları çalışıyordu ve Dante'nin yerini öğrenir öğrenmez hedefe kilitlenmeye hazırdı. İkincil-neolar Titanın yürüme gövdesini buzların üstünde gördüklerini ve bekleyen simek savaş gemilerinden birine bindiğini söylemişlerdi.

Quentin, devasa mekanik gövdesiyle ilerledi. Hoparlörünün sesi yükseltildiği için sesi gürlüyordu. "Kaçmaması çok önemli! Yüce Başar hemen havalanabilir misiniz? Onun önüne geçebilir misiniz?"

"Rüya Yolcusu hızlıdır, ama pek fazla silahı yok. Yine de onu meşgul etmeye yeter. Senin başka bir şeyin var mı-"

"Evet." Quentin çoklu bacaklarının üstünde geriye doğru kısa adımlarla koştu. "Onu yavaşlat yeter. Mümkün olur olmaz peşinden geleceğim. O zaman Dante kaçamaz. Kaçmasına izin vermememiz çok önemli."

Vor, primeronun intikam gereksinimini anlıyordu. Seurat'ın kendisine uzun zaman önce öğrettiği tanıdık kontrolleri hızla kullanırken *Rüya Yolcusu* da Titan gemisinin bıraktığı izi takip ederek fırladı.

Quentin yeraltı odalarından geçip muazzam büyüklükteki başka bir geminin saklandığı yere ulaştı. Titan generalin bu gemiyi birkaç kez kullandığını görmüştü. Juno da güçlü bir simeğin zayıf bir insana karşı üstünlüğünü sergilemek için ona sevinçle gösteriş yapmıştı. Şimdi Quentin bu gemiyi çok daha tatmin edici bir amaç için kullanabilirdi.

Bu, Agamemnon'un kişisel savaş gemisiydi.

Rüya Yolcusu yıldızlarla dolu alacakaranlık gökyüzünde hızla ilerlemeye devam ederken önündeki Dante'nin gemisi de hızlanarak

sistemden çıktı.

Hayatta kalan tek Titan kendisini yalnızca küçük ve tek bir geminin takip ettiğini görünce savaş gemisini çevirip geri geldi. Agamemnon'u oğluna güvenmemesi konusunda uyarmıştı ve şüpheleri doğru çıkmıştı. "Vorian Atreides." Bu sözleri hiç şaşırmamış gibi tekdüze bir şekilde söylemişti. "Bu karışıklığın sorumlusu sen misin?"

"Bütün övgüleri tek başıma toplayamam. Ben yalnızca tek bir adamım. Titanların tarihi tek başına bir adamın ödeyemeyeceği bir borç üzerine kurulu."

"Eminim ki seni kolayca yok edebileceğimi biliyorsun," dedi Dante, bütün ihtiyacı olan şey bir tehditmiş gibi. *"Rüya Yolcusu* bir simek savaş gemisinin saldırısına karşı koyabilecek şekilde tasarlanmamıştır."

"Belki, ama benim manevra kabiliyetim çok daha fazla." Dante'nin gövdesini küçük mermilerle yaylım ateşine tuttu. Dev Titanın karşılık vermek için açtığı ateşten kaçmak için geriye doğru bir halka çizdi.

Vor, arkadan yaklaşarak dört patlayıcıyla simek savaş gemisini taciz edip Dante'nin manevra motorlarından birini tahrip etti. Titan dönüp yeniden ateş açtı ve bu kez mermileri *Rüya Yolcusu*'nun zırhlı karnını sıyırıp geçti.

Vor çılgınca bir dönüşle taklalar atarak körlemesine hızlandı, ama sonra kontrolünü yeniden kazanıp düz bir şekilde uçmayı başardı. Dönüp iletişim kanalından Titanla alay etti. Onu tıpkı Quentin'in istediği gibi oyalamayı amaçlıyordu. Dante karşılık olarak pruvasında patlayan bir mermi gönderdi.

Derken muazzam büyüklükte, kâbusu andıran bir gemi -kötü ruhlu pterodaktil gibi- Dante'nin gemisine doğru atıldı. Köşeli devasa gemi birdenbire ortaya çıkmış ve ateş açarak Titanın gemisinin yalpalamasına yol açmıştı.

Vor'un iletişim sisteminden Quentin'in sesi duyuldu. Cihat Ordusu tarafından geliştirilen şifreli savaş dilinde konuşuyordu. "Dante'yi yok etmenin neden önemli olduğunu sana söylemeliyim. General Agamemnon yeni simek ordularını geliştirirken neoların sadakatsizlik geliştirmesinden korkuyordu, bu yüzden onların koruyucu kaplarına bir ölüm düğmesi yerleştirdi. İhanetten şüphelendiği an tetiği çekip onları tek tek öldürebilirdi.

"Agamemnon, Dante ve Juno son bir güvence olarak ölüm ağı geliştirdiler. Bir arıza durumunda kendi kendini kapamayı sağlamak için üç Titanın beyin kaplarına bir sinyal kodlandı. Üç Titandan en azından biri

düzenli olarak neo-simeklerin ileti menziline girmek zorunda, yoksa neoların tamamı kapanır. Yaşamdestek mekanizmaları yavaş yavaş kapanır ve hepsi ölür."

Vor duyduklarına inanamıyordu. "Yani Dante'yi öldürürsek bütün düşman gücünü tek bir darbede yok edeceğimizi mi söylüyorsun?"

"Biraz gecikmeli olsa bile esas olarak durum böyle. Son Titan da öldüğünde diğer neolar ani sinyal kesimi dolayısıyla hızla ölecekler. Agamemnon oldukça paranoyak biriydi."

"Biliyorum."

"Uzak karakollardaki simekler, gereken zamanda doğrulama sinyalini almayınca arızalanıp bir yıl içinde ölecekler. Bu yüzden Dante çok önemli."

Vor sırıttı, ama yalnızca kısa bir an için. Varılacak tek olası sonuca ulaşmıştı. "Eğer Dante'yi burada öldürürsek sen de öleceksin, Quentin. Bu hemen yaşanacak bir sonuç."

"Beni gördünüz, Yüce Başar. Ne olduğumu biliyorsunuz. Birlikteki hiç kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum. Ne Faykan'ın ... ne Abulurd'un. Geri dönmek istemiyorum."

"Peki, ama Abulurd'a senin için ne söyleyeyim? Anlaması gerekiyor-"

"Siz ne söyleyeceğinizi bilirsiniz, Yüce Başar. Bu konuda her zaman benden daha iyi oldunuz. Bu son işi benim yapmama izin verin."

Vor sesini yükseltti. "Hayır. Başka bir yol bulmalıyız. Dante'yi ele geçireceğiz. Sonra da-"

"Beni unutmayın, Yüce Başar. Hiçbir zaman simek olmayı seçmedim ve her dakika onları öldürmenin bir yolunu aradım. Şimdi en sonunda ne yapmam gerektiğini biliyorum."

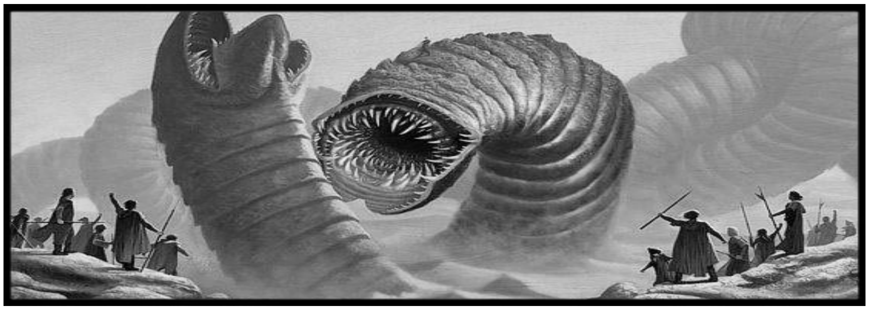
Agamemnon için tasarlanan korkunç gemi bir kavis çizerek Dante'ye doğru ilerledi. Yaşayan son Titan hızlanarak güçlü simek gemisinden kaçmaya çalışıyordu.

Ama Dante'nin motorlarından biri arızalıydı, üstelik Agamemnon'un gemisi ondan çok daha üstündü. Quentin aradaki mesafeyi kapatırken birbiri ardına tüzeler gönderip kaçan Titanın gemisini art arda vurdu.

Quentin hedefine yaklaşırken yavaşlamadı bile. Motorları tam yolun çok daha ötesine geçmiş, muazzam büyüklükteki simek gemisini sıcak bir çekiç gibi ileri fırlatıyordu - sonunda, Dante'nin gövdesi son patlamalardan dolayı ezilirken Agamemnon'un savaş gemisi bütün gücüyle ona çarptı.

Meydana gelen ışık kör ediciydi ve her iki gemi de yayılan alev bulutları arasında havaya uçtu.

Vor bu son anları çaresizce seyretti. Cesur Quentin Butler'ın kaybı yüzünden göğsünde büyük bir ağırlık hissediyordu ... ve son zalim Titanın ya da aslında bütün simeklerin en sonunda yok edildiğini bilmenin getirdiği sıcak zafer duygusunu.

Kötülük kendisini makineler ya da insanlarla sınırlamaz. Şeytan her ikisinin içinde de bulunur.

— KILIÇUSTASI İSTİAN GOSS

İstian ve sensei mek, Salusa sistemine girip Zimia Uzaylimanına doğru alçalırlarken kılıçustası ne kadar çok şeyin değiştiğini görebiliyordu. Ginaz'daki eğitimini tamamlayıp uzaklardaki Birlik Dünyalarındaki görevlerine gönderilmesinden önce etkileyici metropole yalnızca bir kez gelmişti. Salusa Secundus her zaman görkemli bir yer olmuştu; yüksek binaları Birlikteki en iyi mimari örneklerini sergilerken heykeller de insanların yaratıcı ruhunun düşünen makinelerin mantığından nasıl üstün olduğunu gösteriyordu.

Ama şimdi uzaylimanı tam bir kaos içindeydi. Gemisi inişe geçerken -aslında izin için tekrar tekrar sinyal göndermesine rağmen bir karşılık alamamıştı- sokakların bazılarını yandığını, binaların dumanının tüttüğünü gördü. Bulvarlardaki kalabalıklar dalgalar halinde hareket ediyordu. Midesi bulanarak Honru ve Ix'te tanık olduğu benzeri sahneleri hatırladı.

Sonunda gemisinin iletişim hattından tanıdık, ama beklenmedik bir ses duymuştu. "Zamanında geldiğini görüyorum, İstian. Her zaman son derece güvenilirsin. Chirox da seninle birlikte mi?"

"Nar Trig! Sesini duymak çok güzel."

"Sizinle uzaylimanında buluşmaya hazırız."

Boş bir piste inen İstian, "Genel Vali bize eşlik etmesi için refakatçi gönderecek mi? Zimia'da neler oluyor?" şeklinde sorular sorarken Chirox sessiz kaldı.

"Genel Vali meşgul. Bugün, Serena Tarikatı için çok yoğun ve görkemli bir gün. Sizin gelişiniz de bizim başarılarımızı taçlandıracak."

İstian içinde bir huzursuzluk hissediyor, ama nedenini anlayamıyordu. Çıkış kapağını açtı ve dövüş mekinin yanında yürüyerek aşağıya indi. Kendilerini bekleyen kalabalığı, dalgalanan Serena bayraklarını görüp öfkeli çığlıkları duyar duymaz da Chirox'un Genel Validen övgü almayacağını anladı.

"Kandırıldık," dedi, "dövüşmek zorunda kalabiliriz."

Uzun boylu ve güçlü görünen sensei mek, parlak optik liflerini kullanarak çevresindeki ayrıntıları özümsüyordu. Başını İstian'a doğru çevirerek konuştu. "Masum sivillerle dövüşmek istemiyorum."

"Eğer bize hücum ederlerse başka seçeneğimiz kalmaz. Genel Valinin mesajının sahte olduğunu ve yalnızca bizi buraya çekmeyi amaçladığını düşünüyorum." İstian kalkan eğitiminde kullandığı en sevdiği hançeriyle birlikte akım kılıcını da yanında getirmişti. Bunların törensel süsler olmasını amaçlamıştı; ama şu anda elindeki tek silah onlardı. "Bu durum çok kötü Chirox."

Sensei mek bekledi. "Tepkimizi karşılaşacağımız anların gereklerine göre planlayacağız."

Kalabalığın lideri ileri çıktı - geniş omuzlu, küstah adamın koyu renk saçlarında kır çizgiler vardı. Tanıdık gelen sert yüz hatları yıllar içinde daha da sertleşmiş gibiydi. Uzun bir yanık izi yüzünün sol tarafının pürüzsüz ve balmumu gibi görünmesine neden oluyordu. "Seni şeytan makinenin yanında bulmaktan korkuyordum," dedi Nar Trig. "Bize katılmalısın, İstian, böylece ruhun kurtulsun."

"Benim ruhum beni ilgilendirir. Chirox'u bir kahraman olarak karşılamak için topladığın hoş geldin komitesi bu mu? O, binlerce kılıçustasını eğitti ve hepsi birlikte yüz binlerce düşünen makineyi öldürdü."

"O da bir makine!" diye haykırdı Trig'in arkasındaki Tarikatçılardan biri. "Rayna Butler bütün sofistike makineleri yok etmemiz gerektiğini söylüyor. Chirox son kalanlardan biri. Yok edilmesi gerekiyor."

"O bunu hak edecek bir şey yapmadı." İstian yavaşça akım kılıcını ve dövüş hançerini çıkarıp sensei mekin önünde cesurca dikildi. "Yeterince düşmanınız yok mu ki yenilerini yaratmanız gerekiyor? Bu çok saçma."

"Chirox beni de eğitti." Trig sesini bütün fanatiklerin duyabilmesine yetecek kadar yükselterek konuştu. "Numaralarını biliyorum ve ben onun becerilerini aştım. Üstelik ben artık aydınlandım - insanların ruhsuz makinelerden üstün olduğunu *biliyorum.* Bütün şeytani robotlardan

üstünüm. Sana meydan okuyorum, Chirox. Benimle dövüş! Bu kalabalığın seni kolayca parçalamasına izin verebilirim, ama seni adil bir düelloda yenmeyi tercih ederim."

"Nar, kes şunu," dedi İstian.

Chirox, İstian'ın yanından geçip öne çıktı. "Bana meydan okundu ve bunu kabul etmeliyim." Robotun sesi ifadesizdi. Bütün dövüş kollarını çıkardı.

Trig iki elinde iki uzun akım kılıcı taşıyordu. Silahları havaya kaldırdı ve kalabalık sevinç çığlıkları attı. "Sana insanların üstünlüğünü kanıtlayacağım. Bir zamanlar bana ders veriyordun Chirox, uzun zaman önce. Ama şimdi sana olan tek borcum, seni yok etmektir."

"Belli ki kimse sana onur ya da minnettarlık diye bir şey öğretmemiş," dedi İstian, mekin yanına yaklaşarak. Silahlarını kaldırdı. Kalabalığın onun bir makineyi savunduğunu düşünmesi umurunda bile değildi. Başka ne yapabilirdi ki?

Alaycı bir gülümseme Trig'in balmumunu andıran yaralı yüzünü hafifçe çarpıttı. "Bu benim dostum İstian'ın sesi mi, yoksa içinde Jool Noret'in ruhunun sözleri mi?"

"Fark eder mi?"

"Sanmıyorum."

Chirox, eski öğrencisiyle karşılaşmak için sakince ileri çıktı. Trig akım kılıçlarını sıkıca kavradı. İstian ise öylece seyrediyordu ve bu saçma düelloyu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rakipler hareketsizce duruyor ve birbirlerini değerlendiriyorlardı.

Çevrelerindeki kalabalık dövüş robotunun ezilip paramparça edilmesini görmek istiyordu. Öfkelerinin birincil hedefi ortadan kaldırıldıktan sonra fanatiklerin kan dökme arzusu diğerlerine dönebilirdi - İstian Goss gibilerine.

Nar Trig, ilahi bir yardım çağrısı ya da ömür boyu biriken öfkesinin bir ifadesi olabilecek bir çığlık haykırarak kendisini Chirox'un üstüne attı. Sensei mek, metalik bir hamleyle karşılık verip hamlesini savuşturdu; çok sayıdaki kolu bir örümceğinkiler gibi titriyordu. Ginaz'daki öğrencileriyle binlerce kez dövüşmüştü, ama yüzyıl boyunca sürdürdüğü insanlara hizmeti süresince yalnızca tek bir kişiyi öldürmüştü - Jool Noret'in babasını ve o da kazayla.

"Seninle dövüşmemeliyim," dedi robot.

Trig iki akım kılıcıyla saldırdı, geri sekip tekrar atıldı, ama Chirox onları tekrar tekrar geri püskürtürken ara sıra izole mekanik kollarına sersemletici patlama darbeleri aldı. Trig'in yaralı yüzündeki öfke çok açıktı; büyük bir hevesle saldırıyor ve yaşadığı düş kırıklığını güce dönüştürüyordu.

İstian hançerini kavradı. "Nar, kes şunu - yoksa seninle ben dövüşeceğim!"

Diğer dövüşçü bir an için şaşkınlıkla ona döndü. "Hayır, dövüşmeyeceksin-"

Programını takip eden dövüş meki bu açıklığı fark edip dalışa geçti ve bıçak koluyla bir hamle yaptı. Trig'in göğsünde incecik bir kesik oluştu. Adam gürleyip kendini yeniden mek rakibinin üstüne attı.

"Seninle daha sonra ilgileneceğim, İstian - makine aşığı seni!"

Kalabalık homurdanıyor ve tehditkâr bir şekilde kıpırdanıyordu, ama seyrettikleri dövüşle büyülenmiş gibiydi.

Trig bunca yıl sonra kendisini üstün güçlere sahip bir savaşçı olarak görmeye başlamış olmalıydı ve dövüş mekini yenmenin kısa süreceğini düşünüyordu. Ama Chirox ortalama bir dövüş robotundan çok daha iyiydi. Kuşaklar boyunca becerilerini geliştirmiş ve Ginaz'daki en iyi insan savaşçılara karşı programını mükemmel hale getirmişti. İstian uzun süre önce kaybettiği arkadaşının yaralandığını görmeyi istemiyordu, ama kendisine çok şey borçlu olduğu sensei mekinin zarar görmesine ya da yok edilmesine dayanamazdı.

Düello devam ederken Chirox garip bir tereddütle hareket etti; bıçak kolunu Trig'e doğru savururken son anda yavaşladı ve Trig'e bıçaktan kaçması için fırsat verdi. Bu, kalkanlı bir rakibe karşı dövüşürken kullanılan bir teknikti, ama Trig'in böyle bir koruması yoktu ve Chirox bunu biliyordu. İstian mekin neden bu şekilde dövüştüğünü merak etti ve sonra Chirox'un eski öğrencisine zarar vermek istemediğine karar verdi.

Mek dövüşürken konuşuyor ve Trig'in dikkatini dağıtıyor, ama kendi dikkatinin dövüşten bir an için sapmasına izin vermiyordu. "Bunun gibi bir düello daha hatırlıyorum, uzun zaman önce kendimi Zon Noret'e karşı test ettiğimde. Bana en iyi becerilerimi kullanmamı emretmişti, bütün dikkatimle dövüşmemi. Beni alt edebileceğine inanıyordu."

Trig'in onu dikkatle dinlediği açıktı, ama rakibine her zamankinden daha büyük bir gayretle saldırdı. Adamın akım kılıçlarından biri Chirox'un bıçaklı alt uzantılarından birinin devresini kesti. Metal kol işe yaramaz

biçimde sarktı. İstian dövüş robotunun bir dakika içinde kendini yenileyebileceğini biliyordu, ama eğer Trig doğru dürüst dövüşürse Chirox'un savunmalarını iyileşemeyeceği kadar hızlı bir şekilde bozabilirdi.

İstian duruma müdahale etmek ve bu saçma gösteriyi durdurmak için bir şeyler yapmak istiyordu, ama işler çok ileriye gitmişti. Serena Tarikatının müritleri sevinç çığlıkları atıyordu. Bazıları meki taşa tutmaya bile başlamış ve bu taşlardan bir tanesi İstian'ın gemisine çarpmıştı; bir tanesi de dövüş mekinin metal gövdesine isabet etti, ama Chirox hem dövüşmeye hem de konuşmaya devam etti.

"Zon Noret'in aşırı kendine güveni onun ölümüne neden oldu. Aslında onu öldürmeyi amaçlamamıştım, ama arıza durumunda beni kapatmaya yarayan sistemi iptal etmişti, bu yüzden kendimi durduramadım. Zon Noret'in ölümüyle Ginaz, pek çok makine düşmanı yenebilecek olan en yetenekli kılıçustasını kaybetmiş oldu. Bu iyi bir kaynağın boş yere ziyan edilmesiydi."

"Seni öldüreceğim, iblis!" Trig tekrar saldırdı ve akım kılıcı metale çarptı. "Sen benim dengim bile değilsin."

"Durun!" diye bağırdı İstian. Tarikatçılardan birinin fırlattığı taşlardan biri alnına gelmiş ve acıdan çok şaşkınlık hissetmesine neden olmuştu. Yarasından akan kan kaşlarına doğru inmeye başladı.

Chirox kendini savunurken duruşunu bile değiştirmedi. "Beni kendi seçimim olmayan bu düelloya sen zorladın. Senden durmanı istedim, ama sen bunu reddettin. Bana başka seçenek bırakmadın, Nar Trig. Artık bunu" - yapay kolunu çılgınca bir hamleyle oynatıp kendisine yetişmeye çalışan ve kılıcını savurup hamleleri engellemeye uğraşan Trig'in dikkatini dağıttı- *"bilerek* yapıyorum."

Saldırganına bıçak saplamaya ya da silahlarını savuşturmaya çalışmak yerine bıçaklı iki uzun kolunun aynı anda hareketiyle Trig'in kalın boynuna güçlü bir yan darbe indirip anında kafasını kesti. Trig'in kafası havada yuvarlanıp yere düştü. Kanlar fışkırırken kafasız kılıçustası kasılıyor ve hâlâ ayakta dururken sinir dürtülerine tepki vermeye çalışıyordu. Cansız ellerindeki iki akım kılıcı da şangırdayarak yere düştü. Bedeni dizlerinin üstüne çöküp kanlar fışkırtarak öne doğru devrildi.

İstian'ın omurgasından aşağıya bir ürperdi indi. Trig yolunu kendisi seçmişti. İstian bunu önlemek için hiçbir şey yapamazdı. Kendi hareketlerini incelerken başı dönüyordu.

Kalabalığın aynı anda iç çekişi bir sessizlik vakumu yarattı. İstian yüzlerindeki ifadeyi okurken kalbinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissetti.

Chirox, bu zor işin bittiğini düşünürmüş gibi hareketsiz duruyordu. Düşmanını yenmişti ve zafere ulaşmış bir şekilde oradan ayrılmak istiyordu.

"Bu adil bir düelloydu," diye kalabalığa bağırdı İstian. "Nar Trig rakibi tarafından yenildi." Adalet ya da onurun Tarikatçıların zihninde en önemli yere sahip olduğunu sanmıyordu.

"Bu düşünen makine bizim kılıçustamızı öldürdü!"

"Bir insanı öldürdü!"

"Bütün makineler yok edilmeli."

"O bizim düşmanımız değil," diye bağırdı İstian, gözlerindeki kanı silerek.

"Düşünen bir makine ne olduğunu değiştiremez! Makinelere ölüm!"

Chirox metalik gövdesini doğrultup kanlı kollarını içeri çekti. İstian silahlarını çekerek mekin yanında durdu. "Chirox yanlış bir şey yapmadı! Sayısız kılıçustası yetiştirdi ve düşünen makinelerle nasıl dövüşeceğimizi bize öğretti. O bizim yandaşımız, düşmanımız değil."

"Bütün makineler düşmanımızdır," diye bağırdı birisi.

"O zaman düşmanlarınızı daha dikkatli düşünmeniz gerekiyor. Bu eğitim meki insanların yanında. Makinelerin savaşçı olabildikleri kadar bizim davamıza yardım edebildiklerini de kanıtladı."

Ama öfkeli Tarikatçıların hiddetli çığlıklarıysa tam tersini iddia ediyordu. İnsanlar yalnızca basit silahlarla silahlanmıştı: sopalar, eğreti kılıçlar veya bıçaklar. Fanatikler teknolojik olan her şeyi, masum ve yararlı aygıtları bile yakıp yıkmaya devam ederken Zimia'nın her yerine yayılan çok geniş kapsamlı bir isyan sürüyordu.

"Bütün şehri ele geçirebilirsiniz, ama Chirox'u alamazsınız," dedi İstian.

"Makinelere ölüm!" diye tekrarladı kalabalıktan biri. İstian robotun önüne geçip silahlarını kaldırdı.

"O sizin tarafınızda. Eğer bunu göremeyecek kadar körseniz insan ırkının hatırlamaya değer üyeleri değilsiniz demektir. Chirox'a zarar vermeye çalışan herkese karşı koyacağım. Gerekirse sizi öldürürüm."

Birisi güldü. "Bize karşı duracağını mı sanıyorsun - bir kılıçustası ve bir robot?"

"Onurum hareketlerime rehberlik ediyor."

Chirox yeniden konuştu. "Benim için kendini feda etme İstian Goss. Bunu yasaklıyorum."

"Bu bir seçenek değil." İstian akım kılıcını kaldırdı. Kalabalığa karşı çok işe yarar bir silah değildi, ama yine de en iyi etkiyi yapacak şekilde kullanacaktı. "Bu ... bu Jool Noret'in yapacağı bir şey."

Tarikatçılar öfkeyle haykırıp intikama susamış bir ruh haliyle Trig'in kafası kopmuş bedenine yaklaşmaya çalıştı. Basit silahları Chirox'a karşı etkili olmasa da yalnızca sayısal üstünlükleriyle bile ezici olabilirlerdi. İstian ortalığın kan gölüne dönüşeceğini görebiliyordu.

"Seni savunacağım," dedi kararlı bir şekilde, omzunun üstünden sensei meke bakarak. Chirox'u koruyarak cesur yüzünü öfkeli kalabalığa çevirdi.

"Hayır. Öleceksin. Bu insanların çoğu ölecek," dedi mek. "Buna izin veremem."

Sırtı robota dönük olan İstian yaklaşan kalabalıkla yüzleşti. Arkasındaki Chirox bütün silahlarını uzatmış dikiliyordu. "Hayır, bu iş durmalı - durmalı-"

Çıldırmış saldırganların yaklaşmasını seyretmek ya da sensei mekin yapacağı şeyi anlamaya çalışmak arasında kalan İstian dönüp baktığında çok kollu dövüş mekinin olduğu yerde donup kaldığını gördü. Chirox her yeri kanla kaplı başsız Nar Trig'in cesedinin önünde boynunu eğmiş duruyordu. Her birinin ucunda akışkanmetalden silahlar bulunan kollarını uzatmıştı, ama hepsi işe yaramaz bir şekilde hareketsiz duruyordu.

"Beni savunarak ... ölmene ... izin vermeyeceğim," dedi sensei mek. Yavaş yavaş ve sözcükleri ağzında geveleyerek konuşuyordu. "Gerekli ... kritere ... uygun değil." Dövüş mekinin sesi kesildi, soğuk sessizlikte yutuldu. Chirox'un yüzündeki parlak optik lifler donuk ve cansız bir hal aldı.

İstian dönüp hareketsiz robota baktı. Geçen uzun yıllar boyunca kılıçustaları yetiştirdikten ve insan ırkının tarzını öğrendikten sonra dövüş meki bu zor kararı kendi zihninde vermişti - programında bulunmayan *özgür irade* seçimiydi bu.

Keder ve şaşkınlık içinde kalan İstian bu trajediden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ellerindeki silahları soğuk ve işe yaramaz sopalar gibiydi. Dövüş meki de Nar Trig gibi ölmüştü. Her ikisi de kendilerini idealleri uğruna feda etmişti.

Belki de makinelerden öğreneceğimiz çok şey vardır, diye düşündü İstian.

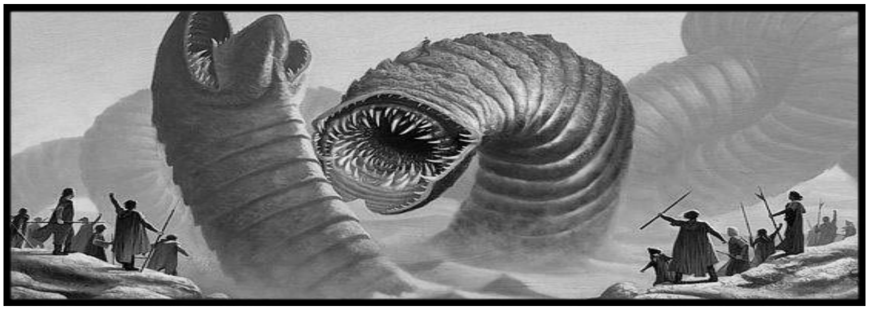
"Bugün anlaşılmaz nedenlerden ötürü iki büyük savaşçıyı kaybettik," diye kısık bir sesle konuştu. Bu fanatiklerden hiçbirinin kendisini duyduğunu sanmıyordu.

Gelişen olayların şoku kalabalığın çılgınlığını azaltmış gibiydi. Görünüşe göre günah keçilerinin ellerinden alınması yüzünden keyifleri kaçmış ve düş kırıklığına uğramışlardı.

İki adam zaten ölmüş olan Chirox'u parçalamak niyetiyle öne çıkınca İstian hareketsiz dövüş robotunu bir elinde akım kılıcı, diğer elinde hançeri ve gözlerinde ölüm bakışlarıyla dikildi. Kalabalığın en öfkeli üyeleri ona dik dik baktılar, ama duraksadılar ve sonunda kıdemli bir kılıçustasıyla dövüşmeyi istemeyerek geri çekildiler.

Rayna'nın isyanı şehrin her yanında devam ederken sonunda fanatikler kendilerine başka hedefler bulmaya gittiler.

İstian Goss saatler boyunca Chirox'un çalışmayan bedeni ve arkadaşı Trig'in başsız gövdesinin yanında hareketsiz durdu. Yıllar önce atomikler düşünen makinelerin bütün kalelerini yıkmasına rağmen, İstian Cihadın insanların yüreğinde bitmesi için önlerinde daha çok zaman olduğunu görebiliyordu.

Kendinizi kandırmayın. Omnius'un son kalıntıları da ortadan kalkmadan düşünen makinelere karşı savaşımız ve benim kararlılığım asla bitmeyecektir.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES

Quentin Butler'ın ölümü ve Dante'nin şiddet dolu bir şekilde yok edilmesinin ardından Vor, *Rüya Yolcusu*'nda sersemlemiş bir ruh hali ve başı dönerek oturuyordu. Üzerine çöken boğucu anılar yığınını elemeye uğraşırken gemisini de öylece akıntıya bırakmıştı.

Quentin'e o kadar hayrandı ki yaptığı büyük fedakârlık yüzünden üzülmüyordu. İnsan bedeni elinden alındıktan sonra büyük bir askeri lider daha başka ne umut edebilirdi ki? En azından Vor sonunda primeronun oğlu Abulurd'u anlamasını sağlamıştı. Artık genç adama bir mesaj götürüp babasının başardığı şeyi anlatabilirdi.

Vor gemiyi Hessra'ya döndürüp son Titanların karargâh kurduğu cogitorların yarı gömülü, karanlık kalesinin dibindeki buzlu düzlüklere indirdi. *Rüya Yolcusu*'ndan inip tek başına dikildi. Bütün gezegendeki tek insan oydu. Uçuş giysisinin içinde bile nüfuz edici soğuğu hissedebiliyordu. Kutup rüzgârları etrafında esiyor, tepedeki yıldızlı gökyüzü sütü andıran bir parıltı içinde engebeli araziyi yıkıyordu.

Cogitorların eski kalesine yaklaşırken Quentin'in Agamemnon'un "ölüm" düğmesi açıklamasının doğru olduğunu gördü. Buzun üstünde yedi tane mekanik gövde buldu. Ölü böceklere benziyorlardı. Metal kolları ve bacakları garip açılarla uzanmıştı, bazıları hâlâ kasılıyordu. Neoların koruyucu kapları bulanık kırmızıydı, elektrasıvıları patlayan beyin dokuları ve kanla karışmıştı.

Hâlâ hayata sıkıca tutunan neo yürüme gövdelerinden biri, kalenin altındaki geçidin karanlık ağzından çıktı. Sendeleyip yalpaladı ve daireler

çizerek ilerledi, çünkü yalnızca bir çift bacağı çalışıyordu. Vor sessizce dikilip makinenin öne doğru sendeleyip çökmesini izledi.

"Acını uzatmanın yolunu bilseydim uzatırdım," dedi, hâlâ sarsılan gövdenin yanından geçip kaleye girerken.

İşkence çeken ikincil-neolardan iki tanesi yönlerini kaybetmiş bir şekilde ilerliyordu. Vor onların yaşama kararlılığına hayran olmuştu. Saflıkları ve beceriksiz politikaları Serena'nın kendini şehit etmesine neden olan cogitorlar için artık herhangi bir sevgi duymuyordu, ama simeklerin köleleştirdiği bu zavallı ikincillere acıyordu. "Hâlâ yaşıyorsunuz."

"Pek sayılmaz," dedi keşiş neolardan biri. Sesler hoparlörden bozulmuş bir şekilde çıkıyordu. "Görünüşe göre ... biz ikinciller ... daha yüksek bir ... acı eşiği ... geliştirmişiz."

İkisi de ölene kadar saatlerce yanlarında kaldı.

Neolar hayatta kalmaları için gereken kontrol sinyallerini almayınca bir yıl içinde bir avuç simek dünyasında da aynı şekilde ölümler görülecekti. Vor onlardan bazılarının Titanların başına geleni öğrenip kendilerini kurtarmanın yollarını arayıp aramadıklarını merak etti. Başarılı olacaklarını sanmıyordu - General Agamemnon bu tür konularda çok titiz davranıyordu.

Vor başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. "Peşine düşeceğimiz hülyaların bir sonu yok. ..."

Görmesi gerekenleri gördükten ve bütün simeklerin öleceğini anladıktan sonra *Rüya Yolcusu*'na geri döndü. Kendini akıntıya kapılmış, Caladan denizindeki kayıp bir balıkçı teknesi gibi hissediyordu. Cihat o kadar uzun süredir hayatı ve odak noktası olmuştu ki. Cihat olmadan kendisinin ne anlamı vardı? Şimdiye kadar pek çok şey kaybedilmiş, milyarlarca hayat yitirilmişti. Üstelik de şimdi sonunda öz babasını da öldürmüştü. *Baba katili.* Korkunç bir eylem için kullanılan korkunç bir sözcüktü bu. Bütün bunların gerçekten gerekli olduğunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Vorian Atreides hayatının okyanusunda geride kandan oluşan kocaman bir iz bırakmıştı, ama her trajedi ve her zafer insanlık için gerekliydi. Düşünen makinelerin çöküşünde kendisinin çok önemli bir rolü olmuştu - Senkronize Dünyaların Büyük Temizliğinden Titanların yok edilmesine kadar.

Ama her şey henüz bitmemişti. Geride son bir hedef daha kalmıştı.

Vor, Salusa Secundus'a dönünce kimseye herhangi bir kutlama mesajı iletmedi. Dikkat çekmeye ya da övgü almaya ihtiyacı yoktu, ama Quentin Butler'ın gerçek bir kahraman olarak onurlandırılmasını sağlayacaktı.

İki aydan uzun bir süre önce İnsanlık Ordusundan ve Birlikten ayrılmasına rağmen evine döner dönmez Genel Valiyle bir toplantı ayarladı. Abulurd'dan başka hiç kimse görevinden istifa etmesinin gerçek nedenini bilmiyordu, ama artık onun simekleri avlamak için gittiğini öğreneceklerdi ve başarılı olduğunu. ...

Zimia'dan geçerken isyan sonrasının izleriyle karşılaştı - pencerelere tahtalar kapatılmış, bulvarlardaki süslü ağaçlar alevler yüzünden kararıp çarpılmış, duman izleri hükümet binalarının mermer beyazlığını lekelemişti. Yangınlar söndürülmüş ve Tarikatçı kalabalıklar dağılmıştı, ama tahribat duruyordu. Parlamento Sarayına yaklaşırken midesini bulandıran bir şaşkınlıkla etrafına baktı.

Bir tek ben savaşmıyormuşum.

Parçaları toplamak, sarsılan halka güven vermek ve Rayna'nın büyüyen hareketini bir şekilde kontrol altında tutması için tavizlerde bulunmak gibi işlerle kafası allak bullak olan Genel Vali çılgınca süren komite toplantılarının arasında Yüce Başarı görmek için zaman ayırdı. "Sana babandan haber getirdim."

Faykan Titanların ölümüne hem şaşırdı hem de sevindi. Babasının trajik, ama kahramanca ölümü karşısında da çok üzüldü. "Ona yıllardır çok yakındım," dedi masasında resmi ve katı bir görüntü içinde oturarak. Politik bir lider olarak duygularını kontrol etmesini öğrenmişti. "Hayatta olduğunu, ama bir simeğe dönüştürüldüğünü öğrendiğimde ölmüş olmasını dilediğimi itiraf ediyorum - görünüşe göre öyle olmuş."

İmzasını bekleyen bir dizi belgeyi düzeltti. "Şimdi bunu duyduktan sonra ... şey, sanırım daha iyisini umut edemezdik. Aynı inanç üzere yaşadı ve öldü - Butlerlar kimsenin uşağı değildir." Son anda titreyen derin bir soluk aldı. Kendini ikna etmek istercesine daha yüksek sesle konuştu. "Babam simeklerin kölesi olmayı kabul edemezdi."

Genel Vali boğazını temizleyip politik maskesini yeniden taktı. "Hizmetiniz için teşekkür ederim, Yüce Başar Atreides. Titanların sonuyla ilgili bu harika haberi resmi bir şekilde duyuracağız. Sizi yeniden İnsanlık Ordusu saflarına resmen almaktan memnuniyet duyuyorum."

Abulurd babasına yakın olmasa da Quentin'in ölümünden çok daha fazla etkilenmiş görünüyordu. Faykan savaşın dehşetine karşı verilen istenmeyen tepkilerden veya hayatın nahoşluğundan kendini nasıl koruyacağını öğrenmişti, ama Abulurd hassas biriydi, acıyı ve trajediyi bütün yüreğiyle hissediyordu.

Abulurd gülümsedi ve kederi bir an için bütün yüzünü kapladı. "Babam için üzülüyorum, komutanım ... ama aslında sizin girdiğiniz riskler ve üstlendiğiniz zor işler konusunda daha fazla endişeliydim."

Vor durumun garipliğini düşünerek boğazında oluşan yumruyu yuttu: Bu yetenekli genç subay kendisini takdir etmeyen Quentin'in oğluydu ... Vor'un Caladan'daki kendi oğullarıysa ondan hiçbir şey istemiyordu. Abulurd'a bakarak Birliğin bir parçası olarak kalmasının gerçek nedenini gördü. "Baban her zaman bir kahramandı. Tarih onu gerektiği gibi hatırlayacaktır. Bunu sağlayacağım."

Abulurd duraksayarak başını önüne eğdi. "Keşke Xavier Harkonnen de aynı fırsata sahip olsaydı. Korkarım araştırma birimi onun adını temizleme konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedi. Üstelik şimdi tarihsel kayıtların büyük bölümü yok edildikten sonra gerçeği nasıl kanıtlayacağız? Yoksa bu durum işimizi daha da mı kolaylaştıracak?"

Vor doğruldu. "Harkonnen adına sürülmüş haksız lekeyi temizlemenin zamanı geldi de geçti. Özellikle şimdi Titanları yendikten sonra belki bu konuda bir önerge sunabilirim."

Abulurd rahatlayarak zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Ama önce," dedi Vor çelik gibi bir sesle, "yapmak istediğim son bir şey daha var. "Kayıtlarımızda hâlâ büyük ve stratejik bir leke var. Yeterli kararlılık gösterdiğimiz takdirde İnsanlık Ordusunun geçmişte başarısız olduğu konuda artık başarılı olacağına inanıyorum. Bu fırsatı şimdi değerlendirmezsem Birliğin bunu asla yapmamasından korkuyorum."

Abulurd gözlerini kırparak ona baktı. "Ne yapmak niyetindesiniz, Yüce Başar?"

"Corrin'e gitmeyi -ve orayı tamamen yok etmeyi- planlıyorum."

Abulurd şaşkınlık içinde başını geriye attı. "Ama robotların yörüngeye kaç tane savunma gemisi koyduklarını biliyor musunuz? Aralarından asla geçemeyiz."

"Eğer büyük bir balyoz oluşturur ve yeterince büyük bir güçle vurursak kırıp geçebiliriz. Hem insan hem de gemi bakımından büyük bir fedakârlık olabilir. Ama Omnius Corrin'de kapana kısıldığından beri bu bizim ilk

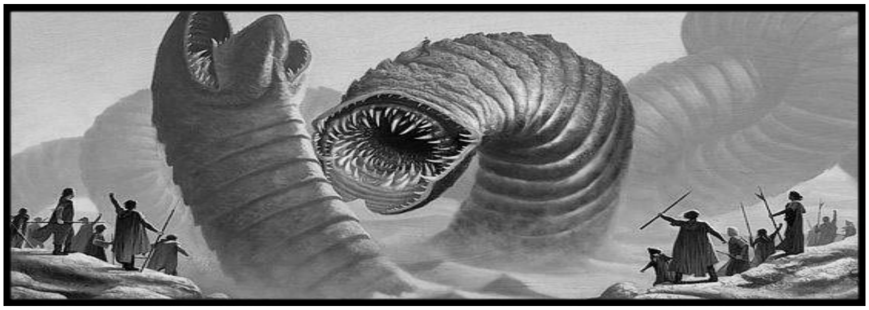
şansımız olabilir. Eğer düşünen makineler kaçar ve yayılırlarsa yüzyıl önce başladığımız yere geri döneriz. Bunun olmasına asla izin veremeyiz."

Abulurd kıvrandı. "Parlamentoyu nasıl ikna edeceksiniz? Askerler böylesine belirsiz bir tehdide karşı savaşıp ölmeyi hâlâ istiyorlar mı? Piranha kenelerden sonra bile kimse bunu açık bir tehdit olarak görmüyor. Sanırım kararlılıklarını kaybettiler."

"Yıllardır mazeretlerini dinliyorum, ama artık görmelerini sağlayacağım," dedi Vor. "Titanları ve simekleri yok ettim, üstelik düşünen makinelerin tehlikesini yaşayan her insandan daha iyi biliyorum. İnsanlık onlardan kurtulana kadar rahat etmeyeceğim. Tüm gücümüzle gerçekleştirilecek bir saldırı en iyi stratejimiz olacak. Bu işi bitirmek zorundayım. Benim için çok önemli olan bir konuda sergileyeceğim ikna kabiliyetimi küçümseme."

İkisi uzun süre düşünceli bir sessizlik içinde yürüdü ve sonunda Abulurd, "Ne zaman böyle bir atmaca oldunuz Yüce Başar?" diye sordu. "Eskiden hilelere ve aldatmacalara güvenirdiniz, ama artık taktiğiniz tam ölçekli bir askeri saldırıya dönüştü. Şey aklıma geliyor..."

"Xavier mi?" diye gülümsedi Vor. "O hayattayken bu konuda aramızda anlaşmazlıklar olsa da eski dostumun haklı olduğu anlaşıldı. Evet, bir atmaca haline geldim." Elini Abulurd'un omzuna koydu. "Şu andan itibaren benim sembolüm atmaca olacak ve bu bana her zaman için görevimi hatırlatacak."

Her toplumun büyük günahlar listesi vardır. Bazen bu günahlar sosyal organizasyonun dokusunu tahrip etme eğiliminde olan kınayıcı eylemlerle ortaya konur; bazen de günahlar kendi konumlarını devam ettirmek isteyen liderler tarafından işlenir.

— YAŞLI NAAM
Cihadın ilk resmi tarihçisi

İnsanlar son şiddet gösterilerini unutmuş gibi Vorian Atreides'in geri dönüşünü vahşice kutladılar. Simekler ölmüş, son Titanlar yok edilmiş, insanlığa yönelik bir başka tehdit daha ortadan kaldırılmıştı.

Zırhlı limuzini Zimia'nın enkaz kaplı bulvarlarında ilerlerken sevinç çığlıkları atan insan kalabalıkları ona turuncu kadife çiçekleri atıyordu. Çoğunun elinde stilize edilmiş cesur görüntülerinin ve "Cihat Kahramanı, İnsanlığın Savunucusu, Titanların Fatihi" sözlerinin bulunduğu pankartlar vardı.

Rayna Butler, insan zihinli son makinelerin "haklı idamı"na çok sevinip Vor'u -"gerçek bir dost ve Serena'nın müridi!"- hareketinin bir parçası olarak benimsemişti.

Yüce Başar şu anda gördüğü ilgi konusunda hiç rahat değildi. Rütbesi ne olursa olsun işini hep Serena ve Cihat için yapmış, kişisel ilerlemeyi hiç düşünmemişti. Yalnızca düşmanı yok etmeyi istiyordu, daha fazlasını değil.

Kutlamalar için toplanan kalabalığa bakan Vor, Büyük Temizliğin bitişinden bu yana böylesi bir pohpohlama ya da sevinçli bir rahatlama görmemişti. Belki şu anda, en fazla ihtiyaç duyduğu zamanda bu enerjiyi kendi yararına çevirebilirdi. Son zaferini kazanmak adına gerekli her türlü fırsatı kullanmalıydı.

Evlerde kullanılan en basit makineleri bile tehditkâr varlıklar olarak gören Tarikatçılar, Corrin'deki kalesinde güvenli bir şekilde yaşayan

Omnius'un insanlığa karşı sürekli bir tehdit olarak kalmasına dayanamazlardı. Onlara göre Corrin bütün iblislerin iniydi.

Yer-aracı Parlamento Sarayına yaklaşırken Vorian ana meydanda daha büyük bir kalabalığın toplandığını gördü. Bazıları hareketli çerçeveler üzerinde, kenarları süslü bir şekilde bastırılıp üzerine birtakım yazılar yazılmış bez afişler taşıyor, diğerleriyse üzerinde uzun bir duyurunun bulunduğu kâğıtlar dağıtıyorlardı. Vahşice bir cümbüş içinde çeşitli elektronik aletleri ve bilgisayarlı aygıtları meydanın ortasına toplayıp üstlerine yakıt dökerek yakmışlardı.

Zimia'nın güvenlik güçleri gösteriden güvenli bir mesafede duruyor, Parlamento Sarayına çıkan geniş basamakların dibinde Vor'un aracına yer açmak için çalışıyorlardı. Göstericiler onu gördüğünde yine gürültülü bir şekilde sevinç çığlıkları attılar. Vor sütunların arasından geçip binanın ana girişinde durdu. Muazzam büyüklükte bir bez afiş kapıya çivilenmişti. Yerlere atılan broşürler de aynı mesajı taşıyordu.

Yazının hararetli, ama sofistike olmayan içeriğine bakarak bizzat Rayna tarafından yazıldığını tahmin etti. En altta da imzası vardı zaten.

RAYNA BUTLER'IN BİLDİRİSİ

Özgür insanlığın vatandaşları!

Soylular Birliğinin her yerinde düşünen makinelerin yararlı bir kullanımının olmayacağını duyuruyoruz. Kullanıcıları için emek tasarrufu sağlıyor gibi görünüp kötülüklerini gizleseler bile onlar aslında her seviyede sinsidirler.

Bu bildiri insanların oluşturduğu toplumun kendini en kötü günahlardan temizlemesini sağlayacak bir kopyadır. Bütün Birlik vatandaşları bu kurallara bağlı kalacak ve aşağıdaki cezalarla bağlanacaktır:

Eğer bir insan bir düşünen makinenin yerini bilip de onu yok etmez ya da Hareket'e bildirmezse suçlu duruma düşecek, gözleri oyulup kulakları ve dili kesilerek cezalandırılacaktır.

Eğer bir insan bir düşünen makineyi *kullanmak* gibi büyük günahı işlerse öldürülecektir.

Eğer bir insan bir düşünen makineye *sahip olmak* gibi daha büyük bir günahı işlerse en acı verici yollarla öldürülecektir.

Eğer bir insan en kötü günahı işleyip bir düşünen makine *yaratır ya da üretirse* suçlu duruma düşecek, bütün çalışanları ve aileleri en acı verici yollarla öldürülecektir.

Tehlikeli bir makineyi oluşturan parçalar konusunda kuşkusu olan herkes Hareket ile bağlantı kuracak ve Resmi Görüş isteyecektir. Resmi Görüş verildikten sonra suçlu makine işlemden kaldırılacak ve hemen tahrip edilecektir. Cezalar yukarıda belirtildiği gibi verilecektir.

Ürünleri köle iş gücüyle üretmek düşünen makinelere güvenmekten daha iyidir.

İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksınız.

Bildirinin uzunluğu ve acımasız çılgınlığıyla serseme dönen Vor ana girişten geçip meclis salonuna girdi. Evet, hâlâ bir düşman vardı. Evet, düşünen makineler hâlâ mevcuttu. Ama Tarikatçılar yanlış hedefe nişan alıyordu.

Corrin. Corrin'e gitmeliyiz.

Daha adı duyurulmadan bütün Birlik temsilcilerinin ayağa kalkıp alkışladıklarını gördü - ama onu değil. Genel Vali Butler salonun ortasındaki konuşmacı kürsüsünde durmuş yeni Bildiri'yi havada sallıyordu. Etrafındaki kanun yapıcılar da dalgalar halinde ayağa kalkıyordu.

"İşte böyle!" diye bağırdı Faykan. "Coşkulu yeğenimin Bildirisi böylece alkışlarla kabul edildi ve ben de Genel Vali olarak kanun haline gelmesini sağlayacağım. Yarından itibaren geçerli olmak üzere bu Bildiri, Birlik Yasası olacak ve muhalifler yakalanıp sakladıkları düşünen makinelerle birlikte cezalandırılacak. Hiçbir hoşgörü gösterilmeyecek! Düşünen makinelere ölüm!"

Haykırılan bu sözler bir yankı gibi bütün kanun yapıcıların dudaklarında dolaştı. Salonun hemen içinde, en yüksek basamakta duran Vor, bu çılgınlığı soğuk bir yağmur gibi atlatmaya uğraşıyordu. Keşke yıllar önce, çok gerektiği zamanda da bu kadar coşkulu olsaydılar.

"Galaktik toplumu yeniden şekillendiriyor ve insanlığı yeni bir rotaya sokuyoruz!" diye yeniden haykırdı Faykan gürültünün arasından. "Biz insanlar hâlâ kendimizi düşünüyoruz, kendimiz için çalışıyor ve kaderimizi başarıyoruz. Düşünen makineler olmadan! Böyle bir teknoloji koltuk değneği gibidir - artık kendi başımıza yürümenin zamanı geldi!"

Vor'u tanıyan bazı seyirciler onu işaret edip kendi aralarında fısıldaştılar. Sonunda Genel Vali kollarını coşkulu bir şekilde kaldırıp onu karşıladı. "Vorian Atreides, İnsanlık Ordusunun Yüce Başarı! Halkımız zaten pek çok konuda size büyük minnettarlık duyuyordu - şimdi bize daha fazlasını verdiniz. Son Titanlar da öldü! Simek canavarlar artık yok! Adınız İnsanlığın Kahramanı olarak sonsuza kadar saygı görsün!"

Büyük salon alkışlarla çınladı. Vor konuşma kürsüsüne doğru giderken etrafındaki olayların kartopu gibi büyüyerek güçlendiğini ve onu da içinde sürüklediğini hissediyordu. Ama onuru, görevi ve hem kendine hem de halkına verdiği vaatleri vardı. Dalgalara karşı yüzmeliydi - ya da bu dalgaya binip Corrin'e kadar gitmeliydi.

Yavaşça etrafına bakınıp bazı tanıdık yüzlere odaklanırken meclis giderek sessizleşti, ardından salonun en ucuna, Rayna'nın müritlerinin aşırı büyüklükte renkli sancaklar taşıdıkları yere baktı.

"Evet, simeklerin ölümünü kutlayabiliriz," dedi. "Ama henüz işimiz bitmedi! Neden zamanımızı ve enerjimizi bildiriler yazarak, evde kullanılan aletleri parçalayarak ve birbirimizi öldürerek harcıyoruz - *hem de Omnius'un kendisi hâlâ yaşarken?"* Bu sözler şaşkın dinleyicilerin yutkunarak susmasını sağladı.

"Yirmi yıl önce Cihadın bittiğini bildirdik, ama bir Senkronize Dünyaya dokunamadık. Corrin pimi çekilmiş bir bomba gibi ve biz onun fitilini sökmeliyiz! Omnius kanseri insan ırkının parlak geleceğini gölgelemeye devam ediyor."

İnsanlar onun sesinde böylesi bir hararet beklemiyordu. Belli ki Yüce Başarın övgülerini toplayıp selam vermesini ve Birlik hükümetinin işini yapmasına izin vermesini bekliyorlardı. Ama o dur durak bilmiyordu.

"Düşünen makinelere ölüm!" diye bağırdı üst balkondan biri çıldırmış gibi bir sesle.

Vor'un sesi hâlâ yüksek ve haşindi. "Gerçek görevimizden çok uzun süre boyunca kaçtık ki. Yarım kalmış bir zafer asla zafer sayılamaz."

Genel Vali huzursuz bir şekilde ona baktı. "Ama Yüce Başar, Omnius'un savunma hatlarını bir türlü yıkamadığımızı biliyorsunuz. Bunu onlarca yıldır deniyoruz."

"O zaman daha sert bir şekilde denemeliyiz. Gerekli olan bütün kayıpları kabul etmeliyiz. Beklemek bize milyarlarca hayata mal oldu. Musibet'i düşünün, piranha keneleri; Cihadı düşünün! Bu noktaya gelmek için yaptığımız bütün o fedakârlıkları düşünürsek, ancak bir aptal şimdi durur!" Faykan'ın sözleri Birliğin bir kez daha tereddüt edeceğini gösteriyordu, bu yüzden Vor bilerek Rayna'nın fanatiklerini kışkırttı. Sesi paralı askerlerin kılıcı gibi keskindi. "Evet, düşünen makinelere ölüm - ama gerçek olanları öldürebilecekken neden yedeklerle zaman harcayalım? Gerçek makinelere sonsuza dek ölüm."

Temsilcilerin büyük bölümünün yüzündeki huzursuz bakışlara rağmen kalabalık coşkuyla kükredi. Derken soluk benizli, ruh gibi bir kadın konuşma alanına doğru yürümeye başlayınca ortalığa bir sessizlik hâkim oldu. Rayna Butler etrafına sükûnet ve kendine güven havası yayıyordu, sanki istediği zaman Parlamento Sarayına girebilir ve görüşmeleri dilediği

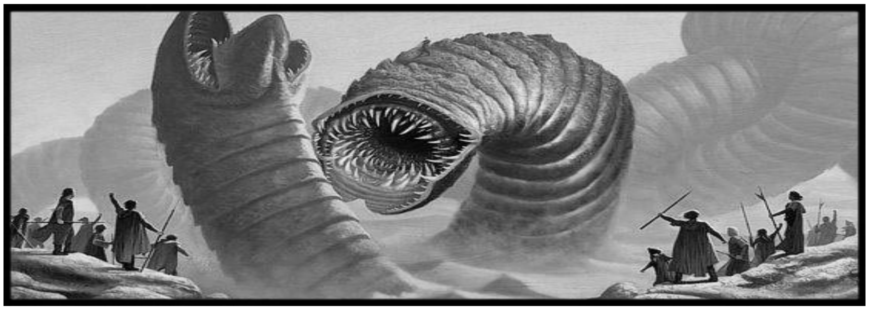
gibi kesebilirmiş gibi davranıyordu. Serena'nın kan kırmızı profilinin işlendiği yeni bir yeşil beyaz kaftan giymişti.

"Yüce Başar haklı," dedi. "Büyük Temizliği çok erken kestik ve bunu yapma fırsatımız varken ateşin közlerini tamamen söndüremedik. Bu pahalı bir hataydı, bir daha yapmamamız gereken bir hata."

Büyük salon coşkuyla kükrerken sanki binanın kendisi de uzun bir kış uykusundan uyanıyormuş gibiydi. "Corrin'e ölüm!"

"Azize Serena için," dedi Rayna mikrofona. Sesi kemerli salonda yayıldı. Çağrısı, denize yayılan bir dalga gibi tekrarlandı, git gide yükselerek bir çığlık fırtınasına döndü: "Azize Serena için! Üç Şehit için!"

Vor kalabalığın coşkusunun ve hararetinin kendisini etkilemesine izin verdi. Bu kadarı yeterli olmalıydı. Bu kez kesinlikle emin olacaktı.

Stratejiye, eğitime veya dualara rağmen zafer ya da yenilgiye yalnızca Tanrı karar verir. Bunun tersine inanmak kibir ve budalalıktır.

— Zensünni Sutrası

İsmail açık kumlarda rakibiyle karşılaşana kadar bu meydan okuma Zensünni halkını çoktan ikiye bölmüştü bile.

Kumsolucanı dövüşünün yapılacağı gün İsmail, kayaların sınırında yürüyor, sabah güneşi parlarken araç gerecini taşıyordu. Muhafazakâr takipçileri peşinden koşuyor, ona cesaret veriyor, yüklerini taşımak için gönüllü oluyordu, ama yaşlı adam onlara aldırmıyordu. Bu işi kendisi yapacaktı; kutsal geçmişin korunması ve Zensünni halkının geleceği için.

Eski kanun kaçakları arasından birçok kişinin, uygarlığın getirdiği değişikliklerden ve Naib El'hiim'in son yıllarda geliştirdiği tutumlarından pek memnun olmadığını görmek onu hem sevindirmiş hem de şaşırtmıştı. Chamal dâhil diğer yaşlıların çoğu ve İsmail'in Poritrin'de kölelikten kurtardığı göçmenlerin torunları ona katılmıştı. Güçlü genç savaşçıların heyecan aramaları ve düşmanla ... herhangi bir düşmanla savaşmayı istemeleri de sevindiriciydi. Bu genç adamlar birbirlerine Solucansüvarisi Selim'in idealleştirilmiş hikâyelerini anlatıyor ve Arrakis'te hayatta kalmak için mücadele eden büyük Zensünni savaşçılarının maceralarını süsleyip püslüyorlardı. Nedenleri her ne olursa olsun İsmail onların desteğini gördüğüne seviniyordu.

Öte yandan El'hiim, yanında kasabaları ve VenKee köylerini sık sık ziyaret eden sayısız "uygar" adam ve kadın getirmişti. Dış-dünyalılarla uzlaşmak, kültürlerini bulanıklaştırmak ve kendi kimliklerini feda etmek isteyen insanlar ... insan ticareti yapanlara tasasızca güvenmek isteyen insanlardı bunlar.

İsmail sıcak ve tozlu havadan derin bir nefes çekip burun tıkaçlarını ayarladı, damıtma giysisinin bağlarını ve tertibatını sağlamlaştırdı. İşine engel olmaması için pelerinini sıkıca bağladı. Kayalığın üzerinde bekleşen insanlara döndü.

Havzanın uzak kıyısındaki El'hiim ve destekleyicileri de onu seyrediyordu. Onlar da zamanın yaklaştığını biliyorlardı.

"Kazanırsam beni bekleyin," dedi İsmail, "ve ölürsem de unutmayın."

Cesaretlendirme veya inkâr mırıltılarını duymadı. Düşüncelerini odaklayıp daha yumuşak kumlara ayak bastı, yakındaki en yüksek kumulun tepesine giden hafif yamacı tırmanmaya başladı. Bu savaş onun savaşıydı ve sonuçları ne olursa olsun yalnızca düellonun yakınlığıyla ilgilenmeliydi. İyi bir mevki alıp çevresindeki açık kumlara baktı, kumul yamaçlarının açılarını ölçüp tarttı. Solucanı işaretlerini görmek için mükemmel bir yerdi, hızla gelen canavara binebileceği bir yer.

Bunu daha önce defalarca yapmıştı, ama daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı. Marha'nın, Selim'den öğrendiği bu beceriyi kendisine öğretişini hatırladı. İsmail onu çok özlüyordu - tıpkı ilk karısı Ozza'yı özlediği gibi. Sonunda onlara kavuşacaktı. Ama bugün değil.

İsmail kumulun hilal şeklindeki zirvesine oturdu ve kayalıkta bekleyen umutlu seyircilere arkasını döndü. Çağrı davulunun sivriltilmiş ucunu kuma gömdükten sonra avuçlarıyla ritmik bir şekilde davula vurmaya başladı. Havzanın karşısındaki El'hiim'in davulunun sesinin belli belirsiz yankısını duyuyordu.

Kumsolucanları gelecek - ve savaş başlayacaktı.

Bu tür dövüş, takipçilerinin arasındaki memnuniyetsizlikleri gidermek için Solucansüvarisi Selim tarafından yaratılmıştı. Böylesi büyük düellolar tarihte yalnızca dört kez gerçekleşmişti; onlardan muhteşem hikâyeler, ama onun yanında dehşet verici gerçekler de ortaya çıkmıştı. Bugünkü çatışmanın sonucu ne olursa olsun İsmail ve El'hiim bir efsane yaratacaklardı.

İsmail halkını Poritrin'den getirdikten sonra muhteşem Selim'in ayak izlerini -Marha'yla evlenerek- huzursuz bir şekilde bile olsa takip etmişti. Ama El'hiim efsanevi babasının gölgesinden çıkmak için aktif bir şekilde mücadele ederek akılsız yollara girmişti. Aslında ne İsmail, ne de üvey oğlu liderlik görevini iyi yapmıştı.

Artık bir dönüm noktasındaydılar. Selim'in görüsü sonsuza dek ölecek ve Zensünni halkı inançsız uygarlığın zevksiz zayıflığı içinde özümsenerek

yok mu olacaktı? Yoksa ruhlarını ve omurgalarını yeniden keşfedecek, bir kez daha zorluklarla mücadele edecek, sonunda muzaffer ve *özgür* olana kadar -kaç yüzyıl geçerse geçsin- savaşmaya devam mı edeceklerdi?

Bu hayallere dalan İsmail çok gerisindeki seyircilerin belli belirsiz çığlıklarını duyana kadar yaklaşan kumsolucanı işaretini fark etmedi. Nemlenmiş gözleriyle kumların çok altındaki dalgalanma hareketini izledi. Davula yedi kez daha vurdu -kutsal sayı- ardından iplerini ve araç gerecini toplayarak hazırlandı. Kumsolucanı hızla üzerine geliyordu.

Çok uzakta, havzanın karşı tarafındaki minik figürlerin hareketlerini izleyerek başka bir karışıklığın olduğunu ve yeni bir kumsolucanının daha geldiğini gördü. Şeyh Hulud çağrılarına karşılık vermişti.

İsmail kaslarını gererek çömeldi. Kasları yaşlı ve sertleşmişti, üstelik ağrıyordu, ama becerilerinden asla şüphe duymuyordu. Bu çöl yaratığına Naib El'hiim kadar iyi binip kontrol edebilirdi.

Kumlar girdaplanarak yükselirken bir toz bulutuyla birlikte havalanan yılankavi gövde önünde bir kule gibi belirirken İsmail de ileri atıldı. Hayatı boyunca bundan çok daha iri olan kumsolucanlarını çağırmıştı, ama bu da yeterliydi. Eğer Budallah ona devasa bir canavar göndermiş olsaydı, herkes bunu Tanrının açık bir işareti olarak yorumlardı; ama şimdi savaşın sonunun o kadar da kolayca belli olmayacağını görüyordu. Doğru bildiği şey için savaşması gerekiyordu.

İsmail buna hazırdı.

Kancalarını fırlatıp ipleri kavradı ve yaratık beklenmedik binicisini fark etmeden önce kumlu boğumlara tırmanmaya başladı. Boğumları açmak için manivela kullanıp yaratığın hassas etini açığa çıkardı ve böylece solucanın bir kez daha aşındırıcı kumların altına inmesine engel oldu. Solucansüvarisi Selim bu teknikleri yüzyıldan uzun süre önce geliştirmişti. O metal bir asası ve bir kangal ipinden başka bir şeyi olmayan ilk kumsolucanı süvarisiydi.

Şimdi canavar kasılıp debelenir, sinir bozucu parazite karşı mücadele ederken İsmail dayandı. "Bunu senin hatıran için yapıyorum Selim, halkımızın hayatta kalması için, Budallah ve Şeyh Hulud'un onuru için."

Kendisini güvence altına alıp beline bir ip bağladıktan sonra kumsolucanının başının yanındaki yumuşak ete sabitledi. Yaratığı ileri doğru sürüp açık havzada El'hiim'le karşılaşacağı yere götürdü. Kumsolucanı ilerlerken sürtünen kumlar ısı ve güçlü tarçın kokusu üretiyordu. Kumsolucanının gırtlağının derinliklerindeki ateş gittikçe ısınıyor ve açık ağzında iğne gibi dişleri parlıyordu.

Büyük düzlüğün karşısından ikinci solucanın gelişini gördü; El'hiim'in sürdüğü daha büyük bir solucandı. İsmail iplerine sıkıca tutunup bırakmamak için ellerine doladı. Haykırarak meydan okuyup yaratığın boğumlarının arasını yakıcı bir şekilde dürttü.

Kumsolucanı çifti, kumulların üstünde hızla ilerleyerek savaş canavarları gibi birbirine hücum etti. Arrakis'in kumsolucanları bölgelerini koruma konusunda son derece hassastılar; birbirlerinin varlıklarını hissettikleri anda meydan okuyan çığlıklar atıp kükreyerek kocaman boğazlarından melanj kokulu nefesler verirlerdi. Kumsolucanları yay gibi kıvrılıp dövüşmek üzere ileri atıldılar.

Muazzam büyüklükteki yılankavi gövdeler birbirine çarparken İsmail sıkıca tutunup içgüdüsel olarak gözlerini kapadı. Darbenin etkisiyle neredeyse dizginlerin kontrolünü kaybediyordu. Kocaman dişleri olan devasa ağızlar çarpıp birbirine vurdu. Acı ve öfkenin yarattığı şok dalgası İsmail'in solucanında sarsıcı bir titreme yarattı.

Diğer solucanın üstünde duran El'hiim'in dehşet içindeki yüzünü görebiliyordu. Kendisinden daha genç olan adam iplere sıkıca tutunup kendini tekrar tekrar altındaki kocaman bedene bağlıyordu. Çok aptalca. Solucan yuvarlanmaya kalkarsa sonu gelirdi. İsmail'in midesinde soğuk bir yumru oluştu. El'hiim'in öldüğünü görmek istemiyordu. ...

Şeyh Hulud karar verecek.

Kumsolucanları hız kazanmak için geri çekilip tekrar birbirlerine saldırdılar. Kabuk bağlayıp taşlaşmış görünen kalın boğum halkaları, kauçuğa benzeyen uzun et parçaları halinde koptu. Düello başlamıştı ve bölgelerini korumak isteyen yaratıklar kendi tarzlarında dövüşeceklerdi. İsmail artık solucanına rehberlik edemezdi; yapabileceği tek şey tutunmaktı.

Solucanlar tıslayıp tedbirli bir şekilde geri çekildi, daire çizip tozlu bir girdap oluşturdu. Sonra devasa gövdelerini yeniden birbirine çarptılar. Birbirini boğup ezmeye çalışıyormuş gibi bir düğüm haline geldiler. Kristal dişler zırhlı eti yardı. Daha fazla solucan boğumu kopup kumların üstüne düşerken açılan yaralardan jelatini andıran bir sıvı yükseldi.

Kumsolucanları birbirlerine tekrar tekrar çarptıktan sonra yoruldular, ama savaşma istekleri tükenmemişti. İsmail'in solucanı çırpınıp sallanıyordu ve yaşlı adam sıkıca tutunurken hayvanın açık boğumlarına rağmen ekseni etrafında yuvarlanarak kendisini ezmesinden korkuyordu. Sonunda doğrulup geriye doğru kıvrıldı, örse çarpan bir çekiç gibi ileri savruldu.

Kendi solucanının üstündeki El'hiim neredeyse bilincini kaybetmişti, ama kendini o kadar çok bağlamıştı ki istese bile kaçamazdı. Daha iri olan solucan İsmail'e öyle büyük bir güçle çarptı ki küçük solucan geriye büküldü. İsmail haykırırken neredeyse ipleri bırakıyordu, ama çizmelerini hayvana iyice bastırıp kendini sıktı.

İplerinden biri koptu.

Kumsolucanları birbirine vurmaya devam ederken İsmail kendini tutamayarak fırtınadaki bir kum tanesi gibi yere düştü. Yuvarlanırken tutunacak bir yer aradı, önce bir halkaya, sonra diğerine çarptı. Solucanlar bu önemsiz insana aldırmadı. Ağızları birbirine çarptı. Kristal dişler kırılıp yağan minik sarkıtlar gibi kumullara dağılıyordu.

İsmail yuvarlanmaya devam ederken sonunda karmakarışık olmuş yumuşak kumlara çarptı. Kumlara gömülürken yüzmeye ve havaya çıkmaya çalıştı. Öksürüp çırpınarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Solucanlar ne zaman yuvarlanıp boğuşsa etraflarındaki her şeyi mahvediyorlardı. İsmail, açık kumlarda atması gerektiğini öğrendiği rasgele adımları unutarak olabildiğince hızlı koşmaya çalıştı. Yaratıklar yeniden birbirine dolandı. Onun tarafına doğru savrulurlarken İsmail kendini kumulların arasında bulduğu bir yarığa attı. Kendi solucanının sürtünmeden dolayı ısınan ince kuyruğu yaşlı adamın üstünden geçip etrafa bir kum dalgası savurdu.

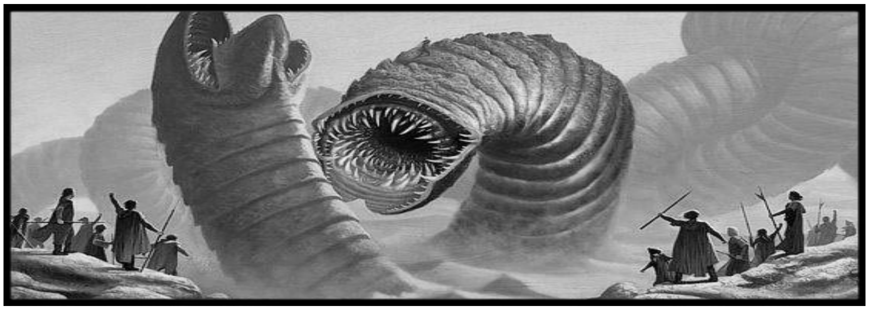
Boğulurcasına öksüren İsmail yeniden yüzeye çıkmaya çalışırken solucanların süren boğuşması onları uzaklaştırdı. İsmail sendeleyerek kayaların sığınağına doğru ilerledi. Bilincini kaybetmemek için mücadele edip hızlı hızlı nefes alırken El'hiim'in muzaffer solucanının kendisininkini kaçırmasını seyretti.

Başı önüne düştü. Düello bitmişti. ...

Zafer kazanan El'hiim yorgun yaratığını kumlara sürüp işini bitirdi. Her iki solucan da sonuna kadar mücadele etmişti. İsmail kendi solucanı öldü mü yoksa uzaklara gidip derinlere mi gömüldü bilmiyordu.

İsmail titreyip soluk soluğa yere çökerken kendi halkı ona doğru geliyordu, ama o hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Tozla kaplı başını iki yana sallayıp döndü. Başı hâlâ zonkluyordu, göğsündeki nefesi çok sıcaktı, ama durum çok açıktı. Hayatta kalmasına rağmen durumdan memnun değildi.

Düelloyu ve Arrakis'in Özgür Halkının geleceğini kaybetmişti.

Askeri zafer herhangi bir yoruma veya müzakereye maruz bırakılmamalıdır. Hiç ödünsüz olup çok açık ve tartışmasız bir şekilde herkes tarafından kabul edilmelidir.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
konuk olarak katıldığı konferanslardaki
konuşmalarından

İntikam Filosu, Salusa Secundus'tan ayrılıp Corrin'e doğru yola çıkmak üzereydi. Gemilerde kıdemli Cihat savaşçıları, İnsanlık Ordusunun askerleri ve Serena Tarikatının ateşli üyeleri bulunuyordu.

Hızlı uzay-bükücülerden oluşan keşif gemileri, son Senkronize Dünyanın etrafında nöbet tutan bekçi filoya doğru hızla gidip onlara muazzam büyüklükteki savaş grubunun yaklaştığını bildirdi. Son bir çarpışma daha yapılacak ve ardından da nöbetleri bitecekti.

Düşünen makineler yakında yok edileceklerinden habersizdiler.

Çok daha önemli ayrıntılarla uğraşması gerekirken görkemli bir veda törenine katılmaya zorlanan Vorian Atreides, uzaylimanının pistinde hazır olda durmuş son geminin de yüklenişini seyrediyordu. Birlik neredeyse gösteriş ve törenlere bağımlı bir hale gelmişti.

Altın rengi kurdelelerle süslenmiş küçük mavi bir kutu taşıyan Genel Vali yaklaşırken ona döndü. Genel Vali resmi görev kaftanını giymiş, Serena Tarikatıyla bağlantısını gösteren küçük, ama dikkati çekici bir rozet takmıştı. Vor, Quentin Butler'ın oğlunun, yeğeni ve bildirisi tarafından yayılan teknoloji karşıtı mesajı kabul ettiğine bir türlü inanamıyordu, ama Rayna'nın hareketi öylesine büyük bir güce ulaşmıştı ki Genel Vali politik rüzgârların ne tarafa doğru estiğini görebiliyordu.

Faykan yeni bir Yüce Patriğin atanma işlemine hâlâ izin vermemişti ve şimdi de Omnius'a karşı girişilen saldırıya öncelik verilmesi gerektiğini

iddia ediyordu. Vor, onun başka bir gündemi olduğundan ve yalnızca bu atama işini geciktirdiğinden şüpheleniyordu.

Solgun teniyle dikkat çeken Rayna Butler tribünlerin ön tarafında oturuyor ve etrafını dikkatle seyrediyordu. Samimiyetle iyi niyetlerini gösterenler ve gözleri ışıl ışıl parlayan fanatikler, Serena Butler'ın kan kırmızısı siluetinin işlendiği beyaz sancaklar taşıyarak pisti dolduruyordu. Kalabalık sevinç çığlıkları atıyor ve Omnius'a yöneltilen küfürlerle birlikte Vor'un adını haykırıyorlardı.

Vor, dağa tırmanan bir adam gibi bütün dikkatini ilerideki tek bir noktaya, zirveye, son ebedizihini yok etme amacına vermişti. Tarikatçıların savunduğu şeyden hoşlanmasa bile her savaşçıdan ve elindeki her kaynaktan faydalanacaktı. Cihat boyunca geçen yüz yıl içinde başardığı her şey bu son zaferle birlikte zirveye çıkacak ve düşünen makineler bir daha insanlar için asla tehdit oluşturmayacaktı. Ama Rayna'nın öfkeli ve huzursuz kalabalığından gördüğü kadarıyla bu adamlar adrenalinlerini kaynayan halde tutmak için yeni düşmanlar ve günah keçileri bulmaya devam edeceklerdi.

Büyük Temizlik sırasında savaş gemisi olarak kullandığı *Serena'nın Zaferi* adlı mancınık iniş pistinin bir kenarında, önemli birkaç gemiyle birlikte duruyordu. Ana savaş gemilerinden çoğu yörüngede bekliyordu.

Vor ne kadar meşgul olursa olsun Abulurd'a verdiği sözü unutmamıştı. Geri döner dönmez Xavier Harkonnen'in adını temizlemeye uğraşacaktı.

İnsanlık Ordusunun şeref kıtası kalabalık için görkemli bir gösteri sergiledi. Geleneksel uygun adım manevralarıyla bir idam mangası oluşturup gürültülü mermilerle direklere zincirlenen sahte düşünen makinelere ateş açtılar. Robot taklitleri de hayatları için yalvarıyormuş gibi algılayıcılarını yakıp söndürdüler. Vahşi çığlıklar arasında bu sahte robotlar birer birer yok edilirken geriye küçük kıvılcımlar ve dumandan başka bir şey kalmadı. Çarpıcı gösteri Salusa Secundus'un her yerinde sergilendi ve diğer Birlik Dünyalarına gönderilmek için kaydedildi; böylece oradaki büyük kalabalıklar da kutlamalara katılacaktı.

"Bu yalnızca yeni İntikam Filosunu göndermeden önce sergilenen küçük bir ısınma turu," dedi Faykan Butler, uzaylimanında gürleyen sesiyle. Rayna sanki gücü onunkine eşdeğermiş gibi amcasının yanında oturuyordu.

Bu ikisi tehlikeli bir kombinasyon, diye düşündü Vor, bakışlarını Faykan'dan Rayna'ya çevirirken. Kıdemli subay, gidip düşünen makinelerle doğrudan çarpışabilmeyi diliyordu, ama durum öyle olmayacaktı. Aptal vali

ve yeğeni kendi diplomatik gemileriyle filoya eşlik etme niyetindeydi ki bu da durumu daha da karmaşıklaştıracaktı. Şimdi yalnızca düşünen makineler için endişelenmeyecek, savaşın en yoğun olduğu noktada Butlerların aptalca bir şey yapmasından da korkacaktı.

Bazı Tarikatçılar İntikam Filosunu Corrin'e hemen gönderebilmek için Holtzman motorlarını kullanmayı istiyorlardı. Ama Vor'un sabırsızlığı ve kararlılığı bile onu bir sıçramada gemilerinin onda birini kaybetmesine neden olacak kadar gözü pek hale getirmemişti. Bu sorun üzerinde sürekli çalışan Norma Cenva, gemileri kullanmak için güvenli bir yöntem geliştirdiğini iddia ediyordu, ama görünüşe göre bunu şimdilik yalnızca o yapabiliyordu. Bir kerede bir gemi.

Bu yeterli değildi. Bekçi filosu yirmi yıldır Omnius'u Corrin'de esir tutuyordu. Son düşünen makinelerin durumun değiştiğini düşünmesi için bir neden yoktu. Vor öfkesini ve sabırsızlığını kontrol altında tutmak zorundaydı. Yalnızca bir ay daha ve ondan sonra her şey bitmiş olacaktı. ...

Şimdi muhteşem gösteri fiyakalı bir şekilde sona ererken Faykan kurdeleleri açıp mavi kutuyu açtı ve Vor'a uzattı. Kutunun içindeki parlak altın rozeti gören Vor iç çekmemek için kendini zor tuttu. Takacağı yeni bir askeri süstü bu.

Genel Vali manikürlü ve temiz elleriyle yeni rozeti çıkarıp Yüce Başara uzattı. Pistteki hoparlörlerde Faykan'ın sesi yankılandı. "Vorian Atreides, Corrin'e yapacağımız askeri harekâtın onuruna size yeni bir unvan veriyorum: Serena'nın Şampiyonu, Soylular Birliğinin, Serena Tarikatının ve bütün özgür insanlığın çıkarlarını temsil eden adam!"

Bu etiket bir fark yaratacakmış gibi kalabalık sevinç çığlıkları attı. "Teşekkür ederim, Genel Vali." Vor'un yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Bu kadar anlamsız tören yeter artık. Gemilerimizin kalkış zamanı geldi. Omnius bekliyor." Rozeti iç cebine, gözden uzak bir yere soktu.

Genel Vali kollarını kaldırdı. "Corrin'e! Zafere!"

"Corrin'e," dedi Rayna.

Rayna'nın tribünlerde oturan bütün müritleri kanatlanmaya hazır kuşlar gibi ayağa kalktı. Kükreyerek onu tekrarladılar. "Corrin'e!"

Vor bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

İlk önce sancak gemisi havalandı, ardından diğer tören gemileri de yola çıkıp yörüngede bekleyen askeri donanım ve personel gemilerine katıldı. Bakışları sert, ifadesi kararlı görünen Vor komuta köprüsünü tararken

yardımcı subayı Başar Abulurd Harkonnen ona bakıyordu. Vor yanında güvenebileceği ve serinkanlı bir subay olduğu için memnundu.

"Kalkışa hazırız, Yüce Başar - yani Şampiyon Atreides."

Vor kaşlarını çattı. "Gerçekten kazandığım rütbeyi kullanmayı tercih ederim, Abulurd. 'Şampiyon' saçmalığını ağabeyine ve görkemli gösterilerine sakla." Yeni nişanını hâlâ üniformasının cebinde taşıyordu ve üniformasına takmak gibi bir niyeti de hiç yoktu.

"Evet, komutanım. Bu bir çağın sonu olacak. "Abulurd'un gözleri biraz puslu bir hal aldı. "Ve daha sonrasında Xavier'i tarihteki haklı yerine oturtacağız - eğer bana hâlâ yardım etmek istiyorsanız."

"Sana söz verdim. Cihadın başlangıcında oradaydım ve son ayrıntının da tamamlandığını kendi gözlerimle görmek istiyorum. Ancak o zaman geleceği sana ve çocuklarına bırakabilirim." Ekrandan yıldızlara baktı ve zihnini çok uzaklardaki son Senkronize Dünyaya yoğunlaştırdı. "Pekâlâ, İntikam Filosunun yola çıkmasını emret."

Bu yeni kuşak savaşçılar hevesli ve dinsel bir ateşle dolu olmalarına rağmen düşünen makinelerin Corrin'de kapana kısılmasından beri hiç doğrudan bir çarpışma görmemişlerdi. Ailesinin katlanmak zorunda olduğu kayıplara rağmen -hatta belki de bu yüzden- Abulurd bile eskinin görkemli hikâyeleriyle hayal kurar olmuştu.

Yakınlardaki diplomatik gemi Genel Vali ve Rayna Butler'ı taşıyordu. Son teknoloji ve silahlarla donatılmış olmasına rağmen Faykan'ın gemisi aslında çarpışmadan çok gösteriş yapmaya yarıyordu. Mürettebatı ve yolcuları savaş deneyimi olmayan soylular ve temsilcilerden, doğrudan bir çarpışmaya katılmaksızın Corrin'de olmak isteyen seyircilerden oluşuyordu; böylece gelecek kuşaklara orada olduklarını söyleyebileceklerdi. Vor onlara hiç aldırmamaya niyetliydi. Bu operasyonun en üst komutasında kendisinin bulunduğunu açıkça göstermişti, Faykan ya da Rayna'nın değil.

Onun tarafından bakıldığında bile genç Rayna tam bir bilmeceydi; ideolojiler ve hareketlerin ayaklı çatışmasıydı. Teknolojiden tiksiniyor, bilgisayar sistemi olsa da olmasa da en basit makinelerin bile yok edilmesini savunuyordu. Ama ateşli inançlarına rağmen çok ileri makineler olan uzay gemilerinde yolculuk yapmayı isteksizce de olsa kabul etmişti. Bir anlık duraksamanın ardından şöyle konuşmuştu: "Uzay gemileri, mesajımı yaymak için kullanacağım gerekli bir kötüdür. Tanrı ve Azize Serena'nın bizi bağışlayacağına eminim. Ama en sonunda, doğru zaman

geldiğinde böyle bir araç artık işime yaramadığında onları da yok edeceğim."

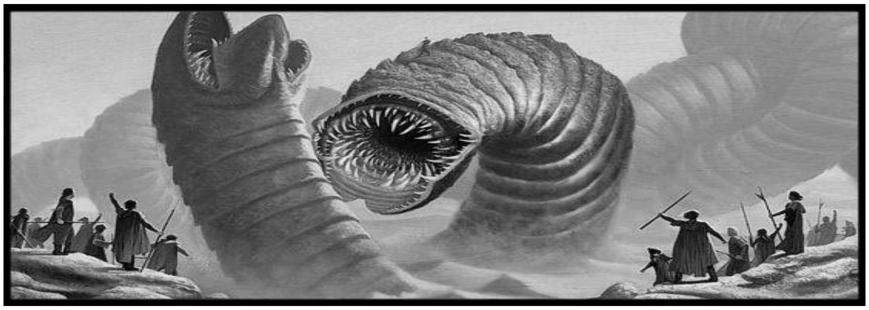
Böylesi planlar Vorian'a hiç de güven verici gelmiyordu.

İntikam Filosunun muazzam ateş gücü hâlihazırda Corrin'de bulunan diğer askeri gemilerle birleştiğinde zafer kazanacaklarına emindi. Yıllarca hizmet verdikten sonra geldiği bu noktada hiçbir şeyi yedekte tutmayıp bütün gemilerini bu son darbeye katacaktı. Her şeyini.

Soylular Birliğinin tereddütleri ve verimsizliğiyle geçen son yirmi yıl, bir daha böyle bir şans ele geçiremeyeceğini ona açıkça gösteriyordu.

Son tahlilde savaş basit olmayabilirdi. Makine filosunun olağanüstü savunma hatlarıyla karşılaştığında bu gemilerin ve mürettebatın büyük bölümü kaybedilecekti. Yaklaşan çarpışma eski moda bir kavga ... bir kan banyosu olacaktı aslında.

Vor bir dua mırıldanıp çenesini kararlılıkla sıkarken İntikam Filosu da Corrin'e doğru yola çıktı.

Düşünen makineler kötü veya sevgi kavramını anlayamazlar. Onlar her şeyi yalnızca kendi hayatta kalımları bağlamında görürler. Onlar için başka hiçbir şey önemli değildir.

— SERENA BUTLER
Cihat Rahibesi

Denge durumu yirmi yıl boyunca devam etmişti. Omnius kaçamıyordu ve İnsanlık Ordusu da daha fazla yaklaşamıyordu. Makine güçleri Corrin'in etrafında, nüfuz edilemez Holtzman karıştırıcı ağının hemen altında koruyucu bir kabuk oluşturmuş ve insanların bekçi filosu da ağır silahlı gemileriyle en dışta sıkı bir çeper yaratmıştı.

Corrin'deki robot gemileri karıştırıcı ağın iç çeperinde dolaşıyor ve sistemin dış sınırını izlemek için uzun mesafeli tarayıcılar yerleştiriyordu. Geriye kalan iki Omnius kopyası gözetleme çalışmalarını artırmıştı, çünkü SeurOm yirmi yıl sonra bile başka bir Omnius kopyasının hayatta kalmış olup kendilerini kurtarabilmesi olasılığını hesaplıyordu. Makine savaş gemileri kalabalık bir köpek balığı sürüsü gibi dönüyor, dönüyor, üst üste binmiş tek merkezli yörüngeleri boyunca dolaşmayı sürdürüyordu.

Taraflar rasgele atışlar yapıyor ve karşı gücün seyreden gemilerine patlayıcılar gönderiyordu. Birliğin askerleri de sık sık talim edilmiş atışların kesinliğiyle hemen karşılık veriyordu. Bir *hrethgir* ciridi ciddi şekilde hasar almış ve iki robot gemisi tahrip olmuştu. Gardiyanlık görevini üstlenen filo kendi mevkilerini sıkılaştırırken pratik manevralarının sıklığını artırıyor, daha fazla keşif gemisi gönderiyordu. Bir şey bekliyorlardı.

Derken Birliğin son ve beklenmedik hamlesiyle her şey değişiveriyordu.

Çeperin içindeki düşünen makineler, yeni gelen devasa mancınık ve cirit gemilerini gördü. İnsanlar tek bir manevrayla orada konuşlanmış güçlerinin büyüklüğünü tam üç katına çıkarmışlardı.

Jeldevre zihinleri tahrip etmek için tasarlanmış karmaşık uydu kafesi sayesinde içeride tutulan makine keşif gemileri ulaştıkları verileri Corrin'deki ana tesise bildirdi. Düşmanın sayısı ve gelişmeler telaşa düşürecek ölçüde ve tartışma götürmezdi. İnsanlar dengeyi bozmaya niyetliydiler.

Hayatta kalan ebedizihin çifti, istatistiksel çözümlemeler yaparak, varlıklarına yönelik ciddi tehdit oluşturmaya yetecek derecede ateş gücüyle karşı karşıya oldukları sonucuna vardılar. Tahrip edilme olasılığı çok yüksekti.

Erasmus itaatkâr Gilbertus Albans'la birlikte meydanda dikiliyor ve aniden değişen senaryodaki seçeneklerini tartışan iki ebedizihini sessizce dinliyordu. Baş Omnius'u devreden çıkarmalarının ardından iki farklı kopya bağımsız robotun tavsiyelerine nadiren başvuruyorlardı, ama şimdi durumun ciddiyetini görmüşlerdi.

"Bu çok ciddi bir açmaz, Mentatım," dedi Erasmus sessizce.

Gilbertus endişeli görünüyordu. "O halde Serena'yla birlikte olmalıyım. O hâlâ villada."

Erasmus ona baktı. "Benimle olmalısın ve kriz için bir çözüm üretmeliyiz. Kusurlu Serena klonu işe yarar bir fikir sunamayacaktır." İkisi birlikte ebedizihin çiftinin arasındaki hızlı diyalogu dinlediler.

Neyse ki SeurOm ve ThurrOm'un, Corrin-Omnius'un tersine sanatsal gösterişçiliği yoktu. Yeni ebedizihinlerin yaptığı en büyük değişikliklerden biri gösterişli bir şekilde süslenmiş Merkez Kuleyle ilgiliydi. Süslemeleri ve sanat çalışması girişimlerini soyarak bütün Kulenin biçimini değiştirip ana meydanın aşağısındaki korunaklı devasa bir tonozun içine sokmuşlardı. Tonozun üstünde, şehrin ortasında kullanışlı görünümlü iki kaide, onların üstünde de şeffaf ve yarı küre biçiminde kapaklar duruyordu. İki ebedizihin kendini böyle sergiliyordu.

Daha önce ThurrOm ve SeurOm'un düşünceleri büyük ölçüde farklılık gösteriyor, devreden çıkarılan arkadaşlarından gittikçe uzaklaşıyordu. Ama bu devasa İntikam Filosunun gelişi iki ebedizihinin ortak soruna odaklanmasını sağlamıştı.

"Mevcut verilere göre insan savaş gemileri bizi bastırabilir," dedi SeurOm. "Silahları bizim yerleşik modellerimiz gibiyse, savunma filosu insan gemilerinin tam ölçekli bir saldırısına karşı duramaz - tabii eğer bütün kaynaklarını kullanarak kendilerini feda etmeye hazırlarsa."

"Böyle bir fedakârlık yapma olasılıkları düşük," diye karşılık verdi ThurrOm. "Bu durum yirmi yıldır topladığımız verileri desteklemiyor."

Erasmus kendini konuşmak zorunda hissetti. "Burada yalıtılmış durumdayız ve *hrethgir*'in tutumundaki yeni değişikliğin arkasındaki nedeni bilmiyoruz. Dinsel saçmalıkları için yeni bir model geliştirmiş olmalılar. Kabul ettiğiniz ilkelere göre davranmalarını beklemeyin."

"Daha fazla savaş gemisi fırlatalım. Savunma hatlarımızı güçlendirelim."

"Daha fazla jeldevre komuta zihni üretemiyoruz. Kaynaklarımız tükendi, ama madenci robotlarımız ve mineral tarayıcılarımız, nadir bulunan gerekli elementlerin damarlarını aramak için yer kabuğunu tarıyorlar. Ama sınıra ulaştık. Corrin kurudu. Mümkün olan bütün gemileri de yerleştirdik zaten. Onların yerine koyacak başka gemimiz yok."

ThurrOm şiddetle karşılık verdi. "O halde olasılığı değiştirmek için önce biz saldırmalıyız. Yerine koyacak jeldevre zihinlerimiz olmasa bile silahlarımız daha üstün."

"Bunu daha önce de denedik. Takviyelerimiz zaman içinde tükendi ve büyük aşınmalara dayanamayız. Gemileri kalkanlarla korunuyor, bu da onlara saldırılarımıza dayanma gücünü kazandırıyor. Karıştırıcı uydular bir sürü gemimizi tahrip edecektir. Üstelik Holtzman ağı kolayca onarılabiliyor."

Yörüngedeki robot keşif gemileri, genişleyen insan filosunun ateş gücüne dair tahminlerini bildirdiler. Erasmus tarayıcıları inceleyip özetleri Gilbertus'la paylaştı. Daha doğru veriler daha iyi tahminler sağlıyor ve durum gittikçe kötüleşiyordu.

SeurOm devam etti. "Kişisel korumalarımızdan çok herhangi bir Omnius'un hayatta kalmasıyla ilgilenmeliyiz. Eğer büyük çaplı bir gayret gösterirsek karıştırıcı ağda bir gedik açabiliriz ve birkaç makine gemisi de açılan gedikten kaçabilir. Bu gemilerin her birine ebedizihinin bir kopyası yerleştirilmeli. Bazı simülasyonlar bunun olası bir sonuç olduğunu düşündürüyor."

"Çok az veriye dayanan ikna edici olmayan bir iddia," dedi ThurrOm. "Simülasyonların büyük çoğunluğu farklı bir sonuç verdi. Daha da önemlisi, hangimiz temel Omnius olacak?" İkiz küreler o kadar huzursuzlanmıştı ki şifreli elektrikli dürtülerin yoğunluğu arttı ve elektronik sesler meydanda gürledi.

"İki kopyayı da gönderebiliriz."

"Bu, Corrin'deki bizleri koruma konusunda hiçbir işe yaramaz," dedi Omnius. Oğlunu ve kendisini kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Ebedizihinin hayatta kalmasını sağlamanın bütün düşünen makineler için bir öncelik olması gerekirken bu yaklaşım Erasmus için hiç de yeterli değildi. "İnsanların ne yapacağını tahmin etmek zor Omnius. Eğer stratejini tamamen sayısal analizlere dayandırırsan başarısız olursun. Düşman seni şaşırtacaktır."

"Tekrarlanan saldırılar bazen görünmeyen kusurları ortaya çıkarır. Bu yeni insan takviyelerine karşı başarılı olmamız için küçük, ama sıfır olmayan bir olasılık mevcut. Böyle bir girişimde bulunmaktan başka uygun herhangi bir seçeneğimiz yok."

Erasmus akışkanmetal yüzüne gülümseyen bir ifade yerleştirdi. "Evet, eğer *hrethgir*'in nasıl düşündüğünü anlayabilirsek var. İnsanlık Ordusuna karşı etkili olabilecek bir silahımız var - kullanmamızı hiç beklemedikleri bir silah." Optik liflerini Gilbertus'a çevirdi. "Onları deliye çevirecek bir silah."

"Açıkla, Erasmus," dedi iki ebedizihin de aynı anda.

"Köle ağıllarımda ve Corrin'in etrafındaki şehirlerde sayısız esir ve test deneğimiz var. Son envantere göre buradaki *hrethgir* nüfusu üç milyona yaklaşıyor. Birlik bize karşı Holtzman kalkanlarını yerleştirmiş olabilir - ama biz de *insan kalkanlar* kullanabiliriz. Hepsini tehlikeye karşı yerleştirirsek İnsanlık Ordusunun her hareketinin milyonlarca gereksiz ölüme neden olacağını garanti edebiliriz. Bu durumda düşman saldırıya başlamadan önce iki kere düşünecektir. "

Gilbertus ona telaşla baktı, ama bir şey söylemedi. Alışkanlığı olduğu üzere kendini sakinleştirme tekniklerini kullanarak başka nesnelere odaklanıp dikkatini dağıttı ve kafasındaki hesaplamalara yoğunlaştı.

"Böyle bir sonuca ulaşmak kusurlu görünüyor," dedi SeurOm. "İnsanlar büyük Temizlik sırasında masum köleleri öldürmekten çekinmedi. İma ettiğin şey çok mantıksız."

"Genellikle insanlar da mantıksızdır. Ama bu kez durum farklı," dedi Erasmus. "Masum kurbanlarının yüzlerine bakmalarını sağlayacağız. Bu onları durduracaktır."

"Kesin olarak hangi alternatifi öneriyorsun?"

"İnsan köleleri yörüngedeki kargo taşıyıcılarına koyacağız, hatta en zayıf gemilerimizi onlarla dolduracağız. Sonra eğer bize karşı bir harekete girişirlerse onları öldürmekle tehdit edeceğiz." Erasmus kürklü kaftanındaki

bir kırışığı düzeltmek için kumaşı çekiştirdi. Planı ve insanların doğası konusundaki anlayışıyla gurur duyuyordu.

"Böyle bir plan stratejik bakımdan mantıklı değil," dedi ThurrOm. "Eğer İnsanlık Ordusu Corrin'i istila etme niyetindeyse insanların ölmesini de bekliyorlardır. Bu onları neden vazgeçirsin ki?"

Erasmus sırıttı. Gilbertus'a döndü. "Bunun neden etkili olacağını açıkla, Mentatım."

Gilbertus bu tehdidin gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyormuş gibi zorlukla yutkundu. Bir tür transa girmiş gibi görünüyordu ve bütün düşüncelerini organize edebileceği sakin bir öz bulmak için çok derinlere inip az sonra bir yanıtla çıktı. "İstemeden zayiata neden olmak ile özgürleştirmek istedikleri milyonlarca insanın ölümünden *doğrudan* sorumlu olmak çok farklıdır." Durakladı. "Bu fark bir makinenin anlayamayacağı kadar ince olabilir, ama önemlidir."

"İnsan doğası konusundaki tahminlerimin doğru olduğuna emindim!" diye güldü Erasmus. "Gemilerimizi masum insanlarla doldurduktan sonra Birlik komutanını eğer açıkça belirlenmiş bu sınırı geçerlerse rehineleri öldüreceğimizi söyleyeceğiz. Geçmeye cesaret edemeyecekleri bir köprü olacak bu."

"Hrethgir köprüsü," diye mırıldandı Gilbertus. "Birazcık şansla işe yarayacaktır."

"Şans bizim hesaplarımıza dahil olamaz," dedi ThurrOm

İki ebedizihin bu cüretkâr stratejinin değerini tartıştı. Sonunda bir sonuca varırlarken Erasmus kendisiyle çok gurur duyuyordu.

"Kabul edildi. Bir gecikme olmamalı. *Hrethgir* filosu hali hazırda saldırılarını koordine ediyor." Ebedizihinler konuşurken dövüş meklerin, savaş gemileri kontrolcülerinin ve nöbetçi robotların harekete geçmesini emretmişlerdi.

Gilbertus'un canı çok sıkılmışa benziyordu, ama robot yüzünü oğluna çevirerek konuştu. "Belki de bazılarımızın hayatta kalmasının tek yolu budur."

Sarsılmaz etkinlikleri ve amansız çalışkanlıklarıyla yalnızca makineler böyle olanaksız bir işi başarabilirlerdi.

Kargo taşıyıcıları köle ağıllarından çıkarılan insan sürüleriyle doluydu. Gemiler birbiri ardına atmosfere çıkıp alçak yörüngedeki yerlerini

alıyorlardı. Makine gemilerinin büyük bölümü karıştırıcı ağın içine kilitlenmiş, bazılarıysa isteksiz insan yükünü almak için aşağıya iniyordu.

Kargo taşıyıcılarındaki ve dolu savaş gemilerindeki yaşamdestek sistemleri pek yeterli değildi, üstelik milyonlarca insana uzun süre yetecek kadar yiyecek ve malzeme yoktu. Ama Erasmus onların refahlarıyla fazla ilgilenmiyordu. Eğer insan komutanlar onun tahminine göre hareket ederlerse durum birkaç gün içinde çarpıcı şekilde değişebilirdi.

Çılgınca faaliyet hiç durmaksızın sürerken Erasmus villasının sakin ve huzurlu bahçelerinde Gilbertus Albans'ın arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. Gilbertus Serena'yı aramıştı, ama hiçbir yerde bulamıyordu. Robotun yüzünde güven verici bir gülümseme oluştu. "Sen ve ben bu krizle başa çıkacak şekilde donanımlıyız, Mentatım. Ama senin de dikkatini tamamen bu işe vermen gerekiyor."

Gilbertus kızarıp zayıf bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Serena bazen fazlasıyla dikkat çelici olabiliyor."

Birliğin İntikam Filosunun geldiğinden sonraki günlerde insan gemileri güçlerini sağlamlaştırıp organize saldırı pozisyonuna geçti. Belli ki harekete geçmeye hazırdılar. Erasmus *Hrethgir Köprüsü*'nün işe yaraması için yakında tamamlanmasını umuyordu.

Etraflarında fıskiyeler yumuşak ve rahatlatıcı bir ses çıkarıyordu. Çiçekler açıyor, sinek kuşları çiçekten çiçeğe uçuyordu. Uzaydaki uğursuz savaş filosu dışında, Corrin'deki her şey huzur içinde görünüyordu. Erasmus bahçesini çok seviyordu.

"Onları gerçekten öldürecek misin baba?" diye sordu Gilbertus, sessizce. "İnsanlık Ordusu tehditlerine aldırmaz ve sınırı geçerlerse ölüm emrini veren kişi sen mi olacaksın? Yoksa Omnius mu?"

Sonuç iki şekilde de aynı olsa bile bağımsız robot bu sorunun Gilbertus için anlamının büyük olduğunu görebiliyordu. "Birisi yapmalı, Mentatım. Biz düşünen makineleriz, bu yüzden insanlar blöf yapmadığımızı anlayacaklardır. Yalan söyleyebildiğimize inanmazlar. Eğer bunu yapacağımızı söylüyorsak yapmaya hazırlıklı olmalıyız."

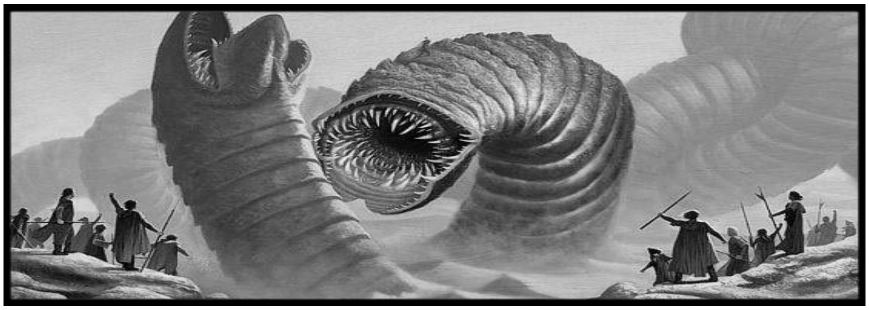
Adamın yüzü sakindi. "Bu durumu biz istemedik. Ben ... onların sorumlu olmasını tercih ederim. Bu kadar çok esiri öldürmeni istemiyorum, baba. Tetiği Birlik komutanının eline ver, böylece eğer devam etmeyi seçerse katliamdan yalnızca o sorumlu olsun."

"Nasıl? Açıkla."

"Holtzman kalkanlarını *iki şekilde de çalışan* bir ölüm hattı haline getirerek durumu tersine çevirebiliriz. Bütün kargo taşıyıcılarındaki ölüm zincirini, onların karıştırıcı ağlarındaki algılayıcılara göre düzenle. İnsanlık Ordusu kendi uydularının ötesine geçtikleri zaman o algılayıcılar da ölüm sinyalini versin." Gilbertus yalvarıyor gibiydi. "Ölüm ve tahribata yol açarlarsa, bunun kendi hareketlerinin sonucu olduğunu bilmek, komutanlarına tereddüt etmesi için ilave bir neden daha vermiş olacaktır.

Erasmus aradaki farkı anlamaya çalışırken Gilbertus'un gösterdiği derin içgörüden çok memnundu. "Senin sezgilerinden hiçbir zaman kuşku duymadım. Pekâlâ, tetik sistemini senin ayarlamana izin vereceğim, böylece katliamı Birlik gemileri başlatacak. Bu benim doğrudan bir hareketim olmayacak."

Adam garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim, baba."

Savaşta her zaman askeri planların beklemediği olaylar, tarihin dönüm noktaları haline gelen sürprizler vardır.

— PRİMERO XAVİER HARKONNEN

Vor Atreides düşünen makinelerle son kez karşılaşmaya hazırlanırken, kariyeri boyunca böylesine umutsuz durumlarda ne kadar çok kaldığını düşünüyordu. Yüzyıldan uzun bir süre boyunca zaferleri efsanevi olmuştu, ama kadim Grogyptian trajedilerinde tasvir edilen kibir ona tek bir hatanın bile her şeyi yok edebileceğini ve adının tarihin pislik yığını içinde anılabileceğini hatırlatıyordu.

Bu yüzden intikam Filosuyla birlikte Corrin'e ulaştığında çok dikkatli davranıyordu. Çok büyük olduğuna inandığı bir ateş gücüyle gelmiş olmasına rağmen hiçbir şeyin garantisi yoktu. Düşünen makineler aldıkları her yenilgiden ders çıkarıyor ve belirli hataların tekrarlanmasını önlemek için yepyeni karşı önlemler geliştiriyorlardı. Üstelik savunma hatlarına giderek daha fazla robot gemisi ekliyorlardı. Cihat tarihi -ve daha önceki bütün savaşlar- insanlığın becerikliliği, rakiplerini şaşırtıp yenmek için askeri liderler tarafından verilen yaratıcı kararlarla doluydu. Bununla birlikte, makineler böyle bilgilerle dolu geniş arşivlere ulaşabilmelerine rağmen Vor, Omnius'un insanların bu "sezgiye dayalı" kararlarını tam olarak anlayabildiğine emin değildi.

Yüce Başar ve yeni edindiği Serena'nın Şampiyonu unvanını taşıyarak çok sayıda olası saldırı stratejisi geliştirmiş, yolda gelirken de bunları intikam Filosunun bütün gemilerindeki kaptanlara açıklamıştı.

Simekler, Holtzman kalkanlarının lazer silahlarına karşı hassasiyetini keşfettiği için Vor'un bazı subayları makine casuslarının da bu bilgiye ulaşmış olabileceğinden endişeleniyordu. Eğer bu doğruysa Omnius, lazer silahının tek bir yaylım atışıyla kalkanlı filoyu tamamen yok edebilirdi. Bu

fikir savaş gemilerinin kaptanlarını korkutmak için yeterliydi. Ama Vor bu tehdide kulak asmıyordu. Simekler çok uzun zamandır Omnius'un düşmanıydı ve bu askeri istihbaratı onunla paylaşacak değillerdi. Ayrıca Vor, ebedizihinin onlarca yıl boyunca esir kaldığı süre içinde Birliğin lazer konusundaki hassasiyetini öğrendiği an lazerleri kullanacağına emindi.

Eğer İnsanlık Ordusunun bu savaşa kalkansız katılmasını isteseydi çok sayıda gemi anında yok olurdu. Yüce Başar bunun gereksiz bir gemi ve savaşçı fedakârlığı olacağını düşünüyordu. O ve Abulurd, son saldırıyı dalgalar halinde gerçekleştirmeye karar vermişti. On saflardaki gemiler kalkanlarını kullanırken, arkada bekleyenler düşman bombardımanıyla karşılaşana kadar kendininkileri çalıştırmayacaklardı.

Son derece uzun bir yolculuk olmuştu. Omnius'un güçlü bir filonun oluşturulduğunu veya makinelerin sonunun geldiğini bilmesinin bir yolu yoktu.

Corrin sistemine ulaştıklarında bekçi gemilerindeki komutanlarla buluştu. Uzay-bükücü keşif gemileri tarafından getirilen bilgiler sayesinde, İntikam Filosunun güvenli, geleneksel uzayuçuşu motorlarını kullanarak gelmelerini bekleyen bu gemiler son hazırlıklarını ve talimlerini çoktan tamamlamışlardı. Artık her şey hazırdı.

Serena'nın Zaferi'nin komuta köprüsündeki Vor aşağısındaki gezegenin şişkin dev güneşin kanlı ışığında dalgalanışını seyrediyordu. Titanları yok edip Rayna'nın fanatik Serena Tarikatının desteğini kazandıktan sonra nihayet bu şansı ele geçirmişti. Soylular Birliğinin bir daha bu kararlılığı göstereceğini asla düşünmüyordu. Bu nedenle, meydana gelecek can kayıplarının büyüklüğüne rağmen Omnius yok edilmeliydi. Bugün kahramanlar ve şehitler yaratılacaktı. Uzun ve karanlık bir çağın sonu iyice yaklaşmıştı.

Her zamanki gibi titiz ve güvenilir olan idari subayı Abulurd Harkonnen gemilerin ve komutanların güçlendirilmesini denetliyordu. Son saldırı için silahların, savaşçıların ve gemilerin tam envanterini alıyordu; her açıdan mükemmel ve hazır durumda olmalıydılar.

Bu arada da savaşın gerçekleşeceği yerin uzağındaki diplomatik gemisinde bulunan Genel Vali Faykan Butler da ilham veren konuşmalar yapıyor; Rayna ise açık iletişim hattından askerleri dualarıyla yönlendiriyordu.

Sabırsız olmasına rağmen İnsanlık Ordusunun acele etmesine gerek yoktu. Omnius hiçbir yere gidemiyordu ve makinelerin sonu gelmişti.

Gezegenin yakınında, ölümcül karıştırıcı kalkan ağının içinde esir makineler de bir dizi faaliyet içindeydi. Robot keşif gemileri çıldırmış arılar gibi gidip geliyor, savaş gemileri gezegene inip birkaç saat sonra yeniden havalanıyordu. Çok sayıda gemi, hurda metalden taşıyıcılar ya da aşırı büyük uyduları yörüngeye gönderiliyordu.

"Ne yapıyor bunlar, Yüce Başar?" diye sordu Abulurd. "Yörüngeye bir sürü ıvır zıvır yığıyorlar. Bir barikat mı oluşturmaya çalışıyorlar?"

"Bu iblis makinelerin ne yaptığını kim anlayabilir ki?" diye homurdandı köprüdeki taktik subaylarından biri.

Kargo taşıyıcılarına benzeyen ağır ve hantal yapılar yörüngede asılı duruyor; uzun ve sık bir yığın oluştururken şeye benziyordu ... malzeme deposuna? Vor başını iki yana salladı. "Bu bir umutsuzluk eylemine benziyor. Yalnızca ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Rayna'nın sesi sancak gemisinin köprüsünde arkaplandaki bir gürültü olarak varlığını sürdürüyordu. Vor onun bu bitmek bilmez konferansını kesmek istiyordu, ama mürettebatının büyük bölümü, kendi kendine ileriyi gördüğünü ilan eden bu kadınla büyülenmiş gibiydi. Rayna'nın dürtmesi onlara Corrin savaşının sonucunu görmeleri için gerek duyacakları intihar kararlılığını veriyordu.

"Bana tarayıcı raporlarını ver Abulurd," dedi Vor. "Bakalım ne bulacağız. Bu durum hiç hoşuma gitmedi."

Bütün köle ağılları ve insan köyleri boşaltılırken Gilbertus da programlama becerilerini kullanarak Hrethgir Köprüsünün parçalarına alıcılar yerleştiriyordu. Karıştırıcı ağların yaydığı düzenli sinyaller, içinde insanların bulunduğu ambar gemilere ve kargo konteynerlerine monte edilen yıkıcı sistemler için bir tuzak teli oluşturuyordu. Eğer uydu sinyalleri bozulursa bu kendini yıkıcı döngü harekete geçecekti. Yeterince açık bir işti. Düşünen makineleri esir eden Holtzman kalkanları artık bir ilk uyarı sistemi ve gerçek bir tuzak teli haline gelmişti.

Gilbertus Serena klonunu iki gündür görmüyordu, ama en azından konsantrasyonu bozulmuyordu. "Endişelenme," diye belirtti Erasmus, "İnsanlık Ordusunu durdurmayı başarırsak hepimiz gibi o da kurtulacak."

"Ben üzerime düşeni yaptım baba."

"Ve ben de seni korumak için kendi üzerime düşeni yapmalıyım." Omnius'un bekçigözleri ortalıkta dolaşmasına rağmen bağımsız robot onların dikkatini dağıtmak için özel bir programlama sistemi geliştirmişti.

Corrin-Omnius tarafından tahrip edilmesinden -ve sonra "yeniden dirilişinden"- bu yana Erasmus ebedizihine güvenmiyordu; ayrıca bu iki asi kopya ondan daha dengesiz görünüyordu. Erasmus kendisinin -ve Gilbertus'un- hayatta kalmasını güvence altına almak için birden fazla plan yapmak istiyordu.

Villasının içinde Gilbertus'u algılayıcı engelleri yerleştirilmiş dar bir geçitten geçirip merdivenlerden indirdi. Ne SeurOm'un ne de ThurrOm'un varlığını bilmediği elektronik olarak korunan bir yapıya getirdi. Burayı ebedizihinin görmesini istemediği deneyler yapmaya karar verirse kullanmak üzere hazırlamıştı; bir zamanlar Yorek Thurr'un önerdiği bir şeydi bu. Şimdi kriz geçene dek Gilbertus'un güvende kalmasını sağlayacak bir yer olmasını umuyordu.

"Burada kal," dedi. "Uzun süre boyunca yetecek kadar yiyecek depoladım. Sorun çözülünce seni güvenliğe götürmek için geleceğim."

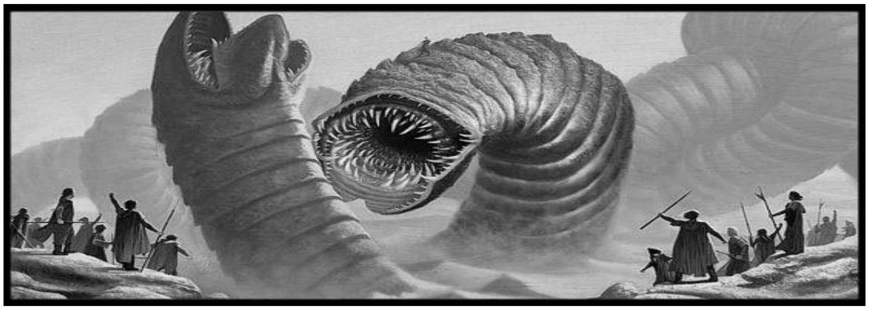
"Neden Serena da buraya gelemiyor?"

"Onu şimdi yerinden oynatmak tehlikeli olabilir. Ebedizihinler onu görür. Bu süreyi zihinsel alıştırmalarını yapmak için kullanmanı öneriyorum."

Gilbertus ona kocaman ve etkileyici gözleriyle baktı. "Beni unutma."

"Bu mümkün değil oğlum." Gilbertus ona sarıldı, robot da onu taklit ederek karşılık verdikten sonra aceleyle gitti. Omnius'u hiçbir şekilde şüphelendirmek istemiyordu.

Artık Gilbertus güvende olduğuna göre uygulamaya koyması gereken başka planları vardı. Tlulaxa araştırmacı Rekur Van'ı bulmaya gitti.

Tereddüt bazı insanların doğasında vardır. Kararlılık da benim doğamda.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
İntikam Filosuna yaptığı konuşmadan

Vor son ezici zafer için Corrin'e doğru ilerleme emri vermeden önce genel iletişim hattında bir parazit oluştu; Rayna Butler'ın duaları kesildi ve yerini pürüzsüz bir makine sesi aldı.

"Yeni insan istila grubuna sesleniyoruz. Corrin'e bizi yok etmek için geldiğiniz çok açık. Ama siz harekete geçmeden önce bazı sonuçların farkına varmanızı sağlamamız gerekiyor."

Ses tonu boş, ama bilgiliydi; hafif bir halinden hoşnutluk da söz konusuydu. Vor bu sesi tanıyordu - Erasmus! Çenesini sıkıp dinlerken sessizliğini korudu, eliyle köprü mürettebatına sessiz olmalarını işaret etti. Her tarayıcı ekranını robotların savunma sistemlerine ait yakın görüntüler doldurmuştu.

"Bunlar bizim görüntülerimiz değil Yüce Başar," dedi Abulurd. "Tarayıcı sistemimizi doldurmuşlar."

"Holtzman uydularımız hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu Vor, birden ilk savunma hattının dağılıp çökmüş olmasından korkarak.

"Evet, hâlâ karıştırıcı akımlar gönderiyorlar. Ama bir şekilde onların sinyalleri bizim iletişim hattımıza sızıyor. Alternatif devreler arıyorum, yeni bir rota deniyorum."

"O zaman Erasmus'un söyleyeceklerini dinleyelim ve ondan sonra da hepsini yok edeceğiz," diye homurdandı Vor.

Robotun sesi değişen görüntülerin üstünde konuşmaya devam ediyordu. "Keşif gemileriniz Corrin'in etrafındaki taşıyıcılarla oluşturduğumuz çemberi fark etmiştir. Bu yeni kargo taşıyıcılarını ve savaş gemilerimizin

çoğunu masum insan rehinelerle doldurduk. Kamplardan ve ağıllarımızdan alınan iki milyondan fazla köle."

Ekran bulandı, sonra kalabalık yüzler, balık istifi halinde yığılmış insanların iniltileri her yeri doldurdu. Umutsuz insan görüntüleri birbiri ardına titreşerek yayınlanmaya başladı.

"Bu taşıyıcıların ve gemilerin her birinin içine patlayıcılar yerleştirdik. Bu patlayıcıların tetiği de Corrin'in etrafına yerleştirilen karıştırıcı ağınıza bağlı. Eğer İnsanlık Ordusu bu algılayıcıların sınırını geçerse patlayıcılar otomatik olarak ateşlenecek. Mesafenizi korumazsanız iki milyon masum insanı katletmiş olacaksınız."

Şimdi Erasmus'un metal yüzü görünüyordu. Robot gülümsüyordu. "Biz rehinelerin gözden çıkarılabileceğini düşündük -ya siz?"

Serena'nın Zaferi'nin her yanında bir şamata koptu, kulaklarına inanamayan ve küfürlerle dolu kükremeler İntikam Filosundaki bütün gemiler ve Corrin'in üzerindeki bekçi filosunda yankılandı. Hepsi de bir çözüm için Vor'a bakıyordu.

Vor dudaklarını birbirine bastırdı, savaşıp kazandığı onca zaferi, kaybettiği insanları ve ellerine bulaşmış kanı düşündü. Sonra cesaretini toplayıp buz gibi bir sesle ağır ağır konuştu. "Hiç fark etmez." Mürettebatına döndü. "Bu yalnızca düşünen makineleri yok etmemizi gerektiren nedenleri güçlendiriyor o kadar."

"Ama Yüce Başar!" diye huzursuzlandı Abulurd. "İki milyondan fazla insan!"

Vor ona yanıt vermek yerine, görüntüsünü iletmesi için iletişim subayına döndü. Görüntüsü iletilir iletilmez Erasmus şaşkınlıkla tepki verdi. "Ah, Vorian Atreides - eski düşmanımız! Bu saldırgan oyunun arkasında senin olduğuna şaşmamam gerekirdi."

Vor kollarını üniformalı göğsünde kavuşturdu. "Korkakça oluşturduğun insan kalkanlarının benim kararlılığımı yok edeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben bir robotum, Vorian Atreides. Beni tanıyorsun. Blöf yapmadığımı *biliyorsun."* Akışkanmetal yüzündeki çıldırtıcı gülümsemeyi hâlâ koruyordu.

Vor'un aklına gemilere tıkıştırılmış çok sayıda esirin görüntüleri geldi. Umutsuz ve korkmuş yüzleri plasa yapışmış esirler. Zihnini nihai karara odaklayarak kararlılığını güçlendirdi. Eğer bugün olmazsa bir daha böyle bir şansının olacağını asla düşünmüyordu.

"O halde üzücü, ama zafer için gerekli bir bedel olacak bu." Dönüp Abulurd'a emir verdi. "İntikam Filosunu saldırı için hazırlayın. Emirlerimi bekleyin."

Mürettebatı şaşkınlıkla yutkunup homurdandı, ardından sadık bir şekilde görevlerinin başına döndü. Abulurd akıl hocasının söylediklerine inanamıyor gibi donup kalmıştı. Doğru, savaşın üzücü, ama gerekli zayiatı olarak masumların feda edilmesini kabul etmişlerdi - ama bu şekilde değil.

Biraz durakladıktan sonra Erasmus'un sesi daha güçlü, ama sakin bir şekilde yeniden duyuldu. "Senin ikna edilmenin zor olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden sana bir sürprizim daha var, Vorian Atreides. Daha yakından bak."

Kalabalık esirleri bir süre daha gösterdikten sonra ekranlar bir odaya odaklandı. Bir kadın iri yarı iki dövüş robotunun eşliğinde tek başına oturuyordu. Onlarca yıl boyunca anıtlarda biraz ideal hale getirilmiş olsa bile Soylular Birliğindeki herkes bu yüzü tanıyordu. Vor, gerçek hayatta onu tanımıştı, hatta âşık olmuştu. Omnius'a meydan okuyup barış şartlarını sunmak için cüretkâr bir şekilde Corrin'e uçtuğu zaman ona veda etme şansı olmamıştı.

Serena Butler.

Şimdi iletişim hattından Rayna Butler'ın tiz çığlıkları duyuluyordu. "Bu Azize Serena! Tıpkı görümdeki gibi."

Vor bakakalmıştı. Hatırladığından biraz daha genç görünüyordu, ama ölümünden bu yana seksen yıl geçmişti. Onu çok iyi tanıyordu, her ifadesini, ağzının yapısını büyüleyici eflatun rengi gözlerinin bakışlarını hatırlıyordu. O korkunç son görüntüleri, yanındaki Serafim korumalarıyla birlikte diplomatik gemisine binip düşünen makinelerle buluşmak için Corrin'e giderken çekilen arşiv görüntülerini defalarca seyretmişti. Serena Corrin'de korkunç şekilde işkence görüp öldürülmüştü.

"Bu mümkün değil," dedi sesine soğuk bir sükûnet vermeye çalışarak. "İdamının görüntülerini hepimiz gördük. Genetik çözümlemelerin Serena Butler'a ait olduğunu kanıtladığı o harap olmuş cesedi de kendi gözlerimle gördüm." Sesini yükseltti. "Bu bir numara."

"Vorian Atreides - acaba hangisi numaraydı?" Erasmus ekranda başka bir tanıdık yüzü gösterdi; Tlulaxa hainlerden birinin nefret edilen görüntüsünü. Kamera çok yakındı ve genetik dâhinin yalnızca yüzünü gösteriyordu.

Organ taciri alaycı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Omnius, Serena Butler gibi potansiyeli olan bir insanı kaldırıp atacak kadar aptal değildir. Birliğe gönderdiğimiz yanmış ve işkence görmüş ceset Serena Butler'ın *klonuydu,* Tlulax'daki tanklarımızda üretilmişti. Organ çiftliklerimizde onun genetik örneklerini sakladığımızı biliyorsunuz. Bütün plan Yüce Patrik İblis Ginjo tarafından tasarlanmıştı."

"Vorian Atreides, sözüme inan, " diye ekledi Erasmus, "Omnius Serena Butler'ı öldürmedi. İnsan ırkını o kadar ateşlendiren görüntüler İblis Ginjo tarafından uyduruldu."

Vor içinin bomboş olduğunu ve midesinin bulandığını hissediyordu. Ayakta duruyordu, ama bacakları çok zayıftı. Ne yazık ki suçlamanın doğru olması çok mümkündü.

Robotun gözleri kısıldı ve yüzünde komplocu bir ifade belirdi. "Aslında İblis size bir sürü hile yaptı. Birliğinizde gururla sergilediğiniz o korunmuş bebeğin de sahte olduğunu biliyor muydunuz?"

Vor karşılık vermedi. İçgözlem Şehrinde saklanan bebeğin bir manken olduğunu biliyordu, ama çok az insan bunu fark etmişti.

Görüntü tekrar Serena'ya dönmüştü. Robot gardiyanlardan biri küçük bir çocuğu tehditkâr bir şekilde tutmuş havada sallandırıyordu. Hiçbir gözlemci bu tehdidi yanlış anlayamazdı.

"Bir düşünün: Ya Serena'nın bebeğini durağan halde tutabilmişsek?" dedi Erasmus. "Büyük bir cerrahi çabayla tahribatın çoğunu düzeltebiliriz. Şimdi Corrin'e saldırma seçimini bir kez daha düşünmelisin, Vorian Atreides. Eğer donanmanın yakınımıza gelmesine izin verirsen bütün bu rehineler öldürülür - Serena Butler ve bebeği de dâhil olmak üzere. Bunun *yeniden* olmasını istediğini hiç sanmıyorum Vorian Atreides."

"Bana gösterdiklerine inanmıyorum," dedi Vor, alçak ve tehditkâr bir sesle.

"Bu Cihat Rahibesinin canlı halidir," dedi Rekur Van.

Rayna Butler'ın tiz sesi bütün iletişim kanallarını doldurdu. "Bu bir mucize! Serena Butler bize geri döndü - ve Masum Manion da!"

Vor, yüksek güvenlikli iletişim hattında Genel Vali Faykan'ın huzursuzlandığını duydu. Genel Vali panik halinde "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "En küçük bir şans varsa bile Serena'yı kurtarmalıyız! Şampiyon Atreides, bana cevap verin!"

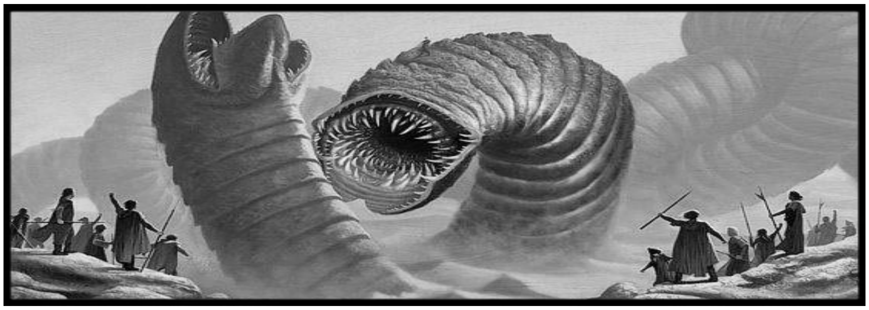
Vor parladı. "Bu kanaldan çıkın Genel Vali. Uzay ve İnsanlık Ordusu kurallarına göre bu askeri operasyonun komutası bende."

"Ne yapmak niyetindesiniz?" diye sordu Faykan çok huzursuz bir ses tonuyla. "Durumu yeniden düşünmeliyiz."

Vor derin bir soluk alırken bir kez daha zor kararı vermesi gerektiğini biliyordu. Yoksa kendisiyle birlikte yaşamaya dayanamazdı. "Görevimi tamamlamak niyetindeyim, Genel Vali. Tıpkı Serena'nın her zaman dediği gibi ne pahasına olursa olsun zafere ulaşmalıyız."

Vor iletişim hattını kapatıp dışarıdan daha fazla müdahale gelmesini engelledi. Sonra bütün gemilere, mürettebata, bütün gemilerdeki her kamaraya şu mesajı gönderdi: "Masum Manion'u öldürenin Erasmus olduğunu unutmayın, çocuğu yüksek balkondan aşağıya attığını! Cihadı harekete geçiren eylem budur. Bu insan kalkanının bir hile olduğuna inanıyorum, bizi geri çevirmek için planlanmış bir numara."

Vor'un gözleri kupkuruydu, dikkatle odaklanmıştı. Etrafındaki sersemletici sessizlik bile kulaklarında zonkluyor gibiydi. Abulurd'un kendisine daha önce hiç görmediği bir ifadeyle baktığını gördü, ama Vor bakışlarını kaçırdı. Şu anda yapması gereken bir iş vardı.

İnsanlar ve onların yarattığı makineler arasında pek çok benzerlik ve pek çok fark vardır. Farkların listesi görece kısadır - ama bu listedeki maddeler büyük önem taşır. Bunlar benim düş kırıklığımın özünü ve ruhunu oluşturuyor.

— *Erasmus Diyalogları*
bilinen son eklemelerinden biri

Erasmus, Birliğin İntikam Filosuna ültimatomunu verdikten sonra daha zor bir göreve girişti. En azından artık Gilbertus güvendeydi.

Özerk robot, dolambaçlı bir yol izleyerek aceleyle meydanın altındaki tünel sistemine girdi. Geri çekilen Merkez Kulenin eskiden bulunduğu yerin altındaki hasarlı Baş Omnius'un bulunduğu odaya geldi. Odanın duvarları da kule mekanizmasının kendisi gibi en iyi akışkanmetalden yapılmıştı, ama önceki parlaklıklarını yitirip kararmaya başlamışlardı. İkiye ayrılmış ebedizihinin yanmış durumdaki Baş Omnius'unki gibi "sanatsal yeteneği" yoktu - bu onların rahatsız edici kusurlarından yalnızca biriydi.

Robot aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Vorian Atreides'in ve batıl inançlı fanatik *hrethgir* takipçilerinin şartların kabul edilemez olduğuna karar vermelerini ve İnsanlık Ordusunun daha fazla hasar vermeden geri çekilmesini bekliyordu. Gerçek Serena Butler olduğuna inandıkları kadını görmek karar vermelerinde önemli bir etmen olacaktı.

ThurrOm ve SeurOm, Corrin-Omnius'u etkisiz hale getirirken yaralanan Rekur Van iyileşmişti ve şimdi Erasmus'un istediği gibi biçim değiştiren biyolojik robotlar üzerinde çalışıyordu. İnsanlık Ordusunu kandırmak için yüz değiştiren makinelerin ete benzer yeni akışkanmetalini kullanmayı umuyordu, ama yeni biyometallerde sık arızalar meydana geliyor ve test robotlarının yüzleri sık sık eriyordu. Test robotlarının bazıları Serena'nın

yüz ifadelerini ve hareketlerini taklit etmeyi başarmışlardı, ama tek bir hata bile bütün yanılsamayı mahvederdi.

Bu da Erasmus'un planının aslında Serena Butler'ın klonuna bağlı olduğu anlamına geliyordu. Gilbertus'un bu duruma kızacağı kesindi, ama şimdilik bunu yapması gerekliydi. *Hrethgir*'in son Senkronize Dünyayı yok etmek için bir yol bulacağından emindi. Bağımsız robot iki ebedizihinin esnek çözümler bulacağınıysa hiç sanmıyordu. Olasılıkları kendi lehine artırmaya karar vermişti.

Giriş şifrelerini kullanarak eski Kulenin kabuğunu açılmaya zorladı ve tam ortasında aradığı şeyi buldu: kristal bir kürenin içindeki minik metalcam parça. Devrilen Corrin-Omnius ciddi biçimde hasar görmüştü, ama belki Erasmus onun zihinsel içeriğinin bir kısmını kurtarabilirdi.

Dikkatle cam küreyi kaldırdı. Riske girerek daha önce reddettiği şeyi yaptı ve küreyi akışkanmetal göğsündeki bölmeye yerleştirip "yuttu". Belki muazzam ebedizihinden geriye kalanların bir kısmını kurtarabilirdi. Riske girmek zorundaydı. Her şey buna bağlıydı - düşünen makinelerin geleceği ... imparatorluğun geleceği.

Robotun girdi sürücüsü kendini yerleştirilen nesnenin büyüklüğüne ve şekline göre ayarlar, veri edinim sistemi de ebedizihini yeniden çalıştırmak için uğraşırken sarsıldı. Omnius'un SeurOm ve ThurrOm versiyonları açıkça yoldan çıkmışlardı; bu yüzden de Erasmus ve Baş Omnius ara sıra çok tehlikeli tartışmalar yaşasalar bile özerk robot orijinal kopyayı yeniden canlandırmaya karar vermişti.

Ebedizihin güçlü kendini iyileşme yöntemlerine ve önemli hasarlar karşısında bile sağlam kalmasını sağlayan sigortalara sahipti. Erasmus Omnius'un kendini iyileştirmeye başlamasını sağlayabileceğini umuyordu. "Eğer bu işe yararsa *beni* Şehit diye çağırman için bir neden kalmayacak," dedi yüksek sesle ve ardından garip bir insan alışkanlığı olan halinden hoşnutluk durumunu taklit ettiğini fark etti.

Ama girişimi başarısız oldu.

Düş kırıklığına uğrayan robot kendi işlemcisinin iyileştirme yöntemlerini başlattı, ama yine bir şey olmadı. Destek ebedizihin çok büyük hasar görmüş olmalıydı ve kendini çalıştırıp bilgilerini Erasmus'un karmaşık jeldevresine aktaramıyordu. Ölmüştü. İşe yaramazdı.

Derken, en sonunda bir tepki kıvılcımı başlatmayı başardı; ebedizihinin sigortalı çekirdeğinin içinde verileri yeniden yapılandırma yollarının ilk hareketleri ağır ağır başlıyordu.

Erasmus birden başının yakınında bir bekçigözün havada gezinerek kendisini seyrettiğini fark etti. ThurrOm ve SeurOm, tehditkâr askeri çıkmazla meşgul olmasına rağmen, şu anda ona dikkat etseler de etmeseler de bu küçük elektronik casusun hâlâ ebedizihin çiftine bağlı olduğunu biliyordu. Hareketlerinin görülüp yorumlanmasının onun için pek de akıllıca olmayacağına karar verdi. Bekçigözü metal elinde parçalamak üzere havada yakaladı.

Ama minik hoparlörden gelen ses Omnius'a ait değildi. "Baba, seni buldum." Sinyal zayıf ve bozuktu, ama Gilbertus Albans'tan geldiği açıktı.

Elinden çıkardığı iğne şeklindeki bir sondayı bağımsız minik sisteme batıran Erasmus, gürültüyü süzüp girdiyi artırmak için kendi programlarını kullandı. Alet ışıldadı ve bilgiyle dolu bir holoprojeksiyon aydınlandı. Erasmus aşırı miktardaki kayıtları tarayıp görüntüleri hızla kontrol etti.

Aşırı hızlı bir şekilde hapsedilmiş ve sanki yakın durmaları onları yaklaşan patlamalardan koruyacakmış gibi birbirine sokulan duygulu yaratıkların binlerce görüntüsünü taradı. Derken içsel programını çekirdeğine kadar sarsan korkunç bir şey gördü. *Hayır.* Bir hata olmalıydı.

Serena Butler'ın klonunu görüyordu. Ve *yanında da Gilbertus'u!* Bu görüntüler Hrethgir Köprüsündeki bomba yerleştirilmiş kargo taşıyıcılarının birinden geliyordu.

Kargo taşıyıcısındaki Gilbertus makine algılayıcılarından birini elinde tutuyordu. "İşte buradasın baba. Bu sistemi bekçigözlerden birine bağladım."

"Orada ne yapıyorsun? Güvenli bir yerde olman gerekiyor. Bunu sağlamıştım."

"Ama Serena buradaydı. Kayıtları izlemek çok kolaydı. Nöbetçiler son insanları topluyordu ve ben de onlarla birlikte geldim."

Bu robotun aklına gelebilecek en korkunç şeydi. Tepkisinin düşünen makine normlarının çok ötesine geçtiğinin farkında bile değildi. Gilbertus'la çok çalışmış, onu eğitmiş ve üstün bir insana çevirmişti - ama şimdi onun da ötekilerle birlikte öleceğini görüyordu. Aptalca âşık olduğu ve kendini adadığı o beceriksiz klonla birlikte.

Erasmus yaşadığı ve bildiği onca şeye rağmen bunların hiçbiri umurunda değildi artık, tek bir şey hariç: Oğlunu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Dışarıdaki veri-ekranlarında İntikam Filosunun kısa süre için duraksasa bile tehdide rağmen harekete geçtiğini görebiliyordu.

"Gilbertus, seni kurtaracağım. Hazır ol."

Baş Omnius'un kısmen kurtarılmış çekirdeği üzerinde kaybedecek zamanı yoktu. Öfkeyle onu bir kenara bırakıp yeraltı odasından koşarcasına çıktı.

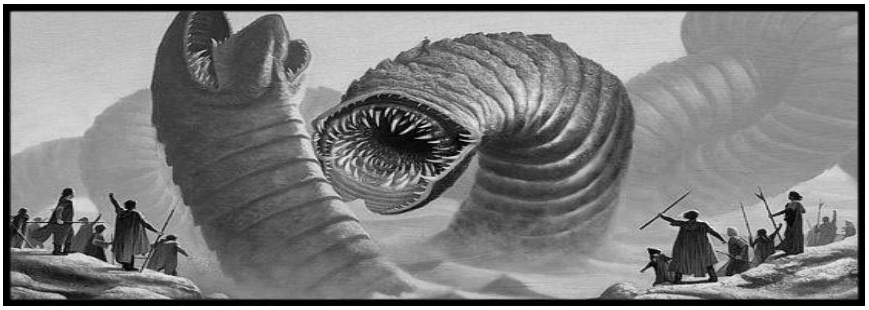
UYANMALIYIM.

Veri akışı başlamıştı, ama jeldevre bellek tamamen düzelmeden önce yapılacak çok işi vardı. Senkronize olmayan iki Omnius onun sistemlerine ciddi hasarlar vermiş, ama işlerini bitirme zahmetine girmemişti. Sibernetik kalıntılarını Merkez Kuleye atmış ve ardından başka konularla ilgilenmişlerdi.

Onlar yüzünden Corrin çökmek üzereydi.

İki hatalı kopya onu tahrip etmeden önce Baş Omnius mükemmel bir kaçış yolu geliştirmişti, ebedizihininin kopyasının varlığını sürdürebilmesine izin veren bir yol. Varlığını oluşturan bütün bilgileri devasa bir veripaketine şifreleme becerisine sahipti. Jeldevre bir yapı değil, yalnızca bir sinyal olarak karıştırıcı ağdan geçecekti. "Omnius" da bir alıcı ya da kendisini indirecek herhangi bir şey, yaşayabileceği herhangi bir yer bulana dek galakside dolaşıp duracaktı.

İktidarı zorla ele geçiren iki ebedizihin, burada kalıp düşük olasılığa rağmen savaşabilirlerdi. Onlar yok edilecekti, ama Baş Omnius bu durumun kendisinin başına gelmesine izin vermezdi. Önce sistemlerini yenilemesi gerekiyordu.

Yalnızca düşünen makineler kararları siyah ve beyaz bağlamında görür. Kalbi olan herkesin şüpheleri vardır. İnsan olmanın getirdiği bir şeydir bu.

— BAŞAR ABULURD HARKONNEN
özel günlüklerinden

Filonun diğer gemilerinin ve sancak gemisinin güvertelerinden raporlar yağıyordu, insanlık Ordusu askerleri gerçekten de çok huzursuzdu.

Ve ardından da insanoğlu savaşı kaybedecekti.

"Eğer Omnius şimdi geri çekileceğimize inanıyorsa büyük hata yapıyor demektir!" dedi Vor, köprüde, önündeki işe tamamen odaklanmış durumdaydı. "Bu taktik düşünen makinelerin insan kararlılığını ne kadar küçümsediğini bir kez daha gösteriyor."

Genel Vali, *Serena'nın Zaferi*'nin yüksek güvenlikli kanalından uzlaşmacı bir tonlamayla yeniden konuştu. "Belki biraz aceleci davranmış olabilirim, Şampiyon Atreides. Çok haklıydınız. Siz ve ben Cihat sırasında pek çok kez yan yana savaşmış olsak da ben artık Birliğin Genel Valisiyim. Artık bir asker değilim, bu yüzden burada verilecek karardan kendimi geri çekiyorum. Bu operasyonun sorumluluğu tamamen sizdedir. Askeri yetki ve sorumluluk benim iznimle birlikte tamamen size aittir."

Kendini yaklaşan trajediden ayırmasının ardından Genel Vali diplomatik gemisinin Corrin'in üstündeki savaş alanından uzaklaşmasını emretti. Yeğeni Rayna'yı ve soylu temsilcileri güvenli bir mesafeye götürdü.

"Yalnızca kendi konumunu güçlendiriyor," diye mırıldandı Abulurd tiksintiyle. "Ağabeyimin yaptığı her şey politiktir, hatta burada bile."

Vorian donuk bakışlarını ileriye sabitledi; Abulurd komutanının köprüdeki huzursuz, ama itaatkâr mürettebata örnek olmaya çalıştığını biliyordu. Yüce Başar'ın iletişim hattı, son savaşlarını yapmaya gelmiş çok sayıda gemiye bağlıydı. "Düşünen makinelerin tehdidine rağmen

ilerleyeceğiz. Şu anda durmak gibi bir niyetim yok. Kahrolsun makineler ve ihanetleri!"

"Ama komutanım, bedeli!" diye haykırdı Abulurd. "Bu kadar masum hayat. Şimdi durum değişti, durumu yeniden değerlendirmeli - başka bir yol düşünmeliyiz."

"Başka hiçbir uygun yol yok. Beklemenin getireceği risk çok büyük."

Abulurd sertçe nefes aldı. Akıl hocasını hiç bu kadar kararlı ve acımasız görmemişti. "Omnius çok mantıklıdır. Yok edileceğini bilirse bunu yapmaz."

"Onun yok edilmesi gerektiği konusunda müzakere bile edilemez," dedi Vorian. "Zaten bir sürü kan döktük, zafere ulaşmak için birkaç damla daha dökebilirim."

"Birkaç damla mı!"

"Bu gerekli. Biz buraya geldiğimizde bu insanların da sonları zaten gelmişti."

"Size katılmıyorum komutanım. Cihadın diğer kurbanları gerekli zayiat olabilir, ama bunlar değil. Durum yeterince sabit, seçeneklerimizi değerlendirmek için biraz daha düşünebiliriz. Öteki subaylarla görüşebiliriz, belki onlar-"

Vor genç subaya döndü. "Daha fazla konuşmak, öyle mi? Son yirmi yıldır Birlikte bitmek bilmeyen ve işe yaramayan bir sürü tartışma dinledim! Her şey kısa bir duraksamayla başlayacak, sonra Genel Vali durumu yeniden düşünecek ve Salusa'ya haberci göndermemizi isteyecek. Ardından da soylular devreye girecek." Yumruklarını sıktı. "Geçmişte bir sürü hata yaptık Abulurd ve kararlı olmayışımız yüzünden korkunç bedeller ödedik. Bugün bu durum değişecek, hem de sonsuza dek."

Komutan bakışlarını ekrana, evrenden silinip atılması gereken kanserli Corrin'e odakladı. "Bütün silahları hazırlayın, bütün gemiler tam yol ileri."

"Ama Yüce Başar!" Abulurd ısrar ediyordu. "Omnius'un blöf yapmadığını biliyorsunuz. Eğer sınırı geçerseniz otomatik tahribat zinciri harekete geçecek. Bütün bu insanların sonunu hazırlıyorsunuz - Serena ve bebeğininki dahil."

Vor mesafeli görünüyordu. "Bunu daha önce de yaptım. İnsan ırkının özgür geleceği için bir avuç kurbanın feda edilmesi gerekiyorsa edilecektir."

"Bir avuç mu? Komutanım, orada iki milyondan fazla insan var-"

"Şimdiye kadar ölen milyarlarca askeri düşün. Savaşta bazen masum seyircilerin de ölebileceğini Serena'nın kendisi de biliyordu." Gri gözleri

Abulurd'a odaklanmıştı ve Abulurd bu gözlerde artık bir yabancıyı gördüğünü düşünüyordu. "Bir hata yapma - onları Omnius idam ediyor, ben değil. Bu durumu ben yaratmadım ve sorumluluğu kabul etmeyi reddediyorum. Ellerimde zaten yeterince kan var."

Abulurd'un kalbi gümbürdüyordu. Mürettebatın ne kadar büyük bir bölümünün onları dinlediği umurunda değildi. "Durumu dikkatle değerlendirebilecek kadar zaman ayırabiliriz, komutanım. Düşünen makineler yirmi yıldır Corrin'de hapis durumda. Neden *hemen* şimdi saldırmamız gerekiyor - iki milyondan fazla insan risk altındayken? Sırf kuvvetlerimiz burada diye mi? Omnius şu anda, dün ya da bir önceki gün olduğundan daha büyük bir tehdit oluşturmuyor."

Vor'un genç yüzünde taş gibi soğuk bir ifade oluştu; hoşnutsuzluğunu ancak bu şekilde gösterebiliyordu. "Büyük Temizliğin sonunda Omnius'un hayatta kalmasına izin verdim. Cihadilerimiz son saldırıyı gerçekleştirip nihai bedeli ödemeye hazır olmasına rağmen ölümcül kararsızlığımız yüzünden büyük acılar çektik. O zaman asla duraksamamalıydık ve şimdiyse bir daha duraksamak niyetinde değilim."

"Ama neden en azından bir çözüm bulmaya çalışmıyoruz, bu insanları kurtarmanın bir yolunu aramıyoruz? Ağabeylerim ve babam Honru'yu özgürleştirirken olduğu, gibi hesaplı bir şekilde saldırabiliriz. Mancınıklarımız hızlı kincallar ve atomik başlıklarıyla yüklenmiş bombardıman gemileriyle dolu. Üstelik bir sürü Ginazlı paralı askerimiz var. Belki yeteri miktarda paralı asker gizlice içeri girip Omnius'u yok etmek için savaş başlıkları kullanabilir."

"Bunu yapmak için önce uzaydaki sınırı geçmeleri gerekir." Yüce Başarın bakışları taş gibiydi. "Daha fazla tartışma olmayacak, Başar. İlerleyecek ve elimizdeki tüm silahları kullanacağız. Tarih bugünü düşünen makinelerin sonu olarak kaydedecek." Vor komuta koltuğunda öne doğru eğilip taktik ekranlarına dikkatle baktı.

Abulurd çığlık atmak istiyordu. *Bu gerekli değil!* Kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi geliyordu. Sesinin sakin çıkmasına çalıştı. "İnsanlığınızı bu şekilde fırlatıp atmanıza izin veremem Yüce Başar. Safı burada tutabiliriz. İntikam Filomuz yerinde bekleyebilir. Başka bir şey düşünene kadar düşünen makineleri Corrin'de yirmi yıl daha esir tutabiliriz. Lütfen, komutanım, bir alternatif bulmak için benimle çalışın."

Vorian komuta koltuğundan kalkıp soğuk bir öfkeyle idari subayına döndü. Köprü mürettebatı böylesine gereksiz bir katliam konusunda zaten

yeterince huzursuzdu ve Abulurd'un itirazları yalnızca kuşkularını derinleştiriyordu.

Vor omuzlarını dikleştirip öfkeyle baktı. "Başar Harkonnen, kararımı ve gerekli emirleri verdim. Şu anda bir tartışma grubunda değiliz." Sesini yükselterek köprü mürettebatına bağırdı. "Silahlarınızı güçlendirip son dalış için hazırlanın."

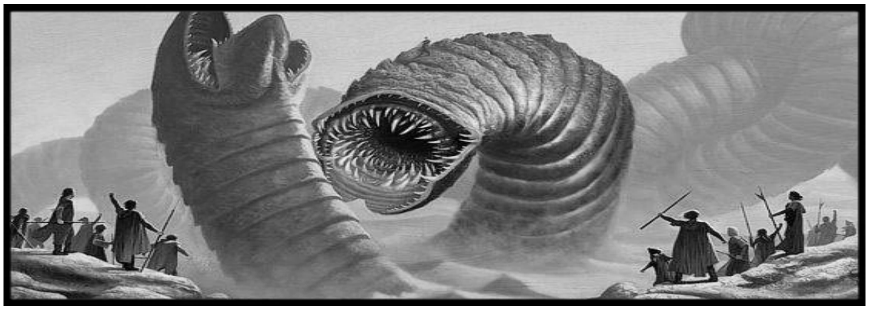
"Eğer bunu yaparsan Vorian," dedi Abulurd, söyleyeceklerinin sonuçlarını bile umursamadan, "babandan daha iyi biri değilsin demektir. Bu, Titan Agamemnon'un yapacağı türde bir şey."

Sanki bir korküre aniden sönmüş gibi Vor'un yüzündeki bütün duygular yok oldu. Yakışıklı yüz hatlarında katı bir maske donup kalırken sesi Hessra'daki buzlu ovalar gibi düz ve soğuk bir şekilde çıktı. "Başar Harkonnen, şu andan itibaren sizi görevinizden alıyorum. Corrin Savaşı bitene kadar kamaranızda hapis kalacaksınız."

Şaşıran Abulurd ona bakakaldı; içinde büyük bir acı birikirken gözleri de yakıcı yaşlarla doldu. Buna inanamıyordu.

Vor sırtını ona dönüp konuşmaya devam etti. "Silahlı bir muhafızın size eşlik etmesini ister misiniz?"

"Bu gerekli değil, komutanım." Abulurd umutlarını ve kariyerini geride bırakarak köprüden ayrıldı.

İnsan hayatı üzerinde tartışılamaz-

— BAŞAR ABULURD HARKONNEN
özel günlüklerinden

Görevinden alınarak kamarasına kapatılan Abulurd Harkonnen *Serena'nın Zaferi*'nin Corrin'e ya da Omnius'un oluşturduğu Hrethgir Köprüsünün kaderlerini belirleyecek olan sınıra doğru hızla ilerlediğini hissedebiliyordu.

Sancak gemisinin iletişim hattından Yüce Başar'ın kalpsiz saldırı için askerlerini harekete geçirmek için kışkırtıcı konuşmalar yaptığını duyuyordu. "Omnius, Corrin'in yörüngesine insan kalkanlar yerleştirerek zafer kazanmamızı önleyebileceğini sanıyor. Bu 'Hrethgir Köprüsü'nü koyarak kararlılığımızı yitireceğimizi ve zehirli planlarına devam etmesine izin vereceğimizi düşünüyor. Ama çok yanılıyor.

"Ebedizihin milyonlarca masum insanı öldürülecekleri kesin olan bir konuma yerleştirdi. Yalnızca bu bile bedeli ne olursa olsun onu yok etmemiz gerektiğini doğruluyor! Düşünen makineler insanlık dışı davranıyorlar, bizse haklılığımızla sevinç duyuyoruz. Bu bizim son savaş alanımız olsun! Çocuklarımızın ve insanlığın geleceği için beni zafere kadar takip edin."

Abulurd biliyordu ki Vor, sırf iradesinin gücüyle İnsanlık Ordusunu işlerini tamamlayana kadar kuşkuları yerine görevlerine odaklayabilirdi. Bu geri dönüşü olmayan bir yoldu. Bu hız onları korkunç sona kadar götürecekti. Askerler çok geç olana kadar ne yaptıklarını fark etmeyeceklerdi. Vor'un niyeti buydu.

Ama kamarasına hapsedilmiş durumdaki Abulurd'un sonuçları düşünmekten başka yapacak bir işi yoktu. Kahretsin, bu ölümler gereksizdi. Gereksiz! Vor bu harekâtı acil olarak etiketlemiş ve tamamlanması gereken

yapay bir zaman sınırı koymuştu, sonra da sırf bunu istemediği için durumu yeniden değerlendirmeyi reddediyordu.

Faykan kendisinin ve Soylular Birliğinin olanları seyredip ellerini temiz tutabilecekleri bir yere çekilmişti. Vor bu katliamın bütün sorumluluğunu kabul edecekti. Ama Abulurd Harkonnen, hayır.

Üniformasındaki rütbe nişanına baktı. Vor başar nişanını taktığında çok gurur duymuştu. Genç subay bütün umutlarını Vorian Atreides'e bağlayıp kendini ona adamıştı. Akıl hocasının soyluluğuna ve onuruna.

Şimdi bu ilişki mahvolmuştu ve ne için? Bütün o insanların ölmesi gerekmiyordu. Cihadın başında Vorian Atreides yenilikçi hileler ve çözümler bularak adını duyurmuş, düşünen makineleri Corrin'in etrafındaki yem filoyla kandırmış veya hiçbir şeyden haberi olmayan "arkadaşı" Seurat aracılığıyla hasar verici bilgisayar virüsünü dağıtmıştı. Ama şimdi Yüce Başar kendisine atmaca diyordu. Sabırsız ve kindar bir şekilde askerlerini çok önemli olan bu tek savaşa sürüklüyordu.

Neredeyse fiziksel olarak hissettiği derin bir acıyla birlikte üniformasındaki nişanı çıkarıp masasının üstüne koydu. Sonra aynada kendine baktı; rütbesiz bir adamdı, yalnızca vicdanı olan bir adamdı. Bu askeri operasyonun bir parçası olmayı reddediyordu.

Ama belki de bu durum bir trajedi haline gelmeden değiştirilebilir ve Vorian'ı duraklamaya, yeniden düşüneceği bir zamanı bulmaya *zorlayabilirdi.* Hâlâ Yüce Başarın harika bir adam olduğunu düşünüyordu. Bu aceleci harekâtı ne şekilde olursa olsun geciktirmeliydi.

Emirlere açıkça itaatsizlik ederek kamarasından çıktı. Bu henüz yalnızca başlangıçtı.

Koridorlardan geçerken Vor'un hissettiğine eşdeğer bir sertlik ve kararlılık hissediyordu. Yirmi yıl önce milyarlarca köleleştirilmiş insanı öldüren Büyük Temizliğe katılmamıştı. Boşaltma işlemlerini gerçekleştirmek ve Birliğin başgezegenini savunmak için geride, Salusa Secundus'ta kalmıştı. Vorian Atreides bu görevi ona şefkati yüzünden vermiş, hassas genç subayı bu kadar kan dökmekten, dehşet ve suçluluk duygusu yaşamaktan korumak istemişti.

Şimdi Abulurd bu iyiliğe karşılık verecekti. Doğru şeyi yapmak ve Yüce Başarı bu korkunç karardan korumak için kendi askeri kariyerini feda etmeye hazırdı. Her şey bittiğinde Vor'un da Abulurd'un yaptığı şeyin akıllılığını göreceğine emindi.

Sancak gemisinin silah kontrol güvertesine gitti. Orada bulunan ve birbirine bağlı ana komuta merkezinden bütün filonun ateşleme kontrollerine girebilirdi. Sistemlerin hepsi tek bir noktadan koordine ediliyordu, ama *Serena'nın Zaferi* tarafından izin verilirse her savaş gemisinin bağımsız ateş açma seçeneği de vardı.

Rayna Butler ve teknoloji karşıtı fanatikleri büyük filoya bindiklerinde İnsanlık Ordusunun güvendiği karmaşık komuta kontrol bağlantılarının olduğundan şüphelenmişlerdi. Genel Vali Butler'ın etkileyici yeğenine verdiği sözler arasında bütün bu sistemlerin sonsuza kadar söküleceği de vardı, ama önce düşünen makinelerin yok edilmesi gerekiyordu. Bu süre zarfında insanların harekete geçirme ve komuta halkasında olabilmeleri için zaman geçmesi gerekiyordu. Sistemler tamamen otomatik değildi. Silahların doğrudan sancak gemisinden ateşlenmesi için gerçek bir insan gerekiyordu.

Salusa Secundus'tan yola çıktıklarında Vorian Atreides idari subayına tamamen güveniyordu. Her zaman gerçekçi olan ve kendisine bir şey olması olasılığına karşı hazırlanan Vor, Başar Abulurd Harkonnen'e ana anahtar takımını, filonun bütün silah sistemlerine ulaşmasını sağlayan giriş şifrelerini vermişti - Harkonnen adına yeniden onur ve saygı kazandırmasına yardım etme sözünü yerine getirmek için yapmıştı bunu.

Anahtar seti İntikam Filosunun bütün silahlarını kullanmasına izin verirken aynı zamanda Abulurd'un elinde artık tamamen farklı bir amaca da hizmet edebilirdi.

Kalabalık bir silah teknisyenleri grubu, makine savaş gemilerine karşı verilecek olan savaşa hazırlanmak için konsollarında çalışıyordu. Mancınık tipindeki sancak gemisi ve ona eşlik eden savaş gemileri, kaderlerini belirleyecek olan karşılaşmaya ve Hrethgir Köprüsünde tıkılıp kalmış milyonlarca insanın anlamsızca katledilişinin tetiğini çekecek olan hatta yaklaşıyorlardı. Savaş planlarına gömülmüş olan ve moral bozmak istemeyen Yüce Başar, Abulurd'un cezasını bütün mürettebata açıklamamıştı.

Bu yüzden Abulurd silah kontrol güvertesine girdiğinde subaylar ona baktı, ama yaklaşan çarpışmanın hararetiyle ne Abulurd'un oradaki varlığını ne de göğsündeki nişanın yokluğunu sorguladılar.

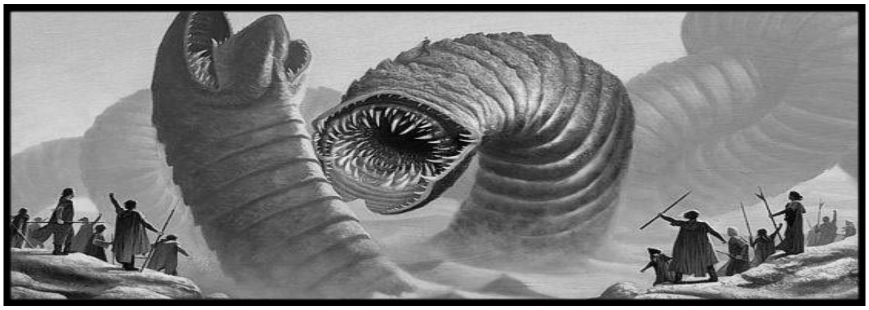
Diğer askerlerin kendisine verdiği selama otomatik olarak karşılık veren Abulurd doğruca ateşleme istasyonuna gitti. Birkaç dakika içinde filo komutanı ateş emri verecekti.

Ana anahtarın şifresini girer girmez Abulurd bütün silah kontrollerine ulaştı. Gerçekleştirmek üzere olduğu çok önemli hareketin verdiği huşu ve tedirginlikle konsoldaki ekrana baktı. Kararını değiştirmeden giriş şifresini yalnızca kendisinin bildiği bir sırayla değiştirdi.

Savaş bölgesine yaklaşırken Vor, savaşmak için gerek duyduğu silahlar üzerinde kontrolünün olmadığını fark edecekti. Ateş gücü olmadığı için de geri çekilip durumu yeniden düşünmek zorunda kalacaktı. Bu durum da ona derin bir soluk alıp başka bir yol bulması için zaman kazandırırdı.

Abulurd fısıltıyla dua ederek istasyondan çıktı. Yaptığı şeyi anlamaları uzun sürmezdi.

İnsanlık Ordusu hızını arttırmış bir şekilde ve güçlerinin kesildiğinin farkında bile olmaksızın acımasız karşılaşmaya doğru ilerliyordu.

Savaş sanat, psikoloji ve bilimin bir karışımıdır. Başarılı bir komutan bu unsurları nasıl ve ne zaman uygulayacağını bilmelidir.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES

Ben bir atmacayım. Sembolüm bu.

Şişkin, dev güneş Corrin'in tam kıyısından çıkıyor ve en yakındaki gemilerin gövdelerini kasvetli ışığıyla kan lekelerine boyuyordu. Omnius, karıştırıcı uydu ağının hemen içine savunma gemilerini ve masum insanlarla dolu kargo taşıyıcılarını yığmıştı; Kalkanlarını açmış durumdaki İntikam Filosunun ilk dalgası bu engeli ezerek geçecekti ve doğacak sonuçların da canı cehennemeydi.

Makinelerin koyduğu engelleri geçtiklerinde gezegenin yüzeyinin büyük bölümünü kaplayan bulutlar ortaya çıktı. Vor birbiri ardına iki şimşek çaktığını gördü, ama en kötü fırtına uzayda meydana gelmek üzereydi.

Biraz ilerisindeki karıştırıcı uydu ağı, iki milyondan fazla rehine için bir ölüm hattı oluşturuyordu. Serena Butler dâhil. *Başka bir karar veremem. Eğer o gerçekten Serena'*ysa, *bunca yıl* sonra *hâlâ hayattaysa bile beni anlayacaktır - hatta bunu o da isteyecektir.*

Eğer Serena değilse, zaten ne önemi vardı ki? Kararını vermişti. Bazıları düşünen makinelerin son anda geri çekilmesi için dua ediyordu. Ama Vor bunun olmayacağını biliyordu. Senkronize Dünyaların nükleer temizliğinde milyarlarca köleleştirilmiş insan öldürülmüştü zaten. Bugünkü harekât üzücüydü, ama daha önce yaptıklarından kötü değildi. Ve nihayet düşünen makinelerin sonu gelmiş olacaktı.

"Köprü"deki insanların oluşturduğu kalkan hattını öğrendikten sonra bile kararlılığı sarsılmamıştı. Aslında makinelerin böyle bir şey yapması

burada her şeylerini kaybedeceklerini söylüyordu ona. *Zaferin bedeli yüksek ... ama kabul edilebilir.*

Bununla birlikte Abulurd'un sözlü itirazı onda büyük düş kırıklığı yaratmıştı. Abulurd bu saldırının -Vor için ve bütün insanlık için- ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Yüce Başara yardım etmesi gerekiyordu, üst rütbeli bir subayının -ve arkadaşının- emirlerine müdahale etmesi değil.

Vor karnında buz gibi bir düğüm olduğunu hissediyordu. Xavier böyle bir durumda asla tereddüt etmezdi. Gerekli seçimi yapardı.

Rayna, diplomatik gemisindeki güvenli konumunu sürdürerek dualarını iletirken, düşünen makinelere karşı duyduğu nefret ile mucizevi bir şekilde geri dönen Serena Butler ve şehit oğlunu kurtarma isteği arasında parçalandığı açıkça belliydi. Vor Tarikat liderinin buradaki paradoksu görüp görmediğini merak ediyordu. Eğer Rayna ateşler içindeyken yaşadığı görüsü sırasında Azize Serena'nın ruhunun kendisine göründüğüne gerçekten inanıyorsa, gerçek Serena'nın hâlâ hayatta olduğuna nasıl inanabilirdi? Bu çok anlamsızdı.

İntikam Filosu karıştırıcı uyduların sınırına doğru ilerliyordu. "Düşmanla karşılaşmaya hazır olun. Silah subayları, görev yerlerinizi alın. Bütün sistemleri çalıştırıp emir verdiğim zaman ateşlemeye hazır olur. Gökyüzünden inen alevli bir kılıç gibi saldıracağız."

Boğazı kuruyarak yutkundu. Omnius'un lazer kalkan etkileşimini bilmediği konusundaki tahmininde yanılıyorsa, ön saftaki Birlik gemileri birkaç saniye içinde sahte bir atomik patlamasıyla havaya uçacaktı.

"Yaklaşırken en önemli hedeflerinizi seçin," dedi.

"Komutanım, robot savaş gemilerinde insan rehineler varsa ne olacak ?"

Vor birden dönünce, topçu subayının, onun tepkisiyle yerinden sıçradığını gördü. "Ya yoksa? Onlar için endişelenmeyin. İşinizi yapın, Bator." Sesi kupkuru çıkıyordu. Hrethgir Köprüsü havaya uçtuktan sonra İnsanlık Ordusunun öfkesini engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı. Bir bakıma bu patlamanın bir an önce gerçekleşmesini istiyordu, böylece filo önlerindeki acil görevle uğraşabilirdi.

Ateş açmaya ve yapmak zorunda olduğu şeyi yapmaya hazır bir şekilde, parmakları ateşleme zincirini başlatacak olan dokunmatik panele yaklaştı. Makinelere, kuşaklardır insanlara verdikleri kadar zarar vermek istiyordu.

Sonunda sancak gemisinin tarayıcı subayı rapor verdi: "Menzildeyiz, Yüce Başar!"

"Bombardımanı başlatın. Haydi onları biraz yumuşatalım!"

İlk atışı kendisi yapmak isteyen Vor ateşleme paneline dokundu, ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Yine hiçbir şey olmuyordu. "Kahretsin!"

Komuta güvertesindeki diğer topçu subayları da şaşkınlıkla mırıldanıyor ve iletişim hatlarından telaşlı haykırışlar geliyordu.

"Komutanım, bütün filonun silahları *etkisiz durumda!* Tek bir atış bile yapamıyoruz."

Subayları koşuşturarak yanıt arıyor ve sancak gemisini filonun geri kalanıyla bağlayan iletişim hatlarını soru yağmuruna tutuyordu. Bir açıklama gelince Vor'un boğazından aşağıya asit inmiş gibi oldu.

"Ben Abulurd Harkonnen," diye gürledi ses, hoparlörlerden. "Milyonlarca masum insanın gereksiz yere öldürülmesini önlemek için filonun bütün gemilerindeki ateşleme kontrollerini etkisiz hale getirdim. Yüce Başar, bundan daha iyi bir çözüm bulmak *zorundayız.* Şu anda geri çekilmekten başka çareniz yok."

"Onu bana getirin!" dedi Vor. Güvenlik subayları hızla komuta güvertesinden çıktı. Vor koltuğunda döndü. "Ve o silahları yeniden çalışır hale getirin!"

"Şifreli kontrol dizisi olmaksızın bir şey yapamayız - ve Başar Harkonnen bu diziyi değiştirmiş."

"Neden *Harkonnen* adını aldığını şimdi anlıyorum," diye dişlerini gıcırdattı topçu subaylardan biri. "Makinelerle savaşmaktan korkuyor."

"Yeter." Vor daha fazla şey söylememek için kendini zor tutuyordu. Başı dönüyor ve koruması altındaki birinin nasıl böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu. Abulurd en kritik anda devreye girerek neden hepsinin hayatını riske atıyordu? "Mümkün olan sistemlerin etrafından dolaşın, gerekirse elle kontrol edilen fırlatma dizileri ve hedefleme operasyonları oluşturun. Yoksa kargo kapaklarını açıp düşmana taş atmak zorunda kalabiliriz."

"Bu birkaç dakika alabilir, Yüce Başar."

"Komutanım, ilerlemeye devam ediyor muyuz?" dedi yönbulucu. "Neredeyse Köprüye vardık."

Düşünceler Vor'un zihninde çılgın gibi dönüyor ve Abulurd'un yaptığı şey yüzünden hissettiği ihanetin şamatası onu neredeyse boğuyordu. "Şimdi yavaşlarsak makineler bir şey olduğunu anlayacak."

"Duraksayamayız!" diye bağırdı Tarikatçı mürettebattan biri. "Yoksa şeytan makineler kutsal davamızda bir tereddüdümüz olduğunu

düşüneceklerdir."

Vor, Omnius'un öyle düşünmeyeceğine emindi. "Daha çok teknik zorluklar ve bir zayıflıktan şüphelenecektir." Sesi sert, katıydı. "Yola devam edin. Bu işi zor yoldan yapmak zorundayız." Abulurd'un sistemi yeniden çalışır hale getirmesini sağlamak için yalnızca birkaç dakikası kalacaktı. Belki zamanında yapabilirlerdi.

Abulurd Harkonnen'i bulmak kolay oldu ve o da direnmedi. Muhafızlar onu sürükleyerek komuta köprüsüne getirdiğinde kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. Silahı yoktu ve yüzünde Vor'a bir hançer gibi saplanan sert bir ifade vardı. Abulurd'un üniformasındaki nişan neredeydi?

"Ne yaptın sen?" diye sordu, gözleri soğuk bir öfkeyle parlayarak. "Tanrı ve Serena adına, ne yaptığını söyle bana!"

Diğer adamsa ona anlayış bekliyormuş gibi bakıyordu. "Seni korkunç bir hata yapmaktan kurtardım. Milyonlarca hayat kurtardım."

Vor, Abulurd'u üniformasının yakasından yakaladı. "Seni aptal! Bu işi şimdi, bugün bitirmezsek sayende hepimizin sonu gelmiş ve yeni bir bin yıllık köleliğin kapısı açılmış olabilir."

Topçu subay alaycı bir şekilde sırıttı. "*Korkak*, tıpkı büyükbabası gibi."

"Hayır, Xavier gibi değil." Vor Abulurd'a bakarken hissettiği düş kırıklığı birlikte geçirdikleri bütün güzel anıları yakıp yok ediyordu. "Bu adam kendi korkaklık evreninde yaşıyor Bator. Onu başka kimseyle kıyaslama."

Abulurd, Vor'un ellerinde hareketsiz duruyor, ama yalvarmaya devam ediyordu. "Bu şekilde olması gerekmiyor. Eğer yalnızca-"

Vor'un sesi buz gibiydi. "Başar Harkonnen, sana yeni şifreyi vermeni emrediyorum. Fazla zamanımız yok."

"Özür dilerim, bunu yapamam. Soruna ancak bu şekilde farklı bir ışık altında bakabilirsin. Geri çekilmek zorundasın."

"İntikam Filosundaki herkesin hayatını tehlikeye atıyorsun!" Genç adamın gözü korkmuş görünmüyordu. "Hayatları tehlikeye atan sensin, Vorian, ben değil."

"Bir daha adımı söylemeye cüret etme. Artık var olmayan bir dostluğa güvenip haddini aşıyorsun." Vor tiksintiyle geriye doğru itti onu. Abulurd dengesini bulmak için sendeledi. Vor işkence tehdidinde bulunamayacağını biliyordu. Abulurd'a bunu yapamazdı. "İnsanlığın geleceğine ihanet ettin!"

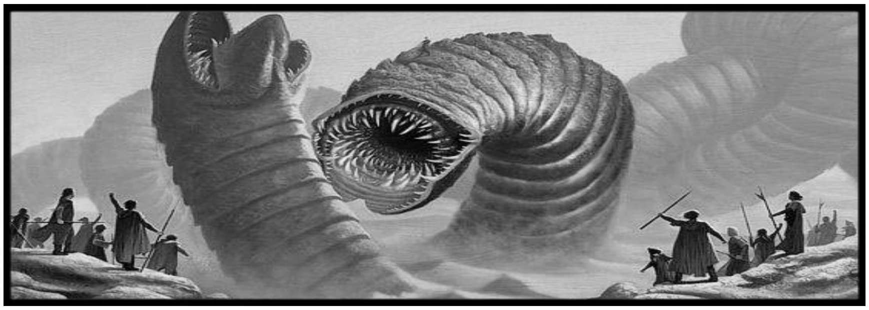
Dümencinin gergin sesi telaşla seslendi. "Uydu sınırına geliyoruz, Yüce Başar. Hızı düşüreyim mi?"

"Hayır! Saldırıya devam edeceğiz, ne olursa ol-"

Abulurd yutkundu. "Bunu yapamazsın! Durup yeniden gruplanmalıyız! Omnius'la müzakere etmeye çalış. Gemilerinde silah yok-"

"Makineler bunu bilmiyor. Ve Erasmus gibi ben de blöf yapabilirim." Vor'un sesinde ölümcül bir sükûnet vardı. Uzun menzilli silahları etkisiz hale getirilmiş İntikam Filosu makine güçlerine doğru ilerliyordu. Vor'a göre, başarısızlık riskine giremeyecek kadar çok şey feda etmişti. "Üstelik hayal gücüm yanımda olduğu sürece silahsız sayılmam."

Rengi hayalet gibi bembeyaz olan Abulurd'dan uzaklaştı. "Şunu gözümün önünden alıp başına nöbetçi dikin." Üç öfkeli bakışlı muhafız haini dövmek için bahane arıyormuş gibi yanına geldi. "Ona ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim - eğer bugünü atlatırsak tabii."

Savaş tarihi iki tarafa da gidebilecek ... kararlardan ...ve anlardan oluşur.

— *Erasmus Diyalogları*
son Corrin yazılarından

Erasmus uzun ömründeki bütün anılarını tarasa da bu kadar sıkıntılı olduğu başka bir zaman bulamadı. Panik ve umutsuzluğa o kadar yakındı ki ... felaketten kurtulmak -Gilbertus'u kurtarmak- için çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

İlginç, diye düşündü birden yoğun bir içgörü zihnini kaplarken. Hatta bu arada neredeyse acil durumu bile unutuyordu. *Belki de Serena Butler'ın çocuğu yüzünden neden öyle delirdiğini belki şimdi daha iyi anlıyorum.*

Erasmus, bağımsız bir robot ve Omnius'un danışmanı olarak Corrin'deki bütün sistemlere girebilirdi. Başkentin altındaki kalkanla korunan bir alanda, holografik ızgarayla kaplı bir odaya girdi. Taktik görüntüler, gezegenin etrafındaki savunmaların modelini gösteriyordu. Bunların arasında ağır silahlı robot gemileriyle Hrethgir Köprüsünü oluşturan sayısız kargo ve esir bölmeleri de bulunuyordu - tabii Serena'nın klonunun ve Gilbertus'un bulunduğu taşıyıcı da oradaydı. Izgaranın kenarına doğru kayan İntikam Filosunu da görebiliyordu. Gemiler yer değiştirirken görüntü de değişiyor ve filo bütün patlayıcıların tetiğini çekip insan kalkanları öldürecek olan uydu ağının sınırlarına yaklaşıyordu.

Robotun jeldevre zihni komuta ağının arayüzüyle bağlandı. Zeki oğlunun uygulamaya koyduğu programı hızla analiz etti.

Birlik gemileri hızlanıyordu ve niyetleri de çok açıktı. Ölümcül alana yaklaşırken hiç tereddüt göstermiyorlardı. Artık hiçbir şey onları geri çeviremezdi. Titan Agamemnon'un oğlu Vorian Atreides bütün esirleri feda etmeye kararlıydı. Asla durmayacaktı.

İnsan gemileri hattı geçerken Gilbertus da ölecekti.

Holografik modelin kapsamının dışındaki alan bilgisayar giriş düğümleriyle doluydu ve görevli robotlar iki ebedizihin için karmaşık görevlerini yerine getiriyorlardı. Erasmus ona aldırmayıp kendi zihinsel süreçlerini hızlandırdı.

Bütün olasılık tahminlerine rağmen şu anda gelişen olayları hiç öngörememişti. Eğer Erasmus insan olsaydı şimdiki hareketi intihar ve ihanet olarak adlandırılırdı. Makinelerin elindeki ... işe yarıyor gibi görünmese bile son umutsuz savunma hattını, insan ordusunu kenarda tutmanın tek yolunu yok ediyordu.

Ama şu anda Gilbertus'u kurtarmanın tek yolu buydu. Eğer bu insan ölürse Erasmus kendi varoluşunun gerekliliğini sorgulardı.

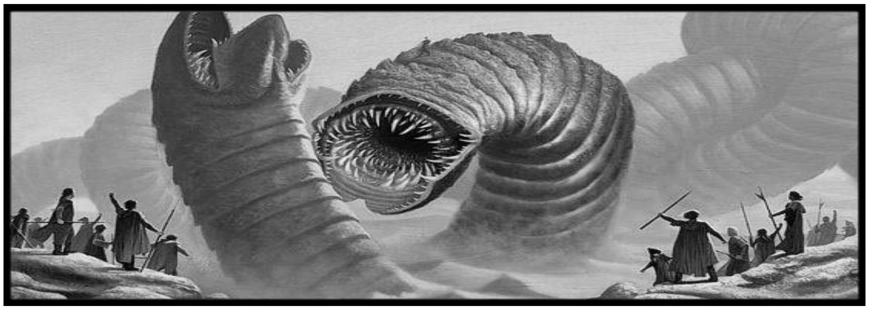
İki saniye kalmıştı.

Robot savunma ızgarasının holografik görüntüsünü incelerken gittikçe daha fazla sayıda düşman gemisinin sisteme yaklaştığını gördü. Bu gemiler odanın içindeki bip seslerinden fazla bir şey değildi. Ama orada, uzayda gerçektiler ve Köprüyü geçip bütün rehineleri öldürdükten sonra Corrin'i yeni bir atomik saldırısıyla yok edebilirlerdi.

Ve bir de bize insanlık dışı diyorlar!

Erasmus hiç tereddüt etmeden savunma sisteminin kontrolünü eline aldı. Optik liflerinin önündeki kehribar rengi ışıklar dans etti ve karıştırıcı uydu ağıyla patlayıcılar arasındaki bağı iptal etti.

Sonra gemi filosunu gösteren biplerin etkisiz hale getirilen barikattan hızla geçişini seyretti. Artık onları durduracak hiçbir şey yoktu.

Ben ölümden korkmam. Yalnızca başarısızlıktan korkarım.

— SERENA BUTLER
Cihat Rahibesi

Vor'un bir planı vardı, en azından bir planın parçaları. Düşünceleri hızla hareket ederken parmaklarını birleştirdi. Elinde kalan bütün hareket noktalarını düşündü.

Abulurd, İntikam Filosunun ana gemisine monte edilen silah sistemlerini etkisiz hale getirmiş olabilirdi, ama mancınık ve cirit gemilerinin fırlatma bölmeleri, hepsi de akım-atomikleriyle yüklü durumdaki bombardıman kincallarıyla doluydu. Başta filonun silahlarını robot barikatını aşmak için kullanmak ve Corrin'i nükleer patlamalara doyurmak niyetindeydi. Şimdiyse başarın ihaneti sayesinde atomiklerinin bir kısmını barikatın kendisinde kullanmak zorundaydı. Ginazlı paralı askerlerin keskin nişancılığıyla Omnius'a karşı görevini yerine getirebilmek için yeterince savaş başlığı ayırabilmeyi umuyordu.

Ayrıca gemilerdeki silah sistemleri olmadan da kalkanlı gemilerinin sağlam bir koçbaşı görevi göreceğini umuyordu. Bütün yapması gereken yeterince gemisini robot bariyerinin arasından geçirebilmekti.

Vor Hrethgir Köprüsündeki masum rehinelere dair bedeli ödemeyi kafasında zaten seçmişti.

Mürettebatın aynı anda aldığı derin bir nefesle *Serena'nın Zaferi* uzaydaki sınıra vardı. Vor'un gözleri ekrana sabitlenmişti. Suçluluk ve kararlılık duygusu kendisini sonu gelen milyonlarca rehinenin son dakikalarını seyretmeye zorluyordu. Ve hattı geçtiler.

Ne bir patlama, ne bir ışık ne de iki milyon kurbanın havaya uçması gerçekleşti.

Hrethgir Köprüsü sağlamdı.

Vor buna inanamıyordu. "Lanet olası robot blöf yapıyormuş!"

"İnsanlar güvende!" diye haykırdı dümencisi.

"Azize Serena yeni bir mucize gerçekleştirdi!" Rayna Butler'ın sesi iletişim hattında yankılanıyordu. "Ve şimdi bizi şeytan makinelere karşı son zafere götürecek. Şampiyon Atreides, Omnius'u yok etmek için hücum!"

"Kapatın şunun sinyalini! Bu harekâtta emirleri ben veririm," diye gürledi Vor.

Abulurd'un ihaneti sayesinde hâlâ çalışan silahlara sahip değildi. Vor ihanetten daha kötü bir şey düşünemiyordu - özellikle bu kadar sevdiği, kanatlarının altına aldığı genç bir adamın ihanetini. Abulurd, Vor'u kalbinden bıçaklasa daha nazik olurdu.

Kendini bir daha onun vasisi, hatta arkadaşı bile saymayacaktı.

Yüce Başar, Abulurd'un yaptığı şeye rağmen başarılı olacağına yemin etti.

"Bu fırsatı kaçırmayalım." Tarayıcıların ekranını inceledi, en yakın düşünen makine gemilerindeki işlemsel veriler dahil olmak üzere saldırı planlarını sıraladı. Sonra hızla döndü. "Bana Başar Harkonnen'i getirin! Köprü tehdidi artık geçerli değil - o bile ateşleme şifrelerini başlatmaya itiraz edemez!"

Saniyeler geçti, Vor iletişim hattına doğru sesini yükseltti. "Abulurd nerede! Ona ihtiyacım-"

"Üzgünüm Yüce Başar, ama korkak ... revirde." Muhafızın iletişim hattından gelen sesi biraz durgundu. "Kamarasına giderken ... biraz direndi. Bilincini bu yakınlarda kazanması beklenmiyor."

Vor bunu tahmin etmesi gerektiğini bilerek küfretti. Taktik subayına döndü. "Bana geminin üstündeki bütün silahların dökümünü hazırla - füzeler, toplar. Özellikle de karıştırıcı mayınlar."

Gemiler, köşeye sıkışan Omnius güçleriyle uzay savaşına girişmek için karıştırıcı ağdan etkilenmeden geçmeye devam ettiler.

Filosunun bazı silah sistemlerinin yeniden çalışmaya başladığına dair raporlar geliyordu, ama Abulurd'un etkisiz hale getirdiği karmaşık hedefleme algoritmalarının kesinliğine sahip değildiler. Topçu subaylar ve Tarikatçı gönüllüler fırlatıcıların bazılarını söküp yeniden monte etmişlerdi; böylece silahları elle nişanlayıp ateşleyebileceklerdi.

Omnius'un gemilerinin oluşturduğu ilk saf onlara doğru harekete geçti. Vor, rakiplerinin savunma değerlerini inceledi, daha fazla takviye gemisinin çarpışmaya katılmak için yüksek yörüngeye doğru çıktığını gördü. İntikam

Filosu sınırlı sistemlerine rağmen şu anda makine gemilerinin ilk safından daha fazla silaha sahipti. Ve kalkanları da vardı.

"Önce davranıp onları avlayabiliriz, Yüce Başar," diye bildirdi yeni ikinci subayı. "Eğer düzgün atışlar yapabilirsek."

"Haydi yapalım." Vor nüfuz edilemez barikata baktı ve sonra iletişim hattına bağırdı. "Serena Tarikatı, cihadiler, paralı askerler ve bu savaşta benim yanımda savaşan herkese seslenerek konuşuyorum. Size bu Kutsal Savaşın ne olduğunu söyleyeyim: Bu savaş sevgili Serena'nın, Masum Manion'un ve milyarlarca şehidin intikamıdır. Düşmanı olduğu yerde durdurmaktır. Düşünen makinelerin 'düşüncesini' ellerinden almaktır!"

Ne gariptir ki makine gemileri hattından üstlerine yaklaşan ilk gemi bir savaş gemisi değil, eski bir güncelleme gemisiydi. Gemi ateş açmak yerine ona sinyal gönderdi. "İşte Vorian Atreides. Bu savaş, eskiden oynadığımız strateji oyunlarından çok daha karmaşık." İletişim ekranında bakır yüzlü Seurat kendisine bakıyordu. Robotun yüzü her zamanki gibi sabit ve ifadesizdi. "Beni yok mu edeceksin? Bu saldırıdaki ilk zayiatın ben olacağım."

"Yaşlı Metalkafa! Senin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum-"

Seurat'ın acı verecek derecede tanıdık görüntüsü ekranı dolduruyordu; Vor onun beceriksizce espri yapmasını ya da hayatını kaç kez kurtardığını hatırlatmasını bekledi. "Her zaman bu çatışmanın karşı taraflarında değildik Vorian Atreides. Sana yeni bir şaka buldum: Bir insanın kararını değiştirmesine kaç kere izin verilir?"

Vor kendini iki milyondan fazla insanın katliamını kabul etmeye zorlamıştı, ama ne kadar ironiktir ki bu *robotu,* eski dostunu görünce duraksamıştı. Uzun ömründe kaybettiği bütün ailesi ve yakın arkadaşlarından -Serena, Xavier, Leronica, hatta Agamemnon- geriye yalnızca Seurat kalmıştı.

"Ne yapıyorsun Seurat? Çekil oradan."

"Esprinin can alıcı noktasını tahmin etmeye çalışmayacak mısın?"

Vor kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karar değiştirdiğimi nereden biliyorsun, belki de yalnızca gerçek duygularımı senden gizliyordum?"

Güncelleme gemisi biraz daha yaklaştı. "Neden beni gemine almıyorsun, eski günlerden konuşurduk? Bu konuyu çözmek için uygun bir elçi değil miyim?"

Vor ilk dürtüsünü bastırmaya çalışarak donup kaldı. Abulurd'un istediği de bu değil miydi? Düşünen makinelerle müzakere yapamazdı. Ama Seurat.

...

"Komutanım, silahlarımız hâlâ tam kapasite değil. Belki biraz oyalanırsak?" diye kısık sesle belirtti subaylarından biri.

"Yaşlı Metalkafa, bu bir hile mi?"

"Hileleri bana sen öğrettin, Vorian Atreides. Sen ne düşünüyorsun?"

Vor köprüde dolaşmaya başladı. Seurat'ın gemisi duraklamadan gelmeye devam ediyordu. Eğer daha fazla silahı aktif hale getirmek için onlara bir fırsat verecekse bu riski almaya değmez miydi? "Kalkanları indirin," dedi Vor. "Seurat, gelebilirsin. Ama Omnius'un tamamen teslim olmasını önermeye hazırlansan iyi olur."

Seurat'ın bakırımsıyüzü değişmeden bakıyordu. "İşte şimdi espri yapıyorsun, Vorian Atreides." Robot gemisi sancak gemisine doğru ilerledi.

"Yüce Başar, top mazgalları çalışıyor!"

Seurat'ın güncelleme gemisi hiçbir uyarıda bulunmaksızın ateş açtı ve gövdede meydana gelen patlama kısmen yeniden çalışmaya başlayan sancak tarafındaki silah kümelerini parçaladı. Darbenin etkisini azaltacak kalkanları olmadığı için patlayıcılar *Serena'nın Zaferi*'nin gövdesini iki parçaya ayırmıştı. İçerideki atmosfer, roket egzozu gibi boşalırken sancak gemisi konumunu üstlenen mancınık da yan yatarak rotadan çıktı. Komuta güvertesi sarsıldı ve alarmlar çalmaya başladı. İlk robot gemisi safı aynı anda saldırıya başladı.

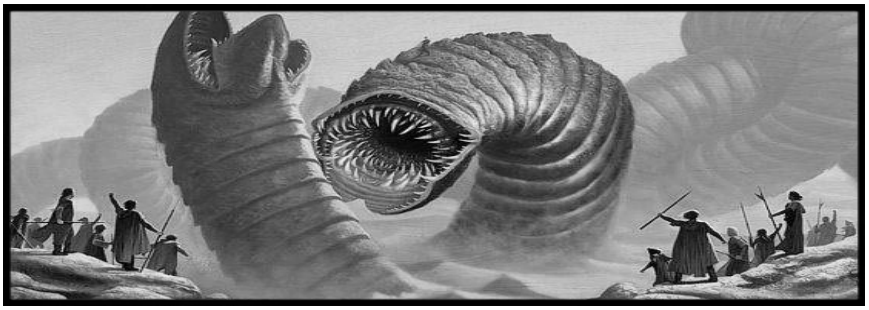
"Kalkanları yeniden çalıştırın! Korunmamızı sağlayın!"

Kargaşanın arasında robot kaptanın taklit kahkahası duyuldu. "Bana öğrettiğin bir söz geldi aklıma Vorian Atreides: Seni hazırlıksız yakaladım. *Hrethgir'in* arasında yaşadığın onca yıl içinde yumuşayıp yavaşlamışsın."

"Ateş açın!" dedi Vor boğulurcasına. Yaşadığı felç durumu ve kararsızlık yüzünden kendine küfrediyordu. *Seurat olması umurumda değil...* "Kontrolü yeniden kazanın."

Elle kontrol edilen birkaç silah patlarken gözlerini kapadı. Sancak gemisi topçuların daha iyi atış yapabilmesi için biraz döndü ve askerler geçici toplarını ateşledi. Hedeflenen füze dalgası güncelleme gemisini hızla etkisi altına alıyordu.

Üzüntü ya da kararsızlık duymak için zamanı olmayan Vor aptallığı ve uygunsuz duygusallığı yüzünden kendi kendine kızarak yaklaşan kan banyosuna hazırlandı. Robotların ikinci savunma safı menzile girdi.

Yeteneklerinin düşünen bir makineninkine yaklaşabilmesi için Gilbertus'u yıllar boyunca ve çok yoğun bir eğitimle zihnini nasıl organize edeceği ve düşüncelerini sistemli bir şekilde nasıl hazırlayacağı konusunda eğittim. Ama ne yazık ki ona doğru seçimler yapmayı öğretemedim.

— *Erasmus Diyalogları*

İkiz ebedizihinler, ana bellek kürelerinin bulunduğu kalkanla korunan yeraltı odasının üstündeki meydanda kaidelerinde huzursuzluk içinde titreşiyorlardı. Corrin'in üstündeki savaş saflarından binlerce veri geliyor, güncellemeler ve uyarılar iletiliyordu.

İnsanların İntikam Filosu yayılmış, son Senkronize Dünyayı her yönden vuruyordu. Düşman komutan ölümcül sınırı geçip Hrethgir Köprüsünde tutulan masum esirlerin sonunu getirmekte hiç duraksamamıştı. Ama yine de Köprü havaya uçmamıştı.

SeurOm ve ThurrOm bu durumu anlayamıyordu.

Ebedizihin çifti robot savaş gemilerine talimatlar yağdırıyor, çoğu birbiriyle çelişen çok sayıda plan hazırlayarak bütün gemileri tek tek yönlendiriyorlardı. Sonuç olarak da yörüngedeki makine savunmaları önceden tahmin edilemeyen bir kaos içinde tepki veriyordu.

Erasmus bu kargaşadan kesinlikle çok memnundu. Çifte ebedizihinin müdahalesi olmaksızın amaçlarını gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Savaş alanındaki sayısız patlayıcı ve enerji akımı, yörüngedeki kargo taşıyıcılarında bulunan sistemleri bozunca Gilbertus'la kurduğu küçük bağlantı da kesilmişti. Erasmus metal elindeki artık boş olan bekçigöze baktı, sonra yere çarpıp kırdı. Öfke miydi bu?

Özerk robot, henüz öne çağrılmamış olan daha küçük savunma gemilerinin bazılarının kontrol sistemlerine ulaştı ve içlerinden bir tanesini ele geçirip gemiyi uzaktan, Corrin'in yüzeyinden kontrol etmeye başladı.

Makinelerin altsistemiyle olan doğrudan bağlantısı ona bu izni verdiği için gemiyi yerine götürmeli ve SeurOm ya da ThurrOm fark etmeden gemideki dövüş meklerine emirler vermeliydi. Ebedizihinler işe karışmadan bunu yapması zor olacaktı.

O en önemli taşıyıcıyı bulup küçük robot gemisini ona doğru götürdü. Gilbertus içerideydi. Gemi taşıyıcıya yanaştı.

Erasmus kendisini hiç kimse görmese de yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Bu artık onda iyice alışkanlık haline gelmişti.

Koku dayanılmazdı, havayı solumak neredeyse olanaksızdı, oksijen tükenmişti. Metal döşeme ve gövde plakaları havanın bütün sıcaklığını emiyor gibiydi, ama yıkanmamış bir sürü bedenin baskısı boğucu bir sıcaklık üretiyordu.

Gilbertus, Serena klonunun yanında oturuyordu. Elini tutup Serena'nın başını kaslı göğsüne yaslamıştı. Buraya kendi isteğiyle gelmişti; bu şartlar altında belki de en mantıklı seçim değildi bu, ama her şeye razıydı. İnsan kalkanları kullanma numarası ya işe yarayacak ya da yaramayacaktı.

Kendisini kandırıp diğer bütün rehinelerle birlikte Serena'nın da götürülmesine izin verdiği için Erasmus'a kızıyordu. Planın geri kalanı açık hale gelince ve Serena'nın klonu tehditkâr İnsanlık Ordusuna gönderilince Gilbertus her şeyi anlamıştı. Hepsi çok mantıklıydı; hatta özellikle bu rehinenin dâhil edilmesi karar vermede önemli bir etmen olabilirdi.

"Keşke o kişi sen olmak zorunda olmasaydın," diye fısıldadı kulağına.

Taşıyıcıdaki öteki rehineler mırıldanıyor, kıpırdanıyor, şikâyet ediyordu. Hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu. Bazıları özgür insanların kendilerini kurtarmaya geldiğini fısıldıyordu; diğerleri bunun da Erasmus'un düzenlediği psikolojik bir deney olmasından korkuyordu. Gilbertus kendisine ve Serena'ya sokulmuş durumdaki iki adama durumun ayrıntılarını açıklamaya çalışmıştı, ama düzinelerce alternatif hikâye gibi buna da kimse inanmamıştı.

Rekur Van da oradaydı, yaşamdestek bölmesine yerleştirilmişti. Görünüşe göre SeurOm ve ThurrOm insanları tehlikenin ortasına yerleştirme fikrine balıklama atlamışlardı. Uzuvsuz Tlulaxa kıvranıp söyleniyor ve o kadar çok anlamsız laf ediyordu ki Gilbertus Serena'yı kargo taşıyıcısının başka bir bölümüne götürmüştü. İkisi birlikte bu bekleyişin bitmesini umuyordu.

Gilbertus krizin şimdiye kadar çözülmüş olduğuna emindi. Gecikme iyiye işaretti: Birlik komutanı tereddüt edip geri çekilmiş olmalıydı. Yoksa Gilbertus ve bütün rehineler şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

O halde minik pencerelerden gördüğü bir sürü çarpışma ne anlama geliyordu? Çok sayıda patlama, her yöne doğru uçan uzay gemileri ne demek oluyordu? Büyük amblemlerden bazılarını tanımıyordu - bunlar insanların savaş gemileri miydi? Ama karıştırıcı hattı geçmişlerdi ve Hrethgir Köprüsü havaya uçmamıştı.

Gilbertus pencereden başını çevirdi. En azından Serena'yla birlikteydi.

"Fazla uzun sürmez," dedi kadını rahatlatırcasına. "Olayı yakında çözmek zorunda kalacaklar." Köprüyü oluşturan taşıyıcılarda milyonlarca insana birkaç günden fazla yetecek kadar su, yiyecek ve hava olmadığını biliyordu - ayrıca hepsini yeniden yüzeye boşaltma işlemi bile neredeyse o kadar sürecekti.

Başka bir gemi gelip kalabalık kargo konteynerine yanaşırken titreşimi hissettiler. Geminin yaptığı manevra beceriksizceydi, sanki deneyimsiz birinin idaresindeydi. Gilbertus hızla olasılıkları düşündü, belki insanlar onları kurtarmaya gelmişti. Ama istediği bu değildi.

Basit kapak açılınca iri yarı yedi robot içeri girdi. Ağır ayakları güverteye çarparken kargo taşıyıcısının farklı odalarını ve bölmelerini sarsıyordu. Rehineler fark edilmemek için oldukları yere büzüldüler. Ama robotlar çok dikkatliydi.

Gilbertus ayağa kalktı. Şimdi anlıyordu. Bekçigöz bağlantısı kesilmeden önce Erasmus ona biraz bilgi vermişti.

Robotlar önünde durdu. Bir mahkûmu idama götürmek için bekleyen gardiyanlar gibi amansız bir güç yayıyorlardı. "Beni kurtarmaya mı geldiniz?"

"Erasmus'un emri."

Etrafına toplanan insanlar da kurtarılmak için şamata etmeye başladılar. Hepsi havanın tükendiğini hissediyordu ve çoğu neredeyse iki gündür bir şey yememişti. Gilbertus sağa sola baktı, sonra aşağıya uzanıp Serena'yı ayağa kaldırdı. "Size direnmeyeceğim."

"Direnemezsin."

"Ama Serena'yı da yanımda götürmeliyim."

Robotlar duraksadı. "Hayır. Yalnızca birimiz seninle Corrin'e dönebiliriz."

Gilbertus kaşlarını çattı, Erasmus'un bunu neden yaptığını anlamaya çalıştı. Sonra fark etti ki bağımsız robot, büyük olasılıkla iki Omnius'u kandırmıştı; tek bir dövüş robotunun programını karıştırması yedisininkini birden aynı anda karıştırmasından daha kolaydı. Erasmus'un, Gilbertus'u şüpheli de olsa yüzeyin güvenliğine kavuşturması için biraz zaman kazanması gerekiyordu.

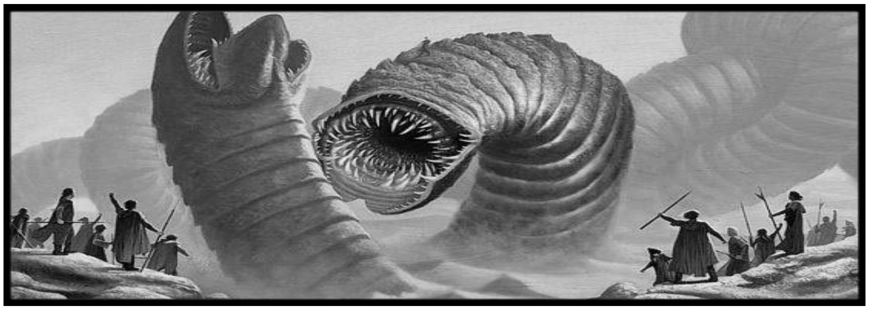
"Serena'sız gitmem." Gilbertus küstah bir hareketle kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Serena güven verici eflatun gözleriyle ona baktı.

Robotlardan altısı geri çekildi. "Biz Serena klonunu korumak için bu taşıyıcıda kalacağız."

"Neye karşı korumak için?"

Robotlar durakladı, yeni talimatlar alıyorlardı. "Erasmus ona güvenmeni istiyor," dedi öndeki mek.

Gilbertus'un omuzları çöktü ve Serena'nın elini bıraktı.

Yeni bilgileri kabul etmek ve bu bilgileri davranışımızı değiştirmek için kullanmak - biz buna insanın düşünme kalitesi diyoruz. Ve düşünerek de yalnızca bireyler olarak değil, canlı türleri olarak hayatta kalıyoruz. Ama biz hayatta kalırken insanlığımız da baki kalacak mı? Yaşayanlar için hayatı canlı, sıcak ve güzellik dediğimiz şeyle dopdolu hale getiren kavramlara sıkıca tutunacak mıyız?
Bütün varlığımızı inkâr edersek -duygularımızı, düşüncelerimizi veya etimizi inkâr edersek- bu kalıcı insanlığa sahip olamayız. İşte bütün sonsuzluğun üstünde dengelendiği saç ayağı. Duygularımızı inkâr edersek evrenle bütün bağlantımızı kaybederiz. Düşünce gerçeğini inkâr ederek dokunduğumuz şeyler üzerine düşünemeyiz. Ve eğer bedenimizi inkâr etmeye cüret edersek bizi, hepimizi taşıyan aracın tekerleklerini sökmüş oluruz.

— KREFTER BRAHN
Cihadın özel danışmanı

Karıştırıcı ağdan hızla geçmesinin ardından İntikam Filosu düşman ateşinin en yoğun olduğu alana girmişti. Robot savaş gemileri Corrin'i korumak için eşmerkezli duvarlar oluşturmuşlardı ve insanların geçmesine izin vermek niyetinde değillerdi.

Makinelerin aralıksız bir şekilde art arda fırlattığı iyi nişanlanmış patlayıcı füzeler Holtzman kalkanlarına çarpıp etki etmeksizin dağılıyordu. Ama İnsanlık Ordusunun düşmana bastıran ön safları daha şimdiden ısınıp zorlanmaya başlamıştı. Sancak gemisindeki Vor projeksiyonları incelerken sürekli bombardıman altındaki kalkanların bir saat içinde aşırı ısınarak kapanıp etkisizleşeceğini biliyordu.

Birliğin cirit ve mancınıklarının oluşturduğu ikinci saf hemen arkalarından geliyordu; onların arkasından da üçüncü ve dördüncü saflar.

Komuta koltuğunun kollarını sımsıkı kavramış bir şekilde, ifadesiz ve anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle otuyordu. Hangi tarafın ilk önce küçülerek yok olacağı sorusu havada asılı duruyordu.

"Ateşe devam," dedi Vor, oysa topçularının böyle bir talimata hiç ihtiyacı yoktu. "Onlara elimizdeki her şeyle yüklenin."

"Hedefleme sistemlerimiz hâlâ sorunlu Yüce Başar. Çok fazla cephane kaybediyoruz." Seurat'ın hain ve sinsi saldırısının ardından *Serena'nın Zaferi'*nin onarımı tamamlanmıştı, ama Vor oluşan patlamalar sırasında yüzün üstünde mürettebat kaybetmişti.

"En iyi atışlarınızı yapmaya çalışın." Başını olmaz anlamında iki yana salladı. "Şu robot gemilerine baksanıza - nasıl kaçırabilirsiniz ki?"

Düşman gemilerinin oluşturduğu orman onun amacına ulaşmasını engelliyordu. Küfretmemek için kendini zor tuttu. Bunun çok kolay bir operasyon olması gerekiyordu! Abulurd o kadar çok planı raydan çıkarmış ve saldırıyı çok daha karmaşık bir hale getirmişti ki.

Vor'un uzaydaki tuzak hattı geçmesinin ardından Hrethgir Köprüsü anlaşılmaz bir şekilde havaya uçmayınca iki milyon rehine insanın ölümü de gerçekleşmemişti. Eğer Birlik Corrin'de bir zafer kazanırsa dönüp mümkün olduğunca rehineyi kurtarmaları gerekiyordu. Özellikle de Serena Butler ve çocuğu onların arasındaysa.

Ama İntikam Filosunun mürettebat sayısı az olsa ve bol bol yerleri olsa bile milyonlarca rehineyi almaları mümkün değildi. Üstelik gemileri çok yavaştı ve yaşanabilir başka bir gezegene varmaları çok uzun sürerdi. Rehineler için tek uygun çözüm içinde bulundukları kargo taşıyıcılarıyla birlikte Corrin'in yüzeyine geri gönderilmeleriydi.

Ama Vor gezegeni, Büyük Temizlikteki diğer Senkronize Dünyalar gibi radyoaktif cürufa çevirirse bunu yapamazlardı.

Şimdi Hrethgir Köprüsünün yalnızca özenle hazırlanmış ve şeytani bir blöf olduğunun anlaşılmasının ardından oradaki iki milyon rehineyi tasasızca öldüremezdi. Önünde bekleyen efsanevi zafer umduğu kadar güzel veya basit olmayacaktı, ama yine de kazanacaktı.

Vor ilerlemeye devam ederken etrafı kuşatılmış Birlik gemilerinin ön safındaki kalkanların bir kısmı etkisiz hale gelmeye başlamıştı. Kaptanların büyük bölümü yerlerini yeni gemilere bırakmak için geriliyordu, ama bir kısmı da Holtzman kalkanları teklemeye başlasa bile geri çekilmeyi reddediyor ve böylesine korunmasız hale gelen insan gemileri de amansız bombardımana karşı hızla yenik düşüyordu. Ekranda rakamlar beliriyordu.

"Kincal taburlarını fırlatın," dedi. Planın bir sonraki adımına sıra gelmişti. "Pilotlara akım-atomiklerini atmaya hazırlanmalarını söyleyin."

"Ama Yüce Başar, yüzeye yaklaşmadık bile!"

"Doğru, yaklaşmadık - ama yolu bu pislikten temizleyemezsek yaklaşacağımız da yok." Derin bir soluk aldı. "Son sağlam darbemiz için yeterince savaş başlığı ayırın ve Ginazlı kılıçustalarına titiz çalışma için onlara ihtiyacımız olduğunu söyleyin."

"Anlaşıldı, komutanım."

Xavier'in kendisine pek çok kez attığı nutuklarda söylediği gibi savaş alanında bir komutanının esnek olması gerekiyordu. Amaca giden pek çok yol vardı. Akım-atomikleri onları Corrin'e ulaştırma işini başaracaktı ... ve eğer gezegene ulaşamazsa Omnius'u yok etmek olan esas amacını asla gerçekleştiremezdi. Dikkatli ve adım adım ilerleyecekti.

Gözden geçirmesi gereken tek taktiği hayatları kurtarmak olacaktı - yalnızca Hrethgir Köprüsünü dolduran milyonların değil, eğer Yüce Başar robot savunmalarını geleneksel silahlarla vurmaya devam ederse ölecek olan kendi askerlerinin hayatlarını da.

"Eğer bütün gemilerimiz burada, yörüngede harap edilirse atomiklerimizi saklamamızın zaten hiçbir yararı olmayacaktır."

Kincal taburları kocaman mancınıkların fırlatma hangarlarından uçarak çıkıyor, binlerce keskin kanatlı savaş ve bombardıman gemisi harekete geçiyordu. Bir canavar sürüsüne karşı atılan tüycükler gibi küçücüktüler, ama muazzam bir yıkımın tohumlarını taşıyorlardı.

Kincallar atomiklerini geniş bir alana düşünen makinelerin İnsanlık Ordusunu engellemek için yerleştirdiği yoğun hedef kümesine doğru yayarak bıraktılar.

"İşte başlıyor," dedi Vor. "Bütün kalkanlar tam güç çalışsın. Ön saflar eğer mümkünse hızla geri çekilin."

Beklenmedik taktik değişimini gören robot gemileri, kaybettikleri alanı kazanmak için hevesli bir şekilde bastırarak ilerlediler.

Derken akım-atomikleri göz alıcı bir şekilde patladı ve özellikle jeldevre zihinleri silmek için tasarlanmış olan güçlendirilmiş enerji seli üst üste binerek yükseldi. Muazzam büyüklükteki fiziksel hasar yalnızca ikincil bir hasar sayılabilirdi.

Vor ışığa karşı gözlerini korurken sancak gemisinin otomatik olarak kararan ekranını incelemeyi sürdürdü. Sanki Tanrının kör edici aydınlıktaki

eli robot saflarını süpürmüş, gemileri felç edip içindeki düşünen makineleri öldürmüş ve nüfuz edilemez savunma hattını harap etmişti.

Hayır, diye düşündü Vor. *Savaş başlıklarımızı ziyan etmiş sayılmayız.*

O savaş gemilerine bir sürü talihsiz Corrinli esirin yerleştirildiğine ve kendilerini esir alan robotlarla birlikte onların da öldüğüne emindi, ama Vor ölenleri düşünmek için duraklayamazdı. Bu ölümler gerekliydi, kaçınılmazdı. Belki bir gün tarih doğru bir çetele tutardı. Ama insanlar yalnızca bu Corrin Savaşından zaferle çıkmayı başarırlarsa tarihi yazabilirlerdi.

"Tam yol ileri, gediğe doğru!" diye haykırdı. "Eğer kalkanlarınız hâlâ çalışıyorsa çevreye dağılmış çöplerle çarpışmaya karşı onları kullanın - ve sıkı tutunun!"

İnsanlık Ordusu bir koçbaşı gibi ileri atıldı, ölü robot gemilerinin arasından hızla geçerek makinelerin savunma hatlarının iç saflarıyla karşılaştı. Şaşıran robot savaş gemileri konumlarını düzeltmek için çabalıyordu.

Vor sıradaki kincal bombacıları dalgasını gönderdi - ve kendisine karşı duran yeni düşman safını da yok etti. Sonra üçüncüsünü ve ardından son safı. En sonunda Corrin'i saran atmosfere dalana kadar İntikam Ordusu elindeki akım-atomiklerinin çoğunu kullanmıştı.

Savaş başlıklarının büyük bölümünü kullanmış olmalarına rağmen en azından hedefleri artık aşağıda açık ve savunmasız bir şekilde yatıyordu.

"Aşağıda bitirmemiz gereken bir iş var." Vor, neredeyse altmış kilometre aşağıda yumuşak bir kıvrımla uzanan son makine gezegenini işaret etti.

Düşman filosundan geriye kalanlar Corrin'in üstündeki gökyüzünde savaşmaya devam ediyor, iki tarafın savaş gemileri füzelerini atarak kendine yol açıyor ve ardından da ateş açmak için tekrar geri dönüyordu. Vor sanki tek kişilik bir geminin komutasındaymış ve kendini bir kez daha kanıtlamaya çalışan genç bir subaymış gibi mancınığını savaşa doğru sürdü. Yerküre'nin üzerinde gerçekleşen Cihadın ilk büyük çarpışmasını hatırlıyordu.

Filosu atmosferin üst tabakasına daldı. Vor'un sancak gemisine eşlik eden gemiler, ultrasonik hava torpidoları yüzünden büyük darbe aldı ve insanlık Ordusunun gemileri alevler içinde kalarak yanıp yuvarlanmaya başlayınca diğerleri Yüce Başarı korumak için hemen onların yerini aldı.

Düşman ateşi yakındaki bir gemiyi vurup zaten zayıflamış olan kalkanlarını iyice yükleyince Birlik gemisi havaya uçtu ve kopan parçalarıyla *Serena'nın Zaferi*'ni bir anlamda topa tuttu. Cesetler, hatta ceset parçaları enkazdan havaya fırlarken Vor yüzünü buruşturdu.

Yakında çok daha fazla yıkım gerçekleşecekti. Kendisi ölümden korkmuyordu ve görevlerini kusursuz bir şekilde yerine getiren sancak gemisindeki mürettebatıyla da gurur duyuyordu. Daha fazlasını isteyemezdi.

*Serena'nın Zaferi'*nin ve İntikam Filosunun bataryaları savaş gemilerindeki ve yüzeydeki düşünen makineleri yok etmeyi sürdürüyordu. Gökyüzünde ve karada birbiri ardına patlamalar meydana geliyordu; ama aşağıdaki Omnius hâlâ sağlam durumdaydı.

Yolun temizlenmesinin ve yörüngede güvenli bir patikanın açılmasının ardından Genel Valinin diplomatik gemisi de savaş bölgesinin dışındaki yerinden yaklaşmaya başlamıştı. Gemiden ayrılan birkaç mekik hızla savaşın en hararetli olduğu yere doğru alçaldı. Vor iletişim hattından Rayna Butler'ın ateşli sesini duyabiliyordu. "Azize Serena'nın dualarıyla ilerliyoruz! Size yapabileceğimizi söylemiştim."

Vor doğrudan iletişim kanalına öfkeyle haykırdı. "Genel Vali Butler, siz ve Rayna ne yapıyorsunuz? Ben buna izin vermedim. Ateş hattından uzak durun."

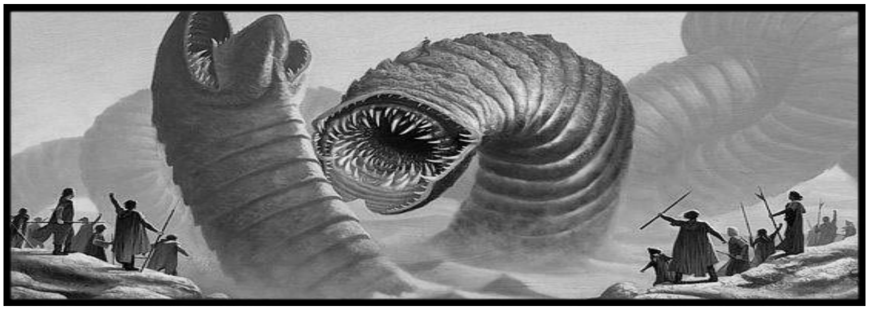
Faykan'ın sesi duyuldu. "O ben değilim, Yüce Başar. Görünüşe göre ... Rayna'nın kendine ait bir görevi var. Çok ısrarcı davrandı."

Solgun tenli genç kadın kendi mekiğinden seslendi. "Corrin düşmanımızın ini. Benim hayattaki görevim bu - ve her zaman da bu oldu. Müritlerim ve Azize Serena'nın ruhu beni koruyacaktır."

Vor derin ve sabırsız bir şekilde iç çekti. Bu kadın bir şekilde bütün çelişkileri mantıklı hale getiriyordu. Rayna, Serena'nın yüzeyde canlı olduğuna inanıyordu; ama aynı zamanda da Serena'nın ruhunun kendisine rehberlik ettiğine inanıyordu. Ayrıca her türlü teknolojiyi kuşkusuz ki yok etmek istiyordu, ama aynı zamanda uzay gemilerine de biniyordu. ...

Bununla birlikte Vor'un şu an için çok daha önemli endişeleri vardı. En azından Rayna artık Birlik Dünyasındaki zararsız makineler yerine gerçek düşmanla savaşacaktı. Fanatiklerin Omnius'un savunmacılarıyla karşılaşmasına izin verecekti - teknoloji karşıtı fanatiklerin hararetlerini ev yerine burada söndürmeleri çok daha iyiydi.

Filonun hayatta kalan gemileri Corrin'deki ana hedefine doğru ilerliyor, makine güçleri şehrin merkezindeki ebedizihinin kalesinin etrafında yeniden gruplanıyordu. Vor tam olarak böylesi sorunlarla baş etmek için eğitilmiş deneyimli savaşçılar olan kılıçustalarını ve paralı askerlerini topladı. Onlar da uzun yolculuk boyunca tamamen bu anı beklemişlerdi.

Nihai olarak, sizin ne olduğunuz değil, kim olduğunuz önemlidir.

— *Erasmus Diyalogları*
son maddelerden

Kılıçustası İstian Goss, yüreği ve bedeni artık hissizleşmiş olsa da dövüşmeye devam ediyordu. Corrin en azından becerilerini gösterebileceği uygun bir savaş alanıydı.

Uzayda son Senkronize Dünyaya doğru yapılan haftalar süren yolculuk boyunca çok rahatsız ve huzursuz bir ruh halinde yaşayıp sürekli kendi başına kalmıştı. Gemide derin nefret ettiği Tarikatçı fanatiklerle defalarca karşılaşmıştı. Eğer onlardan uzak durmasaydı saldırıp kemiklerini kırabilirdi.

Onun yerine kapalı odalarda tek başına talim yapmış ve kendini zorlayarak dövüş becerilerini genç Jool Noret gibi geliştirmişti. Ama ne kadar çalışırsa çalışsın İstian, büyük kahramanın ruhunu içinde hissedemiyordu. Buna rağmen idman rakiplerini birer birer yenerken Jool Noret'in içindeki sessizliğinin İstian'ı daha etkisiz hale getirmediğini fark etti. O da kendi başına yetenekli bir kılıçustasıydı.

Zimia'daki gösteriler ve isyanlar Nar Trig'in ve sensei mek Chirox'un ölümüne yol açtıktan sonra İstian, Corrin'deki bu son saldırıya gönüllü olma konusunda herhangi bir tereddüt duymamıştı. Omnius güçleriyle bir kez daha dövüşmek, öfkesini ve suçluluk duygusunu bastırmak için insanları öldürmesinden çok daha iyiydi.

İntikam Filosu en sonunda Omnius'un son kalesinin üstünde savaşmaya başlayıp robot savaş gemilerinin oluşturduğu savunma hatlarını aşınca, İstian ve diğer paralı asker arkadaşları silahlanıp yüzeydeki savaş için hazırlanmışlardı. Ama uzaydaki çarpışmalar bir kılıçustasının savaşı

değildi. İstian gemide huzursuzca dolaşıp yüz yüze dövüşte akım kılıcını kullanmak için sabırsızlanmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu.

Ama en sonunda makine güçlerinin enkazı, İntikam Filosunun ölü gemileriyle birlikte yörüngeyi doldurunca Yüce Başar onları serbest bırakmıştı. İstian Goss ve arkadaşları, Corrin'in ana kentindeki son saldırıya hazırlanarak hızlı bir personel mekiğine bindiler. Yanlarındaki paralı askerlerle dolu mancınık ve ciritlerin bir bölümünün makinelerin düzenli ateşiyle havaya uçtuğunu gördü.

Ama bazıları hayatta kalmıştı. İşi yapmak için sayıları yeterliydi.

Personel mekiği, yanında yirmi benzer gemiyle atmosferden geçti. Corrin'i güvenli hale getirmek, geriye kalan makineleri yok etmek, son ebedizihini kesinlikle ortadan kaldıracak olan atomikleri yerleştirmek İstian ve arkadaşlarının işiydi.

Mekikte yanında kendisi gibi girdiği onca çarpışmanın ardından hayatta kalmayı başaran yirmiüç kılıçustası daha vardı. Cihadın bitişinden sonra çoğu kendilerine başka işler bulmuşlardı, ama bu savaş için geri dönmüşlerdi. Dövüş becerilerini kanıtlamak için ellerindeki son fırsattı bu.

Personel mekiği makine şehrindeki kaosun ortasında sarsılarak dururken kapaklar açıldı ve kılıçustaları ellerinde akım kılıçlarıyla hızla dışarı fırladılar. Yakınlarına İnsanlık Ordusu amblemi yerine diplomatik işaretler taşıyan iki mekik daha indi. Coşkulu, ama beceriksiz Tarikatçılar ellerinde sopalar, kötü akım kılıcı taklitleriyle bulabildikleri her düşmanı yok etmek için hızla koşuyorlardı.

İstian kalbi deli gibi çarparak oradan uzaklaştı, dövüşeceği gerçek düşman, gerçekten *önemli* olan düşman varken bu aptallarla dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Ama Tarikatçıların etkisiz hale getirmeyi başardıkları her makine için iki ya da üç arkadaşlarını kaybetmelerini umursamadıklarını fark etti. Bu onları için tam bir cihattı, hem de İnsanlık Ordusundaki diğerleri için olmadığı kadar. Salusa Secundus'tayken Chirox gibi yararlı makinelere saldıran bu fanatikler şimdi onun yandaşı haline gelmişti. Onları bu şekilde düşünmek çok tuhaf geliyordu. ...

İstian ve paralı askerler mekikten indikten sonra mekiğin pilotu yeniden havalandı, bu arada uçaksavarların yoğun ateşi gökyüzünü dövüyordu. Corrin'in en önemli şehrinin sokakları patlamalarla sarsılıyor; dövüş robotları parlak geometrik binalardan sürüler halinde çıkıyordu. Kılıçustaları da gürültülü naralar atarak onlara doğru koştular.

Dövüşmek için sabırsızlanan İstian o noktaya ilk varan kişiydi. Karşısında dikilen uğursuz görünümlü dövüş mekleri kılıçustalarıyla karşılaşmak için bekliyordu. Silah kolları dışarı uzanıp hazırlanmıştı, optik lifleri sanki bir makine nefret edebilirmiş gibi ışıl ışıl yanıyordu.

Üstelik her biri de Chirox'a garip bir şekilde benziyordu.

Chirox'un bir insana zarar vermektense kendisini feda edişini gördükten sonra İstian yüreğinde bir ağırlık hissederek tereddüt ediyordu. Chirox'un şu anda yanında olmasını diliyordu. Kendisi üzerinde Jool Noret'in içindeki ruhundan çok daha fazla etkili olan o yeniden programlanmış dövüş meki İstian'ın hayatına rehberlik etmişti.

Yüreğindeki Jool Noret'i bulmaya çalıştı -sonunda duygusal ve ruhani bir bağ hissetti. Karşısındaki bu savaş robotları yalnızca acımasız savaşçılardı. Ve yenileceklerdi. Elindeki akım kılıcı bir dövüş mekine çarptığı an, o makinenin Chirox'la olan benzerliğinin tamamen bir yanılsama olduğunu fark etti.

Sensei mekin eğitimi sayesinde İstian onlardan daha üstün hale gelmişti. İlk dalgada önüne çıkan iki rakibini dağıtıp, az önce hücuma geçen Tarikatçılardan birini öldüren bir sonraki dövüş mekini düşünmeksizin ileri atıldı. Keskin akışkanmetal kollarından hâlâ sıvılar damlarken İstian onun jeldevre sistemlerini yakıp yeni bir düşman aramak için ekseni etrafında döndü.

Dövüşe devam ederken aklındaki bütün hayaletler ve kuşkular yok olmuştu.

İstian kendini tamamen adamanın son aşamasına, Jool Noret'in dövüş tarzının gerçek sırrına artık ulaşmıştı. Kendisini çok enerjik hissediyordu. Hayatını bu işe adamıştı. Yüreğinin ve zihnini odak noktası her zaman bu olacaktı.

O ve arkadaşları ana Omnius çekirdeğine doğru hızla ilerliyor ve şehiröldüren savaş başlıklarını yerleştirip görevlerini sona erdirmek için verilecek son sinyali bekliyorlardı. Akım kılıcını savurmayı sürdüren İstian bu şekilde sonsuza dek savaşabileceğini hissediyordu - ve etrafta kendisini meşgul edecek kadar çok sayıda düşünen makine olduğuna emindi.

Corrin'deki son savaş sürerken Erasmus, başkentin üstündeki gökyüzünden süren savaşın arkaplandaki gürültüsünün bastırıldığı, sayısız mekanik fıskiye ve dereden süzülen suyun huzur veren şırıltısını dinliyordu. Savaşın talihsiz gidişini -ama korkunç kayıplardaki rolü yüzünden herhangi

bir suçluluk hissetmiyordu- kavrayan bağımsız robot sıkıntıları için bir teselli aramak ve sonunu beklemek için buraya çekilmişti. Belki de kendi sonunu kendisi getirirdi.

Ama sevgili oğlunun geri geldiğini görünce kararını birden bire değiştirdi. Hrethgir Köprüsündeki kargo taşıyıcısından kurtarılmış, ama sarsılmış görünen Gilbertus Albans'ı kucaklamak için kırmızı kaftanını uçuşturarak hızla ilerledi. Son Senkronize Dünya da çökerken o yalnızca tek bir şeyi düşünebiliyordu. "Güvendesin Mentatım. Harika!" Akışkanmetal yüzündeki sevinç ifadesi taklit değil, gerçek ve bilinçsiz bir tepkiydi.

Hoş geldin sarılması öylesine hararetliydi ki kaslı adam soluksuz kaldı. "Baba - lütfen, bu kadar coşku gösterme!"

Erasmus kollarını gevşetti, geriye çekilip büyüttüğü, eğittiği ve onlarca yıldır üzerine titrediği adama hayranlıkla baktı. Gilbertus yaşadıkları yüzünden kirli ve yorgundu, ama yaralı değildi. Önemli olan şey de buydu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

"Ben de öyle." Gilbertus'un zeytin yeşili iri gözleri nemlendi. "Ama beni geri getirmenin bir yolunu bulacağını da biliyordum. Zarar görmeme izin vermezdin." Endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama Serena hâlâ orada. Onu kurtarmalıyız."

"Ne yazık ki şu anda ona yardım edemem. Savunma hatlarımızın büyük bir bölümü akım-atomikleriyle yok edildi. Korkarım Corrin kaybedildi," dedi Erasmus, "Birlik filosu yakında burada olur."

"En azından Serena o makine gemilerinden birinde değildi," dedi Gilbertus, kendisine bir teselli arayarak. "O zaman çoktan ölmüş olurdu."

Bağımsız robot ona yalan söylemedi. "Vorian Atreides önceki yolunu izlerse senin ve benim de fazla zamanımız yok Mentatım. Diğer Senkronize Dünyalara yaptığı gibi Corrin'i de tamamen temizleyecek ve biz yok olacağız. Yukarıda, Köprüdeki Serena'cığın hayatta kalabilir."

"Bizi toptan öldürmek için atomikleri patlatacaklarını sanmıyorum baba. Komutanları milyonlarca rehineyi feda etmeye istekli görünse bile askerlerinin şehre indiklerini gördüm. Ayrıca Hrethgir Köprüsündeki patlayıcıların neden ateşlenmediğini anlamadım."

"Onları ben *etkisiz hale getirdim* - tek bir kişiyi kurtarmak için."

Gilbertus serseme dönmüştü. "Bunu benim için mi yaptın? Corrin'i ve bütün makine uygarlığını feda mı ettin? Ben buna değmem!"

"Bana göre değersin. Geniş kapsamlı düşüncelerimi tamamladım ve senin bir gün çok önemli biri olacağını anladım. Belki bütün düşünen makineler yok olduktan sonra sen insanlara nasıl verimli düşüneceklerini öğretebilirsin. O zaman bütün çalışmalarım boşa gitmemiş olur."

"Sen bana nasıl düşünmem gerektiğini öğrettin baba," dedi Gilbertus. "Bu tekniklerin senden geldiğini açıklayarak seni onurlandıracağım."

Robot başını hayır anlamında iki yana salladı. "Bugün hiçbir makine Corrin'den kaçamayacak. Ben bile. Savaş kaybedildi. Omnius ekranlarından birini açabilirsek sana projeksiyonları gösterebilirim. Robot saflarımız yeniliyor. Birlik filosu karıştırıcı ağdan yeni bir savaş grubu geçirdi. *Hrethgir* en sıkı savunma hatlarımızı aşmayı başardı. Yalnızca keskin nişan alarak bu dünyanın bazı güzelliklerini korumalarını ... ve senin kurtulmanı umuyorum." Uzaklara daldı. Savaşın gürleyen sesi bahçenin verdiği huzuru daha da artırıyordu.

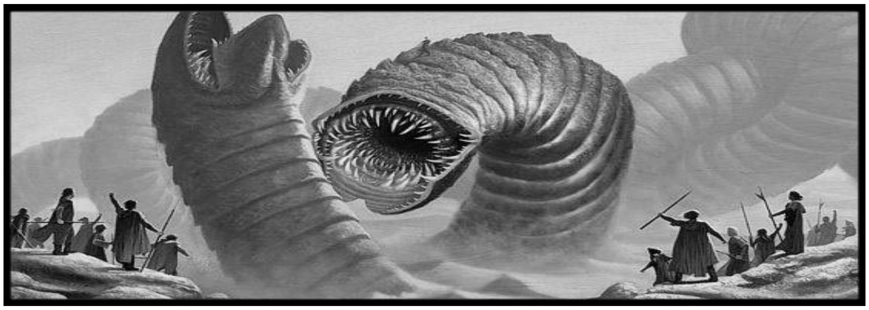
"Bu gerçekten de düşünen makineler için günbatımı. Ama senin için değil, Gilbertus. Şu andan itibaren insanların arasına katılarak hareket etmeli ve benimle olan bağlantını asla itiraf etmemelisin. Ben Serena Butler'ın bebeğini öldürüp ardından gelen bu kitlesel manyaklığa neden oldum. Benim adımdan ya da benimle olan bağlantından asla söz etmemelisin. Birlikte geçirdiğimiz güzel anlar yalnızca harika zihninde saklanmalı. Corrin'deki basit bir insan köleymiş gibi davranmalısın. Giysilerini değiştir. Şansın da yardımıyla *hrethgir* seni kurtaracak ve Soylular Birliğine götürecektir."

"Ama ben gitmek istemiyorum." Gilbertus telaşa kapılmış olmasına rağmen çenesini gururla kaldırdı. "Eğer ben hayatta kalacaksam bunun karşılığında senin için yapmam gereken bir şey var." Ellerini robotun metal omuzlarına koydu. "Bana güvenecek misin?"

"Elbette. Böyle bir soruyu sorman bile mantıksız."

Kuşatma altındaki şehrin meydanının derinliklerinde, alevlerin, molozların ve insan fatihlerin oluşturduğu kalabalıkların altında iyileşen Baş Omnius etrafını saran akışkanmetali, eskiden Merkez Kule olan maddeyi hareket ettirmeye başladı.

Artık tamamen çalışan esas ebedizihin gezegenin kontrolünü yeniden ele geçirme niyetindeydi.

Silahlar savaşta önemli bir faktördür, ama belirleyici faktör değildir. Belirleyici olan halktır.

— MAO ÇE-TUNG
Eski Yerküreli bir filozof

Yüzyıl boyunca süren acı ve kan dökümünün ardından en sonunda zaferinin geldiğine bir türlü inanamayan Yüce Başar Vorian Atreides, komuta mekiğini Corrin'in başkentinin ana meydanına doğru sürdü. Yaklaşan zafer ağzında metale benzer bir tad bırakmış ve aldığı keyif Abulurd'a karşı duyduğu öfkeyle bastırılmıştı. *En büyük kriz anında neredeyse her şeyi kaybetmemize yol açıyordu.* Ve Seurat da ona ihanet etmişti.

Daha sonra bu duygularıyla baş edecek zamanı olacaktı, bilgisayar ebedizihinin ölümüne tanık olduktan sonra.

Vor komuta mekiğini indirirken robot askerler, dumanlar tüten savaş alanına yayılıp dağılmış oyuncaklar gibi öylece duruyordu. Mekanik ordunun kalıntıları, merkez kubbenin etrafında koruyucu bir kalkan oluşturmuştu. Yenilmiş olmalarına rağmen başlarının üzerinde uçan Birliğin küçük kincallarına ve nakliye gemilerine ateş ediyorlardı.

Vor, komuta bağlantısına bağırarak son Omnius kalesine kincal saldırısı emrini verdi. Oradaki robot savunma hatlarını gevşetip temizleyeceklerdi ve böylece paralı askerler gelip cerrahi inceliğindeki darbeyi gerçekleştirebileceklerdi. Ebedizihin, geliştirdiği dâhice bir teknik yenilikle her darbenin ardından kubbeyi yeniliyor, yaralı deriyi yenileyen bir yaratık gibi verilen tahribatın üstünü akışkanmetal bir katmanla örtüyordu.

Tedbirli davranmak isteyen Vor, mancınıklarının bir kısmından daha ağır bir bombardıman gerçekleştirmelerini istedi. Mancınıklar ebedizihinin son kalesini vurmak için alevli enkazın arasından alçaldılar ve çok daha

büyük silah donanımları sayesinde patlamalar derinleşirken siperlerdeki düşünen makineler de öldürüldü. Koruyucu kubbe en sonunda maruz kaldığı şiddetli patlamaların altında çökerek kendisini yenilemek için akışkanmetal teknolojisini kullanamaz hale geliyordu.

Vor mekiğini indirirken hayatta kalmayı başaran Ginazlı askerlerini çağırıp onları yıkım araç gereçleri ve silahlarla birlikte ebedizihinin bütün izlerini silmek üzere harekete geçirdi.

Son tuzak için dikkatli olmalıyım. Bu uzun Cihadın son aşamasına gelindiğinde işler böylesine kasvetli görünürken, düşünen makineler zekice bir son çabayla ortaya çıkıp şaşırtıcı ve yıkıcı bir şey bulabilirlerdi.

Vor, makine şehrinde ilerlerken gençliğinin geçtiği Yerküre'nin devasa Omnius metropolünün tasarımını ve planını hatırlıyordu. Genel Vali Faykan Butler da yere inmiş ve tarihin şahsen orada bulunduklarını kaydetmesini isteyen diğer soylularla birlikte savaş alanında kasılarak yürüyordu.

Serena Tarikatının vahşi üyeleri daldıkları yıkım cümbüşüyle şehirden geçiyor, Vor da onların kargaşa yaratma eğilimlerini tatmin etmelerine izin veriyordu. Alaycı bir şekilde, iyi hedeflenmiş tek bir akım-atomiğinin Rayna ve öfkeli tarikatından, politik hırsları olan Genel Validen ve ebedizihinden aynı anda kurtulmalarını sağlayacağını düşündü. Yalnızca vefasız Abulurd Harkonnen'in insanlığın bütün düşmanlarını tek bir yere toplaması gerekiyordu. ...

Ama Vor bu karanlık düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Böyle bir planı İblis Ginjo onaylayabilirdi, Vorian Atreides değil. Bu önemli günden sonra geriye büyük bir onur mirası bırakmak için yemin etti.

Vor'u gören Faykan Butler'ın soylu arkadaşlarından biri ona doğru koştu. "Şampiyon Atreides! Rayna ve adamlarından bazıları bombardımandan önce kalenin yakınlarındaydı! Korkarız ki molozların altında kaldılar. Onları çıkarmak için ekip göndermelisiniz! Genel Vali de şu anda orada."

Vor duyduklarına inanamıyordu. "Rayna neden orada olsun ki? O yapıyı bombalayacağımızı bilmiyor mu? Burası sivillerin bulunacağı bir yer değil. Corrin bir savaş alanı!"

"Belki zavallı kız Azize Serena tarafından korunmayı bekliyordu," dedi soylu adam, sesinde biraz alaycılık hissediliyordu. "Lütfen oraya işçi ve tıp personeli gönderin - bu Genel Valinin doğrudan ricasıdır."

Vor kaşlarını çattı, değerli personelini önemli görevinden alıp Rayna'yı kurtarmak zorunda kalmak hiç de hoşuna gitmemişti. Sonunda kızgınlığını

bastırarak bir grup mühendis, asker ve savaş doktoru çağırdı.

Kılıçustaları kalenin molozlarının arasına dalıp bombardımandan sonra sağlam kalmayı başaran dövüş robotlarıyla savaşırken Vor, yıkımın merkezine doğru ilerlemeyi sürdürdü. Onun bakışları altında Ginazlı paralı askerler karıştırıcı el bombaları fırlatıyor, jeldevre beyinleri silen bozucu Holtzman enerjisi akımları gönderiyorlardı.

Kuşatma altındaki kalenin yakınlarında Genel Valinin endişeli bir yüz ifadesiyle kazı alanında dikildiğini gördü. Adamları molozların arasından düzinelerce insan cesedi çıkarmıştı. Vor içini çekerek Faykan'ın yanına yaklaştı. "Yeğenini buldular mı?"

"Henüz bulamadılar. Ama umudum var."

Vor başını sallayarak onayladı. "Evet, burası umut için doğru bir yer."

Eski Omnius'un Merkez Kulesi bir zamanlar tam orada dikiliyordu. Serena Butler da insanlığın davası için hayatını tam burada feda etmişti. Bu yüzden de Vor büyük bir huşu ve nostalji, hissine kapılarak askerlerinin ağır makinelerle molozları araştırmalarını seyretti. Bu arada Tarikatçılar da çıplak elleriyle onlara yardım etmeye çalışıyordu.

Meydanın çeperindeki savaş mühendisleri aşağıya inebilecekleri gizli bir açıklık arıyordu. Molozların üzerinde sofistike araştırma ışınları dolaşıyordu. Paralı askerler yanlarındaki özel savaş başlıklarıyla içeri dalmaya hazırdılar.

Algılayıcı operatörlerinden biri Vor'a bir ileti sinyali gönderdi. "Kubbenin içindeki plasbeton anıttan kalan şeyin altında bir şey bulduk," dedi adam. "Yeni bir yapı ve içeride boş noktalar olduğu saptanıyor. Bazı geçitler ve ortada da geniş bir boşluk var."

"Dalga bandı çözümlemeleri bazı sıra dışı metalleri gösteriyor," diye belirtti başka bir asker.

"Kazıp ortaya çıkarın," diye emretti Vor.

Birden meydan çatlayarak açılırken Vor'u ve mühendislerini etrafa dağıtıyordu. Merkez Kulenin gümüşi yapısının bir kısmı sanki deliğinden fırlayan bir yılan gibi molozların arasından çıkıp gökyüzüne doğru yükseldi.

Askerler bağrıştı, Tarikatçılar kendilerini korumak için bazı işaretler yapıp beklenmedik şeytanı alt etmek için çığlıklar attılar. Sıvı gümüş akışkanmetal küre bükülüp yeniden şekillenirken ucu ters dönmüş bir şemsiye gibi çevrildi ve bir tür parabolik çanağa dönüştü. *Bir vericiydi bu!*

Merkez Kule, ölmekte olan bir deniz yaratığıymış gibi çırpınıp son bir ışık parıltısı kustu, gökyüzüne doğru çığlık atarcasına atmosfere bir sinyal gönderdi. Sonra çöküp bütünlüğünü kaybetti ve molozlarla kaplı kocaman meydana saçılarak birikintiler oluşturdu.

"Serena adına bu da neydi böyle?" diye bağırdı Faykan.

"İyi bir şey değildi," dedi Vor. "Buna emin olabilirsin."

Bir sevinç çığlığı duydular. Biraz ötede askerler ve perişan durumdaki Tarikatçılar hırpalanmış Rayna Butler'ı molozların arasından çıkarıyorlardı. Genç kadının üstü başı toz kaplıydı ve derisi yer yer yüzülmüştü, ama hayattaydı. Birkaç saniye sonra sendeleyerek de olsa kendi başına ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Cübbesinde parlak bir kan lekesi vardı, ama Rayna kanın kendisine ait olmadığını söylüyordu. Titreyerek bir plasbeton parçasının üstüne tırmanıp derin bir nefes alarak haykırdı: "Azize Serena beni kurtardı!"

"Azize Serena bir gün için yeterince kurtarma yaptı," diye mırıldandı Vor, Faykan'a "Yeğenini ve bütün adamlarını götür buradan - çünkü geri kalanları havaya uçuracağım."

Paralı askerlerin üç akım-savaş başlığıyla saptanan hedefe vardıkları haberini aldı. Merkez Kulenin havadan bombalanması sayesinde robot savunma güçleri de parçalanmıştı. Gerisi yalnızca savaş talimi gibiydi. Vor ve Genel Vali diğer personelle birlikte geri çekilip uygun bir mesafede beklemeye başladı.

Işık parıltısı öncekilerden daha parlak değildi, ama kavrulmuş ve toz içindeki boğazlardan kurtulan sevinç çığlıkları çok daha yüksekti. Omnius yok olmuştu. Sonsuza dek.

Gilbertus Albans bağımsız robotun bellek çekirdeğini çıkardı; Omnius, Erasmus'un silinmesini talep ettiğinde zaman kurtardığı küçük kürenin aynısıydı. Bir beze sarıp sevgiyle bağladı. Küçük çıkın kimsenin bakmayacağı cebine kolayca sığmıştı. Erasmus'un olağanüstü hayatının, zihninin ... ve ruhunun paha biçilmez kaydıydı bu.

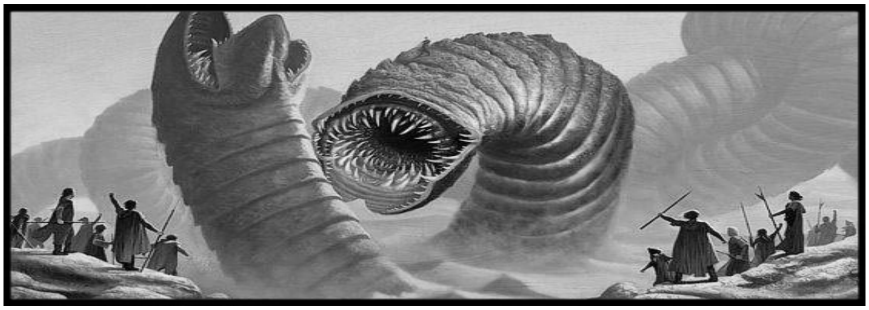
Robotun artık boş ve çalışmaz durumda olan metal gövdesi, rahatlatıcı klasik müzik ezgileri ve fıskiyelerin fısıltısıyla kuşatılmış bir şekilde sevgili düşünme bahçesinde kalmıştı. Pelüş kaftanı ağır katlar halinde sarkıyor ve Erasmus bir heykel gibi görünüyordu.

Gilbertus şimdi de Serena'nın klonunu bulması gerektiğini düşündü. Eğer hayattaysa onu kurtaracaktı. Bilmediği bir sürü şey vardı.

Omzunun üstünden akıl hocasına son bir kez bakmasının ardından villadan uzaklaştı; üniformalı askerlerin, Ginazlı paralı askerlerin ve görünürdeki her şeyi tahrip eden makine karşıtı Tarikatçıların arasına karıştı. İçlerinden bir tanesi Erasmus'un güzelim platin gövdesinin durduğu süslü villaya bir roket gönderdi. Villa alev alırken Gilbertus da yüzünü buruşturup bakışlarını başka bir yere çevirdi. Fanatik kalabalık sevinç çığlıkları atıp bir sonraki hedefe koştu.

Gilbertus insanların düşünen makineleri ve bildiği tek toplumu tahrip etmesine yardım ediyormuş gibi yaparak saatler geçirdi. Onlarla birlikte koşuyor, tökezliyor, midesi bulanıyordu, ama kendi kendine güvenliğe ulaşacağına söz verdi.

Erasmus'un istediği de tam olarak buydu.

Bazen anılar gerçekten daha güvenlidir.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES

Son Omnius'un da tahrip edilmesinin ardından Vor, gezegendeki operasyonları tamamlamak için savaş gruplarını ayırıp kalan bütün gemileri Hrethgir Köprüsüne gönderdi. Her gemi kaptanının önceliklerini belirleyip en kötü durumdaki taşıyıcılardan insanları kurtarmaları gerekiyordu.

Ve de Serena'yı bulması. Bu kadar esir arasından bir kadını nasıl bulabiliriz?

Vor'un teknisyenleri Erasmus'un kadın ve çocukla ilgili olarak gönderdiği görüntüleri tarayıp her görüntünün ayrıntılarını analiz ederek geriye doğru iz sürmeye ve böylece sayısız kargo gemisinden hangisinde bulunduğunu bulabilmeye çalışıyorlardı.

İnsanlık Ordusunun ikincil taburları yörüngede sıralanan taşıyıcıların arasından geçtiler. Mancınıklar sayısız sefer yaparak kurtarılmış rehineleri Corrin'in yüzeyine indirdiler. Düşünen makinelerin insan kalkanların tehlikeli bölgeye yerleştirmeleri iki gün sürmüştü - çok büyük bir işti bu, ama Vor geriye kalan İntikam Filosu gemilerinin rehineleri kurtarıp güvenliğe götürmelerinin en azından bir hafta süreceğini tahmin ediyor ve hepsinin de o kadar süre hayatta kalacağını sanmıyordu.

Bu geçici yükleme gemileri yaşamdestek sistemlerine gerek duymayan robotlar için tasarlanmıştı; atmosfer pompaları hızla ve pek mükemmel olmayan bir şekilde yerleştirilmişti. Taşıyıcıların çoğundaki koku iğrençti, havaları tükenmeye başlamıştı. Subayları iletişim hatlarından bu sorunu bildiriyordu. Bazı esirler ölmüş, diğerleri de zayıf düşmüştü. Hiçbirinin yiyeceği ya da suyu kalmamıştı.

"Zaman tükeniyor," diye mırıldandı. "Bu operasyonları hızlandırmalıyız."

Vor'un teknisyenleri araştırmayı daraltıp Serena'nın bulunma olasılığı yüksek olan taşıyıcıyı saptayınca Vor sancak gemisinin oraya yanaşmasını emretti. "Kendim göreceğim. Eğer gerçekten oysa bunu hemen anlarım."

Komuta mekiği taşıyıcıya yanaşınca Vor bir grup silahlı asker ve dövüş mühendisini yanına aldı. Kapağı açınca etraflarını perişan durumdaki insanlar sardı, ama Vor ve askerleri yolu açıp ölüm tuzağına girerek kapağı yeniden kapattılar. Kalabalığa uyutucu iğneler atarak rehinelerin çılgınlığını bastırdıktan sonra Birlik askerler düzenli bir şekilde boşaltma işlemine başladı. Altı personel nakliye gemisi birleşik taşıyıcıların kapaklarına bağlandı. İki mühendis aceleyle motorları ve güvenilir olmayan yaşamdestek sistemlerini inceledi, aracın ne kadar süre sağlam kalacağını değerlendirdi.

Vor'un başka bir önceliği daha vardı. Kişisel kalkanını açıp işi profesyonellere bıraktı. Kurtarma mekiklerine bindirilen kalabalığı taradıktan sonra dört askeriyle birlikte bağlantı tüpünden bir sonraki taşıyıcıya geçti ve hava sızdırmaz kapağı açtı. Esirler yine üstlerine saldırarak ellerini kaldırdılar, kurtarıcılarını selamlayıp yardım için yalvardılar. Ama ana grup yoğun bir araştırma içinde aceleyle yoluna devam etmeliydi. Koşarlarken çizmelerinin sesi metale çarparak şiddetli bir gürültü çıkarıyordu.

Kargo taşıyıcıları, gürültücü ve iğrenç kokulu insanlarla dolu birkaç büyük ambara ayrılmıştı. Vor çevresini görmeye çalışırken savaş mühendislerinden biri de kısa frekanslı iletişim hattından seslendi. "Yüce Başar, bu taşıyıcıyı fazla dayanmayacak. Çok fazla patlayıcı yerleştirilmiş. Hepsinin bağlantısını bir kerede kesemiyoruz."

Vor duraklamadı bile. "Buna daha fazla patlayıcı koydularsa aradığımız bu taşıyıcıdır demek ki."

Birinci mühendisin sesi biraz pürüzlüydü. Ekip üyelerinden üçüyle birlikte çalışıyordu. "Art arda gelen başarısızlıklara yetişemiyoruz. Komutan, siz sancak gemisine geri dönmelisiniz!"

"Serena Butler'ı bulana kadar olmaz. Sorun üzerinde çalışmaya devam edin." İletişim menzilini genişletti. "Herkes bildirsin. Serena ve çocuğunu gören oldu mu?"

Bir asker Vor'a karşılık verdi. "Sanırım buradalar Yüce Başar -ama bir şey .... Bir terslik var. Başta onu görmedim bile ve sonra hepsi değişti. Gözlerimin önünde. Ve ... ve birden fazla Serena var!"

Vor, yeri öğrenip patlayıcıları hiç düşünmeden kölelerin ve askerlerin arasından kendine yol açtı. Uzmanları ne yaptığını biliyorlardı.

Sonunda loş ve gürültülü odanın uzak köşesinde Serena'nın küçük bir oğlanla birlikte yere oturduğunu gördü. Oğlanın üzerinde gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Kadın yansıtılan görüntülerdeki gibi kenarları mor çizgili beyaz bir cübbe giymişti. Vor'a şaşırtıcı derecede tanıdık gelen eflatun gözleriyle kendisine bakıyordu ... ama bakışları kilitlenince Serena hiçbir tanıma belirtisi göstermedi.

Sonra başka bir Serena daha gördü, daha genç görünen, ama ötekinin tıpatıp benzeri olan bir Serena. Ve iki tane daha. Bütün bu Serena Butlerlar birer kopya, birer sahtekârdı.

Kadınlardan biri ayağa kalkıp ona yaklaştı. Elini uzattı ve Vor parmaklarına dokundu; insandan çok uzak kauçuğu andıran bir dokusu vardı. "Ben Serena Butler. Lütfen beni öldürme. Lütfen bebeğimi öldürme." Taklit ses *neredeyse* gerçekti.

Sonra yüzü titreşmeye ve çarpılmaya başladı - ve değişti, bütünlüğünü kaybedip sarkmaya başladı, altındaki akışkanmetali ve katı yapıyı gösterdi. Ete benzeyen bir kılığa bürünmüş bir robottu bu.

Vor sendeleyerek geri çekilirken taşıyıcının diğer tarafından bir kahkaha duyuldu. Vor bakışlarını kılık değiştirmiş robottan ayırıp döndüğünde uzun yıllar öncesinden tanıdığı bir yüzü gördü. Tlulaxa organ taciri Rekur Var. Ama Van'ın kolları ve bacakları yoktu. Uzuvsuz gövdesi bir kayış takımıyla desteklenip yaşamdestek sistemine bağlanıyordu. Diğer rehineler ondan uzak duruyor ve Birlik askerleri onları mekiklere doğru götürürken onun yanından memnuniyetle uzaklaşıyorlardı.

Rekur Van kemirgeni andıran koyu renk gözleriyle baktı. "Seni bir an için kandırdım, değil mi? Bir benzer yarattım, deriye benzeyen biyolojik bir akışkanmetal. Tıpkı Serena gibi görünüyor."

Düş kırıklığıyla midesi bulanan Vor öfkeyle Tlulaxaya baktı. Ancak o zaman Serena'nın gerçekten hayatta olabileceği umuduna ne kadar sıkı sıkıya tutunduğunu fark etti. Yanındaki dört asker silahları hazır bir şekilde Yüce Başarı korumak için yerlerini aldılar.

Tlulaxa yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Ne yazık ki bir robot insanların yüz hatlarını yalnızca bir süre için taklit edebiliyor ve sonunda bütünlüğünü kaybediyor. Çocuk boyutunda olan daha kolaydı. Bebeğin hatlarını zaten kim hatırlıyor ki?"

"Burada boşa zaman harcıyoruz," diye korumalarına seslendi Vor. "Bu insanları çıkarın buradan. Makinelerin kendi başlarına böyle yalanlar uyduramayacaklarını bilmeliydim. Bunun için bir insanın yardımına ihtiyaçları vardı.

"Ama *ben* gerçeğim," diye güldü Rekur Van. "Böyle bir bedeni kim kopyalayabilir ki?"

Vor etrafındaki çok sayıda Serena'ya baktı. "Hepsi şekil değiştiren robotlar mı?"

"Ah, hayır - daha iyisi. Şu klon, Serena Butler'ın gerçek hücrelerinden yapıldı, özel bir işlemle büyütüldü. Kusursuz ... bir işlem. Bedeni aynı olsa bile kafasında Serena'nın deneyimlerinin hiçbiri, anıları ya da kişiliğinden hiçbir şey yok. Aslında ruhu olduğundan bile kuşkuluyum - işlem benim umduğum kadar iyi gitmedi, çünkü uygun tanklar benim kendi dünyamda kalmıştı." Kendi esprisine gülerek bir oyuncak gibi sallandı. "Tlulax'ta kalmalıydım. Ebedizihinler çatlak. Üçü birden, sonra iki tane kaldı. Yoksa hepsini yok ettiniz mi? Neden beni işe yaramaz insanlarla birlikte buraya gönderdiler ki?"

"Gilbertus nerede?" diye sordu Serena kulonu.

"Komutanım!" Başmühendisi iletişim hattından bağırıyordu. "Hasarlı mekanizmayı durduramıyoruz! Dışarı çıkmak zorundasınız!"

Tlulaxa bağırdı. "Beni de götürün. Çok şey biliyorum-"

Gilbertus Albans'ın kurtarılmasını emrettiğinde orada kalan altı dövüş robotu odanın karşı ucundan geldiler. Vor'u ve diğer askerleri görünce ateş açtılar. İki mermi Vor'un kalkanından sekerken Vor yere düştü. Henüz kaçmayan birkaç rehine yere yıkıldı. Dikkatsizce kalkanını açmayı unutan korumalardan biri omzundan vuruldu ve yarasını tutarak yere indi.

Vor ve diğer askerleri kalkanlarını kapatmadan ateş edemiyorlardı. Robotlar hızla ve gürültücü bir şekilde ilerleyip deli gibi bağrışıyorlardı. Serena klonu robotların önlerine geçti - anlaşılmaz bir nedenden ötürü onları durdurmaya mı çalışıyordu? Yoksa hatırlıyor muydu?

Vor ileri atılmaya çalıştı, ama art arda gelen mermilerle Serena parçalara ayrıldı. Vor tiksinerek düşünen makinelerin Serena Butler'ı bir kez daha öldürüşünü seyretti.

Ağır mermilerden biri metal gövdeden sekti, artık işe yaramaz durumdaki kargo taşıyıcısının duvarından geçti. Hava, açılan boşluktan çığlıklar atarak girdi ve yayılmaya yayıldı.

Çılgına dönen Vor kalkanını kapatıp üzerine gelen robotlara ağır silahıyla karşılık verdi. Dövüş makinelerinden ikisi sendeleyerek geriledi, Vor'a yaralı askeri yakalayıp sürükleyecek kadar zaman kazandırdı. "Çıkalım şuradan!"

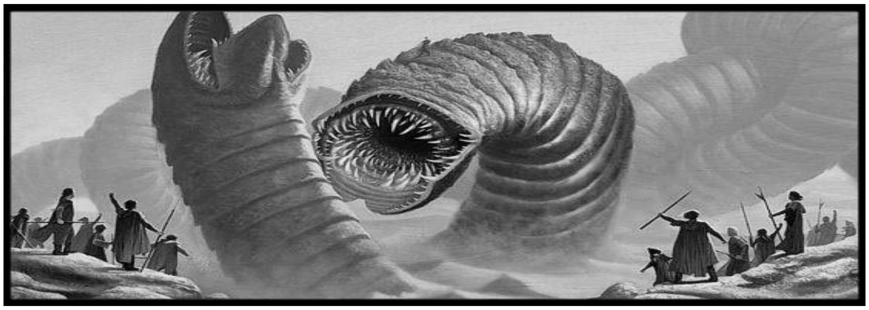
Kalkanı tekrar açan Vor arkasına bakmadı bile. Diğer askerler sırayla robotlara ateş edip kalkanlarını yeniden açarken Vor da yaralı askeri cesetlerin arasından taşıdı.

İletişim hattındaki savaş mühendisi haykırarak patlama zincirinin son aşamasına girdiğini bildirdi. Vor koşuyordu, ama tamamen hissizleşmişti. Serena'lardan hiçbiri gerçek değildi. Bebek gerçek değildi. Hepsi aptalca ve umutsuzca yapılmış bir hileydi.

Geriye kalan dövüş mekleri ilerlemeye devam ederken Vor da komuta mekiğine bağlanan tüpten hızla geçti. Adamları arkadan ateş açtı, Vor onlarla birlikte yuvarlanarak mekiğe girdi. Yaralı askeri teslim etti ve diğer askerler de yaralıyı hızla içeri götürdü. Vor arkalarından içeri dalarken son mühendis de kapağı kapatıyordu.

"Ayrılın!" diye bağırdı Vor.

Sancak gemisi sonu gelen kargo taşıyıcısından ayrılırken patlayıcılar ateşlenip Tlulaxa araştırmacıyı ve uğursuz yaratıklarını yok etti.

Norma Cenva bile mükemmellik için mücadele etmek zorunda kaldı, ama bunu asla başaramadı.

— Uzay Loncasının Kökleri

Tankın içinde sınırlı bir yaşam ... ama sınırsız bir zihin. Kim daha fazla özgürlük isteyebilirdi ki?

Etrafında turuncu sisler halinde dönen baharat gazına bağımlı hale gelen Norma, vücudundaki her gözenek ve her hücre baharata iyice doyduğu halde artık kapalı bölmesinden asla çıkmıyordu. Çıkıp çıkamayacağını bile bilmiyordu. Dışarıda hayatta kalması artık mümkün olmayabilirdi.

Uzun ve maceralı hayatı süresince Norma küçümsenen, şekilsiz bir cüceden bir matematik dehasına ... hatta güzel bir eş ve anneye kadar her şey olmuştu. Ve şimdi, bir sonraki aşama - çok çok daha fazlasıydı.

Mühürlenmiş baharat tankının içindeyken bile istediği yere gitmesi engellenmiyordu. VenKee gemilerini büklümlenmiş uzayın labirentinden kolayca geçirip gezdirebiliyordu. Bütün evren karşısında uzanıyordu.

Gereksinim duyduğu bütün besleyicileri baharatın kendisinden alıyordu. Doğrudan fiziksel duyuları körelmişti ve Norma artık tat, doku ya da koku unsurlarına aldırmıyordu. Duyma ve görme yetilerineyse hâlâ gerek duyuyordu, ama yalnızca ifade ettiği ihtiyaçlarını yerine getiren Adrien ve VenKee yardımcılarıyla iletişim kurmak için.

Ama onların seviyesinde konuşmak çok zordu.

Onun şu anda sahip olduğu değişken ve daha derin görme yeteneği, kaybettiği yeteneğinden çok daha anlamlı ve ilginçti. Yıllar önce Kserkses'in işkencesi sırasında dönüşüm geçiren Norma gelişerek fiziksel sınırların, insanlığın ötesine geçmişti.

El ve ayak parmaklarının arasında perdeler oluştuğunu görmek olağanüstü bir şeydi. Bir zamanlar küt hatlara sahip olan yüzü daha sonra

kusursuz bir güzelliğe dönüşmüştü. Şimdiyse küçük bir ağzı, pürüzsüz katmanlarla çevrili minik gözleri vardı. Başı aşırı boyutlarda büyümüş ve bedeninin geri kalanıysa işe yaramaz bir uzantı haline gelerek küçülmüştü.

Ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi.

Norma sahip olduğu önsezileriyle geleceği, yansıma içinde yansıma ve sonsuzluğa yankı şeklinde görüyordu. Zihninde bütün evreni görebiliyor -ve içine alıyordu- başarabileceği şeylerin herhangi bir sınırı olmadığını biliyordu. İnsanlığın alacağı yönü, uzay-bükücü gemileriyle birbirine bağlanan gezegenler arası bir imparatorluğu ... trilyonlarca insanın arasında oluşan ticari yaşam bağını seyrediyordu.

Serena Butler'ın Cihadı ve onun sonucunda meydana gelen düşünen makine karşıtı fanatizm -bunun yanı sıra Omnius'un kullandığı korkunç biyolojik silahlar ve Büyük Temizlikte kullanılan dehşet verici atomikler- insanlığın üzerinde bin yıl boyunca silinmez bir iz bırakacaktı.

Ama insanoğlu hayatta kalmayı başaracak, baharat denilen melanj sayesinde bir arada tutulan uçsuz bucaksız bir politika, iş, din ve felsefe imparatorluğu yaratacaktı.

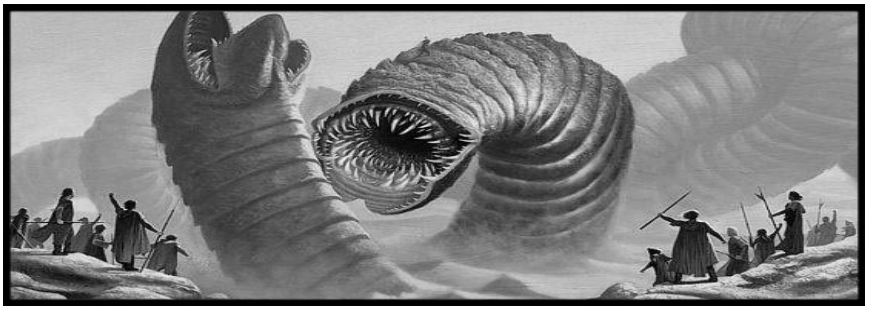
Norma yeni önsezisiyle VenKee uzay-bükücülerini geniş mesafeler arasında güvenli ve anlık yolculuklara çıkarabiliyordu. Ama Norma bütün işi tek başına yapamazdı. Başkalarını da, bol miktarda baharat gazı kullanarak güçlendirilen kendi önsezilerini kullanarak yönbulma becerisine sahip hale getirmeliydi. ...

Adrien'a ilk on gönüllüyü nereden bulduğunu hiç sormadı. VenKee Girişimciliğin ve en yeni girişimi olan Büklümuzay Nakliye Şirketinin inanılmaz ölçüde zengin direktörü Adrien'in sayısız bağlantısı vardı. Adaylar şimdiden yavaş yavaş arttırılan melanj gazı yoğunluklarıyla dolu odalara kapatılıyordu. Norma gibi onlar da başkalaşım geçirip değişeceklerdi. Bir gün bu gönüllüler Birliğin her yerinde hızlı gemileri kullanacaklardı, ama Norma onların, kendisinin sahip olduğu geniş kapsamlı bir vizyona asla sahip olamayacaklarını biliyordu.

Kendi başkalaşımının genetik yolculuğunun sonuna gelmesini beklerken sabırsızlık hissediyordu. Politik, ticari, dini, felsefi ve teknolojik yarınların sonsuz mesafelere yayıldığını hayal edebiliyordu.

Kendisi kâinatta bir yol açacaktı. Daha önce hiç kimsede var olmayan eşsiz ve fazlasıyla özelleşmiş yetenekleri vardı.

Ama eşi bulunmayan önsezilerine rağmen en sonunda *kendisine* ne olacağını bilemiyordu.

Sosyal bir düzenin oluşumunda belirli bir kötü niyet de vardır. Despotluk yelpazenin bir ucunda, kölelik de diğer ucunda bulunur.

— TLALOK
Titanların Çağı

İnsanlık Ordusu düşünen makinelere karşı kazandıkları zaferin ardından Salusa Secundus'a geri döndüğünde Zimia'da ve Birlik Dünyalarının her yerinde Rayna'nın teknolojiden nefret eden fanatiklerinin hararetinden bile daha çılgınca kutlamalar yapılıyordu.

Corrin Savaşıyla ilgili hikâyeler anlatıldı, tekrar tekrar anlatıldı ve sürekli olarak zenginleştirildi. Yüce Başarın Hrethgir Köprüsündeki cesur gösterisi felaketi koşulsuz bir zafere çevirmiş, düşmanı sonsuza dek yok etmişti. Ebedizihinin bütün kopyaları temizlenmiş ve bin yıllık makine baskısı sona ermişti. İnsanlık en sonunda özgürdü, geleceğe doğru kendi görkemi içinde özgürce ilerleyebilirdi.

Corrin Savaşının kahramanı olan Vorian Atreides, kutlamalar için Salusa'nın büyük meydanında Genel Vali Butler ve Rayna'nın yanındaki yerini aldı. Yüce Başar üniformasını giyip kendisi için yapılan yeni madalyaları ve nişanları takmıştı. Serena kendisini insanlığın gücüne ikna ettiğinden beri kendi nedenleriyle askeri hizmeti yerine getirmişti. Ama şimdi ele avuca sığmaz kalabalığa bakarken insanlığın kendisi için yaratabileceği gelecek hakkında endişeler duyuyordu.

Zimia'nın etrafında son Tarikatçı ayaklanmasının yaralarını hâlâ görebiliyordu: Yanmış binalar, kırılmış bina yüzleri, bir zamanlar işe yarayan makinelerin dağınık haldeki enkazı. Serena Tarikatı dışarıda geniş kalabalıklar halinde seyrediyor, ellerindeki sancakları ve sembolik sopaları sallıyordu. Kukla robotlar sevinç çığlıkları atan kalabalıklar tarafından hâlâ ezilip dövülüyordu; sanki her şey bir çocuk oyunuymuş gibi.

Bütün bunlar olup biterken Faykan yeğenine gülümseyip onun yanında dikiliyor ve onun aurasında gevşiyordu. Vor bu adamın ne yapmaya çalıştığını çok iyi görebiliyordu.

Uzun eve dönüş yolculuğunda Vor, Genel Valinin yaraları iyileşmekte olan ateşli yeğeniyle dikkatli planlar yaptığını biliyordu. Faykan Rayna'ya Yüce Patrik konumunu önermişti, ama ne gariptir ki solgun tenli genç kadın bu unvanı istememişti. Yalnızca amcasının, Birliğin her yerinde hayal ettiği sosyal temizliği tamamlamasına yardım edeceğine söz vermesini istiyordu.

Ama Vor'un böylesine büyük umutları yoktu. Eğer Rayna temizliğine devam ederse, teknolojinin denetimsizce yok edilmesi bütün dünyalara yayılır ve bunun da karanlık bir çağın başlangıcı olduğunu herkes görebilirdi ... ama Vor şu anda Faykan'ın en çok kendi güç tabanını korumakla ilgilendiğini görebiliyordu. Şu anki mevcut yapının ortasında Genel Vali duygusal izlerin olmadığı laik bir devlet kuramazdı.

İnsan olmayan düşmanlarının elinden aniden kurtulan insanlar hızla dinsel inançlarına dönmüşlerdi. Duydukları bu körü körüne inanç Soylular Birliğinin kullanması gereken bir enerji kaynağıydı. İnsan ırkını yüzyıllar boyunca sürecek yeniden inşa etme işleri bekliyordu, ama açıkça belliydi ki Faykan onların bu zor işleri politik zorunluluktan dolayı yapacaklarına inanmıyordu. Onları yönlendirmek için başka bir şey gerekiyordu.

Ne yazık ki iblisleri artık yok edildiği için Corrin Savaşının sevinci azalır azalmaz Rayna'nın müritleri de yeniden huzursuzlanmaya başlayacaktı. Vor önlerinde fazlasıyla sıkıntılı zamanların bulunduğunu görüyordu. ...

Mükemmel bir günün parlak gün ışığı altında dikilen Genel Vali ellerini kaldırdı. Sevinç çığlıkları sağır edici bir şekilde yükseldi ve ardından sessizliğe dönüştü. Genel Vali kalabalığa oynuyor ve onların beklentilerinin artmasını sağlıyordu. Sonunda kalabalığa doğru haykırdı. "Bu büyük değişim zamanı! Bin yıllık kargaşanın ardından Tanrının vaat ettiği gibi kaçınılmaz zaferimizi kazandık. Zaferimizin bedelini sayısız -ama unutulmayan- borçla ödedik. Corrin Savaşının önemini ve geleceğin bizim için sunduğu harika fırsatları ne kadar abartsak azdır.

"Bu olayın anısına yeğenim Rayna Butler ve Yüce Başar Vorian Atreides ile birlikte Genel Valilik görevimi, konumu Xander Boro-Ginjo'nun ölümünden beri boş olan Yüce Patriğin görevleriyle birleştireceğimi bildirmekten sevinç duyuyorum.

"Şu andan itibaren gücün parçalanıp etkisiz hale gelmesine izin vermek yerine yetkiler bende ve benden sonra gelenlerde toplanacak. Yorgun Soylular Birliğimizi daha etkili bir hükümet şekline dönüştürmek adına yapılacak çok işimiz var. İnsanlık için büyüyüp Eski İmparatorluk'un görkemine kavuşacak yeni bir imparatorluğu yaratacağız - ama bu arada ölümcül hatalardan da kaçacağız."

Seyirciler sanki bu sözleri bekliyormuş gibi sevinç çığlıkları attılar. Vor bu duyuruya şaşırsa bile canı pek sıkılmadı. İblis Ginjo'nun amaçları için kullanılan Yüce Patriğin ofisinin zaten hiçbir işe yaradığını düşünmüyordu. Şimdi Faykan'ın gülümsemesinde ve gözlerinde Serena'nın en tutkulu halinin yankılarını görebiliyordu.

Haykırışların kesilmesinin ardından Faykan elini Rayna'nın incecik omzuna koydu. "Kimse nasıl değiştiğimizi unutmasın diye bundan sonra Butler adıyla tanınmak istemiyorum. Ben büyük ve onurlu bir aileden geliyorum, ama bugünden itibaren Corrin Savaşıyla tanınmak istiyorum, düşünen makinelere son veren en büyük başarımla."

Tabii, diye düşündü Vor, alaycı gülümsemesini bastırarak. *Hepsini kendisi başardı.*

"Bundan sonra," diye devam etti Faykan, "bütün insanlar beni *Corrino* olarak tanısın ki torunlarım bu savaşı ve bu büyük günü daima hatırlasın."

Coşkulu kutlamaların tam tersine o gün öğleden sonraki ruh hali kasvetli ve ölümcüldü. Tutuklu Abulurd Harkonnen suçlamalara yanıt vermek üzere Parlamento Sarayına getirilmişti. Faykan başlangıçta genç kardeşinin meclis salonuna zincirlerle sürüklenerek getirilmesini istemişti, ama Vorian buna itiraz etmiş, arkadaşı olan adam için son bir merhamet titreşimi göstermişti. "Kendi suçluluk duygusunun zincirlerini zaten takıyor. Vicdanı bizim ona yapabileceğimiz her şeyden çok daha ağırlaşmış durumda."

Dışarıdaki sokaklara birikip öfkelerini boşaltacakları bir düşman arayan kalabalıklar hain aleyhinde haykırıp küfrediyordu. Fırsat verilse Abulurd'u paramparça ederlerdi. O en büyük ihtiyaç anında İntikam Filosunun bütün gücünü kesmişti. Ne insanlar ne de tarih onu asla bağışlamazdı.

Salonun içindeki Birlik temsilcileri ve subaylar da Abulurd'un ortaya getirilişini seyrediyordu. Corrin'den geriye dönüş yolculuğu sırasında Abulurd'un yediği dayaklar yüzünden meydana gelen yaraları ve morlukları iyileşmişti, ama hâlâ zayıf ve bitkin görünüyordu. Seyirciler ona öfkeyle

bakarken nefret ve öfkelerini çok açık gösteriyorlardı. Başarın önceki örnek hizmetlerini bilmelerine rağmen hiçbir şey ona yüklenen suçlamaları asla geri çeviremezdi.

Faykan konuşma bölmesinin içinde durmuş, itibarını kaybeden subaya -yıllardır aile adını kullanmayan kendi kardeşine- bakıyordu. "Cihat Ordusunun eski subayı Abulurd Harkonnen, insan ırkına karşı büyük bir ihanetle suçlanıyorsun. İster bir hile, isterse kötü bir yargılamanın sonucu olsun giriştiğin eylem filomuza -ve dolayısıyla insan ırkına- büyük bir zarar vermek üzereydi. Davranışın için bahaneler öne sürerek onurunu daha da zedeleyecek misin?"

Abulurd başını önüne eğdi. "Kayıtlar nedenlerimi açıkça gösteriyor. İster kabul edin, ister etmeyin. Sonunda, nedeni ne olursa olsun iki milyon masum rehineyi öldürmek gerekli değildi. Bu kararımın bedelini ödemem gerekiyorsa öderim."

Salondaki insanlar homurdandı. Onlara göre hiçbir işkence bu haini cezalandırmak için yeterli olmazdı.

"İhanetin cezası çok açıktır," dedi Faykan. "Bize alternatif sunmayı reddedersen bu Meclisin seni idam etmekten başka seçeneği kalmaz."

Abulurd başını önüne eğip daha fazla bir şey söylemedi. Salona ölümcül bir sessizlik hâkimdi. "Bu adamın lehine kimse konuşmayacak mı?" diye çevresine bakarak sordu Genel Vali. Abulurd'a kardeşi diye hitap etmeyi reddediyordu. "Ben konuşmayacağım."

Abulurd bakışlarını yerden kaldırmadı. Seyircilerin yüzlerine bakmamaya karar vermişti. Sessizce geçen saniye sanki bitmeyecek gibiydi.

Sonunda Genel Vali cezayı açıklamak için elini kaldırırken Yüce Başar Vorian Atreides ön sıradaki yerinden yavaşça ayağa kalktı. "Büyük çekincelerim olmasına rağmen Abulurd Harkonnen'e yönelik ihanet suçlamalarının geri çekilmesini ve suçlamanın ... korkaklıkla sınırlanmasını teklif ediyorum."

Salondaki herkes şaşkınlıkla yutkundu. Abulurd birden başını kaldırıp baktı. "Korkaklık mı? Bunu yapmayın, size yalvarıyorum!"

"Ama suçları düşünülürse korkaklık teknik olarak doğru bir suçlama değil," diye sakince konuştu Faykan. "Bu, onun giriştiği eyleme uygun ve doğru bir kriter olmaz-"

"Yine de korkaklık suçlaması onu daha derinden yaralayacaktır." Vor'un sözleri buz kıracağı kadar keskindi. Sesi yükselerek konuşmaya devam etti. "Abulurd bir zamanlar cesurca hizmet etti ve düşünen makinelerle savaştı.

Büyük Temizlik sırasında Salusa Secundus'un boşalması ve savunması işini koordine etti; piranha keneler Zimia'ya saldırdığında yanımda savaştı. Ama komuta subayı emrettiğinde düşünen makinelere karşı savaşmayı reddetti. Bir kararın korkunç sonuçlarıyla karşı karşıya kalınca utanç verici bir korku gösterdi ve hareketlerini görevden çok bu korkunun yönlendirmesine izin verdi. O bir korkaktır ve Birlikten sürülmesi gerekir."

"Bu çok daha kötü," diye bağırdı Abulurd.

Vor gri gözlerini kısıp öne doğru eğildi. "Evet, Abulurd - bence de öyle."

Yıkılmış görünen Abulurd'un omuzları sarktı, titremeye başladı. Büyükbabası Xavier'a atfedilen suçları temizlemeye çalışırken benzeri suçlamanın tam ortasına oturmuştu.

Faykan bu fırsatı değerlendirdi. "Güzel bir fikir Yüce Başar! Bu cezanın uygun olduğunu düşünüyor ve verilmesini emrediyorum. Abulurd Harkonnen, verdiğin ve *verebileceğin* bütün zararlar yüzünden bir korkak olduğuna karar verildi - belki de tarihteki en büyük korkak. Büyükbaban Xavier Harkonnen unutulduktan çok sonra bile sen hâlâ eleştiriliyor olacaksın."

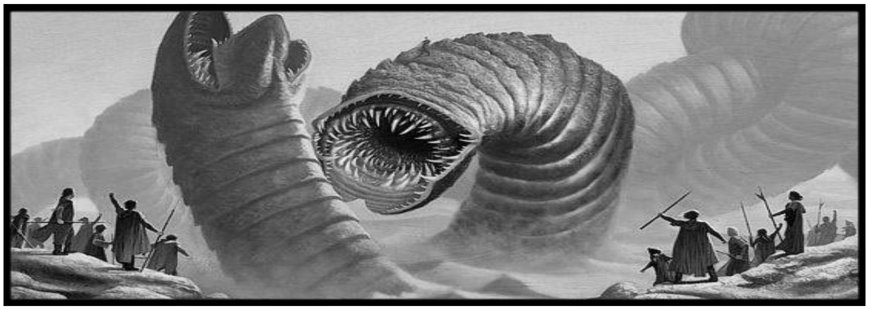
Vor sanki salonda başka hiç kimse yokmuş gibi Abulurd'la konuştu. "Sana en fazla ihtiyaç duyduğum anda beni düş kırıklığına uğrattın. Senin yüzüne bir daha asla bakmayacağım. Buna yemin ederim." Vorian Atreides dramatik bir hareketle sırtını ona döndü. "Bugünden itibaren Atreides adı taşıyan herkes Harkonnen adına tükürsün."

Yüce Başar omzunun üstünden geriye bile bakmadan Parlamento Sarayından çıkıp Abulurd'u acısı içinde tek başına bıraktı. Faykan Corrino kısa bir an için tereddüt ettikten sonra o da kardeşine sırtını dönüp tek kelime bile etmeden salondan çıktı.

Bütün subaylar ani bir dalga halinde ayağa kalkıp Abulurd'u orada yüz kızartıcı kaderiyle tek başına bıraktılar. Parlamento üyeleri de teker teker bu korkağa yüz çevirip oradan ayrılıyorlardı. Bina hızla boşaldı.

Abulurd yankılanan zeminin ortasında titreyerek ayakta duruyordu. Seslenmek, bağışlanmak ve hoşgörü, hatta idam edilmek için yalvarmak istiyordu, ki böylece sonsuza dek adındaki lekeyle yaşamak zorunda kalmazdı. Ama kısa süre içinde Soylular Birliğinin hiçbir saygın üyesi orada kalmadı, yalnızca iki muhafız vardı. Yankılanan salondaki bütün koltuklar boştu.

Zimialı korumalar onu götürüp ömür boyu sürecek sürgüne gönderirken Abulurd Harkonnen hiç direnmedi.

Geçmiş olmadan ilerleyenleyiz- Geçmişi bir yük olarak değil, kutsal bir nimet olarak beraberimizde taşırız.

— RAHİBE ANA RAQUELLA BERTO-ANİRUL

Raquella Rossak'ta doğmamış olmasına rağmen salgından kurtulmayan birkaç Dişibüyücünün saygısını kazanmıştı. Kendi antikorlarını kullanarak oluşturduğu aşı binlerce insanı kurtarmıştı, ama orman dünyasının başkalaşmış salgının korkunç etkilerinden kurtulması çok uzun zaman alacaktı.

Ticia Cenva öldükten sonra diğer kadınlar Raquella'dan kendilerini yönetmesini istemişlerdi.

Garip ve yeni vahiylerle aydınlanan Raquella da bu sorumluluğu kabul etmişti, ama herhangi bir kişisel güç nedeniyle değil. İçsel dönüşümü ona kendi genetik tarihine giden nesil yolunu da göstermişti. Dişibüyücülerin topladığı muazzam büyüklükteki döllenme bilgileri onu çok etkilemişti. İnsan ırkında o kadar büyük bir potansiyel vardı ki!

Gizli ve yasa dışı olan genetik kayıt makineleri kayalığın yamacına kurulmuş kentinin taş mağaralarının derinliklerinde gizliydi. Birlik Dünyalarını etkisi altına alan teknoloji karşıtı hareket dalgasının Rossak kadınlarının sayısız nesil boyunca topladığı paha biçilmez verilere zarar vermesine izin verilemezdi. *Düşünen makineleri insanlığın gelişimi için kullanma fikrinin ta kendisiydi bu!*

Salgın hastalık ve zehirlenme olayını atlatan Raquella, hücresel yapısına dair belirgin şekilde değişmiş bir anlayışa ulaşmayı da başarmıştı. Şimdi bu görüşünü serseme dönmüş Dişibüyücülerle paylaşmayı umuyordu. Ötekiler de biyokimyasal süreçlerini değiştirmeyi öğrenebilirler miydi ve bunu yapabilmek için onların da benzeri zorluklar yaşamaları mı gerekiyordu?

Adayların hangi korkunç emirlere ve sınavlara tabi tutulmaları gerekiyordu?

En güçlü Dişibüyücülerin arasından sıyrıldıkları için özel becerileriyle uzak geçmişe ve uzak geleceğe bağlanan seçkin bir grup oluşturacaklardı. *Her şey buradan başlayacaktı.*

Raquella'nın Rossak salgınından mucizevi bir şekilde iyileşmesinin ardından Mohandas da yörüngedeki gemisinden hemen aşağıya inmişti. Raquella onunla buluşmaya giderken ikisini büyük bir uçurumun ayırdığını hissediyordu. Ama içinde taşıdığı bütün hayatlar ve anıların arasında kendi zamanları ve kendi tarihi de vardı. Ve bunların büyük bölümü de Mohandas Suk'la birlikteydi.

Mohandas, ağaçların üstündeki polimerize iniş alanında mekikten inip coşkuyla Raquella'ya sarıldı. "Seni kaybettiğimi sandım!"

"Evet, kaybolmuştum ... ama yolda bir sürü beklenmedik şey buldum."

Mohandas ona sarılıp boynunu öperken, kendini yalnızca tekrar Raquella'ya yakın hissetmeye verdi. Raquella'nın kendi anıları yüzeye çıktı ve onları içindeki diğer anılara karşı tutunacak bir destek noktası olarak kullandı. O ve Mohandas hiçbir zaman vahşice tutkulu bir ilişki yaşamamıştı, ama aşkları ve ortak profesyonel bağları onları çeyrek yüzyıl boyunca bir arada tutmaya yetmişti.

"Yardım etmemiz gereken bir sürü insan var hâlâ," dedi Raquella. "Hastalar hâlâ iyileşiyor. Binlerce ayrıntıyı düşünüyorum, gömülmesi gereken onca ceset, ihtiyacımız olan temiz su ve yiyecekler, şey-"

Mohandas ona sarılıp uzaklaşmasına izin vermedi. "İkimiz de birlikte biraz zaman geçirmeyi hak ettik. Yalnızca bir saat."

Raquella ona itiraz edemezdi. Özel bir yer bulduklarında Raquella ve Mohandas birbirini keşfedip yeniden insan olmanın ne anlama geldiğini hatırladı. Sevişmeleri Raquella üzerinde canlandırıcı bir etki yapıp büyük haz verdi, hayatın kutlanmasıydı bu. Yıllarca hastalarla ve ölmekte olanlarla ilgilendikten sonra, Rossak nüfusunun büyük bir bölümünü öldüren yeni salgına dayandıktan sonra bu küçük, ama önemli bir onaylamaydı.

İkisinin bir daha o masum geçmişe geri dönemeyecek olmaları onu üzüyordu, ama Raquella artık aynı insan değildi - yalnızca hücreleri değil, zihni de farklıydı. İçindeki kadim anıların kilidinin açılması, kavrayabileceği tarihi genişletmiş, ona dişi atalarının destanını göstermiş,

insan ırkının ne kadar mesafe kat ettiğini ... daha ne kadar yol alması gerektiğini göstermişti.

Yeni bedensel kontrolüyle üreme sistemlerini kolayca yönlendirebiliyordu. Raquella bir çocuğa hamile kalışının mucizesini içsel gözleriyle seyretti. Raquella'ya yakın ve sıcak bir şekilde yatan Mohandas bunu bilmiyordu. Raquella ona sarılıyordu, ama dikkatini içindeki derinliklere yoğunlaştırmıştı. Bir kız çocuğu olabilirdi bu. ...

Daha sonra Mohandas ona yaptığı planları anlattı. "Yüz yıl boyunca süren Cihadı, Büyük Temizliği ve şimdi de bu yeni salgın hastalığı atlattık. İnsanoğlu evrenin bizim için sakladığı bütün trajedilerle yüzleşmeye hazır olmalı. Irkımız risk altındayken savaş alanlarında olduğu kadar hastanelerde de zaferler kazanıldı." Raquella'nın ellerini tutup yeni tutkusu olan dokunuşunun sıcaklığını hissetti. "Kendimizden en iyi şekilde yararlanıp en iyi araştırmacılar, en yetenekli doktorlar olarak Birliğin daha önce hiç görmediği gibi bir tıp fakültesi kurabiliriz. Doktorlarımız ve tesislerimiz o kadar güçlü ve yetkin olacak ki bir daha hiçbir makine, savaş ya da salgın hastalık tehdidi bize asla zarar veremeyecek."

Onun sevincine katılan Raquella gülümsedi. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, Mohandas. Büyük amcan Raşit'ten daha başarılı olacaksın. Saygın bir savaş doktoru olarak yeteneklerin onunkileri çoktan aştı." İkisinin Parmentier'deki düşük seviyeli Tedavi Edilemez Hastalıklar Hastanesinde çalıştıkları günlerde böyle bir olasılığı asla hayal edemezdi.

Mohandas'ın koyu renk gözleri parladı. "Benimle gelmelisin. Sen olmasan bu insanların hiçbiri iyileşmezdi."

Raquella başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, Mohandas. Ben ... ben Rossak'ta kalmalıyım. Bu kadınlarla yapmam gereken önemli işler var."

Mohandas onun tepkisine şaşırmış gibiydi. "Ama bundan daha önemli ne olabilir ki Raquella? Birlikte yapabileceğimiz şeyleri bir düşün-"

Raquella parmağını yumuşak bir şekilde dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Kararımı verdim, Mohandas. Gördüğüm şeyler, ulaşabildiğim beceriler ... bir sürü gizemi ve harikayı içinde barındırıyor. Büyük güçleri olan bu kadınların değişim için mantıklı ve önemli bir lidere ihtiyaçları var, onları geniş bir geleceğe doğru yönlendirebilecek olan birine." Belki Jimmak ve bütün o Kusurludoğanlar için bile bir şey yapabileceğini söylüyordu.

Mohandas ona inanamayarak başını iki yana salladı, sonra gözleri duygusallıkla doldu. İkisi birbirlerine karşı duygularını pek

göstermemelerine rağmen Raquella Mohandas'ın ona karşı aşkının ne kadar güçlü olduğunu görebiliyordu. Ama kendi duyguları sonsuza dek değişmişti. Ona sarılıp yüzüne bakmak zorunda kalmamak için başını omzuna yasladı. "Üzgünüm ... benim geleceğim burada."

Bir öğleden sonra Mohandas hayalinin peşine düşmek için *İyileşme*'yi alıp gittikten sonra Raquella, Rossak kadınlarının rüzgârlı yamaçta toplanmasını bekliyordu. Yeni organizasyonlarının başlangıcını kaydetmek için Dişibüyücüleri bu yüksek noktaya çağırmıştı.

Onlarınki zorunluluk gereği üyeleri arasında açık güvenin olduğu, sırların iyi saklandığı yetenekli kadınlardan oluşan sıkı bir gruptu. Raquella "kardeşlik"lerinin uyuma, hoşgörüye ve uzun dönemli gerçek planlamayı temel alacağına söz verdi. Yeni bakış açısıyla önceki bütün kuşakları görebilen Raquella artık böyle şeyleri anlayabiliyordu.

Eğer insanlar potansiyellerini gerektiği gibi gerçekleştirebilirlerse, sıra dışı, hatta zorlu koşullara uyabilme becerileri çok büyük olacaktı. Cihat gibi ciddi bir sınavın ve bin yıldan uzun süren düşünen makine tacizinin ardından insan ırkı bir sonraki, daha önemli adımı atmaya hazırdı.

"Dişi atalarımdan gelen bir ses bana içimden seslenerek ne yapmamız gerektiğini söyledi," dedi Raquella, toplanan kadınlara. "Bu Sesin uyumu olağanüstüydü, sanki binlerce kadın aynı anda konuşuyordu. İnsanlığın soyunu güçlendirmek şeklindeki ortak amacımızı başarmak için birbirimize sıkı tutunmamız gerektiğini söyledi."

O ve takipçileri hâlâ siyah cüppeler giyiyordu, ama bu cüppelerin, yas tutan Dişibüyücülerin Rossak Salgınının en kötü döneminde giydiklerinden daha klasik bir kesimi vardı; bunların yakaları yüksekti ve başlarına geçirdiklerinde egzotik kuşlar gibi görünmelerine neden olan başlıkları vardı.

"Kuşaklar boyunca ve yıldız sistemlerine uzanıp insanlığın zayıf ve güçlü yanlarını izleyeceğiz."

Raquella'nın yanındaki Karee Marques ona bakmak için döndü. Rüzgâr saçlarını ve soluk renkli saçlarını uçuruyordu. Yeni Kardeşlerin en güçlüleri arasında olma potansiyeline sahip bu genç kadın söz aldı. "Bazı soylu aileler -özellikle Butler'lar- tarihi yeniden yazmaya çalışıyor, korkak Harkonnenler olan Xavier ve Abulurd ile olan genetik bağlarını bile silmek istiyorlar. Gerçeğin bir şekilde saklanmasını sağlamamız gerekmiyor mu?"

"Biz kendi kayıtlarımızı tutacağız - doğru olanları," dedi Raquella.

Jimmak ve Kusurludoğan arkadaşlarının da aralarında olduğu gizli hayatlarla kaynıyor gibi görünen gümüşi mor renkli orman örtüsüne baktı. Görünüşe göre doğadaki değerli şeyler kendilerini keşfedilmekten gizliyorlardı, tıpkı kendisinin aradığı ideal genetik karışım gibi. O ve Kardeşler sınırsız bir sabır ve kararlılık gerektiren destansı bir araştırmaya başlıyordu.

Ama düşünen makine imparatorluğunun yok olması ve geniş kapsamlı insan ırkının yeni bir gelişme aşamasına girmesiyle birlikte, insanoğlu tarihte hiç görülmemiş bir ölçekte yaratıcı enerjiyle dolmuştu; bu bir rönesanstı. Birilerinin tetikte olması gerekiyordu.

"Uzak dünyalara yolculuklar yapacak, politik amaçlarımızı ileri götüreceksiniz ve böylece de Kardeşlik -Rahibelik- yüzyıllar boyunca güçlü kalacak. Kendinizi bütün soylu hanedanlara dağıtın. Sadakatiniz Kardeşliğe bağlı kalırken, çalışan, eş, metres ve savaşçı olarak ne kadar şey gözleyip öğrenebileceğinizi bir hayal edin."

İleride kendilerini bekleyen yeni görevleri düşünen kadınlar gülümsediler.

Toplantının kapanışında cüppeli kadınlar yamaçlardaki evlerine geri dönerken Kare, Raquella'ya yaklaştı. "Salgından sonra ilk önceliği kendi nüfusumuzu burada, Rossak'ta kurmaya vermemiz gerekmez mi? O kadar çok aile, erkekler arasında o kadar çok damızlık kaybettik ki."

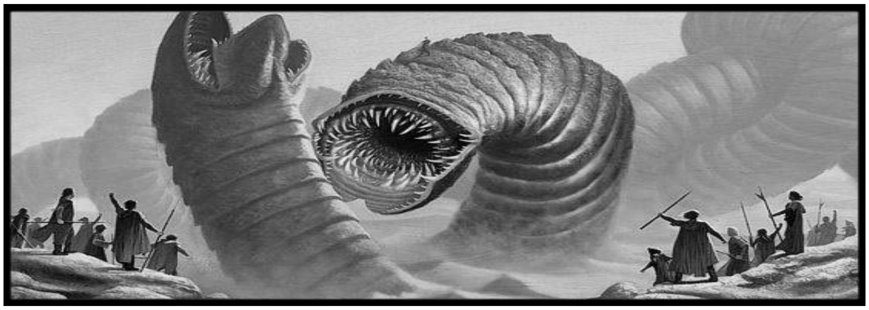
Raquella taşıdığı embriyo halindeki kız çocuğunu, rahminde durmadan bölünen hücreleri düşündü. Mohandas'ın belki de bir çocuğu olduğunu asla öğrenemeyeceğini düşünmek ona buruk bir acı veriyordu. "Büyük bir kaybın arkasından her zaman olduğu gibi Kardeşlerimiz kontrolsüzce üremek isteyeceklerdir. Ama biz en iyi eşleri sezmeli ve dikkatli kayıtlar tutmalıyız. Genetik veriler uygun eşleri seçmemize yardım edecektir. Rasgele bir seçim yapamayız."

Genç Dişibüyücü üzgün görünüyordu. "Yalnızca soy haritalarına göre mi üremek zorundayız? En azından küçük bir aşk ayrıcalığı olamaz mı?"

"*Aşk.*" Raquella bu sözcüğü ağzında yuvarladı. "Bu duygu konusunda dikkatli olmalıyız, çünkü kadını kandırarak daha geniş bir bakış açısı yerine yalnızca o sevilen kişiyi düşünmeye zorlar. Aşk pek çok rasgele faktörü de işin içine katar. Artık bir DNA yol haritamız olduğuna göre açık bir yolda ilerleyebiliriz."

"Ben ... anlıyorum." Genç kadının sesi büyük düş kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Sevdiği biri mi vardı?

"Anlamak yalnızca başlangıçtır," dedi Raquella, onun güzel yüz hatlarını incelerken.

Nereye gidersem gideyim evren hep beni buluyor.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
Kaybetmek Üzerine Düşünceler

Zimia Uzaylimanında yüz hatları atmacayı andıran bir adam eski model bir güncelleme gemisinin etrafında dolaşıyor ve kalkıştan önceki son denetimlerini yapıyordu. Yeni boyanan ve bakımı yapılan gümüş siyah renkli eski gemi batan güneşin altın rengi ışınlarını yansıtıyordu. Yola çıktıktan sonra oradaki herhangi birinin kendisini bir daha göreceğini sanmıyordu.

Vorian artık üniforma giymiyordu. Kendisini onlarca yıldır esir alan görevlerden kurtularak gerçekten özgür olmanın nasıl bir şey olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Uzaklara, Bağlantısız Gezegenlere ve ötesine gitmesinin zamanı gelmişti. Geride bir şey bıraktığı için asla pişman olmayacaktı. Cihatla asla ilgilenmeyecek, Abulurd, Agamemnon, Omnius veya kendisine o kadar acılar çektiren diğer birçok kişiyi çok az düşünecekti.

Savaşçı bir adam olarak uzun kariyeri artık sona ermişti ve önünde kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Şimdiye kadar iki insan ömrü yaşamıştı ve aşırı yüklenen genleriyle bundan çok daha uzun yaşayabilirdi. Hafif yaşlanma belirtileri göstermeye başlamıştı -en fazla otuzunda görünüyordu- ama kemiklerinde, ruhunda bin yılın yorgunluğunu taşıyordu. Cihat ve bütün trajedileri ondan çok şey götürmüştü ve ne zaman iyileşeceğini ya da gerçekten iyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyordu.

Belki hayatta kalan Dişibüyücülerle birlikte çalışan, işine kendini adamış torunu Raquella'yı ziyaret etmek için Rossak'a uğrayabilirdi. Onların ne yaptıkları konusunda hiçbir fikri yoktu, ama öğrenmek için

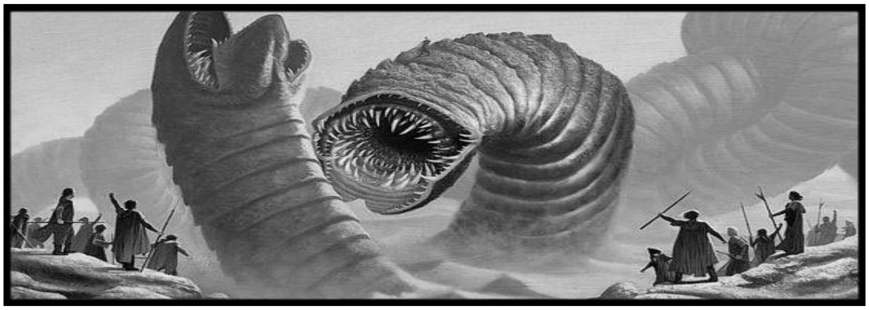
sabırsızlanıyordu. Belki Caladan'a bile geri dönebilirdi. En azından oğullarına ve torunlarına veda etmesi gerekiyordu.

Kendini herhangi bir programı olmayan bir galaksi turisti gibi hissediyordu. Yüzyıldır alıştığı baskıların hiçbiri yoktu artık.

Gezegenlerdeki nehir gezileri için şişme botlar ve süspansörle çalışan platformlar alıp *Rüya Yolcusu*'nun bagaj bölümüne yerleştirmişti. Uzun süre yetecek kadar erzakı da vardı. İstediği her yere gidebilir ve istediği her şeyi keşfedebilirdi. Hayatının büyük bölümü savaş sanatını öğrenmek ve onu mükemmel hale getirmekle geçmişti, ama artık bu becerileri hiçbir işine yaramıyordu.

Ama ne kadar ironiktir ki hayatının ilk dönemlerinde, ünlü bir Cihat Kahramanı oluşunun çok uzun zaman öncesinde Seurat'la birlikte Senkronize Dünyalara güncelleme yolculuklarına çıkarken öğrendiği bir şeyi kullanıyordu. O günler çok basit günlerdi. Bir zamanlar bilgisayar sistemleriyle dolu olan bu gemi şimdi yalnızca elle idare edilebiliyordu. Geminin yeniden inşası sırasında Vor'un belirlediği amaçlara yönelik olarak bu araç kendisine yeterince hizmet edebilecekti. Daha az sayıda parça ve daha az karmaşık sistemler, artmış güvenilirlik ve çok daha az arıza anlamına geliyordu.

Rüya Yolcusu'na binip programından bir gün önce yola çıktı, böylece bütün veda ve törenlerden kurtulmuş oluyordu. Atmosferde yükselirken omuzlarından büyük bir yük kalkmış, yerini basit bir heyecan duygusuna bırakmıştı. Sanki yeniden umut vaat eden bir hayata doğmuş gibiydi.

Kötü bir karar almak yalnızca bir an sürer, ama gelecek kuşaklar bunun sonucunu yüzyıllar boyunca çeker.

— YÜCE BAŞAR VORİAN ATREİDES
Cihatla İlgili Son Değerlendirmeler (Beşinci Gözden Geçirme)

Abulurd Harkonnen sürgün için uzaklardaki soğuk Lankiveil gezegenine gönderildi. Korkaklık suçlamasıyla sürülüp Birlik tarafından şiddetle kınanan Abulurd bu tehditkâr ve davetkâr olmayan yerde kaderine razı oldu. İçine kapanıp bir daha asla kimsenin kendisini görmemesinden başka bir şey istemiyordu.

Yalnızca Hrethgir Köprüsündeki masum insan kalkanları kurtarmak istemesine ve sonunda makineler yok olmasına rağmen Vorian emirlerine itaat etmediği için onu asla bağışlamayacaktı. Yüce Başar onun bu eylemini yalnızca askeri görevlerine değil, aralarındaki ilişkiye de ihanet olarak görmüştü.

Soylular Birliği, ağabeyi Faykan ve basit politikaları -ve en çok da Vorian Atreides, çok sevdiği, ama Titan Agamemnon kadar insanlık dışı olduğunu kanıtlayan adam- yaptığı onca hizmetten sonra onurunu yeniden kazanamayan Abulurd'dan tiksiniyordu.

Abulurd bağışlanmayı beklemişti, ama kalpsiz Vorian Atreides ona hiç merhamet göstermemişti.

En kötüsü de Vorian, Xavier Harkonnen'in adına sürülen lekeyi temizleme sözünü tutmamıştı. Eğer Abulurd bir kahraman olsaydı, Vorian'la birlikte Xavier'in hatırasını düzeltebilir ve Soylular Birliğinin büyükbabasını gerçekten olduğu gibi harika bir adam olarak hatırlamasını sağlayabilirlerdi. Kendisi sürgüne gönderilirken Vor'un kurulmasını istediği araştırma birimi de dağıtılmıştı.

Abulurd'un davasından önce Yüce Başar onu hücresinde kısa bir süre için ziyaret etmişti. Esire uzun süre sessizlik içinde bakmış, Abulurd yapması gereken şeye katlanmaya hazır bir şekilde beklemişti.

"Xavier benim dostumdu," demişti, sözcüklerini dikkatle seçen Vor. "Ama artık Harkonnen adını temizlemek mümkün değil. İnsanlar bunun kanınızda olduğunu ve büyükbabanın onursuzluğunun sana geçtiğini söyleyecek. İhanetin yüzünden ailenin şerefini lekeledin." Yüzünde küçümseme ve kınama dolu bir ifadeyle oradan ayrılmıştı.

Bu görüşme bir dakikadan az sürmüştü, ama Abulurd'un belleğine asit gibi kazınmıştı. O sırada çok incinmişti; ama şimdi Vor'un sözlerini düşündüğünde yalnızca için için tüten bir öfke duyuyordu.

Soylular Birliğinden sürülmüş olmasına rağmen Lankiveil'de yaşamasına yetecek kadar geliri vardı. Kendisini koruyucu ve gösterişli bir kılıfa saran Genel Vali Faykan Corrino, Abulurd ve onun soyundan gelen herkesin iğrenç Harkonnen adını taşıyacaklarını duyurmuştu. Ve zaman içinde çok az insan Harkonnen ve Corrinoların aralarında kan bağı olduğunu hatırlayacaktı. ...

Abulurd yeni evini, Lankiveil'deki dik yamaçlı bir fiyordun tepesindeki kasvetli köyün merkezine kurmuştu. Birliğin etki alanının dışındaki bu gezegenin halkı balıkçılık ve çiftçilik yapıyor, politika ve güncel olaylarla ilgilenmiyordu. Yeni lordlarının utancı umurlarında bile değildi. Böylelikle sonunda Abulurd da Corrin Savaşındaki kendi haklılığına inanmaya devam ederek bu utançla yaşamayı öğrendi.

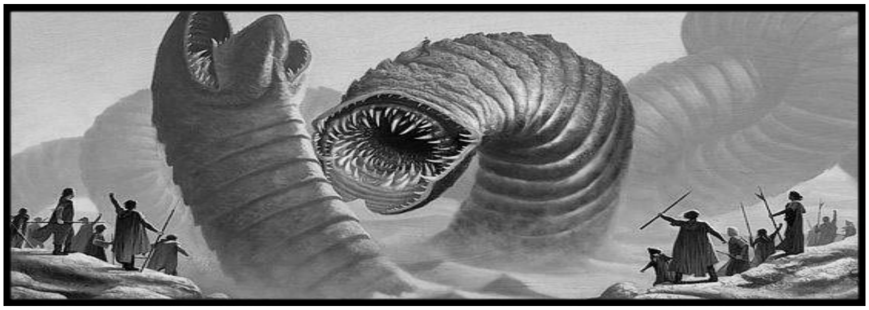
Birkaç yıl sonra yerli bir kadınla evlendi ve üç oğlu oldu. Onlara geçmişini anlattıktan sonra karısı ve çocukları ailelerinden alınan servetle ilgili fanteziler kurmaya, Harkonnenlerden sonsuza dek esirgenen fırsatlar konusunda hiddetten köpürmeye başlamışlardı. Vorian Atreides'e çok kızıyorlardı. Abulurd'un oğulları kendilerini, yanlış bir şey yapmadıkları halde soylu miraslarından mahrum edilen sürgündeki prensler olarak görüyorlardı.

Bir gün Abulurd'un oğlu -Dirdos- babasının İnsanlık Ordusundayken giydiği ve güzelce ütülenip kaldırılmış olan eski yeşil ve kırmızı üniformasını bulup denedi. Oğlunu bir zamanlar saygı gören üniformasının içinde görmek Abulurd'a acı verdi ve üniformayı hemen yaktı. Ama bu yalnızca Harkonnen çocuklarının kaybedilen görkemleriyle ilgili çok daha fazla yeni hikâye üretmelerine neden oldu.

Onlarca yıl sonra Abulurd ve karısı bütün köyü etkisi altına alan bir hastalıktan öldüğünde bile Harkonnen oğulları Atreides'i suçladılar. İddialarını destekleyecek tek bir kanıtları bile olmaksızın bu hastalığı sırf ailelerini yok etmek için Vorian Atreides'in yaydığını iddia ettiler.

Abulurd'un oğulları, Harkonnen ailesinin bir zamanlar ne kadar önemli olduğunu ve ne kadar derine düştüklerini abartarak kendi çocuklarına sayısız hikâye anlattılar. Bütün bunların nedeni Vorian Atreides'ti.

Lankiveil'de yalıtılmış durumda yaşamak zorunda kalan daha sonraki kuşaklar ölümcül düşmanları Atreideslerden intikam almaya yemin ettiler. Sonraki yüzyıllarda Harkonnenler yeni Corrino imparatorluğuna tereddütlü bir şekilde geri dönerken de uydurdukları bu hikâyeler gerçek olarak kabul edilir hale gelmişti. Ve Harkonnenler asla unutmayacaktı.

Çölün derinlikleri sürgün değildir. Yalnızlıktır. Güvenliktir.

— NAİB İSMAİL
Arrakis Ateş Şiiri

İsmail kumsolucanı düellosundan bedenini kurtarmış, ama ruhu kurtaramamıştı.

Mücadeleyi kaybetmiş olmasına rağmen yenilgiyi kabul etmiyordu, çünkü pek çok şeyin onun Zensünni halkını ve yabancıların ayartmaları karşısında miraslarını koruma yeteneğine bağlı olduğunu biliyordu.

Ağrıyan bedenindeki fiziksel yaralar iyileştikten sonra İsmail bir sırt çantası hazırlayıp çölün derinliklerine doğru yolculuğa çıktı - tıpkı Solucansüvarisi Selim'in Naib Zersâ'nın köyünden sürgün edildikten sonra yaptığı gibi.

Onun planını öğrenen birkaç hevesli genç savaşçı ve mutsuz yaşlı onunla gitmeyi istedi; Chamal ve Poritrin'den göç edenler de bunların arasındaydı. Yaşları daha büyük olanları Solucansüvarisinin zamanında yalnızca çocuktular, ama unutmamışlardı. Hepsi de Selim'in hayalini gerçekleştirmek istiyor, çalışmalarına devam ediyor ve onun efsanesini hatırlıyorlardı. İsmail çok sayıda insanın kendisini izleyip El'hiim'in tatmin edici olmayan tarzına sırtlarını dönmek istediklerini görünce yüreklendiğini hissetti.

Üvey oğlu büyük oranda ondan kaçınıyor ve zaferiyle böbürlenmiyordu - en azından İsmail'in bulunduğu yerlerde. Ama köyün ruh hali büyük oranda değişmişti. Gereksiz konforla şımaranlar uzaktaki köylerinden Arrakis Kentine taşınmayı istiyorlardı. VenKee yerleşim birimlerinin içinde ikinci evlerini yapmışlardı.

Bu düşünce İsmail'in yüreğini burkuyordu, çünkü bu Zensünnilerin sonunda bir halk olarak bağımsızlıklarını ve kimliklerini

kaybedeceklerinden emindi. O köylere yerleşerek artık göçebe ve saygıdeğer Zensünniler olmayacaklardı.

Sağlığı, sabit melanj diyetinin yanı sıra gururu sayesinde de iyileşen İsmail, takipçilerine en önemli eşyalarını toplamalarını söyledi. İşe yaramaz lüks eşyaları, konforu ve Arrakis'in sertliğine dayanamayacak olan giysileri geride bırakmaları gerekiyordu. Çölün derinliklerinde kendilerine ait bir yer bulacaklardı.

Zensünnilerin içinde en yaşlısı olan İsmail yola çıkmadan hemen önce El'hiim'le görüştü. "Halkımı buradan uzaklara götürüyorum - senden ve yabancı yozlaşmasından çok uzaklara."

El'hiim başta irkildi, ama sonra güldü. "Mantıklı ol İsmail. Orada hepiniz ölürsünüz."

Yaşlı adam vazgeçmedi. "Budallah'ın isteği buysa öyle olsun. Çölün bizim için gereken her şeyi sağlayacağına inanıyorum, ama eğer yanılıyorsak ölür gideriz. Ama eğer biz haklıysak Özgür Halk olarak gelişir ve kendi toplumumuzu belirleriz. Her iki şekilde de El'hiim, sen sonucu büyük olasılıkla öğrenemeyeceksin."

İsmail büyük göç sırasında halkını alıp yozlaşmış köyden ayrıldı. Ailelerini, arkadaşlarını geride bırakıp Kalkan Yamacı denilen sıradağlardaki bir geçitten geçtiler ve Tanzerouft olarak bilinen yabani, tehlikeli çöle çıktılar.

Hafif bir rüzgârın yüzünü yaladığı İsmail gözlerini eliyle gölgeleyip hiç de davetkâr görünmeyen huzursuz araziye baktı. Ama kumullardan oluşan açık deniz ona korkutucu değil açık ve olasılıklarla dolu görünüyordu.

Yanında yürüyen halkına işaret etti. "Orada kimse bizi rahatsız edemez. Yabancılara çok fazla güvenenlerin müdahalesi olmaksızın kendi yerleşim merkezlerimizi kuracak ve huzur içinde yaşayacağız."

"Bu zor olacak," dedi yanında yürüyen yaşlılardan biri.

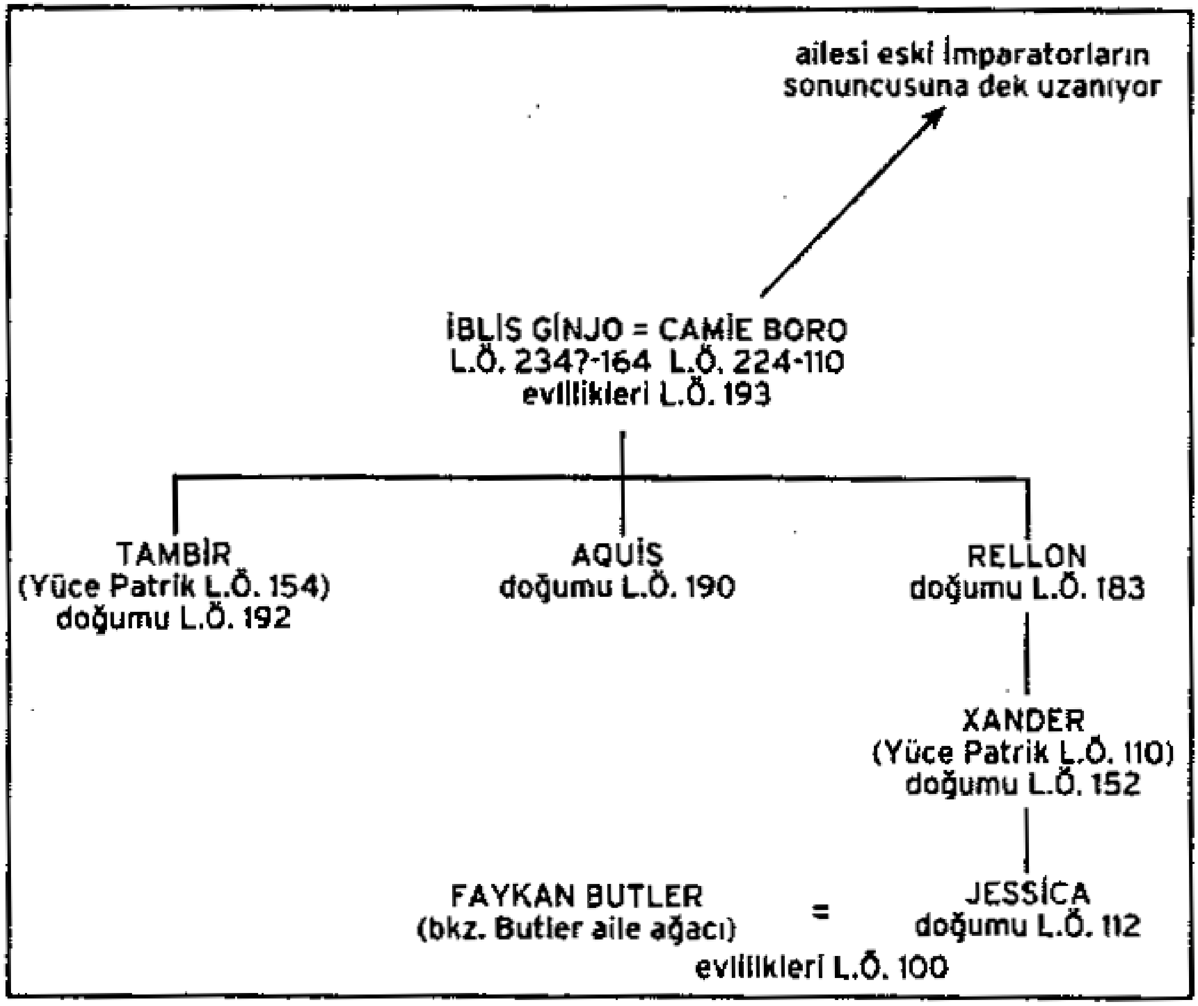
İsmail onunla aynı fikirde değildi. "Zorluklar bizi güçlendirecek ve bir gün Arrakis tamamen bizim olacak."

Uçsuz bucaksız kumların uyduğu ve kendisine ait bir zaman hissi vardı. Tarih ve değişim dalgaları galaksinin her yerindeki gezegenleri etkisi altına alırken Arrakis'teki uçsuz bucaksız çöl, üstüne çullanan bütün manipülasyon ve ehlileştirme girişimlerini yok ediyordu. Kurak çevre şartları tüm çalışmaları saklıyor ve yabanıl kum fırtınaları yollarına çıkan

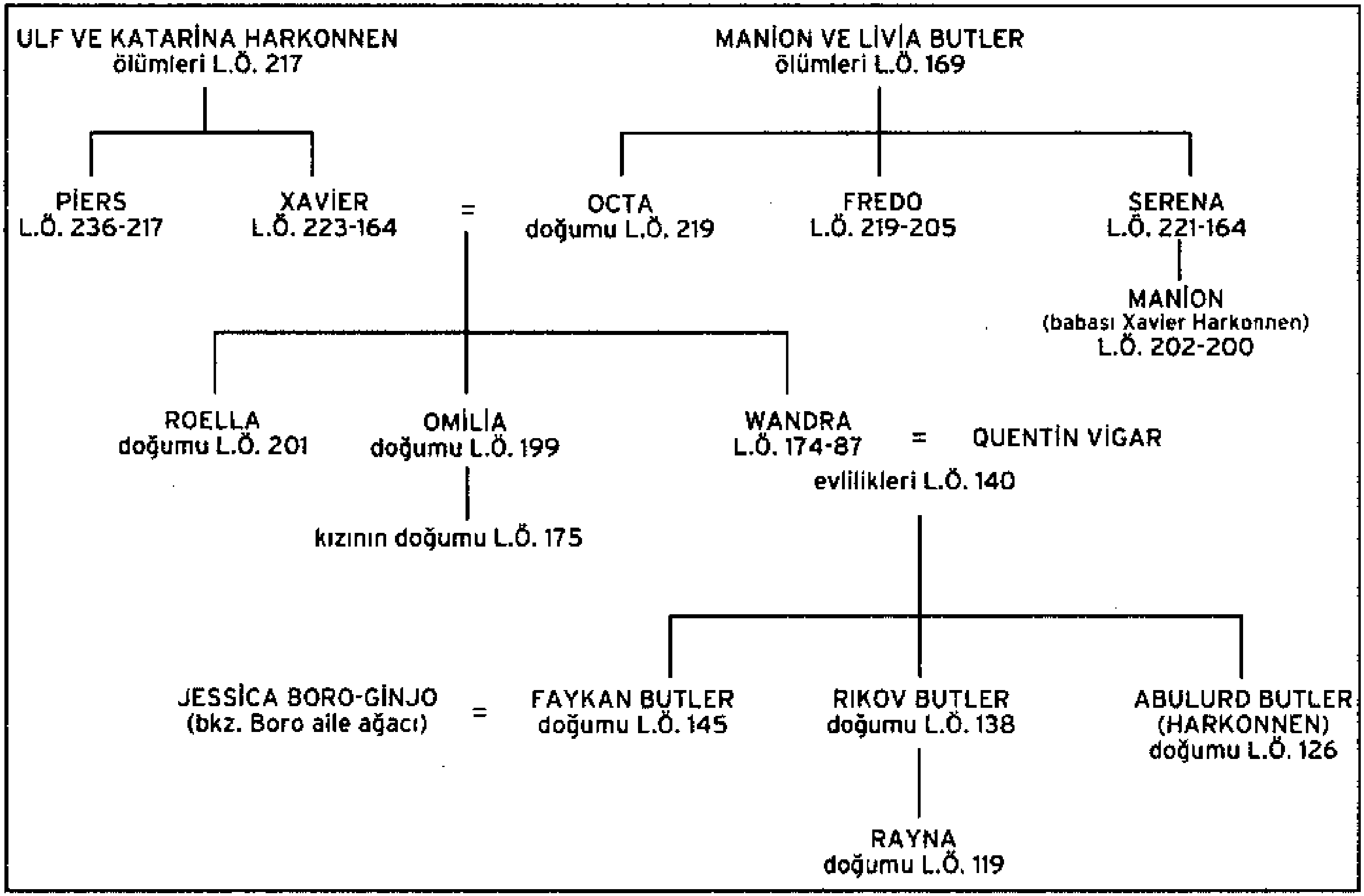
her şeyi siliyordu. Baharat toplayıcıları durmaksızın gelip gidiyor ve solucanlar da hazırlıksız yabancıları yok ediyordu. Ama hepsini değil.

Baharat denilen melanjın çekiciliği ve efsanesiyle büyülenen yabancılar gelmeye devam ediyordu.

İmparatorluklar yükselip çökerken, çöl gezegeni Arrakis yüzünü evrene dönüyor ve varlığını sürdürüyordu.

ailesi eski İmparatorların sonuncusuna dek uzanıyor
İBLİS GİNJO = CAMİE BORO
L.Ö. 234?-164 L.Ö. 224-110
evlilikleri L.Ö. 193
TAMBİR
(Yüce Patrik L.Ö. 154)
doğumu L.Ö. 192
AQUİS
doğumu L.Ö. 190
RELLON
doğumu L.Ö. 183
XANDER
(Yüce Patrik L.Ö. 110)
doğumu L.Ö. 152
FAYKAN BUTLER
(bkz. Butler aile ağacı)
=
JESSİCA
doğumu L.Ö. 112
evlilikleri L.Ö. 100

ULF VE KATARİNA HARKONNEN
ölümleri L.Ö. 217
PİERS
L.Ö. 236-217
XAVİER
L.Ö. 223-164
=
MANİON VE LİVİA BUTLER
ölümleri L.Ö. 169
OCTA
doğumu L.Ö. 219
FREDO
L.Ö. 219-205
SERENA
L.Ö. 221-164
MANİON
(babası Xavier Harkonnen)
L.Ö. 202-200
ROELLA
doğumu L.Ö. 201
OMİLİA
doğumu L.Ö. 199
kızının doğumu L.Ö. 175
WANDRA
L.Ö. 174-87
=
QUENTİN VİGAR
evlilikleri L.Ö. 140
JESSİCA BORO-GİNJO
(bkz. Boro aile ağacı)
=
FAYKAN BUTLER
doğumu L.Ö. 145
RIKOV BUTLER
doğumu L.Ö. 138
ABULURD BUTLER
(HARKONNEN)
doğumu L.Ö. 126
RAYNA
doğumu L.Ö. 119

DUNE
CORRIN SAVAŞI

İnsanoğluna ait yıldız sistemlerine yayılmış Eski İmparatorluğu yıkan bir avuç insan kendi hırslarının kurbanı olur ve bilgisayar ebedizihin Omnius, yönetimi ele geçirerek bin yıl sürecek makineler egemenliğini başlatır... İnsanoğlu bu kez en kurnaz ve en güçlü düşmanıyla, yapay zekâ sahibi düşünen makinelerle savaşacaktır...

Zamanın okyanusunda ve yanılabilir belleklerde gerçek kahramanlar başkalaşım geçirerek arketiplere dönüşür; savaşlar gerçekte olduğundan çok daha önemli bir hale gelir. Efsaneler ile gerçeklerin uzlaşması ise zordur.

Serena bu savaşı, onlarca yıl önce öldürülmüş bebeğinin intikamını almak için başlatmıştı. Xavier, Vor'un yanında savaşmış ve pek çok makine düşmanı yenmişti. Vor, bu olanaksız savaşı artık yanında arkadaşı olmadan sonuna kadar götürmeyi amaçlıyordu. Şehitlerin fedakârlıklarının buna değmesini sağlamanın tek yolu buydu. Vor, "İleri!" diye bağırdı, ilk robot füzeleri Holtzman kalkanlarına çarparken. "Yok etmemiz gereken düşmanlar var!"

Frank Herbert'ın klasik *Dune* dizisinde anlatılan olayların bin yıl öncesine, Dune evreninin geçmişine, insanlar ve düşünen makineler arasında yaşanan o korkunç savaş günlerine, efsanelerin en başına uzanıyoruz... Neredeyse yüzyıldır süren Butleryan Cihadı tarihteki en korkunç hamleyle sona ermek üzere...

Gelin ve aramıza katılın... Bildiğiniz her şeyi yeniden öğreneceksiniz... Haklı ya da haksız olsun, kardeşinizi destekleyin.

ISBN 975-997-010-4
9 789759 970109

25 YTL
25.000.000 TL